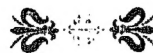

முநீரஸ்து.

மெய்வுற மதுலை மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த

முதலாயிரம்

மூ ல மு ம்

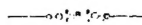
அதற்கு

பெரியவாச்சான் பின்னா, பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

அந்த வ்யாக்யாநத்தை யனுசரித் தெழுந்தாப்பாட்ட

ப்ரதிபத வ்யாக்யாநமும்,

பல ப்ரதிபதவுக்கி னங்க பன்மு தர்களை

பரிசோதிக்கப்பட்டு

முநீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸஞ்ஜீவிநீ சபையாரால்

முநீஸுதர்சன முக்தராக்ஷரஜாலையில்

அச்சிடப்பட்டன.

காஞ்சிபுரம்.

1909

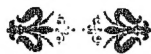
ஸ்ரீரஸ்து.

மபர்வத மந்திரை மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த

முதலாயிரத்தில்

முதல் பிரபந்தமாகிய ப்ரு ப்ெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி.

இதற்கு

பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

அர்த வ்யாக்யாநத்தை யனுசரித் தெழுதப்பட்ட

ப்ரதிபத வ்யாக்யாநமும்,

பல ப்ரதிகளுக்கணங்க பண்டிதர்களால்
பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸஞ்ஜீவிநீ சபையாரால்
ஸ்ரீஸுதர்சன முக்ராக்ஷராலையில்
அச்சிடப்பட்டன.

காஞ்சிபுரம்.

1909

S.V.O. College
Library,
TIRUPATI.
Acc. No. 10415
Date.....
26/1/50

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுளகராதி.

அ		ஆநிரைமேய்க்க நீபோதி	204
புக்கரையென் னும்	568	ஆமையாய்க் கங்கையாய்	505
பக்காக்காய் நம்பிக்கு	208	ஆமையின் முதுகத்திடை	429
பக்கமலக்கண்ணன் றன்ன	249	ஆயர் குலத்தினில்	117
பக்கமலப் போதகத்தில்	158	ஆயிரந்தோள் பரப்பி	417
பக்கமலிட்டவையையர் தும்	446	ஆய்ச்சியர் சேரியனைதாயிர்	245
பக்கொரு கூறை	453	ஆய்ச்சியன்ருழிப்பிரான்	136
ஞ்சனவண்ணனை	262	ஆலத்திலையான்	199
ஞ்சடராழியின்	277	ஆற்றிலிருந்து	240
டி.யோமோடும்	15	ஆனாயர் கூடி	397
டைந்திட்டமரர்கள்	107	இ	
ட்டுக்குவி சோறு	297	இடவணரை யிடத்தோரோடு	313
ண்டக்குலத்துக்கு	23	இந்திரனோடு பிரமன்	215
ண்டத்தடர்கள் சூழ	213	இமையவரி லுமாந்து	467
ண்டத்தமர் பெருமான்	343	இருக்கொடு நீர்சங்கில்	224
திருங்கடல் நிறவண்ணனை	58	இருங்கைமதகளிறு	57
திர்முக முடைய	465	இருட்டில்பிறந்து போய்	142
பங்கலந்த சிற்றுண்டி	150	இருடலைபோலெதிர்த மல்லர்	157
மைத்தடங்கண்	301	இன்பமதனை டியர்த்தாய்	223
வணையா யாயிரேறே	151	உ	
வத்தமனியினோடும்	559	உச்சியிலெண்ணெயும்	455
வில் பள்ளிகொண்டு	309	உடுத்துக்களைந்த	33
ம்பா நெருட்டா	392	உடைபார் கனமணியோடு	70
லியம் பூமலர்க் கோதாய்	367	உந்தியெழுந்த	191
வழக் கொள் றுமில்லா	38	உய்யவுலகு படைத்து	86
வவ்விடம்புக்கு	265	உரகமெல்லணையான்	427
கிபபைம்பொன்னின்	67	உரம்பற்றியிரணியனை	511
கியவாயில்	80	உருப்பிணி நங்கை தன்னை	406
ந்திட்ட தூணை	107	உருப்பிணி நங்கையை	351
ந்தன்பா லும்	586		
றுவாரிற்றில் கிடந்திருந்தே	571		
றுவாரிற்றில் கிடந்திருந்தே	571		

உன் நுடைய விக்ரமம்	582
உன் னோய் மொக்கலையில்	94
உன்	
உன் துறையில்	459
உன்	
உன் துறையில்	403
உன் துறையில்	181
உன் துறையில்	569
உன் துறையில்	25
உன் துறையில்	62
உன் துறையில்	35
உன் துறையில்	577
உன் துறையில்	415
உன் துறையில்	208
உன் துறையில்	566
உன் துறையில்	521
உன் துறையில்	72
உன் துறையில்	169
உன் துறையில்	78
உன் துறையில்	71
உன் துறையில்	350
உன் துறையில்	270
உன் துறையில்	348
உன் துறையில்	125
உன்	
உன் துறையில்	21
உன் துறையில்	556
உன் துறையில்	399
உன் துறையில்	328
உன்	
உன் துறையில்	325
உன்	

உன் துறையில்	523
உன் துறையில்	333
உன் துறையில்	197
உன்	
உன் துறையில்	159
உன் துறையில்	45
உன் துறையில்	73
உன்	
உன் துறையில்	47
உன் துறையில்	407
உன் துறையில்	231
உன் துறையில்	179
உன் துறையில்	153
உன் துறையில்	574
உன் துறையில்	274
உன் துறையில்	301
உன் துறையில்	120
உன் துறையில்	193
உன் துறையில்	541
உன் துறையில்	219
உன் துறையில்	173
உன் துறையில்	380
உன் துறையில்	130
உன் துறையில்	390
உன் துறையில்	322
உன் துறையில்	255
உன் துறையில்	205
உன் துறையில்	197
உன் துறையில்	364
உன் துறையில்	122
உன் துறையில்	222
உன் துறையில்	182
உன் துறையில்	196
உன் துறையில்	135
உன் துறையில்	124

கன்னலிலட்டு கத்தோடு	236
கன்னல் குடந்திறந்தால்	112
கன்னி நன் மாமதின் ருத்தரு	272

கா

காசின்வாய்க்கரம் விடுதிலும்	438
காசங்கறையுடைக்கலற்கும்	452
காடுகளுற்போய்	273
காதம்பலவுற்றிரிந்து	565
காமர்தாணதகருதலர்	546
காயமலர்கிறவா	92
காயுநீர்புகுநு	141
காரார்கடலைபடைத்திட்டு	362
காரார்மேலிசிற்றத் தெம்பிராணை	260
காரிகையார்க்கு முனக்கும்	171
கார்பலி மேலிசிற்றத்து	184
காலுமெழா	565
காலியன்பொய்கைகலங்க	358
காறையுநு கண்ணாடி	332
காணர்நுநுழாய்	74

கி

கிடக்கில் கொட்டில்	50
கின்கினிகாடி	130
கிழக்கில் குடிமன்னர்	190

கீ

கீழுலகிலசார்களை	484
-----------------	-----

கு

குடங்களைடுத்து	210
குடியில்பிறந்தவர் செய்யும்	314
குடையுஞ் செருப்பும்	269
குண்டலந்தாழ	242
குமரிமணம் செய்துகொண்டு	339
கும்மாயத்தொடு வெண்ணெய்	252
குரக்கினத்தாலே	105
குருந்தமொன்றொகிந்தானெனும்	432
குழலிருண்டு சுருண்டு	322

குன்றுகொழுமுகில்போல்	489
குன்றெடுத்தாநிறை காத்தவாயா	530
குன்றெடுத்தாநிறை	287

கூ

கூடிக்கூடியுற்றார்களிருந்து	448
கூன்மொழிந்ததை	481

கே

கேசவனொழிக்கே	235
கேட்டறியாதன	279

கை

கைத்தலத்துள்ளமாடழிய	333
கைநாகத்திடர்கடிந்த	515
கையுங்காலும்	48

கொ

கொங்குஞ்சுடந்தையும்	195
கொங்கைச்சிறுவரை யென்னும்	555
கொங்கைவன் கூனிசொல்	145
கொடியேறு செந்தாமரை	308
கொண்டநாளுறி	47
கொண்டல்வண்ணாவிக்கே	230
கொம்பினுர்பொழில்லாய்	436
கொலைபாணை கொம்புபறித்து	383
கொழுப்புடைய செழுங்குருதி	485

கோ

கோட்டுபண்கொண்டு	416
கோளரியினுருவம்	87

ச

சக்கரக்கையன்	80
சங்கின்வலம்புரியும்	71
சத்திரமேர்சி	133
சலமாமுகில்பல்கண	305
சலம்பொதியுடம்பில்	46
சழக்குநாக்கொடு	536

சா

சாமிடத்தென்னை	
---------------	--

சிந்திரகூடத்திருப்ப	373
சிந்தப்புடைத்து	402
சின்னூரப்பொடிக்கொண்டு	292
சின்னூரபிலங்க	289
சிறிபனென்றென்னிளஞ்சிங்க	82
சிறுவிரல்கள் தடவி	320

சீ

சீதக்கடலுள்	52
சீததீர்புடைகுழி	439
சீமாலிகனவகேனாதி	211
சீயினுற்சிறந்து	442
சீலணிமால்திருநாமமே	460
சீரொன்றுதூதாய்	198
சீலைக்குதம்பை	271

சு

சுசிலைகாழ்த்தெறி வில்லும்	285
சுருப்பார்குழலியசோலை	67
சுற்றிதின்றாயர்	288
சுற்றுமொலிவட்டம்	79

செ

செக்கரிடைதுணி	110
செங்கமலக்கழலில்	97
செங்கமலப்பூவில்	119
செஞ்சொல்லமறைப்பொருள்	527
செண்டகபல்லிசை	214
செந்துப்போவதேவர்	451
செற்கெலரிசி	234
செற்கொலார்வயல்சூழ்	51
செப்பாடுகடைய	303
செப்பிளமென்முலை	144
செப்போறுமென்முலை	218
செம்பெருந்தடங்கண்ணன்	318
செருவாளும்தன்னாள்	513
சென்றுலகங்குடைத்தாழி	572
சென்னியோங்கு	574

சே

சோ

சோத்தம்பிரானென்று	
சோர்வினாள் பொருள்வைத்து	

சூ

சூலமுற்றுமுண்டாலிலை	
---------------------	--

த

தக்கார்மிக்கார்களை	
தங்கையை மூக்கும்	
தடம்படுதாமரை	
தடவரைவாய் மிளிர்ந்து	
தண்டொருசக்கரம்	
தண்ணெனவில்லை	
தத்துக்கொண்டான் கொலை	
தந்தம்மக்களமுது	
தட்டமாமன் நந்திகோடாலன்	
தலைப்பெய்துகுமுறி	
தழைகளுந்தொங்கலும்	
தள்ளித்தளர்நடையிட்டு	
தன்முகத்துச்சுடடி	
தன்னடியார் திறத்தகந்து	
தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளை	

தா

தாய்மார் மோர்விற்க	
தாரித்துறாற்றுவர்	
தார்க்கிளந்தம்பிக்கு	
தாழியில் வெண்ணெய்	
தாழைதண்ணுட்பல்	

தி

திக்குறிபைபுகழாளன்	
திண்ணக்கலத்தில்	
திண்ணார்வென்சங்கு	
திசைமெழுதழைமழை	
திருவுடைப்பிள்ளைதான்	
திரைநீர்ச்சுந்திரமடைபுலம்	
திரைபொருகடல்சூழ்	

தீ

தீயபுந்துக்கஞ்சன்	
-------------------	--

துக்கச்சுழலையை	560
துடர்சங்குலையை	109
துப்புடையாய்கள்	93
துப்புடையாரைபடைவது	519
துன்னியபேரிருள்	127

து

துநிலாமுற்றத்தே	102
-----------------	-----

தே

தெருவின்கண்ணினு	207
தென்னவந்தமர்செப்பம்	447
தென்னிலங்கைமன்னன்	202

தே

தேவடையமீனமாய்	511
தேனுக்களுவிசெகுந்து	243
தேனுகன்பிலம்பன்	316

தோ

தோத்தார்பூங்குழல்	259
-------------------	-----

தோ

தோட்டமில்லவன்	540
தோயம்பாந்தருவு	384

ந

நச்சுவார் முன்னிற்கும்	128
நந்தன்மதலையை	363
நம்பனேநவின்றேத்த வல்லார்கள்	545
நம்பிபிம்பியென்று	459
நம்முடைநாயகனே	88
நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை	337
நளிரந்தசீலன் நயாசலன்	434
நன்மணிமேகலை	263

நாடுநகருமறிய மானிடப்பொருள்	471
நாடுமுருமறியவேபோய்	329
நாந்தகமேந்திப	131
நாந்தகஞ்சங்குதண்டு	382
நாவகாரியஞ் சொல்லிலாதவர்	421
நாவலம்பெரியதிவினில்	311
நாழிகைகூறிட்டு	388
நாள்களோர் நாலேந்து	60
நாறியசாந்தம்	121
நானே துமுன்மாயம்	529

நீ

நீரேறுசெஞ்சடை	385
---------------	-----

நெ

நெடுமையாலுக்கேழுமீ	539
நெய்க்குடத்தைப்பற்றி	518
நெய்யிடைநல்லதோர்	30
நெறிந்தகருங்குழல்	366

நோ

நோக்கியசோதை	62
-------------	----

ப

பக்கங்கருஞ் சிறுப்பாறை	125
பஞ்சவர்ணாதனம்	120
பஞ்சவர்ணாதனம்	355
படங்கள் பலவுமுடை	301
படர்பங்கய மலர்வாய்	111
பட்டங்கட்டிப் பொற்றோடு	330
பனைத்தோரின்வாய்ச்சி	51
பதகமுதலையாய்	117
பதினாறுமாயிரவர்	500
பத்துநாளுங்கடந்த	49
பரந்திட்டுநின்ற படுகடல்	101
பருப்பதத்துக்கயல் பொறிந்த	581

பலபலநாழஞ்சொல்லன்	110
பல்லாண்டு பல்லாண்டு	12
பல்லாண்டென்று பவித்திரனை	40
பல்லாயிரவரிவ்நூரில்	220
பள்ளத்திலேமேயும்	188
பறவையேறு பரம்புருடா	575
பற்றார்நடுங்கமுன்	275
பற்றுமஞ்சள் பூசி	262
பனிக்கடலில் பள்ளிகோணை	588
பன்மணி முத்தின்	101
பன்றியுமா மையுமீனமும்	278
பன்னிருதிங்கள்	268

பா

பாண்டியன் கொண்டாட	6
பாண்டவர் தம்முடைய	411
பாலகனென்று	82
பாலைக்கறந்து	232
பாலொடு ரெய்தயிர்	96

பி

பிண்டத்திரனையும்	190
பிறங்கியபேய்ச்சி	55
பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த	478
பின்மைமனானை	185

பு

புட்டியில் சேறும்	102
புளியுள் நான் கண்டதோர்	319
புள்ளினைவாய் பினர்திட்டாய்	207
புற்றரவல்குல்	281

பூ

பூணித்தொழுவினில்புக்கு	183
பூதமையந்தொடுவேள்வி	430

பே

பேண்டிர்வாழ்வார்	156
பெருப்பெருத்த கண்ணாலம்	334
பெருமாவுரவில்	59

பேசுநெய்தலாபா	110
பேணிச்சிருடை	12
பேயின்முலையுண்ட	40
பேய்ச்சிமுலை யுண்ணக்கண்டு	220
பே	188

பையரவினணைப் பாற்கடலுள்

பொ

பொங்கு வெண்மணல்	101
பொங்கொலிகங்கை	278
பொத்தவரலைக்கவிழ்த்து	268
பொல்லாவடி வுடைப்பேய்ச்சி	
பொற்றிகழ்சித்திரகூட	
பொன்போல் மஞ்சனமாட்டி	
பொன்னரை நாமெனாடு	
பொன்னியல் கிண்கிணி	
பொன்னைக்கோண்டு	

போ

போதமர் செல்வக்கொழுந்து	
போதர்கண்டாயிங்கே	
போய்ப்பாடுடையரின்	
போரொக்கப்பண்ணி	

ம

மங்கியவல்வினை நோய்காள்	
மச்சொடுமாளிகையேறி	
மடிவழிவந்து	
மண்ணில்பிறந்து மண்ணாடும்	
மண்ணும்மலையும் கடலும்	
மண்ணும்மலையும் மறிகடல்	
மத்தக்களிற்று	
மத்தளவுந் தாரிரும்	
மரவடிபைத்தம்பிக்கு	
மருட்டார் மென்குழல்	
மருதப்பொழிலணி	
மருமகன்றன் சந்ததியை	
மலமுடையூத்தையில்	
மலைபுரைதோள் மன்னவரும்	
மன்னம்மறுக	
மன்னன்றன் தேவிமார்	

மாணிக் குறஞ்ருவாய	553
மாதவத்தேதான் புத்திரன்	477
மாயச்சகடமுதைத்து	311
மாயவனைமதுசூதனை	532
மாயவன் பின்வழிசென்று	346
மாலிருஞ்சோலை யென்னும்	418
மாவலி தன்னுடைய	409
மாவலிவேள் வியில்	246
மாற்றுத்தாய்சென்று	352
மானமருமென்றேனாக்கி	371
மானிடசாதியில்	455

மி

மிக்கபெரும்புகழ்	124
மிடறுமெழு மெழுத்தோட	266
மின்னைய நுண்ணிடையார்	155
மின்னார் தடயுதின்குழ்	4
மின்னிடைச்சிதை	201
மின் னுக்கொடியுமோர்	111
மின்னுத்த நுண்ணிடையாய்	371

மு

முடியொன்றி	357
முத்துமணியும்	53
முப்போதுங்கடைந்து	254
முலையேதும் வேண்டேன்	168
முற்றிலும் தூதையும	66
முன்னரசிங்கமதாக்கி	317
முன்னலோர் வெவ்வி	113

மூ

மூத்தவைகாண	134
மூன்றெழுத்தானை	472

மே

மெச்சுதுசங்கம்	137
மெய்திமிருநான	75
மெய்யென்று சொல்லுவார்	170

மே

மேலெழுந்ததோர்	445
---------------	-----

மைத்தடங்கண்ணி	84
மைத்துன்ன மார் காதலியை	506
மையார்கண் மடவாய்ச்சியர்	253

வ

வஞ்சனையால்வந்த	76
வடநிசைமதுரை	471
வட்டுருடுவே	129
வணரன் னுடைய	165
வண்டமர் பூங்குழல்	61
வண்டுகளித்திரைத்தும்	239
வண்ணக்கருங்குழல்	264
வண்ணநன்மணியும்	425
வண்ணப்பவள மருங்கினில்	163
வண்ணமாடங்கள் சூழ்	44
வண்ணமால்வரையே	544
வந்தமதலைக்குழாத்தை	58
வயிற்றில்தொழுவை	551
வருகவருகவருகவிங்கே	228
வலங்கா தில்மேல்	293
வல்லாளன்தோளுந்	393
வல்லாளிலங்கைமலங்க	149
வல்லி நுண்ணிதழன்ன	284
வல்லெயிற்றுக்கேழுலாமாய்	487
வழுமொன்றுமில்லா	299
வளைத்துவைத்தேன்	562
வள்ளி துடங்கிடை	267
வன்பேய்முலையுண்டதோர்	306

வா

வாக்குத்தூய்மைமாலிராமை	534
வாயில்பல்லுமெழுந்தில	326
வாயுள்வையகம்	49
வாயொருபக்கம்வாங்கி	450
வாரணிந்தகொங்கையாய்ச்சி	180
வாரணிந்தமுலைமடவாய்	370
வாராருமுலைமடவாள்	378
வார்காதுதாழப்பெருக்கி	175
வாவென்றுசொல்லியென்	174

வானத்திலுள்ளீர்	302	வெண்ணையனைந்தருணங்கு	176
வானத்தெழுந்த	248	வெண்ணையிழுங்கி	226
வானவந்தாம்மகிழ	89	வெள்ளை விளிசங்குவெஞ்	387
வானிளவரசு	314	வெள்ளைவெள்ளத்தின்	542

வி

வின்கொளமரர்கள்	64
விண்ணின்மீதமரர்கள்	295
விண்ணெல்லாம்கேட்க	167
விற்பிடித்திறுத்து	469

வே

வெண்கலப்பத்திரம்	132
------------------	-----

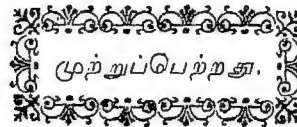
வே

வேடர்மறக்குலம்போலே	342
வேயர்கங்கள் குலத்துதித்த	591
வேலிக்கோல்வெட்டி	194

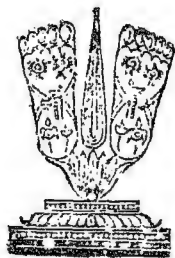
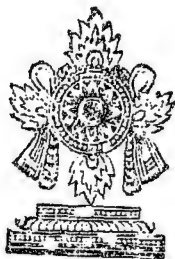
வை

வைத்தெய்யும் காயந்தபாலும்	152
வையமெல்லாம்பெறும்	161

பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுளகராதி

2-22

[illegible] $\pi \text{ LD}_c$

4-10997

என்பது ;

၇၈၆။

Q. 3

2-37

ബ

మూ.—గురుమూర్తిమనోభీష్ట ప్రాసావేదానశేషాన్ వరసతిపర్యం సం శుక్లమాదాత్రు కామః ।

உதி.—மருமகனாகிய தாய் தந்தை இவ்வாறு உறவினராக நெருங்காது

நாவுதீவரிகளேற்பு முயலோ டாதுகா லீர்.

ഗവൺമെന്റ് ജി.പി.എസ്. ഓഫീസ്, തിരുവനന്തപുരം

பி.இ.கூ.ரு.தியு.க.ஹம் விநயாமி. து.ப.பே.பி. ||

உ

பத்துரை.

யஃ	எந்தெபரியாழ்வார்	புரம	உரைக்காரே
நரபதிபரி	பூவிவல்லபேசுவரென்னுமி	ராமநாயகர்	அழகியம்மைவாழ்ந்து
சுரபு	ராஜனாள் ஏற்படுத்தப்பட்ட	வாராகு	நேரான
சுரபு	வித்யாசுல்கதந்தை	மாமரம்	மாமனாரும்
சுரபு	தைப்பற்றவாசைகொண்ட	சுரபு	தெனையால் தொழுக
	வராய		தக்கவரும்
மாமரம்	ஆசாரியமுதகத்தால் அப்ப	விதகாந்தகாந்த	பிரம்மணவந்தகாந்த
சுரபு	வியாமலே		திவந்திவந்தகாந்த
சுரபு	ஸமஸ்தமான	தொண்டி	அந்தெபரியாழ்வாரை
சுரபு	வேதங்களை	தொண்டி	வாழ்க்குமிதான்.

பிள்ளைவோகம்ஜீய நாளிச்செய்த வ்யாக்க்யாமி.

அவதாரிதை.—இதுதான் திருமால்லாக்நித் தவியனு மெடுத்தும். அத்தத் திருமால்லாக்நித் பாரிசைக்கடிபாண பெயிராழ்வார் கையாவிக்கடிப் பெருங்காப்பிபி, அவ்வாறப் பாரிபாத் கமஸ்காசம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறான்.

[illegible]

ஷ்டியினே சென்று; (செஸ்ஷாநு - வெஷாநு - ஸ்ரஹ) “ வேண்டிய வேதங்க ளோடு வினாந்து கிழியறுத்தான் ” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. இவர்க்கு அப்போது * வேதப் பிராநுரான * ரிதகவாடைப்பிராநுர்தாமே பிரமகுருவாய், * போதில் கமல வன்னெஞ்சம் புஞ்சுது * நாவினுரானுப் * நாவினுள் சின்று மலரும் ஞானக்கலைகளை இவர் முகேந பேச விர்த்தானிறே. * எயிற்றிலை மண்டிகாண்ட வெந்தையான * ஞானப்பிரானுப்து இவரை * ஞானக்கலைகளை யோதுவித்தது. ஆகையாலே நாட்டார்க்கு ஒதினவிடமொழிந்து ஒதாத விடம் தெரியாதிருக்கும். இவர்க்கு * மயர்வறமதிகல மருளுகையாலே அசேஷவேதங் களு மருளிச் செய்துபடி. விசதமாய்த்து. அத்தாலே “ வேதாந்த விழுப்பொருளின்மே லிருந்த விளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தனன் ” என்னும்படி பாததத்தவ ஸ்தாபனம்பயர்ணி அந்த வேத தாற்ப்பமான் திருப்பல்லாண்டை * அங்காணமேல் மங்கலவிதி வருகையிலே மங்களாசாஸனம் * வருளிச்செய்தார். “ வெஷாநுசெஷாநு ” என்கிறார்க்குள்ளே இதுவும் அந்தர்ப்பூகம். “ வெஷாநுசெஷாநு ரஹவெஷ வெஷாநு ” என்னக்கடவதிறே.

(ஸ்ரஹ) அந்தநாம், வித்வான்களை வென்று கிழியறுத்து அந்த தருத்தை ஸ்வாமி ஸந்திதியிலே ஸம்பாதித்து, மீளவும் தம் துறையான * துளவத்தொண்டிலேமுண்டி நடத்திக்கொண்டிபோர; அக்காலத்திலே ஆண்டாள் இவர்க்குத் திருமகனாகத் திருந்துழா யடியிலே பவநித்த; இவரும் * திருமகன்போல வளர்த்துப்போர; அஞ்சபிராயத்திலே திருவாப்பமாயில் பஞ்சகலகம் குடியில் பெண்களை அதுகரித்துத் திருப்பாவை பாடி, அதுக்குமேலே, அவர் * தொடுத்த துழாய் மலரை, “ வியந்துழாய்க்கற்பென்று குடும் கருங்குழல்மேல் ” என்கிறபடியே குடிக்கொடுத்தவாய், பின்பு ப்ராப்த பெளவநையாய், * மாண்டவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழாததன்மையளாய், “ தீமுகத்து நாகணமேற் சேருந்திருவாக்கர் ” என்றும், “ பணவாவரவணைப் பற்பலகாலமும் பன்விகொள்மணவா ளர் ” என்றும் சொல்லப்படுகிற அழகிய மணவாளப் பெருமானை பார்த்தித்துத் திரு மணம் புணருகையாலே அவர் மணவாளப் பிள்ளையானார்; * மறைநான்குமுன் னேதிய பட்டனுக்கிறே * பட்டப்பிரான் கோதையைக் கொடுத்தது. ஆகையாலே, ஞாபசாரிக மாகவன்றிம்கே, யுகவாக மங்கராதனுக்கு பட்டநாதர் மாமனானார். அத்தாலே (செஸ்ஷாநு) என்கிறது. அதாவது - * வடிவுடைவானோர் தலைவனான தன்னை, அவர்கள் அடிவணங்கி யேற்றமாப்போலே, இவர்தம்மையும் அமர் வந்திக்கும்படியான வரிசை கொடுத்தபடி. * தன்மையே பொக்க வருள்செய்வதிறே. பட்டநாதரான மாத்ரமன்றிக்கே தேவர்களாலும் ஸ்துத்யபிராயிருக்குமவரென்கிறது. “ விரும்புவ ரமர் மொய்த்து ” என்னக் கடவதிறே. அஸ்தானே பபசங்கிகளானவர்களையும் இவர் மங்களாசாஸனம் பண்ணுமவ ராகையாலே, அவர்களும் இவர்க்கு ஸ்துத்யபிவாதநண்ணிப் பண்ணுவர்கள். “ வரேஸ்வர னீவ லாடுவெ” என்னக்கடவதிறே. இனி ரங்கராதனோடே ஸம்பந்திக்கைக்கிடான பட்ட நாதகுலத்தைச் சொல்லுகிறது (அடிகா-வதிவக) என்று. * வேயர்தங்கள் குலத் துதித்த விட்டுசித்தராகையாலே, “ அந்தணனை யான்கண்ட தணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே ” என்னும்படி கண்டு கொடுத்தார். த்விஜகுல திலகராகையாவது- ப்ராஹ்மணகுலத்துக்கெல்

வினா மருளிச்செய்கையால், இந்தத்திருநாமத்தாலே அந்தப் பரபந்தப் பாவத்தை என்னுமத
வும் ஸூசிதம். அதுக்கும் தனியன் இதுவேயிதே. “அருந்தன்பாலும் கருடன்பாலு
யினுநொய்தாகவைத்து என் மருந்தனுள்ளே வந்துவைகி வாழச்செய்தா மென்பிரான்.
என்னும்படி இவர் திருவுள்ளத்திலே அத்தயபிரிவிஷ்டனா யிருக்குமாய்த்து. (விஷ்ட-வி-தூ-
ஃ விஷ்டனுநா வ்யபதேஷ்டவ்யரா யிருக்கிறபடி. “நின்கோயிலில் வாழும் வைட்டணவன்
என்றாரிதே. அவனும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தை அபேக்ஷித்துக் கைப்பற்றினான். (த
விஷ்ட-வி-தூ- நமோஸி) அந்த விஷ்டுசித்தரை “கிழியறுத்தான் பாதங்கள் யாமுடை
பற்று” என்னும்படி ஸேவிக்கிறேனென்கிறது. நமஸ்காரமும் ஸேவையும் பர்யாயம்
“ஒடி நமோவிஷ்டுவெ” என்னுமது விஷ்டுசித்தவிஷயத்திலேயாய்த்து; விசேஷஜ்ஞர்க்கு
பகவத்விஷயத்திலே அரைவாரியுப், இங்கேயிதே யெல்லாம் பூர்ணமாவது. * நமசி விஷ்ட
சித்தாரிதே. இத்தால் - பரதமப் பரபந்தாநுஸந்தாநதனையில் தத்வக்தவான ஆழ்வா
“அஃவஃவ-ஃவிவாடிவெ” என்று - பரதமம் திருவடித்தொழும்படியைச் சொல்லி
நூய்த்து.

அ. — மின்னாத்தடமதிளித்தாதி. இதில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ப் பட்டாரியான பெ
யாழ்வாரவதூரணஸ்தலத்தை யநுஸந்திப்பார் திருவடிகளைத் தொழுகையாலுண்டான பரி
யையும், அவர்செயலைச் சொல்லுகையாலுண்டான விரோதி நிவர்த்தபாதிதகளிலே தீர்த்திமை
பும் மருவீஷ்டமே சொல்லி புலாவுகிறதாயிருக்கிறது.

பட்டர் அருளிச்செய்தது.

ம. — மின்னாத்தடமதிள்குழ் வில்லிபுத்தூரென்றோருநால்
சொன்னாகழற்கமலஞ் சூடினோம் — முன்னாள்
கிழியறுத்தானென்றரைத்தோம் ஈ கீழ்மையினிச்சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து. க.

பதவுரை.

மின்	ஓளி	வில்லிபுத்தூர்	ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்று
ஆர்	நிறைந்த (அகிகமான)	என்று	
தடம்	{ பரப்பும், உயர்ந்தோ	ஒருகால்சொன்	ஒருதரம் உச்சரித்தது
	{ க்குகையுமுள்ள	னார்	ருடைய
மதிள்	திருமதிளாலே	கழற்கமலம்	திருவடித்தாமரைகளை
சூழ்	சூழப்பட்ட	சூடினோம்	சிரமேற்கொண்டோம்
		முன்னாள்	{ புருஷார்த்தம் வெளியா
			{ காதகாலத்தில்

-அது தந்தா
 வென்று } அது தந்தவனென்று
 உரைத்தோம் சொல்லப்பெற்றோம்,
 (ஆகையாலே)

செரும் மோகத்தை
 வழி மார்கத்தை
 அதுத்தொம் அறப்பண்ணிடும;
 நெஞ்சமே! மனதே!
 வந்து நீ அதுகூலமாய் வந்து.

வ்யா.— மின்னாந்தபுதின்குழ். தெஜெப்பாசுரமான பெரிபமதிவாலே சூழப்பட்ட வில்லிபுத்தூர். இத்தால்- *செம்பொனைமந்த மதிவாயிருக்கை. பரதிகுலர்க்குக்கிட்டவெண்ணுதபடியாய், அதுகலர்க்குக் கண்டுவாழும்படியாயிருக்கை. கலந்தின்போலே அந்தலைக்கு அரணாய், மங்கலாசாஸநபரான பெரிபாழ்வாரிருக்குமரில் மதிவிறை; ஏவம்விதமான மதிவாலே சூழப்பட்ட. வில்லிபுத்தூரென்று ஒருகாற்சொன்னாற் கழற்கமலஞ் குடினோம். ஒருக்காலாகிலும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை உச்சரித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாதகமலங்களை *வைங்கமலந்தண் பெரிபவாகத் தலையிலே சூடினோம். “கோகிறத்தறன்னடியாக வாகி பெண்டிசைக்கும் விளக்காகி நிற்பாரிடையடிபென் தலையிலே” என்றிறே ஆழ்வாரு மாரவிச்செய்தது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்தான், வடபெருங்கோயிலுடையானுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் நிரூபகமான தேசமாய்தது. “வில்லிபுத்தூருறையான்” “வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்மீரான்” “அன்னவயல் புதுவைபாண்டான்” “கொடைநிறந்தவூர்-வில்லிபுத்தூர்” என்னக்கடவதிறே. பரணவற்போலே முவரும்கூடலாயிருக்கை; இப்படி உத்தேசப்பாணவ்யுதை ஒருக்கால் அதுவைந்திப்பார் எப்போது முத்தேசப்பாணையாலே, அவர்கள் ஸ்ரீபாதங்களை சிகொபூஷணமாக தார்பயமென்கிறதும்; “அரசமந்தானடி சூடுமரசு” என்னுமாப்போலே, பின்னை விரோதிகளை செய்ததென்னென்னில்; முன்னாள் கிழியறுத்தானென்றுரைத்தோம் கீழ்மையினில் சேரும் வழியறுத்தோம். முன்னாள் கிழியறுக்கையாவது- முற்காலத்திலே பாண்டியன் விதபாசல்கமரக்கட்டின தாவயக்கிழியை, அங்கேசென்று, வேதார்தார்த்தமுதே “விஷ்ணுவே பாதத்தவம்” என்று விஷ்ணுசித்தானதாம் விஷ்ணுநங்களை வென்று தாவயக்கிழியையாறுத்த ஆழ்வாருடைய இந்த அக்பயப்புதகம்மத்தை அருணந்தித்தோம்; அத்தாலே கீழ்மையினில்சேரும்வழியறுத்தோம். “இந்நகரமு வந்தியுரெ வம்பொலெய்திது சரிகுது” ஷெஹம்பு நகரமு மெரிதிரெத்தெவாஜமு” என்று கர்ப்பண விஷயத்தில் ஜம்மகர்மங்கள் ஜம்மஸம்ஸாரபந்தத்தை யறுக்குமாப்போலேபாப்த்து விஷ்ணுசித்தர் *ஜம்மகர்மங்களுந். இங்கும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ஜம்மமும், கிழியறுக்கை கர்மமுமாயிருக்கும். கீழ்மையினில் சேரும் வழியறுக்கையாவது- நிவிரகர்த்தபத்தாலே பரமிக்கும், பரதிபந்தகமான மார்கத்தைச் சேதித்தோம். “புறநெறிகளைகட்டு”- அனைதிகமர்கத்தை யடைகை பாபபலமிறே. “மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்” என்று இவர்தாம் ஸந்தமர்கவர்த்தியிறே. அன்றிக்கே, “கீழ்மையினில் சேரும்வழி” என்று— அதுபுதநத்திலே பாபத்தமான மார்கமென்று அர்ச்சிராதி மார்கத்துக்குக் கிழாய் புரளவர்த்தி ஹேதுவான தூமாதிகமர்கதரபத்தையும் நிரோதித்தோம். நெஞ்சமே வந்து, * நெறியின்றநெஞ்சாய், நீ அதுகூலிக்கையாலே இந்த லாபத்தை லபித்தோம். வந்து. இவ்வளவும் வந்து;- ஆழ்வாரளவும்வந்து. வில்லிபுத்தூரென்றொருகால் சொன்னாகழற்கமலஞ் சூடினோம்; கீழ்மையினிற்சேரும் வழியறுத்தோம்; இதுவன்றோ நீ யருகவித்தத

நெஞ்சோடெ ஹாஷ்டுத்ரம் படிப்பதென்பதென்று சொல்லுகிறது. “வில்லிபத்தூரென்று ஒருகாற்சொன்னார்” என்றது- “வாழ்வன் பிச்சுக்கும் வில்லிபத்தூர்” என்றும், “மென்னடை யன்னம் பாந்து விகாபாபெம் வில்லிபத்தூர்” என்றும் பகவதவிஷயத்திலே தமப்பனாதும் மகனாரும் ஒருங்குபற்சொன்னார்போலே, பகவதவிஷயமாக ஒருக்கால் சொன்னாரென்றபடி. ஸம்பந்தா ஶுனத்தாகம் ஸகந்தென்றபடி.

அ.— பாண்டியன்கோண்டாட. இதில், ப்ரபந்தவந்தாவான பெரியாழ்வார் திருவடிகளில் உபாய ஸ்விகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—பாண்டியன்கோண்டாடப் பட்டர்பிரான் வந்தானென்

நீண்டிய சங்கமெடுத்தது—வேண்டிய
வேதங்களோதி விரைந்து கிழியதுத்தான்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று. உ.

பாண்டியன்	{ ஸ்ரீவில்லபதேவனைன் கிற பாண்டியராஜன்	வேதங்கள்	வேதார்த்தங்களை
கோண்டாட	கோண்டாடும்படி	ஒதி	தெரியச்சொல்லி
பட்டர்பிரான்	{ வைஷ்ணவர்களுக்குத் தலைவன்	விரைந்து	நாமவியாமல்
வந்தானென்று	எழுந்தருளினு நென்று	கிழி	{ வித்யாகஸ்மாகிய பொருண்முடிப்பை
சுண்டிய	சுடயன்-(அநேகமான்)	அறுத்தான்	அறுத்தவனுடைய
சங்கம் எடுத்து	சங்குகளைக் கொண்டு	பாதங்கள்	திருவடிகளை
ஊத	(அநேகர்) சப்திக்க	யாம்	நாங்கள்
வேண்டிய	{ அக்காலத்துக்கு ஆவச்ய கமாகிய	உடைய	ஆச்சரியமாகவுடைய
		பற்று	ஆகாரம்.

வ்யா.—பாண்டியன்கோண்டாட. “தென்னன் கொண்டாடும்” எனனுமாப்போலே, நமக்கு பரதத்தவ சிர்ணயம் பண்ணித்தருட்படி பட்டர்பிரான் வந்தானென்று பாண்டியனான ஸ்ரீவில்லபதேவன் சொல்லிக்கொண்டாட. அத்தொடரிலே சுண்டியசங்கமெடுத்தது. திரவா டிருக்கிற வித்வதஸங்கமானது, ஒரோ ப்ரதேசங்களிலே ஒதுக்கிடக்கிற ப்ரசம்ஸாபரவாக்ஷி யங்களை யெடுத்து ப்ரஹ்மருத்ரா திகழாப் போர்ப்பொலிபச்சொல்லி உபநயனிக்கவென்னுதல்; சுண்டியசங்கம் மெடுத்தது என்று-ஐயசங்கங்கள் பலவற்றையும் வாயிலே மடுத்ததுதவென்னுதல். “பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்ததுதிபசங்கொலி” என்னக்கடவதிறை. “எடுத்தது” என்ற போது- சங்கத்தையெடுத்து வாயிலே ஊதவென்றபடி. அடுத்தது என்றபோது- கிட்டி ஊதவென்றபடி. அதிசேஷித்த வித்வான்கள் வாயடைக்கும்படி வேண்டிய வேதங்களோதி. “ஸவெபுயெஹப தூஷ ரோநணி” “வெவெபுஸ ஸவெபுஸ ஹரேவவெஹ” என்கிற படியே வேதங்களெல்லாவற்றாலும் ஆராத ப்ரகாரத்தையும் ஆராதபவஸ்துவையும் சொல்லுகிறதென்றுகூறியிருக்கிறது, பகவத்பாத்வத்தை ஸாதித்து, இனித்தாமுகைக்கு வேறு ஏதெவன்?

இந்த சாஸ்திர ப்ரதாநமும் வாஸநாதாஸிதமா கையாலை ஆதிநிந்தித்தாநது. ஸ்வர

பித்தவசக பரிபாஸரத்தின் அசுரத்தருளியும், இலோபப்பருமானை மரீட்சிதன், “வகுத்த விஷயத்தில்” சேஷவந்திதேய இவ்வாத்தமடித்து “வலாநாம” என்னுமிடத்தை பரகாசிப்பித்தருளியும், “ராஜ்யஜ்ஞ” ஹனு ராஜ்ய” என்றுகொண்டு இந்த வந்திக்கடியான பாரதந்தர்ப்யத்தை பூரிபரதாழ்வானைப்பிட்டு பரகாசிப்பித்தருளியும், இப்பாரதந்தர்ப்யகாஷ்டையை, “மழ்தா ரோமாவுகாவும் ஹரகெந டுரீகே” என்றுகொண்டு பூரிசுநுக்கநாழ்வானைப்பிட்டு பரகாசிப்பித்தருளியும், கர்ஷ்ணனுய்வந்தவதரித்தருளி தூத்யஸாரதந்தர்ப்யகளை ஆசரித்தருளியும், “படிஷா வரகிஸ்ரோஷ்டு” என்று “சுரேஷ்ட ஸமாசாரம் கர்தவ்யம்” என்று உபதேசித்தருளியும், இப்படி பஹுப்பகாரத்தாலே ஆதமாக்கருடைய பாரதந்தர்ப்யத்தை பரகாசிப்பித்தருளினனிடத்திலும், பெரியவன் தாழநின்று ஆசரித்த இம்மஹாகுணத்திலே “ஃஷஜா ஹி ரோ ரேஷா” என்கிறபடியே அநீச்வரத்வமாகிற தோலத்தை ஆவிஷ்கரித்துக் காந்தடைக் கொள்ளுநகையாலே அவையும் கார்யகரமாய்த்தில்லை. இனி, நாம் “பார்வை வைத்து” மர்கம் பிடிப்பாசைப்போலே ஸஜாதீயமுதகத்தாலே சேதநரை வசிகரிக்கவேணும்” என்று பார்த்தருளிப் பெரியாழ்வாரை யவதரிப்பித்தருளினான்.

இவ்வாழ்வார், ஸஹஜதாஸ்யத்தை புடைபராகையாலே “பகவத்விஷயத்திலே கிஞ்சித்தரித்து சாலகேசபம் பண்ணவேணும்” என்று பார்த்தருளி, அதுசெய்யுமிடத்தில் “அவநுதந்தவிஷயமையே கர்தவ்யம்” என்று அதுஸந்தித்து அவதாரங்களை ஆராய்ந்தவிடத்தில், கர்ஷ்ணாக்குப் பணிசெய்துபோந்த மாலாகாரர் கர்ஷத்திலே பெழுந்தருளிப் பூவையிரந்து, அவன்றான் “ஃஷாஷ்வரஜேநாடிள் ஜிமெஹோவாமதள | யமெநாஹேவபுயிஷ்டாஜீ த்யாஹ ரோஷுரவஜீவஜி” என்று உகந்து சூட்டச்சூடினபடியை அதுஸந்திக்கையாலே “இவ்விஷயத்துக்குப் பூவிடுகையொழிய வேறு கர்தவ்யமில்லை நமக்கு” என்று திருநந்தவருஞ் செய்கையிலே உத்தேயாகித்தா சொருவரிதே. இன்னமும், மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டில் இவர்க்கு நெடுவாசியுண்டு; அவர்கள், தந்தாமுடைய ஸமீர்த்திகளை எம் பெருமானாலே பெற நினைத்திருப்பார்கள்; இவர், தம்மை அழியமாறிவரும் பகவதஸமீர்த்தியையே தமக்குப் புருஷார்த்தமாக நினைத்திருப்பார். அவர்கள், ஈச்வரனைக் கடகாசுப்பற்றித் தந்தாமுடைய பயநிவர்த்தியைப் பண்ணிநிற்பார்கள்; இவர், தாம் கடகாகலின்று “அவனுக்கு என்வருகிறதோ!” என்று பயப்பட்டு அந்த பயநிவர்த்தியிலே யத்நம் பண்ணநிற்பார்.

இப்படி மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்குண்டான நெடுவாசிபோலே, மற்றைய பரபந்தங்களிற்காட்டில் திருப்பல்லாண்டுக்கு நெடுவாசியுண்டு; — வேதமென்ன, ததுபப் பம்ஹுணமான இதிஹாஸ புராணங்களென்ன இவைபோலே அதிகந்தா திகாரமாயிராது; ஸர்வாதிகாரமான திருவாய்மொழியிலுண்டான அருமையும் இதுக்கில்லை. “நாசணன் நான்முகனானென்னுமிவரை ஒன்றதும் மறத்துவைத்து” என்றும், “முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா” என்றும் - உபக்ரமந்தொடங்கி உபஸம்ஹாரத்தளவுஞ்செல்ல த்ரிமூர்த்திஸாம்பத்தை யருளிச்செய்கையாலே, “ஃயெயுவிரிம்வ யிரிஸம் பூயபோவதாரம்” என்று - ரகுசுல ஸஜாதீயனாயும் யதுசுலஸஜாதீயனாயும் அவதரித்தாப்போலே, ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்நடுவே வந்தவதரிக்கையாலே வந்த ஸாம்பமென்று நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையாதல், “நீராய் நிலைய” என்றுகொள்கி, “சிவநாயுணை” என்று - சேதநாரோகந (சு) வாகி சுத்

வேண்டி மருமையாதல்லை இப்பாபத்ததுக்கு. இன்னமும், மஹாபாரதம்போலே பெரும் பரப்பாய், 'இன்னதுசொல்லிற்று' என்று கிரீனாயிக்கவொண்ணாநாயிருக்கும் குறையுமின்றிக்கே, ப்ரணாவம்போலே சப்தம் அந்யல்பபாய், ஸகலவேதார்த்தமும் அதுக்குள்ளே காணவேண்டி, அதுநெரிபாதே தேடவேண்டிவரும் அந்தக்குறையுமின்றிக்கே, பன்னிரண்டுபாட்டாய், ஐச்வர்ய சகவல்பங்களை நீக்கி உத்தம புருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்தை ஸுக்ரஹமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே இதுக்கு நெடுவாசியுண்டு. இன்னமும், இப்பாபத்தம், தன்னை அதிகரித்தவன்கையிலே பாததவத்தைக்கைப்படுத்தவல்ல சக்தியையுடைத்தாகையாலே வந்த ஏற்றமுமுண்டு;—“பாமாத்துமனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்றிறே இதுக்கு பலம்.

இப்பாபத்த மவதரித்தபடி பென்னென்னில்; ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற ராஜா, தார்மிகனாகையாலே, புரோஹிதரான செல்வநம்பியை, 'புருஷார்த்தநிர்ணயபூர்வகமாக அந்ரஷ்டவிரித்திக்குவிரடுன்?' என்ன; அவனும் “பரீட்சைவ்யபுரோணஸு” என்கிறபடியேவித்வான்களைத்திரட்டி வேதார்த்த நிர்ணயத்தைப்பண்ணி அவ்வழியாலே புருஷார்த்தம் பெறவேணும்” என்று சொல்ல; இவனும் அப்படியே பஹுதர்ஸயத்தை வித்யாசல்கமாகக் கட்டி வித்வான்களை ஆஹ்வானம்பண்ணிச் செல்லுகிறவளவிலே, வடபெருங்கோயிலுடையான், ஆழ்வாரையிடுவித்து லோகத்திலே வேததாற்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, 'நீர் போய் கழிப்பயறுத்துக்கொண்டுவாரும்' என்று அருளிச்செய்ய; 'அது வித்யாசல்கமாக கிரமித்ததொன்றன்றோ, கையில் கொட்டுத்தழும்பைக்காட்டிக்கிழியறுக்கலாமோ' என்ன; 'அது உமக்கு(உ)பரமோ?, நாமன்றோ வேதார்த்த ப்ரதிபாதநத்துக்குக்கடவோம்' என்று ஆழ்வாரை நிர்பந்தித்தருள; ஆழ்வாரும், பாண்ட்ய வித்வத்கோஷ்டியிலே பெழுந்தருளினவளவிலே, செல்வநம்பியும் ராஜாவும் அப்புத்தாரப்ரணமபூர்வகமாக பஹுமாரம் பண்ண; அத்தைக்கண்ட வித்வான்கள், ராஜாவை (உ)அதிசேஷிக்க; அவ்வளவிலே, செல்வநம்பி ஆழ்வாரைத்தெண்டணிட்டு, 'வேதார்த்ததாற்பர்யமான புருஷார்த்தத்தை யருளிச்செய்யலாகாதோ' என்ன; ஆழ்வாரும், 'தக்ஷணயஜுரீயேயுண யயாவக்ஷணவ்யாக்ஷி' என்று - ஸ்ரீவால்மீகிபரவான் ஸர்வார்த்தங்களைபும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாப்போலேபும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யஸர்வார்த்தாலே த்ருவன் ஸர்வஜ்ஞனுடையோலேபும், பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸகல வேதார்த்தங்களைபும் ஸாக்ஷாத்கரித்து, வேதார்த்ததாற்பர்யமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்தருள; (உ)அதிசேஷித்த வித்வான்களோடு அதுவர்த்தித்த ராஜாவோடுவாசியற ஸர்வருள் விஸ்மிதராய்; அநந்தரம், இவரை ஆணையிலேயேற்றி, ராஜா ஸபரிகரனாய் ஸேவித்துக்கொண்டு, நகரி வலம்வருகிற மகோதஸவத்தைக் காண்கைக்காக, புத்தரர்களை ப்ரஹ்மாதம் பண்ணும் ஸமயத்திலே மாதாபிதாக்கள் காண ஆதரித்துவருமாப்போலே, பிராட்டியோடே கூட ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு ஈச்வரன் ஸர்விஹிதனாக; தப்பரிகரபூதரான ப்ரஹ்மாதிகேவதைகளும் ஆகாசத்திலே நெருங்கி நிற்கிறவித்தை ஸாக்ஷாத்கரித்த ஆழ்வார், ஸ்வஸமர்த்தியைக்கண்டு இறுமாவாதே, பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நிரவதிகபக்தியைப்பெற்று, அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வ ஸர்வரக்ஷகத்வாதிகளை அதுஸந்திப்பதற்கு முன்னே,

இவ்வஸ்துவுக்கு என்னதிங்கு வருகிறதோ! ' என்றும அதிசங்கையாலே, ஆணையிலே
கிடந்தமணிகளைத் தாளமாகக்கொண்டு, ' இந்த ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமாரியங்களுக்குத் திங்கு
வாராதே நிதம்பாய்ச் செல்லவேணும் ' என்று திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

அவாப்தஸமஸ்தகாமனுகையாலே ஒன்றிலொருகுறையின்றிக்கே ஸர்வநியந்தாவு
மான சக்ரவரணைக்கண்டால் தம்முடைய மங்களங்களை அவன்பக்கலிலே பார்த்திக்கப் பாரப்தமா
யிருக்க, தாம் அவனுக்கு மங்களங்களை ஆசாவிக்கை அஸங்கதமன்றோவென்னில்; முகப்பிலே
சகசுரர்விஷயமான ஸௌந்தர்யா திகளிலே பகவத்ப்ரஸாதஸப்தமான பக்திபரவசராய்க்கொ
ண்டு அழுந்தி, அவனுடைய ஸர்வரகசுகத்வ ஸர்வசக்தித்வத்தையும் வ்ஸஸம்ர்த்தியையும்
மறக்கையாலே பகவதஸம்ர்த்தியே தமக்கு ஸம்ர்த்தியாகக்கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்
னுக்கை ஸங்கதம். பகவத்ப்ரேமந்தான், தத்ப்ராப்திக்கு ஹேதுவாதல், ததநுபவத்துக்
குப் பரிகரமாதலாகையொழிய, அறிவுகெட்டைப் பண்ணுமென்னுமிடத்தில் ப்ரமண
மென்னென்னில்;—

அது கிஷ்டாசாரஸித்தம்; — (க) “ஸ்ரீபொ வுஜாஸுரணுஸூ ஸாடம் ப்ரா த
ஸூரிஸூரிதாஃ । ஸவபூநு டெவாநு நூஸூகி ராஸூரா யேஹ யஸஸூரி நஃ ” என்று -
திவாராத்ரபாகமற, தேவதைகளை ரக்ஷித்துப் புகழ்படைத்துப்போந்த சக்ரவர்த்தித்திருந்
மகனுடைய ஸௌந்தர்யாதி குணங்களுக்கு ரக்ஷகமாக, அயோத்யாவாஸி ஜநங்கள், பெரு
மானால் தங்களுக்குவரும் ஸம்ர்த்தியை மறந்து, தேவதைகளின்காலிலே விழுந்தார்களிறே;
(உ) பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, ஸ்ரீபரசுரானுழ்வான்
வந்து தோன்றினவளவிலே, தாடகாதாடகையருடைய நிர்ஸநங்களைக் கேட்டிருக்கச்
செய்தேயும் அஞ்சி, “கூத்ரொஷாது ஸாஹஸம் ப்ராஹ்மணஸு ஹோபஸஃ । ஷோபா-
நாஃ பிஃ வுத்ராணா ஷோபாஹாஹு-ஹே” என்று சரணம்புக்கு, ‘அவன் தோற்று
மீண்டுபோனான்’ என்று கேட்டபின்பு, “வஃ நஹி தாததா ஹேந ஸஃ தாநாநாந
ஹேவஹ ” என்கிறபடியே - தானும் பிள்ளைகளும் மறுபிறவீபிறந்ததாக நினைத்திருந்தா
னிறே சக்ரவர்த்தியும்:— (ங) ஸ்ரீகௌஸையாரும், “யஜ்ஞேஹ ஸஃவணஹு விந
தாஹுயதீ-நா । க்ஷேதம் ப்ராப்யபாநஸு ததேஹவதஃ” என்று-விஸ்வா
மித்ராத்தவத்ராணதிகளால்வந்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை விஸ்மரித்து மங்களாசாஸநம் பண்
வினாவினே; (ச) ஸ்ரீ தண்டகாரண்யவாஸி ஜநங்களும், “தெதஃவொபிஹொஹுஷ்஠ம்
ஹுஷ்஠மொவெ யஜேயாநிணஃ । ஜேஹநிப்யயாநாநாஃ புகுமூ ஹு ஹுஹு ”
என்று - தங்களாபந்நிவர்த்திக்கும் அபிமதவித்திக்கும் இவரே ரக்ஷகரென்று ஸாதநாநு
ஷ்டாநம் பண்ணுகிறவர்கள், இவர் ஸந்நிஹிதரானவாறே அவற்றை மறந்து; இவர் வடி
வழகிலே நுவக்குண்டு, மங்களாசாஸநம் பண்ணினார்களிறே; (ரு) கர்மஸ்பர்சமின்றிக்கே
தலைநீர்ப்பாட்டிலே இவரேற்றமெல்லா மறியும் பிராட்டி, இவரழகிலே தோற்று, “வதி
ஸூரிஸூரிதாஃ ஹதபூநுஸூரிதேகக்ஷணா । ஸூரிஸூரிதஃவபூஜ ஜேஹநுஹி
யு-ஷி ” என்று தொடங்கி “வஹபூஹிஸம் வஜ்யபஸம் ” என்று- திக்பாலகர்களை

“*அயர்வறு மமரர்களதிபதி அவ்வடிவோடே வந்தவதரித்தான்” என்று இவ்வுடைய பெருமையை அறிந்திருக்கிற தனையிலேயும், கம்ஸபயத்தாலே “இவ்வடிவை உபஸம் ஹரிக்கவேணும்” என்றாரிதே மூீவஸுதேவர்; (எ) “உவஸுஹரஸவபூதூ ரூவ ரெதலுதுலு-ஜி 1 ஜாநாது ராவதாரடுது கூடுலாயம் டிதிஜநூஜி” என்று, “ஸர்வாத்மர்!” என்று- ஸர்வாந்தர்பாமி என்றும், “ஏதச்சதூர்ப்புஜம்” என்று - அவ னுடைய அஸாதாரண விக்ரஹமென்றறிந்திருக்கச்செய்தேயும், கம்ஸபயத்தாலே “இவ் வடிவை உபஸம்ஹரிக்கவேணும்” என்றாரிதே தேவகிப்பிராட்டியும்.

இவ்வர்த்தம் லோகப்ரஸித்தமும்;- அனேககாலம்தபஸ்ஸுபண்ணிப்பெற்றுப் ப்ரதமஜனாய் அதிஸுந்தரனு புத்ரனளவிலே, ஒருவிரோதமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், செல்லா நின்றதும் வாராநின்றதும் ப்ரோமார்த்தபத்தாலே பயஹேதுவாகக்கடவதிறே மாதாவுக்கு; தன் கைக்கடங்காத வீற்பிடிமாணிக்கத்தைப் பெற்றவன், அது ஸுரகந்திதமா யிருக்கச்செய்தேயும் “அதுக்கு என்ன விரோதம் வருகிறதோ!” என்று காற்றசங்கிலும் பபப்படா நிற்குமிதே; அல்ப தேஜஸ்ஸுக்களான சந்த்ராதித்யர்களுடைய ஸந்திதியிலே அசித் தான பாஷாணங்கள் உருகாநின்றன, “வரஸூராதிரூபஸுவபூ” என்றும், “பரஞ்சோதி ரீபரமாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரதிசய ஸௌந்தர்யபுக்தனாய் நிரவதிகதேஜோருபனு லெம்பெருமானைக் கண்டால், பரமசேநரான ஆழ்வார் கலங்கச் சொல்லவேணுமோ? ஆகையாலே, ராவணாதி ராக்ஷஸ தூர்வர்கமயமாய் காலம் ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற தேசத்திலே இவ்விலக்ஷண விஷயத்தைக் கண்டருளி, “இவ்விஷயத்துக்கு எவ்வழியாலே தீங்குவருகிறதோ!” என்று பபப்பட்டு, தத்பரிஹாசார்த்தமாகத் திருப்பல் லாண்டு பாடுகிறார்.

ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி யறிந்திருக்கிறவிவர், ரக்ஷபரக்ஷகபாவத்தை மாறாடி ப்ரதிபத்திபண்ணுகை விபரீதஜ்ஞாநமன்றோ வென்னில்;- கார்ட நிபந்தநமான விபரீதஜ்ஞாநமாய்த்து த்யாஜ்யம்; விஷயவைலக்ஷணயமடியாக வந்ததானையாலே அவ்னை லக்ஷணயம் உள்ளவளவு மதுவர்த்திக்கையாலே ஸ்வரூபப்ராப்த மாகக்கடவது. இன்னமும், சேஷசேஷிபாவஜ்ஞாநஸமநந்தரம் சேஷிக்கு அதிசயத்தை வினாக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வ ரூபமாகையாலே, தத்விஷயமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை சைதந்ய கார்ப்யம். அந்த சேஷத்வ காஷ்டையாவது- தன்னை அழிய மாறியே யாகிலும் ஸ்வாமிக்ரு (க)ஸம்பத்தியை ஆசாவிக்கையிறே; வேதாந்ததாத்பர்யமிதே இத்திருப்பல்லாண்டில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது.

இப்ப்ரபந்தத்தில் முன்னிரண்டு பாட்டாலே தாம் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்; அத்தாலே தமக்கு பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, மேல் மூன்று பாட்டாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு, பகவச்சரணர்த்திகளையும், கேவலையும், ஐச்வர்யார்த்திகளையும் மழைக் கிறார்; அதுக்குமேல் மூன்று பாட்டாலே ஆஹுதரானவர்கள் இவரோடே ஸங்கதராகி றார்கள்; அதுக்குமேல் மூன்று பாட்டாலே அவர்களோடே திருப்பல்லாண்டு பாடியருளு கிறார்; மேலிற்பாட்டு பலச்சுதி. *

அ.—முதற்பாட்டு. ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணேபெய்யான விக்ரஹத்தோடே வகுத்த சேஷியானவனை, காலாதீதமான தேசத்திலே கான்வகையாலே, ‘இத்தால் இவனுக்கு என்ன திங்கு வருகிறதோ!’ என்று அதிசங்கை பண்ணி, “சுநாடிஹ புமோநு காரொ நாமொஹு விஜிவிஜுமெ” என்கிறபடியே ‘காலத்தவ முள்ளதீனையும் இச்செவ்வி மாறாதே நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்’ என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

மு.—பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு

பலகோடி நூறாயிரம்

மல்லாண்ட திண்டோண் மணிவண்ணு வுள்

சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு.

பதவுரை.

மல்லாண்ட	மல்லர்களை நிரவித்த	பல்லாயிரம்	அநேக மாயிரம் வர்ஷங்கள்
திண்டோள்	திண்ணியதோள்களையுடைய	தாண்டு	இவ்வழிகோடே நித்யமாய்ச்
மணிவண்ணு!	நீலமணி போன்ற திருநிறத்		செல்ல வேணும்
	தை யுடையவனே!	பலகோடி-	அநேக கோடி வர்ஷங்
	(நீ)	நூறாயிரம்	கள் இவ்வழிகோடே நீ நித்ய
பல்லாண்டு	அநேக வர்ஷங்கள் இவ்வழி	உன்	யமாய்ச் செல்லவேணும்.
	கோடே நித்யமாய்ச் செல்ல	சேவடி	உன்னுடைய
	வேணும்	செவ்வி	சிவந்த வடிகளின்
பல்லாண்டு	அநேக வர்ஷங்கள் இவ்வழி	திருக்காப்பு	அழகுக்கு
	கோடே நித்யமாய்ச் செல்ல		குறைவற்ற சகைஷ். (உண்
	வேணும்		டாக வேணும்.)

வ்யா.—(பல்லாண்டு) அல்லாத அவச்சேதகங்களை மொழிய ஆயஸ்ஸுக்கு பரியாயமான ஆண்டைக்கொண்டு காலத்தைப் பெருக்குகிறார் ஆயுஸ்ஸை பரார்த்திக்கிறவராகையாலே; “யாரொஷ்யயிவாயுஷ்ஷு” என்று - ஆயுஸ்ஸை பரார்த்திக்காரிதே பெரியவுடையார். “வேததூற் பிராயம் நூறு” என்று - ஆயுபெரியாயமாகச் சொல்லிற்றிதே வதஸரத்தைஇந்தபஹுவசரத்துக்கு அலங்கப்பாத்தவமே முக்கியர்த்நமகையாலே, அலங்கப்பாதமான வர்ஷங்கள் இவ்வழிகோடே நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்கிறார். பல்லாண்டு என்கிற சப்தம் ஸ்வரூபவாசியாயு மிருக்கிறது, உத்கர்ஷ ஹாரிநுப்பாஹோருவனை அபகர்ஷ்ட ஹாரிநுப்பாஹோருவன் கண்டால் அவனுடைய உத்கர்ஷ ஹாரிநுப்பாஹுச்சொல்லும் பாசரமாகையாலே, ஸர்வேசுவரனுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதூயில்லாமையாலும், அவனைக்குறித்துத் தம்முடைய நிகர்ஷத்துக்கு அவதூயில்லாமையாலும், இந்த உத்கர்ஷாபகர்ஷரூபவைஷம்பயம் ஸ்வரூபப்படித்தமாகையாலே, பல்லாண்டு என்கிறசப்தம் ஸ்வரூபவாசியாகிறது. மேல் பண்ணுகிற மங்களாசாஸனம் ஸ்ரூபப்படித்தம் என்கைக்காகச் சொல்லிற்று. “ஜிதம்” என்றும் “காமி” என்றும் “கோஷ்யே” என்றும் “பிராந்தி” என்றும் “பல்லாண்டு”

பலகோடி நூறுயிரம் என்று பரஹ்மாக்ஷனுக்குத் தொகையில்லாமையாலே யருளிச் செய்தார். காலந்தபரிணாமமில்லாத தேசத்தினுள்ளவர்க்கும் ஸ்வஸ்த்தை உள்ளவளாயும் உபபவைஸஷ்டியை யந்தைப்பற்ற அநிசங்கையுமீ மங்கலாசாஸநமும் நிதம்பமாய்ச் செல்லாநின் னு; காலந்த பரிணாமமுள்ள தேசத்தினிலே இருக்கிறவர்க்கு அநிசங்கையுமீ அத்தால் தபயமும், அந்தபயநிவர்த்தித்தாகக் காலத்தைப்பெருக்கி, இக்காலமுள்ளதனையும் இப்படி யங்காசாஸநம்பண்ணச் சொல்லவேணுமோ? இப்படி மாறி மாறி பயத்தை விளைத்துக் கத்தைப்பெருக்கி இதுவே தமக்கு யாத்ரையாய்ச் செல்லப்படுகவாறே, அவன், 'இவ டைய பயத்தைப் பரிஹரிக்கவேணும்' என்றுபார்த்து, 'புலிகிடந்த தூற்றுக்கு அஞ்சி வந்தபுலிவாகுப்பினிலே சீத் தமக்கு வந்தது வீரோ? மல்லவந்ததை நினைந்தே

ஹிம்ஸகருடைய அவதார பித்தையிருக்கிறபடி. [ஸ்ரீயி ஸ்ரீமெனுவ ராக்ஷஸாங்] ஸங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸராவனத்திலே, பஞ்சாசத்தகோடி- விஸ்தீர்ணையான பூமியிலுள்ள ராக்ஷஸரெல்லாரும் எதிரிகளானாலும். [சுதூறுமெண தாங் ஹநு] ஆக, சத்ருவர் நந்தெல்லாம் துரு கலத்திலே உண்டு எதிரிட்டாலும் இவற்றினுடைய நிரஸ நத்துக்கு அஸ்தாசஸ்தாங்கன் வேணுமோ? சுதூதாக்கரிமிகளை நிரஸிக்குமோபாதி அங்குல் பகர்த்தாலே நிரஸிக்கவல்லோங்காணு மென்றார். ஆனால் நம்மை நலிந்த ப்ரதிபக்சம் நசியாதே கிடக்கிற தென்னென்னில்[உஹு] ‘ அழிப்போம் ’ என்னும் இச்சையில்லாமை ; இச்சையுண்டானால் அழிக்கையில் அருமையில்லை, அது தனக்கு அடியென்னென்னில் ; ‘ உயிரோடே தலைசாய்க்குமாகில் இழக்கிறதென் ! ’ என்னுமிரக்கத்தாலே ; இவ்வார்த்தை ராம பாக்யத்தாலே மஹாராஜர் நெஞ்சில் பட்டு பயிவிவர்த்திக்குடலாய்த்து ; இவர்க்கு இதுதானே பயேஹ ஸுவாய்த்து.

மல்லாண்ட திண்டோள். மல்லவர்கத்தை ஸ்வாதீநமாகப் பண்ணின திண்ணிய தோள். பிற்பாடரான கம்ஸாதிகளை அநாயாஸே கொல்லுகையாலே திண்ணியதோளென்கிறது. “ மல் ” என்று- மிடுக்காய், அத்தை யடிமைகொண்ட திண்ணியதோளென்கிறதாகுமாம். இம்மிடுக்கு இவர்க்கு பயேஹ ஸுவாவானென்னென்னில் ; சூரனான புத்ரனைக்கண்டால், பெற்ற தாய், ‘ இவன் மதியாதே யுத்தத்திலே புகும், என் வருகிறதோ ! ’ என்று பாய் பமோப்போலே பயப்படுகை யுத்தம். ‘ மல்லரை யழியச்செய்த தோள் ’ என்று இவரறிந்தபடி பென்னென்னில் ; காதில் தோடு வாங்கினாலும் ‘ தோடிட்ட காது ’ என்று அறியுமாப்போலே.

மணிவண்ண!. நீலமணிபோலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனே. அதிரமணீயமாய் அதுபுஜ்ஜ்வலமாய் அதி ஸுகுமாரமாய் அதி ஸுலபமாயிருந்துள்ள வடிவைக்கொண்டு முரட்டசரங்களுடைய ஸகாசத்திலே செல்லுவதே!, “ க்ஷுபளவநொநூநூலீயக ஸுகூடாப தநுஹுரிஃ । க்ஷுபகூரிநாமொம ஸரீரொபம் சிஹாஸுரஃ ” என்று வெண்ணொழுதுசெய்து வளர்ந்த சிறுபிள்ளையை, முரட்டு வடிவை யுடைய மல்லரோடே ஒக்கப் போரவிடுவதே!. “ நவஸிம் யாக்ஷித்யா ஹுஃ ” என்று கூப்பிட்டார்களிறே ஸ்ரீமதுரையிற் பெண்கள். ஸௌருமார்யம் பயேஹ ஸுவாகிறது, ஸௌலப்யம் பயேஹ ஸுவாவென்னில் ; அஸுரநிரஸநார்த்தமாக தேவதைகள் சரணோத்தியைப் பண்ணினமாத்ரத்திலே, ஸுலபய்ய அஸுரர்களாஸ்யத்திலே புகும் என்னுமத்தாலே பயப்படுகிறார்.

ஆச்சரிதர்க்குத் தஞ்சமான ஸௌலப்யத்தையும் மிடுக்கையுங் கண்டால் நீரிங்ஙனே அஞ்சக்கடவீரோவென்ன ; உன்சேவடி. அது என்னால் வருகிறதன்று, உன்வடிவில் வைல கூண்யத்தாலே வருகிறது. நீ தான் உன்னைக்கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டால், ஸ்வதஸ்ஸர் வஜ்ருனை நீயும் கலங்கிப் பரியவேண்டுமபடியன்றோ உன் வடிவிரும்பது. சேவடி. செவ்விய அடியென்னுதல் ; சிவந்த அடியென்னுதல். குடில ஹந்தயர்க்கும் செவ்விதாகையும், திருமேனிக்குப்பரபாகமாகையும், இரண்டும் இவர்க்கு பயஸ்தாநமாகிறதிறே. சேஷபூதன் சேஷிவடிவைக் கண்டால் ‘ திருவடிகள் ’ என்றிறே வ்யவஹரிப்பது. வச்யாணவேளை

திருக்காப்பு. குறைவற்ற ரணசூழ். உண்டான அடங்காங்குகள் இல்லாத
 களங்க ஞாண்டாகைக்கும் பண்ணின ரணசூழ் பெய்கை. ஒரு க்ரியை யின்றிக் கே குறைந்
 ருப்பானென்னென்னில்; தாழ்ந்தாரைக்குறித்து 'ரணசூழ்புண்டாயிரிக' என்றும், ஸம
 ரக் குறித்தும், பரிச்சிந்தமான உத்கர்ஷமுடையாரைக்குறித்தும் 'ரணசூழ்புண்டாகவேனும்'
 ன்றும் சொல்லக்கடவது. தமக்கும் ஈசுவரனுக்குமுண்டான நிரவதிகமான உத்கர்ஷாப
 ஷத்தில் பாசரமில்லாமையாலே குறைந்து கிடக்கிறது; லேதாந்தத்தாலே நாட்டை
 டைய வென்றிருக்கிறவிவர் லக்ஷணத்தில் விழக் கவிபாடமாட்டாமையன்றிறே; இன்னமும்
 வ்விஷயத்திலே மங்களாசாஸனம் பண்ண விழிந்தார்க்கு 'மங்களாசாஸனம் பண்ணினோம்'
 ன்று கைவாங்கவொண்ணாத அபர்ப்பாத்திக்கு ஸஞ்சகமாயிருக்கிறது.
 எல்லாப்பாட்டுக்கும் இதுதான் முதலுரைபோலே யிருக்கிறது.

மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணை ! பல்லாண்டு, பல்லாண்டு, பல்லாயிரத்தாண்டு,
 லகோடிநூறாயிரம்- உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு என்றநவயம். ... *
 அ.—இரண்டாம்பாட்டு. சிழ் - விக்ரஹயோகத்தையும் குணயோகத்தையும் குறி
 து மங்களாசாஸனம் பண்ணினார்; இதில் - உபயவிபூதி யோகத்தைக்குறித்து மங்களாசா
 னம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—அடியோமோடு நின்றோடும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு
 வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு
 வடிவார் சோதி வலத்துறையுஞ் சுடராழியும் பல்லாண்டு
 படைபோர் புக்கு முழங்கு மப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டே. உ.
 பதவுரை.

டியோ மாமும்	{ தாஸபூதர்களான-அடியேன் தொடக்கமான சே த ந ர க ளோடும்	வடிவார் சோதி	{ திருமேனியெங்கும் வியாபி ந்திருக்கும் தேஜஸ்ஸையு டைய
ன்னோடும்	சேஷியான வுன்னோடும்	வலத்துறை யும்	{ வலவருகே நித்யவாஸம் ப ண்ணும்
ரிவின்றி	பிரிவில்லாமல்	சுடர்	{ அநபிபவநீயபதையாகிற சுட ரையுடைய
யிரம்பல் ரண்டு	{ பலவாயிர வர்ஷங்கள் நித்ய மாய்ச் செல்ல வேணும்	ஆழியும் பல்லாண்டு	{ ஸுதர்சனமூழ்வானும் அநேக வர்ஷங்கள் நித்ய மாய்ச் செல்ல வேணும்
டியாய்	{ உனக்கு நிரூபகபூதையாய், (அல்லது) ஆபரணமாய்	படை போர்	{ சேனைகளையுடைய புத்தத்தில்
ன்	உன்னுடைய	புக்கு	{ புருந்து
லமார்பின்	மார்பினில் வலதுபாகத்தில்	முழங்கும்	{ சப்தியா நின் னுள்ள
ரழகின்ற	{ உனக்கு போகருபமாயிருக் கும்படி வாழ்ந்துகொண்டி ருக்கிற	அப்பாஞ்ச சன்னியமும்	{ அந்தபாஞ்சஜந்பாழ்வானும் (மற்றும் நந்தகம் முதலான வாயுதங்களும்)
ங்கையும்	{ நித்ய யௌவநசாலிநியான பிராட்டியும்; மற்றும் பிரா ட்டிமார்களும்	பல்லாண்டு	{ பலவார்ஷங்கள் நித்யமாய்ச் செல்ல வேணும்.
ல்லாண்டு	{ பலவார்ஷங்கள் இவ்வழிகோ டே நித்யமாய்ச் செல்ல		

“சூப-ஸாஸு” என்று ஆயுஸ்ஸை தக்கமாகப் பார்த்தியா நின்றார்களிறே; அது போலே, ‘மங்கலாசாஸநத்துக்குத் தாம் வேணும்’ என்று தம்மையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார் அத்தலைக்குப் பரிகைக்குத் தாமல்லது இல்லாமையாலே; தாமில்லாதீபாது அத்தலைக்கு அபாயம் ஸித்தமென்றிருக்கிறிறே. ஆனால் ‘என்னோடும்’ என்னதே ‘அடியோமோடும்’ என்பாடுன்னென்னில்; தேஹாத்மாயிரி, தேஹத்திலே ஆத்மபுத்தி பண்ணும்; மாயாவாதி, அஹங்காரத்திலே ஆத்மபுத்திபண்ணும்; ஸங்க்யன், ‘அஹமர்த்தம் ப்ரகர்தேதீபரம், ஸ்வயம் ப்ரகாசம், ஸ்வதந்த்ரம்’ என்றிருக்குப்; அங்ஙன் கலங்கின் வரன்றிறே இவர். முறையறியுமவராகையாலே ‘அடியோமோடும்’ என்கிறார்; ‘கர்மனபாதிசுமாக வந்தவவஸ்தைகளெல்லாம் மறைந்தாலும் மறைபாத ஸ்வபாவம் தாஸ்யம்’ என்றிருக்குமவரிடே யிவர். ஆனால் ‘அடியோமோடும்’ என்கிற பஹுவசநத்துக்குக் கருத்தென்னென்னில்; தாம் தனியராய் நின்று மங்கலாசாஸநம் பண்ணுமத்தால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலும், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் சேஷத்வம் அவிசிஷ்டமாகையாலும், இப் ப்ரதிபத்தி அவர்களுக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். நின்னோடும். வ்யாவர்த்தமான சேஷித்வம் மங்கலாவஹமாகையாலே ஸர்வரும் கூடிப்பரிந்தாலும் போராதபடியாயிறே யிருப்பது. இத்தால்- திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி மங்கலாசாஸநம் பண்ணுகிறார். பிரிவின்றி. இரண்டு தலையும் நித்யமான வோபாதி, ஸம்பந்தமும் நித்யமாயிறே யிருப்பது; அதுவும் தம்முடைய மங்கலாசாஸநத்தாலே யுண்டாவதாக நினைத்திருக்கிறார். ஆயிரம் பல்லாண்டு. காலதத்தவமுள்ளதனையும் இஸ்ஸம்பந்தம் நித்யமாய்ச் செல்லவேணு மென்கிறார்.

வடிவாயித்யாதி. உண்டான அமங்கலங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்கலங்களுண்டாகைக்கும் தன் கடாசுதீமே யமைந்திருக்கிற விவன், “அகலகில்லேன் இறையும்” என்று நம்மைப் பிரியமாட்டாதே யிருக்க, நமக்கு வருவதொரு அமங்கலமுண்டோ? “என்செய்யப் படுகிறீரென்ன; தேவரீரும் பிராட்டியுமான சேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்கலாசாஸநம் பண்ணுகிறார். வடிவாய், “வடிவு” என்று - நிறமாய், இவ்வேண்டைச் சேர்த்தியாலே திருமேனிக்குண்டான புகரைச் சொல்லுகிறது. “சுபு-பெஹி தருத ஜோ யஸு ஸா ஜ நகா துஜா” என்று ‘ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளை எனக்கென்ன இட்டுப்பிறந்த தத்தவத்தோடே எதிரிட்டு வெல்ல நினைக்கிறாயோ’ என்றானிறே மாரீசன். “ஸ்ரீயா டெவொ டெவகஸு-தே” என்னக்கடவதிறே. ஆனால் இவளாலே அவனுக்கு உத்கர்ஷமாகில் அவனுடைய சேஷித்வம் சூலையாதோ வென்னில்; மாணிக்கம் ஒளியாலே பெருவிலையானாகாட்டில் மாணிக்கத்தினுடைய ப்ராதாந்யமழியுமோ; பூ மணத்தாலே பெருவிலையானாகாட்டில் பூவுக்கு ப்ராதாந்யமழியுமோ? வடிவாய். ஸ்ரீகௌஸ்தபா திகன்போலே ஆபரண பூதையாய், அத்தால் வந்த அழகைச் சொல்லவுமாம். நின் வலமார்பினில். ஸர்வாதிகளுன வன்னுடைய வலமார்பினில். ஸர்வயஜ்ஞமயமாய் யோகிசிந்த்யமாயிறே வடிவி

“என்றிய படுகிறீர்” என்று சில (அச்சிட்ட) ஸ்ரீகோசங்களில் பாடம் காண்கின்றது. அப்போது ‘என்றிய’ என்னுமதுக்கு ‘ஏதுக்காக’ என்று பொருள். இவ்வர்த்தம் ‘காதிஸ் கடிப்பு’ (திருமொழி - 10 - 2 - 8.) வ்யாக்க்யார அரும்பதத்தில் விளங்கும்.

யும்-அகலகில்லேன்' என்று அதிசங்கைபண்ணும்படியிதே போக்யதையிருப்பது. மங்கையும்.
 “ யுவதிஸு கூ-பாரிணி ” என்கிற பருவத்தைச் சொல்லுகிறது. “ யுவாகூ-பாரி ”
 என்று இரண்டு அவஸ்தைபுமுண்டே அவனுக்கு; இவளுக்கு கௌமாராவஸ்தையால்
 வந்த மௌக்யமே யுள்ளது. யுவதிபுமாகக்கடவன். எங்ஙனையென்னில்; போகஸ்ரோதஸ்
 ஸில் வந்தால் இவன் தளர்த்திக்கு அவன் கைகொடுக்கவேண்டும்படியான மௌக்யத்தைச்
 சொல்லுகிறது. மங்கையும். (க) சசப்தத்தாலே-மஹிஷ்யந்தரத்தைச் சொல்லுதல்; மங்களா
 வஹயானவீவரும் ஆசாஸ்யை என்னுதல். பல்லாண்டு. காலதத்தவமுள்ளதனையும் இச்சே
 ர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்.

வடிவார்சோதி யித்யாதி. இச்சேர்த்திக்கு ஒரு தீங்குவாராதபடி. கல்மதினிட்டாப்
 போலே யிருக்கிற ஆழ்வார்களைப்பாரீரென்ன; அவர்களோட்டைச் சேர்த்திக்கு என்ன
 தீங்கு வருகிறதோ! என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். வடிவார்சோதி. காளமேகநிப
 ச்யாமமான திருமேனி, ஸ்வதேஜஸஸாலே வ்யாப்தமாம்படி யிருக்கை. “ வ-ரு-ஷ-
 கூ-ஷ-வி-ஷ-ஷ ” என்னும்படியாயிதே யிருப்பது. தேஜோராசியாயிருக்கும் வடிவை
 யுடையவனென்னவுமாம். வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு. வலவருகே நித்ய
 வாஸம் பண்ணாமலாய், பிறர்க்கு அநபிபவநீயனாயிருக்கிற ஆழ்வாளைட்டைச்சேர்த்தி
 நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்கிறார். “ ஆழியும் ” என்கிற (க) சசப்தத்தாலே ஆபுதா
 ரத்தாலே ரகூடமாகக்காட்ட, ஆபரணபுத்தியாலே அவனைபுங்குறித்து மங்களாசாஸநம்
 பண்ணுகிறாரென்கை.

படைபோரித்யாதி. நம் கை விடாதே, த்வநியாலே எதிரிகளை யழிக்கு மிவ
 னைப் பாரீரென்ன; படைபோர் புக்கு முழங்கும். ஸைநையையுடைய புத்தத்திலே புக்கு
 முழங்குமென்னுதல்; புத்தத்திலே ஆபுதமாய்ப் புக்கு முழங்கு மென்னுதல். முழங்கும்.
 “ ஸ யொஷொ யாத் புராஷ்-பாணாம் ஹுத்யாநி வுதாரயசு ” என்றும், “ யஸு
 நாரெந நெதெந்நாநாம் வஹாநிரஜாயத ” என்றும் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்
 படியும் அதுகூலர் வாழும்படியுமாயிதே த்வநி யிருப்பது. இத்த்வநி இவர்க்கு பயஸ்தான
 மானபடி என்னென்னில்; த்வநிவழியே நின்று இடங்காட்டிக் கொடுக்குமென்று பயப்
 படுகிறார். அப்பாஞ்சசன்னியமும். முன்னிலையாயிருக்க பரோகூதநிர்தேசம் பண்ணுவா
 நென்னென்னில்; புத்ரனை அலங்கரித்த தாய் ‘ தன்கண் படி.லும் கண்ணெச்சிலாம்’ என்று
 பார்க்கக் கூசுமாப்போலே, மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற தம்முடைய கண்ணையும்செறித்து
 முகத்தையும் மாறவைத்துச் சொல்லுகிறார். அன்று புத்தத்திற் பிறந்த ப்ரமாதத்துக்கு
 இன்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற ரென்றுமாம்.

இவ்விரண்பொட்டும் - திருமந்தார்த்தமாயிருக்கிறது. “ அடியோடோடும் ” என்
 கிற வித்தாலே - ப்ரணவார்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; முதற்பாட்டில் “ பல்லாண்டு ” என்
 கிற ப்ரதம பதத்தாலே - நம்சப்தார்த்தஞ் சொல்லிற்று; “ மல்லாண்ட திண்டோள் மணி
 வண்ண ” என்று - அப்பாட்டில் விக்ரஹயோகத்தையும், செளர்பயீர்பாதி குணபோகத்

பராததிககற ஆததததைச சொல்லறறயதது.

அ.—முன்றும்பாட்டு. வாழாளித்யாதி. கீழிரண்டு பாட்டாலே தாம் திருப்பல் லாண்டு பாடினார்; இனிமேல், தம்முடைய மங்களாசாஸநத்தால் தமக்கு பரப்பாப்தி பிறவா மையாலே, “உதுவிபுய ஹஜெனூ பிாழ ” என்கிறபடிபே ஜீவ்வரய கைவல்ய பகவச்சர ணார்த்திகள் முவரையும் கூட்டிக்கொள்வாராக நினைத்து, அதில் மங்களாசாஸநத்துக்கு பக வத்ப்ராப்திகாமர் ப்ரத்யாஸந்நராகையாலே அவர்களை யழைக்கிறார். “வஸக ஸ்ரீ ஸு நமஃ ஸ்ரீத ” என்கிற ந்யாயத்தாலே இம்மங்களாசாஸந ரஸத்தை எல்லாரும் புதிக்கவேணும் என்னும் நினைவாலே அழைக்கிறாரென்றுமாம். அவர்களைவிடேகூட மங்களாசாஸநம் பண் ணுகை தமக்கு தாசக மாகையாலே யென்றுமாம். “அடியார்தங்கள் இன்பமிகு பெருங் குழுவு கண்டு ” என்றும், “அடியார்கள் குழாங்களை— உடன் கூடுவதென்று கொலோ ” என்றும் கண்ணாலே காண்கையும் அத்திரனிலே புருருகையும் இவை யெல்லாம் உத்தேச்ய மாயிதே யிருப்பது.

மூ.—வாழாட்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல் வந்து மண்ணு மணமுங் கொண்மின்
கூழாட்பட்டு நின்றீர்களை யெங்கள் குழுவினிற் புத்தலோட்டோம்
ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோ நாங்க ளிராக்கதர் வாழிலங்கை
பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. ரு.
பதவுரை.

வாழாள்— ஸுகரூபமானவடிமைக்கு
பட்டு— அகப்பட்டு
நின்றீர்— நிலைப்பெற்றவர்களாய்
உள்ளீரேல்— இருப்பீர்களேயானால்
வந்து— வந்து
மண்ணும்— மண்ணையும்
மணமும்— அபிமானத்தையும்
கொளமின்— ஸ்வீகரிப்புகோள்
கூழ் ஆள்பட்டு— சோற்றுக்காக வடிமைக்காக
ப்பட்டு
நின்றீர்களை— இருக்கிறவங்களை
எங்கள் குழுவினில்— எங்கள் கூட்டத்திலே
புகுதலொட்டோம் — சேரவொட்டோம்,

நாங்கள்— நாங்கள்
 ஏழாட்கா லும்— முவ்வேழு தலைமுறைகளி
 லும்
 பழிப்பிலோம் — குற்றமற்றிரா நின்றோம்
 இராக்கதர்— ராக்ஷஸர்கள்
 வாழ்— களித்து வர்த்திக்கும்
 இலங்கை— இலங்கைபானது
 பழாளாக— பாழற்ற ஆரோபுடையதாக
 படை— போரில்
 பொருதாணுக்கு— பொருதவனுக்கு
 பல்லாண்டு உதும்— மங்களாசாஸனம் பண்
 ணிப் போருவேம்.
 (ஏ - அசை.)

வ்யா.—வாமூள் என்று நிரதிகய ஸுகரூபமான வர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. வ்ய திரித்த விஷயங்களிலடிமை, துராராதமாகையாலும், துச்சகமாகையாலும், அத்யல்ப பல மாகையாலும், துக்கரூபமாயிறேயிருப்பது.“ஸவஹ்ருஷஸம்ஹி” “ஸெவா ஸூக்ர்தீ” என்னக்கடவதிறே. இவ்விஷயந்தன்னிலும் ப்ரயோஜனரந்தரபரனு யிழிந்தால் பலம் பந்தக் கமாகையாலும், அநய்ப்ரயோஜன ரோபாகி அநவரத பாவனையும் அந்கிம் ப்ரத்பயமுமும்

கூழாளித்யாதிக*இவர் அழைத்தவாசியறியாதே ப்ரயோஜநாத்ரபரடையப் புகுந்
தொடங்கிற்று; அவர்களை நிஷேதிக்கிறார். “கூழாள்” என்றது சோற்றுக்காக ஆரேனாக
கும் தன்னை யெழுதிக்கொடுக்கை; இது ப்ரயோஜநாத்ரங்களுக்கு முபலக்ஷணம். தன்னை
‘பகவத்தாஸ்யைகபோகன்’ என்னுமிட மறியாதே, ப்ரயோஜநாத்ரங்களைக் குறித்து
அவன்றன்னையே ஆசிரியிக்கிறார்களிறே. “கூழாள்” என்று - அநர்ப்யப்ரயோஜநராபிழி
ந்து, ப்ரயோஜநாத்ரங்களை வேண்டிக்கொள்ளும் இருகரையரைச் சொல்லுகிற தென்னுமாம்.
“பட்டு” என்கிறது - அகப்பட்டென்றபடி. பந்தகமாகையாலே ஸ்வரூப விரோ
தியாய் அநர்த்தத்தைப் பண்ணுமென்னுமத்தாலே சொல்லுகிறது. நின்றீர்களை. பஹு

ந்தரங்களிலே அந்யபரா யிருப்பாராகிற திரள்கள்ளல்லாவற்றிலும் வயாலாத் தமாயன்கிற எங்கள் திரளிருப்பதென்கிறார். புத்தலோட்டோம். “ஆசை புருவார்” என்று பரார்த்திச் சிற விவர், நிர்நயரைப்போலே “புருவோட்டோம்” என்பானென்னெனில் ; வலி ஷ்டன் பரமதயானுநவானுலும் சண்டாளனை அக்கிகார்யத்திலே கூட்டிக்கொள்ளானிறே. இத்தால் - அந்யப்பரயோஜநர்க்கு பரயோஜநார்தரபரோட்டை ஸஹவாஸம் அஸஹ்யடா யிருக்கு மென்றதாய்த்து.

எங்கள் திரளிற்காட்டிலும் உங்கள் திரளுக்கு வாசிபென்னென்ன ; ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள் என்கிறார். “ஏழாள்” என்று-தமக்குக்கிழே ஒருமுன்னும், மேலே ஒருமுன்னும், தாமுமாக ஏழுபடிபைச் சொல்லுகிறது. இஸ்ஸமுதாயத்தைப்பற்றி சாந்த ரங்கள் “ஸஹ ஸஹ ஸஹ” என்று - இந்த ஏழையும், இதுக்குக்கிழே யோரேழை யும், இதுக்கு மேலே யோரேழையும், ஆக, இருபத்தொருபடிகாலைச் சொல்லுகிறது. “உஸாவலு-பாநு உஸாவரா நாஜா நடுனென்கவிஸ்தம் வஜ்ஜிணு வ-நாதி” என்று முக பேதேந சாஸ்த்ராரந்தரஞ் சொல்லிற்று. “ஏழாட்காலும்” என்கிற சப்தம் இவ்வளவை நினைக்கிறது. இத்தால் ஒரு ஸந்தாரத்திலே ஒருவன் அந்யப்பரயோஜநானால், அவனைப் பற்ற, பகவத்பரபாவம், ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளானவும் செல்லக் கீழும்மேலும் வெள்ளமிடு மென்கிறது. பழிப்பிலோம். விஷயார்தரப்ராவண்யமென்ன, தேவதார்தரபஹுமென்ன, இவை தூரதோ நிரஸ்தமாயைபோலே, பதர்கூட்டித் துற்றவேண்டா; இனி அந்யப்பரயோஜநாய் அந்யஸாதநா யிருப்பார்க்குப் பழிப்பாவது - பரயோஜநார்தர பரதையும் ஸாதநார்தர பரதையுமிதே ; அவற்றை யுடையோமல்லோ மென்கிறார். நாங்கள். “எங்கள் குழு” என்றபோதைச் செருக்குப்போலே, பகவத்விஷயிகாரத்தால் வந்த செருக்குத்தோற்றச் சொல்லுகிறார்.

‘உங்கள் ஸ்வரூபம் நீங்கள் சொன்னவளவிலே விசுவலித் திருக்குமத்தனை யளவுடை யோமல்லோம், உங்கள் வர்த்தி விசேஷத்தைக்கொண்டு உங்களை யறியவேணு’ மென்ன ; அது நீங்களறியும் புடையல்ல, எங்குனெயென்னில் ; ஒருகார்யப்பாடாக உள்ள அமங்கலங்கள்போக மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியாதல், இல்லாத மங்களங்க ளுண்டாகவேணு மென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுதல் செய்யுமனவிறே நீங்களறிவது ; முன்பு வயர்த்தமாய்க் கழிந்த செயலுக்கு இன்றிருந்து வயிறுபிடிக்கும் திரள்காரணங்களது. இராக்கதர் வாழி லங்கை. துவர்கம் கனித்து வர்த்திக்கும் தேசம். புறம்பேபோய் பரஹிம்ஸைபண்ணி, குளவிக்கூடுபோலே திரண்டு கடலையும் மதியையும் அரணுக்கி, அமணக்கூத்தடிக்கும் தேச மென்கை. இலங்கை பாழாளாக. லங்கையில் ஆள் பாழாம்படியாக. இலங்கைதான் விபிஷண விதேயமிதே. இனி, “நநபேயு” என்ற ராவணனையும் அவனுடைய அதி க்ரமத்துக்குத் துணையான ராக்ஷஸையு மழியச்செய்து “ஸூஸாந ஸஃபுலீ ஹஸெ” என்று பிராட்டி யருளிச்செய்தபடியே அவ்வுரை மூலையடியே போம்படி. பண்ணினான். படைபொருதானுக்கு. இப்படி செய்தது ஈசுவரத்வப் பிடாரான ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே, எதிரிகளாம்பு மார்கிலே தைக்கும்படி பொருதவனுக்கு. பல்லாண்டு கூறுதுமே. அப்போது கையும் வில்லுமாய்ச் சிறிச் சிவந்து எதிரிகளிடேலே வாய் பறிக்கப்படுபதை வதர்ஸதான

லத்தில் முதலிகளுக்கு அம்புக்கு இறயக்கப் பணிபொருளையாலே அக்காலத்திலே மங்க
ளாசாஸநம் பண்ணுவானைப் பெற்றதில்லை; 'பிராட்டி. பிரிந்திபாலே நம் குடியிருப்புப்
பெற்றோம்' என்கிற பரிதிபாலே ப்ரஹ்மாதிகள் அந்யபரானார்கள்; அக்காலத்தில் மங்
களாசாஸநம் பண்ணப்பெறாத குறைகீர இன்று இருந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுவோம்
சிலர்காண் நாங்கென்கிறார். ௩.

அ.—நான்காம்பாட்டு. ஏடித்யாதி. கீழே—அந்யபரையோஜனையையழைத்தார்; அ
வர்கள் மங்களாசாஸநத்துக்கு ப்ரத்யாஸந்நாகையாலே, ரீரிலேநீர் சேர்ந்தாப்போலே
சேர்ந்திருக்கும்மே; அவ்வளவிலும் பர்பாப்தி பிறவாமையாலே, 'சுவரன்கை பார்த்
திருக்குமவர்கள்' என்னு மிவ்வளவைக்கொண்டு, ஆத்மப்பாப்திகாமமரையும் ஐச்வர்ய
காமமரையும் அழைக்கக் கோலி, அதில் முந்துற ஆத்மப்பாப்திகாமமரையழைக்கிறார். ஐச்வ
ர்யத்திற் காட்டில் ஆத்மப்பாப்தி உத்கர்ஷ்டமென்னும் நினைவாலே யழைக்கிறாரல்லர், அந்த
மோகத்தையே இவர் அநர்த்தமென்றிருக்கையாலே; இனி எத்தாலே முற்பட அழைக்கிற
தென்னில்; பகவதஸ்மபந்தத்துக்கு உபகரணமான சரீரமோகத்தும் அணித்தாகையாலும்,
அம்மோகத்தையே ப்ராபித்தால் மீளவொண்ணாமையாலும், ஐச்வர்ய காமனுக்குக்காலாந்த
ரத்திலேயாகிலும் பகவதஸ்மபந்தம் பண்ண யோக்யதை யுண்டாகையாலும்; இவனுக்கு
அந்த யோக்யதையு மழிகையாலே துர்கதியைக்கண்டு முற்பட யழைக்கிறார். ப்ரயோ
ஜநாந்தரபரர், 'மங்களாசாஸநம்பண்ண வாருங்கோள்' என்றால் வருவார்களோ வென்
னில்; பகவத்ப்ராப்தியின் உத்கர்ஷ்த்தையும், அத்தைப்பற்ற கைவல்யத்தினுடைய நிகர்
ஷ்த்தையு மறிவித்தால், 'விட்டுப்பற்றவேணும்' என்னும் ஆத்மகுணேபேதரையிதே இவ
ரழைக்கிறது.

ம.—ஏநிலத்தி லிவேதன்முன்னம் வந்தேங்கள் குழாம் புகுந்து
கூடுமனமுடையீர்கள் வரம்பொழிவந்தோல்லைக் கூடுமினே
நாநேகரமு நன்கறிய நமோநாராயணய வென்று
பாமேனமுடைப் பத்தருள்வீர் வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே. ௪.

பதவுரை.

ஏடு—பொல்லாதான ஸுக்ஷ்மசரீரம்
நிலத்தில்—ஸ்வகாரண பூமியான மூலப்ரக்
ர்தியில்
இடுவதன்முன்னம்—லாபிப்பதற்கு முன்னே
வந்து—வந்து
எங்களுக்குழாம்—எங்கள் திரளிலே
புகுந்து—புக்கு
கூடும்—ஏகேபரிக்கையில்
மனமுடையீர்கள்—மனமுடையவர்களே
யானால்
வரம்பொழிவந்து—வரம்பை யொழித்துக்

ஒல்லைக்கூடுமினே—வினைவாகக்கூடுங்கோள்
நாடும்—க்ராமத்திலுள்ள அவிசெஷஜ்ஞருந்
நகரமுடும்—நகரத்திலுள்ள விசேஷஜ்ஞருந்
நன்கு அறிய—நன்றாகவறிய
நமோநாராயணயவென்று—'நமோநாராய
ணய' என்று
பாமேனமுடைப் பத்தருள்வீர்—பாடவே
ணு மென்று நெஞ்சுண்டாம்படி
யான பரிதி யுடையோராகில்
வந்து பல்லாண்டு வந்து திருப்பல்லாண்டு
கூறுமின்—பாடுங்கோள்.

வ்யா.—ஏடுநிலத்திலிவதன்முன்னம். ஏடு என்பது—பொல்லாங்கு. ‘உங்களைப்பொல்லாங்கிலத்திலே யிடுவதற்கு முன்னம்’ என்று பிள்ளை யமுதனார். ‘ஏடு’ என்கிறது—ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை. ஸ்தூல சரீரத்திற் காட்டில் ப்ரதாநமாய் அதிநுடைய ப்ரயோஜந ரூபமாய் நிற்கையாலே, ‘பாலில் ஏடு’ என்னுமாப்போலே சொல்லுகிறது. நிலத்திலிவதன்முன்னம். ஸ்வகாரணமான மூலப்ரகார்தியிலே லயிப்பதற்கு முன்னே. இது நிர்வஹித்துப்போரும் பட;—‘ஏடு’ என்று - உடம்புக்குப் பேராய், ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமான சரீரம், ஸ்வகாரணமான மூலப்ரகார்தியிலே லயிப்பதற்கு முன் என்னவுமாம். இவ்வாக்யந்தான் அவர்களுடைய அநர்த்தத்தைக் கண்டழைக்கிறாரென்னுமிடர் தோற்றவிருக்கிறதிறே. வந்து. ஸ்வதந்தரராயிருப்பார்க்குத் தம்மளவில் வருமிடத்திலுண்டான தூரத்தைச் சொல்லுகிறது. எங்கள் குழாம்புகுந்து. கேவலரும் ஒரு ஸமஷ்டியாயிதே யிருப்பது; அது ஸ்வதந்தரமாகையாலே அந்யோந்யம் சோச் சேர்த்தியாயிருக்கும். ஒருத்தருடைய ஸமர்த்தி ஒருத்தரதாயிதே யித்திரளிருப்பது. “வாஸுர ஸ்வயம்பொஹி” என்னக்கடவதிறே. இத்திரளில் புகுவார்க்கு எவ்வளவதிகாரம் வேணுமென்னில், கூடுமனமுடையீர்கள். ‘புகருவோம்’ என்னும் நினைவே வேண்டிவது. அவிலக்ஷணங்களான புருஷார்த்தங்களுக்கு புரச்சரணங்கள் கணக்கவேண்டியிருக்க, அதில் விலக்ஷணமான இத்திரளிலே புகருகைக்கு புரச்சரணம் வேண்டாதிருப்ப தென்னென்னில்; அவை அப்ராப்த புருஷார்த்தங்களாகையாலே புரச்சரணதிகள் அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கிறன; இது ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே வேண்டா. மாதாபிதாக்களை யதுவர்த்திக்கைக்கு இச்சையேயிதே வேண்டிவது. உடையீர்கள். இந்த இச்சையால்வந்த ப்ரயோஜநாதிசயத்தாலே ‘வைச்சரணன்’ என்னுமாப்போலே யருளிச் செய்கிறார். கூடநினைப்பார்க்குச் செய்யவேண்டிவது, முன்பு நின்ற சிறுமையைக் குலைத்து வரவேணும். வரம்பொழிவந்து. “வரம்பொழிய” என்கிறவிது, “வரம்பொழி” என்று கிடக்கிறது. ஸர்வேச்சரணுக்கு ப்ரகாசபூதனாய், அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை அநுபவிக்க இட்டுப்பிறந்தவன், “ஜிராஜேணபொக்ஷாய” என்று ஸ்வாநுபவத்தளவிலே ஒரு வரம்பை யிட்டுக்கொண்டானிறே; அத்தையொழிந்து வாருங்கோ ளென்கிறார். ஒல்லைக்கூடுமினே. பற்றுகிற புருஷார்த்தத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யதுஸந்தித்தால் பதறிக்கொண்டிவந்து விழவேண்டாவோ? “ஏடுநிலத்திலிவதன்முன்னம்” என்றது—சரீரத்தில் அஸ்தைதர்பத்தைப்பற்ற; இங்கு “ஒல்லை” என்கிறது—பற்றுகிறவிஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற. “கூடுமனமுடையீர்கள்” என்றும், “கூடுமினே” என்றும் அருளிச்செய்கிறாரிறே யோக்யதையைப்பற்ற. அத்திரளில்நின்றும் பிறிகுதிர்ப்பட்டார் சில ரிவர்களென்று தோற்றுமிதே ஸ்வரூபம் வெளிச்செறித்தக்கால்.

நாடு நகரமும் நன்கறிய. இத்திரளிலே புகருகைக்கு வேண்டிவன வருளிச்செய்தார்; இதுக்குமேல் மங்களாசாஸநத்துக்கு வேண்டிவன வருளிச்செய்கிறார். “நாடு” என்று - அவிசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது; “நகரம்” என்று - விசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது. ராஜாவுக்கு ப்ரத்யாஸந்நிறே நகரஸ்தர்; நாட்டார் தூரஸ்தாரிறே; ஆகையாலே யருளிச் செய்கிறார். நன்கறிய. நன்றாகவறிய. பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே அவிசேஷஜ்ஞர் விடும்படியாகவும், அதுதானே ஹேதுவாக விசேஷஜ்ஞர் பரிக்க்ரஹிக்கும்படியாகவும். நன்கறிய.

போராது, ப்ரீ திக்குப்போக்குவிட்டுப் பாடுவோமென்னும் நெஞ்சுண்டாம்படியான ப்ரேமத்தை யுடையோராகில். வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே. வந்து, பல்லாண்டு பாடுங்கோள். இத்திரனிலே புகுரவேணுமென்றிருப்பீர்! அத்தைச்செய்யுங்கோள்; அவ்வளவுபோராது, உங்களுடைய வர்த்தினிசேஷமும் பெறவேணுமென்றிருப்பீர்! திருப்பல்லாண்டு பாடுங்கோளென்று க்ரிபையை இரண்டாக்கி கிர்வறுக்கவுமாம். ... * ச

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. அண்டமித்பாதி. முற்பட அந்நயப்ரயோஜகரையழைத்தார்; கேவலரும் ஐச்வரியார்த்திகளும் ப்ரயோஜநாத்ரபரா யிருக்கச்செய்தேதும், கேவலருடைய நூர்கதையைக் கண்டு முந்தாற வழைத்தார்; இப்பாட்டிலே-ஐச்வரியார்த்திகளை யழைக்கிறார்.

மு.—அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி யசுர ரிராக்கதரை
யிண்டக்குலத்தை யெடுத்துக் களைந்த விருடகேசன் றனக்குத்
தொண்டக்குலத்தி லுள்ளீர் வந்தடிதொழு தாயிரநாமஞ் சொல்லிப்
பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண் டேன்மினே. ௩.

பதவுரை.

அண்டக்குலத்துக்கு— அண்டங்களின் கூட்டத்துக்கு
அதிபதியாகி— ஸ்வாமியாய்
அசுரரிராக்கதரை— அசுரர்களை யுடிராக்க
தர்களை யும்
இண்டக்குலத்தை— இன்னும், நிஹீநர்க
ளின்கூட்டத்தையும்
எடுத்துக்களைந்த— தனிப்படவெடுத்து நிர
ஸித்த
இருடகேசன் தனக்கு— ஸர்வேந்த்ரிய நியந்
தாவான வெம்பெருமானுக்கு
தொண்டக்குலத்தில்— தொண்டுபூண்டவர்க
ளின் திரளில்
உள்ளீர்— உளரான நீங்கள்

வந்து— அந்நயப்ரயோஜகராய் வந்து
அடி— திருவடிகளை
தொழுது— ஸேவித்து
ஆயிரநாமஞ்சொல்லி— அவனுடைய குண
சேஷ்டதங்களுக்கு வாசகங்களான
வாயிரந் திருநாமங்களையும் ப்ரேமந்
தராய்ச் சொல்லி
பண்டைக்குலத்தை — பசுவத்விமுகமாய்ப்
போந்த பழையஜாதியை
தவிர்ந்து— விட்டு
பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு— பலவர்களுந்
கள் பலவாயிரவர்களுந் நித்
யமாய்ச் செல்லவேணும்
என்மின்— என்றுமங்களாசாஸனம் பண்ணுங்
கோள்.

(ஏ-அசை.)

வ்யா.—அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி. தேவதைகளுடைய ஐச்வர்யத்துக்கெல்லாம் மேலான அண்டாதிபத்யமிதே ஐச்வர்யத்துக்கு மேலெல்லை; அந்தப் ப்ரஹ்மாதிகள் ஈச்வரனை ஆசிரயிக்கும் ப்ரகாரஞ் சொல்லுகிறது. “ கணாயிவதயெநஃ ” என்றிதே இப்பதப் ப்ராப்திக்கு ஸாதநமந்தரம்; அந்த அண்டைச்வர்ய விசிஷ்டதைகலிதே ஸர்வேச்வரனை யநு

அண்டக்குலத்துக்கு அடிபதையான பரகாரமெயன்குறி ஆச்சுபதத்தினுள்ளது, ஆதாயனப் பரகாரம் தோற்றவிருந்ததில்லையே என்னில்; உதாரண யிருப்பாறொருவன் கையிலே எலுமிச்சம்பழ மிருந்தால் 'இது இருந்தவழகென்!' என்று சொன்னவளவிலே, பாவஜ்ஞன யிருக்குமவன் 'கொள்ளலாகாதோ' என்று கருத்தறிந்து கொடுக்குமிதே; அப்படியே, அண்டாதிபதத்திலே அபேகைப்புண்டென்று தங்களபேகைகையை ஆவிஷ்கரிக்கிறார்கள். இத்தால் - ப்ரயோஜநந்தரபரரைக்குறித்து "உஉ||௩||" என்னுமவனுடைய ஓளதாரயம் ப்ரகாசிக்கிறது. அண்டக்குலத்துக்கு. "சுஸூநாநாஹுஸஹஸுரண||௪||" என்று தொடங்கி "கொடிகொடிஸதாநிய" என்று அஸங்க்யாதமான அண்டங்களுக்கு நிர்வாஹகளுகையாலே அபேகைத்தாரபேகைத்த அண்டங்களைக் கொடுக்கைக்கு உடைமை சொல்லுகிறது. அதிபதி. உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகளுகை. ஆகி. ஆச்ரிதர் தன்னை யதுஸந்தித்தவளவிலேயாயிருக்கை. ஐச்வர்யார்த்தி, ஐச்வர்யவிசிஷ்டனாக அதுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும்; கைவல்யார்த்தி, அஸ்ப்ரஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தனாக அதுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும்.

அகரிராகத்தரை. இப்பதத்துக்கு அஸுரர்களாலே வேதாபஹாரத்யாபத்தூர்க்களில் களையறுத்துக்கொடுக்கையும் ரக்ஷகனுக்கு பரமிதே. 'ஆர்த்தன்' என்றும், 'அர்த்தார்த்தி' என்றும் ஐச்வர்ய புருஷார்த்தம் இரண்டு முகமாயிதே யிருப்பது. அதில் அர்த்தநார்த்திபைக் கீழே சொல்லி, இவ்வம்சத்தாலே ஆர்த்தனைச் சொல்லுகிறது. ஜ்நம்பர்ப்ரதிபரநார்த்தமே பண்ணிப் போருவது இரண்டு வர்கமிதே. ஸம்பந்த மொத்திருக்க நிரஸநத்திலே யிழிகிறது, ஆச்ரித விரோதிகளென்றிதே. இண்டக்குலத்தை. மிகவும் நெருங்கின திரை. "இண்டர்" என்று- சண்டாளர். இவர்களை சண்டாளரென்று சொல்லுகிறது- நிஹீநரென்னும் நினைவாலே. உத்தர்ஷத்துக்கெல்லை- பரஸமர்த்த்யேகப்ரபோஹன யிருக்கை; நிகர்ஷத்துக்கெல்லை பரநார்த்தமே யாத்ரையாயிருக்கை. இவ்வாபத்துக்களிலே "சுஸு-௩||௪||" என்றிதே இவர்களுடைய ஆச்ரயண ப்ரகாரமிருப்பது எடுத்துக்களைந்த. "பொல்லா வரக்களைக் கள்ளிக் களைந்தானே" என்னுமாப்போலே, ஆச்ரிதர்பக்கல் அழல் தட்டாதபடி நிரஸிக்கை. "இலங்கை பாழாளாக" என்றதும் விபிஷண பரிக்கரஹத்துக்கு ஒரு கோவு வாராதபடியிதே; விபிஷணகர்ஹத்துக்கு அழல் தட்டாதபடியிதே லங்காதஹநம் பண்ணிற்றுத் திருவடியும். திருமகேசன். ப்ரயோஜநந்தரபரர்க்கு ஐச்வர்யாதிகளிலே கர்மாதூகூலமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; தன் பக்கவிலே ந்யஸ்தபரையிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபாதுரூபமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும். ஐச்வர்யார்த்தமாக வவன் பக்கவிலே கண்வைக்கும்போதே அவன் வடிவழகிலே உறைக்க வையுங்கோள்; அவன் "மமேதம்" என்கிற அபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தன்பக்கவிலே ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; அத்தாலே, அபேகைத்த ஐச்வர்யத்தை விஸ்மரித்து அவன்றன்னையே பற்றலாம்.

தனக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர். இப்படி ஐச்வர்யத்தில் ப்ரேமம் போய் பகவத் ப்ரேமயுக்தருடைய திரளிலேயுள்ளான நீங்கள். "தொண்டக்குலம்" என்று தனியே ஒரு ஸந்தரநம்போலே காணும். 'தேஹமேஸ்வரூபம்' என்றிருப்பார்க்கும், 'சேஷந்ரமேஸ்வரூபம்' என்றிருப்பார்க்கும் இத்தனை வாசியுண்டிதே. இனி அநய்யப்ரயோஹராயிருப்

பார்க்கு கந்தயம் இன்னதென்கிறார் மேல். வந்தபுதோழது. திருவடிகளே ப்ரயோஜனமாக வந்து, அதுகூலவர்த்திகளைப்பண்ணி. ஐச்வர்யமே ப்ரயோஜனமாய் விஷயாதுபவமே யாத் ரையாயிருக்கை தவிர்த்து, திருவடிகளே ப்ரயோஜனமாய் அதுகூலவர்த்தியே பாத்தரையா யிருக்குப்படி பாருங்கோள். ஆயிரநாமஞ் சொல்லி. இரண்டு திருநாமத்தையே நிர்பந்திக்க வேண்டிவது “மமேதம்” என்கிறருக்குமன்றிறே; “தவேதம்” என்கிற புத்தி பிறந்தால், பகவத்குணசேஷிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களெல்லாம் போக்யமாயிறேயிருப்பது; அவற்றை வாயாரச்சொல்லி. பண்டைக்குலத்தத்தவிர்த்து. தொண்டக்குலத்திலே வந் தர்வயித்தவாரே ‘மமேதம்’ என்கிறந்தகாலம் ஜம்மாந்தரமாய்த் தோற்றுமிறே. ஒரு ஜம்மத்திலே த்விஜம்மனாகிறுனிறே; ராஜர்ஷியான விச்வாமித்ரன், அந்த ஜம்மத்திலே ப்ர ஹ்மர்ஷியானுனிறே. அங்கு தபஸ்ஸாலே வர்ணபேதம் பிறந்தது; இங்கு பகவத்ப்ரஸாதத் தாலே ஸ்வரூபபேதம் பிறந்தது. ‘உனக்கு நான்’ என்ற வந்தரம், முன்பு ‘நான்எனக்கு’ என்கிறந்தவிது வ்யதிரேகமாய்த் தோற்றுமிறே.

பல்லாண்டு. இப்படி அந்நயப்ரயோஜனரான நீங்கள் மங்களாசாஸனம் பண்ணுங் கோள். ‘ப்ரயோஜநாந்தரபரணயப் போந்தவன் நமக்கு ஸமர்த்தியை ஆசாஸிக்குமந்தனை பரிவனாகப் பெற்றோமே!’ என்று அவன் குளிரநோக்கும்; பல்லாயிரத்தாண்டென்மின். பின்னை, பல்லாயிரத்தாண்டு என்னுங்கோள். அந்நோக்கமுரு நித்யஸ்ரீயாய்ச் செல்லவேணு மென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுங்கோள். உங்களுக்கு இம்மாந்தரத்திலே ஸ்வரூபமும், அத்தாலே ஈச்வரனுக்கு ஸமர்த்தியு முண்டாகப்பெற்றால் ஆறியிருக்கிறதென்? சடக்கென மங்களாசாஸனம் பண்ணுங்கோளென்கிறார். ... * ... * ... *

அ.—ஆறும்பாட்டு. எந்தையித்யாதி. அந்நயப்ரயோஜனர்க்கும் ப்ரயோஜநாந்தர பர்க்கு முண்டான நெடுவாசி யறிந்திருக்கச்செய்தேயும், அந்நயப்ரயோஜனரையழைந்த ஸமந்தரம் இவர்களையழைக்கைக்கடி. “உதாராஸூவ-புஷாநெவெதெ” என்னுமவன் சிலத்தாலும், அவனோடு இவர்களுக்குண்டான அவர்ஜநீய ஸம்பந்தத்தாலும், இவர்களுக்கும் அவற்றையே நினைத்துத் தேங்காதே புகுரலாம்படியாயிறே யிருப்பது. ஆகையாலே, அந்நய ப்ரயோஜனரையழைத்தவோபாதி இவர்களையும் அழைத்தாராய் நின்றார் கீழ்; இதில், *வா ழாளிலைழத்த அந்நயப்ரயோஜநர், தங்கள் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபாதுரூபமான வர்த் தியையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுர, அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். “ஏழாட் டாலும் பழிப்பிலோம்” என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரைக் குறித்துத் தாமருளிச்செய்த நம் முடைய திரளுக்குண்டானவேற்றத்தை, புகுருகிறவர்கள், தங்களுக்குண்டாகச்சொல்லிக் கொண்டு வந்து புகுருகிறார்கள். தந்தாமேற்றஞ் சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுருகை ஸாத் த்விதர்க்கு யுக்தமோவென்னில்: ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பயங் கெடுகைக்காகச் சொல்லுகிறார்களாகையாலே யுக்தம். “வஹமாஸநரீகாஸெ வதஹ்வகூழிவெவிதெ டெவநதெயஸிஹஸூகூ: வரிமஹஸூ: ஸஹஸூ:” என்று திருவடி, ஸ்வசக்தியைச் சொன்னுனிறே முதலிகளுடைய பயம் சமிக்கைக்காக.

பு.—எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை கம்மத்திப்ப னெம்பட்டகால் கொந்தி

தந்தை— அவனுக்கப்பனும்
தந்தை— அவன்தகப்பனும்
தந்தை— அவனப்பனும்
தம்முத்தப்பன்— அவன்தமப்பனும் பாட்
டனும் ஆகிய
எழ்ப்புகால் தொடங்கி— ஏழு தலைமுறை
கள் தொடங்கி
வந்து— யோக்யமான தசைகளிலே வந்து
வழிவழி— முறைமுறையாக
ஆள் செய்கின்றோம்— அடிமைசெய்கின்றோம்,

மெனக்கிற திருநாள்—
அந்தியம்போதில்— அஸ்தமயவேனோரில்
அரிஉருவாக—ரண்கலந்தசிங்கவுருவெடுந்து
அரிபை— சத்ருவான ஹிரண்பகை
அழித்தவனை— ஸம்ஹரித்தவனை
பந்தனை தீர— அனுக்கம் தீர
பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று—இவ்வி
தமமாக
பாடுதும்— பாடுவோம்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—எந்தை. தானும் தமப்பனுமாக இருவர். தந்தை தந்தை தந்தை என்று ஒரு
முவர். தம்முத்தப்பன். “ தம் ” என்று- முடிந்தவனை அருபாஷிக்கிறது. முத்தப்பன்.
“அப்பன்” என்று- தமப்பனர்; “முத்தப்பன்” என்று-பாட்டனர்; ஆகையாலே அங்கு
யிருவர்; ஆக, எழுவனாயுந் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் “ ஏழாட்காலும் பழிப்படுவோம் ”
என்று திரளவருவிச்செய்தார்; இவர்களும், ஏழ்ப்புகால் என்று திரளச்சொல்லாகின்ற
ர்கள். பிரித்துச்சொல்லுகிற விதுக்கு பலமென்னென்னில்; ஸ்வஸந்தாரத்திலுள் மங்களா
சாஸனம் பண்ணிப்போந்தவர்கள் பக்கனுண்டான பரிதபதசயத்தாலே சொல்லுகிறார்கள்.
“ஸவ்யவீரோ கலுஷநயதி கலுஷ ஓஷந” “உரீயாநு ஸ்ரஹ்மயநிதா” என்று விதயா
ஸந்தாரத்தைக் கொண்டாடுமாப்போலே “ விதரம் சிந்தாம லாநாநு ” என்று தயா
ஜ்யமான யோகிஸந்தாரத்தைக் கொண்டாடுகையுத்தமோ வென்னில்; யுத்தம்; கொண்டா
டுகைக்கு பாயோஜனம் பகவதஸம்பந்தமாகையாலே. வித்யாஸந்தாரத்திலும் பகவதவிபு
கன் தயாஜ்யனஸ்ஸனே. ஏழ்ப்புகால் தொடங்கி. அர்த்தகரமத்தாலே ஏழாட்குந் சொல்லச்
செய்ததும் திரளச்சொல்லுகிறது - ஸ்வஸந்தாரத்திலுண்டான ஆதராகிசயத்தாலே. வந்து
மங்களாசாஸனம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமான தசைகளிலே வந்து. வழிவழியாட் செய்கின்
றோம். முறைமுறையாகத்தப்பாமே அடிமை செய்கிறோம். இத்தால் இஸ்ஸந்தாரத்திற்கு
மங்களாசாஸன விச்சேதம் பிரத்ததில்லையென்கை. யாஜ்ஞிக ஸந்தாரத்துக்கு தரிபுருஷ விச்
சத்தியாலே அபாஹ்மண்யந் சொல்லுமாப்போலே, மங்களாசாஸன விச்சித்தியால்
ஸவத்தாவதவஹாநி சொல்லுங்குறை எங்கள் ஸந்தாரத்தில் இல்லை என்கிறார்கள்.
“ பஸ்ய வெஷ்ய வெஷி வஹிஷெடுதகிவநாஷ்டு | ஸவெஷ்ய-ஷ்ய லஹணை மஸ்ய
ஸ்யபுகிஷ்யவஹிஷ்டுத: ” என்னக்கடவதிறே. “ வழிவழி ” என்று சாஸ்திரமார்க்கத்
தாலும் சிஷ்டாசாரத்தாலு மென்றுமாம். “ஸாநிஸாநிஸாநி” என்றும், “வெஸ்யு
ஸ்யுஷ்யுஷ்யு” என்றும், “ஸவ-ஷ்யு ஷ்யுஷ்யு நஸ்யுனி” என்றும், “ ஷ்யுஷ்யு
ஷ்யுஷ்யு ” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஆள்செய்கின்றோம். ஆள்செய்கையாவது
திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிதே; மேல் “பந்தனை திரப்பல்லாண்டு” என்றந்தை வந்தியாகச்
சொல்லுகையாலே.

சொல்லாத ஊடத்துக்கெல்லாம் இதுவே திருநகூத்தரமாகக் கடவது. “ திருவோணம் ” என்கிறது ஐந்மநகூத்தர மென்னில், உகவாதாரறிந்து அபிசரிப்பார்களென்று அஞ்சி, திருவோணமென்கிற திருநாளிலே யென்று மறைத்துச் சொல்லுகிறார். அந்தியம் போதில். தேவர் களுக்கு பலம் கண்ணமாய் அஸுரர்க்கு பலம் (க) வர்த்திக்கும் ஸமயத்திலே. அரியுருவாகி. ஒரு காலவிசேஷம் வேண்டாதே ஸர்வகாலமும் மங்களாசாஸனம் பண்ணும்படியான வடிவை யுடையவனாய், “ நாரலிஹவபுஸீபோவ ” என்றும், “ அழகியான்றானே யரியுருவன் றானே ” என்றும் “ நரங்கலந்த சிங்கமாய் ” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அரியையழித்தவனை. ‘ அரி ’ என்று சத்தரு. ஸஹஜசத்ருவான ஹிரண்யனைக்குற்றயிராக்கிவிடாதே உருவழித்தவனை. “ சுகிர்த்தெங்கும் சிந்தப்பினந்த ” என்னக்கடவதிறே. அவனை யழிபச்செய்தது பயஸ்தாந மாகிறது- பின்புள்ளார் பகை கொண்டாடுவ ரென்னுமத்தாலே. பந்தனைதீர. துஷ்டபாக்கி யான ஹிரண்யனுடலைக் கிண்டு பொகடுகையால் வந்த அனுக்கம்மதீர. திருவவதரித்த திவ ஸத்திலுண்டான அபதாந மாகையாலே “ அனுக்கம் ” என்கிறதிறே. பல்லாண்டு. அதுகூ லர் வாயாலே ஒருக்கால் மங்களாசாஸனம் பண்ண, அவ்வல்லவிலுடைய அனுக்கம்போய், நித்யமாய்ச் செல்லுமென்றிறே இவர்கள் நினைவு. பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதுமே. ஒருக் கால் ‘ பல்லாண்டு ’ என்றத்தால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே காலதத்தவ முள்ளதனையும் நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையே எங்களுக்கு வர்த்தி யென்கிறார்கள்.

அ.—ஏழாம்பாட்டு. தீயிற்பொலிகின்ற. *ஏடுநிலத்திலே இவராலே ஆஹுதான கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவர, அவர்களோடே ஸங்கத ராகிறார். இவர்களை யழைத்தபோது, “ வரம்பொழிவந்தொல்லைக் கூடுமினே ” என்று நீங் கள் பற்றின புருஷார்த்தத்தைவிட்டு வாருங்கோனென்றும், “ நமோநாராயணை ” என்று அநந்யப்ரியோஜநராய் வாருங்கோனென்றும், “ நாமநகரமும் நன்கறிய ” என்று விசேஷஜ்ஞர் பரிக்காணிக்கும்படியாகவும் அவிசேஷஜ்ஞர் உபேகஷிக்கும்படியாகவும் வாருங்கோனென்று மிறே அவர்களை யழைத்தது. அதில் கூடாதுபுருஷார்த்தத்தை விடுகையும் அநந்யப்ரியோ ஜநராகையும் நம்முடைய சர்த்த்யம். அதுகூலர் பரிக்காணிக்கைக்கும் பரதிகூலர் கைவிடு கைக்கும் செய்யவடுப்பதென் என்று பார்த்து, வைஷ்ணவ சிஹ்நமான திருநிலச்சினைபை தரிக்கவே த்யாகோபாநாநங்களிரண்டும் ஸித்திக்குமென்று பார்த்து, அத்தை தரித்துக் கொண்டு வந்தோமென்கிறார்கள்.

மூ.—தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ் திருச்சக்கரத்தின்

கோயிற்பொறியாலே யொற்றுண்டு நின்ற குடிகுடியாட் செய்கின்றோம்

மாயப்பொருபடை வாணனை யாயிரத்தோளும் பொழிசூதி

பாயச் சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. எ.

ஜெபத்தாத்தவகலாந்தகாட்டி ஆம்
 பொலேகின்ற— (மேலாக) விளங்குகின்ற
 செம் சுடர்— சுவந்த சோதிபையுடையனாய்
 ஆழி— மண்டலாகாரமாய்
 திகழ்— ஜ்வலியாகின்ற
 திருச்சக்கரத்தின் கோயில்— திருவாழி
 யாழ்வான் எழுந்தருளியிருக்கு மிடத்தின்
 பொறியாலே— சிஹந்தாலே
 ஒற்றுண்டு நின்று— சிஹந்தாராய் நின்று
 குடி குடி— வம்ச பரம்பரையமாக
 ஆள் செய்கின்றோம்— அடிமை செய்து
 வாராநின்றோம்,

படை— ஸேனைகளைபுடைய
 வானாண்— பாணஸூன்
 ஆயிரந்தோளும்— ஆயிரந்தோள்களினின்று
 பொழி— சொரியாகின்ற
 குருதி— இரத்தமானது
 பாப— வழிந்து ஒழிப்படியாக
 சுழற்றிய— சுழற்றின
 ஆழிவல்லானுக்கு— திருவாழியாழ்வான்
 புடைய எம்பெருமானுக்கு
 பல்லாண்டு கூறுதும்— திருப் பல்லாண்டு
 பாடாநின்றோ
 (ஏ - அஷ்டை

வ்யா.—தீயிற்பொலிகின்ற சேஞ்சுடராழி என்று வைஷ்ணவ கோஷ்டியிலே புரு
 பண்ணின உபகாரசம் தியாலே ஆழ்வானைக் கொண்டாடுகிறார்கள். தீயிற்பொலிகின்ற. “
 என்கிறசப்தம் சந்தராதிர்பாதி தேஜோபதார்த்தங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். அதி
 காட்டில் தேஜஸ்ஸு (சு) வர்த்திக்கையாகிறது - “சுகதுகபூ நயஜிஷ்டம் ஆதாராபி” என்க
 பாம்பதத்தில்தேஜஸ்ஸு மிக்கிருக்கக்கடவது ஆதித்தாதிதேஜஸ்ஸுக்களிற்காட்டில்; அதி
 காட்டில் அவனுடைய திவ்யமங்களனிக்ரஹ தேஜஸ்ஸு மிக்கிருக்கக்கடவது; அதுக்கும் உ
 காசகமாயிறே திருவாழி யாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸிருப்பது. “வடிவார்சோதி வலந்த
 றையுஞ் சுடராழி” என்னக்கடவதிறே. “தஸ்ய ஹாவா ஸவபிஷ்டம் விஹாதி” என்கி
 படியே அவனுடைய தேஜஸ்ஸாலே ஸர்வமும் விளங்காநின்ற தென்னுநிற்க, திவ்யமங்க
 விக்ரஹத்துக்கு இவன் பரகாசகனும்படி பென்னென்னில்; சேஞ்சுடர். காவமேகநிபச்யா
 மான வடிவுக்கு இருட்டறையில் விளக்கேற்றினுப்போலே பரபாகரூபத்தாலேவந்த ப்ரக
 சகத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆழி திகழ் திருச்சக்கரம். இட்டளத்தில் பெருநென்னு
 போலே புறம்பு போச்சுற்று, தன்னிலே மண்டலாகாரமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றான்
 திருவாழி யாழ்வானென்கை. சக்கரத்தின் கோயில். ஆழ்வா எழுந்தருளி யிருக்கி
 மண்டலாகாரமான வாஸஸ்தானம். பொறியாலே ஒற்றுண்டுநின்று. அதாகிறது-சிஹந்தாலே
 சிஹந்தாராய் நின்று. திருவிஸ்சிணைய தரித்த பின்பிறே, இவன் ஜந்மாந்தரத்தி
 போகாதே மோக்ஷந்தரத்திற் போகாதே ஸுஸ்திரனாகப்பெற்றது. பகவதங்கொருமுடி
 இதுண்டானுநிறே அதிசயிப்பது. பூமீமத்த்வாசகையில்நின்றும் ஆசரிதவிரோதி நிரஸநா
 த்தமாக எழுந்தருளுகிறபோது திருவாசல்காக்கின்ற முதலிகள், “மீண்டெழுந்தருளுமன
 வும் இங்குப் புருசுக்கடவாரார்? அல்லாதாரார்?” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய
 “வகூரஜிதாரி புவெஷ்ஷாரி யாவலாமிநாமி 1 நாமி ஜிதாரி புவெஷ்ஷாரி யாவ
 லாமிநாமி” என்று இந்த லக்ஷணமுடையார் யாவர்சிலர், அவர்கள் நிச்சங்கமாகப்

புகுரக்கடவர்கள் ; அல்லாதாை பாவபரிசைப்பண்ணிப் புகுரவிடக்கடவது என்றானிறே
 கர்ஷணன். இதுதான்சர்வராங்கிகாரத்துக்குமுடலாய்,இதுதானும் 'நாமவனுடைமை' என்று
 நிர்பரனாயிருக்கைக்கு முடலாய், இவன்பண்ணின பாபத்தையதுவந்தித்து க்ருமாமகப்பார்க்
 கக்கடவ யமாதிகளு மஞ்சம்படியா யிருப்பதொன்றிறே. “வசுராகியாணம் வுண்டா
 வரவஸு நுவெடிநடு 1 வதிபு தாநிதிதூணி வறுபாடி விவகுடிணடி” என்று பகவதளும்
 பந்தத்துக்கு ஜ்ஞாபகமாயிறே யிருப்பது. குடிசுடியாட்செய்கின்றோம். “வசுசுபுளது
 ஸுமண” என்கிறபடியே ஸந்தாநமாக அடிமை செய்யக்கடவோமாய் வந்தோம். இப்படி
 அந்நயார்ஹராயிருப்பார் செய்யுமடிமையாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிறே.

எந்த அபதாநத்துக்கு நீங்கள் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறதென்னில்; மாயப்பொரு
 படை யித்யாதி. எங்களைப் புகுரநிறுத்தின ஆழ்வானுடைய வீரபரகாசகமான துறையிலே
 திருப்பல்லாண்டு பாடக்கடவோ மென்கிறார்கள். மாயப் பொருபடை வாணனை. ஆச்சர்ய
 மாகப் பொருட்மேலையைய யுடைய வானென்னுதல்; ஆச்சர்யமாகப் பொருட் ஆபுதத்தை
 யுடைய வானென்னுதல். “மாயம்” என்று - கர்த்தரிமமாய், கர்த்தரிமமான புத்தத்தை
 யுடையவ னென்னவுமாம். ஆயிரந்தோளும் பொழிசுருதிபாய. ஆயிரந் தோள்களாலும் மதரு
 திறந்தாப்போலே ரத்தவெள்ளம் குதிகொண்டு பூமிப்பரப்படையப் பரம்பும்படி. பொழிதல்-
 சொரிதல். இதுக்கு இவன் பண்ணின வ்யாபாரத்தளவேதென்னில்; சுழற்றிய. திருவாழியை
 விடவேண்டிற்றில்லை, சுழற்றினவித்தனை. அவன் ஒருக்கால் திருவாழியைச்சுழற்ற, வான
 னுடைய தோள்களாயிரமும் ஒருக்காலே மலைக் கொடுமுடிகன்போலே முறிந்துவிழுந்தன.
 வானனுடைய தலையை அறுதொழிந்தது குற்றம் போராமையன்று, உஷை பிதர்ஹீரை
 யாகாமைக்காகவும், தேவதாந்தரபஹம் பண்ணுவார்க்கு பலமிது என்னுமிடத்துக்கு மச்ச
 மாகவும். அதாவது- “பரிவின்றி வாணனைக்காத்தும்” என்று ப்ரநிஜ்ஞை பண்ணி, யுத்தத்
 திலே இவனைக்காட்டிக்கொடுத்து, ஸபரிசனாய்க்கொண்டு முதுகுக்காட்டிப்போனான் ரக்ஷகன்,
 ரக்ஷயபூதன் தோள்துணியுண்டான். “உன்னை ரக்ஷிக்கப் புக்கு நான்ப்பட்டதோ!” என்றும்
 ‘உன்னை ஆச்சரயித்து நான்ப்பட்டதோ!’ என்றும் இருவருங்கூடக் கட்டிக்கொண்டு கதறு
 கையிறே பலமாய்விட்டது. ஆழிவல்லாணுக்கு: ‘வில்வல்லான்’ ‘வாள்வல்லான்’ ‘தோள்
 வல்லான்’ என்னுமாப்போலே. ‘யஸுஷா ஜநகாதுஜா’ என்கிறபடியே பிராட்டியை
 எனக்கென்ன இட்டுப்பிறத்தல், திருவடி தோளிலே நல்தரிக்ககிருத்தல், கைபேராமல் திரு
 வாழியைப்பிடித்தல் செய்யுமதாய்த்து ஸர்வாதிகதவத்துக்கு லக்ஷணம். பல்லாண்டு கூறு
 துமே. அத்தசையிலே அடிமைசெய்த ஆழ்வானுடைய வீரபுரீக்கும், அடிமைகொண்ட
 கர்ஷணனுடைய வீரபுரீக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுவாசைப்பெற்றதில்லை; அவ்விழவு
 திர இன்றிருந்து திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறோ மென்கிறார்கள். எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. நெய்யிடை யித்யாதி. * அண்டக்குலத்திலே யழைத்த ஐசுவர்
 யார்த்திகள் இசைந்துவர, அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். * வாழாளிலழைத்த அந்நய
 ப்ரயோஜநர் தங்களுேற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள் * எந்தை தந்தை தந்தை
 யிலே; * ஏடுநிலத்திலுழைத்த கைவல்யார்த்திகள் தாங்கள் திருந்திப் புகுந்தமை சொன்னார்

அவன் தந்தானைப் பேசினும்; இதுக்கு நிபந்தனம்- இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்து புகுருகிறவர்களாகையாலே அதுபுதிய கஷ்டத்தை தோற்றப் பேசுகிறார்கள். அண்டா த்பகஷ்டனைப் பரஹ்மாவுக்கும் தாரகபோஷக போக்யங்களையிதே ப்ரயோஜனம்; அதற்கு மேற்பட்டு பகவத்பிபூதியை 'எனக்கு' என்கிற அபிமானத்தால் வந்த ஸ்வரூபஹாநியே யிதே பலம்.

மூ.—நெய்யிடை நல்லதோர் சோறு நியதமு மத்தாணிச் சேவகமும்
கையடைக்காயுங் கழுத்துக்குப் பூணூடு காதுக்குக் குண்டலமும்
மெய்யிட நல்லதோர் சாந்தமும் தந்தேன்னை வெள்ளியிராக்கவல்ல
பையுடைநாகப் பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவனே. அ.

பதவுரை.

நெய் இடை— நெய்யோடு ஒத்த
நல்லது— மிக்க சுவையையுடைய
ஓர்— விலகாதுமான
சோறும்— சோறும்
நியதமும்— எப்பொழுதும்
அத்தாணி— பிரிவில்லாத
சேவகமும்— ஸேவையும்
கை அடைக்காயும்— கையா விட்ட வெற்
றிலைப்பாக்கும்
கழுத்துக்கு— கழுத்தி விடுதற்குரிய
பூணூடு— (கண்டிகைமுதலிய) ஆபரண
ங்களும்
காதுக்கு— காதி விடுதற்குரிய
குண்டலமும்— குண்டலமும்

மெய் இட— உடம்பிலே பூச
நல்லது— மிக்க மணத்தையுடைய
ஓர்— ஒப்பில்லாத
சாந்தமும்— சந்தநமும்
தந்து— கொடுத்து
என்னை— அடியேனை
வெள் உயிர்— சுத்த ஸ்வபாவமுடையனாப்
ஆக்கவல்ல— ஆக்கத்தக்கவல்லமையையுடைய
பை உடை— பணங்களைபுடைய
நாகம்— திருவனந்தாமரவானுக்கு
பகை— விரோதியான பெரிய திருவடியை
கொடியானுக்கு— தவஜமாகவுடையவனுக்கு
பல்லாண்டு கூறுவன் — திருப்பல்லாண்டு
பாடா நின்றேன்.
(ஏ - அகச.)

வ்யா.—நெய்யிடை. “இடை” என்று- நிறையாய், நெய்யோடொத்த சோறென் னுதல். “இடை” என்று- நடுவாய், நெய்யினிடையிலே சில சோறு முண்டென்னுதல். இத்தால்- போஷகப்ரகரமான தாரகத்ரவ்யத்தைத் தருமென்கை. நல்லதோர் சோறும். சோற் றுக்கு நன்மைபாவது- இட்டவன் ‘இட்டோம்’ என்றிருத்தல், உண்டவன் ‘இதுக் கென் செய்வோம்!’ என்றிருத்தல் செய்யாத சோறு. அதாவது- தாய் இட, புத்ரனுண் ணும் சோற்றுக்கு இவ்விருண்டு மில்லையிதே. ஓர்சோறு. இப்பாவசத்தியே யன்றிக்கே, விலகாது ரஸோபேதமா யிருக்கை; அங்ஙனன்றிக்கே, சேஷபூதன் சேஷிக்கு இடம் சோறுபோலே யிருக்கை. அதாகிறது - அஹங்காரோபேத மன்றிக்கே பக்த்யுபஹ்ரதமா யிருக்கை. ஈசுவரனும் ‘ஹக்மாநாடி’ என்கிற நினைவாலேயும் வத்ஸலனாயுமிதே யிடுவது. அநந்யப்ரயோஜனன் ஸ்வாமி விஷயத்திலிடம் சோறு எங்ஙனே யிருக்கு மென்னில்;

தூர்யோதனன், தன் ஐச்வர்யத்தைப்பற்றி அபிமானித்தான்; பிஷ்மன், ஜ்ஞாநாதிகளென்று அபிமானித்தான்; த்ரோணன்; வர்ணத்தாலதிகளென்று அபிமானித்தான்; இவைபொன்று மின்றிக்கே பக்த்யுபஹர்தமா யிருக்கை.

நியதமும். அதாகிறது- ஐச்வர்யம் ஈச்வரனை கொடுக்கிலும் அஸ்திரமாயிருக்கக் கடவது; அது அழிந்தவன்யும் அவ்வைச்வர்யத்தை ஸமா தாரம் பண்ணிக்கொடுக்குமவ னாகையாலே “நியதமும்” என்கிறது. இத்தாலேயிறே “அந்தந்தந்தி” என்றும், “அந்த தன்” என்றும் ஐச்வர்யத்துக்கு இரண்டு வகை சொல்லிற்று. அங்ஙனம்நித்தே தேவதார தங்களைப்பற்றி ஈச்வரனை யில்லைசெய்யு மன்றும் தத்முதேந சோதிரி மவனென்னை. ஸர்வே ச்வரணிப்ட சோற்றைத் தின்னு அவனை யில்லைசெய்யும் கர்த்தநரிதே ஸம்ஸாரிகள்; தன்னை யில்லைசெய்யு மன்றும் ரக்ஷிக்கும் உதாரணிதே ஸர்வேச்வரன். அத்தாணிச் சேவகமும். “அத்தாணி” என்று பிரிபாமை; “சேவகம்” என்று ஸேவை. ஐச்வர்யார்த்திக்கும் அந்வரதபாவநையும், அந்திம் ஸம்ர்தியும் அந்நய ப்ரயோஜனனோபாதி கர்த்தவயமிதே. ஆனால் ஐச்வர்ய ஸாதநத்தையும் “தந்து” என்று ப்ரயோஜநத்தோ டொக்கச் சொல்லு வா நென்னென்னில்; வெள்ளாபிராணபின்பு சொல்லுகுநார்க்களாகையாலே அந்ந ஸாதந மும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயிறே யிருப்பது. அந்நய ப்ரயோஜநருக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜந மான ஸேவை ஸாதநமாகக் கிடர் க்ஷுத்தமான ஐச்வர்யத்தைத் தந்துநென்னை.

கையடைக்காயும். தாரக போஷகங்கள் கீழே சொல்லிற்றாய், மேல்- போக்ய பதார்த்தங்களைத் தந்தபடி சொல்லுகிறது. திருக்கையாலே யிட்ட வெற்றிலைப்பாக்கென்று இவர்கள் பக்கல் கௌரவத்தாலே யிட்ட சீர்மைபைச் சொல்லுகிறது. சேஷபூதன் சேஷி யைக்குறித்து இடம் ப்ரகாரத்தாலே யிறே சேஷியானவன் சேஷபூதனுக்கு இடுவது. கழுத் துக்குப் பூண்டு காதுக்குக் குண்டலமும். தேஹத்தை ‘உத்தேசயம்’ என்றிருக்குமவனாகையாலே தன்னுடம்பை யலங்கரித்து, அத்தை யதுபணித்திருக்கு மவனாயிறே ஐச்வர்யார்த்தி; பகவத்பாணய் ஈச்வரனை யலங்கரித்து, ஸதா தர்சனம் பண்ணி யிருக்கிற னல்லனை; ஸ்வரூ பத்தை யுணர்ந்து ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளை ஸ்வரூபத்துக்கு ஆபரணமாக நினைத்திருக் கிறனல்லனை. “கழுத்துக்குப் பூண்டு காதுக்குக் குண்டலமும்” என்று விசேஷிப்பா நென்னென்னில்; தன் கண்ணுக்கு அவிஷயமாய், நாட்டார் கொண்டாமெதுவே தனக்கு ப்ரயோஜநமா யிருக்கையாலே. அவயவார்த்தங்களில் அங்குளியாத்யாபாணங்கள் தன் கண்ணுக்கு விஷயமா யிருக்குமிதே. பெருமான் பீண்டெழுந்தருளின வானிலே இரத்தன் வரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பிராட்டியும் தாமு மிருந்து திருவடிக்குப் பூட்டினுப்போலே, ஈச்வரன் பரிந்து ‘இது கழுத்துக்காம், இது காதுக்காம்’ என்று திருக்கையாலே பூட்டின ஆபரணமும். “புஷ்பெஹி ஸுஹமெ! ஹாரம் யஸ்ய துஷ்ணாஸி மாலினி!” என்கிறபடியே இரத்தன் கொடுத்துவரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பெருமான் வாங்கிப் பார்த்தருளி, பிராட் டிக்குக் கொடுக்கிறபோது, அத்தை வாங்குகிறவன், பெருமானே ஒரு திருக்கண்ணிலும் திருவடியை ஒரு திருக்கண்ணிலும் பார்த்து வாங்கினான். “பெஷ்ஷி துஷ்ணாஸி மாலினி” என்று பார்வையில் கருத்தாயிடுமவ ராகையாலே, அவனுக்குக் கொடுக்கலானதே ! என்றருளினார். [ஸுஹமெ] அடியாரேற்ற மறிந்துகொண்டாடுவதக் கிடான ஸ்வயம்பாக்ய

மேய்ப்பிட. திருவடிகளில் ருசி பிறந்த பின்பாகையாலே ‘ உடம்பு த்யாஜ்யம் ’ என்
கிற தீர்மானம் தோன்ற குத்தித்துச் சொல்லுகிறபடி. நல்லதோர் சாந்தமும். சாந்தநான்
இதுக்குத் தாரகமாகப் பெற்றதோ ! “ ஸு-ம-ஹி ” என்கிற வடிவுக்கு ஸதர்சமாக,
குப்பை ஆதரித்துச் சாத்தின சாந்துபோலே யிருக்கும் சாந்தை யன்றோ எனக் கிட்டது.
[ஸு-ம-ஹி ரெ-தக] குப்பை, கம்ஸனுக்குப் பரணியோடே சாந்து கொண்டுபோகா நிற்க;
‘ வாரீர் பெண்பிள்ளாய், நமக்கும் நம்மண்ணற்கும் சாந்திவல்லீரோ ? ’ என்ன; அவ்வடி-
வையும் விருப்பையுப் கண்டு, ஸ்திரீ த்வப்ரபுத்தமான சாபல்யத்தாலே மறுக்கமாட்டிற்றிலன்;
‘ இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள், சாந்தின் வாசி யறியமாட்டார்கள் ’ என்று ஆக்கன யிருப்
பதொன்றை யிட்டான்; அத்தைப் பார்த்து, ‘ நாற்றம் கொளுத்தினபடி அழகியது, தன மழ
கியதன்று ’ என்ன; அதுக்குமேலே யொரு சாந்தையிட [ராஜாஹ-பு] இது கம்ஸனுக்
குச் செருக்கிலே பூசலாமித்தனை, வாசியறிந்து பூசவார்க்கு ஸதர்சமல்ல. அன்றியே, வழக்
கான சாந்தென்னவுமாம். [ரு-வி-ரபு] ஸௌகந்த்யம் கிடக்க, நிறமழகியதா யிருந்த
தென்ன; ‘ இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள் என்றிருந்தோம், சாந்தின்வாசி யறிந்தபடியென் ! ’
என்று ஆகரித்துப்பார்க்க, [ரு-வி-ரபு-ந] உன்முகத்திலாதரத்துக்கு ஸதர்சமாயிருக்க
வேண்டாவோ நீ யிடும் சாந்தும் என்ன; அவனும் தலைபான சாந்தையிட [சூவ-பொ
ம-பா-சு-ஸ-பு-ஸு] எங்களுடம்புக்கு ஸதர்சமான மேதக வஸ்துவை யிட்டு மந்தித்
துத்தா என்றுன். அதாவது- “பூசுஞ் சாந்தும்” என்கிறபடியே உன்னுடைய ஆதரத்தாலே
ஸம்ஸ்கர்த்தமாக்கித்தா வென்றபடி. இப்படி இவன் ஆதரித்துச்சாத்தின மானிகைச் சாந்தைநக்
கிடர்தம் திருக்கையாலே யென்னுடம்பிலே பூசியது.

பையுடைய தபாதி. மங்களாசாஸனத்துக்கு விஷய மேதென்ன; அவ்விஷயந்நைநர் சொல்லுகிறார். தன்னோடை ஸ்பர்ச ஸுகத்தாலே விகலிதபணமான நாகத்தினுடைய பணையுண்டு பெரியதிருவடி, அவனைக் கொடியாக வுடையவனுக்கு. அநந்தசாரியால் கருடந்நவ ஜனுவனுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறேனென்கை. தகட்டி லமுத்தின மாணிக்கம் போலே திருவந்தாழ்வானோட்டைச் சேர்த்தியால் வரும் அமுது நித்தமுந் யாகவேணு

ண்டு பாடுகிறேனென்கிறார். அந்நயப்பரையோஜனரும் கைவல்யார்த்திகளுமும் ஸங்கதராகிற விடத்தில் ஸமுஹமாகப் பேசினார், இதில் ஐச்வர்யார்த்தியை ஏகவசந்தாலே பேசுவா னென்னென்னில்; அவர்கள் திரள் பரிச்சிந்தமாய் ஐச்வர்யார்த்திகள் திரள் அபரிச்சிந்த மாகையாலே ஒருருக்கு ஒருத்தன் வார்த்தை சொல்லுமாப்போலே சொல்லுகிறார். அ

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உடுத்தித்யாதி. * வாழாளிலே யழைத்து * எந்தை தந்தையிலே வந்து கூடின அந்நயப்பரையோஜனர் பாசரத்தாலே அவர்களோடேகூடித் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார் தில்.

மு.—உடுத்துக் களைந்த நின்றீதகவாடை யுடுத்துக் கலத்ததுண்டு
தோடுத்த துழாய்மலர் சூழிக் களைந்தன சூழித்தோண்டார்களோம்
விடுத்த திசைக்கருமந் திருத்தித் திருவோணத் திருவிழவில்
படுத்த பைந்நாகணைப் பள்ளிகொண்டானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. கூ.

பதவுரை.

உடுத்து— திருவறையிலே சாத்தி
களைந்த— கழித்துப் பொகட்ட
நின் பீதக ஆடை— உன்னுடைய திருப்
பீதாம்பரத்தை
உடுத்து— தரித்து
கலத்தது— நீ அமுதுசெய்த கலத்தில்
மிருந்த ப்ரஸாதத்தை
உண்டு— ஸ்வீகரித்து
தொடுத்த— தொடுத்த
துழாய் மலர்— திருத்துழாய் மலர்களை
சூழிக் களைந்தன— நீ திருமுடியில் சாத்திக்
களைந்தனவாக
சூழிம்— முடித்துக்கொள்ளுகிற
இத்தொண்டார்களோம்—இப்படிப்பட்ட அடி-
யரா யிராநின்றோம்;

விடுத்த— நியமித்த
திசைக் கருமம்— திக்கிலுள்ள கார்யத்தை
திருத்தி— குறையறச் செய்து
திருவோணத் திருவிழவில்— திருவோண
மென்கிற திருநாளிலே
படுத்த— படுக்கப்பட்டி

(அதனால்)

பை— விகலித்த பணங்களை யுடைய
நாகு அணை— திருவனந்தாழ்வான்மேலே
பள்ளி கொண்டானுக்கு— திருக்கண்வளர்ந்
தருளு மவனுக்கு
பல்லாண்டு கூறுதும்— மங்களாசாஸனம்
பண்ணுகிறோம்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—உடுத்து. திருவறையிலே ஸுஸங்கதமாகச் சாத்திகையாலும் திருவறையிலே முசிகையாலும் தத்ஸம்பந்தம் தோற்றுமப்படி ஒற்றுமஞ்சளாலும் மாளிகைச் சாந்தாலும் சிஹ்ரிதமாம்படி யுடுத்து. இவை யித்தனையும் ப்ரார்த்தனையாமப்படி யிருப்பார்களார் நாங்கள். சேஷிக்கு மங்களாவஹமாகையும் தத்ஸம்பந்தங்கள் தோன்றின சிஹ்ரங்களை யுடைத்தா கையும் சேஷபூதனுக்கு ஸ்மர்திவிஷயமார்க்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரியகரமாயிறே விருப் பது. களைந்த ஆஸநபேதத்திலே கழித்தால் பொகடும் ஸ்தலம் தங்கள் தலையாம்படி யிருக்கை. இதுவும் சேஷபூதனுக்கு ப்ரார்த்தனையாயிறே

(க) “ஸ்ரக்வஸ்த்ராபரணையுத்தம் ஸ்வாநுநபைரநூபமம் । சிந்மபைஸ்ஸவப்ரகா
சைச்ச அந்யோந்ய நசிரஸ்திதை ॥” (உ) “பக்தாநாம்” (ங) “த்வக்யியபக்தோ

(க) “காரொடுகெடுணிநிலிடுவெடி பொவவஹு நடுவி ஸார்பெயசு!வஹுவுகாயடூவிருரொ
யெ ந ஸகாரூடு கதடூபிஹுதி” என்கிற திருவடியிறே அவனாகிறான். ‘பிராட்டி யிருந்த
விடமறிந்துவா’ என்று விட, இருந்தவிடமுமறிந்து, ‘அவன்(உ)பல யிருந்தபடியென்?’ என்று
பெருமாள் கேட்டருளினால், ‘அறிந்திலேன் என்ன வொண்ணது’ என்று அத்தலையில்
(உ)பலபரிகையும்கு பண்ணி, ஊரிலரணையும் தலையழித்து, முலைபடியே போம்படிபண்ணி வந்
தானிறே. திருவோணத்திருவிழவில். ஏவின கார்யத்தைக் குறையறச்செய்தவளவிலும் பர்பா
ப்தி பிறவாமையாலே, திருவவதரித்தருளின திருவோணமாகிற மங்கன திவஸத்திலே
என்ன திங்கு வருகிறதோவென்று மங்களாசாஸநம்பண்ணி வர்த்திக்குமவர்கள்.

படுத்தியதாதி. அத்தாலும் பர்பாப்தி பிறவாமையாலே திருவவந்தாழ்வான்மேலே
சாய்ந்தபோதை அழகுக்குக் கண்ணெச்சில் வாராமைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்கள்.
படுக்கப்பட்டு ஸ்வஸம்ச்சிலைவத்தாலே விகனிதமாக நின்னுள்ள பணத்தை யுடையனாய்,
மென்மை குளிர்ந்தி நாற்றம் என்கிறவற்றைப் பரகர்தியாகவுடைய திருவவந்தாழ்வானாகிற
படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற வழகுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறோம். ஸ்வதஸ்
ஸ்வஜ்ஞையும்கு மயங்கப்பண்ணும் படுக்கை. அவன் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகர்த்துகைப்
பண்ணும்; இவனுடைய வடிவும் அவனுடைய வடிவும், “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்
கிறபடியே பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத வழகிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை யழகு. ஒரு
வெள்ளி மலையிலே காளமேகம் சாய்ந்தாப்போலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை பரபாக
ரஸத்தை அருஸந்தித்தால் மங்களாசாஸநமொழியச் செல்லுமோ வென்கிறார்கள். ... * கூ.

அ.—பத்தாம்பாட்டு. எந்நாளித்யாதி. கீழிற் பாட்டில் புகுந்த அந்நய்பரயோஜநர்
தேஹயாத்ரையிலும் தங்கள் பாரதந்தர்பமே ஸ்வரூபமாயிருக்கிற வேற்றத்தைச் சொல்
லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள்; இதில், பரயோஜநரந்தரபார் புகுகிறார்களாகையாலே, தங்
கள்பக்கல் அங்ஙனிருப்பதோரேற்றம் காண விரகல்லாமையாலே பகவத் பரபாவத்தால்
தங்களுக்குப்பிறந்த ஏற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுகிறார்கள். இச்சர்வார்த்
தியும் ஸங்கதனாகிறபோது “சார்தமும் தந்தென்னை வெள்ளுயி ராக்கவல்ல” என்று பக
வத் பரபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்திறே புகுந்தது. அவன்றான் நானபேக்ஷித்த
(ங)க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைத் தந்துவைத்து என்னை சுத்தஸ்வபாவனுக்கினுனென்று ஆச்
சர்ப்பப்பட்டான்; கைவல்யார்த்திகள், தங்கள்(ங)க்ஷுத்ர புருஷார்த்த ஸம்பந்தம் (ச)யாவதா
த்மபாவி விராசகரமாகையாலே ஆச்ரயண வேளையிலே மீட்ட ஆச்சர்யத்தைக் கொண்டாடு
கிறார்கள்.

மூ.—எந்நா ளெம்பெருமா னுன்றனக்கடியோமென் றெழுததுப்பட்ட

வந்நாளே யடியோங்க ளடிக்குடில் வீடுபெற் றுய்ந்ததுகான்
செந்நாள் தோற்றித் திருமதுரையுட் சிலைகுனித் தைந்தலைய
டைந்நாகத் தலைப் பாய்ந்தவனே யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. யி.

பதவுரை.

எம் பெருமான்!—எமக்குஸ்வாமியானவனே! | அடியோமென்று— அடிமைப் பட்டவர்க
உன்றனக்கு— உனக்கு | எனன்று

எந்நாள்— எந்தநாளோ,
 அந்நாளே— அந்தநாளே
 அடியோங்கள்— சேஷ பூதர்களான எங்க
 ளுடைய
 குடில்— வீட்டிலுள்ள புத்ர பெளத்ராதி
 ஸந்தாநமும்
 அடி— அடிமைப்பட்டதாய்
 வீடு பெற்று— மோகூத்ததைப்பெற்று(அல்
 லது) அஹங்காராதிகளை வி
 டப்பெற்று
 உபந்ததுகாண்— உஜ்ஜீவித்ததுகாண்;

திருமதுரையுள்— திருவட மதுரையில்
 சிலை குனித்து (கம்ஸனுடைய ஆபுதச்சாலைப்
 பிலை) வில்லை முறித்து
 ஐந்தலைய— ஐந்து தலைகளை யுடைய
 பை— பரந்த பணங்களை யுடைய
 நாகத்தலை— காளிய நாகத்தின் தலைமேலே
 பாய்ந்தவனே!— பாய்ந்தவனே!
 உன்னை— (இப்படிப்பட்ட செயல்களை யுடைய)
 உன்னை
 பல்லாண்டு கூறுதும்— மங்களாசாஸனம்
 பண்ணுகின்றோம்.
 (ஏ - அசை.)

வ்யா.—எந்நாள். “ அந்நாள் ” என்னவமைந்திருக்க, “எந்நாள் ” என்கிறதா—
 வகுத்த சேஷி பக்கலிலே கூடாத புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்தகாலமா யிருக்கச் செய்
 தேயும், (க) “ஸுப்ரபாதாச மேரிசா” என்கிறபடியே மங்களாசாஸனம் பண்ணு
 கைக்கு யோக்யமாம்படி புகுரிறுத்தின திவஸமென்று அந்நாளைக்கொண்டா யிருக்கள்.
 பகவத்ப்ரபாவந்தான், விஷயீகரித்த திவஸத்தையும் கொண்டாடும்படியா யிருக்குமிதே.
 அவதாரத்தி லேற்றஞ் சொல்லுகிறவளவில் தஜ்ஜந்மதிவஸமென்று அந்நாளும் கொண்டா
 டப்பட்டதிதே.

ப்ரயோஜநாதரத்தை அபேக்ஷித்து வந்தவன். அதுவொழிந்து அந்யப்ரயோஜந
 னைக்கே அடியென்னென்னில்; எம்பெருமான். கூடாத ப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித்து
 நிருபாதிச சேஷியான உன் பக்கலிலே வருகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமாய் வந்த சேஷன்கு
 மே (உ)பலித்துவிட்டது. வகுத்த சேஷியானாலும் அபேக்ஷிதங்களை யொழிய புருஷார்த்தா
 ந்தரங்களைக் கொடுக்கும்போது, அர்த்திபக்கலிலே ஒரு கைம்முதல் வேண்டாவோ ரென்
 னில்; உன்றனக்கடியோமென் றெழுத்துப்பட்ட. அடியோமென்கிற அர்த்தத்துக்கு வாசகமான
 சப்தத்திலே எங்களுக்கு அந்வயமுண்டு; நெஞ்சினின்றிக்கே யிருக்கிலும் வாயிலுண்டான
 மாத்ரங்கொண்டு தரவல்ல சக்தி யுண்டிதே யுனக்கு. அடிமைக்கு வாசகமான சப்தம் கைவ
 ல்யார்த்தியுடைய உபாஸந்திலே யுண்டிதே. (ங) “ஹி ன்ருஷா க்ஷா ருஷா ஹி வடா ஹா ருஷா
 நு-ஸு-ரந்” என்னக்கடவதிதே. (ச) அகவா, ஆரேனுமொருவர்பக்கலிலே ஏதேனுமொன் றை
 வேண்டிச் சொல்லிலும் நமச்சப்த ப்ரயோகம் பண்ணக்கடவதாயிதே யிருப்பது; அதுவும்
 (ரு) ஆத்மயாதாத்மய வாசகமிதே. அதுவே எங்கள்பக்கல் கைம்முதலென்கிறார்கள். “எம்பெ
 ருமான் ” என்கிற ப்ராப்தியாலும், “ உன்றனக்கு ” என்கிற சக்தியாலும், “ எழுத்துப்
 பட்ட ” என்கிற சப்தமாத்ரத்தாலும் (உ)பலிக்கக் கண்டோமென்கிறார்கள். “பட்ட” என்
 கிறது — ‘ முத்துப்பட்ட ’ என்கிறப்போலே. “ வாழாட்டி ” என்கிறவிடத்திலே

(க) “ ஸுப்ரபாதாச மேரிசா ” (உ) மஹி. “ ஓமித்யேகாகூதரம் ப்ரஹ்ம
 வ்யாஹரம்மமதுஸ்மரந் ” (ச) சுபுவா, (ரு) சூத்யாயாத்.

அர்த்தத்தினுடைய துர்லபத்வம் சொல்லிற்று ; வாசக சப்தத்தினுடைய துர்லபத்வம் சொல்லுகிறது இங்கு. அஹங்கார க்ரஸ்தமான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே தாஸ்ய ப்ரகாசம் அலப்யலாப மாணப்போலே, பஹுஜல்பம் பண்ணிப் போருகிறவாயிலே நமச்சப்தமுண்டாகை அலப்ய லாபமிறே. அந்நாள். “ எம்பெருமான் உன்றனக் கடியோமென்று எழுத்துப்பட்ட நாள், எந்நாள் - அந்நாள் ” என்றந்வயம். “ அந்நாளே ” என்கிற அவதாரணத்தாலே- அதொழிய எங்கள்பக்கல் ஆனுகூல்ய லேசமுமில்லை யென்று கருத்து.

அத்தால் பெற்ற தென்னென்ன ; தாங்கள்பெற்ற ப்ரயோஜன பரம்பரைகளைச் சொல்லுகிறார்கள். அடியோங்க ளித்தாதி. அடியோங்களாகப் பெற்றோம் ; குடிலும் அடிக்குடிலாகப்பெற்றது ; வீட்டை லபிக்கப் பெற்றோம் ; உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றோம். அடியோங்கள் என்கிறார்கள்-அஹங்காரக்ரஸ்தராய் ததநுகூலமான கூடூத்ரபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்தூ உன் திருவடிகளிலே வந்து ஒதுங்கின நாங்கள், அதுபோய் தாஸ்யபகரஸாராகப்பெற்றோம். அடிக்குடில். “ குடில் ” என்று - கர்ஹம். அத்தாலே கர்ஹஸ்தரான புத்ர பௌத்ராதி களும் அடியாராகப் பெற்றோம். “ நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வர் ” என்னக்கடவதிறே. எழுத்துப்பட்டது தங்களளவிலேயாகில் புத்ர பௌத்ராதி களளவில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபடி யென்னென்னில் ; முத்துப்பட்டதுறையைக் காவலிடமவன் அசல் துறையையும் காவலிடுமாப்போலே, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளாவும் அஹங்கார மமகாரங்கள் புகுராதபடி விஷயீகரித்தானென்கை. இவர்கள் ஸங்கதராகிற பாட்டிலும், “ குடிக்குடி யாட்செய்கின்றோம் ” என்றார்களிறே. சேஷஸந்திதியிலே சேஷபூதர் கர்ஹத்தை “ குடில் வளைக்க ” என்று சொல்லக்கடவதிறே. வீடுபெற்று, வீட்டை லபித்து. அதாகிறது அஹங்கார மமகார கார்யமான ஐசுவர்ய கைவல்யங்களாகிற த்ராஜ்யங்களை விடப்பெற்று. ப்ராப்ய வித்தியோபாதி த்யாகவித்தியும் ப்ராப்யாந்தரகதமிறே. உய்ந்ததுகாண். ‘தாஸ்யம்’ என்றும் ‘உஜ்ஜீவநம்’ என்றும் ப்ரபாயம்போலேகாணும். “ உய்ந்ததுகாண் ” என்று அறிபாதாரை அறிவிப்பாரைப்போலே சொல்லுகிற வினுக்குக் கருத்தென்னென்னில் ; உபகரித்து விஸ்மரித்துப்போவது நீ ; நீ பண்ணின உபகாரம் நாங்களுபதேசிக்கக் கேளாபென்கிறார்கள்.

சேந்நாளித்யாதி. ப்ரயோஜனார்த்தங்களைக் கைவிட்டு அநந்யப்ரயோஜனரானிகோளாகில் இனி கர்த்தயமென்னென்னில் ; உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே கர்த்தயமென்கிறார்கள் ; விஷயமேதென்ன ; சேந்நாள். அவதாரத்துக்கு ஏகார்த்தமான நாளாகையாலே, அமுகிய நாளென்கிறார்கள். தோற்றி. அதீர்த்தரியமான விக்ரஹத்தை (க) “வகவரி ௩௦-ஜநய ந விஷய தாஜ்யம் ” என்கிறபடியே உகவாதார் கண்ணுக்கும் விஷயமாம்படி தோற்றுவித்து. திருமதுரையுள். அதுதானும் நிர்ப்பயமான அயோத்யையிலன்றிக்கே, சத்ருவான கம்ஸன் வர்த்திக்கிறவூரிலே. சிலை குனித்து. அவ்வூரில் தங்கவொண்ணுமையாலே திருவாய்ப்பாடியிலேபோய் மறையவளருகிற நீ, மறித்தும் அவ்வூரிலே புகுந்து கம்ஸனுடைய ஆபுதசாலையிலே புக்கு வில்லைமுறித்துப்பூசலை விளைத்தாய். அநுகூலரடைய ‘என்வருகிறதோ.’ என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டும்படியான தசையிலே கம்ஸனுக்கு மறம்பிறக்கும்படி சிலுருபமித்துவதே!.

இந்நிலையிலிருந்து வகுத்துத் திரியாமல் வர்த்திக்கிற காலத்திலே பிறந்த ப்ரா

ஷுடாவ நய்யபன்” என்று தமையன் ஒருநாள் பேசுநிற்கப் பாம்பின்வாயிலே புகுபயிற் றே தீம்பு.

“கர்ஷ்ணவதாரமென்றால் ஆழ்வார்களுள்ளாரும் ஒக்கப்பரிவராயிருப்பார்க்கு இதுக்கடியேன்?” என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; “ராமாவதாரத்தில் பிள்ளைகள் தாங் மிடுக்கராய், குணதிகருமாய், பிதா சம்பரார்த்தகனுமாய், மந்த்ரிகள் வஸிஷ்டாதிசுரம ணர் அயோத்யையுமாய், காலம் நல்ல காலமுமாயிருக்கையாலே அங்குத்தைக்கு ஒரு மில்லை; இங்கு, வந்து பிறந்தவிடம் சக்ருகர்ஹமாய், கம்ஸன் இடம்பார்த்துநலியும் ப்ரகர்திகளை வரக்காட்டும் க்ருரனுமாய், தம்பபன் இடையனுமாய், ஊர் இடைச்சேரியுமா பிள்ளைகள் தாங்கள் தீம்பருமாய், காலம் கலிகாலத்தோடு தோள்திண்டியா யிருக்கையா ‘என்வருகிறதோ!’ என்று பரிகைக்கு ஆழ்வார்களல்லதில்லைகாணும்” என்றரு செய்தார். உன்னைப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. இப்படிப்பட்ட வுன்னை அதுஸந்தித்தால் மங்க சாஸநமொழிய தரிக்க விரகுண்டோ வென்கிறார்கள்.

அ.—பதினேரம்பாட்டு. அல்வழக் கித்பாதி. * அண்டக்குலத்திலே ஆறு ராய், “நெய்யிடை” என்கிற பாட்டிலே ஸங்கதரான ஐசுவர்யார்த்திகள் பாசரத்தா திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

மு.—அல்வழக் கொன்றுமில்லா வணிகோட்டியர்கோ னபிமானதுங்கன் செல்வனைப்போலத் திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன் நல்வகையால் நமோநாராயண வென்று நாமம் பல பரவிப் பல்வகையாலும் பவித்திரனே யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே. ௧

பதவுரை.

பல்வகையாலும்— ஸர்வப்ரகாரங்களாலும்
பவித்திரனே!— பரிசுத்தகுணவனே!
திருமாலே!— ஸ்ரியோபதியானவனே!
அல்வழக்கு— விபரீதவ்யவஹாரங்கள்
ஒன்றும் இல்லா— ஒன்றுமில்லாத
அணி— ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான
கோட்டியர்— திருக்கோட்டி யூரி லுள்ள
பூநீவைஷ்ணவர்களுக்கு
கோன்— கிர்வாஹகனய்
அபிமானதுங்கன்— “தாஸோஹம்” என்
கிற வைஷ்ணவாபிமான
த்தால் சிறந்த
செல்வனைப்போல— செல்வநம்பியைப்போலே
நானும்— அடியேனும்
உனக்கு— உனக்கு

பழ அடியேன்— அநாதிவித்தமான தர
யத்தை யுடையனா யி
நின்றேன்
நல்வகையால்— விலகூணப்ரகாரமாக
த்தாது ஸந்தாரத்தோடு
நமோ நாராயண என்று— (“நான் எனது
உரியனல்லேன், எம்பெருமானு
கே உரியன்” என்னுமர்த்தத்தோ
ச்சொல்லுகிற) திருவஷ்டாசூத
தை அதுஸந்தித்து
நாமம் பல— அநேகமான திருநாமங்கட்
பரவி— வாயாரச் சொல்லி
உன்னை— உன்னை
பல்லாண்டு கூறுவன்— மங்களாசாஸனம் ப
ணுநின்றேன்
(ஏ - அசை.)

(க) ஏகதாது விராராமம் கர்ஷ்ணே ப்ரந்தாவநம் யத்யை ।”

வ்யா.—அல்வழக் கொன்றமில்லா. வழக்கல்லாதவை அநேகமிதே ; தேஹத்தில் ஆத்மபுத்திபண்ணுகை வழக்கல்ல ; * ப்ரகர்தேதேபரமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸ்வதந்தரமென்று அதுவந்திக்கை வழக்கல்ல ; தேவதாரந்தரங்களில் பரத்வபுத்தி பண்ணுகை வழக்கல்ல ; பகவத்பஹுதத்துக்கு (க)பலம் ப்ரயோஜநாந்தர மென்றிருக்கை வழக்கல்ல ; பகவதநுபவத்தை “மமேதம்” என்றிருக்கை வழக்கல்ல ; இனி, ‘வழக்காவது - சேஷிக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணுகை’ என்றிதே யிவிரிடுப்பது. அணிகோட்டியங்கோன். இவையென்று மின்றிக்கே, ‘அத்தலைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணாமதொன்றுமே வழக்கு’ என்றாய்த்து அவ்வூரிலுள்ளா ரிருப்பது. இதுக்கடி ‘இவர்’ என்று தங்களுக்கு நிர்வாஹகராகவாய்த்து நினைத்திருப்பது. “அணி” என்று ஆபரணமாய், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான ஓரென்கை.

அபிமானதுங்கன். அபிமானம் சேஷத்வ விரோதியாயிருக்க, அத்தால் மிக்கிருப்ப ரென்பா நென்னென்னில் ; கர்மத்தால்வந்த தூர்மானமாய்த்து த்யாஜ்யம் ; “தாஸோஹம்” என்கிற வைஷ்ணவாபிமானம் உபாதேயமாகையாலே அத்தால் பூர்ணராயிருப்ப ரென்கிறது. அதாகிறது - உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான குறைவு நிறைவுகளும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தேஹயாத்ரையில் குறைவு நிறைவுகளும் தம்மதாயிருக்கை. “செல்வன்” என்று ஸ்வரூபப்ராப்தமான ஐச்வர்யத்தால் குறைவற்றவரென்கை. அதாகிறது ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களால் குறைவற்றிருப்ப ரென்கையும், (உ) “வக்ஷணையக்ஷணே” என்கிறபடியே (ரு) “கஹாவஸ்துக்ருபிஷ்ட” என்றிருக்கையும். போல. (ச) “உவரீநஜீ ரெஷாணாஸாயுகநாஸ” என்கிறபடியே ஸாதத்தவிகர்க்கு உபமாநபூமிபாயிருக்குமவர். இவரை தர்ஷ்டாந்த மாக்கிக்கொண்டு, “பழவடியேன்” என்று முன்பு ஐச்வர்யார்த்தியாய் இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் சொல்லுகை அநுபபந்தமன்றோ வென்னில் ; கர்மத்தால் வந்த அஹங்காரம்போனால் தாஸ்யம் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸந்தாப்ரபுத்தமாகையாலே சொல்லுகிறார்கள். அதவா, நைஸர்கிகமான ஜ்ஞாநமுடையார்க்கும் இன்று ஆசரபிக்கு மவனுக்கும் வாசிவையாதே விஷயிகரிக்கும் ஈச்வராபிப்பாயந்நாலே சொல்லவுமாம்.

திருமாலே. ‘இவ்வாந்மவஸ்து ஒரு மிதநசேஷம்’ என்று சேஷத்வ ப்ரகிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிறார்கள். இத்தால் மாதாபிதர்சேஷத்வமும் தேவதாரந்தர சேஷத்வமும் கர்மேபாதிசமென்கை. அதவா, தேவரீருக்குப் பிராட்டி கிருபபக்ததையா யிருக்கெழுப் போலே, எங்களுக்கும் தாஸ்யம் கிருபக மென்கிறார்கள் என்றாவம்.

நானும். ப்ரயோஜநாந்தர பரதையாலே அநாதிகாலம் அந்நாஹநாய் போந்தநானும். சேஷிபக்கவிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தை யபேக்ஷிக்கையாவது - பதிவரதை ப்ரதா வின் பக்கவிலே வ்யபிசாரத்தை அபேக்ஷிக்கிறவோபாதிமிதே. உனக்குப் பழவடியேன். உனக்கு சேஷித்வம் அநாதியான வோபாதி எனக்கும் சேஷத்வம் அநாதி யென்கை. உனக்கு. ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷித்துத் திருவடிங்களிலே கிட்புனதுலே நேறுதுவாக அநந்யப்ரயோஜநாக்கவல்ல வுனக்கு.

இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் எவ்வழியாலே பிறந்ததென்னில் ; ஸகல வேதாந்த தாத்பர்ய

கிறார்கள்; இதுதான் ஸர்வர்த்த ஸாதகமிதே. (சு) “ நமோ நாராயணாயெதி ஶ்ஞ வ்ஸவ-ஹ-ஸ-ஸ-யகம் ” என்னக்கடவதிதே. நாமம் பலபரவி. இவர் இவர்களை யழைக்கிறபோது, “ அடி தொழு தாயிர நாமம் சொல்லி ” என்றிரிதே; அத்தையிதே யிவர்களும்கொல்லுகிறது. பரவி. அக்ரமமாகச்சொல்லி. ஸாதநமானபோதிதே க்ரமாபேகைபுயுள்ளது. முன்பு “ மமேதம் ” என்றிருந்தவர்களுக்கு மங்களாசாஸந யோக்யரம்படிபுகுரநிற்கைக்கு இசைவே வேண்டுவது.

பல்வகையாலும் பலித்திரனே. ப்ரயோஜநார்தர பரனான அசுத்தியைப் போக்கி, அதுக்கடியான அஹங்கார மமகாரங்களாகி அசுத்தியைப்போக்கி, சேஷத்வம் தன்னிலும் மாதாபிதர் சேஷத்வமென்ன, தேவதார்தரசேஷத்வமென்ன இவ்வோ அசுத்தியைப் போக்கிப் புகுரநிறுத்தினவனே. ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளைப்பார்த்தாலும் பாபஹர நென்னவுமாம். உன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே. ஸௌந்தர்யாதி குணயுக்தனான வுன்னை மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறேன். ஏகவசநத்தாலே கீழ்ச்சொன்னபுருஷார்த்திகள் மூவர்முகத்தாலும் தாமே திருப்பல்லாண்டுபாடுகிற ரென்னுமிடர் தோற்றுகிறது. ஐசுவர்யார்த்தி ஸங்கதனாகிற வளவிலும் ஏகவசநமாகையாலே இங்கும் அதுவேயர்கிற தென்னவுமாம்.... ... கக

அ.—நிகமம். பல்லாண்டென்றி த்யாதி. இப்ப்ரபந்தத்தை அதிகரித்தார்க்கு (உ)பலஞ் சொல்லுகிறதாய், ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். அநர்ப் ப்ரயோஜநார்க்கும் தம்மோபாதி பகவத் ப்ரத்யாஸத்தி யுண்டாகையாலே அவர்களை யழைத்தார்; ஐசுவர்ய கைவல்யங்களைப் பற்றி ஆச்யித்தவர்களும் பகவத் ப்ரபாவத்தாலே மங்களாசாஸநத்துக் காளாவரென்று அவர்களை யழைத்தார்; அவ்வளவு மில்லாத ஸம்ஸாரிகளும் தம்முடைய பாசரத்திலே யிழியவே யாவதாத்தம்பாவி மங்களாசாஸநார்ஹ ராவர்களை என்று இப்ப்ரபந்தத்தின் வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—பல்லாண்டென்று பலித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்க மென்னும் வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்சித்தன் விரும்பியசொல்

நல்லாண்டென்று நவின்னுரைப்பார் நமொநாராயணய வென்று

பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே. கஉ.

திருப்பல்லாண்டு முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

பதவுரை.

பலித்திரனை— ஸ்வதீபரிசுத்தனாய்
பரமேட்டியை— பரமபதத்தி லெழுந்தருளி
யிருக்குமவனாய்
சார்ங்கம் என்னும்— சார்ங்கம் என்கிற
வில் ஆண்டான்றன்னை— ததுஸஸை யுடைய
வனான எம்பெருமான் விஷயமாக
வில்லிபுத்தூர்— பூநீ வில்லிபுத்தூரில் அவ
தரித்த

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
பல்லாண்டு என்று— மங்களமுண்டாகவேணு
மென்று
விரும்பிய— ப்ரேமத்தாலே சொன்ன
சொல்— இப்பாசரங்களை
நல் ஆண்டு என்று— ‘ இப்பாசரம் சொல்லு
கைக்கு ஏகார்தமான காலம்
இது ’ என்று

நவீனம்— இடைவிடாமல்
உரைப்பார்— அதுஸந்திக் குமலர்கள்
நமோ நாராயணாய என்று— “ நமோ நாராய
ணாய ” என்று சொல்லி
பல் ஆண்டு— காலமுள்ளதனையும்

பரமாத்மனை— தன்னையொழிந்தேசேதநாசேத
நங்கனையீரமாகவுடைய எம்பெருமானை
சூழ்ந்து இருந்து— சுற்றிநின்று
பல்லாண்டு ஏழுதுவர்— மங்களாசாஸனம் பண்
ணப் பெறுவர்கள்.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—பவித்திரனை. ஒருபாதிபா லன்றிக்கே ஸ்வதச்சுத்தனுவனை. (க) “ ஸாஸ
தம் ஸிவ்ய ” என்னக்கடவதிறே. இத்தால் அசுசிபதார்த்த ஸம்போகத்தால் தக்கத
தோஷநஸம்ஸ்பர்ஷ்டனாகையும், ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே அசுத்தன் சுத்தனாகையுமாகிற பரம
பாவநத்வம் சொல்லுகிறது. அதாகிறது சேதநாசேதநங்கனில் வ்யாபித்தாலும் தக்கத
தோஷம் ஸ்பர்சிபா தொழிகையும், நிரிதேஹதுகமாக நித்யஸம்ஸாரியை நித்ய ஸூத்ரிக
னோடே ஒரு கோவை யாக்குகையும். பரமேட்டியை. பரமே ஸ்தானே ஸ்திதனுவனை.

சார்ங்கமென்னு மித்யாதி. இது மஹிஷீபூஷணயுக பரிஜநங்களுக்கு முபலக்ஷணம்.
அங்குள்ளாரையிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கவேண்டுமென்படியறிதே அவர்களுக்குத் தன்னினுண்
டான ப்ரத்யாஸத்தி. சார்ங்க மென்னும் வில்லாண்டான்றன்னை. சார்ங்கமென்னும் வில்
லென்றே யாய்த்து அதுக்கு ப்ரஸித்தி; மந்தநஜக்தை யானுமவ நென்னுமாப்போலே,
அத்தை யானுமவ நென்றாய்த்து இவனுக்கேற்றம். (உ) “சூவிவனா வீவாகாஸ சிவஷ ஹ
சிவஷ நஃ ” என்னக்கடவதிறே. இத்தால் “ மல்லாண்ட திண்டோள் மணிலண்ணு ”
என்கிற விடத்திலே பரிந்தநையை நினைத்து, “பரமேட்டியை” இத்த்யாதிபாலே—இரண்டாம்
பாட்டிற் சொன்ன நித்யவிபூதியோகத்தை நினைக்கிறது.

வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் - பல்லாண்டென்று - விரும்பியசோல். இப்போது, பகவத்
ப்ரபத்திகாமர், ப்ரயோஜநாத்ரபரர் என்று அடைவட்டிலே வந்து நின்றரில்லையிறே;
அவ்வவருடைய பாசரங்களாலே தாமே யருளிச்செய்தாரென்னுமிடம் தோற்றுக்கிறதிறே—
தம்முடைய வார்த்தையாகத் தாம் தலைக்கட்டுகையாலே. அவர்கள் பாசரமாக அங்குச் சொ
ல்லிற்று— ப்ரயோஜநாத்ரபார்க்கும் பகவத் ப்ரபாவத்தாலே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகை
க்கு யோக்யதையுண்டென்னு மிவ்வார்த்தத்தினுடைய ஸ்தைந்யத்தக்காகவும், மங்களாசாஸ
னத்தில் தமக்குண்டான ஆதராதிசயம் தோற்றுக்கைக்காகவும். வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்.
அவ்வூரிற் பிறப்பாலே யாய்த்து பகவத் ப்ரத்யாஸத்தி; பகவத் ப்ரத்யாஸத்தியாலே யாய்
த்து மங்களாசாஸந யோக்யமான ப்ரேமாதிசயம். “ விட்டுசித்தன் ” என்கிற திருநாட
முண்டாய்த்து—ஆழ்வார் விடிலும் தான் விடமாட்டாதே தன்னைபொருக விவர நிரூபிப்பதே
நித்யவாஸம் பண்ணினபடியாலே. “விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்”
என்னக்கடவதிறே.

மல்லாண்டென்று. இப்பாசரஞ் சொல்லுகைக்கு எகாந்தமான காலமென்று காலத்

றுரைப்பார். நவிலுகை - பயிலுகை; இடைவிடாதே புரைக்கை.

நமோ நாராயணய வென்று. அநாதிகாலம் “மமேதம்” என்றத்தைத்
“தவேதம்” என்கையும். இத்தால் மங்களாசாஸந யோக்யதை சொல்லு
ண்டு. காலமெல்லாம். பாவதாத்மபாவி பென்கிறது. காலகர்தபரிணாமமி
தில் ஆண்டாட்டிச் சொல்லுகிறது - அந்த பரிணாமமுள்ள தேசத்தில்
சாகையாலே. பரமாத்மனை. தனக்குமேலின்றிக்கே, தன்னை யொழிந்தார
மாம்படி யிருக்கிறவனை. இத்தால் அமங்களங்களுக்கு அவகாசமின்றிக்கே
ஒருவனுடைய மங்களாசாஸநத்தால் ஒரேற்றமுண்டாக வேண்டாதே யிருக்க

சூழ்ந்திருந்தேத்துவர். (க) “நமோ நாராயணய உப ஷுஷுதஸு ந
என்கிறபடியே முன்பே நில்லா முறுவலை யதுபவித்து அதிலே யீடுபடும்;
பின்பும் பிறகுவாளியுமான வழகை யதுபவித்து அதிலே யீடுபடும்; இப்ப
டாநிற்கச்செய்தே, கால்வாங்கவொண்ணாத வடிவழகு அதிசங்கையை விலை
சாஸநத்திலே மூட்டு மென்கை.

“பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்ற
தூர் விட்டுசித்தன் - பல்லாண்டென்று-விருப்பியசொல் நல்லாண்டென்று ந
நமோ நாராயணய வென்று - பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து- பல்லாண்டுப்
வத்துவர்” என்றநவயம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சர

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

(*)

அடிவரவு.—பல் அடி வாழ் ஏடு அண்டம் எந்தை தீ நெய்
உடுத்து எந்நாள் அல்வழக்குப் பல்லாண்டு வண்ணம்.

ஆதிகூறுதும், அநந்தரம்கூறுமின், அண்டம் என்மின், எந்தை
தீ உடுத்து எந்நாள் கூறுதும், நெய்யும் அல்லும்

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யா

முற்றிற்று.

எம்பெருமான் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாதம்.

அவதாரிகை.

ஸ்ரீபடுவதிபாய் சுவாஷ்வஸிஷ்டகாரீனாப் ஸிஷ்டகூடராணம-ணாத்குனாய் ஸுவடிக்ஷுக்ஷண ஸவெபூரண, தமக்கு ஸந்திஹிதனவளவிலே, ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடியே அவனைத் தமக்கு ரக்ஷகனாகவும் தம்மை அவனுக்கு ரக்ஷ்யபூதனாகவும் அது ஸந்தித்து, ஸ்வசேஷத்வாநுருபமான வர்த்திவிசேஷங்களை அவன் திருவடிகளிலே செய்ய வமைந்திருக்க, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வாதிகளை அதுஸந்திப்பதற்குமுன்னே, முகப்பிலுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஆழங்காற்பட்டு அவனைக் குழைச்சரக்காக நினைக்கையாலும், ‘காலாதீதமானவஸ்து காலம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணும் தேசத்திலே வந்து ஸந்திஹிதமாவதே! இவ்வஸ்துவுக்கு என்னதிங்கு வருகிறதோ!’ என்னும் பயத்தாலும், அவனை ரக்ஷ்யபூதனாக நினைத்து, தாம் ரக்ஷகராய் நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறவளவில், உபயவிபூதியுத்தனான நிலையிலே மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன்றிக்கே, அவன் ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணர்த்தமாக ப்ரதிகூல பூயிஷ்டமான இத்தேசத்திலே வந்து அவதரித்துச் செய்தருளின சேஷத்தங்களை அதுஸந்தித்து, அதீதகாலங்களில் அபதாரங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெறியும் ப்ரேமஸ்வரூபராகையாலே திருவ்வதார விசேஷங்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணியருளினார் திருப்பல்லாண்டிலே. அதுதன்னிலும் “அந்தியம்போதிலரியுருவாகி யரியையழித்தவனைப் பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு பல்லாபிரத்தாண்டென்று பாடுதும்” என்றும், “இராக்கதர்வாழிலங்கைபாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்” என்றும், ஸ்ரீநர்ஸிஹம் ப்ராதார்ப்பாவத்துக்கும் ராமாவதாரத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன்றிக்கே; “மாயப்பொருபடைவாணனை ஆயிரந்தோளும் பொழிசுருதிபாயச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்” என்றும், “ஐந்தலைபைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனை யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதும்” என்றும், இவர் ப்ராசார்யேண மங்களாசாஸநம் பண்ணிற்று கர்ஷ்ணவதாரத்துக்கேயிதே. ஆழ்வார்களுள்ளாரும் ‘கர்ஷ்ணவதாரம்’ என்றவாறே போர மண்டி யிருப்பார்கள். அதுக்கடி-அல்லாத அவதாரங்கள் போலன்றிக்கே, ஸமகாலமாகையாலே “ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை முற்படப்பெற்றிலோம்! பாவிபேன்! பல்லிலே பட்டுத் தெறிப்பதே!” என்னும் இழவும், பரிவர்தேட்டமான அவதாரமாகையாலே, அத்தை அதுஸந்திக்கையால் வந்த வயிறெறிய்ச் சலும். ராமாவதாரத்திலே தம்பபுரம் சம்பராந்தகனாய் ஏகவிசுராயிருப்பா னொருவன், பிள்ளைகள் தாங்களும் ஆண்புலிகள், குடிதானே வன்னிய மறுத்திருப்பதொரு குடி; இவையெல்லாம் மிகையாம்படி, குணத்தாலே நாட்டையெல்லாம் ஒருமார்வெழுத்தாக்கிக் கொண்டு இருப்பார்கள். வஞ்சகரானே எயிரிதன் என்னை தன்புரிந்திட்டு, இவ்வாறன்றிக்கே

ஆன் இல்— (பூநந்தகோபருடைப)இன்

மாளிகைமீலே

முற்றிடானது

பிறந்து— திருவவதரித்து
(அதனால்,)

எண்ணெய்— எண்ணெயையும்

சுண்ணம்— மஞ்சள் பொடியையும்

கலந்து— (எண்ணெயும் மஞ்சள்பொடியும்)
துகையுண்டு தன்னிலேசேர்ந்து
அளவு ஆயிற்று—சேராய்விட்டது.

(வ - அசை.)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. வண்ணமாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர். “வண்ணமன்மணி
யும் மரகதமு மழுத்தி சிழலெழும் திண்ணைசூழ் திருக்கோட்டியூர்” என்கிறபடியே நானா
விதமான ரத்நங்களை யழுத்திச் சமைச்சகையால் வந்த அழகை புடைத்தான மாடங்களாலே
சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில். கண்ணன் கேசவன் நம்பி. பரசுத்தகேசனும் பரிபூர்ண
குணனான கர்ஷ்ணன். பிறந்தினில். இன் - இல் - பிறந்து; பூரிமதுகையில் சிறைக்கூடம்
போலே பிறந்தவிடம் தோன்றாமல் போகவேண்டாதே, எல்லா வுபலாசனத்துக்கும் போக்
யமான பூரிநந்தகோபர் திருமாளிகையாகிற இனிய இல்லிலே பிறந்து. அதவா, பரஹ்ம
ருத்ராதிகளுக்குக் காரணபூதனாய் பரிபூர்ணகுணனானவன் கர்ஷ்ணனாய் வந்தவதரித்த வள
விலென்னவுமாம். எண்ணெய் சுண்ணம் எதிரெதிர்தூவிட. எண்ணெயையும் மஞ்சள் பொடி
யையும் ஹர்ஷத்தாலே களித்து ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்த்துத் தூவ. கண்ணன் முற்றும்.
கர்ஷ்ண நவதரித்தபேராதே கர்ஹ நிர்வாஹகன் பிள்ளையாக பூரிநந்தகோபர் நினைத்திருக்
கையாலே கண்ணனுடைப முற்றமென்னுதல்; கண்நல் முற்றம். இடமுடைத்தாய் தர்ச
நீயமான முற்ற மென்னுதல். கலந்தளரூயிற்றே. இவை இரண்டும் துகையுண்டு தன்னிலே
சேர்ந்து சேராய்விட்டது. ... * க.

மூ.—ஓவோர் விழுவா ருகந்தாலிப்பார்

நாவோர் நம்பிரா னெங்குற்ற னென்பார்

பாவோர்களும் பல்பறை கொட்டநின்

ருவோர்களு மாயிற் றாய்ப்பாடியே. ௨.

பதவுரை.

ஆப்பாடி— திருவாய்ப்பாடி

ஓவோர்— ஸம்ப்ரமித்து ஓடுவாரும்

விழுவார்— சேற்றிலே வழுக்கி விழுவாரும்

உகந்து ஆவிப்பார்—ப்ரேமத்தாலே கோஷி

ப்பாரும்

நாவோர்— பிள்ளையைத் தேடுவாரும்

நம்பிரான்—நமக்கு உபகாரகனான கண்ணன்

எங்கு உற்றான் என்பார்—எங்கேஉள்ளான்?என்

பாரும்

பாவோர்களும்— பாவோர்களும்

பல் பறை— பல வாத்தங்களும்

கொட்ட— முழங்க

நின்று— அதற்குப் பொருந்தநின்று

ஆடுவோர்களும்— நர்த்தம் பண்ணுவாரும்

ஆயிற்று— ஆயிற்று.

(வ - அசை.)

வ்யா.—இரண்டாட்பாட்டு. ஓவோர். பிள்ளை பிறந்த பரிதி பரகர்ஷத்தாலே ஸம்ப்ர
மித்து ஓடுவார். விழுவார். ஓடச்செய்தே அளற்றிலே வழுக்கி விழுவார். உகந்து ஆவிப்பார்.

அதுக்குப் பொருந்த நின்ற ஆய்வார்களும். அங்ஙனனறிக், சிலா தங்களுக்குத் தான்
 றின்படியே கொட்ட, நிரவயமாகக் கூத்தாடுவார்களும் என்னுதல். “ பாடுவார்களும் ”
 இத்தயாதிக்கு ஒக்க கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாவற்றையும், ஓடுவாரும் விழுவாரும் என்று
 இங்ஙனே ஸமுச்சயித்துக்கொள்வது. ஆயிறுய்ப்பாடியே. இப்படி திருவாய்ப்பாடியில்
 பஞ்சலக்ஷம் குடியி லுள்ளாரில் ஒருத்தரும் விக் தராகாமவிருந்தாரில்லை யென்றபடி. ...*உ.

மு.—பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்
 காணத் தாம்புகுவார் புக்குப் போதுவார்
 ஆணைப்பா ரிவனேரில்லைகாண் திரு
 ஓணத்தா னுலகாளு மென்பார்களே. ஈ.

பதவுரை.

சீர். உடை— குணங்களைபுடைய
 பிள்ளை— பிள்ளையான கர்ஷணன்
 பேணி— கம்ஸாதிகள் கண்படாதபடி தன்
 னைக்காத்துவந்து
 பிறந்தினில்—பிறந்தவனவில்
 தாம்— ஆய்ப்பாடி ஆயர்கள்
 காண— (பிள்ளையைக்) காணஆசைப்பட்டு
 புகுவார்— உள்ளே நுழைவாரும்
 புக்கு— உள்ளேபோய் கண்டு
 போதுவார்— புறப்படுவாரும்

ஆண்டப்பார்—பும்ஸ்த்வஸாம்யமுடையாரில்
 இவன் நேர் இல்லைகாண்!—இவனோடு ஒத்த
 வர் இல்லைகாண்!
 (இவன்,)
 திரு ஓணத்தான்— ஸர்வேச்வரனுடைய
 உலகு ஆளும்—லோகங்களையெல்லாம் ஆளக்
 கடவன்
 என்பார்கள்— என்று சொல்லுவாருமாக
 ஆனார்கள்.
 (ஏ - அசுச.)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில். சீருடைய பிள்ளை
 பேணிப் பிறந்தினில். அவதரித்தபோதே மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்கையாலே
 சீருடைய பிள்ளை யென்கிறது. சீர் - குணம். அதாவது - சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்த
 போதை திவ்ய வேஷத்தைக் கண்டு கம்ஸன் நிமித்தமாக பயப்பட்ட மாதாபிதாக்கள்
 (உ) “ உவஸம்ஹா ” என்று அபேக்ஷிக்க, அப்போதே அந்த திவ்யவேஷத்தை மறைத்
 தானிறே. இப்படி உகவாதார் கண்படாதபடி தன்னைப் பேணிக்கொடுவந்து திருவாய்ப்பா
 டியிலே புகுந்தபின்புகாணும் இவர் பிறந்தானாக நினைத்திருக்கிறது. காணத்தாம்புகுவார்.
 பிள்ளையைக்காண வாசைப்பட்டுத் தாங்கள் புகுவார். புக்குப்போதுவார். புக்குக்கண்டு புறப்
 படுவார். ஆணைப்பாரித்யாதி. ஸாமுத்திரிக லக்ஷணம் போவார் இவனைப் பார்த்து, பும்ஸ்த்வ
 ஸாம்யமுடையவர்களில் இவனுக்கு ஸதர்சரில்லைகாண் என்பாரும், இவனுடைய லக்ஷண

மிருந்தபடியால் திருவோணத்தானு ஸர்வேச்வரனுடைய லோகமெல்லாம் இவன் ஆளும் என்பாருமாய், இப்படி ப்ரீ திவ்யவஹாரம் பண்ணினார்களென்கை. அன்றிக்கே, “ ஆனோப் பான் இவன் நேரில்லை ” என்று பாடமானபோது, ஆனோப்பென்றது- ஆண்படி; அதாவது- பும்ஸ்த்வ லக்ஷணம். ஒப்பானென்றது- ஒப்பாமென்றபடியாய், பும்ஸ்த்வலக்ஷணத்தால் இவனுக்கு எதிரில்லையென்று பொருளாகக்கூடவது. புகுவாரும், போதுவாரும், உலகாளும் என்பார்களுமானார்கள். ... * ௩.

மூ.—உறியை முற்றத் துருட்டினின்றுவோர்
நறுநெய் பால்தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்
செறிமென் கூந்த லவிழத் தினைத்தெங்கும்
அறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே. ச.

பதவுரை.

ஆய்ப்பாடி ஆயர் — திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள கோபர்கள்	தூவுவார்— தாநம்பண்ணுவாராருமாய்
உறியை— (பாலும்தயிருமிருக்கிற) உறிகளை	செறிமென்— நெருங்கி மெத்தென்ற
முற்றத்து உருட்டினின்று— முற்றத்திலே	கூந்தல்— மயிர்முடியானது
உருட்டினின்று	அவிழ— அவிழ்ந்து கலையுட்படியாக
ஆவோர்— ஆவாரும்	தினைத்து— நர்த்தநம்பண்ணி
நயம் நெய் பால் தயிர்— மணம்மிக்க நெய்	எங்கும்— சேரி அடங்கலும்
முதலியவற்றை	அறிவு அழிந்தனர்— கர்த்தயாகர்த்தய விவேக
நன்றாக— நிச்சேஷமாக	சூர்ய ரானார்கள்.
	(ஏ - அகை.)

வ்யா.—நான்காம்பாட்டு. உறியை முற்றத்துருட்டி நின்றவோர். நறுவிதான நெய்யும் பாலும் தயிரும் இருக்கிற உறிகளை, த்ரவ்ய கௌரவம் பாராமல் அறுத்துக்கொடுவென்று ப்ரீதி பாரவசப்பத்தாலே முற்றத்திலே யுருட்டி நின்றவோர். நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத் தூவுவார். (க) கர்த்த சஹீத தத்யாதிகளை ‘ பிள்ளைக்கு நன்மை உண்டாகவேணும் ’ என்று தாநம் செய்வார். செறிமென் கூந்தலவிழத்தினைத்து. செறிந்து மெத்தென்ற மயிர்முடி யணி யுட்படி ஸைம்பரம் நர்த்தம்பண்ணி. எங்கு மறிவழிந்தனர் ஆய்ப்பாடியாயரே. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள கோபரானவர்கள் எங்குமொக்க உகவை தலைமண்டை யிட்டு கர்த்தயாகர்த்தய விவேக சூர்யரானார்கள். சிலர் உறியை முற்றத்துருட்டினின்றாட, சிலர் நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத்தாவ, சிலர்செறிமென் கூந்தலவிழத்தினைத்து, இப்படி ஆய்ப்பாடியாயர் — எங்கும் அறிவழிந்தனரென்று க்ரியை. ... * ச.

மூ.—கொண்ட தானுறி கோலக் கொடெழுத்
தண்டினர் பறியோலைச் சயனத்தர்
விண்ட முல்லை யரும்பன்ன பல்லினர்
அண்டர் மிண்டிப் புகுந்து நெய்யாடினார். ரு.

பதவுரை.

கொண்ட தான்— நெருக்கிப்பின்னப்பட்ட
உறி— உறிகளையும்
கோலம்— அழகியதாய்
கொடு— கூர்மையுடைத்தான
மழு தண்டினர்— மழுக்களையும் தடிகளையும்
உடையராய்
பறி ஓலை— தாழைமடலினின்றும் பறிக்கப்
பட்ட ஓலையால் சமைக்கப்பட்ட

சயனத்தர்— சயந்தையுடையராய்
விண்ட— விக்ஷித்த
முல்லை அரும்பு அன்ன—முல்லைபரும்புபோ
ன்ற
பல்வினர்— பல்லை யுடையரான
அண்டர்— கோபர்கள்
மிண்டி புகுந்து— நெருங்கிப் புகுந்து
நெய் ஆடினார்— நெய்யாடல் ஆடினார்கள்.

வ்யா.—பிர்தாம்பாட்டு. கொண்டதாளித்யாதி. சால்நெருக்கத்தையுடைத்தான உறிகளையும், பரிசுஉண்டாய்க் கூரியதான மழுக்களையும் ஜாதுபிசுதமான தடிகளையு முடையராய், மடலில் நின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையாலே கோத்துச் சமைத்த (ச) சய்யையு முடையராய்க்கொண்டு; ஹர்ஷம்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணுகையாலே முல்லைபரும்பு விண்டாப்போலே யிருக்கிற பல்லையுடையரான கோபரானவர்கள், நெருங்கிப் புகுந்து நெய்யாடலாடினார்க ளென்கை. “ விண்டின்முல்லை ” என்று பாடமானபோது, விண்டென்று- குன்றாய், குன்றின் முல்லை நெருங்கிப்பூத்தாற்போலே யிருக்கிற பல்லென்னவுமாம். இடைக்கூத்தாவொர் தோற்றுப்பல்லராயாயிற் றிருப்பது. அண்டர் - தேவரும், இடையரும்; இவ்விடத்தில்- இடையரைச் சொல்லுகிறது. ... * ௩.

மூ.—கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்
பைய வாட்டிப் பசும்சிறு மஞ்சளால்
யீய நா வழித்தாளுக்கங்காந்திட
வைய மேழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே. கூ.

பதவுரை.

கையும் காலும்—திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும்
நிமிர்த்து— நிமிர்த்து
கடார நீர்—கடாரத்தில் திருமஞ்சனத்தாலே
பசும்சிறுமஞ்சளால்—சிறியபசும்ஞ்சள்சாத்தி
பைய— திருமேனிக்குப் பாங்காக
ஆட்டி— நீர்ஆட்டி
யீய நா வழித்தாளுக்கு — மெல்லியதான
நாக்கை வழித்த தாய்க்கு

அங்காந்திட— (பிள்ளையானவன்) வாயைத்
திறக்க
பிள்ளை வாய் உள்— பிள்ளையான கர்ஷ்ணனு
டைய வாயினுள்ளே
வையம் ஏழும்— ஸந்திலோகங்களையும்
கண்டாள்— பார்த்தாள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. கையும் காலும் நிமிர்த்து. திருமஞ்சனம் செய்கைக்கடலாகக்

ஹை பசுமஞ்சளைச்சாத்திபாய்த்து நீராட்டிற்றும். ஐயநாவித்தயாதி. அப்படி யிருந்துள்ள மஞ்சளாலே மெல்லிதான திருநாவை வழித்தவளுக்கு—அதுக்கு உடலாக அங்காந்திட, பிள்ளையுடைய வாயுள்ளே ஸகலலோகங்களையும் கண்டாளென்கை. அதுக்கடி - அர்ஜுனனுக்கு திவ்ய சகசு-ஸ்ஸைக் கொடுத்து வைசவரூப்யம் காட்டினதேபோலே, இவளுக்கும் திவ்ய சகசு-ஸ்ஸைக் கொடுத்து தன் வைபவத்தைக் காட்டுகையிறே. ... * கூ.

மூ.—வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்
ஆயர் புத்திர னல்ல னருந்தேய்வம்
பாய சீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்
மாய னென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே, எ.

பதவுரை.

வாய் உள்— பிள்ளையுடைய வாயின்உள்ளே
வையகம்— உலகங்களை
கண்ட— பார்த்த
மட நல்லார்—மடப்பத்தையும் நன்மையை
முடைய
மாதர்— (கோப) ஸ்த்ரீகள்
("இவன்"),
ஆயர் புத்திரன் அல்லன்—கோபகுமாரனல்லன்
அரும்பதேய்வம்—பெறுதற்கு அரிபதேய்வம்

பாய சீர் உடை—பரம்பினகுணங்களை யுடைய
யு
பண்பு உடை— நீர்மையையுடையனான
பாலகன்— (இந்த) சிறப்பிள்ளை
மாயன்— ஆச்சர்யசக்தியுத்தன்
என்று— என்று சொல்லிக்கொண்டு
மகிழ்ந்தனர்— மிகவும் ஆநந்தித்தார்கள்.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. வாயுள் வையகம் கண்ட மட நல்லார். இப்படி திருப்பவளத் தினுள்ளே லோகங்களைக்கண்ட—பவ்யபதையையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையவர்கள். “வைய மேழும் கண்டார் பிள்ளைவாயுள்” என்று கீழ் ஒருத்தியாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது பாஷணத்திலே பலராகச் சொல்லுதலுபாலே, பிள்ளையும் கூடக் கண்டவர்க ளுண்டென்று கொள்ளவேணும். அதாவது—இவன் கண்ட வந்ததம், அருகு நின்றவர்களுக்கும் காட்ட, அவனும், தன் வைபவம் எல்லாரும் அறிகைக்காக அவர்களுக்கும் திவ்ய சகசு-ஸ்ஸைக் கொடுத்துக் காட்டக் கூடுமிதே. ஆயர் புத்திரனல்ல னருந்தேய்வம். ஸ்நேஹத்தோபர் மகனல் லன், பெறுதற்கரிய ஸர்வேசுவரன். பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன். பரம்பின கல் யாணகுணங்களை யுடையனாய் நீர்மையையுடையனான சிறப்பிள்ளை. மாயன். ஆச்சர்ய சக்தி யுத்தன். என்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே. இப்படி சொல்லி மிகவும் ப்ரீதைகளானார்கள் ஸ்த்ரீக ளென்கை. “வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லாரான - மாதர் - பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்—ஆயர் புத்திரனல்லன் அரும் பதேய்வம்—மாயனென்று மகிழ்ந்தனர்” என்றந்வயம்.*எ.

மூ.—பத்து நாளும் கடந்த விரண்டாநாளி
எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து
மத்த மாமலை தாங்கிய மைந்தனை

பத்திரிகை கட்டுதல்— பத்திரிகை கட்டுதல்
இரண்டாம் நாள்— இரண்டாநாளான நாம
கரணத்தினத்திலே
எத்திசையும்து— எல்லா திக்குக்களிலும்
சய மரம்— ஜயஸுஞ்சகமான தோரணங்களை
கோடித்து— நாட்டி அலங்கரித்து
மத்த மர மலை—மத்தியமானையுடைய(கோ
வர்த்தனமென்னும்) மலையை

மைந்தனை— மிடுக்கஞானகண்ணனை
ஆயர்— இடையர்கள்
உத்தானம் செய்து— கைத்தலத்திலே வைத்
துக்கொண்டு
உகந்தனர்— ஸந்தோஷித்தார்கள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. பத்துநாளும் கடந்த விரண்டாநாள். பத்துநாளாகியதொன்றி
ண்டாம்பாநாளான நாமகரண திவஸத்திலே. எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து. எல்லா திக்குக்
களிலும் ஜயஸுஞ்சகமான தோரணம் நாட்டி அலங்கரித்து. மத்தமரமலை தூங்கியமைத்தனை.
வந்தாபத்தாக்ஷணர்த்தமாக, மத்தகஜங்களை யுடைத்தான பெரியமலையை தரித்துக்கொண்டு
நின்ற மிடுக்கனை. பிற்பாடராகையாலே, தந்தகாலத்திலன்றிக்கே, பிற்காலத்திலுள்ள சேஷ
புத்தங்கையும் அவ்வஸ்துவுக்கு நிரூபகமாக்கி அருளிச்செய்யலாமிற ஆழ்வார்க்கு. உத்தா
னம்செய்து உகந்தனர் ஆயிரே. இடையரெல்லாரும் ஸந்தோஷிசயத்தாலே தனித் தனிபே
தந்தாம் கைகளிலே யெடுத்துக்கொண்டு பரிதராணுக்கொன்கை.*

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவவதரித்தவளவில் ஊடங்கலும் செய்த உபலாபந
விசேஷங்களை அதுஸந்தித்து இனியராணர் - கீழ்; இப்பாட்டில் - பருவத்துக்குந் சகுநி
யல்லாத சேஷபுத்தங்களை யதுஸந்தித்து, திருத்தாயார், ஸந்திவிநாயானவர்களுக்குச்சொன்ன
பாசரத்தை, அவளானபாலனையாலே தாம் அதுபவித்து இனியராகுறார்.

மு.—கிடக்கிற் றெட்டில் கிழிய வுதைத்திடும்
எடுத்துக்கொள்ளின் மருங்கை யிறுத்திடும்
ஒடுக்கிப் புல்கி வுதரத்தே பாய்த்திடும்
மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் ஈங்காய்.

கூ.

பதவுரை.

ஈங்காய்!—பூர்ணைகளான ஸந்திகளே!
கிடக்கல்— (இப்பிள்ளை தொடட்டிலில்) கிடந்
தானாகில்
தொட்டில்— தொட்டிலானது
கிழிய— சிதிலமாம்படி
உதைத்திடும்— உதையாநிற்கும்;
எடுத்துக்கொள்ளின்— (இப்பிள்ளையைஇடுப்
பில்) எடுத்துக்கொண்டால்
மருங்கை— இடுப்பை
இறுத்திடும்— மறுபரிநிற்கும்;

ஒடுக்கி— வாய்பாசரத்தினல்லாதபடி செய்து
புல்கல்— மார்வின் அணைத்துக்கொண்டால்
உதரத்து— வயிற்றிலே
பாய்த்திடும்— பாயாநிற்கும்;
மிடுக்கு— இந்த சேஷடைகளைப் பொறுக்க
வல்ல சக்தி
இலாமையால்— (பிள்ளைக்கு)இல்லாமையால்
நான்— (தாயான) நான்
மெலிந்தேன்— மிதவும் இளைத்தேன்.

(ஏ - அசை.)

சுரின் மார்தவத்துக்கு இது பொறுது ' என்று அஞ்சி ஒக்கலையிலே எடுத்துக் கொள்
ளில், புடைபெயர்ந்து ஒக்கலையை முறியாக்கும். ஒடுக்கிப்புல்கில் உதரத்தே பாய்ந்திமே.
' இது அத்திருமேனியின் மார்தவத்துக்குப் பொறுது ' என்று வ்யாபாரசூதமனல்லாத
படி ஒடுக்கி மாரிலே இட்டுக்கொள்ளில், திருவடிகளாலே வயிற்றிலே பாயாநிற்கும். மிகக்
கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய். ' இந்த செஷ்டிதங்களை பெல்லாம் பொறுக்கவல்ல
சக்தி பிள்ளைக்குப் போராது ' என்று நான் போர இளைத்தேன். நங்காயென்று ஜாத்யேச
வசநமாய், நங்கைமீ ரென்றபடி. நங்கனெல்லாரும் பருவத்துக்குத்தக்க சேஷ்டிதங்களைபு
டைப பிள்ளையைப்பெற்று வளர்க்கையாலே பூரணகளாயிருக்கிறீர்களித்தனை. ... * கூ.

அ.—சிகமத்தில், இத்திருமொழி சுற்றாக்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சேந்நெலார் வயல்குழ் திருக்கோட்டியூர்

மன்னு நாரணனம்பி பிறந்தமை

மின்னுநூல் விட்சித்தன் விரித்தவிப்

பன்னு பாடல்வல்லார்க்கில்லை பாவமே. டி.

பதவுரை.

செம்நெல்— செந்நெல் தாந்யமானது

ஆர்— நிறைந்திருக்கிற

வயல்— கழனிகளாலே

சூழ்— சூழப்பட்ட

திருக்கோட்டியூர்— திருக்கோட்டி யூரிலே

மன்னு — நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

நாரணன் — நாராயணசப்தவாச்யனுப்

நம்பி — குணபூர்ணான கண்ணன்

பிறந்தமை— அவதரித்த ப்ரகாரத்தை,

மின்னு நூல்—விளங்காநின்ற யஜ்ஞோபவீத
த்தை யுடைய

விட்சித்தன் — பெரியாழ்வார்

விரித்த— பரப்பி அருளிச்செய்ததாய்

இப்பன்னுபாடல்— ஜ்ஞானிகள் அநவரதம்

அதுஸந்திக்கும்படியான இப்பாசுரங்களை

வல்லார்க்கு— சுற்றமுமவர்களுக்கு

பாவம் இல்லை — பாபமில்லை.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—சேந்நெலித்பாதி. செந்நெலாலே நிறைந்திருக்கிற வயல்களாலே சூழப்பட்ட
திருக்கோட்டியூரிலே, அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனாப்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற,
நாராயணசப்தவாச்யனுப் கல்பாணகுணபூர்ணானவன் திருவவதரித்த ப்ரகாரத்தை.
மின்னுநூல் விட்சித்தன் விரித்த. பட்டர்பிரானுகையாலே விளங்காநின்ற உள்ள திருயஜ்ஞோ
பவீதத்தை யுடையராய், ஸர்வவ்யாபகனான ஸர்வேசுவரனைத் தம் திருவுள்ளத்திலே வைத்
துக்கொண்டிருக்கையாலே விஷ்ணுசித்தரென்னும் திருநாமத்தையுடையரான பெரியாழ்
வார், திருவவதரித்தகாலத்தில் உபலாபநாதிகளோடே கூட விஸ்தரேண அருளிச்செய்த.
இப்பன்னுபாடல் வல்லார்க்கில்லை பாவமே. எல்லையாகையாலே விசேஷஜ்ஞானவர்கள் எப்போ

அடிவரவு. வண்ண மோடு பேணி யுறி கொண்ட கை
வாய் பத்துக் கிடக்கில் செந்நெல் சீதம்.

—(*)—

ஆக- திருமொழி, க- க்கு பாட்டு - பத்து 0.

அ.—கீழிற்றிருமொழியிலே, “ திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்
தினில் ” என்று தொடங்கி, “ திருக்கோட்டியூர் மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை ” என்று
தலைக்கட்டுகையாலே திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை தக்காலோபலாநங்கனோடே
அநுபவித்து ஹர்ஷ்டரா யருளிச்செய்தார்; இனிமேல், இப்படி திருவவதரித்தருளினவ
னுடைய திவ்யவிக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை தத்தக்காலத்தில் யசோதைப்பிராட்டி அநுப
வித்தாற்போலே, தத்பாவபுக்தராய்க்கொண்டு திருவடிகளில் நின்றும் திருமுடிபளவாக
அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்போது அவள் பேசின பாசரத்தாலே ஆதரம் தோற்ற
அருளிச்செய்கிறார்.

மு.—சீதக் கடவுள் ளமுதன்ன தேவகி

கோதைக் குழலா ளசோதைக்குப் போத்தந்த

பேதைக் குழலி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும்

பாதக்கமலங்கள் காணீரே பவளவாயீர் வந்து காணீரே.

க.

பதவுரை.

சீதக்கடல் உள் குளிர்த்தகடலில் உள்ளமு
அமுது அன்ன- தாகப்பிறந்த பிராட்டியோடு

லுத்த

தேவகி - தேவகிப்பிராட்டி.

கோதை - பூமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட

குழல் ஆள் - கேசபாசத்தைபுடைய

அசோதைக்கு - யசோதைப்பிராட்டிக்கு

போத்தந்த - போகவிட்ட

பேதை குழலி - பேதைமையையுடைய சிசு
வானது

பிடித்து - (திருக்கைசரால்) பிடித்து

சுவைத்து - ஆஸ்வாதித்து

உண்ணும் - (திருப்பவளத்தில்குறைத்து) புண்பு

யா நின்றாள்

பாதக்கமலங்கள் - திருவடித்தாமரைகளை

வந்து காணீர்! - வந்துகாணுங்கோள்!

பவளவாயீர்! - பவளம்போல் சிவந்த ஆதர

த்தை புட்டைய பெண்டிற்காள்!

வந்து காணீர்!! - (சமீப) வந்து பாருங்கோள்.

[“காணீரே” என்றதை இரட்டித்துச் சொன்
னதால் ஆதரத்தின்மிகுதி தோற்றுகிறது.]

வ்யா.—முதற்பாட்டு. சீதக்கடல் உள்ளமுதன்ன தேவகி. அகாதமாகையாலே குளி
ர்த்தியாராத ஸமுத்தரத்திலே தேவபொக்கயமாகப் பிறந்த அமர்கம் பறவமகாப்பயம் “வட

தோற்ற மாற்றமாற்சுத்தாகையாலே நீலாத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனுடைய திருவடிக்களில் படுத்து விடலும், முத்துமாணிக்கம் வயிரம் முதலான நவரத்தங்களைப் பல்லபொன்னையும் மாற்றிமாற்றிப்பதித்துச் சேர்த்தாற்போலேயாய், திருவிடல்களினுடைய லக்ஷணத்தால் ஒன்றும் குறைவின்றிக்கே வங்கும் தன்னில் சேர்ந்திருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; ஒள்ளிய நாதலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோளென்கை, முத்தும் மணியும் வயிரமுமென்றவது அல்லாத தத்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். துதல்-நெற்றி. # ௨.

அ.—புள்ளும்பாட்டு. திருவடிகளை அதுபவித்த வந்ததரம், திருக்கணைக்காவின் புகையதுபவிக்கிறார்.

மு.—பணைத்தோ ளிளவாய்ச்சி பால்பாய்ந்த கொங்கை

அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை

இணைக்காலில் வெள்ளித்தனைநின் றிலங்கும்

கணைக்காலிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்துகாணீரே.

ந.

பதவுரை.

பணை — மூங்கில் போன்ற

தோள் — தோள்களை யுடையவளாய்

இள ஆய்ச்சி — இளைமைப் பருவத்தையுடைய ளான ஆய்ச்சியின்

பால் பாய்ந்த கொங்கை — பால் சொரிகிற முலையை

அணைத்து — திருக்கைகளால் அணைத்து

ஆர — திருவயிறு பூர்ணமாய்ப்படி

உண்டு — அழுகுசெய்து

கிடந்த — (கறித்துச்) கிடந்த

இப் பிள்ளை — இந்த கர்ஷணனுடைய

இணை — சேர்த்தியழகையுடைய

காலில் — திருவடிகளில்

வெள்ளி தனைநின்னு — வெள்ளித்தண்டை நின்னு

இலங்கும் — விளங்காநிற்கிற

கணை கால் இருந்தஆ — கணைக்காலிருந்த படியை

காணீர்! — பாருங்கோள்!

காரிகையீர்! — அழுகியபெண்களே!

வந்து காணீர்;-

(ஏ - அழகை.)

வ்யா.—பணைத்தோளிளவாய்ச்சி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்விக்கும் வேப்போலோயிருந்துள்ள தோளையுடையவளாய், பருவத்தால் இளையளுமான ஆய்ச்சியுடைய. இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது, அழகுக்கும் பருவத்துக்குமிடாக போகபரவசையா யிருக்கையன்றிக்கே, பிள்ளையை ஸ்நேஹித்து நோக்கிக்கொண்டு போருமவனென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. பால்பாய்ந்த கொங்கை. ஸ்நேஹத்தாலே நெறித்துப் பால் சொரிகிற முலையை. அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை. திருக்கைகளாலே அணைத்து வயிறுர வுண்டு, அத்தாலே ஹர்ஷ்டரூபக்கிடந்த விப்பிள்ளையுடைய. இணைக்காலி வித்யாதி. அந்யோந் யம் சேர்த்தி யழகையுடைய திருவடிகளில் வெள்ளித்தண்டைநின்னு விளங்காநிற்கிற கணைக் காலின் அழகிருந்தபடியை, அதுபவ யோக்யரானவர்கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையீர் வந்துகாணீரே. அழகுடையவர்க ளாகையாலே அழகின் வாசியறியும் நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ந.

அ.—நாலாம்பாட்டு. திருக்கடனைக்காவி யாழகை யநுபவித்த வந்ததாம், திருமுழந் தானினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மு.—உழந்தா ணறெய் யோரோதடவுண்ண

இழந்தாளோரின லீத்தெழில்மத்தின்

பழந்தாம்பாலோச்சப் பயத்தாற் றவழந்தான்

முழந்தா ளிருந்தவா காணீரே முகிழ்முலையீர்வந்து காணீரே. சு.

பதவுரை.

உழந்தாள்—சாயப்பட்டு நடாவில்சேர்த்தவ

னவடைய

நறும் ரெய்— மணம்மிக்க ரெப்பை

ஓரோ தடா— ஒவ்வொரு தடாவாக

உண்ண— அமுதுசெய்த வளவில்

இழந்தாள்— (பிள்ளையை) இழந்தாளாக

நினைத்த தாய்

ளரிவினல்— வாரிற்றெரிச்சலாலே

சுர்த்து— (கைபைப்பிடித்து) இழுத்து

எழில் மத்தின்— அழகிய மத்திலே

பழம் தாம்பால்— (சுற்றிக்கடைந்து) பழகின

நாம்பாலே

ஓச்ச— அடிப்பதாக ஓங்க

பயத்தால்— அச்சத்தாலே

தவழந்தான்— (அத்தைத் தப்பிப்போவ

தாகத்) தவழ்ந்தவனுடைய

முழம் தாள்— முழங்கால்கள்

இருந்த ஆ— இருந்தாடிபை

காணீர்— காணுங்கோள்

முகிழ்முலையீர்!— முகிழ்த்த முலைபையுடைய

பெண்களே!

வந்துகாணீர்!—

வ்யா—உழந்தாள். ஆபாஸித்தவள். சுறந்து காய்த்துத் தோய்த்துக் கடைந்து வெ ன்னெயாக்கி யுருக்கித் தடாக்களிலே சேர்த்துவைத்த வநுத்தத்தைபெல்லாம் சொல்லி கிறது. நறெய் ஓரோதடவுண்ண. நறுவிதான ரெப்பை ஒவ்வொருதடாவாக ஒன்றும் சேஷிபாதபடியுண்ண. இழந்தாள் ளரிவினல் ஈர்த்து. 'உண்டரெப் பிள்ளைக்கு ஸாத்திபாது' என்று பிள்ளையை இழந்தாளாக நினைத்து, பயப்படுகைபால் வந்த வாரிற்றெரிச்சலாலே கைபைப்பிடித்திழுத்து. எழில்மத்தின் பழம் தாம்பாலோச்ச. அழகிய மத்திலே சுற்றிக் கடைந்து பழகின தாம்பாலே அடிப்பதாக ஓங்க. பயத்தால் தவழ்ந்தான். பயத்தாலே அத்தைத்தப்புவதாகத் தவழ்ந்தவனுடைய. முழந்தாளிருந்தவா காணீரே. முழந்தாளின் அழ கிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். முகிழ்முலையீர் வந்துகாணீரே. முகிழ்த்த முலைபையுடையீர் வந்து காணுங்கோள். ... * சு

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. முழந்தாளினழகை யநுபவித்த வந்ததாம், திருத்துடைவி னழகை யநுபவிக்கிறார்.

மு.—பிறங்கிய பேய்ச்சி முலைசுவைத் துண்டிட்

றேங்குவான் போலே கிடந்தவிப் பிள்ளை

மறங்கோ ளிரணியன் மார்வைமுன் கீண்டான்

குறங்குகளை வந்து காணீரே குவிமுலையீர் வந்து காணீரே. ரு.

கட்டர்தை— கட்டர்தை
இப்பள்ளை— இந்தபிள்ளையின்
குழங்குகளை— திருத்தூடைகளை
வந்துகாணீர்!— வந்து காணுங்கோள்!
குவிமுலையிர்!— குவியாநின்ற முலைகளை
புடைபு பெண்காள்!
வந்துகாணீர்;- (ஏ - அசை.)

அ.—ஆறும்பாட்டு. திருத்துடைபினழகை யநுபவித்த வரந்தரம், திருக்கடிப்படுதெசத் தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

முத்த மிருந்தவா காணீரே முகிழ்நகையீர் வந்து காணீரே. சு

பத்ருனா.

அச்சுதன்— அபித்தாரை நழுவிவிடாதத்கண்
ணையுடைய

முத்தம் இருந்த ஆ— ‡ சண்ணம் இருந்த
படினாய்

காணார்!— காணுங்கோள்!;

முகிழ் நலையீர்!—மந்தஸ்மிதமுடைபடுபவர்
காள்!

வந்துகாணீர்-; (ஏ . அசை.)

† 'சண்ணம்' என்றும், 'முத்தம்' என்றும்,
'மொட்டு' என்றும் இவை (பாலிசர்களின்)

குறையா வயவத்துக்குப் பர்பாய நாமங்களாக வழங்கு
தல் மரபு.

வ்யா.--மத்தனித்யாதி. மத்தகஜங்களை யுடையரான ஸ்ரீவஸுதேவர் தம்முடைய ஹந்தயத்துக்குத் தகுதியாகப் பரிமாறுகிற தேவகிப்பிராட்டிதன் வயிற்றிலே. அத்தத்தினி த்யாதி. அத்தத்துக்குப் பத்தாநாளிலே. மங்கலாசாஸந பராகையாலே விரோதிகள் வயி

விடாதவனுடைய முத்தமிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். முகிழ் நகையீர் வந்து காணீரே. முகிழா
நின்றுள்ள நகையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். முத்தம்- சண்ணம். முகிழ்நகை-
மந்தஸ்திமம்.

அ. - ஏழாம்பாட்டு. திருக்கடிப் பரேசத்தின முகையறுபவித்த வரந்தரம், திருமருங்
கின முகையறுபவிக்கிறார்.

மு. - இருங்கை மதகளி நீர்க்கின்ற வளைப்
பருங்கிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்
நெருங்கு பவளமு நேர்நாணு முத்தும்
மருங்கு மிருந்தவா காணீரே வாணுதலீர் வந்து காணீரே. எ.

பதவுரை.

இரும் கை— பெரிய துதிக்கையை யுடைய
மத களியு— மத்த கஜமான குவலயா
பிடத்தை
எர்க்கின்றவனை— தன்வசமாக நடத்தா நின்
யுள்ள பாகனை
பருங்கு— கொன்று
பறித்துக் கொண்டு— (அந்த கஜத்தின்
கொம்புகளை) முறித்துக் கொண்டு
ஒடும்— ஒடாநின்ற
பரமன் தன்— பரமனான கண்ணனுடைய

நெருங்கு பவளமும்— செறியக் கோத்த
பவள வடமென்ன
நேர் நாணும்— நேரியதான அரைநாணென்ன
முத்தும்—முத்துவட மென்ன (இவற்றோடே
சேர்ந்த)
மருங்கும்— திருமருங்கும்
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்கோள்!;
வாள் நுதலீர்— ஒளரிய நெற்றியையுடைய
பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!—; (ஏ - அசை.)

வ்யா.—இருங்கையித்யாதி. பெரிய துதிக்கையை யுடைய மத்தகஜமான குவலயாபி
டத்தைத் தன்வசமாக நடத்தா நின்னுள்ள பாகனைக்கொன்று. பருங்குதல்- கொல்லுதல்.
பறித்தித்யாதி. அதன் கொம்புகளைப் பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிருந்த வுயர்ந்த நிலத்திலே
ஒடிச்சென்று குதித்த பாமனுடைய. அன்றிக்கே, ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் விளையாடுகிற
வர்களிலே லீலோபகரணங்களிலே ஆணையாகப்பண்ணி, பெரிய கையையுடைய மத்தகஜ
மென்று இழுத்துக்கொண்டு திரிகிறவனை, அடர்த்துப்பறித்துக்கொண்டோடாநிற்கும் பரம
னென்னுதல். நெருங்கித்யாதி. செறியக்கோத்த பவளவடமும், நேரியதான பொன்நாணும்,
முத்துவடமும், இவற்றோடேசேர்ந்த திருமருங்கு மிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். வாணுதலீர்
வந்து காணீரே. ஒளிவிடாநின்ற நெற்றியையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. திருமருங்கின முகையறுபவித்த வரந்தரம், திருவுந்தியின
முகையறுபவிக்கிறார்.

வந்த— தன்னோடு விளையாடவந்த
மதலை குழாத்தை— சிறு பிள்ளைகளின்
கூட்டத்தை
வலி செய்து— பலாத்கரித்து
தந்த கனிறுபோல்— (குவிந்த) கொம்பை
புடைய ஆணைக்குட்டிபோலே
தானே— தானே (முக்யனாய்)
விளையாடும்— விளையாடா நிற்கிற

நந்தன் மதலைக்கு— நந்த கோபர்குமரனை
கண்ணனுக்கு
நன்னும் அழகிய— மிகவும் அழகியதான
உந்தி— திருநாடி
இருந்த ஆ— இருக்கிற படியை
காணீர்!— காணுங்கள்!
ஒளி இழையீர்!— காந்தி மிக்க ஆபரணங்
களைபுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!— (ஏ அசை.)

வ்யா.—வந்தவித்யாதி. தன்னோடே விளையாடவந்ததன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான
மதலைக்குழாத்தை, தானும் மதலையாயிருக்கச் செய்தே, அத்தனைபேரும் ஒருதலை, தா
னொருதலையாகநின்று பலாத்கரித்து, கொம்புகிழங்கு இளவாணை போலே தானே
பாதாநனாய் விளையாடும். நந்தனித்யாதி. இப்படி திரியா நிற்கச்செய்தே, பூநந்தகோபர்
ஸந்திதியில் ஸவிநயமாக வர்த்திக்கும் பிள்ளைத்தனத்தை புடையவனுக்கு. நன்னுமித்யாதி.
மிகவும் அழகியதான திருவுந்தி யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். ஒளியிழையீர் வந்து
காணுங்கோள். இழை— ஆபரணம். அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுந்தியினழகை யநுபவித்த நந்தனும், திருவுந்தித்
தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—அதிருங் கடல்நிற வண்ணனை யாச்சி
மதுர முலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்துப்
பதரப் படாமே பழந்தாம்பா லார்த்த
உதர மிருந்தவா காணீரே யொளிவலையீர் வந்து காணீரே. கூ

அதிரும் கடல்நிற } கோஷிக்கிற கடலின்
வண்ணனை } நிறம்போன்ற நிறத்தை
புடையவனை
ஆச்சி— திருந்தாயாரான யசோதை
மதுர முலைஊட்டி—இனிய முலைப்பாலைஊட்டி
வஞ்சித்துவைத்து— வஞ்சனைசெய்துவைத்து
பதரப்படாமே— தன் நினைவு தப்பாதபடி
பழம் தாட்பால்— பழகின கயிற்றாலே

ஆந்த— கட்டின
உதரம்— திருவயிறு
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காண்மின்!
ஒளி வலையீர்!— ஒளிமிக்க வலையையுடைய
பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!— (ஏ - அசை.)

“அதிரும் கடல்” என்று விசேஷிக்கையாலே- இவனுடைய அடங்காமை தோற்றுவித்தது. ஆச்சி மதுமுலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்து. பெற்ற தாயானவள் மதுரமான முலைப்பாலையூட்டி, மேல், தான் இவனைக் கட்டத் தேடுகிற தறியாதபடி வஞ்சித்துவைத்து. பதவித்யாதி. தன்நினைவு தப்பாதபடி, கன்றுகளும் பசுக்களும் கட்டிப்பழகி ஒழிஞ்சானமுட்டாய்க்கிடந்ததொரு நாம்பாலே கட்டின கயிற்றில் தழுப்பு காணலாப்படி. யிருக்கிற வயிற்றினழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். ஒளிவளையீர் வந்து காணீரே. ஒளியையுடைத்தான வளையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். கூ

அ.—பத்தாம்பாட்டு. திருவுகாத்தினழகை யதுபவித்த வந்ததாம், திருமார்வினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மூ.—பெருமா வுலில் பிணிப்புண் டிருந்தங்
கிருமா மருத மிறுத்த விப்பிள்ளை
சுருமா மணிப்பூண் குலாவித் திகழும்
திருமார் விருந்தவாகாணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. ௮.

பதவுரை.

பெரு மா உரலில் — மிகவும் பெரிதான உர
லோடு
பிணிப்புண்டு இருந்து— கட்டுண்டிருந்து
அங்கு— அத்தசையிலே
இரு மா மருதம்—இரண்டு பெரிய மருதமரங்
களை
இறுத்த— முறித்த
இப்பிள்ளை— இந்தபிள்ளையுடைய

சுரு மா மணிப்பூண்— மிகச் சிறந்ததான
கௌஸ்துபாபரணம்
குலாவி திகழும் — அசைந்து விளங்காநின்
றுள்ள
திருமார்வுஇருந்தஆ—திருமார்பிருந்தபடியை
காணீர்!— பாருங்கள்!
சே இழையீர்!—செவ்விய ஆபரணங்களையுடை
ய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!—; (ஏ - அசை.)

வ்யா.—பெருமாரித்யாதி. மிகவும் பெரியவுரலோடு கட்டுண்டிருந்து அத்தசையிலே அத்தையு மிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோய், தன்னை நலிவதாகச் சேர்ந்துநின்ற இரண்டு பெரியமருதங்களின் நடுவேசென்றுபுக்கு அவற்றைமுறித்த(க)முத்தனைவிவனுடைய. சுருமா வித்யாதி. ச்ரேஷ்டமாய் சலாக்யமான ஸ்ரீகௌஸ்துபமாகிற ஆபரணம் அசைந்து விளங்கா நின் றுள்ள திருமார்வினழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள். சேயிழையீர் வந்துகாணீரே. சிவ ந்த ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ௮.

அ. பதினேராம்பாட்டு. திருமார்வினழகை யதுபவித்தவந்ததாம், திருத்தோள் களினழகை யதுபவிக்கிறார்.

பதவுரை.

நாள்கள்— (திருவவதரித்தபின்புசென்ற)
நாள்கள்
ஓர் நாலு லீந்து திங்கள் அளவிலே — ஒரு
நாலேந்து மாதத்தளவிலே
சகடத்தை— சகடாஸுரனை
தானே நிமிர்த்து— காலேத்துக்கி
சாடிப்போய்— உதைத்துவிட்டு,
வாள் கொள்— ஒளிகொண்டதாய்

வளை— வளைந்திருக்கிற
எயிறு— பற்களையுடைய பூதநாயின்
ஆர் உயிர்— அரிய உயிரை
வவ்வினான்— அபஹரித்தவனுடைய
தோள்கள் இருந்தஆ—தோள்களிருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்கோள்!;
சுரி சூழலீர்!— சுருண்ட சூழலையுடையபெண்
காள்!
வந்துகாணீர்!—; (ஏ - அசை.)

வ்யா. நாள்களோரித்யாதி. திருவவதரித்தபின்பு சென்ற நாள்கள் ஒருநாலேந்து மாஸத்தளவிலே. மாஸம் நாலென்றும், அஞ்ச என்றும் ஒன்பதென்றும் இருபதென்றும் தெரியாதபடி, இப்படி மயக்கி யருளிச்செய்தது மங்களாசாஸந பரராசையாலே; தர்ஷடிதோஷ பரிஹாரர்த்தமாக. தானேநித்யாதி. தனித்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே அஸுராவேசத்தாலே நலிவதாக வந்து கிட்டுகிற சகடத்தை முலைவரவுதாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்து, திருவடிகளாலே கட்டழியவுதைத்து. இவன் அந்நபார்த்தமாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்தாலும் ப்ரதிகூலித்து வந்து கிட்டுகையாலே சகடம் பக்ரமாகத் தட்டில்லையிறே. சாடிப்போயென்றது- சாடிவிட்டுடென்றபடி. வாள்கொளிய்யாதி. ஒளியையுடைத்தாய் வளைந்திருக்கிற எயிறுகளையுடையளான பூதனையுடைய முடித்தற்கரியபுயிரை அபஹரித்தவனுடைய. “ பேய்ச்சி பெருமுழையுடையிரை வற்றவாங்கியுண்டவாயான் ” என்னக்கடவதிறே. சகடாஸுர நிரஸனத்துக்கு முன்னே பூதநாதி நிரஸநமாயிருக்க, மாறி யருளிச்செய்தது க்ரம விவக்ஷயாவன்று; ஹர்ஷாதிசுபத்தாலே இன்னபடி சொல்லவே ணுமென்றறியாமை. எயிற்றை யுடையவளை எயிறு என்கிறது, “ லண்டொடி ” என்னுமாபோலே. தோள்களிய்யாதி. அவன் முலைப்பாலோடே உயிரை வற்றவாங்குகிறபோது நெறித்த தோள்களினுடைய அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; சுருண்ட சூழலையுடையரான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். கக

அ. பன்னிரண்டாப்பாட்டு. திருத்தோளினழகை யதுபவித்த வந்ததரம், திருக்கைத்தலத்தினழகை யதுபவிக்கறார்.

மூ.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதைவளர்க்கின்ற

செய்த்தலை நீலநிறத்துச் சிறுப்பிள்ளை

நெய்த்தலை நேமியுஞ் சங்குநிலாவிய

கைத்தலங்கள் வந்து காணீரே கங்ஙதழையீர் வந்து காணீரே. கஉ.

மை தடம் கண்ணி - கறுத்து விசாலமான
கண்ணையுடைய
அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி;
வளர்க்கின்ற-வளர்க்கிற
தலை செய்— உயர்ந்த வாயிலே
நீலம் நிறத்து—கருநெய்தல்பூவின் நிறம் போ
ன்ற நிறத்தையுடையனான
சிறு பிள்ளை—சிறிய பிள்ளையுடைய
செய்— கூரியதான

தலை— நுதியையுடைய
நெடியும்— திருவாழியும்
சங்கும்— திருச்சங்கும்
நிலாவிய— அமைந்திராநின் னுள்ள
கைத்தலங்கள்— திருக்கைத்தலங்களை
வந்துகாணீர்!— வந்துகாணுங்கள்;
கனம் குழையீர்!—பொன்னுச்செய்த சீரோத்
ரபரணங்களைபுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!—; (ஏ-அவை.)

வ்யா. மைத்தடங்கண்ணி. கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென் னுதல்; அஞ்சநாலங்கர் தமாய் விஸ்தர் தமாயிருந்துள்ள கண்ணையுடையவ ளென்னுதல். அசோதைவளர்க்கின்ற. இப்படி யிருந்துள்ள கண்ணையுடைய யசோதைப்பிராட்டி வைத்தகண் வாங்காமல் நோக்கிவளர்க்கிற. வளர்ப்பார் பலருண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், அவர்களையிற் காட்டிக்கொடாதே தானேயிறே வளர்ப்பார்கள். செய்த்தலையித்யாதி. பூஸாருள்ள கௌத்தரத்திலே அப்போதலாந்த குவளைப்பூவின் நிறம்போலிருக்கிற நிறத் தையுடையனான சிறுபிள்ளையினுடைய. அவன் சீராட்டி வளர்த்த சீமுகமுசுப்பெல்லாம் திருநிறத்திலே தோன்றுமபடி யிருக்குமாயிற்று.

நெய்த்தலைநெடியும் சங்கும் நிலாவிய. கூரியநுதியை யுடைத்தான திருவாழி யென்னு தல்; ஆபுத ஸாமான்யத்தாலே நெய்ப்பணிந்திருக்கும் திருவாழி யென்னுதல்; “கையெல்லாம் நெய்” என்கிற திருக்கையின் ஸ்பர்சத்தாலே நெய்ச்சுவடுமாறாத திருவாழி யென்னுதல். இப்படியிருக்கிற திருவாழியும், இதுபோலே *கருதுமிடம் பொருதுவந்து கையில் நிற்க வும் வேண்டாதே, கைவிடாதேயிருந்து தன்னொசையாலே எதிரிகளை அழிக்கவல்ல ஸூரப ஞ்சஜந்ரமும் நிரந்தரமாக வர்த்தியாநின் னுள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியை ஓரோதசைகளிலே இவன்றான் இவளுக்கும் காட்டக்கூடுமிறே. கைத்தலமிய்யாதி. திருக் கைத்தலத்தினழகை வந்து காணுங்கோள்; கனவிதாந காதில் நீங்கள் வந்து காணுங் கோள். கருமென்று - பொன்னுசவுமாம். கஉ

அ. பதின்மூன்றும்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தினழகை யநுபவித்த வந்தரம், திருக்கழுத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—வண்டமர் பூங்குழ லாய்ச்சிமகனாகக்

கொண்வேளர்க்கின்ற கோவலர்துட்டற்கு

அண்டமு நாடு மடங்க விழுங்கிய

கண்டமிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்து காணீரே. கஉ

கொண்டு— ஸ்கிகரித்து
வளர்கின்ற— வளர்க்கிற
செவ்வழி— சோபகுமாரனுக்கு
அண்டமும்— அண்டங்களையும்
நாமம்— (அவற்றினுள்ளேகிடக்கிற) சேதநா
சேதநங்களையும்.

அடங்கு— முழுதும்
விழுங்கிய— விழுங்கின (கபலீகரித்த)
கண்டம்— திருக்கழுத்து
இருந்த ஆ— இருந்தபடிபை
காணீர்!— காணுங்கள்;
காரிகையார்!— அழகியபெண்களார்!
வந்துகாணீர்!; (ஏ - அசுச.)

வ்யா. வண்டமித்யாதி. பிள்ளைகள் அனுங்காமைக்காகத் தாய்மார் தங்களை யலங்
கரித்துக்கொண்டிருப்பார்களாய்த்து; அப்படியே இவளும் காலபுஷ்பங்களைப்பலகா லும்
முடிக்கையாலே மதுபாநம்பண்ணும் வண்டிகளுக்கு வஸ்தவப்படி இவள் குழலிறே. ஆகை
யாலே வண்டிகள் படிந்துகிடக்கிறபூவோடேகூடியன குழலையுடையளான யசோதைப்பிராட்டி
தன்மகனாக ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு வளர்க்கிற பூநீரந்தேகோபம்மகனுக்கு. இவர் அடியறிந்
தவராகையாலே “மகனாகக்கொண்டு” என்கிறார்; அவள், “தன்மகன்” என்றிறே நினை
த்திருப்பது.

அண்டமித்யாதி. அண்டத்தையும் அண்டார்தர்வர்த்திகளான சேதநாசேதநங்களை
யும் திருவாய்நில் ஒருபுடையிலே அடங்கும்படி விழுங்கின வென்னுதல்; என்றும் பிறி
கதிர்ப்படாதபடி எல்லாவற்றையும் சேரவிழுங்கின வென்னுதல். கண்டமித்யாதி. இப்படி
நீருந்துள்ள திருக்கழுத்தி னழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; அபிருபைகளான நீங்
கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையார் - அழகுடையஸ்தரீகள். ... *கந

அ. பதினாம்பாட்டு. திருக்கழுத்தினழகை யதுபவித்த வந்ததரம் திருப்பவளத்
தினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மு.—என் தொண்டைவாய்ச் சிங்கம் வாவென்றேடுத்துக்கொண்டு

அந்தொண்டைவா யமுதா தரித்தாய்ச்சியர்

தந்தொண்டை வாயார் றருக்கிப் பருகுமிச்

சேந்தொண்டைவாய் வந்துகாணீரே சேயிழையீர் வந்துகாணீரே.

கசு

பதவுரை.

தொண்டை வாய்— “கொவ்வைக்கனிபோன்ற
அதரத்தையுடைய
என் சிங்கம்!— என்னுடைய சிங்கக்குட்டி.
போன்ற குமாரனே!
வா என்று— வருக” என்று
எடுத்துக்கொண்டு— ஒக்கலையி லெடுத்துக்
கொண்டு

ஆதரித்து— விரும்பி
தம்— தங்களுடைய
தொண்டை வாயால்— கோவை வாயாலே
தருக்கி— நெருக்கி
பருகும்— பாநம் பண்ணுகிற
இச்செம் தொண்டைவாய்—இந்த சிவந்த கோ

வைவாயை

வ்யா. என் தொண்டையித்யாதி. ஆ தொண்டையோலே யிருக்கிற திருப்பவளத்
தையும் ஸிஹமக் கன்றுபோலே செருக்கையுமுடையனு யிருக்கிறகிவனை யென்னுடையவ
னென்று அபிமாமித்து வாவென்று அழைத்து எடுத்துக்கொண்டு இடைப்பெண்களெல்லா
ரும் அழகிய தொண்டையோலே யிருக்கிற திருவதாரத்திலு லுக்கிற அவரத்தந்தை ஆதரித்
துத் தங்கள் கோவைவாயாலே நெருக்கப் பாடிப்பண்ணுகிற. தருக்கிய யருளுமென்றது -
செருக்கியப்பருகு மென்னவுமாம். இச்செருத்தொண்டை யித்யாதி. இப்படி அவர்கள் பருகப்
பருகப்பின்னையும் சிவப்புமாறாதேயிருக்கிற திருப்பவளத்தை வந்து காணுங்கோள்; சிவந்த
ஆபரணங்களை யுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... * கச.

அ. பதினெந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தி னழகை யறுபவித்த வந்தாரம் திருமுக
மண்டலத்தின் ஸமுதாய சோபையை யறுபவிக்கிறார்.

மு.—நோக்கி யசோதை நுணுக்கிய மஞ்சளால்
நாக்குவழித்து நீராட்டு மிந்நம்பிக்கு
வாக்கு ராயமும் வாயு முறுவலும்
மூக்கு மிருந்தவா காணீரே மொய்துழலீர் வந்துகாணீரே. கரு.

படிவுரை.

அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி
நோக்கி - (திருமேனியின் மென்மைக்குத்
தகுதியாம்படி) பார்த்து
நுணுக்கிய— அரைத்த
மஞ்சளால்— மஞ்சள்காப்பாலே
நாக்கு வழித்து— நாக்கை வழித்து
நீராட்டி— திருமஞ்சளம் பண்ணுகிற
இந்நம்பிக்கு— இந்த பூர்ணகுணான
கண்ணனுக்கு
வாக்கும்— வாக்கும்

நயநமும்— திருக்கண்களும்
வாயும்— திருவதாரமும் (அல்லது) வாய்ந்
திருக்கிற
முறுவலும்— மந்தஸமிதமும்
மூக்கும்— மூக்கும்
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— பாருங்கள்;
மொய் குழலீர்!— செறிந்த குழலையுடைய
பெண்கள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா. நோக்கியித்யாதி. திருமேனியின் ஸௌகுமார்ய மறியும் யசோதைப்பிராட்டி
அதுக்குத் தகுதியாம்படி பார்த்து நேசாகவரைத்த மஞ்சள் காப்பாலே திருநாவைவழித்து
திருமஞ்சளம் செய்யும்படி விதேயதயா பூர்ணான விவனுக்கு. வாக்குமித்யாதி. மாதா
முதலானாரை நாமகரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும், ‘என்னைப்பாரீர் என்னைப்பாரீ’ என்ன
அவர்களைக் கடாஷிக்கிற திருநயநங்களும் மந்தஸமிதம்செய்ய உபகரமிக்கிற திரு அதாஸ்பு
ரணமும் அந்த ஸ்புரணத்தோடே கூடின மந்தஸமிதமும், “ மாட்டுப் கற்பகத்தின் வல்லி
யோ கொழுந்தோ வறியேன் ” என்று நியத ஸந்தேஹஜநகமான திருமூக்குமாகிற விச்
சேர்த்தி யழகிருந்தபடி காணுங்கோள் ; செறிந்த குழலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்
கோள். ... * கரு.

மூ.—விண்கோ ளமர்கள் வேதனைதீர முன்

மண்கொள் வசுதேவர் தம் மகனாய் வந்து

திண்கொளசுரரைத் தேயவளர்கின்றான்

கண்களிருந்தவா காணீரே கனவளையீர் வந்துகாணீரே. யுக.

பதவுரை.

விண் கொள்— ஸ்வர்காதி லோகங்களை யிருப்
பிட மாகவுடைய

அமர்கள்— இந்த்ராதி தேவதைகளின்

வேதனை— துன்பமானது

தீர— தீரும்படியாக

முன்— முன்னே

மண் கொள்— பூமியை இருப்பிடமாகவுடைய

வசுதேவர்தம்— வஸுதேவருக்கு

மகனுபவந்து— புத்ரனுபவந்து அவதரித்து

திண் கொள்— வலிமை கொண்ட

அசுரர்— அஸுரர்கள்

தேப— கூடியிருக்கும்படி

வளர்கின்றான்— வளரநிற்கிற கண்ணு
னுடைய

கண்கள் இருந்த ஆ— திருக்கண்களிருந்த
படியை

காணீர்!— காணுங்கள்! ;

கனம் வளையீர்!— பொன் வளையையுடைய
பெண்காள்!

வந்துகாணீர்!— (ஏ- அசை.)

வ்யா. விண்கொளித்யாதி. அவதாரப்பாயோஜனம் ஸாது பரித்ராணாதிக ளாகையாலே ஸ்வர்காதி லோகங்களை யிருப்பிடமாக வுடைய இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு ஆஸுரப்ரகர்திக ளால் வரும் துக்கம் போம்படியாக முன்னே பூமியை யிருப்பிடமாகவுடைய ஸ்ரீவஸுதேவ ருக்கு புத்ரனாய் வந்தவதரித்து, தன்னைப்பற்றச் சிறைப்பட்டிருக்கிற ஸ்ரீவஸுதேவர் துக்கத்தைத் தீர்த்து, பின்னை தேவர்கள் துக்கம் தீர்க்கக்கூகாக முன்னே யிங்கேவந்தவரித் தானாய்த்து. “தந்தைதூலில் விலங்கறவந்து தோன்றிய தோன்றல்” என்னக்கடவதிதே. திண்கொளித்யாதி. காயபலமும் மரோபலமுமுடையரான அஸுரர்களானவர்கள் கூடியித் துச் செல்லும்படியாகத் தான் வளரநிற்கிறவனுடைய. இவன் கால் நெடுக நெடுக அஸுர வர்கம் கூடினமாய்விட்டதிதே. கண்களித்யாதி. இப்படி அதுகூலாகூணமும் ப்ரதிகூல நிரஸநமும் பண்ணுமிடத்தில் இவர்கள் தழைக்கவும் அவர்கள் கூடியிக்கவும் கடாஷிக்கும் திருக்கண்களினமுகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள் ; பொன்னுலே செய்தவளையையுடைய ரீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... *கசு.

அ. பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களினமுகையநுபவித்த வந்தரம் திருப்புரு வத்தினமுகையநுபவிக்கிறார்.

மூ.—பருவம் நிரம்பாமே பாரெல்லாமுய்ய

திருவின்வடிவொக்குந் தேவகிபேற்ற

உருவுகரிய வொளி மணிவண்ணன்

புருவமிருந்தவா காணீரே பூண்முலையீர் வந்து காணீரே.

கள.

பருவம்— பருவமே
 நிரம்பாமே— முதிருவதற்கு முன்னமே
 பார் எல்லாம்— உலகமெல்லாம்
 உய்ய— உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக
 திருவின் வடிவு ஒக்கும்— பெரிப்பிராட்டி
 யோடொத்த ஸ்வபாவத்தையுடையான
 தேவகி— தேவகிப்பிராட்டி
 பெற்ற— (நோற்றுப்) பெற்ற
 உருவு கரிய— ரூபத்தால் கறுத்தாய்

மணி— மணிபோன்ற
 வண்ணன்— வடிவையுடையவனுடைய
 புருவம்— திருப்புருவங்கள்
 இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
 காணீர்!— காணுங்கோள்! ;
 பூண் முலையீர்!— ஆபரணம் பூண்ட முலையை
 உடைய பெண்காள்!
 வந்துகாணீர்!— (ஏ-அசை.)

வ்யா. பருவமித்யாதி. சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே பருவம் நிரம்பினபின்பு
 விரோதிகளை நிரஸித்து லோகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையன்றிக்கே, பருவம் நிரம்புவதுக்குமுன்
 னே *திண்கொள் அசுரரைத் தேயவளருகையாலே லோகமெல்லா முஜ்ஜீவிக்கும்படியாக,
 பூதநாசகடயமனார்ஜுநாதிகளைத் தொட்டில் பருவமே பிடித்திறே நிரஸித்துச் சென்றது.
 திருவின்வடிவொக்கும் தேவகிபெற்ற. லக்ஷ்மீ துலயஸ்வபாவையான தேவகிப்பிராட்டி இப்ப
 டிக்கிடாக நோற்றுப் பெற்ற. திருவின்வடிவொக்கு மென்கையாலே- கீழ் “ உள்ளமுதன்ன
 தேவகி ” என்றது இங்கே ஸ்பஷ்டமாயிற்றிறே.

உருவித்யாதி. ரூபத்தால் கரியதாய் உஜ்ஜ்வலமாயிருந்துள்ள மணிபோன்ற வடி
 வை யுடையவனுடைய. புருவமித்யாதி. மதநன் கருப்புச்சிலைபோலே யிருக்கிற திருப்
 புருவங்களினழகைக் காணுங்கோள்; ஆபரணாலங்கர்தமான முலையையுடைய நீங்கள்
 வந்து காணுங்கோள். ... *கள.

அ. பதினெட்டாம்பாட்டு. திருப்புருவத்தினழகை யதுபவித்த வந்தரம், திரு
 மகரக்குழைநரி னழகை யதுபவிக்கிரார்.

மு.—மண்ணு மலையுங் கடலு முலகேழும

உண்ணுந்திறத்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு
 வண்ணமெழில்கொண் மகரக்குழையிலை
 திண்ணமிருந்தவா காணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. கஅ

மண்ணும்— பூமிபாயும்
 மலையும— பர்வதங்களையும்
 கடலும்— ஸமுத்ரங்களையும்
 உலகு ஏழும்— ஸப்தலோகங்களையும்
 உண்ணும் திறத்து— திருவயிற்றில் வைக்
 கிற வளவில்
 மகிழ்ந்து— உகந்து
 உண்ணும்— திருவயிற்றிலே வைத்த
 பிள்ளைக்கு— பாலனுக்கு

எழில் வண்ணம் கொள்— அழகிய திரு
 நிறங் கொண்ட
 மகரக்குழை— திருமகரக்குழைகளான
 இவை— இவற்றின்
 திண்ணம்— திண்மை
 இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
 காணீர்!— காணுங்கோள்! ;
 சே இழையீர்! - அழகிய ஆபரணங்களை
 யுடைய பெண்காள்!
 வந்துகாணீர்!— (ஏ-அசை.)

வ்யா. மண்ணுமித்யாதி. ஸர்வாதாரமான பூமியும், பூமிக்காதாரமான பர்வங்
களும், பூமிக்கு ரக்ஷகமான ஸமுத்ரங்களும், மற்றுமுண்டான ஸ்கல லோகங்களும் ப்ரள
யங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைக்கிறவனாவில், 'இவற்றை ரக்ஷிக்கப்பெற்றோமே!' '
என்னும் உகப்பாலே இதுவே தாரகமாகத் திருவயிற்றிலேவைத்த பாலனுக்கு. வண்ணமி
த்யாதி. திருமேனிக்கு பரபாகமான திருநிறத்தையும் ஸ்லஸம்ஸ்தாந வைசித்ரியால் வந்த
அழகையுமுடைய திருமகர்க்குமுழகனான விவற்றினுடைய, கண்டவர்கள் கண்ணையும்
நெஞ்சையும் கவரும்படியான திண்மை யிருக்கிறபடிபைக் காணுங்கோள்; - முகிய ஆபர
ணங்களாலே அலங்காரத்தைகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். கஅ

அ. பத்தொன்பதாம்பாட்டு. திருமகர்க் குழையினழகை யதுபவித்த வரந்தரம்,
திருநெற்றியினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மு.—முற்றிலுந் தூதையு முன்கைமேற் பூவையும்
சிற்றிலிழைத்துத் திரிதருவோர்களைப்
பற்றிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்
நெற்றியிருந்தவா காணீரே நேரிழையீர் வந்து காணீரே. கக

பதவுரை.

சிறு இல்— சிறிய வீடுகளை

இழைத்து— கட்டி

திரிதருவோர்களை— திரிகிறபெண்களுடைய

முற்றிலும்— (மணல்கொழிக்குற) சிறு சுளகு
களையும் [சிறு முறம்]

தூதையும்—(மணற்சோறுக்குகிற)சிறியபானை
களையும்

முன்கைமேல்—முன் கைமேல் நின்று விளையா
டுகிற

பூவையும்— நாகணைவாய்ப் புள்ளையும்

பற்றி— கையைப்பிடித்து

பறித்துக்கொண்டு — அபஹரித்துக்கொண்டு

ஓடும் — ஓடுகிற

பரமன்றன்— (தம்பிள்) தலைவனானவனுடைய

நெற்றி — திருநெற்றி

இருந்த ஆ— இருந்தபடிபை

காணீர்! — காணுங்கோள்;

நேர் இழையீர்! — நேரிதான ஆபரணங்களை
உடையபெண்காள்!

வந்துகாணீர்!—; (ஏ - ஆகை.)

வ்யா. முற்றிலுமித்யாதி. கொட்டகமிட்டு விளையாடித்திரிகிற பெண்களை, மணல்
கொழிக்குற சிறு சுளகையும் மணற் சோறுக்குகிற சிறுபானையையும், முன்கைமேல்வைத்
துப் பேச்சுக்கொண்டு விளையாடும் பூவையையும். பூவை- நாகணைவாய்ப்புள். பற்றியிறியாதி.
கையைப்பிடித்து, வன்மைபாலே பறித்துக்கொண்டு பிடிக்கொடாமல் ஓடும் தீம்பில் தலைவ
னானவனுடைய. நெற்றியித்யாதி. அந்த ஆயாஸத்தாலே குறுவெயர்ப்பு அருட்பினை திரு
நெற்றியினழகைக் காணுங்கோள்; துண்ணியதான ஆபரணங்களுடைய நீங்கள் வந்து
காணுங்கோள். ஆபரணத்துக்கு துட்பமாவது- தொழிலினுடைய ஸௌகந்தம்மாதல்;
விஸங்கமாற்பா நுகண்பான லாகவயர்கள்

அழகிய - அழகியதாய்

பை பொன்னின் - பசும்பொன்னால் செய்யப்
பட்ட

கோல் - கோலை

அம் கை - அழகிய கையாலே

கொண்டு - பிடித்துக்கொண்டு

கழல்கள் - திருவடிகளில் சாத்தி யிருக்கிற
வீரக்கழல்களும்

சதங்கை - சதங்கைகளும்

கலந்து - சேர்ந்து

எங்கும் ஆர்ப்ப - எங்கும் ஒலிக்க

மழம் - இளமை பொருந்திய

கன்று இனங்கள் - கன்றுகளின் கூட்டங்களை

மறித்து - மடக்கி

திரிவான் - திரிகிறவனுடைய

குழல்கள் - திருக்குழல்கள்

இருந்த ஆ - இருந்தபடியை

காணீர்! - பாருங்கள்;

குவி முலையீர்! - குவியும் முலைகளையுடைய
பெண்களா!

வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா. அழகியவியாதி. சுண்டவர்கள் கண்ணுக்கழகியதாய், பசும்பொன்னாலே சமைந்திருப்பதான கோலை, கன்றுகளை மறிக்கைக்கு உபகரணமாக வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படி அழகியதான கையிலே பிடித்துக்கொண்டு, கழல்களிட்யாதி. கன்றுகளை மறிக்கைக்காக அதிரவேடுகையாலே திருவடிகளிலே சாத்தியிருக்கிற வீரக்கழல் சளும் சதங்கைகளும் தன்னிலே கலந்து எங்கு மொக்க தவனிக்க. மழகன்றித்யாதி. இளங் கன்றுகளினுடைய திரள்களைக் கைகழியப்போகாமல் மடங்குவித்து ஸஞ்சரியாநின்னுள்ளவ னுடைய. குழல்களிட்யாதி. “ நெறித்த குழல்களை நீங்க முன்னேடி ” என்கிறபடியே அதிரவேடுகையாலே அசைந்து நீங்கிச்செல்லும் திருக்குழலின் அழகிருக்கிறபடியைக்கா ணுங்கோள்; குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். உடி

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சுருப்பார் குழலி யசோதை முன்சோன்ன

திருப்பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைப்பட்டன்

விருப்பாலுரைத்த விருபதோடொன்றும்

உரைப்பார்போய் வைகுந்தத் தோன்றுவர் தாமே. உக

பதவுரை.

சுரும்பு ஆர்— வண்டுகள் படிந்து கிடக்கும்
படியான

குழலி— மயிர்முடியையுடைய

அசோதை— யசோதைப் பிராட்டியானவள்

முன்— அவதாரஸமயத்தில்

சொன்ன— (அயல்பெண்களுக்கு அழைத்துக்
காட்டிச்) சொன்ன

திருப்பாத கேசத்தை— பாதாதிசேசாந்த வர்
ணந்ததை

பட்டன்— பட்டாபரணம்
 விருப்பால்— மிக்க ஆதரத்தால்
 உரைத்த— அருளிச்செய்த
 இருபதோடு ஒன்றும்—இருபத்தொரு பாச
 ரங்கனையும்

வைகுந்தத்து— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
 ஒன் லுவர்—பொருந்தி யிருப்பார்கள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா. சுருப்பார்குழலியி த்யாதி. மெல்லொற்று வல்லொற்றாய், சுருப்பாரென்சிறநினு,
 சுருப்பாரென்று கிடக்கிறது. குழலில் முடித்த பூக்களின் மதுவைப்பாரம் பண்ணுகைக்காக
 வண்டுகள் எப்போதும் படிந்து கிடக்கும்படியான குழலையுடைய யசோதைப்பிராட்டி. முன்
 சொன்ன. திருப்பாதகேசத்தை. அவதார ஸமகாலத்திலே அதுபவித்து, பிறர்க்கும் அழைத்
 துக்காட்டிச்சொன்ன பாதாதிசேசத்தை. தென்னித்யாதி. அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
 நிர்வாஹகாரப் பராஹ்மேனோத்தமரான பெரியாழ்வார் அப்பாதாத்தோடே அருளிச்செய்த.
 அவருடைய ஆதரத்தளவு மன்றிறே யிவருடையவாதரம்.

“ கோதைக்குழலாளசோதை ” “ பணைத்தோளிளவாய்ச்சி ” “ ஸைத்தடங்கண்
 னியசோதை ” இத்தாதிசுளாலே யசோதைப்பிராட்டியை வர்ணித்துச் சொன்னவையும்,
 “ உழந்தான் நறுநெய் ” “ அதிருங் கடல்நிற வண்ணன் ” “ நோக்கி யசோதை ” இந்
 யாதிகளாலே அவனுடைய சேஷடிதங்களாகச் சொன்னவையும், “ மறங்கொளிராணியன்
 மார்வை முன்கீண்டான் ” “ இருமாமருதமிறுத்த விப்பிள்ளை ” “ சுகடந்தைச் சாடிப்
 போய் வாங்கொள்வனா யெயிறுருயிர் வவ்வினா ” இத்தாதிசுளாலே இவனுக்கு திருப்பா
 மாக வருளிச்செய்த அவதாராரந்தர சேஷடிதங்களும், இவ்வவதாரரந்தரத்தில் உத்தரகால
 சேஷடிதங்களுமெல்லாம், அவதாரகாலத்துக்குப் பிற்பாடராயிருக்கச்செய்தேயும் காலப்பிறா
 மதிகாலமருளப் பெறுகையாலே ஸர்வகாலத்திலுள்ள தும் ப்ரகாசிக்கும்படியான தகை பிறந்த
 இவர் இவ்விஷயத்தில் ஆதரதிசயத்தாலே அருளிச்செய்தாராமித்தனை.

யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்ரீஹத்தை யுடைபராய்க்கொண்டு அதுபவித்தா
 தும் இவன் பாதாதிசேசமதுபவித்துப்பிறர்க்குக்காட்டின கட்டளையிலே பேசினதுபின் வினா
 வே, அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்யம். ஆகையாலே, “ அசோதை முன்சொன்ன திருப்பாத
 கேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன் விருப்பாலுரைத்த ” என்றருளிச்செய்தாராயிற்று.
 இந்த ந்யாயத்தாலே மேலில் திருமொழிகளிலும் இப்படி வந்தவற்றிற்கு வகையிட்டிக் கொண்டு
 கொள்வது. இருபதோடொன்றுமுறைப்பார். இருபத்தொருபாட்டையும்ஸாதிப்பராயமாகச்சொல்
 லுவாரென்னுதல்; பாவபந்தமில்லையே யாகிலும் சப்தமாதரத்தைச் சொல்லுவாரென்னுதல்.
 போயித்யாதி. இவ்விஷயத்தை பரிபூர்ணதுபவம் பண்ணலாம்படியான ஸ்ரீவைகுண்டத்
 திலேபோய் “ சூழந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு ” என்கிறபடியே அவனை யதுபவித்தா
 மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு ஒரு காலமும் பிரிவின்றி யிருக்கப்பெறுவர். ... உ.க.

பெரியாழ்வார் திருவாழகனே சரணம்.

ஆக- திருமொழி, ௨ - க்கு, பாட்டு- ௩௧.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே- திருவடிகள் தொடங்கி திருமுடியளவுமுண்டான திவ்யாவயவங்களை யசோதைப்பிராட்டி அதுபவித்த ப்ரகாரத்தை, தத்காலம்போலே மிகவும் விரும்பி யதுபவித்தாராய்கின்றார்; இனிமேல், வளர்பின்றையைத் தொடர்விலே வளர்த்தித் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தத்காலம்போலே விரும்பி யதுபவித்துப் பேசுகிறார். ஸர்வஸ் மாத்பரனாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் ஸர்வப்ரகார நிர்ஹேசுனாய் நாராயணசப்தவாச்பனான ஸர்வேச்வரன், யாதோரிடத்திலே யாதோரு திருமேனியோடே அவதரித்தாலும் அவனுடைய ஸ்திதி சுமந சயநாகிகளைக் கண்டால் மிகவும் விரும்பித்தங்களால் ஆனவனாயும் கிஞ்சித் கரித்தன்றி நிற்க வொண்ணாதிறே ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுக்கும். இத்தை, யசோதைப்பிராட்டி மனோதித்துக் கண்டானாகச்சொல்லித் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தாம் * மயாவற மதி நல மருளப்பெற்றவ சாகையாலே தத்காலம்போலே ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு மிகவும் உகந்து அவனுடைய மேன்மையையும் நீர்மையையு மருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அ. முதற்பாட்டு. அண்டாதிபதியான ப்ரஹ்மா, இவனுடைய ப்ருவத்துக் கரு குணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடைகட்டி

ஆணிப்பொன்றொச்செய்த வண்ணச்சிறுத்தொட்டில்

பேணியுனக்குப் பிரமன் விதேந்தான்

மாணிக்கமுளனே தாலேலோ வையமளந்தானே தாலேலோ க.

பதவுரை.

மாணிக்கம்—(இரண்டற்கும்) மாணிக்கத்தை

கட்டி—கட்டியும்

இடை— நடுவில்

வயிரம்— வயிரத்தை

கட்டி—கட்டியும்

ஆணி பொன்றால்—மாற்றுபார்த்த பொன்றாலே

செய்த—செய்யப்பட்ட

பண்ணம்—அழகிய

பெறு தொடட்டில்—சிறிய தொட்டிலை

பிரமன்— ப்ரஹ்மாவானவன்

பேணி— உகந்து

உனக்கு— உனக்கு

விடுதந்தான்— அனுப்பினான்;

மாணி—ப்ரஹ்மசாரியாய்க்கொண்டு

குறளனே!—வாமநுணவனே!

தாலேலோ—தாலேலோ;

வையம்—உலகங்களை

அளந்தானே!—தரினிக்ரமனாய் அளந்தவனே!

தாலேலோ—;

† தால் ஏல் ஓ. தால்—நாக்கு. ஏல் ஓ என்னு மிவை அசைச்சொற்கள். குழந்தைகளைத் தொடட்டிலி லிட்டு பெண்கள் நாவை அசைத்து ஒலித்துச் சீராட்டுதலை ' தாலேலோ ' என்று வழங்குதல் மரபு.

மாணிக்கம் தீயாதி. இரண்டருகும் மாணிக்கத்தையும் நடுவே வயிரத்தையும் பகைத்
தொடையாகக் கொண்டு நுழங்குபடக் கட்டி, “இதுக்குமேலே மாற்றில்லை” என்னும்ப
பயான பொன்னிலே சமைத்ததாகையாலே அழகியதாய்ப் பருவத்துக்குத் தகுதியாய்ப்படி-
சுந் பதாநி நுந்துள்ள தொட்டிலே, பேணியித்யாதி. ஆதரித்து உனக்குப் ப்ரஹ்மா வரவிட்-
டான். மாணியித்யாதி. உன்னுடைமை பெறுகைக்காக இரப்பிலே தழும்பேறின ப்ர-
ஹ்மசாரியாய்ச் சென்று இரந்த வர்மரஹ்பியானவனே! தாலேலோ! இரப்புப்பெற்ற ஹர்ஷத்
தாலே வளர்ந்து லோகத்தைப் பளர்த் தரிவிக்காமனுனவனே! தாலேலோ. க

அ. இரண்டாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாவுக்கருந்தம் பரிசுணிதனுப் ஈசுவராபிமாநியான
ருத்ரன் கிருந்திகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மு.—உடையார் கனமணியோ டொண்மாதளம்பூ

இடை விரலிக் கோத்த வேழிற்றெழ்க்கினோடு

விடையேறு காபாலி ஈசன் விதேந்தான்

உடையாயழேலழில் தாலேலோ வுலகமளந்தானே தாலேலோ உ.

பதவுரை.

உடை ஆர்—திருவரைக்குப் பொருந்தின்
கனமணிபோடு—பொன்மணியோடு
இடை—நடு நடுவே
விரலி—கலந்து
கோத்த—கோக்கப்பட்ட
எழில்—அழகியதான
தெழ்க்கினோடு—¶ இடைச்சுரிகையோடுகூட
ஒன்—அழகிய
மாதளம்பூ—மாதளம்பூக்கோவையான அரை
வடத்தை
விடை ஏறு—ரிஷபவாஹருய்

காபாலி—கபாலதாரியாய்

ஈசன்—ஸ்வவ்யூஹத்துக்கு நியாமகனுள்

ருத்ரன்
விடுதந்தான்—தொடுத்தனுப்பினான்;

உடையாப்!—எல்லாவற்றையு முடையவனே!
அழேல்! அழேல்!!—அழாதேகொள், அழா-
தேகொள்;

தாலேலோ—;

உலகம் அளந்தானே!—உலகங்களை அளந்த
ருளினவனே!

தாலேலோ—;

¶ இடைச்சுரிகை—இடையில் சொருகுகிறகத்தி.

வ்யா. உடையித்யாதி. திருவரைக்குச் சேர்ந்திருப்பதான பொன்மணியோடு நடு
நடுவே கலக்கோத்த அழகிய இடைச்சுரிகையோடும் கூடியிருந்துள்ள அழகிய மாதளம்.
பூக்கோவையான அரைவடத்தை. விடையித்யாதி. ரிஷபவாஹருய் கபால நிருபகனும்.
ஸ்வகோஷ்டிக்கு நியந்தாவா யிருக்கிற ருத்ரன் வரவிட்டான். உடையாபித்யாதி. ஒருவர்
'என்னது' என்று வரவிடாதபோதும் அவர்களோடு அவர்களுடையோடு வாசியற
எல்லாவற்றையுமுடையவனே! அழாதேகொள்! அழாதேகொள்!! தாலேலோ. உலகமித்யாதி.
திருவுலகளந்தருளின வர்த்தாரத்தாலே உன்னுடைய ஸர்வ ஸ்வாமித்தவத்தை அடிப்படுத்தி
வைத்தவனே! தாலேலோ வென்று தாலாட்டினதா யிருக்கிறது. தாலாட்டாவது - நா
வசைத்தல்.

இந்திரன்ருனு மெழிவுடைக் கிண்கிணீ
தந்துவனுய்நின்றுன்றலேலோ தாமரைக்கண்ணனே தாலேலோ. ௩.

பதவுரை.

என்—எனக்கு

தம் பிரானுர் - ஸ்வாமியாய்

எழில்—அழகிய

திருமார்வற்கு—திருமார்வையுடையவனுப்

அழகிய சந்தம்—அழகியசிறத்தைபுடைய

தாமரைத் தாளற்கு—தாமரைப் பூப்போன்ற

திருவடிகளைபுடையவனு உனக்கு

இந்திரன் தானும்—தேவந்திரனும்

எழில் உடை—அழகை உடையதான

கிண்கிணி—கிண்கிணியை

தந்து—தொனர்த்து ஸமர்ப்பித்து

உவனுப் பின்றான்—*அதூர விபரகர்ஷ்டனாப்
பின்றான்;

தாலேலோ—;

தாமரைக்கண்ணனே!—தாமரைப்போன்ற திரு
க்கண்களைபுடையவனே!

தாலேலோ—;

* அதூரவிபரகர்ஷ்டன்—ஸமீபத்திலும் தூரத்
திலுமின்றியே நயவந்தனாயிருக்கும்வன்.

வ்யா. என்னித்யாதி. என் தம்பிரானுர் எழில் திருமார்வற்கு. எழில் - அழகு. என் தம்பிரானுரென்கிறவிது - திருமார்பினமுக்குத் தோற்றுச்சொன்ன வார்த்தை. சந்த மித்யாதி. சிவப்பாலும் விகாஸாதிகளாலும் நிறமழகிய தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை புடையவனுக்கு. இந்திரனித்யாதி. தரைலோக்ய நிர்வாணகளுன முதன்மையை புடைய இந்தரன் தானும், அழகை புடைத்தான கிண்கிணியைக் கொடுவந்து ஸமர்ப்பித்து ஸ்வரைச்சயம்தோற்ற அதூர விபரகர்ஷ்டனாப் பின்றான், தாலேலோ. தாமரைபித்யாதி. கிஞ்சித்தகரித்தவர்களைக் குளிரக் கடாக்கிக்கும் தாமரைப்போன்ற திருக்கண்களை புடையவனே! தாலேலோ. ... * ௩.

அ. நாலாப்பாட்டு. இந்தரனுக்குக் கிழாய், தனித்தனி பாதாரான தேவர்கள் ஸமுதாயேந பண்ணின கிஞ்சித்தகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ—சங்கின் வலம்புரியுஞ் சேவடிக் கிண்கிணியும்

அங்கைச் சரிவளையு நாணு மரைத்தொடரும்

அங்கண் விசம்பிலமரர்கள் போத்தந்தார்

செங்கட் கருமுகிலே தாலேலோ தேவகிசிங்கமே தாலேலோ ச.

பதவுரை.

சங்கில்—சங்குகளில் சிறந்த

வலம் புரியும்— வலம்புரிச் சங்கமும்

சே அடி— செவ்விய திருவடிகளில் சாத்தித்

தருந்த

அம் கை— அழகிய திருக்கைக்கு அலங்
காரமான

சரி வளையும்— முன்கைவளைகளும், திருந்
தோள்வளைகளும்

நாணும் - திருமார்பில் சாத்தித்தகடு பொன்
காணும்

அபராதோதரம்— அநாநாணும்
(ஆழகியிலுற்றை,)

அபராதோதரம்— அபராதியதாய் விசாலமான
பிரதானம்— ஸ்வர்காதி லோகங்களிலுள்ள

அபராதோதரம்— தேவர்கள்

அபராதோதரம்— கொடுத்த தனுப்பினர்கள்,

அபராதோதரம்— சிவந்த கண்களையும்

கரு முகிலே!— கறுத்தமேகம்போன்ற வடி-
வையு முடையவனே!

தாலேலோ-;

தேவகி— தேவகிப் பிராட்டியின் வயிற்றில்
பிறந்து

சுங்கமே!—சுங்கக்கன்றுபோன்ற பிள்ளையே!
தாலேலோ-;

வ்யா. சங்கித்யாதி. சங்குகளில் வைத்துக்கொண்டு உத்கர்ஷ்டமாய் மங்களாவஹ
மான வஸம்புரியும், சிவந்த திருவடிகளிலே சாத்தத்தக்க சதங்கையையும். “சேவடி-க் கிண்
கணி” பென்னைகயலே, “கிண்கணி” பென்று-பாதச்சதங்கையைச் சொல்லுகிறது. அங்கைச்
சரித்தியாதி. அழகிய திருக்கைக்கு ஆபரணமான முன்கைச்சரிசுகளும், திருத்தோள்வளைச
களும், திருமார்புக்கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க நானும், அநா வடமும். அன்றிக்கே, அநாத்
தொடரோட்டைச் சேர்த்தபாலே, நானொன்றது - அநாநாணாகவுமாம். அங்கணித்தியாதி. அழ
கியதாய் இடமுடைத்தான ஸ்வர்காதி லோகங்களில் தேவர்கள் வாவிட்டார்கள். சேங்க
கரித்தியாதி. தூபரணமும் வேண்டாதபடி தாமரை பூத்த காமமேகம்போலே சிவந்த
திருக்கைக்கொடே சேர்ந்த ச்யாமளமான வடிவையுடையவனே! தாலேலோ. தேவகியிற்
யாதி. தேவகிப் பிராட்டியவயிற்றில் பிறப்பாலே ஸிஹ்மக்கன்றுபோலே யிருக்கிற செருக்
கையுடையவனே! தாலேலோ. ச.

அ. பிந்தாம்பாட்டு. உத்தரதிக்கபாலனாய் உதாரண வைச்சவணன் கிஞ்சித்தகித்த
படியைச் சொல்லுகிறது.

மு.—எழிலார் திருமார்வுக்கேற்கு மிவையென்று

அழகிய வைம்படையு மாரமுங்கொண்டு

வழுவில் கொடையான் வயிச்சிராவணன்

தோமுதுவனாய் நின்றான் தாலேலோ தாமணிவண்ணனே தாலேலோ 10;

பதவுரை.

எழில் ஆர்— “அழகு விஞ்சியிருந்துள்ள
திருமார்வுத்து— பிராட்டி உறையும் மார்
வில் சாத்துகைக்கு

இவை ஏற்கும்—இவை பொருந்தியிருக்கும்”

என்று— என்றெண்ணி

அழகிய— அழகியதான

படையும்த— பஞ்சாயுதமாகிற ஆபரணத்

வழுவில்— குற்றம் அற்ற

கொடையான்— தூதத்தைபுடையனான

வயிச்சிராவணன்— வைச்சவணன்

தோமுது— (இதைத் திருவுள்ளம்பற்றவேணு

மென்று) அஞ்ஜலிபண்ணிக்கொண்டு

உவனாய்— அதாரவிபரகர்ஷ்டனாய்

நின்றான்—; தாலேலோ-;

கா— பரிசுத்தமான

வ்யா. எட்டிவித்யாதி. வெறும்குறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டுமென்படி அழகு மிக்கிருந்துள்ள திருமார்புக்குச் சேருமிவை யென்று. அழகியவித்யாதி. அழகியதாயிருந் துள்ள பூரீபஞ்சாயுதமாகிற ஆபரணமும் *கோலமாமணியாரமும் கொண்டு. வழுவிலித்யாதி. கொடுத்துக் கொள்ளுதல், கொடுக்க முசித்தல்செய்கையாகிற குற்றமில்லாத கொடையையு டையவனுள் வைத்தவனான். அரசவை, “அரா” என்னுமாயேபோலே, “வைச்சுவனான்” என்கிறவிதத்தை, வாசிச்சிராவணனென்கிறது. தோழுதித்யாதி. இத்ததை யங்கீகரிக்கவேணு மென்று அஞ்ஞவிபண்ணிக்கொண்டு அதுரவிதா கர்ஷ்டனாய் நின்றான், தாலேலோ. தாமணி யித்யாதி. ஓராபரணமும் வேண்டாதபடி பழிப்பதற் கிலாத்கம்போலே யிருக்கிற வடிவை யுடையவனே! தாலேலோ.

அ. ஆறும்பாட்டு. பச்சிம் திக்பாலனாய் ஸமுத்தாதிபதிபான வருணன் கிஞ்சித்தக ரித்தபடிபைச் சொல்லுகிறது.

மு.—ஒதக்கடலீ லொளிமுத்திரோமம்

சாதிப்பவளமுஞ் சந்தச் சரிவகோயும்

மாதக்கவேன்று வருணன் விடுதந்தான்

சோதிச் சுடர்முடியாய்! தாலேலோ சுந்தரத்தோளானே தாலேலோ. சு

பதவுரை.

ஒதம்— அலைப்பெறிபாகின்ற

கடலில்— ஸமுத்தரத்தில் உண்டாய்

ஒளி— ஒளியை உடையதான

முத்தின்— முத்துக்களாலே கொக்கப்பட்ட

ஆரமும்— ஹாரத்தையும்

சாதி— (பல்ல) ஓரத்திலுண்டான

பவளமும்— பவளவடத்தையும்

சந்தம்— அழகியதான

சரி— முன்னகை வகைகளையும்

வகையும்— தோள் வகைகளையும்

மாதக்க என்று— “விலையில் சிறந்ததாய் தரு தியாயிருந்துள்ளவை” என்று

வருணன்— வருணாதேவனுனவன்

விடுதந்தான்— கொடுத்தனுப்பினான்

சோதி சுடர்—மிக்க தேஜஸ்ஸை உடைத்தான

முடியாய்!— கிரீடத்தையுடையவனே!

தாலேலோ-;

சுந்தரத்தோளானே!— அழகிய தோள்களை யுடையவனே!

தாலேலோ.

வ்யா. ஒதமித்யாதி. திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான கடலிலே யுண்டாய் ஒளி யோடே கூடின முத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஆரமும். அதுக்கு பாபாகமாய்படி. ஆக்க னன்றிக்கே ஐரதீயமான பவளப்படியும். சந்தச்சரிவகையும். திருக்கைக்குத் தகுதியாய்ப்படி அழகியதாயிருந்துள்ள சரிகளும் வகைகளும். மாதக்கவித்யாதி. ஆதிராஜ்ய ஸௌசுகமாய் மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனே! தாலேலோ. சுந்தரத்தோ ளித்யாதி. ஆபரணங்கள் மிகையாய்ப்படி அழகிய திருத்தோள்களை யுடையவனே! தாலேலோ.

தேனார் மலர்மேற் றிருமங்கை போத்தந்தாள்

கோனே! அழைமழைத் தாலேலோ குடந்தைக் கிடந்தானே! தாலேலோ. எ

பதவுரை.

தேன் ஆர்— தேன் நிறைந்துள்ள
மலர்மேல்—செத்தாமரை மலர்மேலுறைகின்ற
திரு மங்கை—பெரிய பிராட்டியார்
கான் ஆர்— காட்டில் உண்டான
நறு துழாய்—மணம்மிக்க திருத்துழாயாலே
கை செய்து— கைத்தொழில் தோன்றப்பண்
ணின

கண்ணியும்— மாண்பையும்

வான் ஆர்— ஆகாசம் முழுதும் நிறையும்படி

செழும்— செழுமைதங்கிய

சோலை— சோலைசெய்து நிற்கிற

கற்பகத்தின்— கற்பகப்பூவாலேசெய்த
வாசிகையும்— திருநெற்றி மாண்பையும்
போத்தந்தாள்— கொடுத்து அனுப்பினாள்;
கோனே!— ஸர்வசேஷியானவனே!
அழைல்! அழைல்!!— அழாதேகொள்! அழா
தேகொள்!!,

தாலேலோ—

குடந்தைக் கிடந்தானே!— திருக்குடந்தையில்

திருக்கண்ணாந்திருநீனவனே!

தாலேலோ.

வ்யா. காணரித்யாதி. தன் நிலத்திலே வளநுகையாலே தலபுத்த பரிமளோத்தா
மாயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே கைத்தொழில் தோன்றப்பண்ணின துழாயையும். வானா
ரித்யாதி. ஆகாசப்பரப்படங்கலும் நிறையும்படி அழகியதாய்ச் சோலை செய்து நிற்கிற கற்
பகப்பூவாலே செய்த திருநெற்றி மாண்பும். தேனார்மலர். தேன்மலருத செத்தாமரை
மலரின்மேலே நித்பவாஸம் செய்யா நிற்பாளாய், (சு) ‘யாவதிஸு கூபாரிணீ’ என்னுந்
பருவத்தை யுடையனான பெரியபிராட்டியார் வசவிட்டாள். கோனேரித்யாதி. கல்லாரும்
கிஞ்சித்தகிக்க வேண்டுமபடி ஸர்வ சேஷியா யுள்ளவனே! அழாதேகொள் அழாதேகொள்
தாலேலோ. குடந்தைரித்யாதி. அந்த மேன்மைக் கெடாந்தட்டான நீர்மை தோன்றத்
திருக்குடந்தையிலே கணவனாந்தவனே! தாலேலோ. எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. பெரிய பிராட்டியாருக்கு அருந்தாம் பரிசுணிகையான ஸ்ரீ
பூமிப்பிராட்டி வசவிட்ட உபஹார விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—கச்சோடு பொற்கிறைக்க காம்பு ககவனே

உச்சிமணிச் சுட்டி யோண்டாணிலம்ப டொழி

அச்சுதனுக் கேன்றவநியார் போத்தந்தாள்

நச்சு முலையுண்டாய்! தாலேலோ நாராயண அழைல் தாலேலோ அ.

பதவுரை.

கச்சோடு—திரு அரைப்பரியட்டத்தின்மேல்
கட்டுமதான கச்சோடுகூட

பொன்— ஸ்பர்ஹ ணியமர்

ககவனே— உடைவாளையும்

காம்பு— ஶ் சிறுக்காயின் கைகையையும்

ககவனே— பொன்னுல் செய்யப்பட்ட

ஶ் சிறுக்காய்ச்சேலை சிறிய கீற்றுக்களைபுடைய
வஸ்து.

முனை— ரதநகங்குலிழைத்த
சுட்டி— திருநெற்றியில் சாத்தும்சுட்டியையும்
ஒண் தான்— ஒள்ளிய தானையுடைத்தாய்
நினை— ஒழுங்கான
பொன் பூ— பொற்பூவைவும்

பொத்தந்தான்— வரவிட்டான்
நஞ்சு முலை— விஷமெற்றின (பூதநாயின் முலையை
உண்டாய்!— உண்டவனே!
தாலேலோ;
நாராயண!; அமேழல்; தாலேலோ-;

வ்யா. கச்சித்தபாதி. திருவனையில் சாத்தின பரிபட்டத்தின் மேலே கட்டுமதான கச்சோடே அதிலே சொருகத்தக்க அழகிய சுரிகையாகிற ஆயுதமும், திருவனாக்கு அநு குணமாகச் சாத்தும் சிறுக்காம்பன் சேலையும், திருத்தோள்களுக்கு அலங்காரமான பொன் வளையும், திருமுடியிலே சாத்துகைக்கு ரத்தாலங்கீர்தமான சுட்டியும், ஒள்ளியதானையுடைத் தாய், திருமுடியிலே ஒழுங்குபடச் சாத்துகைக்கிடான பொற்பூவும். அச்சுதனித்யாதி. ஆச் ரிதரை ஒருகாலமும் நழுவவிடாதவனுக்கென்று பூநீபூமிப்பிராட்டி வரவிட்டாள். நச்சுமுலை யித்யாதி. பூபாரசிசைரம் பண்ணுகைக்கு அடியிட்டி, பூதையை முடிக்கைக்காக அவளு டைப நஞ்செற்றின முலையை யுண்டவனே! தாலேலோ. நாராயணனித்யாதி. உபயவிபூதியி லுள்ளாரும் கிஞ்சித்தரிக்க வேண்டும்படி உபவிபூதி நாததவ ஸஞ்சகமான நாராயணசப்த வாச்யனவனே! அழாதே கொள் தாலேலோ. அ

அ. ஒன்பதாம்பாட்டி. அவதாரகாலத்திலே ஒக்கப்பிற்றந்து இத்தலையைப் பேணிப் போன பார்தவ விசேஷத்தாலே கீழ்ச்சொன்னவர்க ளெல்லாரிலும் வ்யாவர்த்தையான தூர்க்கை, தன்னுடைய ஸ்மேதஹாநுகுணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்தாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—மெய் தீமிரு நானப்பொடியோடு மஞ்சளும்

செய்ய தடங்கண்ணுக் கஞ்சமுஞ் சிந்தாமும்

வெய்ய கலைப்பாகிக் கொண்டு வளாய் நின்றான்

அய்யா வழேலழேல் தாலேலோ வரங்கத்தணையானே! தாலேலோ கூ.

பதவுரை.

பெய்— திருமேனியிலே

கூறிருந்— மரத்தினைக்கு நடான

நானப்பொடியோடு— கஸ்தூரி, கருப்பூரம்,

சந்தனம்முதலியஸுந்தப்பொடியோடுகூட

மஞ்சளும்— மஞ்சள் பொடியையும்

செய்ய— சிவந்ததாய்

தடம்— விசாலமான

கண்ணுக்கு— கண்களில் சாத்துகைக்குத்

தகுதியான

அஞ்சனமும்— மையையும்

சென்றுமும்— விந்துரத்தையுமும்

வெய்ய— வெவ்விவ

கலை— ஆண்மனை

பாகி— வாஹகமாகவுடைய தூர்க்கையானவள்

கொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு

உவளாய் நின்றான்— அது ரவிபரகர்ஷ்டையாய்

நின்றான்,

அய்யா!—ஸ்வாமியானவனே!

அமேழல்! அமேழல்!— தாலேலோ-;

அரங்கத்து அணையானே— திரு அரங்கத்தில்

அரவணையில் பள்ளிகொண்டருளுமவனே!

தாலேலோ.

வ்யா. மெய்யித்யாதி. திருமேனியிலே மந்திக்கைக் கிடான சந்தந கஸ்தூரி கர்ப்ப
பூராதிரஸுகந்ததாய்ய ஸமுதாய ரூர்ணத்தொடே நிறம்பெறச் சாத்தந்தக்க மஞ்சள் பொடி
யும், சிவந்து புடை பரந்து நீண்ட திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்குத் தருகியான அஞ்சன
மும், திருநெற்றியில் அழகுபெறச் சாத்துகைக்குச் சிந்துமும். வெய்யவித்யாதி. வெவ்வி
தான கலையை வாகநமாகவுடைய தூர்கையானவள் கொண்டுவந்து அநூரவிப்பரக்ஷ்டையாய்
நின்றாள். அய்யாவித்யாதி. ஸர்வஸ்வாமியானவனே அழாதே கொள் அழாதே கொள்
தாலேலோ. அரங்கத்தித்யாதி. அந்தஸர்வஸ்வாமித்வததை நிர்வஹிக்கைக்கிடாகக் 'கோயி
லில் திருவரவணையிலே பள்ளிகொண்டருளினவனே ! தாலேலோ. அன்றிக்கே, வெய்ய
கலைப்பாதி என்கிறது, வெம்மை - விருப்பத்துக்கு வாசகமாகையாலே ஸ்பர்ஹணியமான
கலைகளை நாலிலே நின்று நடத்துகிற ஸர்வவதியைச் சொல்லுகிறதாய், அடியிலே எல்லா
ருக்கும் பாதாநனாகச் சொல்லப்பட்ட பரஹ்மாவுக்குப் பாதாந மஹிஷ்யானவன் பண்ணின
கிஞ்சித்தகாரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று வாக்யார்த்தமாக்கி, மேலடைய, அதுசுக்குச்சேர
நிர்வஹிக்கவுமாம்

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சி முகையுண்ட
அஞ்சனவண்ணனை யாச்சி தாலாட்டிய
செஞ்சொன் மறையவர் செர்புதுவைப் பட்டன் சொல்
எஞ்சாமை வல்லவர்க்கில்லை யிடர்தானே ய்.

பதவுரை.

வஞ்சனையால்வந்த — பேய்வடிவைமறைத்து,
தாய்வடிவு கொண்டுவந்த
பேய்ச்சி — பூகணியின்
முகை — முலையை
உண்ட — அவள் முடியும்படி உண்ட
அஞ்சன வண்ணனை — கரியமேனியை உடைய
கண்ணனை
ஆய்ச்சி — தாயான யசோதை
தால் ஆட்டிய — தாலாட்டின படிக்கை
செம் சொல் — செவ்விய சொல்லை உடைய
மறையவர் — வேதத்தை நிரூபகமாக உடைய
வர்கள்

சேர் — செர்நூலுந் தந்திற்
புதுவை — பூநிலில்லி த்தூரில் அவதரித்த
பட்டன் — பரஹ்மனோத்தமரான பெரி
யாழ்வார் அருளிச்செய்த
சொல் — பாசுரங்களை
எஞ்சாமை — குறைவுபடாமல்
வல்லவர்க்கு — இதவல்லவர்களுக்கு
இடர்தான் — ஆன்பரமானது
இல்லை — இல்லைமாம்.

(ஏ - அஞ்ச.)

வ்யா. வஞ்சனையித்யாதி. “தாயாய்வந்தபேய்” என்கிறபடியே பேயான தன்
வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக் கொண்டு வஞ்சித்து வந்த பூதகையுடைய முலையை,
அவள் தாயாய்வந்தாற்போலே, தானும் பிள்ளையாய்க்கொண்டு, தாய்முலை புண்ணுமாய்போலே

பொருள்செய்த சப்தத்தை. எஞ்சாமைநித்தியத்தி. ஸங்கோசமத அதிகரிக்கவல்லவர்களுக்கு
உருதுக்கமில்லை. ௮.

பெரியதீயர் திருவடிகளை சாணார்.

அடிவாவு.—மாணி உடை என் சங்கின் எழி லோதக்
காணார் கச்சு மெய் வஞ்சனை தன்.

—(*)—

ஆக - திருமொழி, க. - க்ரு, பாட்டு-சக.

அ. கிழிற்றிருமொழியிலே - யசோதைப் பிராட்டி. அவனுடைய வரசவாதுருண
மோக அழுதையை மாற்றிக் கண்வளர்ப்பண்ணுகைக்காகச் சாட்டிக்கொண்டு தாலாட்டின
பாகாரத்தை தத்பாவயுத்தாய்க்கொண்டு தாமும் அப்படி அருள்செய்தார்; இன்னால்,
தொட்டில் பருவம்போய், தவழ்ந்து விளையாடத்தக்க பருவமானபின்பு அவன் கீணிலாழற்
றத்தேபோன்று தவழ்ந்து புழுதியினைவது, சக்தரனை யழைப்பதான பாகாரத்தை, அவன்
அதுபவித்து அவனுக்குகப்பாகச்சக்தரனை வரச்சொல்லித் தான் பலகாலும் அழைத்தபாகாரத்
தை, தாமும் அதுபவபூர்வமாகப் பேசி யினியாகிறார். பரமபதத்தில்(க)“சுவாக்ய நாமஸ்”
என்கிறபடியே பெருமதிப்பனாய் ஒருவார்த்தை சொல்லக்கடவ னன்றிக்கே, தன்னோடொ
க்க முகம்பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகைக்கு ஒரு தத்வார்த்த மில்லாமையாலே அநாதரித்
திருக்குமவன், லீலாவிபூதியிலே ஸம்ஸாரி ஸம்ரசுந்ணர்த்தமாகத் தன் இச்சையாலே இதர
ஸஜாதியனாய் வர்தவதரித்து அவதாரத்தின் மெப்ப்பாடு தோற்ற சைசவாத்தவஸ்த்தைகளை
அடைந்து தத்தவஸ்த்தா துருணமாகச்செய்த சேஷபுகா துகளை அதுஸத்தித்தால் சுமயர்வற
மத்தினல மருளப்பெறுகையாலே அவன் மேன்மையையும் நீர்மையையும் தெளிபக்கண்டவர்கள்
அதிலே வித்தராய் அதுபவிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிதே. மறுபின் வர்த்தவர்களையுட்போ
லன்றிக்கே இவ்வவதாரவிஷயத்தில் அதிப்பேரமதிசயத்தாலே கோபஜ்ஞத்த ஆஸ்த்தா
நடல் பண்ணி, இவ்வவதார சலமெல்லாம் அதுபவிப்பதாக இழிந்தவிளர் அவனுடைய பாலசே
ஷபுகைகளில் ஒன்றும் நழுவிவிடாவிதே; ஆகையாலே, அவன் புழுதியினைவது சக்தரனை
அழைப்பதான சேஷபுகைகளை தக்காலத்தில் யசோதைப் பிராட்டி அதுபவித்தாற்போலே
தாமும் அதுபவித்துப் பேசுகிறார்.

மூ.—தன்முகத்துக்கட்டித் துங்கத்துங்சத் தவழ்ந்துபோய்
போன்முகக் கிண்கணியார்ப்பப் புழுதியுளாகின்றான்
என் மகன் கோவிந்தன் கூத்தினை யிளமாமத் !
நின்முகம் கண்ணுளவாகி னீயிங்கே நோக்கிப்போ: க.

தன் முதல்து— தன் முதத்தில் (விளக்கு
கின்ற)

சுட்டி— சுட்டியானது
துவகத்தும்க— பலகாலும் அசையுப்படி
யாகவும்

பொன் முகம்—அழகிய முகத்தையுடைய
கிண்கணி— கிண்கணியானது
ஆர்ப்ப— (கணகண என்று) ஒலிக்கும்படி
யாகவும்

தவழ்த்துபோய்— தவழ்த்துபோய்
புழுதி— தெருப்புழுதியை
அணிகின்றான்— அணியாதின்றவனாய்

என்பகன்— என்பிள்ளையான
கோவிந்தன்— கோவிந்தனுடைய
கூத்தனை— அழகிய சேஷனாக
மா— மிகவும்
இளம்— இளமையொருந்திய
மதி!— சந்தானே!
நின்முகம்— உன்முகத்தில்
கண்— கண்கள்
உளஆகில்— உண்டேயானால்
நீ இங்கே கோக்கி போ— நீ இங்கே பார்த்துப்போ.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தன்னித்பாதி. வெறுப்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கிலைன்
டும்படியான தன் திருமுகத்திலே அழகுக்கு உடலாக \$ நாலும்படிகட்டின சுட்டியானது
தவழுதைக்காகத் திருமுடியை நாலுக்கையிலே பலகாலும் அசையுப்படியாகவும் திருவன
யிலே சாத்திக்கிடக்கிற அழகிய முகத்தை யுடைத்தான கிண்கணியானது தவறிக்கும்படி
யாகவும் தவழ்த்துபோய் புழுதியையாகின்றான். பொன்முகக் கிண்கணியென்றது- சேவ
டிக்கிண்கணியாகிற பாதுசத்தங்கையாகவுமாம். அதே தவழுப்போது மிகவும் சப்திப்பது.
என்மகனிட்யாதி. என்னுடைய பிள்ளையான கோவிந்தனுடைய, மகோறுரிசேஷத்ததை.
இளமாமதி. இத்ததைக்கண்டு கால் தாழ்த்து நிற்கவேண்டியிருக்க, அது செய்பாதே போகிற
அதிமுகத்தான சந்தானே. இளமாமதி யென்றது இளமையால்மிக்க மதிவென்றபடி. நின்முக
மித்யாதி. உன்னுடைய முகத்தில் கண்ணுண்டாமாகில் கண்படைத்த பாயோஜனம் பெறும்
படி நீ இங்கே பார்த்துப்போ. க

மு.—என் சிறுக்குட்ட னெனக்கோ ரின்னமு தேம்பிரான்
தன் சிறுக்கைகளாம் காட்டிக் காட்டி யழைக்கின்றான்
அஞ்சனவண்ணனோடாடாட வறுதியேல்
மஞ்சின் மறையாதே மாமதி! மகிழ்ந்தோடிவா உ.

பதவுரை.

எனக்கு— எனக்கு
ஓர்— அத்தியேசமாக
இன் அமுது— மதுபான அமர்தம்போன்ற
வனாய்

எம்பிரான்— எனக்கு உபகாரகனான
என் சிறு குட்டன்— என் சிறுபிள்ளை

தன்— தன்னுடைய
சிறு கைகளால்— சிறிய கைகளால்
காட்டிக் காட்டி— பலகாலும் உண்ணையி
காட்டி
அழைக்கின்றான்— அழையாநின்றான்,
அஞ்சன வண்ணனோடு— கறுத்த வடிவை

ஆல் ஆட— வினாயாடல் ஆட
உறுதியை— சுருதுனாகில்
மா— வடிவாலும் குளிர்ந்தியாலும் உயர்ந்த

மதி!— சந்திரனே!
மகிழ்தல்— உகர்புத்திராந்த
ஒடிவா— சந்திரனே— இட்டுகொ.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. என்சிறுக்குட்டன். என்னுடைய சிறுமகன்களை. எனக் கொரின்னமுது. பருவத்தாலும் செஷ்டதங்கனாலும் அத்தவியாமாய் இனிதான் ஆம்தம் போலே எனக்கு ரஸாவஹனவன். எம்பிரான். எனக்கு புதரானுவந்தவதரித்தும், தன் செஷ்டதங்களை பெல்லாம் அருபவிப்பித்தும், இப்படியே எல்லாப்படியாலும் எனக்கு உபகாரகனவன். தன்னித்யாதி. தனக்குத்தகுதியான சிறுக்கைகளிலே பலகாலும் உன்னை யே அழையா நின்றான். அஞ்சனமித்யாதி. கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படி அஞ்சனம் போலே யிருக்கிற திருசித்ததை யுடையனான விவசேஷே டேவினாயாடலாட வேண்டியாகில். மஞ்சரித்யாதி. மெகத்திலே சொருகி மஹபாதே வடிவாலும் குளிர்ந்தியாலும் கலக்கனான சந்திரனே! “கந்தவா பழைக்கப்பெற்றேனே” என்று உகர்த்து ஆதரத்தோற்றக் கரி நடைபெற்றனா. உ

மு.—சுற்று மொளியிட்டரு சூழ்ந்து சேநிபர்த்தேங்கும்
எத்தனை செய்யிலு மென்மகன் முகனெரோவ்வாய்
வீத்தகன் கெங்கடவான னுன்னை விளக்கின்ற
கைத்தலநோமாமே யம்புனி! கடிதோடிவா ந..

பதவுரை.

அப்பிலி!— சந்திரனே!
ஒளி— ஒளியை உடைய
வாட்டம்— மண்டலமானது
சுற்றுமம்— சுற்றுமம்
சூழ்ந்து— சூழ்ந்து
எங்கும்— எல்லாத்திசைகளிலும்
சோதி— ஜ்யோதிஸ்ஸாலே
பாத்து— வாயித்து
எத்தனை செய்யிலுட்— எல்லாம்செய்தாலும்
என்மகன்— என் குமாரனுடைய
முகம்— திருமுக மண்டலத்துக்கு

கேர் ஒவ்வாய்— எல்லாநித்தாலும் நூற்ற
வகை மண்டாய்
வித்தகன்— ஆச்சரியப் படத்தக்கவனாய்
வேங்கடம்— திருவேங்கடமலைநில
வாழ்கன்— எழுந்தருளியிருக்குமவன்
உன்னை— உன்னை
விளக்கின்ற— உகர்த்து அழைக்கின்ற
கைதலம்— திருக்கைத்தலமானது
கோவாமே— கோவாநாட்டாக
கடிதூ— மிகவும் கிணங்கு
ஒடிவா— நடைஇட்டுவா.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. சுற்றுந்தியாதி. ஒளியை யுடையதான மண்டலமானது அகஷயமாய்க்கொண்டு சுற்றும் சுழன்று அகனங்கமாய்க்கொண்டு எங்கும் தேனுல்லாலே வாய்ப்தமாய் எல்லாம் செய்தாலும், என்மகனித்யாதி. என்மகனுடைய ஸுவர்த்தமாய் ஜ்யோதிர்மயமான முகத்துக்கு (சு)ஸர்வதா ஸதர்ச மாகமாட்டாய், வித்தகனித்யாதி. அழகா லும் கனகேஷ்ட தங்கனாலும் விஷயபரியஸைப்பாற்றுகளான உன்போல்வரை அநாகரிக்கு

மு.—சக்கரங்கையன் றடங்கண்ணன் மலர்விழித்து
ஒக்கலைமேலிருந்துன்னையே சுட்டிக்காட்டுங்காண்
தக்கதழிதியேற் சந்திரா! சலஞ் செய்யாதே
மக்கட்டுபறத மலடனல்லையல் வாகண்டாய் ச.

பதவுரை.

சந்திரா— சந்திரனே!
சக்கரம்— திருவாழி ஆழ்வானை
கையன்— திருக்கையிலே கொண்டவன்
தடம்— சிறுநீரின் மட்டுமான்
கண்ணல்— திருக்கண்ணகால்
மலர்விழித்து— மலர்ப்பார்த்து
ஒக்கலைமேல் இருந்து— என் இரிப்பிலே
இருந்துகொண்டு
உன்னையே— உன்னைப்

சுட்டி காட்டுகான்!— குறித்துக் காட்டா
நிற்கும் காண்!
தக்கது— உனக்குத்தகுதியானத்தை
அறிதியேன்— உனருவாயாகில்
சலச் செய்யாதே— லெறுப்புச்செய்யாதே
[சலர்-கடம்பம்.]
மக்கள் பெறாத— பிள்ளைகளைப் பெறாத
மலடன்— வந்தபறத
அல்ல எல்— அல்லாமற் போனாயாகில்
வாகண்டாய்!— வந்து நில் கிடாய்!.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. சக்கரங்கையன். * கருணாமிடம் போரும் திருவாழிநாயக்
கையிலே புண்டவான். இத்தால்- நீ வராதொழிந்தால் உன்னை சிசுக்கைக்கிடான பரிசு மு
டையவனென்னக. தடங்கணித்பாதி இடமுடைத்தான திருக்கண்களாலே உன்னளவில்
பரிதி தோற்ற மலர்ப்பார்த்து. ஒக்கலைமேலிருந்து. என்னுடைய மருங்கிலே யிருந்து
உன்னையித்பாதி. செஞ்ஞென்றில் கண்வையாதே உன்னையே குறித்துக்காட்டா நிற்குங்கான்.
தக்கதழிதியேல். உனக்குத்தகுதியானது அறிதியாகில். சந்திரா சலஞ்செய்யாதே. எல்லார்க்
ளும் அல்லாதகாலு யிருக்கிற நீ இவனுக்கு லெறுப்புச் செய்யாதே. மக்கவித்யாதி. பிள்ளை
கள் பெறாத வந்தபனன்னவாகில் வந்துகொடு நில் கிடாய். ச

மு.—அழகிய வாயிலமுதலுற்றேளீவுற
மழலைமுற்றாத விளஞ் சோல்லாவண்ணைக் கூவுகின்றான்
குழகன்சீர்தரன் கூவக்கூல நீபோதியேல்
புழையிலவாகாதே நின்சேவி புகர்மாமதி. ௫.

பதவுரை.

புகர்— தேஜஸ்ஸையும்
மா— பெருந்தன்மையையுமுடைய
மதி!— சந்தானே!
அழகிய— அழகான
வாயில்— திருப்பவளத்திலே

ஊழல்— ஊருநின் ஊள்ள
அமுதம்— ஜலமாகு அமர்த்தத்தோடேகூடிய
தெளிவு உற— உருத்தெரியாததாய்
மழலை— மழலைத் தன்மைக்கு உள்ள
முற்றாத— முற்றாதது மில்லாதிருக்கிற

கூவுகின்றான்— அழைப்பாகின்றான்;
குழகன்— எல்லாவிதமும் கலந்திருப்பவ
னும்
சிரீதரன்— பிராட்டியைத் திருமார்விலே
தரியா கின்றவனுமான இவன்

ரின் செவி— உன்காதுகள்
புழை இல— துளை இல்லாதவையாக
ஆகாதே!— ஆகாதோ?
[ஆகவே ஆகுமென்று கருத்து.]

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அழகியவியாத் தி. அழகிய திருப்பவளத்திலே ஊரூரின்ற
ஜலமாகிற அமர்த்தத்தோடேகூடி உருத்தெரியாததாய் மழலைத்தனத்துக்குள்ள முற்றுதல்
தானு மின்றிக்குடியிருக்கிற இளஞ்சொல்லாலே உன்னையழையாபிறின்றுன். குழகன். கொடுத்த
தார் கொடுத்தார் முலைகெல்லாமுண்டு, எடுத்தாரெடுத்தாரோடெல்லாம் பொருந்தியிருக்
குங் கலப்புடையவன். சிரீதரன். சிந்த்சொன்ன நீர்மைக்கு எதிர்த்தட்டான மேன்மையை
யுடையவன். ஸ்ரீதரன்வம் ஸர்வாதிக்ஷ ஸஞ்சகமிதே. கூவக்கூவ நீபோதியேல். ஒருகால்
போலே பலகாலும் அழையாநிற்க, கேளாதாபப்போலே நீபோவுதியாகில். புழையித்யாதி.
உன்னுடைய செவி துளையிலவாகாதோ. புழை-ஸுஷிரம். உன்னுடைய சர்வணைந்தீரியத்
துக்குப் பரியோஜனமில்லை யாகாதோவென்கை. புகர் மா மதி!. உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும்
பெருமைக்கும் போருமோ இது. ... * ௫.

மூ.—தண்டொடு சக்கரஞ்சார்ங்கமேந்துந் தடக்கையன்
கண்டையில்கொள்ளக் கருதிக்கொட்டாவி கொள்கின்றான்
உண்டமுலைப் பாலருகண்டாயுறங்கா விடில்
விண்டனின் மன்னிய மாமதி! விரைந்தோடிவா. கூ.

பதவுரை.

வின்தனில்— ஆகாசத்தில்
மன்னிய— பொருந்திய
மா மதி!— வடிவில்பெருமைதங்கியசந்தரீன!
தண்டொடு— (“கௌமீராகதி”) என்னும்
கதையோடு
சக்கரம்— திரு ஆழியையும்
சார்ங்கம்— (“ஸ்ரீசார்ங்கம்” என்கிற) ததுஸ்
ஸையும்
ஏந்தும்— தரியாநின்ற
தடம்— விசாலமான
கையன்— கைகளையுடைய இவன்

கண்னையில் கொள்ள— திருக்கண்வளர்ந்தரு
ளுவதாக
கருதி - நினைத்து
கொட்டாவி கொள்கின்றான் — கொட்டாவி
விடாநின்றான்,
உறங்காவிடில்— கண்வளராமற்போனால்
உண்ட— அமுதுசெய்த
முலை பால்— முலைப்பாலானது
அரு கண்டாய்— ஜரிக்கமாட்டாது கிடாய்;
(ஆகையால், நீ,)
விரைந்து— தவறையாக
ஒடி வா—ஒடிவா.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. தண்டித்யாதி. கதையும் திருவாழியும் ஸ்ரீசார்ங்கமும் மற்
றவிரண்டிக்கும் உபலக்ஷணம். ஏந்தும் தடக்கையன். இவற்றை, பூவேந்திருப்போலே ஸர்
வகாலமும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் இடமுடைத்தான திருக்கைகளை யுடையவன். இவை

கொன்னை. கண்ணிலித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளுவதாக நினைத்து, அதுக்கு ஸ-ஸகமாகக் கொட்டாவி கொள்ளாதின்றான். உண்டளித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளா தொழியில், அழுது செய்தமுலைப்பால் ஜரியாது கிடாய். ஆனபின்பு விண்டனில் மன்னியமாமதீ விரைந்தோடிவா. உச்சஸத்தலத்திலே வர்த்தியாதிற்பானாய் வடிவிற்பெருமையையுடையனா யிருக்கிற சந்தானே! உன்னுடைய உயர்த்திக்கும் பக்வதைக்குமீடாக ஸத்வாலுபக்கொண்டு ஓடிவா. ௬.

மூ.—பாலகனென்று பரிபவஞ்செய்யேற் பண்டொருநான்

ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்

மேலேழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுருமேல்

மாலையித்யாதே மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா.

பதவுரை.

மா மதீ!—பெருந்தன்மை தங்கிய சந்தரனை! பாலகன் என்று— ‘இவன் சிறுப்பிள்ளை’

என்று நினைத்து

பரிபவம்— திரஸ்காரத்தை

செய்யேல்— செய்யாதேகொள்;

பண்டு ஒருநான்— முன்பொருகாலத்திலே

ஆலின் இலை— ஆலந்தாரிலே

வளர்ந்த— திருக்கண்வளர்ந்த

சிறுக்கன் அவன்— சிறுப்பிள்ளையானவன்

இவன்— இவன்கான்;

வெகுளும் வல்— (இவன்) சிறிது நுகல்

[வெகுட்கி—கோபம்]

மேல் எழ பாய்ந்து— மேலேழக் குதித்து பிடித்துக்கொள்ளும்— (உன்னை) பிடித்துக் கொள்வான்;

(ஆகையால்)

மாலே— இப்படி பெரியனாவன்னியுயர்த்தில்

மதுபாதே— சிறிபன் என்று அலக்கப்பதை

நினைபாமல்

மகிழ்ந்து— (“இவன் நம்மை அழைக்கப்பெற்ற

மேருமே” என்னும்) உசப்பை

உடையனாய்க்கொண்டு

ஓடிவா. -

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பாலகனித்யாதி. இவன் சிறுப்பிள்ளையன்றோவென்று பெரு வத்தைப்பார்த்துக் குறைய நினைக்கையாகிற பரிபவத்தைப் பண்ணாதே கொள். பண்டொரு வித்யாதி. முன்பொருகாலத்திலே ஜகத்தையடையத் திருவாயிற்றிலே வைத்து, ஒரு பவனுன ஆலந்தாரிலே கண்வளர்ந்த சிறுப்பிள்ளையானவன் இவன் கான். அந்த அகடிதகடநா ஸா மர்த்தயமெல்லா முடையவனென்கை. மேலேழனித்யாதி. இவன் சிறுமாகில் மேலே எழக் குதித்து உன்னைப்பிடித்துக்கொள்ளும். மாலையித்யாதி. ஆனபின்பு இப்படி பெரியனான வனைச் சிறியனென்று பரிச்சேதிபாதே, பெருமையையுடைய சந்தரனை! உன் பெருமைக்கீ டாக ‘இவன் நம்மை அழைத்து அழைக்கப்பெற்றோமே’ என்னும் உசப்புத்தோற்ற ஓடிவா.

மூ.—சிறியனென் றென்னிளஞ்சிங்கத்தை யிகழேற் கண்டாய்

சிறுமையின் வார்த்தையை மாலையிடைச்சென்று கேள்

சிறுமைப் பிழைகொள்ளி னீயுமுன்றேவைக்குரியை காண்

நிறைமதி! நெடுமால் விரைந்துன்னைக் கூவுகின்றான். ௮.

என்று— என்னுடைய
இளம் சிங்கத்தை—சிங்கக்குட்டி போன்ற பிள்ளையை
நீபன் என்று— சிறுப்பிள்ளைபென்று
இக்கேழல் கண்டாய்— அவைகளை செய்பவர்களை
கொள்;
இவ்வாறின்— இவன் பால்பத்தினுடைய
பார்த்தையை— சர்யாவிகேஷத்தை
வா வலி இடை— மஹாபலிடத்திலே
சென்று கொள்— போய் கேட்டுக்கொள்;
புறமை— (“இப்படியுள்ளவன் விஷயத்தில்”)
சிறுமை நினைத்தவனுக்கு

பிழை கொள்ளல்—அபராதம்” என்று நினைத்து
தாயானால்
(அப்போது,)
நீயும்— நீயும்
உன் தேவைக்கு—அவன் விஷயத்தில் தாஸ்யத்துக்கு.
உரியை காண்— தகுந்தவனாவாய்;
நெறி மால்— ஸர்வாதிகனான இவன்
விரைந்து— த்வரித்து
உன்னை— உன்னை
கூவுகின்றான்— அழைப்பாநின்றான்.

வ்யா. எட்டாம் பாட்டு. சிறியனித்யாதி. பால் ஸிஹம்மம்போலே செருக்கையும்
சீர்ப்பத்தைப் முடைபனாயிருக்கிற என்னுடைய பிள்ளையை, பருவத்தைப் பார்த்துச் சிறுப்பி
ள்ளை பென்று அநாதரிபாதே கிடாய். சிறுமைபித்யாதி. இவனுடைய பால்பத்தினுடைய
விசேஷத்தை வாமரூபிச் சென்று, தன்னை வசிகரித்து “ மூவடி ” என்று இரந்து இரண்
டடியாலே ஐகத்தையுடைய வளந்து ஓரடிக்குத் தன்னைச் சிறையிலே வைக்கப்பட்ட மஹா
விபக்கலிலே சென்று கேட்டுக்கொள். சிறுமைபித்யாதி. இப்படி யிருக்கிறவன் விஷயத்
தில் சிறுமையை நினைத்தவனுக்கு அபராதமென்று புத்திபண்ணுவதிடாகில், அப்போது
யும் அவன் திறத்தில் அடிமைக்குப் பார்த்தன் காண். நிறையித்யாதி. பரிபூர்ணனான சந்
தானே! ஸர்வாதிகனான வவன், பெரிய த்வரையோடே உன்னை பழையா நின்றான்; ஆன
பின் புர்த்திக்கிடாக ஓடிவாவென்று கருத்து. அ.

மூ. —தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கையார விழுங்கிய
பேழைவயிற் றெம்பிரான் கண்டாயுன்னைக் கூவுகின்றான்
ஆழ்கொண்ணேனை யெறியுமையுற வில்லையான்
வாழ்வறுதியேன் மாமதி! மசிழ்ந்தோடிவா. கூ.

பதவுரை.

மாமதி!— பெருமையுடைய சந்தானே!
தாழியில்— தாழியிலே சேர்த்திருந்த
வண்ணெய்— வெண்ணெயை
தட— விஸ்தர்த்தமான
க ஆர— கை நிறையும்படி
முங்கிய— அள்ளி அமுதுசெய்த
பழை— விசாலமாய் பருத்த
யிழை— திருவாயிற்றையுடையனாய்

எம் பிரான் கண்டாய்— எங்கள் குலத்துக்கு
உபகாரகனாயிருக்கிறவன்காண்
உன்னை— உன்னை
கூவுகின்றான்— அழைப்பாநின்றான்;
(அழைக்கச் செய்தேயும் நீ வராதிருந்
தால் உன் தலையை அறுக்கக்கூகா)
உன்னை— உன்மேல்
ஆழி கொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு

எனும்— எறிவான்;
பெறுவு— இதில் ஒருஸம்சயம்
இல்லகான்— இல்லகான்;

வாழ உறுதி ஏல்— நீ ஜீவிக்கவேண்டி யிரு
ந்தாயாகில்
மகிழ்ந்து— பரிதனாய்க்கொண்டு
ஒடிவா— ஒடிவா.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தாழியித்யாதி. தாழியிலே சேர்த்திருக்கிற வெண்ணை
யை அபிவிேசாதசயத்தாலே பெருவத்துக்குத்தக்க கையன்றோ வெண்ணும்படி. வெண்
னையைக் கண்டவாறே விஸ்தர்தான கையிறையும்படி அவ்ளி அமுதுசெய்த. பேழை
யித்யாதி. உள்ளுப்புக்க தர்வய கௌரவத்தாலே விசைத்துப் பெருத்திருக்கிற திருவாரிற்
புடையனும் எங்களுகுலத்துக்கு உபகாரகன யிருக்கிறவன்கான் உன்னை யழைப்பா நிற்குறான்.
இத்தால் - தன்பெருவத்துக்கிடாக வெண்ணையை விரும்பி விழுங்கினுப்போலே யிருப்பா நொ
ன்றுகான் உன்னை யழைக்கிறதுமென்கை. ஆழியித்யாதி. அவ் வெண்ணையுத்தாழியை
எட்டாபடி வைக்கில் கல்லைக்கொண்டு எறிந்து உடைக்குமாப்போலே, நீயும் வாராநிறுந்
தில்லையை யறுக்கைக்காகத் திருவாழியைக்கொண்டு உன்னை யெறியும்; இதில் ஒரு ஸம்
சய மில்லைகான். வாழியித்யாதி. அப்படி அவன் கீரோதத்துக்கு விஷயமாய் முடிந்து
போகாதே ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்தாயாகில், பெருமைப்பாடைய சந்தரணை! உன் பெரு
மைக்கிடாப்படி பரிதனாய் ஒடிவா. ... * 20.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதை தன்மகனுக்கிவை
ஒத்தனசொல்லி யுரைத்தமாற்ற மொளி புத்தார்
வித்தகன் விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழிவை
எத்தனையுஞ் சொல்லவல்லவர்க் கிடரில்லையே.

பதவுரை.

மை— கறுத்த
தட கண்ணி— பெரிய கண்ணை உடையனான
அசோதை — யசோதையானவன்
தன் மகனுக்கு—தன் புத்தான இவனுக்கு
ஒத்தன்— நினைவுக்கும் சொல்லுக்கும் சேர்ந்
தவையான
இவை சொல்லி—இவற்றைச் சொல்லி
உரைத்த — சந்தரணை நோக்கிச்சொன்ன
மாற்றம் — பாசாததை
ஒளி — தேஜஸ்ஸை உடைத்தான
புத்தார்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்தவராய்

வித்தகன் — மங்கலாசாஸக ஸாமந்தரான
விட்டுசித்தன்— பெரியபுத்தார்
விரித்த— விஸ்தரித்து அருளிச்சொந்தாரர்
தமிழ்— தர்வாவிடபாஷா நுபாஸான
இவை— இப்பாசாஸ்கள் பத்தையும்
எத்தனையும்— ஏதேனும் ஒருபடியாக
சொல்ல வல்லவர்க்கு — ஓதவல்லவர்களுக்கு
இடர்— துக்கம்
இல்லை— ஒன்றுமில்லை.

(ஏ - அரை.)

இவனுடைய திருமேனியின் நிறம் ஊறி, அத்தாலேமைத்து, இவன் பக்கல் ஸ்ரீஹத்தாலே விசயிதமான கண்ணையுடையவ னென்னுதல். தன்னித்யாதி. தன்னுடைய புத்தான விவனுக்கு நினைவுக்கும் சொல்லுக்கும் சேர்ந்தவைப்பாபிருக்கிற இவற்றைச்சொல்லி மென்மையும் வன்மையும் தோன்றுப்படியாகச் சந்தர்காக்குறித்துச் சொன்ன பாசாதத்தை. ஒளியிற் யாதி. நிலமிதிதானே ஐஞாநப்போங்களை விடக்கும் தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான ஸ்ரீவில்லி புத்தூரில் மங்களாசாஸன ஸமர்த்தான பெரியாழ்வார் விஸ்தரித் தருளிச்செய்ததாய் த்ரவி டஹமா யிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் எந்தனுமொருபடி சொல்ல வல்லவர்களுக்கு துக்கமென்பது ஒன்றுமில்லை. க0.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவாவு. தன் என் சுற்றுச் சக்கரம் அழகிய தண்டு
பாலகன் சிறியன் தாழி மை உய்ய.

—(*)—

ஆக - திருமொழி, ச - க்கு, பாட்டு-ருக.

அ. சிழிற்றிருமொழியிலே, அவன் சிலாமுற்றத்திலே யிருந்து புழுதியாவது, அம்புலியை பழைப்பதானபடியை, யசோதைப்பிராட்டி, தானதுபலித்து, அவைதன்னைச் சந்தர்கைப் பார்த்துச்சொல்லி, இவனேனோடே வினாபாடவேண்டி யிருந்தாயாகில் வினாந்துவா வென்று பலவேறுதுக்களாலும் அவனையழைத்த ப்ரகாரத்தை, தாழ்ந்தபேசி, பிற்காலமா யிருக்கச்செய்தே தக்காலம்போலே அவனுடைய அந்த சேஷடிதத்தை பறப்பலித்தாராய் கின்றார்; இனிமேல் அவனுடைய பருவத்துக்கிடாக அவன் செங்கிரைபாடுகிறது கானவே னுமென்று ஆசைப்பட்டு, அவனைப் பலபடியாகப் புகழ்ந்து “எனக்கு ஒருநால் செங்கிரை ஆடவேணும்” என்று பலகாலும் அபேகசித்து அந்த சேஷடிதரஸத்தை அவளதுபலித்த படியைத், தாழும் தக்காலம்போலே அதுபலித்து, அவன் பேசினாற்போலே பேசி இனிய சாகிறார்.

அவனை ஸ்தோத்ரபூர்வகமாகச் செங்கிரை யாடவேணுமென்று பலகாலும் அபேகசித் திறதும் அந்த சேஷடிதாநுபவம் பண்ணுகிறதுமே அவனோடு இவர்க்கு ஸம்பம். * மயர் வறமதிநலம் பெற்றவராசையாலே அவன்புகட எடங்கலும் ப்ரகாசிக்கையாலே தர்மபாக்கப் தாலே அவதாரந்தர சேஷடிதங்களையும் இவ்வவதாரநன்னில் உத்தரகாலசேஷடித விசேஷங்களையும் பரதவா திகளிலுண்டானபடிகளையும், உகந்தருளின நிலங்களில் நிலையால் தோற் றுகிற தணவிசேஷங்களையு மெல்லாம் தம்மடைய ப்ரேமாதியபக்தராலே இவ்வவதுவக்த

பங்கயினையனத்தஞ்சனமேனியனே!
செய்யவணின்னகலஞ் சேமமெனக்கருதிச்
செல்வுபோலி மகரக்காது திகழ்ந்திலக
ஐய! எனக்கொருசாலாகே செங்கீரை
யாயர்கள் போரேறே! ஆடுகவாகேவே.

பதவுரை.

உய்ய— ஆத்மாக்கள் உஜ்ஜீவிக்மைக்காக
உலகு— உலகங்களை
பொடத்து— ஸர்வத்தையும் [உண்டாக்கி]
உண்ட— பின்பு அவற்றை உள்ளே வைத்து
ரஷித்த
மணி வாரி! — அழகிய வாரிற்றை உடைய
வானே!
பலவாழி ஊழி நோறு— பல கல்பங்கள்தோ
றும்
ஐயின் இலை அதன்மேல் — ஒரு ஆவினையின்
மேலே
பைப— மேள்ள [அவ்வாறிலே அசையாத
படி]
உயொகு தூரில் கொண்ட — போகதித்தர
பண்ணியருவின்
பலப் பானே!— பானிக்காட்டிலும் பரனாயி
ருக்குமவனே!
பங்கயர்— தாமரைமனரை ஒத்ததாய்
நின்— நிண்டிருக்கிற
நயனம்— திருக்கண்களை உடையனாய்
அஞ்சனம்— மைபோன்ற
மேனியனே!— திருமேனியை உடையவனே!
செய்யவன்— செந்தாமரையிற் பிறந்த பிராட்
டிக்கு வாஸஸ்த்தாநமான

நின் அகலம்— உன் திருமார்பானது
சேமம் என— ரகசியை உடைத்தாக வே
ணும் என்பது
கருதி— நினைத்து
செல்வு போலி— ஐச்வர்ய ஸம்ர்த்திகளுக்கு
குறிப்பான
மகரம்— திருமகரக் குழைதனோடு அடைய
காது— திருக்காலுகளானவை
திகழ்ந்து இலக— மிகவும் விவங்க
ஐய!— ஐயனே!
எனக்கு— எனக்கு
ஒருகால்— ஒருவிசை
செங்கீரை ஆடுக— \$ செங்கீரை ஆடிவருவ
வேணும்
ஆயர்கள்— இடைபார்களுக்கு பம்பளாய்
போர்— யுத்தோர்முகமான
ஏறே!— ரிஷபம்போலே செருக்கி இறும்
கிறவனே!
ஆடுக! ஆடுக!— ஆடவேணும் அரபிரா
ணம்!!

\$ செங்கீரை— தாய்மார் முதலான பிள்ளை
களைத் தாங்களே அசைத்து ஆடுவிப்பதொரு நந்தந
விசேஷம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. உய்யவிய்யாதி. கரண களேபர விதுராய் (க) போகமோஷை
சூர்பாய்க் கிடக்கிற ஆத்மாக்கள் உஜ்ஜீவிக்மைக்கு உறுப்பாக லோகத்தை ஸர்வத்தையும்,
பின்பு அவாந்தர்பரையம்வர, அதில் அழியாதபடி உள்ளேவைத்து நோக்கின அழகிய திருவ

அசைபாதபடி மௌன் போகத்தரை பண்ணின் பரத்பரஞ்சுவனை. பங்கயம்தயாதி. அந்த
ஸர்வஸ்மாத்தபரத்வஸூசகமாய் விகாஸாதிகளால் தாமஸாயை ஒருபோலியாகச் சொல்லலாம்
படியாய், அவ்வளவன்றிக்கே நீண்டிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையனாய், அதுக்கு பரபாக
மாய் அஞ்சனம்போலே யிருக்கிற திருமேனிப்படிபடவளவே. செய்பவஸ்தயாதி. பெரிம
பிராட்டியாருக்கு வாஸஸ்த்தாநமான உன்னுடைய திருமாய்வானது இந்த நீர்த்தத்தால்
அசையாதே ரகசியையுடைத்தாகவேனுமென்று நினைத்துக்கொண்டு ஸ்வர்பஸம்ர்த்தக்கு
ஸூசகமான திருமகரக்குழைகளோடு கூடின திருக்காதுகளானவை உஜ்ஜ்வலமாய்க்கொ
ண்டு விளங்க. கையித்தயாதி. கையினே! என்ஹோருட்டாக ஒருகால் செங்கிரையாடி. யருளவே
ணும். ஆயர்க்கரித்தயாதி. ஆயர்களுக்கு என்னுடையவனென்னும்படி. பங்மனாய், அத்தாலே
யுத்தேதாந்முகமான நிஷபம்போலே செருக்கரிருக்கிறவனே! ஆடியருளவேணும் ஆடியருள
வேணும். செங்கிரையாவது- நாய்மார் முடிவானார், பிள்ளைகளைத்தாங்களே அசைத்தாடுகிறப
தொரு நீர்த்த விசேஷம். க.

மூ.—கோளரியின்னுருவங்கொண்ட வுணனுடலங்
குருதிதழம்பியெழக் கூருகிராற்துடைவாய்!
மீளவவன்மகளை மெய்ம்மைகொளக்கருதி
மேலையமரர் பதிமிக்கு வேதணவேரக்
காளான்மேகமவை ஈகல்லோகோர்பொழியக்
சுருதிவரைக்குடையாக் காலிகள் காப்பவனே!
ஆளவேனக்கொருகா லாகுகேசங்கீரை
ஆய்கள்போரேறே யாகேவாகேவே. உ.

பதவுரை.

கோள் அரியின்— மிடுக்கை உடைய ரசிகன்
கத்தின்
உருவம் கொண்டு— வேஷத்தை தரித்துக்
கொண்டு
அவுணன்— ஹிரண்யாஸூரனுடைய
உடலம்— சரீரமானது
குருதி— ரத்தம்
குழம்பி எழ— குழம்பிக் கிளரூட்படியாக
வும்
மீள— மறுபடியும்
அவன்— அவ்வஸூரன்
மகளை— தன்புத்தான ப்ரஹ்மாதனை
மெய்ம்மைகொள்— 'ஸத்யவாதி' என்று நினைக்
கும் படியாகவும்
சுருதி— திருவுள்ளம்பற்றி

கூர் உகிரால்— கூர்மையான நகங்களாலே
குடைவாய்!— (அவ்வஸூரன் உடலைக்)
கிழித்துவினே!,
மேலை— மேன்மை தந்திய
அமரர்பதி— தேவையற்றானவன்
மிக்கு வெகுண்டு வா— மிகவும் கொடித்து
வந்த வானிலே
காளம்— கறுத்த
நல்— (ஸ்வாமிரியமித்தகாரியத்தை நிறை
வேற்றுகைக்குடலான) நன்மையை உடைய
மேகம் அவை— மேகங்களானவை
கல்லோடு— கல்லோடுகூடின
கார் பொழிய— வர்ஷத்தைச் சொரிய

ஈ “கல்லோடு கால்பொழிய” என்றும் பாடம்.

ததை) நினைந்து

வரை— அந்த கோவர்த்தாடலையை

குடையா— குடையாகக்கொண்டு

காலிகள்— பசுக்களை

எனக்கு—, ஒருகால்-, ஆறிக செங்கலை-,

ஆயர்கள் போர்விறே!-, ஆறிக ஆறிக-

வா. இரண்டாம்பாட்டு. கோளரியி னுருவம்கெண்டு. தேவர்கள் கொடுத்த வரத்
அக்கு விரோதமற அவர் கிரவிக்ஷைக்காக மிடுக்கையுடைத்தான நரஸிஹமேவஷத்தை பரி
காற்றித்துக் கொண்டு. அவனை விற்றாதி. பாடிவட்டனுன ஹிரண்யாஸுரனுடைய வரபல
புஜபலங்களா லுண்டான செருக்காலே மிடியுபவவந்த சரிமமானது சத்துக்குழம்பிக் கிள
ரும்படியாகவும், (ச) “ ஸ்வபூசுரவாஸி ” என்று சொன்ன வர்த்தையைப் பொப்பென்று,
* இங்கிலை பென்று தான் * அனந்திட்ட தூணத்தட்டின அவன் மநஸ்ஸு புரிந்து ஸ்வ
புக்ரனுனவனை “ ஸத்யவாதி ” என்று கொள்ளும்படியாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி ஆயுதம்
எடுக்கவொண்ணாததுகொண்டு முழுக்கூர்மையான திருவுக்கிராலே ஸுள்ளியமார்பு உறை
க்க ஊன்றிக் குடைந்தவனே. மீளவென்றது - “ இல்லை ” என்ற மநஸ்ஸு புரிந்தென்றபடி.
மெய்மமையொவ்வென்றது-மெய்மமையையுடையவனாக நினைக்கவென்றபடி. மேலையித்தாதி.
ஐச்வர்யத்தாலும் ஆயுஸ்ஸாலும் இவ்வருகுள்ளாரிற்காட்டில் மேலாயிருக்கிற தேவர்களுக்
கெல்லா மதிப்பதுபான இந்தான் “ எனக்கிட்ட சோற்றை புண்டவனா? ” என்று பகையாலே
மிகவும் கோபித்துவர, கடலை வறளாக்கப் பருகுதையாலே உறுத்து, ஸ்வாமிசொன்ன காரியம்
செய்கையாகிற நன்மைவையுமுடைய மேகங்களானவை, பெருங்காற்றோடே கல்வாஷ
மாகவாஷிக்க. அன்றிக்கே, “ கா ” என்று பாடமானபோது - கல்லோடேகூட வாஷித்
தைச் சொரியவென்று பொருளாகக்கூடவனா. கருதியித்தாதி. “ இம்மலையே உங்களுக்கு
ரக்ஷகம், இச்சோற்றை இதுக்கு இடுங்கோள் ” என்று அடியில் அநுரிச்செய்ததை நினை
த்து அம்மலைதன்னையே குடையாகக்கொண்டு பசுக்களை ரக்ஷித்தவனே. “ இடையரையும்
இடைச்சிக்குளையும் ரக்ஷித்த ” என்னுதே, “ காலிகள் காப்பவனே ” என்றது - ரக்ஷயவர்க்குத்
தில் பரதாரம் இவையென்று நோற்றுகைக்காக. பண்ணின உபகாரமறிவதும் இவையே
யிறே. ஆள. இப்படி ரக்ஷித்த ஆன்மையை யுடையவனே! என்னுதல்; என்னுடைய அபே
க்ஷிதம்செய்து என்னையாரும்படியாக வென்னுதல். எனக்கித்தாதி. எனக்காக ஒருகால்
செங்கீசையாடி யருளவேணும். ஆயர்காரித்தாதி. பூர்வவத். உ.

மூ.—நம்முடை நாயகனே! நான்மறையின் பொருளே!

நாயியுணற்கமல நான்முகனுக் கொருகால்

தம்மனையானவனே! தரணி தலமுழுதுந்

தாரகையின்னுலகுந்தடவி யதன்புறமும்

விம்மவளார்த்தவனே! வேழமு மேழவிடையும்

விரவியவேலைதனுள் வென்றுவருமவனே!

அம்ம! எனக்கொருகாலாகே செங்கீரை

ஆயர்கள் போரேறே! ஆகேவாகேவே. ந.

நம்முடை— எங்களுடைய

நாயகனே!— நாதனே!

நால் மறையின்— நாலு வேதங்களின்

பொருளே!— பொருளாயிருப்பவனே!

நாபி உன்— திருநாபியுன் உண்டான

நல் காலம்— நல்தாமரைமலரில் பிறந்த

நால் முதலுக்கு— சதுர்முகப் பரமாத்மனுக்கு

ஒருகால்— வேதத்தைப் பதிகொடுத்த

காலத்தில்

தம்மனை ஆனவனே!— தாய்போலே பரிவ

னானவனே!

தாணி தலம் முழுதும்— பூதலம் அடங்

கலும்

தாரகையின் உலகும்— நகூதரலோகமும்

தடவி— திரு அடிகளால் ஸ்பர்சித்து

அதன்புறமும்— அதற்குப் புறம்பாய் உள்ள

தேசமெங்கும்

விம்ம— பரிபூர்ணமாய்ப்படி

வளர்ந்தவனே!— த்ரிவிக்காமனாய் வளர்ந்த

வனே!

வேழமும்— “சூலையாபீடம்” என்னும்

யானையும்

ஏழ்விடையும்— ஏழ்விஷயங்களும்

விசுவிய— ஹிம்ஸிப்பதாக உன்னோடு வந்து

கலந்த

வேலைதனுள்— ஸமயத்திலே

வென்று— அவற்றை ஜாதித்து

வருமவனே!— வந்தவனே!

அம்ம!— ஸ்வாமிபே!

எனக்கொருகாலித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. நம்முடை நாயகனே. எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. நான்மறையின்பொருளே. நாலு வகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் ப்ரதார ப்ரதிபா த்யனானவனே.

(+) “வெவெ டெவெ வவெவெ புல ஹெவெ வெவெ” என்றானிறே. நாபியுனித்யாதி. திருநாபியிலே உத்பந்தமாய் விசுக்ஷணமாயிருந்துள்ள தாமரையைப் பிடிப்பிடமாக வுடைய சதுர்முகனுக்கு ஒருநகாலத்திலே தாய்போலே பரிவனானவனே. தம்மனை— தாய். மதுகைடப்ர்கள்

கையிலே வேதத்தைப்பதிகொடுத்தது, (உ) “வெவெ டெவெ வவெவெ புல ஹெவெ வெவெ” என்று அவன் “சண்ணிழந்தேன், தரமிழந்தேன்” என்று க்கிலைசப்பட, அவற்றை மீட்டுக்கொடுத்து

சுஷித்தபடியாலே “ஒருகால் தம்மனையானவனே” என்கிறது. தாணிதலமித்யாதி. பூதலமடங்கலும் நகூதரலோகமும் நிலாத்தென்றல்போலே திருவடிகளாலே ஸ்பர்சித்து,

அதுக்குப்புறம்புள்ள தேசமெங்குமொக்கப் பரிபூர்ணமாய்ப்படிவளர்ந்தவனே. இத்தால்—ஆச்ரிதனான இத்தானுடைய அபேக்ஷித ஸர்விதாரம் தலைக்கட்டுகைக்காகச்செய்த வ்யாபாரம் சொல்லிற்று. வேழமுதித்யாதி. சூலையாபீடமும் ஸப்தவிஷயங்களும் நவினதாக உன்னோடு

வந்து கலசனவளவிலே அவற்றை ஜாதித்துவருமவனே. வேழத்தைபும் ரிஷபந்தையும்ஜயித்

தது (ஈ) பிந்தகாலத்திலே யாபி நர்கச்செய்தோபும், ஏககாலத்தின்போலே யருளிச்செய்தது,

விசோதிசிரஸந்தத்தில் த்வரையாலே. இத்தால் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுக்கும் நற்பின்னைப்

பிராட்டிக்கும் ப்ரியகரமாய்ப்படிசெய்த வ்யாபாரங்கள் சொல்லப்பட்டன. அம்ம— ஸ்வாமி.

எனக்கித்யாதி. பூர்வவத்.

... ..

மு.—வானவர்தாமகிழ வன்சகடமுருள

வஞ்சமுலைப்பேயி னெஞ்சமதுண்டவனே!

கானகவல்லிளவின் காயுதிர்க்கருதிக்க

பதவுரை.

வானவந்தாம்— தேவர்கள்
 ரகழ்— ப்ரீதி அடைபுப்படியாகவும்
 வல்சகடம்— வலிவுள்ள சகடாஸரன்
 உருநா— உருளுட்படியாகவும்
 வஞ்சம்— வஞ்சனையை உடைய
 பேபின்— பூதணயின்
 முலை— முலைமேலிருந்த
 நஞ்சு— விஷத்தை
 அமுது— அமர்தமாக
 உண்டவனே!— அமுதுசெய்தவனே!
 கானகம்— காட்டிலுள்ள
 வல்— பவிஷ்டமான
 விளவின்— விளவின் [விளாமரம்]
 காய்— காய்களானவை
 உதிர— உதிரும்படியாக
 கருது— நினைத்து
 கன்று— கன்றான

அது— அந்த தேவகாஸரனை
 கொண்டு— கைமில் கொண்டு
 எறியும்— எறிந்துவாய்
 கரு நிறம்— கறுத்த நிறத்தை புடைபுணர்
 என் கன்றே!— என்னுடைய கன்றானவனே!
 தேனுகலும்— தேவகாஸரனும்
 முரலும்— முரலும்
 துண் திறல்— ப்ரபலமானவனின் உடையதும்
 கொம்— கொடியனும்
 நாகன்— நாகாஸரனும்
 என்பவர்தாம்— என்று சொல்லப்படுகிறார்கள்
 தங்குகின்றவரும்
 மடிய— மருட்படியாக
 செரு— புத்தத்திலே
 அது— மிக்கையுடையனாய்க்கொண்டு
 செல்லும்— சென்ற
 ஆகை!— ஆனையானவனே!
 எனக்கிப்பாறு புதுவதும்.

வ்யா. நாலாப்பாட்டு, வானவந்தபாதி. பூபாக விரஸநர்ந்தமாக அர்த்தித்தம்
 அவதரிப்பித்த தேவர்கள், பருவம் நிரம்புவதுக்குமுன்னே நோடங்கி ஆஸாரங்கள் நிகளை நிர
 லிக்கிறபடியைக்கண்டு ப்ரீதரம்படியாக, அஸாரவிஷ்டமாய்க்கொண்டு, கணவாஸருநிப விடத்
 திலே நலியவந்த ப்ரபலமான சகடத்தை, முலைவரவு தாழ்த்துச் சீறிநிமிர்த்த நிருவாயு
 வாலே கட்டழிந்து சிதறியுருளப்பண்ணி, பெற்றதாம்பொல் வஞ்சித்தவந்த, மேய்க்கியுடைய
 முலையில் அந்தக் கொடியான நெஞ்சைப் ப்ராணவஹிதமாக உண்டவனே. “கஞ்சமுதநாண்
 டவனே” என்று பாடமானபோது நஞ்சை அமுதமாக விண்டவனே பென்று பெருமையாகக்
 கடவது. (௨) “ஹநுதகிஷஸஜீரூம் ராஸுபிஸீஜமஜுமோ” என்பன்கடவுநீறும்,
 கானகம்தபாதி. காட்டில் கன்றுகள் மேய்க்கப்போன விடத்திலே விளாவான வடிவைக்கொ
 ண்டும் கன்றான வடிவைக்கொண்டும் சிலவஸூர்கள் தன்னை நலிவதாவந்து நிற்க, அவந்
 திலே ஒன்றையிட்டு ஒன்றையெறிந்து இரண்டையும் முடித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. காட்
 டிலே நிற்கிற வலிய விளாவினுடைய காய்களானவை புதிரும்படியாகக்கருதி, அன்றானவந்
 தைக்கொண்டு எறிந்து கறுத்த நிறத்தையுடைய என்னுடைய கன்றாய் நின்றவனே. இந்

பின் காரியமான அலர்ணைச் சொல்லு. [அலர்ணைச் சொல்லு-அச்சேதநவாசியான சொல்லு.]
தேனுகனித்தபாதி. (க)தேனுகனாக அஸுரனும், முராலுரனும், திண்ணிதான திறலையுடைய
ஹப் அகிக்ருநுமூ அகிக்ருகிற நரகாஸுரனும் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் தாங்களைய
நகித்துப் போம்படியாக யுத்தத்திலே முடுகிச்சென்ற ஆணையானவனே. ஆணைபோல் என்
னோதே, ஆணையென்றது- (2) முற்றுவமை. * ச.

மூ.—மத்தளவுந் தயிரும் வார்த்துனன்மடவார்
வைத்தனநெய் களவால் வாரிவிழங்கியோருங்
கோத்தவிணைமருத முன்னியவந்தவரை
யூருகரத்தினோடு முந்திய வெந்திறலோய்!
முத்தினிளமுறுவன் முற்றவருவதன்முன்
முன்னமுகத்தணியார் மொய் குழல்களிலைய
அத்த! எனக்கொரு காலாகேசெங்கீரை
யாயர்கள்போரேறே யாகேவாகேவே. ரு.

பதவுரை.

வார் குழல் — நீண்ட மயிர்முடியை உடை
யராய்
நல் மடவார்— நன்மையையும் மடப்பத்தையும்
உடையரான ஸ்திரீகள்
வைத்தன— சேமித்து வைத்தவையாய்
மத்து— மத்தாலே
ஆளவும் — ஆளவிக்கடைகைக்கு யோகப்
மான
தயிரும்— தயிசையும்
நெய்— வெண்ணெய் உருக்கின நெய்யையும்
களவால்— கர்த்தரிமத்தாலே
வாரி— கைகளால் ஆள்வி
விழங்கு— வயிற்றா உண்டு
உன்னிய — உன்னை ஹிம்ஸிக்கவே ஹுமென்
னும் நினைவை யுடையராய்
ஒருங்கு— ஒருபடிப்பட
ஒத்த— மனம் ஒத்தவர்களாய்
இணைமருதம்—இரட்டை மருதமரமாய்க்கொ
ண்டு
வந்தவரை— வந்து நின்ற அஸுரர்களை

ஊரு கரத்தினோடும்— துடைகளாலும் கைக
ளாலும்
உந்திய—இரண்டுபக்கத்திலும் சரிந்துவிழும்
படி தள்ளின
வெம் திறலோய்!— வெவ்விவ வலிவையுடைய
வனே!
அத்த!— அப்பனே!
முத்து— திரு முத்துக்கள் தோன்றுப்படி
[முத்து - பல்]
இன்— இனியதான
இள முறுவல் — மந்தஸமிதமானது
முற்ற— பூர்ணமாக
வருவதன்முன்— வருவதற்குமுன்னே
முன்னம் முகத்து— முன் முகத்திலே
அணி ஆர்— அழகு மிகுந்ததாய்
மொய்— நெருங்கி இராநின்ற
குழல்கள்—திருக்குழல்களானவை [குழல் -
கேசம்.]
அலைய— தாழ்ந்து அசையும்படி
எனக்கித்யாதி பூர்வவத்.

(க) பெருக. (2) முற்றுவமையாவது- பூர்ணைபமை.

பா-அ. மத்தளவும்தயிரும்- நெய்யும் களவால் வாரிவிழங்கி. மத்தளவே அனாவிக்கடைகைக்கு
 பொக்கமான தயிரும், முன்புகடைந்த வேண்ணெய் உருக்கின நெய்யும், வைத்தவர்கள் அழி
 பாதுபடி கீர்தரிமத்தாலே அழிவிவேசாதுருணமாக வாரி யழுதுசெய்து. உன்னிய-ஒருங்கோ
 த்த விணைமருதம்- வந்தவரை. உன்னை நலியவேணுமின் னும் நினைவையுடையாய் அழிச்சி
 டாக பொருபடிப்பட நெஞ்ச ஒத்துள்ளவர்களாய் ஸ்வவேஷம் தெரியாதுபடி. இரட்டை மரு
 தாப்பந்து நின்ற வஸூரர்களை. ஊருவந்தபடி. நடுவே தவழ்ந்து பொகையாலே திருந்தா
 டைகளாலும் திருக்கைகளாலும் இரண்டருகும் சரிந்துவிழ்ந்தபடி. தன்னிப்பொசுட்ட கடிய
 திறலை யுடையவனே. முத்தித்தயிதி. திருமுத்துக்கள் தோன் அம்படி. இனிதான மந்தநஸ்
 மிதமானது பூர்ணமாக வருவதற்குமுன்னே, முன்முகத்திலே அழகுமிக்குச் செறிந்தன்ன
 திருக்குழல்களானவை “வந்துன்பவவாய்மொய்ப்ப” என்கிறபடியே திருப்பவனத்தை
 உறைக்கும்படி தாழ்ந்தலையும்படியாக. அணி-அழகு. மொய்-செறிவு. அத்த-அப்பவே. ௫.

மு.—காயமலர்நிறவா! கருமுகில்போலுருவா !

கானகமாமேலிற் காளியனுச்சியிலே

தாயநடம்பயிலுஞ் சுந்தரவேன்சிறுவா!

துங்கமதக்கரியின் கொம்புறித்தவனே!

ஆயமறிந்து பொருவானேதிர் வந்தமல்லே

யந்தரமின்றியழித்தாடிய தாளிணையாய் !

ஆய ! எனக்கொருகாலாகே செங்கீரை

ஆயர்கள்போரோறே யானுகவானுகவே. ௬.

பதவுரை.

காயமலர் - காயம்பூப்போன்ற

நிறவா!— திரு நிறத்தை உடையவனே !

கருமுகில்போல் - நிலமேகம்போன்ற

உருவா!— வடிவை உடையவனே !

கானகம்— காட்டிலே

மாமேலில்— பெரியமேலிலுள்ளே கிடந்த

காளியன்— காளியனுடைய

உச்சியிலே— தலையிலே

துய— மனோஹமான

படம்— ரத்தநத்தை

பரிபும்— செய்த

சுந்தா— அழகையுடைய

என்சிறுவா!— என் பிள்ளையானவனே!

தங்கம்— அழகுந்தகமாய்

மதம்— மதத்தை உடைத்தான

கரியின்— குவலயாபிடையென்னும் ரத்தநதின்

கொம்பு— கொம்புகளை [தங்கங்களை]

பறித்தவனே!—கவலாகப் பிடுகினவனே!

ஆயம் அறிந்து— மல்லபுத்தர் செய்துள்ளதை

பொருவான்— அறிந்து

எதிர்வந்த— எதிர்த்தவந்த

மல்லே— மல்லர்களை

அந்தாம் இன்றி— உனக்கொரு அடையாழ

அழித்து— தவம்ஸம் செய்து

ஆடிய— “இன்னம் வருவார் உண்டோ?”

என்று கம்பீரமாய் ஸஞ்சரித்த

தான் இணையாய்!— திருவடிசேறையுடையவனே!

ஆய!— ஆயனே!

வயா. ஆறம்பாட்டு. காயவித்பாதி. “காயா” என்கிற இத்தை “காய” என்று குறக்கிக்கிடக்கிறது. சொப்பபாடும் ஸால்யத்தாலும் காயாம்பூப்போலே விருக்கிற நிறத்தை புடைபளிகே. கருமுகிவித்பாதி. இருட்சியாலும் குவிர்த்தியாலும் காளமேகம்போலிருக்கிற வடிவை புடையவனே, காண்கமித்பாதி. காட்டிடத்திலே பெரியபடுவினுள்ளே கிடந்தகாவியனை அலைத்துக்கொப்பி, கீதோத்தராலே விஸ்தரமாவன அவன் சிசுவினிலே, ஸைக்கிணாபா கையசிலே அழகியதாயிருந்துள்ள நர்த்தகத்தை சொற்குச்செய்த அழகையுடைய என்சின்னோபானவனே. சுந்தரம் அழகு. சிறுவன் பின்னே துங்கமித்பாதி. பெரிய கயர்த்தியை புடைத்தாய் (க) பதமுதிதரின் குவலபாடித்தினுடைய கொப்புகளை அகாரா லேசும் பிடுக்கினவனே. ஆயமித்பாதி. மல்பொரும் கூறலிந்து பொருவதாக எதிர்த்து வந்த மல்லரை, அவர்களுக்கு வப்பாபரிக்கைக்கு இடமறுப்படி. சிக்கிரமாகச்சென்று ஓடிப் பொருகழிந்து, ‘இன்னம் வருணாருண்டோ’ என்று பார்த்து மகோஹுராமம் படி. ஸத்திரித்த திருவடிகளை புடையவனே. அதன்றிக்கே, அத்தாமின்றி என்றது - மந்திராகுதிபோலான உடலும் உடலும் இடைவெளியற்ற பொருத்தும்படி. பொருகபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அவற்றிக்கே, அந்தரமானது அபாயமாய், உனக்கொரு அபாயநிலைகூடிய அவர்களை அழிந்து என்கிறதாகவுமாம். ஆய-ஆயனே.

ம.—குப்புடையாய் கடஞ்சோல் வழுவாதோருகாற்

மாயகருங்குழனற் றோகாமயிலனைய

நப்பினைதன்றிறமா நல்லிடையேழலிய

நல்லதிறவுடைய நாதனுமானவனே!

தப்பினைளிகளைத் தனிமிகுசோதிபுகத்

தனியொருதேர் கடலித் தாயொடு கூட்டியனென

அப்பு! எனக்கொருகா லாகேசெங்கீரை

யாயாள்போரேறே யாடுகவாடுகேவே. எ.

பதவரை.

தூய் உடை— பிடுக்கை உடையவான

ஆயாக்கள் தம்— இடைவாக்களுடைய

சொல்— வார்த்தையை

வாழ்வாறு— தம்மால்

ஒருகால்— ஒருகாலத்திலே

ஆய— அழகியதாய்

கரு குழல்—கருத்திருந்துள்ள மயிர் முடிவை

புடையவாய்

நல் தேகை— நல்லதோகையையுடைய

மயில் அணைய— மயில்போன்ற சாயலையுடைய

வரன

நப்பினைதன்றிறமா— நப்பினைதன் பிரசாதி.

தேற நவாக

நல்— கொடுமையில் நன்றான

விடை எழ— விஷயங்களை பூர்

அவிய— மானுட்படியாக

நல்ல திறம் உடைய— நன்றான பிடுக்கை

உடையவாய்

நாதனும் ஆனவனே!— அவ்விடையாக்களுக்கு

ஸ்வாபொருளானவனே!

நப்பினை— கைதப்பிப்போன

பிடுக்கினை— வலி கொடுப்பதற்காக

தன— தன்னுடைய

மிருகோதி — சிவதிகதேஜோருடமான்

பரமபதத்திலே

புற— செல்லுமட்டியாக

தனி— தனியே

ஒரு— ஒப்பற்ற

தேர்— தேரை

கடவி— நடத்தி

(அங்குநின்றும் பிள்ளைகளைக் கொணர்ந்து)

தாபொம்— தாபொடு

கூட்டிய— கூட்டின

என்அப்ப!— என்அப்பனே!

எனக்கித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏழாப்பாட்டு. துப்பித்யாதி. துப்பு - மிகுக்கு. இத்தால்- ஏறுதழுவுவல்ல
ஸாயர்த்தபத்தைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, ரிஷபங்களின் வன்மையும் இவன் மென்மை
யும் பாராதே இவற்றைத் தழுவவேணுமென்ற நெஞ்சரமாதல். இப்படி யிருந்துள்ள இடை
யர் தங்களுடைய வசநத்தைத்தப்பாதே ஒரு காலவிசேஷத்திலே. தூயனித்யாதி. அழகிய
தாபக் கலத்திருந்துள்ள குழலை யுடையனாய், அத்தாலே நன்றான தோகைம்பில்போலே
யிருக்கிற சாயலைபுடைய நற்பிண்ணைப்பிராட்டிலே ஹனுவர்க. இவ்வினோடே சேரலாமாகில், “ஆர்
சொல்லிற்றுச்செய்தாலும் நல்லது” என்றிறே ஆபார்கன் தம் சொல்வழுவாதொழிந்தது. நல்
விடைபித்யாதி. கொடிதான ரிஷபங்கள் ஏழும் விஷுக்குப்பிணைம்போலே அனியும்படியாக்,
நன்றான மிக்கை யுடையனாய், அத்தாலே இடையாரும் “எங்கள் குலநாதன்” என்று கொண்
டாடும்படி. அவர்களுக்கு நாதனுமான்வனே. நல்லிடை பென்றது- “நல்லபாம்பு” என்னு
மாபோலே க்ரெளர்யத்தைப்பற்று. துப்பினனித்யாதி. ப்ரவவஸ்மநந்தரம் மாதாவான்வன்
காண்பதற்குமுன்னே கைத்தப்பிப்போன வைதிக புத்ரர்களை “தன்னுடைச்சோதி” என்
கிறபடியே தனக்கு அஸாதாரணமாய் சிவதிகதேஜோருடமான் பரமபதத்திலே செல்லும்ப
டியாகத், தனியே அத்விதியமான் தேரைநடத்தி, அதை ப்ரகர்தி மண்டலத்தளவிலே நிறு
த்தி, தானே அருகேசென்றுபுக்கு அங்குநின்றும் கொடுபோந்து, மாதாலானவன் “என்
பிள்ளைகள்” என்று உச்சி மோந்து எடுக்கும்படி அவ்வினோடேகூட்டினவனாய், ஆசரிதர் கா
யம்செய்து அவ்வழியாலும் எனக்கு உபகாரக்ஞனவனே. எ.

மூ.—உன்னையுமொக்கலையிற் கொண்டேமின்மருவி

புன்னோதேங்கள் கருத்தாயின செய்துவரும்

கண்ணியரும்மகிழக் கண்டவர் கண்குளிரக்

கற்றவந்தேற்றிவரப் பெற்றவெனக்கருளி

மன்னுகுறுங்குடியாய்! வெள்ளையாய்! மதிர்குழ்

சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபுரத்தமுதே!

என்னவவங்கனாவாயாகேசெங்கீரை

யெழுலகுமுடையா யாகேவாகேவே. அ.

பதவுரை.

மன்னு— ப்ரவவஸ்குடைய வரியாக

வெள்ளையாய்!— திருவெள்ளையிலே

கான்— கான் துண்டைய

அவலம்— துன்பத்தை

கனாவாய்!— நீக்குமவனே!

உண்ணையும்— (மடுநாறுபிரபான்) உண்ணை

யும்

துக்கஸாரில்— இப்போதிலே

தொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு

தாம் இவ்— தங்கள் அகங்காரிலே

மருவி— சேர்ந்து

உண்ணை— உண்ணை

தங்கள்— தங்களுடைய

கண்டவன்— பார்ந்தவர்களுடைய

கான்— கண்களானவை

குளிர்— குளிரும்படியாகவும்

கற்றவர்—நாலுக்கொல் தொடுக்கக் கற்றவர்கள்

தெற்றிவர்— பிள்ளைக்களிகள் தொடுத்துவர

பெற்ற— உண்ணைமகனாகப்பெற்றது

எனக்கு— என்விஷயத்திலே

அருளி— கண்டுகொண்டது

செங்கிதைஆடுக;

எழ உலகம்— ஸப்தலேசகங்களுக்கும்

உடைபாப்!— ஸ்வாமிபாஷணவணை!

ஆடுக ஆடுக.

வ்யா. எட்டாட்டாட்டி, உண்ணையுட்க்பாதி, ஸௌந்தரப்பாதிதளாலே சத்தர்ஷ்டசித் தாபஹாரியான வுண்ணையும் மருங்கிலே எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் கர்ஹங்களிலே சேர்ந்து. 'இதென்னவருமததான், இவன் மருங்கிலேயிருக்க இவர்கள் தங்கள் கர்ஹங்களிலிருந்து போனபடியென்!' என்று கருத்து. உண்ணித்பாதி. சத்தர்சனான வுண்ணைதே தங்கள் நினைவுக் குத்தக்கடிய பரிமாறி, மீளவும் கொண்டுவரவந்திருக்கும் பாலேசனாவர்சனும் இச்சேஷ்டி தத் தைக்கண்டி உகக்கும்படியாக. இத்தால்- தனிமீடற்றிலே பெய்வனாவவத்தனாய்த் தங்கோடே பரிமாறுமவன், மாதர்ஸந்திதிரில் இப்படி சைசவாவஸ்ததனாய்ச்செய்தி சேஷ்டிதம் கண்டால் அவர்கள் உகப்பார்களைன்று கருத்து. கண்டவர் கண்ணளிர். ஆரேனாமாக, இச்சேஷ்டி தங்களைக் காண்பவர்கள் கண்கள் இளநீர்க்குழம்பிப்பாற்போலே குளிரும்படியாக. கற்றவர் தெற்றிவர். நாலுசப்தம் தொடுக்கக்கற்றவர்கள், உண்ணுடைய பாலேசேஷ்டி த சத்ததைக்கண்டி பிள்ளைக்களிகள் தொடுத்துவர. பெற்றவனைக்குளிரி. உண்ணப்பிள்ளையாகப் பெற்றவனைக்குப் பரஸாதத்தைப்பண்ணி. இது மேலே அஹ்வித்தக்கடவது. மன்னுதறுங்குடியாய். (க) "ந ஸ்வா வபதி ஸாமாஸி" என்கிறபடியே ப்ரஸபத்துக்குமழியாத திருக்குறுங்குடியிலே வர்த்திக் கிறவனே. வெள்ளறையாய். அவ்வவவன்றிக்கே, திருவெள்ளறையிலேயும் நித்பவாஸம்பண் ணுகிறவனே. மதிள்குழ் சோலைமலைக்கரசே. அரணுகப்போரும்படியான மதிளாலே குழப் பட்ட திருமலைக்கு ராஜாவாய்க்கொண்டு ஈரசுசுதவிர்ந்து நின்றவனே. கண்ணபுரத்தழமதே. ஸர்வஜந போக்யமாம்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற அமர்தமே. என் அவலம்களாவாய். என்னுடைய அவத்யத்தைப்போக்குமவனே. அதாவது-எனக்கு பவ்யநாய் நான்சொன்னபடி செய்கையாலே நீ அநியாமயானைபோது நான்டும் க்லேசத்தைப் போக்குமவனே பென்னை.

ஆசேசேங்கீரை. இப்படிச் செங்கீரைச் செங்கீரைப்பாடி. பருவரெண்ணும். ஏழலகித்பாதி. ஸாஸ்த
கோகங்குலும். ஸ்வாமிப்பானவோ! அழகப்பருவரெண்ணென்கை. “மன்னு குறுங்குடியாய்”
என்றுதொடங்கி “என் அவலங்களைவாய்” என்று ஸம்பாதித்து, “உன்னையுமொக்கையின்”
என்று தொடங்கி - இப்பற்றென்கநாள் - ஆநீக செங்கீரை என்று அர்வாயம். அ.

மு.—பாலோடுநய்துரோண் சந்தோசேண்பகமும்

பங்கயநல்ல சருப்பூரமு நய்வரக்

கோலநறும்பவளச் செந்துவர்வாயினிடைக்

கோமளவேள்ளி முனைப்போல் சிலபல்லிலக

நிலநித்தத்தகாரைம்படைபின் ஈடுவே

நீங்கனிவாயமுதமிற்று முறிந்துவிழ

ஏனுமறைப் போருளையாகேசேங்கீரை

யேழலகுமுடையா யாகேவாகேவே. கூ.

பதவுரை.

பாலோடு— பாலோடேகூட

நெய்— நெய்யும்

தயிர்— தயிரும்

(ஆகிய இவைப் பலகால் அழகசெய்கையாலும்)

ஒண் சாந்தோடு— அழகிய சாந்தத்தோடு

செண்பகமும்— செண்பகம் முதலிய மலர்
களும்

(ஆகிய இவைப் பலகால் சாத்தகையாலும்)

பங்கயம்— நாமலாயும்

நல்ல— உத்தமமான

சுருப்பூரமும்— சுருப்பூரமுமாகிய இவை

நாறினா— கலந்துபரிமாணிக்க

கோலம்— அழகிய

நறுபவளம்— நற்பவளம்போல்

செய்— அழகியதாய்

துவர்— சிலந்திருக்கிற

வாயின் இடை— திருஅரத்தினுள்ளே

கோமளம்— இளைப்பான

மென்ணி முனைப்போல்—மென்ணி முனைபோலே

சில பல்— சிலந்திருமுத்துக்கள்

இலக— விளங்க

நிலம் நிறத்து— நில நிறத்தாலே

அழகு ஆர்— அழகுமிக்கிராசின்ற

ஈ படைபின்ருடுவே—பஞ்சாயுதத்தினருடுவே

நின்— உன்னுடைய

கனிவாய்— கொல்வைக்கனிபோன்றவாயில்
ஊறுகிற.

அமுதம்— அமர்தனுமானது

இற்றுமுறிந்துவிழ— இற்றிற்புவிழ

ஏலாம்— தகுதியான

மறை— வேதத்தினுடைய

பொருளோ!— அர்த்தமானவனே!

ஆநீக இப்பாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. பாலித்பாதி. பாலோடேகூட நெய்யும் தயிருமாகிற (க) கல்
யங்களைப் பலகாலும் அமுதுசெய்கையாலும், திருமேனியிலே அழகிய சாந்து, செண்பகம்
முதலானவற்றைப் பலகாலும் சாத்துகையாலும், திருமேனி அசைகையாலே அவையும்
ஹர்ஷத்தாலே “சுருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ” என்னும்படியான திருப்பவ
ளம் விசுவிக் கையாலே பங்கயமும் நல்ல சுருப்பூரமுமாகிற வவையும் தன்னிலேகலந்து சுந்தித்
தவா. கோலயித்பாதி. நறுபவளம்— நற்பவளம்போல். மென்ணி முனைப்போல்— மென்ணி முனைப்போல்
சில பல்— சிலந்திருமுத்துக்கள். இலக— விளங்க. நிலம் நிறத்து— நில நிறத்தாலே. அழகு ஆர்— அழகுமிக்கிராசின்ற
ஈ படைபின்ருடுவே—பஞ்சாயுதத்தினருடுவே. நின்— உன்னுடைய. கனிவாய்— கொல்வைக்கனிபோன்றவாயில்
ஊறுகிற. அமுதம்— அமர்தனுமானது. இற்றுமுறிந்துவிழ— இற்றிற்புவிழ. ஏலாம்— தகுதியான. மறை— வேதத்தினுடைய
பொருளோ!— அர்த்தமானவனே!

(க) “ கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற மொத்த அளவு ” என்கிறபடியே வேதத்துக்கு அதுரு
பமான அர்த்தப்பரிமாணமே. கூ.

மூ.—சேங்கமலக்கடிலிற் சிற்றித் தழ்போல்விரலிற்

சேர்த்திதாழிதருங் கிண்கணியுமரையில்
தங்கியபொன்வடமுந்தாள நன்மாதனாயின்
பூவோடுபொன்மணியும் மோதிரமுங்கிறியும்
மங்கலவைம்படையுந் தோள்வளையுங்குழையும்
மகரமும்வாளிகளுஞ் சுட்டியுமொத்திலக
எங்கள் குடிக்காசே யாகுகென்கீரை
பெறுவதுமுடையா யாகுகென்கேவே. யி.

பத்ஷரை.

செர். கமலம்— செந்தாமரை மலரிலுத்த
கழலில்— திருவடிக்களில்
சிவ இடழம்போல்— (அம்மலரின்) ல் வளரிதழ்
போலே சிவத்திருக்கிற
விரலில்— திருநீரால்களில்
சேர்— சேர்ந்து
திகழ்— விளங்காநிற்கிற
ஆழிகளும்— திருவாழிமோதிரங்களும்
சின்ன்களையும்— திருவடிச்சதங்கையும்
அரையில் தங்கிய— அரையில்சாத்நிரிருக்கிற
பொன்வடமும்— பொன் அரைநாணும்
தாள்— தாளை உடைத்தாய்
நல்— நல்ல
மாதளையின் பூவொடு — மாதளம்பூவொடு
பொன்மணியும் — நடுநடுவே கலந்த கோத்த
பொன்மணிக்கோவையும்
மோதிரமும்— மோதிரங்களும்

கிறியும்- மணிக்குட்டிச்சாத்தின சிறுப்பவள
வடமும்

மங்குலம்— மங்களாவ ஹமான்

ஐ படைபும்— பஞ்சாயதமும்

தோள்வளைபுடும்— திருத்தோள் வளைகளும்

குழையும்— சீரோத்ராபரணங்களும்

மகாமுடி— மகா குண்டலங்களும்

வானிகளும் - திருச்செவிமடஸ்மேல்சாத்தின
வானிகளும்

சுட்டியும்— திருநெற்றிச் சுட்டியும்

ஒத்து— அடைந்து

இலக— வினாங்க

எங்கள் - எங்களுடைய

குடிக்கு— வம்சத்துக்கு

அரசே!— ராஜாவானவனே!

ஆதிக இந்நாதி.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு செங்கமலமித்யாதி. சிவந்த கமலம்போலே யிருக்கிற திருவடிகளில், அதில் உள்ளிதழ்போலே சிறுகியிருக்கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னும்படி சேர்ந்து விளங்காநின்ற திருவாழி மோதிரங்களும், திருவரையில் கிண்கணியும். அன்றிச்சே கிண்கணி பெண்கிற வித்தைக் கிழோடே சேர்த்து, பாதுச்சதுங்கைபாதுச் சொல்லவுமாம். “சேவடிக்கண்கணி” என்னக்கடவதிறே. அரையில் தங்கிய பொன்வடமும். திருவரையில் ஸர்வகாலமும் சாத்தியிருக்கும் பொன்னரைநாணும். தாளகன்மாதனாயின் பூவோடுபொன்ம

(க) “நெய்தல்கள் நெய்தல்கள் நெய்தல்கள் நெய்தல்கள்”

னியும். “ உடைபார்க்காமணிப்பொடொண்மாதளம்பூ ” என்கிறபடியே தானையுடைத்தாள்
 அன்றாடம் பூவோடே நடுநடுவே கலந்துகொடுத்த பொன்மணிக்கோவையும்தான். மோதிர
 மும் சிதறியும். திருக்கையில் திருநீரில் சாத்தின மோதிரங்களும், மலையில்கட்டிற்சாத்தின
 சிறுபவளவடமும். மங்கலவைம்படையும். திருமார்பிற்சாத்தின மங்கலவளவடமான முநீ
 பஞ்சாயுதமும். தோள்வளையும்தான். அதுக்குப் பரபாகமாய்க்கொண்டு இரண்டருகும் விவங்காதி
 வள்ள திருத்தோள்வளையும்தான். குழையும். திருக்காதுப் பணிகளும். மகரமும். திருமகரக்
 குழையும்தான். வாளிகளும். திருச்செவிமடல்மேல் சாத்தின வாளிகளும். சுட்டியும். திருநீர்
 மூலே சாத்தித் திருநீர்த்துக்கலங்காசமாக நானும் சுட்டியும். ஒத்திலக. இரண்டருகும்
 ந்தானையோடு எல்லாம் சேர்வொளியிட வென்னுதல்; திருமேனிக்குத் தகுந்தபாற்ப்பாக
 சிக்க வென்னுதல். எங்கள் குடிக்காசே. எங்களுடைய குலத்துக்கு நானாவானவனே. ... 2.

அ. நிகமத்தல், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைநகட்டுகிறார்.

மு.—அன்னமுமினுருவு மாளரியுங்குறளு

மாமைபுமானவனே! ஆயர்களுயகனே!

என்னவலங்களைவா யாகேசேங்கனே

யேழலகமுடையாய்! ஆகேவாகேவென்று

அன்னநடைமடவா எசோதையுக்கந்தபரி

சானபுகழ்ப்புதுவைப் பட்டனுரைத்ததமிழ்

இன்னிசைமாலையளிப் பத்தும்வல்லாருவகி

லெண்டிசையும் புகழ்மிக் கின்பமனெய்நுவலே. கக.

பதவுரை.

அன்னமும்— “ ஹம்ஸமும்

மன் உருவும்— மதன்யமும்

ஆன் அரியும்— நாலிஹமும்

கும்கும்— வாமநமும்

ஆமையும்— ஆமையும்

(ஆக இப்படி எல்லாம்)

ஆனவனே!— அவதரித்தவனே!

ஆயர்கள்— இடையர்களுக்கு

நாயகனே!— தலைவனாவனே!

என் அவலம்— என்னுடையபத்தை

களைவாய்!— நீக்கினவனே!

சங்கை ஆதிக—சங்கை ஆயருளவேணும்,

எழ் உலகும்— ஸப்தலோகங்களுக்கும்

உடையாய்!— ஸ்வாமியானவனே;

ஆதிக ஆதிக என்று— “ ஆடலேணும் ஆட

வேணும் ” என்று

மடவான்— மடப்பற்றையுடையவான்

அசோதனை— மயோதையிற் பட்டாய்.

உகந்த— உகந்து கொண்டான்

பரிசு— பாகாத்தந்த

ஆன— ஸப்தந்தவான்

புகழ்— புகழ்மையுடையவான்

புதுவைப் பட்டன்— முநீரில்பட்டிந்துவானான்

உகந்த— அருளிச்செய்த

இன் இசை— இசைய இசைவாய் உலகம்

தமிழ்மாலையன்— தாழ்த்தித் தலைவன் கவான்

இப்பத்தும்— இப்பத்துப்பாசு கங்கையாய்

வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்

உலகில்— இந்த லோகத்தில் இருக்கச்செய்தே

என் நிசையும்— எட்டுநினைவகாலமும்

புகழ்— கீர்த்தியையும்

வ்யா. அன்னமும்பித்யாதி. வேதபந்தமான ஹம்ஸமும், ப்ரளயாபத்ஸகமான மத்ஸ்யமும், ஓவிர்ணய நிர்ஸநார்த்தமா(ன்)க நர்ஸிஹம்மும், இத்தராபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணும் வாடகனும், மந்தராநாரமான கூர்மமுமானவனே. இத்தால்- ஆக்ரித ஸந்தாக்ஷணர்த்தமாக அஸாதாரண திவ்ய விக்ரஹத்தை அழிய மாறிக்கொண்டு அவ்வவ தசாதுருணமாக ரக்ஷிக்கு மவனென்கை. ஆயர்கள் நாயகனே. அனையெல்லாம் போலன்றிக்கே பூபார நிர்ஹாணர்த்தமாக அவதரித்து இடையர்க்குத் தலைவனவனே. என் அவலம்களாவாய். எல்லாத்த சையிலும் “ உனக்கென்வருகிறதோ ” என்று வயிறெறியாநிற்கு மென்னுடைய க்லேசத்தை, உன்னை நோக்கித்தருகையாலே போக்கினவனே. ஆகே செங்கீரை. செங்கீரை ஆடியருளவேணும். ஏழலகுமித்யாதி. ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே யாடவேணு மாடவேணுமென்று. அன்னமித்யாதி. அன்னம் போலே நடைபழகையும் பவ்யபதையபு முடையனான யசோதைப்பிராட்டி உகந்து சொன்ன ப்ரகாரத்தை. ஆனவியாதி. ப்ராஹ்ம னேதத்தமராய் வைத்து கோபஜம்மத்தை ஆஸ்த்தாநம் பண்ணி, அவள் தத்காலத்திலே அது பவித்தாற்போலே பிற்காலத்திலே அநுபவிக்கையாலே அவளிலங்காட்டில் ஸமர்த்தமான புகழை யுடையராய் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த த்ராவிடரு பமாய் இனியதான இசைபோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளான விப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். உலகிலித்யாதி. இந்த லோகத்திலே இருக்கச்செய்தே எட்டுதிக்கிலு மடங்காத பெரியபுகழை யுடையராய், அவர்களுக்கு நிலமல்லாத பகவதநுபவ பரமஸுக்த்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர்கள். கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

அடிவரவு.—உய்யக் கோளரி நம்முடை வானவர் மத்துக் காய்
துப் புன்னைப் பால் செங்கமல மன்ன மாணிக்கம்.

—(*)—

ஆக - திருமொழி, ௫ - க்கு, பாட்டு-கஉ.

அ. கீழே- செங்கீரையாடுகையாகிற அவனுடைய பாலசேஷ்டிதத்தை, தத்காலத்திலே யசோதைப்பிராட்டி ப்ரார்த்தித்தநுபவித்தாற்போலே * மயர்வற மதிலல மருளப்பெறுகையாலே அந்த ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க்கொண்டு, தாமும் அநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனி, சப்பாணி கொட்டுகையாகிற பாலசேஷ்டிதத்தைச் செய்தருள வேணுமென்று அவனை ப்ரார்த்தித்து, அந்த சேஷ்டித ரஸத்தை யவநுபவித்தாற்போலே ஒருசேஷ்டிதத்தை அநுபவித்தவளவில் பர்பாப்தி பிறவாத அபிரிதிவேசாதிரயத்தாலே அந்த சேஷ்டித ரஸத்தை யு மநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, அவள் பேசினாற்போலே பேசித் தாமு மநுபவிக்கிறார். ... *.

மூ.—மாணிக்கக்கிண்கணியார்ப்ப மருங்கின்மேல்

பொன்னுல— பொன்னுல
செய்த— செய்யப்பட்டதாய்
ஆய்— பழிப்பு அற்ற
பொன்— ஸ்பர்ஹணியமான
உடைமணி— அரைவடத்தை உடைத்தான
மருங்கின்மேல்— இடுப்பிலே
மாணிக்கம்— மாணிக்கத்தால் செய்த
கிண்குணி—கிண்குணியானது
ஆர்ப்ப—சப்திக்க
பேணி—விரும்பி
பவளம்—பவளம்போன்ற
வாய்— திருவதரமும்
முத்து—திருமுத்துக்களும்

பண்டு— முன்னே
காணி— பூமியை
கொண்ட— (மஹாபலியுடத்தில்
நீதேற்றுவாங்கிக்
கைகளால்— திருக்கைகளாலே
சப்பாணி— ‡ சப்பாணிகொட்டிக்
கரு குழல்— கறுத்தமரின் முடிவை
குட்டினே!— பிள்ளாய்!
சப்பாணி.

‡ சப்பாணிகொட்டிவலுவது— திருக்
களைத்தட்டிக்கொண்டு செய்யும் ஒருவித

வ்யா. முதற்பாட்டு. மாணிக்கம்தபாதி. மாற்றெழுத்தின் பொன்னுலே
கப்பட்டதாய்ப் பழிப்பற்று அழகியதாரிருந்துள்ள அரைவடத்தை யுடைத்தான ம
மேலே மாணிக்கக் கிண்குணியானது த்வதிக்க. “ஆப் பொன்னுடைமணி” என்கி
தில், ஆய்தல்- தெரிதலாய், பழிப்பறுதலைச் சொல்லுகிறது. “ஆணிப்பொன்னுற்
என்று கீழே சொல்லுகையாலே, மேல், பொன்னென்று அழகைச் சொல்லுகிறது
க்கக்கிண்குணி சப்திக்குமோ வென்னில், ‡ கல்மாணிக்க மாகையாலே சப்திக்கும். கி
குப் புறம்பே மாணிக்கம் பதித்தாலும் சப்பியாது. பேணியிதபாதி. என்னுடை
ந்ததுக்காகவன்றிக்கே, விருப்பத்தோடே, பவளம்போலே விருக்கிற திருவதரமு
முத்தும் பரபாகத்தாலே விளங்குமாடி ஸ்பரிதம் செய்துகொண்டு. அன்றிக்கே,
பென்றது - உன்திருமேனி யல்பாதபடி. பேணிக்கொண்டென்னவுமாம். பண்டி
முன்பு, “குடங்கையில் மண்கொண்டு” என்கிறபடியே உன்னுடைமைபான
மஹாபலி பக்கலிலே சென்று உதகபூர்வகமாக பரிசுரஹித்த திருக்கைகளாலே. இ
தன்மேன்மைபாராதே ஆசரிதர்க்காகத் தன்னை யழியமாறிக் கார்ப்பம் செய்யும் கைல
சப்பாணி. சப்பாணி கொட்டியருளவேணும். கருங்குழலிதபாதி. கருகின திரு
யும், பிள்ளைத்தனத்தையு முடையவனே சப்பாணிகொட்டி யருளவேணும். ...

மூ.—பொன்னரைநாடுனாடு மாணிக்கக்கிண்குணி

தன்னரையாடத் தனிச்சுட்டிதாழ்ந்தாட

என்னரைமேனின்றிழிந் துங்களாயாதம்

மன்னரைமேற்கொட்டாய் சப்பாணி மாயவனே! கொட்டாய்சப்பாணி

பதவுரை.

பொன்— பொன்னுலேசெய்த

புரைநாடுனாடு— அரைநாடுனாடு செய்த

மாணிக்கம்— மாணிக்கத்தால் செய்ய.

கிண்குணி— கிண்குணியானது

‡ (பா) “நாகமாணிக்க மாகையாலே.”

ஆட—சபதக்கரிம
தனி—அக்விஜியமான
சுட்டி—சுட்டியானது
தாழ்ந்து—நெற்றியில் தாழ்ந்து
ஆட—அவசரமும்
என் அரைமேல் நின்னு— என் அரைமில்
கின்னுப்

ஆபாசம்—அமைப்பதற்கு
மன்—அரசரான பூநீ நந்திகோப நுடைய
அரைமேல்—மடியில் இருந்து
சப்பாணிகொட்டாய்;
மடியவனே!—விஸ்மயமேயினே!
சப்பாணிகொட்டாய்.

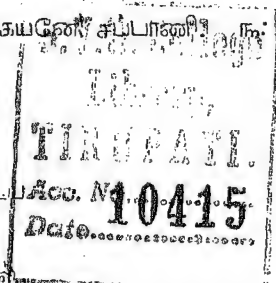
வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பொன்னித்பாதி. பொன்னிலே செய்யப்பட்ட திருவ
ரைநடுண்டு சேர்ந்த மரணிக்கக் கிண்கிரியானது தனக்கு வாலஸ்த்தாநமான கடிப்சுதே
சத்திலே கிடந்து சப்திக்க. தனியித்பாதி. திருக்குழலிற் சாத்தின அக்விஜியமான சுட்டி
யாகிற ஆபாசம் திருநெற்றியிலே தாழ்ந்தவைய. என்னித்பாதி. என்னுடைய மடியில்
நின்று மிழிந்து உங்கள் தமப்பனாய் ஆபாக்கெல்லாம் நிரவாஹகா யிருக்கிறவர் மடியிலே
யிருந்து சப்பாணிகொட்டியருவாய். இத்தால் = தன்மடியிலே யிருந்து சப்பாணிகொட்டி
கிறதிலும், அவர் மடியிலிருந்து சப்பாணிகொட்டக்காண்கை தனக்கு உகப்பாசையாலே அத்
தைச் செய்யவேணுமென்று அபேஷித்தாராய்த்து. மடியவனே. ஆச்சரிய புதுனவனே.உ.

மூ.—பன்மணிமுத்தின் பவளம்பதித்தன்ன
என்மணிவண்ண னிலங்குபொற்றோட்டின்மேல்
நின்மணிவாய் முத்திலங்க நின்னம்மைதன்
அம்மணிமேற்கொட்டாய் சப்பாணியாழியங்கையனே! சப்பாணி

பதவுரை.

என்—என்னுடையவனுப்
மணி வண்ணன்!—சீலமணிபெர்ன் ட வடிவை
யுடையனவனே!
பல் மணி—நானாவிதந்நங்கரும்
முத்து—முத்துக்களும்
இன்—போக்யமான
பவளம்—பவளமும்
பதித்து—அமுத்தி
அன்ன—பாம்பின் அழகையுடையதாய்க்
கொண்டு
இலங்கு—பாகாசிக்கிற
பொன் தோட்டின்மேல்—ஸ்வர்ணகர்ணகுண்
டலத்தின் அழகுக்குமேலே

நின்—உன் னுடைய
மணி—அழகிய
வாய்—திருவாயின்
முத்து—திருமுத்துக்கள்
இலங்க—விளங்க
நின்—உன்னைமகனாகப்பெற்ற
அம்மைதன்—தாயானயேசோதையின்
அம்மணிமேல்—மடியின்மேலிருந்து
சப்பாணிகொட்டாய்;
ஆழி—திருவாழியாழ்வானே
அம் கையனே!—அழகியகையி னுடையவனே!
சப்பாணி.

சட்டித்திருத்தடாவினில் வெண்ணெய்ப்புழை

பட்டிக்கன்றே! கொட்டாய்சப்பாணி பற்பாபா! கொட்டாய்சப்பாணி. ௫.

பதவுரை.

புட்டியில்— திரு அநாபிலே
சேறும்— சேற்றையும்
புழுதியுள்— புழுதியையும்
கொண்டுவந்து— கொண்டுவந்து
அட்டி— மேலே இடம்
அழக்க— உறைக்குப்படி பூசி
அகம் புக்கு— உள்நோதுறைத்து
அநியாமே— ஒருவருடையதபடி.
சட்டி— சட்டிகளில் சேமித்துவைத்த
தாமிரும்— தரிசையும்

தடாவினில்— தாழிகளில் சேர்த்துவைத்த
வெண்ணெயும்— வெண்ணெயையும்
உன்— வாரியிழந்தா கென்றவனுப்
பட்டி— பட்டிதின்று தீர்க்கிற
கன்றே!— கன்றுபோல் செருக்கனுருக்கு
மவனே!
சப்பாணி கொட்டாய்.
பற்பம்— திருத்தமரைமலரை
பாபா!— திருநாடியிலுடையவனே!
சப்பாணி கொட்டாய்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. புட்டியித்பாதி. மத்பமாக்கத்தில் சேற்றையும் புழுதியை
யும் கொண்டுவந்து * கொட்டுச் கொட்டென்னத் துளிக்கத் துளிக்கப் புழுதியிலே யிருந்து
விநாயகபாலே திருவனாயில் நன்னத்தனிடம் சேறும், விநாயகனிடம் புழுதியுமாயிருக்கு
மிதே. அட்டியழுக்கி. இப்படியிருக்கிற ஆகாரத்தோடேவந்து மேலேபிணைகையாலே அந்தச்
சேற்றையும் புழுதியையும் கொண்டுவந்து மேலேயிடம் உறைக்காப்பூசி. அகம்புக்கித்பாதி.
ஒடிப்போய் உள்நோபுக்கு, வைத்ததான் அநியாதபடியாக, சட்டிகளிலே தேய்த்துவைந்த
தரிசையும் தடாக்களிலே சேர்த்துவைத்த வெண்ணெயையும் அழுதுசெய்யாதிக்கும். பட்டி
யித்பாதி. பட்டிதின்று திரியும் கன்றுபோலே களவையாத்தையாபித் திரியுமவனே!
சப்பாணிகொட்டு. பற்பாபா. வகல ஜகத்காரணமான தாமரைபைத் திரு நாரியிலே
யுடையவனே!. ... * ௫.

மூ.—தாரித்துநூற்றுவர் தத்தைசொழ்கோள்ளாது

போருய்த்துவந்து புகுந்தவர்மண்ணுளப்

பாரித்தமன்னர்படப் பஞ்சவர்க்கன்று

தேருய்த்தகைகளாற்சப்பாணி தேவகிசங்கமே! சப்பாணி. கூ.

பதவுரை.

தந்தை— ஸர்வலோக பிதாவான உன்
சொல்— வார்த்தையை
தாரித்து கொள்ளாது— தரித்துக் கொள்

வந்து— கர்விஷ்ட்டாய்வந்து
புகுந்தவர்— அமர்க்களத்திலே புகுந்தவர்
மண் ஆன— (பாண்டவர்களைக் கொன்று

பஞ்சவர்ணம்— பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும்
அவர்கள் உன்னை வேண்டிக்
கொண்டவன்று

சென்— தேவர
சபப்பாணி— கந்தினை

கைதனால்— திருக்கைகளாலே
சப்பாணி;

தேவகி— தேவகிப்போட்டி வயிற்றில் பிறந்த
சிங்கமே!— சிங்கம்போல் செருக்கியிருக்கு
மவனே!

சப்பாணி.

பா. ஆரம்பாட்டு. தாரித்து. “தரித்து” என்கிறவித்தை நீட்டிக்கிடக்கிறது. தரி
தரு— பொறுப்புண்டா பென்னுதல்; புத்திபண்ணி பென்னுதல். நூற்றுவர். இதுக்கு—மேலே
தாண்டம். தந்தைசேற்கோள்ளாது. (க) “வலைய உஷாங்கேவ நோகாநாஹி விசாசா தாறு
பாண்டி” என்கிறபடியே ஸர்வலோகத்துக்கும் பிதாவாகையாலே தங்களுக்குப் பிதாவான
பாண்டி தலைப்பையும் கொடுக்கைக்குத் தூதாகவெழுந்தருளி, ‘பாண்டவர்களுந் நீங்களுந்
பாண்டம் விரோதத்திருக்கவேண்டா, பாப்பி வல்லார்க்குமொக்கும்; ஆனபின்பு, ராஜ்ய
த்தை வயசெய்யாகம் பண்ணி புஜித்துச் சேர்க்கிருங்கோள்; அது செய்யப்பட்டிகோளாகில்,
தங்குது இரண்டு ஊராக அவர்களுக்குப் பத்துவர்களைக் கொடுக்கோள்; அதுவும் செய்வி
யென்கில் அவர்கள் தங்களுக்குக் குடியிருக்கைக்கு ஒருந் தன்னையாகிலும் கொடுக்கோள்
என்று இப்படி அருளிச்செய்தவசரத்தில் ஒன்றையும் கைக்கொள்ளாதே. போருய்த்தீர்பாதி.
மீள்ப ரோஷத்தாலே (உ) ஈவிடபோக்யா வஸந்தராவன்றே, புத்தத்தைப் பண்ணி ஜாதி
வர்க்கொருவர் ராஜ்யத்தையாளுங்கோள் என்றபடியாலே புத்தத்தைடைத்துவதாக கர்வோத்
தராபவந்து புத்தபூமியிலேபுகுந்தவர்களாய், பாண்டவர்களை யழியச்செய்னு, பூமிப்பரப்பை
க்களும் தாங்களை ஆளுவதாகப்பாரித்த ராஜாக்களான நூற்றுவரும், ஒருவர் சேஷியாதபடி
பட்டுப் போம்படியாக. பஞ்பவர்க்கியாதி. உன்னையல்லது வேறு னுணையில்லாத பாண்ட
வர்கள் ஐவர்க்கும் தங்கள் வெறுமைதோன்ற நின்ற வன்று, ‘ஆபுதமெடுக்க வொண்ணாது’
என்னகையாலே ஸாத்யத்துலே அதுகீர்த்தனப் பத்திபகஷி மித்தனையும் தேர்க்காலிலே நெரிந்து
போம்படி தேவைதத்தின கைகளாலே சப்பாணி கொட்டவேணும். தேவகி சிங்கமே!
தேவகிப்போட்டி வயிற்றில் பிறப்பாலே ஸிஹமக்கன்றுபோலே செருக்கி யிருக்கிறவனே!
சப்பாணி.

... ..

மு.—பரந்திட்டுநின்ற படுகடல் தன்னை

யிர்த்திட்டகைமே லெறிதிரைமோதக்

கரந்திட்டுநின்ற கடலைக்கலங்கச்

சரந்தோட்டகைகளாற்சப்பாணி சார்ங்கவிற்கையனே! சப்பாணி. எ.

பரந்திட்டுநின்ற— விஸ்தீர்ணமாய்

படு— ஆழந்திராநின்ற

கடல்— (தகஷிண) ஸமுத்தரமானது

தன்னை— தன்னைக்குறித்து

இரந்திட்ட— சரணாகதி பண்ணின

எறி— இவலைகளை எறியாநின்ற

திரை— அலைபை

மோத— வீசாநின்றனொண்டு

கரந்திட்டுநின்ற— முகம்காட்டாமல் மறைந்து

நின்ற

தொடர்— ஏன்
கைகளால்— திருக்கைகளால்
சப்பாணி;

கையனே!— திருக்கையில் தரித்தவனே!
சப்பாணி

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பரந்தியாதி. (க) “சுபுரெயோ லெஹாடெயி” என்கிறபடியே ஒருவரால் எல்லகாணலொண்ணுதபடி வில்லீர்ணமாய்நின்ற ஆழ்ந்தகடலானது. படு என்று - ஆழம். அன்றிச்சே. ரத்நாதிகள் படுகிற கடலென்றுமாம். தன்னையித்யாதி. (உ) “சுஹலிம் ப்ராஜுலெக்ஷா ப்ரதிரிஸுலெஹாடெயி” என்கிறபடியே “லங்கையிலே போம்படியாக வழிதரவேணும்” என்று தன்னைக்குறித்துச் சரணம் புகுந்த கைமேலே துவலையெறிகிற திரைகளானவை போத. கரந்தியாதி. முகம்காட்டாதே மறைந்துநின்ற கடலை (ங) பீதியாலே கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்படி கலங்க. (ச) “வாவரோ நயஸஸிதித்ர! ஸராண்டாஸீ விஷொவபோநு” என்கிறபடியே சீறி, சரம் தொட்ட கைகளாலே சப்பாணி. கடல் என்கிற சப்தத்தாலே- அபிமானியான வருணனைச் சொல்லுகிறது. சார்ங்கவிற்கையனே. அப்போது, கையும் வில்லுமாய் நின்ற அழகையுடையவனே! யென்னுதல்; கையிலே வில்லை வாங்கினபோதை வீரப்பாட்டைச் சொல்லுதல். * எ.

ம.— குரக்கினத்தாலே குரைகடறன்னை

நெருக்கியணைகட்டி நீணீரிலங்கை

அரக்கரவிய வகைணையாலே

நெருக்கியகைகளாற்சப்பாணி நேமியங்கையனே! சப்பாணி. அ.

பதவுரை.

குரை கடல்தன்னை— கோஷியாநின்றகடலை
குரங்கு இனத்தாலே— வாகாஸமுஹந்தாலே
நெருக்கி— இரண்டுபக்கமும் நீர்தேங்கும்படி
அணை கட்டி— (நடுவே) சேதுவைக்கட்டி.
நீர் நீர்— பரந்த கடலை அகழாகவுடைய
இலங்கை— லங்கையில் உள்ள
அரக்கர்— ராகாஸஸர்கள்
அவிய— நசிக்கும்படி.

அதி— ஹிம்ஸியாநின்ற
கணையாலே— பாணத்தாலே
நெருக்கிய— நெருக்கியுத்தும்செய்த
கைகளால்— திருக்கைகளால்
சப்பாணி.
நேமி— திரு ஆழிபாழ்வானை
அம்— அழகிய
கையனே!— திருக்கையி லுடையவனே!
சப்பாணி.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. குரக்கியாதி. நீருக்கு அஞ்சி உயர்ந்ததிலங்கையிலே வர்த்திக்கும் குரங்குகளினுடைய திரளாலே, ஆழத்தாலும் பரப்பாலும் திரைக்கொப்பத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு கோஷியாநின்ற ஸமுத்தரத்தை இரண்டருகும் தேங்கிப்போம்படி நடு

(க) “அப்ரமேயோ மஹோததி.” (உ) “அஞ்ஜலிம் ப்ராஹ்முகடிக்ர்த்வா ப்ரதிசிஸ்யே மஹோததி.” (ங) லீகி. (ச) “சாபமாநயஸஸமித்ரோ! சராம்சாசீ விஷொபமாந.”

லேயண்கட்டி. நணர்ந்தபாதி. “நாகலக்குழில்லகை” என்கிறபடியே “பரந்தகடலை
அகழாக்கவுடைத்தான லங்கையை யிருப்பிடமாகவுடைய சாகையாலே, இந்த அரண் உண்டா
யிருக்க, நமக்கொரு குறையு மில்லையென்று செருக்கி யிருக்கும் சாகையானவர்கள் முழு
க்காயாக அனியும்படியாக, பச்சைபச்சை நிரலரசிலமான அம்புகளாலே நெருங்கப்போருத
கைகளாலே சப்பாணி. நேரியங்கையனே சப்பாணி. திருவாழிநாய அழகிய நெருக்கையிலே
யுடையவனே சப்பாணி. விசேஷ நிரலரசுக்கு * அருகணைதானே அடைந்திருக்கையாலே
திருவாழி அழகுக்குடலா மித்தனைபிறே. *அ.

மு.—அளந்திட்டதானையவன் தட்டவாங்கே

வளர்ந்திட்டோளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய்

உளந்தோட்டிரணிய னேண்மார்வகலம்

பிளந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி பேய்முலையுண்டானே! சப்பாணி. கூ.

பதவுரை.

அளந்து இட்ட— ஹிரண்பன் அளந்துநட்ட

தானே— ஸ்தம்பத்தை

அவன்— அவன்தானே

தட்ட— சிறி உதைக்க

ஆங்கே— அந்த ஸ்தம்பத்திலே [அவன்

அடித்த இடத்திலேயே]

வாள்— கத்திபோல் கருமான்

உகிர்— நகங்களையுடைய

சிங்கம் உரு ஆய்— நரலிஹம் ரூபியாய்,

வளர்ந்திட்டே— வளர்ந்து

உளம்— அவன் மனஸ்ஸை

தொட்டு— (“இப்போதாதி இம்மதுகலிக்கக்

கூறிமோ” என்று) பரிசுதித்து

இரணியன்— ஹிரண்பனுடைய

ஓன்— ஓன்றியபதாய்

அகலம்— அகன்றிருக்கிற

மார்வு— மார்வை

பிளந்திட்ட— சிழிந்த

கைகளால் சப்பாணி;

பேய்— பூதனையின்

முலை— (விஷந்தாவின) முலைப்பை

உண்டானே!— (அவன்உயிரினை) உண்ட

வெலை

சப்பாணி.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அளந்தித்யாதி. “முன்மோ நரலிஹம்” என்ற சொல்லுக்கு “நட்பு”
தான்” என்ன வெண்ணுதபடி தானேதனக்குப் பொருந்தமாந்தது அளந்து தட்டினான்.
அவன்தட்ட வேதேசுலத்தடிஸ், கையிலே நரலிஹம்த்தை யடக்கிக்கொண்டிருந்த பூதனா
லே பாய்ச்சினார்களென்ன ஓண்ணுதபடி அவன்தானே, “எங்கு ஓடினான்” என்று பாரி
லாதன் பண்ணின் பத்தினுரை பொருமல், “பிள்ளைப்பச்சிநீ வெகுநாடு ஓடினான் பிடிபட்ட”
என்கிறபடியே அவனைச்சிறி, அந்தச் சிற்றத்தினுடைய அழகிசபத்தானே, “ஆனால், நீ
சொல்லுகிறவன் இங்கிலை” என்று அழன்று அடிக்க ஆங்கே, அடித்த விடமோழிய ஸ்தம்ப
லாந்தரத்திலே தோன்றிலும் “இவன் இங்கிலை” என்ற பத்தினுரை மிலையின் மதங்கென்று,
அத்தூணில் அவன் அடித்த விடந்தன்னிலே, வளர்ந்திட்டே. “பரியவிரணியன்” என்னும்
படி பருத்துவளர்ந்த வடிவை யுடையனானவன் கீழ்ப்படுத்தியபாகத்தான் வளர்ந்து, வாளு
கிர்ச்சிங்கவுருவாய். அஸ்தர் சஸ்தரங்களில் ஒன்றிலும் படக்கடவனல்லவாகவும், தேவாதி

விஹ்மநுதியாய், உளம்தோட்றி, “எங்குமுன்” என்று பரஹ்லாதன் சொன்னபடியே, தான் “இல்கை” என்று சொன்ன வித்தலந்தன்னிலே “உண்டு” என்னும்படியாகத் தோற்றுகை யாலும், “சொப்பற்றி முடியிடியக் கண்டிதுங்க வாபலறத் தெழித்தான்” என்கிறபடியே ஓரொன்றே துள்ள ஹமாம்படி பண்ணின பிடாவிசோஷங்களாலும், (சு)பிதியாலே நெஞ்சினாகி அது கூலிக்கக்கூறிமோவென்று ஹந்தப பரிசைப்பண்ணி, இரணியனெண்மார்வகலம், ஹிர ஸ்யபனுடைய ஹ்ஸிபதாய் விஸ்தர்தமான மார்வை, ஒன்மையாவது- நாலிஹ்மத்தினுடைய கோபாக்கியாலும் தன்னுடைய உதரத்தல் பயாக்கியாலும் பிறந்த பரிதாபத்தாலே அக்கி முகத்தில் பொன்போலே உருகிப் பதம் செய்து ஒளிவிடுகை, இத்தால்- திருவுகிர்க்கு அநா யாலேந கிழிக்கலாம்படியானபடிபைச்சொல்லுகிறது, அகலமென்கையாலே-வரபல புனுபலங் களாலே மிடிபதவளர்ந்த பரப்பாலே திருவுகிர்க்கெல்லாம் துரைபோந்தபடிசொல்லுகிறது. பிளந்திட்டகைகளால், “உடலக மிருபிளவாக்கையில் நீருகிர்ப்படையது வாய்த்தவனே” என்கிறபடியே-திருவுகிர்க்காலே இரண்டி கூறுகப் பிளந்து பொகட்ட திருக்கைகளாலே சப் பாணி, பெய்முலாயித்பாதி, அவனைப்போலே ப்ராதிகுல்பம் தோற்ற நிற்கைய மன்றிக்கே, “தாயாய்வந்தபேய்” என்கிறபடியே வஞ்சகையாய்வந்த பூதநையுடைய முலையை ப்ராண ஸஹிதமாகவுண்டு முடித்தவனே சப்பாணி, க.

மு.—அடைந்திட்ட மரர்களாழ்கடற்றனை

மிடைந்திட்டமந்தரம்மத்தாகநாட்டி

வடஞ்சுற்றிவாசுகிவன் கயிருகக்

கடைந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி கார்முகில்வண்ணனே! சப்பாணி, ய,

பதவுரை.

அமரர்கள்— தேவர்கள்

அடைந்திட்டி— சரணம்புகுந்த வளவிலே

ஆழ்— கம்பீரமான

கடல்தன்னை— கந்திரஸமுத்தத்தை

மிடைந்திட்டி— நெருக்கி

மந்தரம்— மந்தர பர்வதத்தை

மந்தாக— கடைபடும் மந்தாக

நாட்டி— நிறுத்தி

வாசுகி— வாஸுகி நாகமாகிற

வல் வடம்— வலிய கழிற்றை

காழிறுத— கடைகயிறுக

சுற்றி— சுற்றி

கடைந்திட்ட— (அமர்தம் கிளரம்படி)

கடைந்தருளின

கைகளால் சப்பாணி,

கார் முகல்— கரிய மேகம்போன்ற

வண்ணனே!—வரணத்தையுடையவனே!

சப்பாணி,

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. அடைந்தித்யாதி. தூவாஸச்சாபோபஹதராய் அத்தாலே நஷ்டைச்வரயராய் அஸாராக்ரந்தராய் அமரத்வஸாபேக்ஷான தேவர்கள் (உ) “ஸரணக் காரே நஹ்ராவா ஸஜிவாஹெவகாமணா” என்கிறபடியே ரக்ஷித்தருளவேணுமென்று சரணம்புகுர. அடைந்திட்டி என்கிற வினையெச்சம் திரிந்து, அடைந்திட என்னும் பொருள் பெற்றுக் கொடுத்தது. “நலங்கமல் வணங்கி” என்கிற வினா திரிந்து வணங்க வெண்மை

என்கிறபடியே அமர்தம் கிளருந்தனையும். நின்று சடைந்தருவின கைகளாலே சப்பாணி. கார்முகிலித்யாதி. ஆசரிதருடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாரம் பண்ணின ஹர்ஷத்தாலே காள் மேகம்போலே குளிர்த்து புகர்பெற்ற வடிவை புடையனாய் நின்றவனை சப்பாணி. ... ௮.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி சுற்றாக்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

மு.—ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய வாயர்தங்கோலினை
நாட்கமழ்ப்பும்பொழில் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்
வேட்கையாற்சொன்ன சப்பாணியீரைந்தும்
வேட்கையினுற் சொல்லுவார்வினைபோமே. கக.

பதவுரை.

ஆட்கொள்ள— எல்லாரையும் அடிமைப் படுத்திக் கொள்ள
தோன்றிய— திருவாய்ப்பாடியில் அவதரித்த வனாய்
ஆயர்தம்— இடையர்களுக்கு
கோலினை— தலைவனானவனை
நாள்— நாடோறும்
கமழ்— பரிமளியாநின்ற
பூ— புஷ்பங்களைபுடைய
பொழில்— சோலைகளாலே சூழப்பட்ட

வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்குநிர்
வா ஹகரான
பட்டன்— பட்டர்மீரான் [பெரியாழ்வார்]
வேட்கையால்— விருப்பத்தாலே
சொன்ன— அருளிச்செய்த
சப்பாணி— சப்பாணிவிஷயமான
இரண்டு பீர்தும்— இப்பத்து பாசரங்களையும்
வேட்கையினால்— ஆதரத்தோடு
சொல்லுவார்— ஐயுகிறவர்களுடைய
வினை— துன்பங்களையாவும்
போம்— தன்னகையேவிட்டு ஐயுப்போம்.

வ்யா. ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய. ஸர்வரையும் அடிமை கொள்வதாகவந்து ஆளிர்ப் பவித்த. அவதார ப்ரயோஜனம்- லீலாவிபூகியிலுள்ள சேதநரைத்திருந்த அடிமை கொள்ளு கையெய்கை. “பிறந்த” என்னுதே, தோன்றிய என்றது, (+) “உருவக் வசுவடி ஸந்ராயா கோவிஷ்டகபு” என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸதோஷமற வந்தவதரித்தமை தோற்றுக்கக்காக. ஆயர்தம்கோலினை. ஆளிர்ப்பவித்தது ஸ்ரீமதுரைசிலையாகிலும், அது ப்ரகாசித்ததும் ப்ரயோஜனப்பட்டதும் திருவாய்ப்பாடியிலேயே. தான் தாழ நின்று ஏகிற றுச்செய்து, தன் நீர்மைபோலே எல்லாரையும் வசீகரித்து ஆளாக்கிக்கொண்டு ஸர்வகோப நிர்வாஹகனவனை. நாட்கமழித்யாதி. ஸர்வகாலத்திலும் கமழாநின்றன பூம்பொழில் களைபுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார். வேட்கையித்யாதி. அவ

(ச) “மந்தாரம் மந்தரம் கர்த்வா.” (உ) உஷா உயு. (ங) “யோக்தரம் கர்த்வாசுவாஸகம்.”

(ஞ) “தேவகி பூர்வஸர்த்யாயா ஸார்ப்பதம்.”

குரக்கினம் அளர் தடைந்து ஆட்கொள் தடர்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

—(*)—

ஆக - திருமொழி, கூ-க்கு, பாட்டு-16.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே- சப்பாணி கொட்டுகையாகிற அவனுடைய பாலசேஷ டித்ததை, தக்காலத்திலே யசோதைப்பிராட்டி. யதுபனித்தாற்போலே, பிற்பாடராயிருக்கிற தாமும் அதில் ஆதராகியதாலே அவனுடைய (க) பாவயுக்தராய்க்கொண்டுபேசு யதுபவித் தாராய் நின்றார்; அவன் தளர் நடை நடக்கையாகிற சேஷடித்ததை தக்காலம்போலே அதுப வித்து இனியதாக முறிதல்.

மூ.—துடர்சங்கிலிகை சலார்பிலாரேன்னத் தூங்குபோன்மணியோலிப்பப் பழுமும்மதப்புனல்சோர வாரணம்பையநின்றாவதுபோல் உடன்கூடிக் கிண்கணியாரவாரிப்பவுடைமணி பறைகறங்கத் துடந்தாளினைகொண்டு சார்ங்கபாணிதளர்நடைநடவானோ. க.

பதவுரை.

சார்ங்கபாணி— மூ சார்ங்கத்தைக்கையிலே
புடையவன்
சங்கிலிகைத்துடர் — சங்கிலித்துடரானது
சலார் பிலார் என்ன— ‘சலார்பிலார்’ என்று
சப்திக்கவும்
பொன்னுங்கு— பொற்காபிற்றில் தொங்கு
கின்ற
மணி— மணியானது
ஒளிப்ப— தவக்கிகவும்
படு— உண்டாக்கப்பட்ட
மூன்று— இரண்டுகன்னமும் சிசுமுமாகிற
மூன்றிடங்குகினினும்
மதம் புனல்— மதரீரானது
சோர—பெருகும்படியாக
வாரணம்—யானையானது
பைய நின்னு—மெள்ளநின்னு

உள்வது போல்—நடக்குமாப்போலே
கிண்கணி— திருவடிச்சதங்கைகள்
உடன்கூடி—ஒன்றிறுமொன்றுகூடி
ஆரவாரிப்ப—சப்திக்கவும்
உடைமணி— திருவடையில் சாத்தினமணி
யானது
பறை—பறைபோலே [பறை-படஹம்.]
கறங்க—ஒலிக்கும்படியாகவும்
தட—பருத்து
தாளினைகொண்டு—ஒன்றுக்கொன்றுஒத்த
திருவடிகளால்
தளர்நடை நடவானோ— தளர்நடை நட
வானோ.

தளர்நடையாவது— திருவடிகளின்நி நடக் கும் பருவமன்றிக்கே, நடைக்கும்பருவமானையாலே தவறித்தவறி நடக்கும்நடை.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. செக்கித்பாதி. செக்கர்வானத்தினாலிலே. (சு) சாகர்கரத் திலே தோன்றுப்படி உத்தேயபான பாலசத்தாங்குதம்போலே. கக்கனித்பாதி. ஸ்மிதம் செப்பையாலே மிகச்சுவத்திருந்துள்ள திருவதாராசுர உபசந்த லேத்தின்மேலே குளிர்த்து வெளுத்திருக்கிற திருமுத்தின் அங்குத்தினுடைய தேஜஸ்வானது பாகாசிக்க. அக்குவட முடுத்தி. சங்குமணி வடக்கதைத் திருவதாராலேசாத்தி. ஆமைத்தமலிபூண்ட. உபபாகா பான தாலிபாகித ஆபானாவிசேஷத்தைத் திருக்கழுத்திலே சாத்தாநீருக்கிற. அந்த சயநன். அவதாரத்தினுடைய மூலத்தை கிளைத்துச்சொல்லுகிறது. (2) நாம வரூஜி-ஹ்ருஜி ஹ்ருஜி ம-ஹ்ருஜி என்பன்கடவதிறே. தக்கமாமணி வண்ணன். தகுதிபான கீலநகம்போன்ற திருத்திபுத்தையுடையவன். வாசுதேவசித்பாதி. பூநிவஸுதேவர் திருமகன், தவாரடை நடவாரணே. 2.

மூ.—மின்னுக்கோடியுமொர் வேண்டிங்களுஞ் சூழ்பரீவேடமுமாய்ப்
பின்னல்துலங்குமரசிலையும் பீதகச்சிற்றடைமயமும்
மின்னிற்பொலிந்ததோர் காள்முகிப் போலக் கழுத்தினிற்காணையோடு
தன்னிற்பொலிந்த விருடிகேசன் தளர்நடைடவாரணே.

பதவுரை.

கூடமின் கொடியும்— மின்னல் கொடியும்
ஓர்— அத்தனிதீபமாய்
வெண்— வெளுத்திராசின்
துங்குளும்— சத்தமண்டலமும்
சூழ்— அதைச் சூழ்ந்த
பரிவேடமுமாய்— பரிவேஷமுமாய்போலே
மின்னல்— அசையில்பூண்ட பொற்பின்ன
லும்
தூலங்கும்— அதில்கோக்கப்பட்டு விவங்கா
கின்ற
அரசு இலையும்— அரசிலைக் கோவையும்
பீதகம்— பொன்வண்ணமான
“மின்னுக்கோடி” என்கிற விடத்தில் “மின்”
என்னும் சொல்லுக்குமேல் “கோடி” என்று சொல்
வதால் உகச்சாரியை பொருத்திற்று.

சிறு ஆடைபொருள்— சிறுநடைபுமாகிற
இவற்றோடும்
மின்னில்— மின்னலாலே
பொலிந்தது— விவங்குபதாய்
ஓர்— அத்தனிதீபமாய்
கார்— கறுத்திராசின்
முகில்திபால்— மேகம்போலே
கழுத்தினில்— திருக்கழுத்தில் பூண்ட
காறைபொருள்— “காறை” என்னுமாபா
ரைத்தோடும்கூட
தன்னில் பொலிந்த— ஸ்வதூ பாகாசனாய்
இருடிகேசன்— கண்ட வர்களுடைய இந்த
பிபக்கலைக் கவருமவனான கண்ணன்
[ஹ்ருஜி-கேசன்]
தவாரடைநடவாரணே.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. மின்னித்பாதி. மின்கொடியும் அத்தோடு சேர்ந்ததோர் அகலங்க சத்தமண்டலமும் அததைச்சூழ்ந்த பரிவேஷமுமாய்போலே. பின்னல்தீபமாய். திரு வசையிற் சாத்தின பொற்பின்னலும், அதிலேகோவைப்பட்டு பாகாசிக்கிற வெள்ளி அரசி லைப்பணியும், இவற்றுக்கு மேலேசாத்தின பொன்னின் சிறுநடைபுமாகிற விவற்றோடும்,

பு.—கன்னற்குடந்திற்குத் தாலோத்தூறிக் கணகணசிரித்துவந்து
முன்வந்துநின்று முத்தந்தருமேன் முகிலவண்ணன் திருமார்வன்
தன்னைப்பெற்றேற்குத் தன்வாயமுதந் தந்தேனைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான்
தன்னெற்றமாற்றலர் தலைகண்மீதே தளர்நடை நடவாடுனா. சு.

பதவுரை.

கன்னல் குடம்— கரும்பு சலக்குடமானது
திறந்தால் ஓத்து— வாய்கிறந்தாற்போலே
ஊறி— திருப்பவளத்தில் அமர்தம் ஊறி
வடிய
கணகண சிரித்து— ‘கணகண’ என்று
சிரித்து
உவந்து— ஸந்துஷ்டனாய்க் கொண்டு
முன்வந்துநின்று— முன்னேவந்து நின்று
முத்தம் தரும்— அதரபாரம் தருமவனாய்
என்— எனக்கு பவ்யனாய்
முகில்— நீலமேகம்போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தை அடையனாய்
திரு— பெரியபிராட்டியாரை

மார்வன்— மார்வினைப்படியனாய்
தன்னை— தன்னை
பெற்றேற்கு— பிள்ளையாகப்பெற்ற எனக்கு
தன்— தன்னுடைய
வாய்அமுதம்— திருப்பவளத்தில் ஊறு
சின்ற அமர்த்தத்தை
தந்து— கொடுத்து
என்னை— தாயான என்னை
தளிர்ப்பிக்கின்றான்— தலைமுடிபிராநின்ற
இவன்
தன் எற்று— தன்னோடு எதிர்த்த
மாற்றலர்— சத்ருக்களுடைய
தலைகண்மீது— தலைகண்மேல்
தளர்நடை நடவாடுனா.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. கன்னனித்யாதி.(உ)கருப்பஞ்சாற்றுக்குடம் டிலுல்லி திறந்தால்
பொசிந்து புறப்படுமாபோலே, திருப்பவளத்தில் ஜலமானது ஊறிவடிய, கணகணவெனச்
சிரித்து பரிதாபிக்கொண்டு. கணகணவென்றது - விட்டுச்சிரிக்கிறபோதை சப்தாநுகாரம்.
முன்னித்யாதி. முன்னேவந்து நின்று தன்னுடைய அதரால்வாதத்தைத் தாராநிற்கும்.
முத்தம் - அதரம். என்னித்யாதி. எனக்குபவ்யனாய் காளமேகம்போன்ற வடியவையுடைய
னாய், அந்த பவ்யதைக்கு ஊற்றுவாயான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை யுடையவன். தன்னையித்யாதி.
தன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற பாக்யத்தையுடைய வெனக்குத் தன்னுடைய (ஈ) வாகமர்த்தத்
தைத்தந்து என்னை தலைமுடிபிராநின்றான். இங்கே “வாய்முதந் தந்து-தளிர்ப்பிக்கின்றான்”
என்று - வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகையாலே, முன்பு “முத்தம்தரும்” என்றது - எப்
போதும் தன்விஷயத்தில் அவன்செய்துபோரும் ஸ்வபாவகதரம் பண்ணினபடி. தன்னெற்
றித்யாதி. தன்னோடு டெதிர்த்த சத்ருக்களானவர்களுடைய தலைகண்மேலே தளர்நடை நட
வாடுனா. சு.

(க) ஸஜேல. (உ) கரும்பு, சாறு, குடம் என்னுமிப்பதங்கள் சேர்ந்து ‘கறுப்பஞ்சாற்
றுக்குட’ மென்று கிடக்கிறது. டிலுல்லி - ஈயும். (ஈ) வாழ்வு.

மு.—முன்னலோர்வெள்ளிப் பெருமலைக்குட்டன் மொடுமொலேவிரைந்தோடப்
பின்னைத்தோடாந்ததோர் கருமலைக்குட்டன் பெயர்ந்தடியிவேதுபோல்
பன்னியுலகம்பரவியோவாப் புகழ்பலதேவனென்னும்
தன்னம்பியோடப் பின்குடச்செல்வான் தளர்நடைநடவாரே. ௫.

பதவுரை.

முன்— முன்னே
நல்— நன் நய்
ஓர்— அஞ்விநியமாய்
பெரு வெள்ளிமலை— பெரிய வெள்ளிமலை
சுன்ற
குட்டன்— குட்டியானது
மொடுமொடு— “திடுதிடு”ன்று
விரைந்து ஓட— வேகமாய் ஓடச்செய்தே
பின்னை— அந்தகுட்டியின் பின்னே
தோடாந்தது— தோடாந்த
கரு— கறுத்த
மலை— மலைசுன்ற [மலையா லுண்டாக்கப்
பட்ட]
ஓர்குட்டன்— ஓருகுட்டியானது
பெயர்ந்து— போந்து
அடி இடுவதுபோல்— அடியிடுமாப்போலே

உலகம்— ‡ உயர்ந்தவர்கள்
பன்னி— ஆராய்ந்து
பரவி— துதித்து
ஓவா— எல்லை காணவொண்ணாத
புகழ்— சீர்த்தியையுடையனாய்
பலதேவன் என்னும்— “பலதேவன்”என்
னும் பெயரை உடையனான
தன் நம்பி— தன் தமையனானவன்
ஓட— முன்னே ஓட
பின்— பின்னே
கூட— அவனைக் கூடுவதற்காக
செல்வான்— விரைந்து நடக்கிறவன்
தளர்நடைநடவாரே.

‡ “உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மட்டே” என்று
தொல் காப்பியத்தில் குந்திரம்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. முன்னலித்யாதி. முன்னே விலகலுணமாய் அஞ்விநியமாய்ப்
பெரிதாரிநுந்துள்ள வெள்ளிமலையின் குட்டியானது தன்செருக்காலே திடுதிடுமென விரைந்
தோட. பின்னையித்யாதி. அந்தக்குட்டியின் பின்னே தன்செருக்காலே அத்தைதப்பிடிக்கை
க்காகத் துடர்ந்து, அந்தச்சுருக்கின் பின்னே தன்செருக்காலே அத்தைதப்பிடிக்கை
கால் போந்தடியிட்டுச் செல்லுமாபோலே. பன்னியித்யாதி. லோகமெல்லாம்கூடி, தங்கள்
ஜ்ஞாநசக்திகளுள்ள வளவெல்லாங்கொண்டு ஆராய்ந்து ஸ்துதித்தாலும் முடிவு காணவொ
ண்ணாத புகழையுடையனாய் பலதேவனென்னும் பெயரை யுடையனான தன்னுடைய தமைய
னானவன் செருக்கி முன்னே ஓட, அவன்பின்னே அவனைக் கூடுவேனுமென்று தன்-சைச
வாநுகுணமாக தவறித்து நடக்குமவன் தளர்நடை நடவாரே. ௫.

மு.—ஒருகாலிற் சங்கோருகாலிற்சக்கரமுள்ளடி பொறித்தமைந்து
இருகாலுங்கோண் டங்கங்கெழுதினற்போ லிலச்சினைபடந்து
பெருகாநின்ற விற்பவெள்ளத்தின்மேற் பின்னையும் பெய்துபெய்து
சுருகார்க்கடல்வண்ணன் காமர்தாதை தளர்நடை நடவாரே. ௬.

ஒருகாலில்— ஒருதிருவடியில்
சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்
ஒருகாலில்— மற்றொரு திருவடியில்
சக்கரம்— ஸ்ரீஸுதர்ச நாம்வானுமாக
உள்ளாடி— உள்ளாடிகளிலே [உள்ளங்காலில்]
பொறித்து— ரேகையாகப் பொறித்து
அமைந்த— சமைந்த
இருகாலும் கொண்டு— இரண்டு அடிகளாலும்

பட— பதிப்படி
கடந்து— கடந்து
பெருகா நின்ற— பாவனியாநிற்கிற
இன்ப வெள்ளத்தின் மேல்— ஆந்தர்பா
வாஹத்தின் மேலே
பின்னையும்— மேன்மேலும்
பெய்து பெய்து— ஆந்தர்த்தை வர்ஷித்
துக் கொண்டு
தளர்நடைநடவானே.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. ஒருகாலித்யாதி. ஒரு திருவடிகளிலே ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமும் ஒருதிருவடிகளிலே திருவாழியாழ்வானுமாக உள்ளாடிகளிலே ரேகாஸூரணை பொறித்துச் சமைந்த விண்ணி திருவடிகளையுங்கொண்டு. அங்கங்கித்யாதி. அடியிட்ட அவ்வவ ஸ்த்தலங்க ளிலே || தூலிகைகொண்டு எழுதினாற்போலே அடையாளப் பதிப்படிபடந்து. பெருகாவிச் சாதி. இந்த நடையழகையும் வடிவழகையும்கண்டு மேன்மேலன்ப்பெருகாநின்ற ஆந்த லாகரத்துக்குமேலே பின்னையும் உத்தரோத்தரம் ஆந்தர்த்தையுண்டாக்கி. கருகாரித்யாதி. இருண்டு குளிர்த்திருக்கிற கடல்போன்ற திருநிறத்தைபுடையவன். கருமை-இருட்சி. கார்- குளிர்த்தி. அன்றிக்கே, கருமை - பெருமையாய், கார் - இருட்சியாகவுமாம். அன்றிக்கே, காரென்று - மேகமாய், காளமேகம்போலேயும் கடல்போலேயுமிருக்கிற நீரு நிறத்தை புடையவ னென்னவுமாம். காமர்தாநதை. அழகாலேநாட்டைவெருட்டித் திரிகிற காமனுக்கு உத்பாதகனவன். * காமனைப்பயந்த காளையிறே. (க) “புலவா ஓதுகு உளவழி” என் னும்படியன்றிக்கே, காமனைப் பயந்தபின்பு கீழ்நோக்கிப் பிராயம்புகுமாப்த்து.

காமர்தாநதை இன்ப வெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்து பெய்து - தளர்நடைநட வானே என்று அர்வயம். கூ.

மூ.—படர்பங்கயமலர்வாய் நெகிழ்ப்பனிபடுசிறுதுளிபோல்
இடங்கொண்டசெவ்வா யூறியூறியிற்றிற்றுவிழின்ற
கடுஞ்சேக்கழத்தின்மணிக் குரல் போலுடைமணிகண்கணெனத்
தடந்தாளினைகொண்டு சார்ங்கபாணி தளர்நடைநடவானே. எ.

பதவுரை.

படர்— படராவின்ற
பங்கயமலர்— தாமரைமலரானது
வாய் நெகிழ்— விகலித்தவளவிலே
பனிபடு— குளிர்த்தமனாவானது
சிறு துளி போல்— சிறுக்கத்துளித்து விழு
மாப் போலே

இடங்கொண்ட— விசாலமாய்
செய்— சிவந்திராவின்ற
வாய்— திருப்பவளத்தில் அமர்கமானது
ஊறி ஊறி— நிரந்தரமாக ஊறி
இற்று இறவாமீழ்— முறிந்து விழும்படி
நின்று— நின்று

கசுரு— கசுருமான

சே— ரிஷபத்தின்

கசுருத்தில்— கசுருத்திநகரின்

மணி— மணியினுடைய

சூல் போல்— ஓலையைப் போலே

உலடமணி— அரையில் சாத்தின மணியானது

கண கணென— கணகணவென்று ஒலிக்க

தட— பருத்த

தாள் இணைகொண்டு— ஒன்றோடொன்றோ
த்த திருவடிகளால்

சார்ங்கம்— ஸ்ரீசார்ங்கததுஸ்ஸை

பாணி— திருக்கையினுடையவன்
தளர்நடை நடவாடு.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. படரித்யாதி. பெருத்திருந்துள்ள தாமரைப்பூவானது முரு
ளிதமா யிருக்கையன்றிக்கே, வாப்பெருத்திருந்தவனவிலே, குளிர்த்தியையுடைத்தான அக
வாயில் மதுவானது சிறுகத்தூளித்து விழுமாப்போலே. இடங்கொண்டவித்யாதி. இட
முடைத்தாய்ச் சிலத்திருந்துள்ள திருப்பவளத்தில் ஜலமானது நிரந்தரமாக ஊறி
முறிந்து விழும்படியின்று. கடுஞ்சேக்கழத்தித்யாதி. கடிதான சேவின்கழுத்தில் கட்டின
மணியினுடைய துவலிபோலே திருவரையில் கட்டின மணியானது கணகணவென்று சப்திக்
கும்படி. துந்தானித்யாதி. ஸவிகாஸமாய் பரஸ்பர ஸதர்சமான திருவடிகளைக்கொண்டு
சார்ங்கபாணியானவன் தளர்நடை நடவாடு. %எ.

ம.—பக்கங்கருஞ்சிறுப்பாறைமீதே யருவிகள்பகர்ந்தனைய

அக்குவடமிழந்தேறித்தாழ வணியல்குல்புடைபெயர

மக்களுலகினிற்பெய்தறியா மணிக் குழவிபுருவின்

தக்கமா மணிலண்ணன்வாசுதேவன் தளர்நடைநடவாடு. அ.

பதவுரை.

கரு— கறுத்த

சிறு பாறை— சிறியமலையின்

பக்கம் மீது— தாழ்வரையின் மேலே

அருவிகள்— அருவிகளானவை

பகர்ந்து அணைய— ஒளிக்விடமாப் போலே

அக்குவடம்— (திருவரையில் சாத்தின)
வினைமணிலடமானது

இழிந்து— தாழ்ந்தும்

ஏறி— உயர்ந்தும்

தாழ— தொங்கும்படியாகவும்

அணி அல்குல்— அழகியநிதம்பமானது

புடை பெயர— பக்கங்களில் அசையும் படி
யாகவும்

உலகினில்— உலகத்திலே

மக்கள்— மனிசர்கள்

பெய்து அறியா— பெற்று அறியாத

மணி— மனோஹரமான

குழவி உருவின்— சிறுப்பிள்ளை வடிவை
புடையவனாய்

தக்க— தகுந்த

மா மணி— நிலமணி போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தை புடையனான

வாசுதேவன்— ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன்

தளர்நடை நடவாடு.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. பக்கமித்யாதி. கறுத்த நிறத்தையுடைத்தாய்ச் சிறுத்தி
ருந்துள்ள மலையினுடைய பார்ச்சுவத்திலே நிம்நோந்தமான அருவிகள் ஒளிக்விடமாபோலே.

மு.—வெண்புழுதிமெற்பெய்துகொண்டனாந்தோர் வேழத்தின்கருங்கன்றுபோல்
தெண்புழுதியாடித்திரிலிக்கிரமன் சிறுபுகர்படவியர்த்து
ஒண்போதலர்கமலச் சிறுக்காலுறைத்தோன்றுநோவாமே
தண்போதுகொண்ட தவிசின்மீதே தளர்நடைநடவானோ. ௯.

பதவுரை.

வெண்புழுதி— வெள்ளைப் புழுதியை
மேலே ஏறிட்டுக் கொண்டு— மேலே ஏறிட்டுக் கொண்டு
அனைந்து— அனைந்து
நீ— ஒரு
கரு— கருத்த
வேழத்தின் கன்றுபோல்— ஆனைக் குட்டி
போலே
தெள்— தெள்ளிய
புது— புழுதியிலே
புது— விசைபாடி
செவ்வச்சுமன்— மூன்றடியால் உலகுத்தை
யளந்தவன்
செயுபுகர்பட— சிறிதுதருமேனி புகர்த்துத்
தோன்றும்படி

வியர்த்து— ஸ்வேதம் கொண்டு
ஒன்— அழகியதாய்
போது— உரிய காலத்திலே
அலர்— விகலித்த
கமலம்— தாமரைப்பூப் போன்ற
சிறு— சிறிய
கால்— திருவடிகள்
உறைத்து— மிதித்தவிடத்திலே
ஒன்றும் நோவாமே— ஒன்றும் நோவாதபடி.
தண்— குளிர்ந்த
போதுகொண்ட— பூக்களை யுடைய
தனிகின் மீது— மெத்தையின் மேல்
தளர்நடை நடவானோ.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வெண்புழுதியித்யாதி. வெளுத்த புழுதியை மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு அனைந்ததொரு கரிய ஆனைக்கன்றுபோலே. தெண்ணித்யாதி. தெள்ளிய புழுதியைக் கிருமேனியிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு. திரிலிக்கிரமன். ஆச்சரிதனான இந்திராபேக்சிதம் செப்பைக்காகத் திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதே லோகநத்தை யளந்தவன். சிறு புகர்பட வியர்த்து. ஏறிட்டுக்கொண்ட புழுதி ஸ்வேதபிந்துக்களாலே நனைந்தவிடங்களிலே திருமேனி சிறிது புகர்த்துத்தோன்றும்படி வியர்த்து. ஒண்போகித்யாதி. அழகியதாய்த் தனக்கடைத்தகாலத்திலே யலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே விரிநக்கிற சிறியதான திருவடிகள் மிதித்த விடத்திலே † ஒன்றுறைத்து நோவாதபடியாக. தெண்ணித்யாதி. குளிர்ந்த பூக்களை யுடைத்தான மெத்தைமேலே தளர்நடை நடவானோ. தவிசு-மெத்தை. ... ௯.

மு.—திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்போல் செங்கண்மால்கேசவன்றன்
திருநீர்முகத்துத்துலங்குட்டி திகழ்ந்தெங்கும்புடைபெயரப்
பெருநீர்த்திரையெழுகங்கையிலும் பெரியதோர்தீர்த்தபலம்
தருநீர்ச்சிவச்சண்ணந்துள்ளஞ் சோரத்தளர்நடைநடவானோ. 10.

பதவுரை.

செய்வன—பரசுநாத மகசனான இவன்

தன்—தன்னுடைய

திரு—உஜ்ஜ்வலமாய்

நீர்—நீர்மையையுடைத்தான

முதத்து—திருமுகமண்டலத்தில்

துலங்கு—பரசாசியா என்ற

சட்டி—சட்டியானது

எங்கும் திகழ்ந்து—எங்கும் விளங்கி

புடைபெயர்—இடனும் வலதுமாய் அசைய

சங்கையி லுள்—சங்காததியி லுங் காட்டில்
பெரியது—பெரியதாய்
ஓர்—அத்திதியமான
தீர்த்தபலம்—தீர்த்தபலத்தை
தரும் நீர்—தரத்தக்க ஜலத்தைபுடைப்ப
சிய சண்ணம்—சிறிபசண்ணமானது [சண்
ணம் - குறுபாலபவம்.]
துன்றம் சொர—துளிக்கந் துளிக்க
தளர்நடை நடவாழே.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு, திரைநீரித்பாதி, தினாக்கிளப்பத்தை புடைத்தான ஸ்மிதராத்
தீர்த்தத்திலே சலித்துத்தோற்றுநதசந்தாமண்டலம்போலே, செங்கண்மாலித்பாதி, சிவந்திருந்
கண்களையும் அதுக்குப் பரபாகமான கறுத்த நிறத்தைபு முடையனாய் பரசஸ்த கேசனாமிரு
க்கி, வன், மால்- கரியவன், தன்னித்யாதி, தன்னுடைய அழகியதாய் நீர்மையையுடைத்
தான திருமுகமண்டலத்தில் விளங்குகிற சட்டியானது எங்குமொக்க பரசாசித்து இடம்
வலம் கொண்டசைய, பெருநீரித்பாதி, தீர்த்தங்களில் பரவித்தமாய் பரவாஹஜலம் மாருமல்
அலைபெறிகிற கங்கையிலுங்காட்டில் பெரியதாய் அத்திதியமான தீர்த்தபலத்தைத் தரும்
ஜலத்தை புடைத்தான சியச்சண்ணமானது துளிக்கந் துளிக்கந் தளர்நடை நடவாழே. ௮.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றாக்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகின்றார்.

மு.—ஆயர்குலத்தினில்வந்துதோன்றிய வஞ்சகவண்ணன்றன்னேத்
தாயர்மகிழ்வோன்றார் தளரத்தளர்நடைநடந்ததனை
வேயர்புகழ்விட்சேத்தன்சீரால் விரித்தனவுரைக்கவல்லார்
மாயன்மணிவண்ணன்றார் பணியுமக்களைப்பெறுவார்களே. கக.

பதவுரை.

ஆயர்குலத்தினில்—இடைக்குலத்திலே
வந்து தோன்றிய—வந்து ஆவிப்பவித்த
அஞ்சன வண்ணன் தன்னை—மைபோன்ற

வடிவையுடைய கண்ணனை
தாயர்—பெற்ற தாயான யசோதையும்,
அவனையொத்த பரிவர்களும்

மகிழ்—ஹர்ஷிக்கவும்
ஒன்னார்—கம்ஸா திசந்ருக்கன்
தளர்—மனமொடுங்கிப் போகவும்
தளர்நடை நடந்ததனை—தளர்நடை நடந்தபர
காரத்தை

வேயர்—வேயரானவர்கள்

புகழ்—சலாகுக்கும்படியான
விட்டுசித்தன்—பெரியாழ்வார்
சீரால்—சீர்மையோடே
விரித்தன—விஸ்தரித்தருளிச் செய்தஇவற்றை
உரைக்க வல்லார்—ஓதவல்லவர்கள்
மாயன்—ஆச்சார்ய சக்தியுக்குறைய
மணி வண்ணன்—நீலமணி போன்ற வர்
ணத்தைபுடையனான எம்பெருமானுடைய
தளர்—திருவடிகளிலே
பணியுள்—அடிமைசெய்யத்தக்க
மக்களை—பிள்ளைகளை
பெறுவார்கள்—பெறுவார்களர்.

வ்யா. ஆயித்யாதி. கோபகுலத்திலே வந்து ஆவிர்ப்பவித்த. ராஜகுலத்திலே
 ர்ப்பவித்தமை அடிபறிவாரதியுமித்தனையிதே. இதிலே எல்லாரும் அறிந்தது. அஞ்சுநெ
 ணன்றன்னே. கண்டவர் கண்குளிரும்படி அஞ்சனம் போலே யிருக்கிற திருநெற்குளம்
 யவன். தூயித்யாதி. பெற்றதாயாரான யசோதையும் அவளோபாதி ஸ்நேஹிகளான
 னும் பித்தராய்படியாகவும், தொடர்பில் பருவத்திலே பூதநாசகடாதிசுந் திரஸ்தரான
 ந்த கம்மாதிகளான சத்ருக்கள், தலைபெடுத்து மடக்க வல்லனானமை கண்டு “காண்
 யப்புக்குறும்” என்று பித்தராய் அவஸந்தராய்படியாகவும் தளர்நடை. நடந்த ப்ரகாசம்,
 வேயித்யாதி. * வேயித்யாதி குலத்துதித்தவராகையாலே அஞ்சுநெயிலுள்ளா ரெல்லா
 தம்முடைய வைபவத்தைச் சொல்லிப்புகழும்படியான பெரியாழ்வார். சீரானிதி
 சீர்மையோடே விஸ்தரித்துச்சொன்ன விவற்றை யேதேனும்மொருபடி. சொல்லவல்லவை
 மாயித்யாதி. ஆச்சர்யமான குணங்களைமுடையனும் லீலாத்ரம்போன்ற வடிவையுடைய
 னவனுடைய திருவடிகளிலே ஸ்வசேஷத்வாநுருபமான வர்த்தி விசேஷத்தைப் ப்ரகா
 ஸிப்புத்தர்களைப் பெறுவர். மக்களென்று- அவிசேஷமாகச் சொல்லுகையாலே வித்தாபம்.
 ஜம்மத்தாலும் வரும் உபயனித புத்தர்களுடும் சொல்லுகிறது. ...

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

அடிவரவு.—துடர் செக்கர் மின்னுக் கண்ணல் முன்ன லோகுகால்
 படர் பக்கம் வேண் திரை ஆயர் போன்.

ஆதிருமொழி- எ-க்கு, பாட்டு- அச.

வி. அனை தளர்நடையாகிற பாலசேஷத்தத்தினுடைய ரஸத்தை, பெரிய
 ரான யசோதைப்பிராட்டி. தத்தாலத்தில் அவனைக்குறித்து அபேக்ஷித்து அநுபவி
 போலே, பித்தகாலம் யிருக்கச்செய்தேயும் * மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவரான
 தத்தாலத்தில் போலே ப்ரகாசித்து, தாமும் அந்த ரஸத்தை அநுபவித்தாராய்
 கீழ்; இனிமேல் அவனுடைய சைசவாநுகுணமாக ஓடிவந்து தன்னை அனைத்துக்கொ
 படிவை, யசோதைப்பிராட்டி அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு, அதுதன்னை அவனைக்குறி
 த்து, அவன் வந்து தன்னையனைக்கையாகிற ரஸத்தை அவன் அநுபவித்த ப்ரகாசம்
 படியே தாமும் அநுபவித்து ஹர்ஷ்டராகிறார். அச்சோவேன்று - அவன்வந்து
 கொள்ளுகையை அபேக்ஷிக்கையும், அந்த சேஷத்தரஸத்தை அநுபவிக்கையுமே

மின்னியன்மேகமலிகைநர்! தெதிர்வந்தாற்போல்
என்னிடைக்கோட்டரா வச்சோவச்சோ எம்பெருமான்! வாரா வச்சோவச்சோ. க.

பதவுரை.

பொன் இயல்— பொன்னால் பூசப்பட்ட-
கண்கணி— கண்கணியையும்
சுட்டி— சிறுநெற்றிச் சுட்டியபடி
புறம்கட்டி— அவ்வவ ஸ்தலங்களில்கட்டி
தன்— அந்தக் கண்கணியின்
இயல் ஓசை— ஸ்வாபாஸிக த்வதியானது
சலன் சலன் என்றிட— “சலன்சலன்” என்
றென்க
மின் இயல்— மின்னலை இயல்வாகவுடைய
(அல்லது,) மின்னலாலே அழகிய
மேகம்— மேகமானது
விசைந்து— த்வரித்து

எதிர் வந்தாற்போல்— எதிரே வருமாற்
பொலே
என் இடைக்கு— என் இந்நெய்விருப்புக்கு
ஓட்டரா— ஓடிவந்து
‡ அச்சோ அச்சோ— என்னை அண்ணந்துக்
கொள்ளவேணும்
எம் பெருமான்!— எங்கு ஸ்வாபாஸிக
வரே!
வாரா— வந்து
அச்சோ அச்சோ.

‡ “அச்சோ அச்சோ” என்றிடத்திற் சென்ன
மையால் அதிலுள்ள ஆகாத்தின் மிகுதிதோற்றுகிறது.

வ்யா. முதற்பாட்டு. பொன்னியல்கண்கணி. பொன்னாலே இயல்பட்டகண்கணி.
அழுக்குடலாக மேலேபொந்தோய்த்துச் சமைத்த கண்கணியென்றபடி. பொன்னேஉபா
தாமமாகச் சமைத்ததென்னில் த்வரிக்கக்கூடாதிதே. அன்றிக்கே, பொன்வடந்திலே
தோவைப்பட்ட கண்கணியென்னவுமாம். “மேலே சலன்சலனென்றிட” என்கையாலே,
கண்கணியென்றவிது திரு அராயில் சாத்தும் கண்கணியையும், சேவடிக்கண்கணியையும்
சொல்லுகிறது. சுட்டி- லலாடபூஷணம். இவற்றை, புறங்கட்டிபென்றது, புறமென்று-இட-
மாய், அவற்றுக்கு அடைத்தஸ்த்ரங்களிலே கட்டிபென்றபடி. “கண்கால்டுறமகம்” என்
கையாலே, புறமென்றசப்தம்-இடந்துக்குவாகுகமிறே. தன்னியலித்யாதி. திருவாரையில் கண்
கணியினுடையவும் திருவடிகளில் சதங்கைகளினுடையவும் தனக்கு இயல்வான த்வரி சலன்
சலனென்று த்வரிக்க. சலன்சலன் என்கிறதினு- அநுகாசப்தம். மின்னியலித்யாதி. மின்னா
லியல்வாக வுடைத்தானமேகமானது கால்படைந்துக் கடுகையிடிக் கொண்டு எதிரேவரு
மாபோலே. கீழ்- கண்கணி, சுட்டியென்றவை, “செங்கமலக்கழல்” என்கிறபாட்டிற்கொண்ண
ஸ்வாபரணங்களுக்கு முபலக்ஷணமாய், திருமேணிக்கு பரபாகமான அல்வாபரணதேஜஸ்
லோடேகூட நடந்துவரவேணுமென்னு மபேகைப்பைப்பற்ற இந்தத் தர்ஷ்டார்த மருளிச்செய்
தது. என்னிடைக்கித்யாதி. என்னுடைய வொக்கலையிலிருப்புக் காசைப்பட்டு ஓடிவந்து
என்னை பண்ணத்துக்கொள்ளவேணும். இருகாற் சொல்லுகிறது-அதில் ஆதராதியயத்தாலே. எம்
பெருமானித்யாதி. முன்சொன்னவிடத்தில் அல்பம்விளம்பிக்கையாலே, என்னுடைய நாதனே
வாரா அச்சோவச்சோ வென்கிறது. அச்சோவென்றது- அண்ணத்துக் கொள்ளென்றபடி. க.

மூ.—செங்கமலப்பூவிற் நேனுண்ணும்வண்டேபோல்

பங்கிகளெங்குப்பொலவாய்பொய்யப்பி

பதவுரை.

செய்தாவது— செந்தாமரை மலரிலே
மதுபாரம்— மதுபாரம் பண்ணுகின்ற
வண்டுகள் போலே வண்டுகள் போலே
பஞ்சை— சுருண்ட கெசங்கன்
வந்து— வந்து
உன்— உன்னுடைய
பவனாப்— பவனம்போன்ற அநாதை
மாய்ப்ப— மொய்க்கும்படியாக
சந்த— பூரிபஞ்சஜநபத்தையும்
மீ— பூரிசாங்கதனுஸையும்

வான்— “பூரி சந்தம்” என்னும் வானையும்
தண்டு— பூரிசாங்கதனி கதையையும்
சக்கரம்— பூரிசந்தாச நாழ்வானையும்
வந்திய— தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
அம் கைகளாலே— அழகிய கைகளாலே
வந்து அச்சோ அச்சோ
ஆர— பரிபூர்ணமாக
தழுவாய்— தழுவிபருக வேணும்;
வந்து அச்சோ அச்சோ.

பொ. இரண்டாம்பாட்டு. செங்கமலமித்பாதி. செந்தாமரைப் பூவிலே மதுபாரம் பண்ணுகின்ற வண்டுகள் போலே. பங்கிகனித்பாதி. சுருண்ட திருக்குழல்கள் வந்து உன் திருப் பவனத்தை மொய்க்கும்படியாக. சங்கித்பாதி. ஆசிரிசுளிரோதி நிசைந்துக்கும் அழகுக்கு முடலாய் உனக்கும்பரிசைபே யாத்ரையாயிருக்கும் பூரிபஞ்சாயுதங்களை பூவிவந்திற்போ லே தரித்துக்கொண்டிருக்கு மவையாய், அவைதானும் மிகையாம்படி வெறுப்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டிப்படியான அழகையுடைய திருக்கைகளாலே வந்து அணைத்துக்கொ ள்வ வேணும். ஆரவித்பாதி. பரிபூர்ணமாக வந்திக்கே, பரிபூர்ணமாக வணைத்துக் கொள்ள வேணும்.

மு.—பஞ்சவரதூதனுய்ப் பாரதங்கைசெய்து

நஞ்சுமிழ்நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு

அஞ்சப்பணத்தின்மேற் பாய்ந்திட்டருள்செய்து

அஞ்சநவண்ணனையச்சோவச்சோ வரயர்பெருமானையச்சோவச்சோ. ஈ.

பதவுரை.

பஞ்சவர தூதனுய் — பாண்டவ தூதனுய்
பாரதம்— பாரதபுத்தத்திலே
கை செய்து— உதவி செய்து
நஞ்சு உமிழ்— விஷத்தை கக்காரின்ற
நாகம்— காசிரபாகமானது
கிடந்த— வலித்துக்கிடந்த
நல் பொய்கை— கஞ்சாமான பொய்கையிலே
புக்கு— புருந்து
அஞ்ச— அஞ்சும்படியாக

பணத்தின்மேல்— அங்காவதியுடைய படர்
கனின்மேல்
பாய்ந்திட்டு— சென்றுகுதித்து
(அவ்வளவிலே அவன் சரணம்புக)
அருள்செய்த— அவன்மேல் கர்ப்பபண்ணின
அஞ்சநவண்ணனே! அச்சோ அச்சோ;
ஆயர் பெருமானே!— இடைக் குலத்துக்
கரசனே!
அச்சோ அச்சோ.

வாக்ருப பாதந்தரனுபகங்காணி தூதகாதபயத்திலே அணிகர்த்து, தூயோதநாதிகள் பக்கலிலே சென்று. அவர்களையும் இவர்களையும் சேர்க்கப்பார்த்த விடத்தில் அவர்கள் இசையாமை யாலே, “ஆனால் யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஒருவர் ராஜ்யத்தை ஆளுங்கோனெ” என்று சொல்லிப்போந்து, பின்பு பாண்டவர்களுக்காய் நின்று பாரதயுத்தத்திலே கையும் அணியும் வகுத்து யுத்தத்தை நடத்தி. நஞ்சித்தபாதி. விஷத்தை யுபிழாநின்ற காளியனுகிற ஸர்ப்பங் கிடந்த கொடிய பொய்கையிலே அத்தை மதியாமற் சென்றுபுக்கு. நற்பொய்கையென்றது- விபரீதலக்ஷணையாய், காளியவிஷதுஷித மாகையாலே க்ருரமான பொய்கை யென்றபடி. அஞ்சலித்தபாதி. “ஆப்ச்சிமார்களு மாபருமஞ்சிட” என்கிறபடியே இந்த வர்த்தாந்தத் தைக் கேட்ட அநுகூல ஜகங்குளெல்லாரும் “என்னாகப்புகுகிறதோ” என்று பயப்படும்படி யாக. “இந்தலைய பைந்நாகத்தலைப் பாய்ந்தவனே” என்கிறபடியே அந்தக்காளியனுடைய பணங்குகின் மேலே சென்று குதித்து நர்த்தம் செய்ந்து அவனை யினைப்பித்து, (க) “கூபா லோகூதே நாகூதே ஸூவலீ உகே” என்று தன்னுடைய ப்ராணாக்ஷணத்துக்காக அவன் சாணப்புகுந்த பின்பு அவன் பக்கலிலே அருளைப்பண்ணின. அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந் திட்டென்றது-காளியன் தானஞ்சம்படியாக அவன் பணத்தின்மேலே பாய்ந்தென்னவுமாம். அஞ்சநவண்ணனே. சாணாக்ஷணம் பண்ணுகையாலே அஞ்சநம்போலே குளிரந்து புகர் பெற்ற திருமேனி வாயுடையவனே யச்சோவச்சோ. ஆயர்பெருமானே. அமரர்பெருமானான மேன்மைக்கே துர்த்தட்டாக ஆயர்பெருமானான ரீர்மையையுடையவனே யச்சோவச்சோ. ந.

மூ.—நாறிய சாந்தாமக்கிறைநல்கென்னத்

தேறியவளுந் திருவுடம்பிற் பூச

ஊறிய கூனினை யுள்ளே யொடுங்கவன்

தேறவுருவினாய்ச்சோவச்சோ வெம்பெருமான்! வாரா வச்சோவச்சோ. டு.

பதவுரை.

நமக்கு— “கம் உடம்புக்குத் தக்கதாய்

நாறிய— பரிணிதமா பிராபிந்த

சாந்தம்— சந்தம்

இறை— கொஞ்சம்

நல்கு என்ன— கொடுக்கவேணு” மென்று

கூனியைக் கேட்க

அவளும்— அந்த கூனியும்

தேறி— மனம் தேறி

திரு உடம்பில்— திருமேனியிலே

பூச— நல்லசாந்தைப் பூச

அன்று— அப்போது

ஊறிய— அவன்முதுகில் புறாபாடி நுந்த

கூனினை— கூனை [கூன்-ருபஜித்வம்.]

உள்ளே ஒடுங்க— சரிசத்தினுள்ளே அழுந்

தும்படி.

ஏற உருவினாய்!— கைகளால்கிமிர்த்து உரு

கிவைனே!

அச்சோ அச்சோ;

எம் பெருமான்!— எங்கள் குலத்துக்காகே!

வாரா— வந்து, அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. நாறியலித்தபாதி. ஈ நாக்கொல்லியைக் கொன்று பரிவாட்டங்கள் சாத்தி ஸ்ரீமதுரையிலே போய்ப்புகுந்தவளவிலே, கம்ஸனுக்குச் சாந்திட்டுப்போரும் கூனி,

மட்டமான சாந்துகளைக்காட்டி; (க) “ஸுமநுரேகை” இதுபாதிப்படியே அவற்றுக் கெல்லாம் ஒரு குறைசொல்லிக் கழித்து, (உ) “சூவரயாமயாதிஸுரூபம் ஐயதா” உருவெவநடி” என்று “அண்ணருடம்புக்கும் நம்முடம்புக்கும் அதுருபமான பரிமளத்தையுடைய சாந்திலே அல்பம் தர” என்று அபேகதிக்க; சாந்தை, தாமிட்டுக்கழித்தபடியையும் அபேகதித்த சீர்மையையும் வடிவழகையும் கண்டு ஹர்ஷடையாய் “கம்ஸனுக்குக் கொடு போகிற வித்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்தால் அவன் தண்டிக்கிற செய்வதென்” என்று அஞ்சாதே நெஞ்சம்தேறி அவளும் உத்தமமான சாந்தை யெடுத்துத் திருமேனியிலே சாத்த. ஊறியவித்யாதி. அந்நயப்ரயோஜனமாக அவள் கிஞ்சித்கரிகையாலுண்டான ப்ரீதியாலே “இவள் முதுகில் கூளை நிமிர்த்துவிடக்கடவோம்” என்று திருஅன்னம் பற்றி அவள் முதுகிலே “வேர்விழுந்ததோ” என்னும்படி உறைத்துப் புறப்பட்டு நிற்கிறகூளை அவள் சரித்தினுள்ளே அடங்கும்படியாக அக்காலத்திலே நிமிர்த்து, திருக்கைகளாலே யுருவினவனே! அச்சோவச்சோ; எங்கள் குலத்துக்கு ஸ்வாமியானவனே வாராவச்சோ வச்சோ. வாரா- வந்து. ...

மூ.—கழன்மன்னர் சூழக் கதிர்போல்விளங்கி

எழலுற்றுமிண்டே யிருந்துன்னேனோக்கும்

சுழலைப்பெரிதுடைத் துச்சோதனை

அழலவிழித்தானேயச்சோவச்சோ வாழியங்கையனையச்சோவச்சோ. ௩.

பதவுரை.

கழல் மன்னர்—வீரக்கழலையுடைய ராஜாக்கள்
சூழ— சுற்றும் ஸேவித்திருக்க
கதிர்போல்— ஸூரியனைப்போலே
விளங்கி— ப்ரகாசித்துக்கொண்டு,
எழல் உற்று— எழிந்திருக்க முயன்று
மிண்டே— மறுபடியும்
இருந்து— கறுவுதலாலே தெரியாதபடி
யிருந்து
உன்னை— உன்னை
நோக்கும்— நலிவதாகப் பார்த்தவனாய்

பெரிது— பெரும்பாலும்

சுழலை உடை— சூழ்ச்சிகளைச்சொத்த

துச்சோதனை— துர்போதனை

அழல— அதுபுஷ்ணமாக

விழித்தானே!— பார்த்தவனே!

அச்சோ அச்சோ;

ஆழி அம் கையனே!— திருவாழியை அழி

கிய கையிலேந்தினவனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஐந்தாம் பாட்டு. கழலித்யாதி. பாண்டவர்களுக்காக ஸ்ரீதாதேமுந்திருந்
தறி விசேஷத்தைக் கேட்டு, வீரக்கழலிட்டு ஸமர்த்தராயிருக்கும் ராஜாக்கள் பலரும் சூழ ஸே
வித்திருக்க, தான் ஸிஹ்மாஸநஸ்த்தனயுக்கொண்டு, அபிஷேகாத்யாபரண தேஜஸ்ஸாலும்
ப்ரதாபத்தாலும் ஆதித்யனைப்போல் விளங்கி, “கர்ஷணன் வந்தால் ஒருவரும் எழுந்திருத்
தல், குசலப்ரச்சநம் பண்ணுதல் செய்யாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று நியமித்து, பொய்யா

(க) “ஸுகந்தமேதத்.” (உ) “அவயோர்காத்ர ஸகர்சம் தியகாமகலேயம்”

ரத்திப்பாராக, தானும் துடை நடுவின் எழுந்திருக்க வுத்தியாகித்து, மண்பும் கருவுதலாலே தெரியாதபடியிருந்து. உண்ணீர்தீர்த்து. பொய்யாஸநம் முதலாக முன்பு பண்ணி வைத்த சூழ்ச்சிகளாலே நலிவதாகக்கோலி உண்ணிப்பார்த்த தூர்போதநனை, உன்னகவாயிற் சீற்ற மெல்லாம் பார்க்கிற பார்வையிலே தோற்றும்படி அக்புஷணமாகப் பார்த்தவனை யச்சோ வச்சோ. ஆழியங்கையனித்யாகி. திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவனே அச்சோவச்சோ. னு.

மூ.—போரோக்கப்பண்ணியிப் பூமிப்போறைதீர்ப்பான்

தேரோக்கவூர்தாய்! செழுந்தார்வியற்காய்க்

காரோக்குமேனிக்கரும் பெருங்கண்ணனே!

ஆரத்த முவாய்வந்தச்சோவச்சோ வாயர்கள்போரேறே யச்சோவச்சோ. கூ.

பதவுரை.

இப் பூமி— இந்த பூமியின்

பொறை— பாரத்தை

தீர்ப்பான்— ஒழிப்பதற்காக

போர் ஒக்கப் பண்ணி— தூர்போதநாதிகளை

யுத்தத்திலே பொருந்தும்படிபண்ணி

செழும்— செழுமைதங்கிய

தார்— தும்பைமாலையை யுடைய

விசயற்கு— “விஜயன்” என்னும் அர்ஜு

நனுக்கு

ஆய்— ஸஹாயமாய்நின்று

தேர்— அவன் தேரை

ஒக்க— எதிரிகள் தோற்குந் ஸமமாக

ஊர்த்தாய்!— நடத்தினவனே!

கார் ஒக்கும்— மேகத்தை ஒத்திராநின்ற

மேனி— திருமேனியை உடையனாய்

கரு— கறுத்து

பெரு— கர்ணந்தவிச்சாரந்தமான

கண்ணனே!— கண்களை யுடையவனே!

வந்து— அருகேவந்து

ஆர்— தூர்நாமாக

தமுலாய்— தமுதியருளவேணும்;

அச்சோ அச்சோ;

ஆயர்கள்— இடைக்குலத்திற் பிறந்தவனாய்

மோர்— யுத்தோர்முதலான

எறே!— நிஷடம்போல் செருக்கியிரா நின்ற

வனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. போரித்யாகி. பதினொரு அக்ஷோஹிணிபரிகரமும் தாறு ராஜாக்களும் பிஷ்மத்தோணதிகளுமான அத்திரளோடு ஸமமாக ஏழக்ஷோஹிணி பரிகரத்தைநடும், பாண்டவர்களைவரையுங் கொண்டு யுத்தம் பண்ணி யென்னுதல்; “பாண்டவர்களுக்கு ஓர் கோல்குத்துநிலமும் கொடோம்” என்று வெட்டிதாச வார்த்தை சொன்னபின்பு தூர்போதநாதிகளை யுத்தத்திலே பொருந்தும்படியாகப் பண்ணி யென்னுதல். இப்பூமிப்போறை தீர்ப்பான். இதுதான் செய்தது, அதாரமிகராய் ஆஸூரப்ரகர்திகளா விரும்பாரெல்லாரையும் யுத்தபூமியிலே கொன்று, இந்த பூமியினுடைய பாரத்தைப் போக்குகைக்காக வாய்த்து. “மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்” என்கையாலே அவதார ப்ரயோஜனமு மிதுவேயிறே. தேரித்யாகி. யுத்தத்துக்கும் விஜயத்துக்கும் தருதியாகச்சூடும் தும்பை, வாகைமுதலான அழகியமாலையை யுடைய அர்ஜுநனுக்கு (உ) “யஸ்யுஜீவமொஷ்டாஹ”

ஸமமாக அவனுடைய தேரை நடத்தினானே. “ஆயுதமெடுக்க கொண்ணாது” என்ற கையாலே ஸாரத்யத்திலே அதிகரித்து, தேர்க்காலாலே பரதபக்திலேயேயைப் தூகனாக்கி னுண்ப்த்து. “கொல்லாமாக்கோல்” இத்தபாதிப்படியே ஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்த்யத் தாலேயிறே பூபாரநிரஸநம் பண்ணிற்று. காரோக்குமித்யாதி. வர்ஷாகவலா ஹகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியை யுடையனும், * கரிவாகிப் புடைபரந்திருக்கிற திருக்கண்களே யுடையன யிருக்கிறவனே. இத்தால்- பூபாரத்தைப் போக்குகையாலும், ஆச்ரிதனுள் அர் ஜுநனை விஜயியாக்குகையாலு முண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலும் கண்ணிலும் தேற்றும்படி நின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறது. ஆரவித்யாதி. என்னுடைய அபிநிவேசம் தீரும்படி வந்து பூர்ணமாக வணைத்தருளவேணும். ஆயர்கரித்யாதி. கோபர்க்கு பவ்யனும், அத்தாலே யுத்தீதாந்முகமான ரிஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே யச்சோவச்சோ. ௬

மூ.—மிக்கபெரும்புகழ் மாவலிவேள்வியில்

தக்கத்திதன்றென்று தாங்குமலக்கிய

சுக்கிரன்கண்ணைத் துரும்பாற்கிளறிய

சக்கரக்கையனையச்சோவச்சோ சங்கமித்தானையச்சோவச்சோ. எ.

பதவுரை.

மிக்க பெரு- மிகவும் பெருந்த

புகழ்- (ஓளதார்பத்தாலுண்டான) கீர்த்
நியையுடைய

மா வலி- மஹாபலியின்

வேள்வியில்- யாகத்திலே

(சென்று மூவடியாகித்தவளவிலே,)

இது- “இவனுக்கு தாங்குமலத்து

தக்கது என்று என்று-தகுந்ததன்று” என்று

நான்- பூமிதாரத்தை

விலக்கிய- தடுத்த

சுக்கிரன்- அஸ்தாருநவான சந்திரனுடைய

கண்ணை- கண்ணை

துரும்பால் - திருக்கையில் பளித்தந்தின்
துனியாலே

கிளறிய- கலக்கின

சக்கரக்கையனே!- திருவாழிபாய்க்கையிலே
உடையவனே!

அச்சோ அச்சோ-;

சங்கம்- பூரிபாஞ்சஜ்யத்தை

இடத்தானே!- இடக்கையில் தடுத்தவனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மிக்கவித்யாதி. ஓளதார்பத்தாலே மிகவும் பெரிய புகழ்நபு டையனான மஹாபலியஜ்ஞவாடத்திலே இந்தரனுக்காக வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு சென்று “கொள்வன், நான், மாவலி, மூவடி, தா” என்ன; “புலன்கொண் டாணாய்” என்கிற படியே ஸர்வேந்தரியாபஹாரஷமமான விவனுடையவடிவழகாலும், அநர்விதமாகச்சொன்ன (க)முக்தோக்தியாலும் மஹாபலி அபஹார்த்திததனும், இவன்பேணித்தது கொடுப்பதாக உத் யோகிக்கிறவனவிலே, குருவான சக்கரன், இவன் வடிவும், வரத்தும், சொன்ன வார்த்தை யும் அதிமாறுஷமா யிருக்கையாலே நிரூபித்து, “இவன் ஸர்வேச்வரன், தேவகார்யம் செய்வவந்தான், உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்கவந்தான்; ஆனபின்பு, நீ தாநம் பண் னுகிற விது தகுதியன்று” என்று தார்த்தை நிரோதிக்க; அவன் அநுகேளாதே உதகம்

பண்ணப் புஞ்சுத் தவளவிலே, உதகபாதர் த்வாரத்திலே சுரன் பரவெசுந்து உதகம் விழாத
படி தகைய; அந்த த்வாரசோதரம் பண்ணுவானாப்போலே திருக்கையில் ஹிருப்பவிந்தாதி
னுடைய அகரத்தாலே அவன் கண்ணைக்கலக்கின திருவாழியைக் கையிலே யுடையவனே.
“ ஹிருப்பாற் கிளறிய சக்கரக்கையன் ” என்கையாலே - அந்த பவித்தாக்காமாய்ப் புஞ்சு
அவன் கண்ணைக்கலக்கிற்று - “ கருதுமிடம் பொருள் திருவாழி ” என்று தோற்றுவித்தது.
சங்கமிடத்தானே. ஒருகாலும் திருவாழிக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜயத்துக்கும் பிரிவில்லைமே.
ஆகையாலே, அவன் வலங்கையிலே தோன் ஹும்போது இவன் இடங்கையிலே தோன்றும்
படியாயிமே ஹிருப்பது. அச்சோவச்சோ. இப்படியிருந்துள்ள கையு மாழ்வார்களுமான
சேர்த்தியோடேவந்து அணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்கை. எ.

மு.—என்னிதமாயமென் னப்பனறிந்திவன்

முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாய்யென்ன

மன்னுமுசியை வன்னிச்சுழற்றிய

மின்னுமுடியனையச்சோவச்சோ வேங்கடவாணனையச்சோ வச்சோ. அ.

பதவுரை.

(திருக்கையிலே உதகம் விழத்தகட்டினே
திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்பட்ட;)

இது— “நீ இப்படிசெய்வது

என் மாயம்— என்ன மாயமாயிராதின்றிதே!

என் அப்பன்— என்னுடைய தகப்பன்

அறிந்திலன்— (நீ இப்படிசெய்வாய் என்று

முன்பு) அறியவில்லை;

(ஆதலால்;)

முன்னைய வண்ணம் ஏ கொண்டி— பாசுக்கும்

போதிருந்த வடிவையே

கொண்டு

அளவாய்— அளக்கக்கடவாய்”

என்ற— என்னுடைய

மன்னு— தான்பிடித்த நிலைவிடாநிதிற்கு

மவனுன

நமசினை— (மஹாபலிபுத்தானு) நமசியை

வானில்— ஆகாசத்திலே

சுழற்றிய— சுழற்றியெறிந்தவனுப்

மின்னு— விளங்காதின்ற

முடியனே!— திருவாசிலேகத்தையுடைய

னுவனே!

அச்சோ அச்சோ;

வேங்கடம்— திருவேங்கடமலையிலே

வாழ்க்கை!—வாழும்படியானவனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. என்னிதபாதி. திருக்கையிலே உதகம் விழத்தவந்தாம்
திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்பட்டவாமே, இத்தைக்கண்ட மஹாபலிபுத்தானு நமசி
ஷுவந்து “இதுவென்” என்று வளருகிற திருவடிகளைத் தகைய; “நீ தகைகிறதென்?
நான் உதகமேற்றது அளந்துகொள்ள வேண்டாவோ” என்ன; “நீ செய்தது கர்த்தரிம
மன்றோ” என்ன; “நீ கர்த்தரிமென்பானென்? என்னுடைய பரஹ்மசர்வ வேஷத்தை
யும் அர்த்தித்வத்தையும்கண்டு உன்னுடையபிதா உதகதாநம்பண்ணிப்போந்ததுபொய்யோ?”
என்ன; “என்னுடைய பிதாவானவன் உன்னுடைய வஞ்சகத்திலேயகப்பட்டு உன்னுடைய
பாபியான நாமறிக்கின்” என்ன; “நான் கெட்கடி வஞ்சகமென் னபி கொல்வதென்

செய்து, தன் விடத்தைத் தவிர்த்து, ஆரத்தையில் சித்திரம் வரைந்தான். சிவன் செத்ததை யுடையவனே. திருவுலகைந்த வர்த்தாந்தத்தாலே சேதமுடைய அந்தச் சேதம் வர வன்வாதந்தர்ப்பங்களை அறுத்தபின் பாய்த்து சேஷிதவ ப்ரகாசகமான் திருவபிஷேகமொளிபெற்றது. வேங்கடமித்யாதி. “அன்று ஞாலமளந்தபிரான் - சென்று சேர்ந்ருவேங்கடமாமல்” என்னுப்படி அந்த வாமநர்வதார சேஷ்டிநமடையத் தோன்றத் திரு உகர்க்கு நிர்வாஹகனாய் நிற்கிறவனே! அச்சோவச்சோ. அ.

மு. — கண்டகடலுமலைமுலகேழும்

‡முண்டத்துக்காற்றா முகில்வண்ணுவோவென்று

இண்டைச்சடைமுடியீசனிரக்கோள்ள

மண்டைநிறைத்தானேயச்சோவச்சோ மார்லின்மறுவனே யச்சோவச்சோ.

பதவுரை.

இண்டை — நெருங்கியிராநின்ற

சடைமுடி — ஜடாபந்தத்தையுடைய

சசன் — நுதரனாவன்

கண்ட — “கண்ணற்காணப்பட்ட

கடலார் — கடல்களும்

மலையும் — மலைகளும்

ஏழு உலகும் — ஸப்தலோகங்களும்

(ஆகிய எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப்

பார்த்தாலும்)

முண்டத்துக்கு — என்னையில் கபாலத்துக்கு

ஆற்று — போராதாயிராநின்றன;

ஓ! முகில்வண்ணு!! — ஓ! தாந்தில் மேகத் தின்படியை ஒத்தவனே!

என்று — என்றிப்படிதன் ஆரத்திருக்கோகக்

இரக்கொள்ள — யாசித்தவளிலே [கதறி

மண்டை — (அச்) கபாலத்தை

நிறைத்தானே! — பூரித்தவனே!

அச்சோ அச்சோ;

மார்வில் — திருமார்பிலே

மறுவனே! — ஸ்ரீவத்ஸத்தை யுடையவனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கண்டவித்யாதி. கண்ணற்கண்ட கடல்களும் மலைகளும் ஸப்த லோகங்களும் எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப்பார்க்கிலும் என்னையில் கபாலத்துக் குப் போராதா யிராநின்றன. முண்டம் - கபாலம். இத்தால் - கண்டவிடமெங்கும் பிகைது புகுந்து திரிந்தும் நிறையக்காணடையாலே இதினுடைய துஷ்டரதையைச் சொன்னபடி. அன்றிக்கே, கண்டகடலும்மலையும் முலகேழும் தட்டித்திரிந்துபிகைதுபுகுந்தவிடத்திலும்என் கையில் கபாலத்துக்குப் போருதிருநிலை யென்னவுமாம். முகில்வண்ணு. ஜலஸ்த்தலவிபா கம்பாராமல் உபகரிக்கும் மேகம்போன்ற ஓளதாரிய ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே. இத்தால் - நீ நிறைக்கலொழிய நிறைக்கவல்லாரில்லை யென்கை. ஓவென்று. தன் ஆரத்தி தோற்றக் கூப்பிட்டு. இண்டையித்யாதி. நெருங்கப்பின்னின ஜடாபந்தத்தையுடையனாய் ஈச்வராபி டாநியான நுதரன். இத்தால் - இவனுடைய ஈச்வரத்வம் தப்பிலமாய் வந்ததென்னுமிடமும் இவனுடைய துர்மாமும்சொல்லுகிறது. இரக்கோள்ள. (க) ததூ தாராயண ஸ்ரீராம ரோயா லிக்ஷா 10 பூயா லிக்ஷி ” என்கிறபடியே வந்து பிகைதுபிரக்க. இரக்கோள்ள என்று

‡ “உண்டத்துக்காற்று” என்றும் பாடம். (க) “ததூநாராயணச்சீமான் மயா

ஒரு முழுச்சொல்லாய், இரக்கவென்றபடி. மண்டை நிறைத்தானே. (க) “விஷ்ணுவுடைய ஓர் உத்தரவின! கவராமல் சித்தமுடையோர் ஸுபுதிதம் ஸவனமுடையோர் தம் ஸுபுதிதம், யநம் யமு” என்கிறபடியே பற்றுதாவாக ஸ்படித்தாய், போனவழித்தெரியாதே போம்படி, “ஊறு செங்குருதியால் நிறைத்த” என்கிறபடியே திருமார்வில் செங்குருதியால் அந்த க்கபாலத்தை நிறைத்தவனே. மார்வில் மறுவனே. ஸர்வைச்சுவரத்தவசிறுமான் ஸ்ரீவந்தஸ்த் தைத் திருமார்விலே யுடையவனே அச்சோவச்சோ.

அதவா, “உண்டத்துக்கு” என்று பாடமானபோது, “கண்ட” இத்தயாதி க்கு-கண்டகடலிலும் மலையிலும் உலகேழிலும் சாபோபஹநனுப்த் திரிந்து பிணைப்புக்குந்து “முடைத்தலையுன்” என்கிறபடியே துர்க்கந்தியான கடலத்திலும், அதனை யுடைய அனையுடைய ஜீவித்துத்திரிந்து, அதுக்கு ஆற்றுகே, நெருங்கப்பின்னின ஜடையையுடைய ஸர்வாபி மாநியான ருத்தன் அந்த ஆற்றமைமையப்பரிஹரிக்கைக்காக முகில்வண்ணுவோவென்று உன் னுடைய வெளதார்புணைத்தைச் சொல்லி ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டி, “இத்தைப் போக்க வேணும்” என்று அர்த்தித்தவளவிலே, “கம்மையொழிப விவனுக்கு கதியில்லை” என்று “அர்த்துப் பிச்சைபெய் கோபாலகோனரி” என்கிறபடியே அவன்வகையில்பா லத்தை நிறைத்தவனே யென்னுமாம்.

மூ.—துன்னியபேரிருள் சூழ்ந்துலகைமூட
மன்னியநான்மறைமுற்றுமறைந்திடப்
பின்னியவ்வுலகினின்பேரிருணங்கவன்
நன்னமதானேயச்சோவச்சோ வருமறைந்தானேயச்சோவச்சோ. ௮.

பதவுரை.

துன்னிய— நிரந்தரமான
பேர் இருள் — அஜ்ஞானமாகிற மஹாந்த
காரமானது
சூழ்ந்து— பரவி
உலகை— உலகத்தை
மூட— மூடும்படியாக
மன்னிய— அநாதியான
நான்கு மறை— நால்வேதங்கள்
முற்றும்— முழுதும்
மறைந்திட— திரோஹிதங் களாப்ப்போக
பின்— பின்பு

இவ்வுலகினில்— இந்தலோகத்தில் உண்டான
பேர் இருள்— பெருத்த இருளானது
நீங்க— நீங்கும்படி.
அன்று— அக்காலத்திலே
அன்னமது ஆனே!— ஹம்ஸமாய் வந்து
தோன்றி வவனே!
அச்சோ அச்சோ;
அரு மறை— துர்லபமான வேதத்தை
தந்தானே!— தந்தருளினவனே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. துன்னியவியாகி. தேஜஸ்வியுடைய அஸந்நிதாநத்தில் திமிரம் வ்யாப்தமாமாகோலே கர்மபரஹ்ம ஸ்வரூபாதிகளுக்குக் கண்காட்டியான வேதம் போகையாலே நெருங்கின அஜ்ஞானரூப மஹாந்தகாரமானது வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு லோக

லோகத்துண்டான மஹாந்தகாரமானது நீங்குமபடியாக. அன்றிதபாதி. அக்காலத்திலே வேதத்தை வெளிப்படுத்துவதைக்காது ஸாராஸார விவேகசக்திகமான ஹம்ஸமாய்வந்து தோற்றினவனே. அருமறையிதபாதி. உன்னைப் பெறிலும் பெறுதற்கரிதான வேதத்தை உபகரித்தவனே! அச்சோ வச்சோ.

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—நச்சுவார்முன்னிந்து நாராயணன்ஹன்றனை
அச்சோவருகவேன்றாச்சியுரைத்தன
மச்சணிமாடப்புதுவைக் கோல் பட்டன்சோல்
நிச்சலும்பாவோர் நிர்வசிம்பாடர்வரே. கக.

பதவுரை.

நச்சுவார்— தன்னைக்கான விருட்டிசிறவர்
களுடைய
முன் நிற்கும்— முன்னேவந்து நிற்கிற
நாராயணன் தன்னை— ஸ்ரீ மந்தாராயணனை
அச்சோ வருக என்று அணைத்துக்கொண்ட
வாவேனுமென்று
ஆச்சி— மாதாவான யசோதை
உரைத்தன— அழைத்துச் சொன்ன
பாசரங்களை
மச்ச அனரி மாடம் — பலநிலமான மாடங்

புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கோல்— ஸ்வாமிபாய்
பட்டன்— பாரஹ்மேனோத்தமரான பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த இத்தை.
நிச்சலும்— ஸர்வகாலமும்
பாவோர்— அன்புடன் ஓதவல்லவர்கள்
நிர் வசிம்பு — பரமாதாமென்னும் பரம
பதத்தை.

கணையுடைய [மச்ச-ஓருநிதம் கட்டிடம்.] ஆள்வர்— நிர்வஹிக்கும் கடவுள்கள்.

வ்யா. நச்சுவாரிதபாதி. ஜம்மவந்ததான லுண்டான தாதமனிபாகம் பாராதே, தன்னையாசைப்பட்டவர் களெல்லார்க்கும் அவர்களாசைப்பட்ட வடிவைக்கொண்டு முன்னே வந்து நிற்கும் நாராயணன் தன்னை. அச்சோனிதபாதி. அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த சைசவாதுருமமாக அவன் தன்னை யனைத்துக் கொள்ளுகையில் அபிபைகிதோற்ற அச்சோவச்சோவென்றுவருகுவென்றுமதாயானயசோதைப் பிராட்டி சொன்ன பாசரங்களை. மச்சணிமிதபாதி. பலநிலமான மாடங்களை யுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய் பாரஹ்மேனோத்தமரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த வித்தை. நிச்சலும்பாவோர். பரிதியுந்தராய்க் கொண்டு ஓபாகாருபமாகச் சொல்லுமவர்கள், காலதத்தவமுள்ளதனையும் பரமாதாசப்தவாச்யமான பரமபதத்தை ஸ்வாதீநமாக நடத்தப்பெறுவர். அதாவது அங்குள்ள ஸகல போகத்துக்கும் தாங்களை நிர்வாஹகராவரென்றபடி. கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

(*)

அடிவரவு.—போன் செங்கமலம் பஞ்சவர் நாரிய கழல் போர்
மிக்க வேன்னிது கண்ட துன்னிய நச்ச வட்டு.
ஆகதிருமொழி-அ-க்கு, பாட்டு- கூறு.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே - யகோதைப்பிராட்டி, இவனுடைய சைசவாதுகுற
மாக முன்னே யொடிவந்து மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் ரஸத்தை யதுபவிக்க வா
சைப்பட்டு அச்சோ வென்கிற தன்னுடைய உக்தியாலும் அதுக்கு அதுகுறமான தன்னு
டைய ஹஸ்தமுத்தரையாலும் வந்தணைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று அவனை யபேக்ஷித்து
அந்த ரஸத்தை யதுபவித்தபடிபை, தம்முடைய ப்ரோமாதுகுறமாக, தாமும் அப்படியே
அபேக்ஷித்து அதுபவித்தாராய் நின்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, அவன் தன்னுகப்பாலே
யொடிவந்து முதுகிலே மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் சேஷ்டரஸத்தையும் அதுப
விக்க வாசைப்பட்டு, “புறம்புல்குவான்” என்று அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து,
அவனும் அப்படிசெய்ய அவனதுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அவ்வளவுமல்லாத ப்ரோமத்தையுடைய
தாம், அந்த சேஷ்டரஸத்தையுறுபவிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே அவனுடையமேன்மை
பையும் நீர்மையையும் சொல்லிப்புகழ்ந்துகொண்டு, “புறம்புல்குவான், புறம்புல்குவான்”
என்று பலகாலம்பேக்ஷித்து, தக்காலம்போலே தர்சித்து ப்ரீதராயதுபவிக்கிற நித்திரு
மொழியில்.

மு.—வட்டுநேவே வளர்கின்றமாணிக்க

மொட்டுநேயின்முனைக்கின்றமுத்தேபோல்

சோட்டுச்சோட்டென்னத் துளிக்கத்துளிக்கலென்

குட்டன்வந்தென்னேப்புறம்புல்குவான் கோவிந்தென்னேப்புறம்புல்குவான். க.

பதவுரை.

வட்டு நடுவே — இரண்டு நீலரத்த வட்டின்
வளர்கின்ற — வளரா நிற்கிற [நடுவே
மாணிக்கம் — மாணிக்கத்தால் செய்யப்பட்ட
மொட்டு — மொட்டினுடைய [மொட்டு-
குறையாவவம்.]

துணையில் — துணியிலே
முனைக்கின்ற — அரும்பியாநிற்கிற
முத்து போல் — முத்துக்கள்போலே
சொட்டுச்சொட்டு என்ன — “சொட்டுசொட்டு”
என்று

துளிக்கத்துளிக்க — (உள்ளில்தின்னும் புறப்
படுகிற ஜலபிந்துக்கள்) பலகாலும்துளிக்க
என் — எனக்கு பவ்யனான
குட்டன் — குழந்தையானவன்
வந்து — தானாகவேவந்து
என்னை — என்னை
புறம்புல்குவான் — முதுகிலணைத்துக்கொள்
வானாக; (அல்லது) முதுகிலணைத்துக்
கொள்ளாநின்றான்.
கோவிந்தன் — பசுமேயக்கப்பிறநுவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. வட்டித்யாதி. இரண்டு நீலரத்தவட்டின் நடுவே வளராநிற்ப
தொரு நீலரத்தாலுண்டான மொட்டினுடைய அக்ரத்திலே அரும்பியாநிற்கிற முத்துக்கள்
போலே. நீலரத்த மொட்டென்றது - நிறத்தையும் ஆகாரத்தையும்பற்ற. சொட்டித்யாதி.
உள்ளினின்றும் புறப்படுகிற ஜலபிந்துக்களிற்று முறிந்து சொட்டுச்சொட்டென்னப் பலகா
லும் துளியாநிற்க. சொட்டுச் சொட்டென்கிற விது அதுகாரம். என்துட்டனித்யாதி. என்
பின்னைவந்து என்னைப் புறம்புல்குவான். கோவிந்தன். ஸுலபனுவன் என்னைப் புறம்புல்கு
வான். புறமென்று - முதுகு. புல்குதலாவது - தழுவுகை. புல்குவான் என்று அபேக்ஷி

பாடல்—கிண்கிணிகட்டிக் கிறிகட்டிக் கையினில்
கங்கணமிட்டுக்கழுத்திறுடர்கட்டித்
தன் கணத்தாலே சதிராநடந்துவந்து
என்கண்ணனென்னேப்புறம்புல்குவா னெம்பிரானென்னேப்புறம்புல்குவான். ௨.

பதவுரை.

கட்டிக் கட்டிக்—சதங்கையைய
கட்டிக்—திருவாயில் கட்டியும்
கட்டிக்—சிறுப்பவளாவடத்தை
கட்டிக்—முன்கையிலே கட்டியும்
கட்டிக்—புழுத்திலே
கட்டிக்—சிறுத்தோள்வளைபை
கட்டிக்—சாத்திரம்
கட்டிக்—கண்டத்திலே
கட்டிக்—சுண்டைகையை

கட்டிக்—சாத்திரம்
தன் கணத்தாலே—அந்த திருவாய்ப்பாணத்
திரைமீடே

சதிரா—அழகிதாக
நடந்து வந்து—நடந்து வந்து
என்—என்னுடைய
கண்ணன்—கண்ணனானவன்
என்னேப்புறம்புல்குவான்;
எம்பிரான்—எனக்குள்வாழியானவன்
என்னேப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கிண்கிணியித்யாதி. திருவவையிலே கிண்கிணியைக்கட்டித்
திருமுன்கையிலே கிறிகையக்கட்டி. கிறி-சிறுப்பவள வடம். கங்கணமித்யாதி. திருத்தோள்
வளைமிட்டுத் திருக்கழுத்திலே சங்கிலியாகிற வாபரணத்தைச்சாத்தி. தன்கணத்தாலே. திருவா
பரணத் தன்னுடைய திரைமீடே. திருவாபரணப் பரகரணமாகையாலே அதுக்தமான திருவா
பரணங்க்கையும் கட்டி, கணமென்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணனிலே என்னைக் கடாசுதி
யுன்க்கொண்டென்னுதல். அத்து-சாரியை. சதிராநடந்துவந்து. நானறிபாநாடி. நடந்து
வந்து. அன்றிக்கே, அழகிதாக நடந்துவந்தென்னுதல். என்கண்ணன். எனக்கு ஸ்ரீஸூ
புரணவன். என்னேப்புறம்புல்குவான். எம்பிரான். எனக்கு ஸ்வாமிபாநவன், என்னே
ப்புறம்புல்குவான். ௨.

பாடல்—கத்தக்கதித்துக் கிடந்தபெருஞ்செல்வம்
ஒத்துப்போதிந்துகொண் ணென்னுதமண்ணுவான்
கோத்துத்தலைவன் குடிசெடத்தோன்றிய
அத்தன்வந்தென்னேப்புறம்புல்குவானாய்களேறேன்புறம்புல்குவான். ௩.

பதவுரை.

கத்தக்கதித்து கிடந்த—மிகவும் கொழுத்
துக் கிடந்த

உண்ணுது—ஜீவியாமல்
மண்—பூமிப்பரப்படங்கலும்

குடிமகன்— ஸந்ததி அற்றுப்போம்படி.
தோன்றிப்— ஸாரத்யம்செய்து விளங்கின

ஆயாக்கி— இடைக்குலத்துக்கு
எனபுறம்புல்குவான்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. கத்தவித்யாதி. அஹம்மதைகாலே உனக் கெனக்
கென்று பிணங்கும்படி. கொழுத்துக்கிடந்த மஹதைச்வர்யத்தை. கதிப்பு - கொழுப்பு.
அன்றிக்கே, “கக்கத்தடித்து, பக்கப்பருத்து” என்னுமாபோலே, கத்தக்கதித்தென்று
ஒரு முழுச்சொல்லாய், மிகவுந் கொழுத்துக்கிடந்த மஹதைச்வர்யத்தை பென்னவுமாம்.
ஒத்தித்யாதி. பந்துக்களான பாண்டவர்களோடேகூடி நெஞ்சு பொருந்திக்கொண்டு ஜீவி
யாதே. மண்ணுள்வான். பூமிப்பரப்படங்கலும் தானே ஆள்வானாகப் பாரித்திருந்த.
கொத்துத்தலைவன். துச்சாஸகாதிக்களான பராதாக்களும் பந்துக்களுமான திரளுக்கு நிர்வா
ஹகளுய்க்கொண்டு பரதாநனுயிருந்துள்ள துர்யோதனனுடைய. குடிக்கே. குலமாகரசி
க்கும்படி. தோன்றியவித்யாதி. (க) “வாடி-ஓ ரயி நரோதூ நனூ ஸாரதியிம் ஸவபுரொ
கஸா க்ஷிக்ஷகார” என்கிறபடியே பார்த்தனுக்கு ஸாரதியாய்க்கொண்டு பரகாசகளுன
ஸ்வாபியானவன், வந்து என்னைப்புறம்புல்குவான். ஆயர்களித்யாதி. கோபர்களுக் கெ
ல்லாம் தலைவனுனவன், என்னைப்புறம்புல்குவான்.

மு—நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று

தாழ்ந்த தனஞ்சயற் காகித் தரணியில்

வேந்தர்களுட்க விசயன் மணித் திண்டேர்

ஊர்தவனென்னைப் புறம்புல்குவா னும்பர்கோ னென்னைப்புறம்புல்குவான். ஈ.

பதவுரை.

நாந்தகம்— நாந்தகமென்னும்வாறே

ஏந்திய— திருக்கையில் தரித்துக் கொண்டி
ருக்கிற

நம்பி— கல்பாணாதுவாபூர்ணான கண்ணனே!

சரண என்று— நீ ரக்ஷகனாக வேணுமென்று

தாழ்ந்த— சரணாகதனான

தனஞ்சயற்கு ஆக— அர்ஜுனனுக்காக

தரணியில்— பூமியிலுள்ள

வேந்தர்கள்— அரசர்கள்

உட்க— நெஞ்சு உருங்கும்படியாக

விசயன்— அர்ஜுனனுடைய

மணி— மனோஹரமாய்

திண்— திட்டமான

தேர்— தேரை

ஊர்தவன்— ஸாரத்யம்பண்ணிடத்தினவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்;

உம்பர்கோன்— தேவர்களுக்கு நாதனுனவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. நாந்தகமித்யாதி. நாந்தகமென்னும் பேசையுடைந்தான திரு
க்கும்புடைவாறே ஆசிரிதரக்ஷணத்தில் விளம்பாஸஹதையாலே ஸர்வகாலமும் பூவேந்தினுற்
போலே திருக்கையிலே தரித்துக்கொண்டு ரக்ஷிக்கைக்கிடான குணங்களால் பூர்ணானுயிருக்
கிற நீ ரக்ஷகனாகவேணுமென்று. தாழ்ந்தவித்யாதி. பரபதநம்செய்த அர்ஜுன பக்ஷபாதி
யாய். தரணியில்த்யாதி, பூமியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாரும் அர்ஜுனனளவில் பக்ஷபாதத்

(க) “பார்த்தகா கியா க்ஷகாரகா ஸாரதியிம் ஸவபுரொகஸா க்ஷிக்ஷகார”

கியதாய்த் துணைப்பதான தேரை வாரதியாய்கின்ற நடந்தினவன், என்னைப்பறம் புல்கு
வான். உம்பரித்தபாதி. இப்படி ஸூர்வர்க்குத்தத நிரஸிக்கையாலே, பூபாசத்தைப் போக்கு
கைக்காக அவதரித்தருள் வேணுமென்று அபேக்ஷித்த நேவர்களுக்கு நிர்வாககனுனவன்,
என்னைப் புறம்புல்குவான். ச.

மூ.—வெண்கலப்பத்திரங்கட்டிவினாயாடிச்

கண்பலபெய்த கருந்தழைக்காவின்சீழ்ப்

பண்பலபாடிப்பல்லாண்டிசைப்பப்பண்ணு

மண்பலகோண்டான்புறம்புல்குவான் வாமனென்னைப்புறம்புல்குவான்.

பதவுரை.

வெண்கலம்— வெண்கலத்தாலேபண்ணின

பத்திரம்— பத்திரத்தை

கட்டி— (ஜாதுபிசுதமாகத் திருவரையிலே
கட்டிக்கொண்டு

வினாயாடி— வினாயாடி

பலகன்— பலமயில்சுண்களை

பெய்த— இட்டுச்சமைக்கப்பட்ட

கரு— பெருமைதங்கிய

தழை— குடையாகிற

காவின் சீழ்— சோலைநிழலின்கீழ்

பலபண் பாடி— பலராகங்கொல்பாடி

பல்லாண்டு இசைப்ப — (அதுகூறிகள்)

மங்கலாசாஸநம்பண்ண

பண்டு— மாவலிலென்னினில் மாணுருவாய்ச்

சொழுகாஸத்திலே

மண் பல— பூமிமுதலிய உலகங்கொல்லா

வழியையும்

கொண்டான் — திருநாடி களாண்டந்து

கொண்டவன்

புறம்புல்குவான்;

வாமனன்— அளப்பதற்குமுன் வாமனனுனவன்

என்னைப் புறம்புல்குவான்.

வ்யா. லீந்தாம்பாட்டு. வெண்கலமித்யாதி. வெண்கலத்தாலே பண்ணின பத்திரத்தை
ஜாதுபிசுதமாகத் திருவரையிலே கட்டிக்கொண்டுவினாயாடி. கண்பலபணித்யாதி. பலபீஸிச்
சுண்களையும்ட்டுக்கட்டின பெரியகுடையாகிறசோலைநிழலின்கீழ். கண்பீஸிக்கண்.டேய்தல்-
அத்தையிட்டுச் சமைத்தலைச்சொல்லுகிறது. கருமை- பெருமை. தழை-குடை. அத்தத,
“கா”என்கிறது பீலியினுடைய தழைவால்வந்த குவிந்திவைப்பற்ற. அச்சநிக்சே, “கண்
பலபெய்து” என்றுபாடமாளப்போது, கருந்தழை-கண்பலபெய்து என்று அந்வயித்துபலபீ
ஸிச் சுண்களையும் திருமுடியிலே அலங்காரமாகச்சாத்தியென்று பொருளாகக்கூடவது. கருந்
தழை-பீஸிபிச்சம். சுண்ணென்றது-அதினுடையகண். தலையிலே பீஸித்தழைகட்டுகை ஜாந்
பிசுதவந்ததோடே. காவின்சீழ். இப்படிக்கொத்த அலங்காரத்தோடே சோலை நிழலிலே
வினாயாடியென்கை.

பண்ணித்யாதி. (க) “ஸெஸெஸோஷாடி” என்றும் “நிசைவாழியெழ”
என்றும் சொல்லுகிறபடியே திக்குச்சந்திரமும் அதுகூலானவர்கள் பண்கள் பலவற்றாலும்
பாடி மங்கலாசாஸநம்பண்ண. இசைப்பவென்று- சொல்லவென்றபடி. பண்ணித்யாதி. மஹா

பலிபக்தவிலை அர்த்தியாயச்சென்று கீர்த்தவக்தாலத்திலே பூமிநீதாடக்காண ஸகலலோகங்களையும் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவன், புறம்புல்குவான். வாமனன். அளம்புல்கு முன்னே இரக்கைக்கு வாராநனுள்வன், என்னையுறம்புல்குவான். நி.

மூ.—சத்திரமேந்தித் தனியொருமணியாய்

உத்தரவேதியினின்றவொருவனைக்

கத்திரிவர்காணக் காணிமுற்றுங்கொண்ட

பத்திராகாரன் புறம்புல்குவான் பாரளந்தானென்புல்குவான். ௬

பதனரை.

சத்திரம்— குணமைய [உத்திர]

எந்த— தரித்துக்கொண்டு

தனி— வேறொருவனுடையவன்

ஒரு— அத்விதியான

மாணி ஆம்— பரஹ்மசாரியாய்க் கொண்டு

(யஜ்ஞவாடத்தினருகேசென்று,)

உத்தரவேதியில்— யாகோத்திரவேதியிலே

நின்ற— நின்ற

ஒருவன்— உத்தரர்களில் அத்விதியான

மஹாபலியை

சத்திரம்— சத்திரிகள்

காண— காணப்பட்ட

காணிமுற்றும்— பூமி முதலிய உலகங்
கொள்வாவற்றையும்

கொண்ட— உத்தரேற்று வாங்கிக் கொண்ட

பத்திரம்— மங்களகரமான [உத்திர]

ஆகாரன்— வடிவவாயுடைபவன்

புறம்புல்குவான்;

பார்— (முன்பு இரந்த) பூமியை

அளந்தான்— திருவடிகளாலாந்து கொண்ட
வன்

என்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஆறம்பாட்டு. சத்திரம்தபாதி. (க) சத்திரத்தையும் கையிலே தரித்துக்கொண்டு அனஹபனாய் கர்ஷணிகமும் யஜ்ஞோபவீதமும் முஞ்சுபுமான வந்திர வேஷத்தாலும் வடிவமுகாலும் அக்ஷிதியமான வாமானாய்க்கொண்டு யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று. உத்திரம்தபாதி. அத்விதியமான ஓளதாரயருநாந்தையுடையனாய், உத்தரவேதியிலே நின்ற மஹாபலியை. கத்திரிவரித்யாதி. ராஜாக்களெல்லாரும் காண தனக்கு ஸ்வம்பான பூமியை, அவன் தன்னதாகக் கொண்டிருக்கையாலே தான் அர்த்தியாய் உத்தரேற்றுப் பரிசுரஹித்த. பத்திராகாரன். (உ.) பத்ரமான ஆகாரத்தை யுடையவன் - விலக்தமானவன் வடிவவாயுடைபவன் இன்னகை. “புலன் கொண்டாணாய்” என்றாரிறே. பாரளந்தானித்யாதி. முன்பு இரந்த பூமியைத் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவன், என்புறம்புல்குவான். ௬.

மூ.—போத்தவறலைக்கவிழ்த்ததன்மேலேறித்

தித்தித்தபாலுந் தடாவினில்வெண்ணையும்

மெத்தத்திருவயிரரவிமுங்கிய

பொத்த உரலை— அடிப்பொத்தலான உரலை
கவிழ்த்து— (உறிமீன்கிழே) கவிழ்த்து
அதன்மேல் ஏறி— அவிவரலின் மேலேறி
தின்று
தடாவினில்— பாணியிலே சேமித்து
வைத்ததாய்
தித்தித்த— மனோமான
பாலும்— திரட்டுப்பாலையும்

வெண்ணெயும்— நவந்தித்தத்தையும்
திருவாயிறு— திருவாயிறானது
மெத்த ஆர— மிகவும் நிறையுமாடி-
விழுங்கிய— அழுது செய்த
அத்தன்— ஸ்வாமியானவன்
வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான்;
ஆழியான்— கர்த்தரிமத்தில் மிகவும் ஆழ்ந்தவன்
என்னைப் புறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பொத்தவித்யாதி. பால் வெண்ணெய் முதலான தர்வயங்க
ளாக் கனவிலே ஜீவித்துத்திரிபப் புக்கவாறே, “ அவற்றை இவனுக்கெட்டாதபடி வைக்கக்
கடவோம் ” என்று உறிமேலே உயரச் சேமித்துவைக்க; அடிப்பொத்து உபயோகயோக்ய
மன்றிக்கே எல்லாரும் உபேகசித்துக்கிடந்தொரு வரலையுருட்டிக்கொண்டியோய்உறிக்கிழே
கவிழவிட்டு அதின்மேலேபேறி நின்னு. நல்வாரலானால் நதிவே தேடுவாருண்டாயிருக்குமெ
ன்றாய்த்துப் பொத்தவுரலைத்தேடி யிட்டுக்கொண்டது. தித்தித்தவித்யாதி. காய்ச்சித்திரட்
டித்தடானிலே வைத்த ரஸ்யமான பாலையும், கண்டந்து தடாவினில் சேர்த்து வைத்த வெண்
னெய்யையும், தடாவினி லென்கிறனிது, கிழும்மேலும் அர்வயித்துக் கிடக்கிறது, விழுங்
கியவென்கையாலே பாலும் திரட்டுப்பாலென்றே கொள்ளவேணும்.

மெத்தவித்யாதி. இவற்றை அழுது செய்கிற விடத்தில் அபிநிவேசாதிசயத்தாலே
மிகவும் திருவாயிறு நிறைய வழுது செய்த. அத்தன். ஸ்வாமியானவன். சிழ்ச்சொன்ன வர்த்
தார்த விசேஷத்தைப்பற்ற வுகந்து சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தென்னைப் புறம்புல்குவான்.
ஆழியான். கர்த்தரிமத்தில் மிகவும் அவகாஹந முனையவனென்னுதல்; கையிலே திருவா
ழியை யுடையவனென்னுதல். திருவாழியை யுடையவன் என்றபோது, ஸ்வாதிருவானவன்
கிடார்! கூடாதாரைப்போலே யிப்படி செய்தவனென்று கருத்து. என்னைப் புறம்புல்குவான். எ.

மூ.—மூத்தவைகாண முதுமணற்குன்றேறித்

கூத்துவர்தாழிக் குழலாலிசைபாடி

வாய்த்த மறையோர் வணங்க விமையவர்

ஏத்தவந்தென்னைப் புறம்புல்குவா னெம்பிரானென்னைப் புறம்புல்குவான் அ.

பதவுரை.

மூத்து அவை— வர்த்த ஜ்ஞானபாயானது
காண— காணும்படி

முது— உந்தமான்

மணல் குன்று ஏறி— மணற்குன்றிலே ஏறி

குழலால்— வேயங்குழலாலே [முரளி]

இசை பாடி— இசைகளைப்பாடியுக் கொண்டும்

மறையோர்— வைதிகமுநிகள்

வணங்க— வணங்கும்படி.

இமையவர்— தேவர்கள்

ஏத்த— ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியாகவும்

வந்து— இப்படிக்கூத்தாடின செவ்வியோ

பே வந்து

வ்யா. ஊட்டாம்பாட்டு. மூத்தலைவகாண. வயஸ்ஸாலும் ஜாத்யுசிதமான வடிவா
லும் மூத்த தேவபுருஷங்களுக்கானவை தன்னுடைய சேஷபுருஷத்தைக் காணும்படியாக. அன்
றிக்மே, மூத்த என்கிற விடத்தை, மூத்து என்று கடைக்குறுத்துத்தலாய், அவை என்று
ஸபையாய், (க)வர்த்தஜுஸ்பை பென்னவுமாம். முதமணவித்யாதி. எல்லார்க்கும் தெரியும்ப
டியான உயர்ந்த மனத்தினாலேயே. முதமையால் - கிளர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. கூத்
தித்யாதி. நிலவறையிற் கிடக்கிற பெண்களும் விட்டுவந்துகாண்கைக்கு உறுப்பாகையாலே
பரிதனாய்க்கொண்டு கூத்தாடி. குழலாலிசையாடி. திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதுகிற
குழல்வழியே இசைக்கோப்பாடி. குழலின் தவநி வாய்ப்பிடுகிற மூத்தவையறிவது. தான்
நின்ற பண்களுடைய பெயரைச்சொல்லிப்பழக்கையும், வெறுத்தவர்களைக் கால்கட்டிப்
பொறை கொள்ளுகையும் முதலான சப்தவிசேஷங்கள் இவ்வேடு பழகப் போரும் பெண்க
ளுக்கிறே தெரிவது. “குழலாலிசையாடி. கூத்துவந்தாடி.” என்றவாழ்த்துக்கொள்வது. குழ
லோசையாலே அபிமதரைத்தூட்டி, “அவர்கள் காணப்பெற்றேமே” என்று உகந்து
கொண்டாய்த்துக் கூத்தாடுவது. பரக்கால்கூத்து, சூடக்கூத்து என்று விசேஷியாமையாலே,
இவற்றில் விதேனுமொரு கூத்தாகக்கூடவது.

வாய்த்தவித்யாதி. ஸ்வசேஷபுருஷங்களுக்கான வானாப்பாட்டு, தன்னை அடியொத்தித்திரியும்
விலக்கணரான (உ)ரிஷிகளானவர்கள் இந்த சேஷபுருஷத்திலே தோன்று வணங்க, தேவர்களா
னவர்கள் இதைக்கண்டு (ஈ)வித்தராய்சின்று ஸ்துதிக்க. அன்றிக்மே. வாய்த்த என்கிற வல்
லொற்றை- மெல்லொற்றாக்கி, வாய்த்தவென்றாய், மறையோரென்கிறது - நிலவறையிலே
மறைந்து நின்றவர்களுள்படியாய், முன்பு நிலவறைகளிலே மறைந்துகிடந்து குழலோசை
வழியே கிட்டின பெண்கள், திருவடிகளின் மார்த்தவத்தை நினைந்து இந்தக்கூத்தை அமை
க்கக்கூட வணங்க, அரிவிஷராய்க் கூத்தைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்த முன்பு சொன்ன(க)வர்
த்தஜுருக்கள் (ஈ)வித்தராய் ஸ்துதிக்குமாடியாகவென்னவுமாம். வந்தித்யாதி. இப்படிக்கூத்தா
டியைச் சவ்விடையாலே வந்தெண்ணப் புறம்புல்குவான். எம்பிரான். எங்களுக்கு மஹோபகாரக
னுவெண்ணப் புறம்புல்குவான். அ.

மு.—கற்பகக்காவு கருதியகாசலிக்

கிப்பொழுதீவனென் றிந்திரன்காலினில்

நிற்பனசெய்துநிலாத்திகழ்முற்றத்துள்

உய்த்தவனெண்ணப்பறம்புல்குவானும்பர்கோனெண்ணப்பறம்புல்குவான்.

பதவுரை.

இந்திரன்— தேவீவந்தரனுடைய
காவினில்— நந்தவந்தத்திலிராநின்ற

கற்பகக்காவு— கல்பவர்க்குத்தை

கருதிய— (தன் அகத்து முற்றத்தில் கட்டுத்
தரவேனுமென்று) ஆசைப்பட்ட

இப்பொழுது— இப்போதே

சுவன் என்று— அவற்றைக்கொணர்ந்து தரக்
கடவேனென்று

நிலா திகழ்— நிலவால் விளங்காநின்ற

முற்றத்துள்— அவளகத்து முற்றத்திலே

வ்யா. ஸ்ரீபதாம்பாட்டு. கற்பகமிதப்பாதி. தேவலோகத்திலே இருந்தானுடைய காலிலே சிற்றித கற்பகக்காவை, (க)சசிபண்ணின் அலமகிபடியாக “பிடுங்கிக்கொண்டிபோய் பூலோகத்திலே என்னுடைய கலாமுற்றத்திலே நடந்ததாலேனும்” என்று ஆசைப்பட்ட அபிமதையான ஸ்தபாயமையிராட்டிக்கு, காளைபென்னுதல், பின்னையென்னுதல் செய யாதே, இப்பொதே தாக்கடவேனென்று பிடுங்கிக்கொண்டு போயா சிற்றகச்செய்தே, முற்பட ஆதரித்திருந்தான், தன்புலுக்கடையிலே ஸ்ரீபுலுக்கடையிடுங்கிக்கொண்டு போய்ப்பொ ருமையாலே குடிநனைய வஜ்ரத்தைவாங்கி, துடர்ந்து யுத்தம் செய்வானாகவந்து, வந்தகார்பம் பலியாமையாலே ஸ்தோத்தரம் செய்ய, “இப்போதுநாளை கொடுபாகலேனும், பின்பு அங்கே வந்து சிற்றகக்கடவது” என்று ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு போந்து, “வண்துவரை நட்பான்” என்கிறபடியே ஸ்ரீமதந்தவாகையிலே கிலாமுற்றத்திலே நடவன். உய்த்த வன் என்னையாலே இங்கேகொடுவென்று நடப்பின்பு அங்குத்தையிலுங்காட்டில் தனையும பூவும் கொழுந்துமாய்க்கொண்டு ஸமீபத்தமாய்படி சொல்லுகிறது. என்னையிதப்பாதி. இப் பாடி அபிமதையைய பாதந்தரனாவன் என்னைப் புறம்புலனாகுவான். உம்பர்கோன், பிராட்டி யுகப்படிச் சொன்னையாலே இஸ்ஸவபாவத்துக்குத் தோன்று எழுதிக்கொடுக்கும் நித்பஸூரிக ளுக்கெல்லாம் சிர்வாஹுகனாவன் என்னைப்புறம்புலனாகுவான். கல்.

அ. சிகமத்தல், இத்திருபொழிகற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கடங்கிறார்.

மு.—ஆய்ச்சியன்றுழிப்பிரான் புறம்புல்கிய
வேய்த்தடந்தோளினோல் விட்டுசித்தன்மகிழ்ந்து
நாத்ததுமிழிவை யீரைந்தும்வல்லவர்
வாய்த்துநன்மக்களாய் பெற்றமகிழ்வரே. டி.

பதவுரை.

வேய்— ஸ்ரீங்கிலையொத்ததாய்
தட— பெருந்தாநின்ற
தோளி— தோள்களையுடைய
ஆய்ச்சி— (தாயா) யசோதைப்பிராட்டி.
அன்று— அங்காலத்திலே
ஆழி— திருக்கையில் திருவாழியை யுடைய
பிரான்— கண்ணபிரான்
புறம்புல்கிய— புறம்புல்கிய பரகாரங்களைச்
சொல்— சொல்லை சொன்ன
விட்டு சித்தன்— பெரியாழ்வார்
மகிழ்ந்து— உகந்து

சுந்த— அருளிச்செய்ததாய்
தமிழ்— த்ராவடமான
இவை இரண்டு இரண்டும்— இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
வல்லவர்— துதவல்லவர்கள்
வாய்த்த— எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு
பாடுதகக் கிடாகப் பொருந்தின
நல் மக்களை— விலகினை சிவப்பதார்த்தளை
பெற்று— பெற்று
மகிழ்வர்— ஸந்தோஷிப்பவர்கள்.

வ்யா. வேய்த்தடந்தோளி—ஆய்ச்சி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேய்போலையாய் பெருத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையனான யசோதைப்பிராட்டி. அன்

றித்யாதி. அக்காலத்திலே கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரன் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த சைசவாதுகுணமாகத் தன்னைப் புறம்புல்கின ப்ரகாசங்களைச் சொன்ன சொல்லை. விட்டுச்சித்தனித்யாதி. பெரிபாழ்வார் தத்காலம்போலே அதுபவித்து ப்ரீதராய், அது தன்னை யெல்லாருமறியுட்படி உபகரித்ததாய் ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடமாயிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். வாய்த்தவித்யாதி. ஸர்வேச்வரனுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகைக்கிடாக வாய்த்த விலகூணரான சிஷ்யபுத்தர்களை லபித்து, அத்தால் வந்த ஆநந்தத்தை யுடையராவர். டி.

பெரியஜீயர் திருவாடிகளேசுரணம்.

அடி வரவு.— பாட்டுக் கிண்கிணி கத்த நாந்தகம் வேண்கலச் சத்திரம்
பொத்த மூத்த கற்பகம் ஆய்ச்சி மெச்சு.

ஆக - திருமொழி, ௯-க்கு, பாட்டு-க0௪.

முதற்பத்து முற்றிற்று.

—(*)—

இரண்டாம்பத்து.

அ. கீழிசண்டு திருமொழியிலும் - “ அச்சோ ” என்றும், “ புறம்புல்குவான் ” என்றும் அவன், சைசவாதுகுணமாக ஓடிவந்து மேல்விழுந்து முன்னும் பின்னுமணைக்கும் ரஸத்தை, தாண்டுவனிக்க வாசைப்பட்டு அவனைக்குறித்து ப்ரார்த்தித்து அவன் அப்படி செய்ப யசோதைப்பிராட்டி. அதுபவித்தாற்போலே, இந்த சேஷடிதங்களினுடைய ரஸத்தை யதுபவிக்க வாசைப்பட்டு, தாமும் அப்படி ப்ரார்த்தித்து தத்காலம்போலே யதுபவித்து இனி யராநா; சிறுப்பிள்ளைகள் அப்பூச்சிகாட்டி வினையாமுத்தையும் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாடு தோற்ற அவன் ஆசரித்தத்தை தத்காலத்திலுள்ளா ரதுபவித்து ஹர்ஷ்டராய்ப் பேசினும் போலே, பிற்காலமாயிருக்கச் செய்தோயும் தத்காலம்போலே தாமதுபவித்துப்பேசி ஹர்ஷ்டராகிற ரித்திருமொழியில். *

மூ.—மெச்சுதுசங்கமித்தானல்வேயுதி

மெச்சு— கொண்டாட்டியடி.

மெச்சு— மெச்சு.

மெச்சு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை

மெச்சு— இடக்கையிலுடையனாய்

மெச்சு— கண்ணாடியத்வதியையுடைய

மெச்சு— வெங்குழலை [முரளியை]

மெச்சு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய கண்ணன்

மெச்சு— கந்தரிமமான

மெச்சு— நய்துத்திலே

மெச்சு— பராஜபமடைந்த

மெச்சு— கூமாவான்களான

மெச்சு— ஆய்— பாண்டவர்களுக்குத் துணையாய்

மெச்சு— மெச்சு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை

மெச்சு— அடைபாது

அன்று— அக்காலத்திலே

பாசதம்— பாசதாபுத்தத்திலே

கை செப்த— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யநுரின

அத்துதன்— அந்த துதனானவன்

அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்— அப்பூச்சிகாட்டா கின்றான்!

ஐ அம்மனை!— அஹம்!

அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்.

† அப்பூச்சி காட்டுகையாவது— வால்கள் எதிர் த்தலைக்கு பயங்காட்டுவதற்காகச் செய்யும் கண்ணை யிறுத்துவது, மயிரால் முகத்தை மறைத்துக் காட்டு வது முதலான சில சேஷ்டிகங்கள்.

ஐ அம்மனை— இது— கண்ணி பம்பட்டிச் சொல் லும் சொல்.

வெடா. முதற்பாட்டு. மெச்சுது சங்கமிடத்தான். “ஆசிரிதாநந்தரனான பாண்டவ பகவாதி” என்று எல்லாரும் மெச்சும்படியாக ஆதுகிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை மிடத்திரு க்காப்பிலேயுடையவன். “மெச்சு” என்கிறவிது, “மெச்சு” என்று கடைக்குறைத்தலாய்க் கிட க்கிறது. மெச்சு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை. மெச்சுதல் - கொண்டாட்டம். ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்ய த்வதிதான் பரதிகுலர் மண்ணுண்ணும்படியும் அதுகூலர் வாழும்படியு மாயிதே யிருப்பது. (க) பஸு நாடுந லெடுதூர நாடு வலுஹாநிரஜாய த 1 வெடாநாடுவலு ஸு வெடாநாடு வலு பொயிநாடு” என்கிறபடியே. நல்லேயுதி. இதிலே அவதாரத்துக் கடைகுறையான கிருபகம். அதுகூலர் வாழும்படி நல்லகுழலை யுதுமவன். குமுலுக்கு நன் மையாவது - “நன்னரம்புடைய தும்புருவோடு நாரதனும் தந்தம் கிணைமற்ற” “மார் கன்சின்னு மதுதாரைகள்பாயும்” இதயாதிப்படியே தன்னுடைய த்வதியிலே சேதநா சேதநாபாகமற சபிபித்தவற்றை. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் திருக்குழலும் இவ்வவதாரத்தில் கைதொடனாபிதே யிருப்பது. பசுமேய்த்துத் திரியுங்காலத்திலும், “ஆசிரியரினம் மீளக் குறித்த சங்கம்” என்றும், “கேயத்திக்குழலு திற்பும் கிரைமேய்த்தும்” என்றும் சொல்லக்கடவதிலே.

பொய்க்குதில் தோற்ற. கந்தரிமமானசூதிலே பராஜிதாய் ஸர்வஸ்வத்தையு மிழந்த. செவ்வையில் இவர்களை ஐயிக்கப்போகாதிதே; கந்தரிமத்தாலேயிதே இவர்களை ஐயித்தது. டோறையுடை மன்னர்க்காய். அவர்கள்செய்தது கந்தரிமமென்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும்க் கொதவிக் கியின்றிக்கே, கூமை யையுடையராயிருந்த ராஜாக்களுக்காய். துர்யோதநாதி கள், இவர்கள் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்குமித்தனையல்லது இவர்கள் கூமையை அப

நூற்று நூபகமாகச் சொல்லுகிறது. மண்ணர்க்காய். (க) “மலுஜேஜீ”வ மொவ்வாவு ஸுஹு
மெது - ௧ நாடிபு” என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ஸர்வவிதமான துணையும் தானையாய்க்
கொண்டு பரதந்தாஸுப்.

பத்தூரித்தபாதி. இவர்களுக்காக ஸ்ரீதாதெழுந்தருளி “ பாண்டவர்களும் நீங்களும
விரோதித்தராதே உள்ளார்க்குள்ள அம்சங்களை விபஜித்துக்கொடுத்து, கூடிக்கலந்திருக்
கில் (உ)நீர்க்கஜீவிசு நாகலாம் ” என்ன; அவர்கள், “ நாங்கள் அதுசெய்யோம் ” என்ன;
“ஆனால், சிறிது குறைபவாகிலும் கொடுங்கோள், அவர்களை நான் பொருத்துகிறேன் ”
என்ன; அதுக்கும் அவர்களின்சயாமைமையாலே, “ ஆனால், அவர்களைவார்க்கும் தலைக் கிரண்
ரோகப் பத்துர்தனைக் கொடுங்கோள் ” என்ன; “இவைமெய்னும் நாங்கள் செய்வதில்லை,
விரோபாக்கைய பன்றே வஸூந்தரை, புத்தத்தைப்பண்ணி ஜாதித்தவர்கள் ஜீவிக்கு மித்தனை ”
என்ன; ஆனால், “ அது தன்னைச்செய்யுங்கோள் ” என்று போந்து, இத்தலையையும் புத்
தத்திலே பொருத்தி, அன்று பாரதபுத்தத்திலே கையுமணியும்வருத்து, ஸாரதியாய் நின்று
நடத்தின ஆசிரிதபகஷ்பாதியான அந்தத்தூதனுனவன். அப்பூச்சி - பயங்கரமா யுள்ளது.
அதாவது- லோகத்தில் பாலரானவர்கள் எதிர்த்தலைக்கு பயங்கரமாகக் காட்டுவன சில சேஷ
புத்தங்கள்.

இவ்விடத்தில் விசேஷமுண்டு. அதேதென்னில்; நீர்மையைக்கண்டு “ நம்மிலே
பொருவன் ” என்றிருத்தவர்கள் பயப்படுப்படி ஈச்வரதவசிஹ்நங்களைக்காட்டுகை. “ இவ்
விடத்தை, 1 உயர்தபின்னை பாடாநிற்க, திருவோலக்கத்திலே, அத்துதனைன்று -
பெருமானைக்காட்டுவது, அப்பூச்சியென்று - கண்ணை யிறுத்துக்கொண்டு வருவதாய்
அபிரமிக்க; உடையாவப்பின்னை ஸேவித் தெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் - திருக்கைகளைத்
திருத்தோன்களோடு சேர்த்துக்காட்ட, அவரும், அப்படியே அபிரமித்துக்கொண்டுமவர,
‘ இதுக்கடியென் ’ என்று விசாரித்துப் புரிந்து பார்த்தருளி, ‘ ஸ்ரீகோவிந்தப் பெருமான்!
இருந்தீரோ ’ என்றருளிச்செய்தார் ” என்று ப்ரஸித்தமிறே. அப்பூச்சி யென்கிறது -
இரண்டு திருக்கையி லாழ்வார்களுடும். அம்மனே யென்கிறது - கண்டு பயப்பட்டுச் சொல்
லுகிற வார்த்தை. க.

மு.—மலைபுரைதோண்மன்னவருமாரதருமற்றும்

பலர்குலையநூற்றுவரும் பட்டழியப்பார்த்தன்

சிலைவளையத் தீண்டெர்மேன் முன்னின்றசெங்கண்

அலைவலைவந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். உ.

பதவுரை.

மலை புரை— மலைபோலே திண்ணிதான

தோள்— தோள்களையுடைய

மன்னவரும்— அரசர்களும்

மாரதரும்— பீஷ்மர்முதலிய மஹாரதர்
களும்

மற்றும் பலர் — மற்றுமுள்ள பல அகிரத
மஹாரதர்களும்

குலைய— நடுங்கும்படியாகவும்

தூற்றுவரும் — தூர்யோதநன் முதலிய
தூற்றுவரும்

பார்த்தன்— அர்ஜுனனுடைய
சிலை— காண்டவமென்னும் வில்லானது
வளைய— வளையும்படியாகவும்
திண் தேர் மேல்— திண்ணியதேரின்மேலே

அலை வலை— அவன் ஜயத்தைச் சொல்லிப்
புகழுவானான் கண்ணன்
வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்
இத்யாதி பூர்வவாத்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. மலையித்யாதி. மலைபோலே ஒருவரால் சளிப்பிக்க வொண்ணாதபடி திண்ணிதான தோள்களைபுடைய ராஜாக்களும். இத்தான் - அகி பலபராக்கரமராகையாலே ஒன்றுக்கு மஞ்சாதவர்களென்கை. மாரதரும். பீஷ்ம த்ரோணாதிசுலான மஹாரதரும். பீஷ்மர், த்ரோணசார்யர், கர்ணன் என்கிற இவர்கள் ஒரொருவரே அகிருராகையாலே ஒரேதிரிகளுக்கு மஞ்சாதவர்களிறே. மற்றும்பலர். தனித்தனிபே யெண்ணி முடியாமையாலே மற்று மிலர்களைடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி யிருப்பா ரகேகரென்கிறார். பதினோரேஷாஹினியானால் அதில் எத்தனைசூர ருண்டாயிருந்தும்; ஆகையாலே ஸமுச்சயித்துச் சொல்லுமித்தையிறே. குலைய. “ கர்ஷ்ணன் ஸாரத்யம் பண்ணுவதாகிலேறினன்.” என்று கேட்டபோதே “ நாம் இனி ஜீவிகை யென்றொரு பொருளுண்டு. ” என்று பீஷ்மர் நடுங்கும்படியாக. கீழே, அவர் இவர் என்றும்போலே விசேஷத் தோற்றச்சொல்லி, “குலைய” என்கையாலே- இங்குக்கத்தில் வந்தால் ஒருவர்க்கு, பொரு விசேஷமு மில்ல யென்கை.

நூற்றுவரும்பட்டியு. கீழே - மன்னவருமென்று - ராஜாக்களைச் சொல்லி யருக்கச் செய்தே, இவர்களைப் பிரித்தெடுக்கையாலே- கோபலீவர் தத்யாயத்தாலே அங்கு இவர்களை பொழிந்தவர்களைச் சொல்லிற்றுக்கடவது. பாண்டவர்களோடே யுத்தம்பண்ணி ஜயித்து பூமிப்பரப்படங்கலும் தாங்களே யானுவதாகக் கோலியிருந்த துர்யோதனாதிகள் நூற்று வரும் பட்டியு, (க) “ கெபெடுவலத நிவகாஃ ஸுலபுரேவ ” என்கிற படியே கர்ஷ்ணன் அழியச்செய்வதாக ஸங்கல்பித்தபோதே நின்று நின்று வேரற்றாரம்போலே பட்டு பின்னை யுருவழிந்துபோம்படியாக.

பார்த்தன்சிலைவளைய. அர்ஜுனன்கையில் காண்டவம் வளைய. அதாவது - அகி ரத மஹாரதரான பீஷ்மாதிகளை மதியாதே, அர்ஜுனன் எதிர்த்து நின்று வில்வலித்து யுத்தம் பண்ணவல்லனாப்தது இவனுடைய ஸஹாயபலத்தாலென்கை. திண்டேர்மேல்முன்னின்ற மஹாரதரான பீஷ்மாதிகள்விட்ட ஆக்ரேயாஸ்தராதிகளாலே (உ) தத்தமாய்விழாமல் தன் திருவடிகளின் ஸம்பந்தத்தாலே திண்மையை யுடைத்தாய்நின்ற தேரின்மேலே (ங) “ உரஸாபா ரயா ரோஸ வாபாஷ்வாசூரேஜா ராயவர ” என்கிறபடியே அர்ஜுனனால் பொறுக்க வொண்ணாத அஸ்தரசஸ்தரங்கள் வந்தாலும் தன்மேலே பேற்றுக்கொள்ளும்படி ஸாரதியாய் முன்னின்ற.

செங்கணலைவலை. தான் ஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்யத்தாலே ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று அந்த விஜயத்தை அர்ஜுனன் மேலே யேறிட்டு அவன்பக்கல் வாதஸல்யந்தோற்றக் கடாஷித்து நின்று அவன் விஜயந்தோற்றப் பலவற்றையும் சொல்லிப் புகழுமவன்

ஆலைவலைபென்பது - அந்தக் கௌரவமும் அதிகார கௌரவமும் பாராதித தன் றெ ஞ்சில் ப்ரத்திபங்கமானவற்றைச் சொல்லுமவனிறே. அது இங்கு முண்டாகையாலே இவ்வா டும் ஆலைவலை பென்னலாமிறே. இப்படி தான் அருளிச்செய்தது சரணுகதாபானவள் குழல் முடிப்பிக்கைக்காகவிறே. வந்தித்பாகி. இப்படி பலர் குலையவும் பட்டழியவும் சிலைவா னவும் தேர்முன்னின் று ஸாத்யம்பண்ணின், ஆச்சிந வினோதிநிரஸநம், ஆச்சிநபரதந்தர்யம் முதலான ஸ்வபாவங்களையுடையவன் வந்து அப்பூச்சோட்கின்றுன். அம்மனே. பூர்வவந். உ.

ஆயன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற, னம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றன். ௩௩

வந்து இப்பாதிபூர்வவத,

(ங) “நகராங்கிசை விஜயம் கர்ஷண.” (ச) “ரஜோபஸ்த்த உபாவிசத்.” (ரு) “விஸ்
ரஜப் ஸுசாந்தபயம் தோதலம்விந்நமாஸுமி.” (ஈ) “தரிஷ்யே வராகதவ.”

பின் இவ்வுத்தலை மதியாயல் சென்றுபுக்கு. “கலவிடமுடைய காளியன் துடத்தைக் கலக்கி”
 மருட்டையிப அந்த தடாகத்தைக்கலக்கி, காளியன் கருத்தனுப்த் தலையெடுத்தெழுந்துருக்
 துடித்தான். தடம்பேறி. அந்த விஷாக்கியாலே அருகே பட்டு நிற்கிற நொருகடம்பை,
 தன் கலக்கத்தால் சுப்பசிலை பூங்கடம்பாக்கி அதன்மேலேபேறி. காளியனித்யாதி. காளி
 தடையால் விஷாச்சயமாகையாலே கருமான பணத்திலே திருவடிகளில் திருச்சிலம்பு தவ
 மீதுபடி சென்று குதித்து, அவன் பணங்கள் நெரிந்து வாய்களாலே சத்தம் சொரியும்படி
 மீதுபடி சானம் புகுருமளவும் அதன்மேலே நின்றும் சத்தம் செய்து. வேயித்யாதி.
 இந்த மீத்தகார்த்தத்தைக் கண்டிம் கோட்டிம் “என்னாகப்புகுதிதோ” என்று தறைப்பட
 தித் திடந்து கதிபெகிற இவ்வதுகல ஜரங்கள் தலையெடுத்து மீதிராய வாழும்படி திருக்கை
 கில் வெயன் குழலையுதி, இவ்வதுமா துவ சேஷடித்தாலே வில்மபநியனாய் நின்ற. ஆயன்.
 வக்கலம் செய்தாலும் ஜாதுபுசுதமர ஜடைத்தனத்தில் சூ(றை)லையாதவன். வந்தப்பூச்சிகாட்டு
 சிற்றான்.

மு.—இருட்டிப்பிறந்துபோ யெழைவல்லாயர்
 மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து வன்கஞ்சன்மாளப்
 புரட்டியந்நாளங்கள் பூம்பட்டேக்கோண்ட
 அரட்டன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ச.

புதுவரை.

இருட்டில்— அந்தகாரத்திலே
 பிறந்து— திருவவதரித்து
 போய்—(பின்பு) திருவாய்ப்பாடியிலேபோய்
 மனை— தன்பக்கல் சாபல்பமுடையராய்
 வல்— கர்ஷணாச்சயத் தாலுண்டான பலத்தை
 ஆயர்— இடையர்களுடைய
 மருட்டை— மதியவங்கிப்பேசும் பேச்சுக்களை
 தவிர்ப்பித்து— தவிரும்பாடிபண்ணி
 வன் கஞ்சன்— வன்னெஞ்சனான கம்ஸன்

மான— மாளும்படியாக
 புரட்டி— மயிலாத் தூக்கிப் பிடித்துப்
 புரட்டி—
 அந் நான்— பணி ரோட்டின அந்த நாளிலே
 எங்கள்— எங்களுடைய
 பூ பட்டு— அழகிய பட்டுக்களை
 கொண்ட— வாரிக்கொண்டுபோன
 அரட்டன்— திம்பனைவன்
 வந்து இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. இருட்டில் பிறந்து. (க) “பெருநாகெவிலாயாரெ ஜாய
 ரோமெஜநாடிமெ” என்கிறபடியே கம்ஸன் முதலான துஷ்பரகர்திகள் கண்படாதபடி
 அருகுசின்றாரைத் தெரியாத விருளிலேவந்தவதரித்து. “எப்போது பிறப்பது” என்று
 ஹிம்ஸிக்கைக்காக விரிவின வாளை உறையிலிடாம விருக்கிறவன், கண்ணால் கண்டால் விடா
 னிறே. (உ) “ஜாநாதாவதாரனெ கம்ஸையம் ஐதிஜநஜஃ” என்றாளிறே தேவ

(க) “மத்யராத்ரே கிலாதாரே ஜாயமாரே ஜநார்த்தநே.” (உ) “ஜாநாதாவதாரநே
 கம்ஸையம் ஐதிஜநஜஃ.”

ன்கிடந்து கதறியதற்குத் திருவாய்ப்பாடியிலே போய்.

ஏழைவல்லாயர் மருட்டைத்தவிர்பித்து, தன்பக்கல் சபலராய், (ச) “கூலிசூயாஃ கூலி
வையாஃ” என்கிறபடியே தன்னைப்பற்றி யிருக்கும் பலத்தை யுடையான கோபரானவர்கள்,
செருக்காலே தாங்கள் கம்ஸனை அழிக்கவல்லவாப்போலே சொல்லும் (உ) ப்ராமகோத்திகனை,
“தீங்கெல்லாரும் வேணுமோ, நானே செய்க்கிறேன்” என்றும்போலே சொல்லும். தன்
னுடைய உத்திவிசேஷங்களாலே தவிரும்படி பண்ணி, வன்கஞ்சன் மாளப்புரட்டி. நான்
செய்கிறேன் என்றது உத்திமாத்தரமாய்ப் போகாமே கம்ஸப் பிரிதனாய், தன்னைப்பற்றித்
துக்கொண்டுபோகவந்த அந்நாளுடனே ஸ்ரீமதுகையிலே யெழுந்தருளி, உத்ஸவத்துக்
கென்றழைத்துவிட்டு, வழியிலே நலியுப்படியாக தன் குவலயாபிடத்தையும் மல்லையும
நிறுத்தி (ஈ) “தாஜேஷு வுலுவிதஃ” என்கிறபடியே, தான் உயர்ந்த நிலத்திலேயேறிப்
பார்த்துக்கொண்டிருந்த வன்னைஞ்சனான கம்ஸன் முடியுப்படியாக, அவன் வழியில்
நிறுத்தின விரோதிகளை நிரஸித்துக்கொண்டு சென்று அவனிருக்கிற மஞ்சஸ்த்தலத்திலே யெ
ழுப்பாய்ந்து, (ச) “கேசேஷுஷா க்ஷுட விக்ஷு துரீபுரீ உதே விக்ஷுஷாபா தபாபிஸ
கேஷுஷா வாரி உவாகு” என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைத் தட்டிப்பொகட்டு, மயிரைப்
பிடித்திழுத்து, கீழேபூமியிலேவிழுத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்து, “கஞ்சன் குஞ்சியித்
தடித்த” என்கிறபடியே மயிரைத் தூக்கிப்பிடித்து, நிலத்திலேயிட்டுப் புரட்டி. அந்நா
ளிற்பாதி. பணிநீராட்டின வந்தாளிலே எங்களுடைய அழகிய பட்டுக்களை வாரிக்கொண்ட
திம்பனுனவன். அரட்டு-தீம்பு; மிக்கக்காமாம். வந்தப் பூச்சிக்காட்டுகிறான். ... ச.

மு.—சேப்பூண்டசாசேதிதிற்த் திருடிநெய்க்

காப்பூண்டு நந்தன்மனைவிகடைதாம்பால்

சோப்பூண்டுதுள்ளித் துடிக்கத்துடிக்கவன்

ரூப்பூண்டானப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ரூ.

புதுவரை.

சே பூண்ட— எருதுகள் பூண்டு வலிக்கப்

பட்ட

சாடு— சுகடத்தை [சுகடாஸாரனை]

சிறி— உதைத்து

நெய்க்கு— நெய்க்கு ஆசைப்பட்டு

திருடி— களவுகண்டு

ஆப்பு உண்டு— இடைச்சிகளால் கட்டப்

பட்டு

நந்தன்— நந்தகோபருடைய

மனைவி— பத்தியான யசோதைப்பிராட்டி

யானவன்

கடைதாம்பால்— கடைகிற கயிற்றாலே

துள்ளி துடிக்கத்துடிக்க— மிகவும் துள்

ளித்துடிக்கும்படி

சோப்பு உண்டு— அடியுண்டு

அன்று— அப்போது

ஆப்பு உண்டான்— கட்டுண்டிருந்தவன்

அப்பூச்சி இத்தபாதி பூர்வவத்.

(க) “கர்ஷணசூயாஃ கர்ஷணபலாஃ.” (உ) ஸூரிகொதி. (ஈ) “துங்க
மஞ்சவயவஸ்த்திதஃ.” (ச) “கேசேஷுஷா க்ஷுட விக்ஷு துரீபுரீ உதே விக்ஷுஷாபா தபாபிஸ
கேஷுஷா வாரி உவாகு” என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைத் தட்டிப்பொகட்டு, மயிரைப்
பிடித்திழுத்து, கீழேபூமியிலேவிழுத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்து, “கஞ்சன் குஞ்சியித்
தடித்த” என்கிறபடியே மயிரைத் தூக்கிப்பிடித்து, நிலத்திலேயிட்டுப் புரட்டி. அந்நா
ளிற்பாதி. பணிநீராட்டின வந்தாளிலே எங்களுடைய அழகிய பட்டுக்களை வாரிக்கொண்ட
திம்பனுனவன். அரட்டு-தீம்பு; மிக்கக்காமாம். வந்தப் பூச்சிக்காட்டுகிறான். ... ச.

⑩.

சொப்பட்டத்தோன்றி. நன்றாகத்தோன்றி. அதாவது- “ஸர்வேச்வரனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றேனும்” என்று நோன்பு நோற்றதுக்கிடாக், (க) “ஜாதொவரி டெவடெ வெஸா! ஸாஹக்யுமஹாயா!” என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன்கு திவ்யநர்யணம் திவ்யநாமம்

என்றது, (உ) “ நெவகி பஞ்சபுலகரப்பாராவிவடிவகுதழ ” என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸ
தோஷமற ஆளிர்ப்பவித்தமைபைப் பற்ற. (ங) “ மெநெஷமஹபுசாராவெடு நயொநயா
வேயுபகல ” என்னக்கடவதிடு.

தொறுப்பாடியோம். தொறு- பசு. தொறுவர்- ஆயர். தொறுப்பாடியோமென்றது-
ஆறுப்பாடியிலுள்ளோமான நாங்கனென்றபடி. வைத்த. சேமித்துவைத்த. துப்பமித்பாதி.
துப்பம்- நெய். நெய்யையும் பாளையும் தயிரையு மமுதுசெய்த. எல்லாவற்றையும் சேர
விழங்கினவென்கையாலே-“ துப்பமும் பாலும்” என்கிற விடத்தில், தூஞ்சின நெய்யும் காய்
ந்த பாலும் விவசுந்தம். அன்றிக்கே, “விழுங்கிய” என்கிறவிது- அமுதுசெய்கிறதற்குப் பர்
யசயமான சொல்லாய், தாஸ்யா துகுணமாகக் கொள்ளவுமாம். அப்பன். உபகாரகன். இவ்வோ
தாவ்பங்களை விரும்பியமுது செய்த வுபகாரத்தன்னைச் சொல்லுகிறது. வந்தப்பூச்சிகாட்டு
கின்றான். சு.

மு.—தத்துக்கொண்டாள்கோலோ தானேபெற்றாள்கோலோ
சித்தமனையா ளசோதை யிளஞ்சிங்கம்
கொத்தார்கருங்குழற் கோபாலர் || கோளரி
அத்தன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனே யப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். எ.

பதவுரை.

தந்து— ஸ்வி க்ர்தபுத்ரனாக
கொண்டாள் கொல் ஓ— வளர்த்துக்கொண்
டாளோ;

(அன்றிக்கே,)

தானே— தானே [மெய்நொந்து]
பெற்றாள்கொல் ஓ— பெற்றாளோ;
சித்தம் அனையாள்— தன்கருத்துக்கு ஒத்து
நடக்குமவளான
அசோதை— யசோதையின் வாயிற்றில் பிறந்த
வனாய்

இள சிங்கம்— பாலஸிஹ்மம் போலேயிரா
நின்றவனாய்
கொத்து— பூங் கொத்துக்களாலே
ஆர்— நிறைந்திரா நின்றதாய்
கரு— கறுத்திராநின்ற
குழல்— கேசபாசத்தையுடையனாய்
கோபாலர்— இடைபார்களுக்கு
கோள்— மிடுக்கையுடைய
அரி— ஸிஹ்மம் போன்றவனாய்
அத்தன்— ஸ்வாமியானவன்
வந்து இதயாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. தத்தித்யாதி. (ச) தத்த புத்ரனாக வளர்த்துக்கொண்டாளோ;
அன்றியே, தானே மெய் நொந்து பெற்றாளோ. அதாவது-“ அசோதையிளஞ்சிங்கம்” என்ன;
இவள் (ச) தத்தஸ்விகாரம் செய்யக்கண்டிலோம், இவள் பெறுகிறபோது இவளைப்பார்த்

(க) “ ஸபலம் தேவி! ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத் தவோதராத். ”

(உ) “ தேவகி பூர்வஸந்த்யாயா மாவிர்ப்புதம். ”

(ங) “ நைஷகர்ப்பத்வமாபேதே நயோந்யா மவஸைத்ப்புட. ”

(ஈ) “ நெய்யுபகலமொளரி. ” (உ) உதீ

(க) “கௌரவபுரவாஸாஸா உஸோஜாஜா துஜா துஜா” என்கிறபடியே அவனும் அப் போது மோலித் துக்கிடந்து உணர்ந்த பின்பிறே விவனைக்கண்டது. இப்படி தான் சொல்லு கிறது அதிலேகாமான விவனுடைய ரூபகுணசேஷ்டிதங்களைக் கண்டால் “இவன்பிள்ளை” என்று சொல்லப்போகாதபடி யிருக்கையாலே. அவன் தானும், “இம்மாயம் வல்ல பிள்ளை நம்பி யுள்ளே யென்மக்களை யென்பர் நின்றார்” என்று இவனுடைய அறிமாதுவை சேஷ்டிதங் களைக்கண்டால் நீ என்னுடைய பிள்ளையாகக்கூடாது, நடுநின்றவர்கள் உன்னை என்னு டைய பிள்ளை என்றே சொல்லாநின்றார்கள் என்னும்படியாயிறே யிருப்பது.

சித்தமித்யாதி. தீம்புகண்டாலும் நியமியாதே தன் நெஞ்சுக்கு ஒத்து நடக்கும்ப ிசோதையுடைய பிள்ளையாய் பாலனிஹம்மப்போலே அவனுக்கு அடங்காதே துரிகிறவன். நியமித்தாளாகிலும் “அங்ஙனும் தீமைகள் செய்வார்களோ நம்பி! ஆயர். மடமக்களை” என்று இவன் தீம்பிலே கைவளரும்படியாக வாய்த்து நியமிப்பது. “அஞ்சுரப்பாளனோ தையாணாடவிட்டிட்டுருக்கும்” என்னக்கடவதிறே. கர்வத்தாலும் அநபிபவநீயதையா லும்- இளஞ்சிங்கமென்கிறது. கொத்தாரித்யாதி. உகந்தார் உகந்தபடிருட்டின பூங்கொந் துக்களாலே நிறைந்திருப்பதாய் (உ.) “கஜநவபூரூபாபிஷேக” என்கிறபடியே இருண்டிருப்பதான திருக்குழலை யுடையனாய், கோபாலர் கீழடங்காமல், மிடுக்கையுடைத் தான் விஹம்மப்போலே செருக்கி மேணைத் திருக்குமவன். அசோதை யிளஞ்சிங்கம்- கோபா லர் கோளரி. தாய்க்கடங்காதவன் ஊர்க்கடங்கானிறே. கோன்- மிடுக்கு. அத்தன். ஸ்வாமி. கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவங்களுக்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தப்பூச்சி காட் டுகின்றான். 61.

மூ.—கொங்கைவன்குனி சொற்கொண்டு குவலயத்

துங்கக்கரியும் பரியுமிராச்சியமும்

எங்கும்பரதற்கருளி வன்கானடை

அங்கண்ணனப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் மெனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். அ.

பதவுரை.

கொங்கை — முதுகிலே முலைபுறப்பட்ட

டாப்போலே கிளர்ந்ததாய்

வன்— வலியதான

கூனி— கூணையுடைய மந்தரையின்

சொல் கொண்டு— வார்த்தையைக்கொண்டு

குவலயம்— பூமண்டலத்திலுள்ள ஆனை

கருக்குள்ளே

துங்கம்— உயர்ந்திருப்பதான

கரியும்— ஆனைகளையும்

பரியும்— குதிரைகளையும்

இராச்சியமும்— ராஜ்யத்தையும்

எங்கும்— எழுந்த நுளுகிற காட்டையும்

பரதற்கு— பாதாழ்வானுக்கு

அருளி— கொடுத்தது

வன்— ஒருவராலும் புருதற்குரிதான

கான்— காட்டை

அடை— அடைந்த

அம்— அழகிய

கண்ணன்— கண்களையுடையவன்

அப்பூச்சி இத்தாதி பூர்வவத்.

(க) “ததர்ச்ச ப்புத்தாஸா யசோதா ஜாதமாத்தமஜம்.” (உ) “அஞ்ஜநபூர்வஜ்யம்

வயா. எட்டாம்பாட்டி. கொங்கைபித்பாதி. முதுகிலே முலைபுறப்பட்டாற் பேர்லே திரண்டு விளர்ந்த வலிய கூணையுடையான மந்தரையுடைய வசந்ததைக் கொண்டு. காட்டுக் குப்பையிற் பிறிதர்வசநங்கொண்டாயிருக்க, குப்பையுடைய வசநங்கொண்டென்பா னென் னென்னில்; ௧, “ மத்த ராயா நயங்க உ ஸஸுர மொலெஷா நு ராஜே ” என்கிறபடியே வரப்பாடுசேற துக்கள் சொல்லுகிறவிடத்தில் முந்துறவெடுத்தது இவனையிறே. இவளுடைய வசந்ததிலே கலக்கிய மாமனத்தனளாயிறே கைகேசி வரம் வேண்டிற்று; அதடியாகவிறே சக்ரவர்த்தி போகச்சொல்ல வேண்டிற்றும். ஆகையால் எல்லாவற்றுக்கும் மூல மிது வாகையாலே இவளுடைய சொல்கொண்டு போனாரென்கிறது.

சுவலயத்துங்கக்கரியும். பூமியிலானகை எல்லாவற்றிலும் விஞ்சின சத்ருஞ்சயன் முதலானவர்களுடும். பரியும். அப்படி லோகவிலகலுமான குகிறைகளும். இராச்சியமும். அகண்டகமான ராஜ்யமும். எங்கும். (௨) “ உக்ஷாகுணாஜிபஹுதி ஸுமெஸுவ நகா மந ” என்கிறபடியே எழுந்தருளுகிற காடுதானும். பரதற்குளி. கைகேயீவராதுகுண மாக சக்ரவர்த்திவசந்ததின்படியே பூரீ பரதாழ்வானுக்குக் கொடுத்து. வன்கானடையிற் யாதி. ஒருவரால் ப்ரவேசிக்க வரிதான வலிய காட்டையடைந்த வழகிய ஸுலபனானவன். கட்டினகாப்போடே காடேறப் போகச் சொன்ன விடத்தில் முகத்தில் கருகுதவின்றிக்கே முடியைத் தவிர்ந்து ஐடைபைப் புனைந்து நாட்டை விட்டுக் காடேறப் போனபடியை நினை த்து, அழகிய- ஸுலபனென்கிறது. அன்றிக்கே, (௩) “ ராஜகேவதூக்ஷ ” என் கிறபடியே அழகிய திருக்கண்களை யுடைய நென்னவுமாம். அப்போது, “ ராஜ்யைச்வர் யத்தைவிட்டுக் காட்டிற்போந்தோம் ” என்னும் க்லேசமின்றிக்கே அகவாயில் ஹர்ஷம் திருக்கண்களிலே தோன்றுமபடியாகப் போனபடியைச் சொல்லுகிறது. அ.

மூ.—பதகமுதலேவாய்ப் பட்டகளிறு

கதற்க்கைகூப்பி யென்கண்ணகண்ணுவென்ன

உதவப்புள்ளுர்ந்தங் குறுதுயர்தீர்த்த

அதகன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். கூ.

பதவுரை.

பதகம்— கொடி பகான்

முதலே— முதலையின்

வாய்— வாயில்

பட்ட— அகப்பட்ட

களிறு— பூரீ கஜேந்தராமுவான்

கதறி— கதறிக்கொண்டு

கை கூப்பி— அஞ்சலிபண்ணி

என்கண்ண! கண்ண! என்ன— “எனக்கு

நிர்வா ஹகணுவனே!” என்று

பலகாலும் கூப்பிட

உதவ— அவ்வாபத்காலத்தில் உதவுகைக்கு

புள்— பெரிய திருவடி நாயனரை

ஊர்ந்து — வேகமாய் நடந்திக்கொண்டு

சென்று

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. பதகமுதலை. பதகம்-கொடுமை. “கொடியவாய்வினக்கு” என்னக்கடவதிறே. “அதினவிடத்தினுக் கனுங்கியமுங்கியவானே” என்னும்படி. ஸ்ரீகஜேந்தராவானே கொடுப்பதென கொடுமைபைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, “பாதகம்” என்கிறதை, “பதகம்” என்று குறைத்துக்கிடக்கிறதாய் - பாதகத்தை யுடைத்தான முதலை யென்னவாயாம். அதாவது- சாபோபஹதமாய் வந்து கிடந்ததிறே. இம்முதலையே தன்னுடைய சாபமோகூடென்று அறிவையாலே தன்காரியளித்தியளவும் இவன் காலைப்பிடித்த பிடி நழுவிடாதென்றபடி. வாய்ப்பட்டகளிறு. அதன்வாயிலே அடப்பட்ட யானையானது. தன்னிலமல்லாமையாலே ஒரு தீர்ப்பு முஷின்கையிலே யகப்பட்டதாயிற்று. வெளிகிலமாய்கில் இதன் அருகுவரமாட்டாதிறேயது.

கதறியித்யாதி. அதன்வாயிலே யகப்பட்டவிடத்தில் “நம்முடைய பலத்தாலேதான் நிக் கரையேறுகிறோம்” என்று (ச) “மஜசூகஷ்டே தீரே க்ராஹ ஆகாஷ்டே டிவெஜெ.” என்கிறபடியே ஆசிரம் தேவஸம்வதன்சம் அது நீருக்கிழுக்க, தான் கலாக்கிழுக்கச் சென்ற விடத்திலே, அதுக்குத் தன்னில மாகையாலும் அடிமத வித்தியாலும் “முழுவிழுதலை” என்னும்படி. பலமதசமித்து, தனக்குத் தன்னிலமல்லாமையாலும் அசிரமதாலாபத்தாலும் பலம் கூணமாய், துதிக்கை முழுத்துப்படியாகையாலே “இனி நம்மார் செய்யலாவ தொன்றுமில்லை” என்று (உ) “பரமோவஜோபநோ ந நஸா உவிஜபகாடி” என்கிற படியே அத்தகையில் ஸர்வேசுவரனையே தனக்கு ரகூகளுக நினைத்து, தன்கையாபெயித்தா அஞ்சலிபண்ணி, தன்னுரத்தியெல்லாம் தோற்றுப்படி கூப்பிட்டுக்கொண்டு, வனக்கு நீர் வாஹகளுவனையென்று பலகாலம்சொல்ல. “நாராயண! ஒ! மணிவண்ண! நாகணையாய்! வராய” என்று கூப்பிட்டானாகவருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார்; இவர் “என்கண்ணு னண்ண” என்று கூப்பிட்டானாக வருளிச்செய்தார்; (ங) “உதேவ திவ்யேஷ்டே திவெஷ்டே” என்று கொண்டு- “ஆதிஸ்ராமே” என்று கூப்பிட்டானாக பெளரணிகர் சொன் னார்களிறே. இவை தன்னில் சேருப்படி பென்னென்னில்; “ஸ்ராமம்” என்கிறவிடத்தில் அவ்வா தாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனான ஆகாரத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டானாகையாலே, அதுக்கு பர் யாய சப்தங்களைப்பிட்டு ஆழ்வார்களருளிச்செய்தார்களாகையால் எல்லாம் சேர்க்குறையிலே.

உதவவித்யாதி. இந்த ஆர்த்தத்தவநி திருச்செவிப்பட்டபோதே திருப்படுக்கையில் நின்றுப் பதறிப்பெழுந்திருந்து (ச) “சுதஜிதவஉலவதி ஸ்ரவிக்ஷாஸ்ய” இத்யாதிப் படியே வேரைமுதலியார் திருக்கைகொடுக்கவும்பற்றாமல் திருவடிநிலைகோத்து எழுந்தருளு கையுமின்றிக்கே, வெறும்தறையிலே பத்தெட்டடியிட்ட பதற்றத்தைக்கண்டு “இதுக்கடி யென்” என்றுபயப்பட்டு திவ்யாரந்திபுரம் கைநெரிக்க, பெரியதிருவடியைப் பண்ணெய்து

(க) “கஜ ஆகாஷ்டே தீரே க்ராஹ ஆகாஷ்டே ஜலே.”

(உ) “பரமபதமாபந்ரோ மஸா சிந்தயத்திரிப்.”

(ங) “முலேதி முக்த பதமாலபதி த்விபேந்த்ரோ.”

(ச) “அதந்திர சரபபதி ப்ரவிக்ஷாஸ்யம்.”

ஊறப்பெறாமல், வெறுப்புறத்திலே மேற்கொண்டு, “அந்த ஆர்த்திக்குதவிலே ஹூம்” என்று மகத்தைப்பற்ற அவனைப் பேரித்துவிரைபு நடத்திக்கொண்டு சென்ற, அந்தப் பொய்கையில் முதலிலிருக்கையிலே யகப்பட்டு ஸ்ரீ கஜேந்தரன்பட்ட அதுமாத்ரது 0 க்குத்தைப்போக்கின. ஸ்ரீ கஜேந்தரனுக்கு துக்கமாவது (ஈ) “நாஹுக்ஷெவரஸுரஸு குரணாபுஜய வஸு” 2 1 1 க ஸ்ரீ கஜேந்தரனுக்கு வாய்ப்பொருவிபுது-ஹுரெ” என்கிறபடி சொல்கிறிற்று, செவ்வியழிபாமல் திருவடிகளின்சாத்தப் பெறுகிறிலோனொன்று. அதான். மிடுக்கன். இப்படி ஆசரித ரக்தனாம்பண்ணின சத்தவிரசெஷத்தைச் சொல்லுகிறது. வந்தபூச்சிகட்டி கீண்டான்.

மு.—வல்லாளிலங்கைமலங்கச் சரந்தூர்த
வல்லாளனை விட்டுசித்தன்விரித்த
சொல்லார்தவப்பூச்சிப் பாடலிவைபத்தும்
வல்லாளபேய்வைகுந்த மன்னிட்டுப்படு. 0.

பரவரா.

வல்ல ஆன்— வலிய ஆனசோயுடைய
இவ்வகை— வங்காபுரியானது
மலங்கை— கலங்குப்படி
சரந்த— பாணங்களை
தூரந்த— ஏனின

வில ஆனனை— விலை ஆண்டவனை
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
விரித்த— பரப்பி அருளிச்செய்த வையாய்
சொல்லார்த— சொற்களால்நிறைந்திருப்பதாய்

அப்பூச்சி— அப்பூச்சி விஷயமான
பாடல்— பாட்டுக்களாரிருக்கிற
இவைபத்தும்— இப்பத்தையும்
வல்லார்— அதிகரிக்கவல்லவர்கள்
பேய்— பாத்ரமண்டலத்தைக் கடந்து
பேய்
வைகுந்தம்— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
மன்னி இருப்பார்— பொருத்திரிடுப்பவர்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. வல்லாளிலங்கை. வலிய ஆனசோயுடையது. தூரவரால் அடக்கவொன்றாத பரிசுக்கட்டுடைத்தான லங்கையானது. ராவலன் மனிற்கும் சடியான ஆண்டிள்ளைகள் வந்ததிக்கிறவூரிதே. மலங்க. செருப்பும் தேவாரமும் ஒக்கக்கட்டிப் போக்கிடந்தேடி மலங்குப்படியாக. சரந்தூர்த விலலாளனை. திருச்சரங்களை மேன் டெலும் நடத்தின வில்லையுடையவனை. இத்தால்-சுவரத்தவப்பிடார லன்றிக்கே, அவதாரத் தூக் சதுகுணமாகின்ற அம்பாலே அவ்வுகையடந்த ஆண்டிள்ளைத் தனத்தையச் சொல்லு கிறது. இத்திருமொழி கர்ஷணவதார விஷயமாயிருக்க, நிகமத்தில் இப்படியருளிச் செய் கது, அவ்வவதாரத்துக்கும் இவ்வவதாரத்துக்குமுண்டான ஐக்கியத்தைப்பற்றவிறே. “வன் கானடையங்கண்ணன்” என்று இந்த ஐக்கியம் கீழும் சொல்லப்பட்டதிறே.

விட்டுசித்தன்விரித்த. பெரியாழ்வார் விஸ்தரணவருளிச் செய்தவையான. சொல் லார்த்தித்யாதி. சொல்லிரப்பத்தைபுடைத்தாய் அப்பூச்சிவிஷயமான பாட்டுக்களாரிருக்கிற விப்பத்தையும் ஏதேனு மொருபடிவல்லவர்கள். சொல்லார்துவென்றது- அதிகரிப்பார்க்கு

வலாய்ப்பே ஹேதுவாக அரங்குதா மாரக்கத்தா லெப்பாய முந்வைகுண்டத்திலை யவணையதுப
வித்து மங்கனாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு யாவத்காலமு மிருக்கப்பெறுவர். ... ௮.

பெரியஜீயர் திருவடிகளை சாணம்.

அடிவரவு.—மெச்சு மலை காயிருட்டுச் சேப்பூண்ட சேப்புத்
தத்துக் கொங்கை பதகம் வல்லா ளரவணை.

ஆக - திருமொழி. ௮-க்கு, பாட்டு-ககதி.

அ. ஆழ்வார்களெல்லாரும் கர்ஷ்ணாவதார ப்ரவணாபிரந்தாரர்களேயாகிலும், அவர்
களெல்லாரையும் போலன்றிக்கே, கர்ஷ்ணாவதாரத்திலே ஆதிப்ரவணாராய், அவ்வவதார ரஸா
நுபவத்துக்காக கோபஜநமத்தை ஆஸ்த்தாரப்பண்ணி, “ போகத்தில் வழுவாத புதுவை
யர்கோன் ” என்கிறபடியே அவ்வவதார ரஸமுள்ளதெல்லாம் அதுபவிக்கிற வராகையாலே,
முதல் திருமொழியிலே - அவன் அவதரித்த மையத்தில் அங்குள்ளார்செய்த உபலாபந
விசேஷங்களையும், அநந்தரம், யசோதைப்பிராட்டி. அவனுடைய பாதாதி கேசாந்தமான
அவயவங்களி லுண்டான வழகை ப்ரத்யேகம் ப்ரத்யேகமாகத் தானநுபவித்து, அதுபுபுஷு
க்களையும் தான் அழைத்துக்காட்டினபடியையும், அநந்தரம், அவன் அவனைத் தொட்டிலிலே
ற்றித் தாலாட்டினபடியையும், பிற்காலமாயிருக்க, தத்காலம்போலே பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே
யசோதாதிக்குடைய ப்ராப்தியையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையராய்க்கொண்டு தாமநுபவித்து
அநந்தரம், அவன் அம்புலிபை யழைக்கை, செங்கீரையாடுகை, சப்பாணிகொட்டுகை, தளர்
நடை நடக்கை, அச்சோவென்றும், புறம்புல்குவானென்றும், யசோதைப்பிராட்டி. அபேக்ஷி
க்க முன்னும்பின்னும் வந்தணைக்கையாகி பாலசேஷடி நங்களை, (க) தத்பாவயுக்தராய்ச்
கொண்டு அடைவே அதுபவித்துக்கொண்டிவந்து, சிழ்த்திருமொழியிலே-அவன் திருவாய்ப்
பாடியிலுள்ளாரோடே அபூர்வசுகாட்டிலிளையாடின சேஷடி தத்தையும் தத்காலத்திலே அவன்
அதுபவித்துப் பேசினுற்போலே தாமும் அதுபவித்துப்பேசி ஹர்ஷ்டராணர்; இனி, அவன்
ஸீலா வ்யாபாரச்சாந்தனும் முலையுண்கையையும் மறந்து நெடுப்போதாகக்கிடந்து உறங்குகை
யாலே “ உண்ணப்பிள்ளையைத்தாயறியும் ” என்கிறபடியே யசோதைப் பிராட்டி அத்தை
யறிந்து, “ அம்ம முண்ணத்துயிலெழாயே ” என்று அவனை யெழுப்பி, நெடும்போதாக
முலையுண்ணமே கிடந்தமையை அவனுக்கறிவித்து, நெறித்துப்பாய்கிற தன் முலைகளை
யுண்ணவேனுமென்று அபேக்ஷித்து, அவன் இறய்த்திருந்தவளவிலும் விடாதே நிர்ப்பந்
தித்துமுலையூட்டின ப்ரகாரத்தை, தாமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, (க)தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு
அவனை அம்ம முண்ண வெழுப்புதை முதலான ரஸத்தை யதுபவித்துப்பேசி ஹர்ஷ்ட
ராகிரார் - இத்திருமொழியில்.

(க) தலாவயுக்த.

*

வரவுவகையான வயிற்சைந்தாய் வனமுலைகள் சோர்ந்துபாயத்
திருவுடையவயம்மேத்துத் திளைத்துதைத்துப் பருகிடாயே. க.

பதவரை.

அரவு— திரு அனந்தாழ்வானை
அணையாய்— படுக்கைபாகவுடையனாய்
ஆயர்— இடையர்களுக்கு
எறே!— தலைவனானவனை!
அம்மம் உண்ண— முலைப்பாடுண்ண
தாயில்— திருப்பள்ளியில் நின்றும்
எழாய்— எழுந்திருக்கவேணும்;
நீ— நீ
இரவும்— நேற்றுராத்நிரியும்
உண்ணாது— முலையுண்ணாமல்
உறங்கி போய்—உறங்கிப்போனதுமன்றிக்கே
இன்றும்— இன்றைக்கும்
உச்சி கொண்டது— நடுப்பகலாயிற்று;
வரவும் காணேன்— (நீயாக எழுந்திருந்து
அம்மமுண்ண வேண்டுமென்று) வந்த
படியும் கண்டிலேன்,

வயிறு அசைந்தாய்— (அபேசைநிலையில்
யென்னவொண்ணாதபடி) வயிறு
தளர்ந்திரா நின்றாய்,
வனம் முலைகள்— அழகியமுலைகள்
சோர்ந்து பாய— பால் சோரிந்து பாயும்
படியாக
திரு உடைய— அழகு பொருந்திய
வாய்— திருப்பவளத்தை
மடுத்து— வைத்து
திளைத்து— கர்வித்து
உதைத்து — கால்களா லென்னுடம்பி
லுதைத்துக் கொண்டிருந்து
பருகிடாய்— பாகம் பண்ணவேணும்,
(ஆல், ஓ, ஏ, - இவை அசைச்சொற்கள்.)

வ்யா. முதற்பாட்டு. அரவுணையித்யாதி. மென்மை, குளிர்ந்தி, நாற்றம் தொடக்கமா
னவற்றை பரக்கிறபாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானைப்படுக்கைபாகவுடையனாயிருந்துவைத்து
(க) “நாமவநுஜே-ஹுஜேஹு” மகி” என்கிறபடியே அப்படுக்கையை விட்டுப் போ
ந்து அவநீர்ணயம் ஆயர்க்கு பாதாநுனாவனே. அப்படுக்கைவாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்டு
போந்தவாஸனையோ ஆயரேறானவிடத்திலும் படுக்கைவிட்டுமூர்த்திராதே பள்ளிகொள்ளு
கிறதா? அவன்தான் இதர ஸஜாதியன யவதரித்தால் “சென்றால் குடையாம்” என்கிற
படியே (உ) சந்தாதுவர்த்தியாய் அடிமைசெய்யக்கடவ திருவனந்தாழ்வானும் அவனுடைய
அவஸ்த்தாதுகுணமாகப் பள்ளிகொள்வதொரு திருப்படுக்கையான வடிவைக் கொள்ளக்கூடு
மிதே. ஆகையால் அங்குண்டானஸுகமெல்லாம் இங்குண்டாயிருக்குமிதே கண்வளர்ந்தருளு
கிறவனுக்கு. அம்மமுண்ணத்துயிலேழாயே. “முலையுண்ண” என்னுதே, அம்மமுண்ண வென்
றது - சைசவாதுகுணமாக அவன்சொல்லும் பாசா மதுவாகையாலே. தாயில்-நித்தரை. எழு
கையாவது - அது குலைந்தெழுந்திருக்கை. எழா யென்கிறது - எழுந்திருக்க வேண்டுமென்
கிற பார்த்தரை. இரவுமித்யாதி. நீ ராத்ரியுண்ணுதே புறங்கி, அவ்வளவுமன்றிக்கே இன்
றும் போது உச்சிப்பட்டது. ராத்ரி அலைத்தலாலே கிடந்துறங்கினால் விடிந்தாற்றுகிலு
முண்ணவேண்டாவோ; விடிந்தவள்வேயோ, போது உச்சிப் பட்டதுகாண். ஆலும் ஓவு

(க) “நாகபரியங்கமுத்தல்லாஜ்ய ஹ்யாகதே.”

(உ) மநாநாவதி.

அம்மமுன்னா வேணுமென்று வரவும் சுண்டி லென்; அபேபைகூறில்லைபென்ன வொண்ணுத
பாடி வாய்றுகநர்க்கிராகின்றும். வன்முலைகள்சோர்ந்துபாய. வனப்பு- அழகும, பெருமை
யும். முலைகளானவை யுன்பக்கல் ஸ்ரீரஹத்தாலே நெறித்து, பால்உள்ளடங்காமல் வடிந்து
பரக்க. உனக்குப் பசிபுண்டாறிருக்க, இப்பால் இப்படி. வடிந்துபோக உண்ணுதொழிவகே!
என்று கருத்து. திருவுடையவாய்மதேறு. அழகிய திருப்பவளத்தமைத்து. திரு- அழகு.
இவ்வாழ்வுகளிலே உண்ணுடைய திருவுடை பரையை அழித்திவசம் தோற்ற மடிக்து. திளைத்
தித்பாதி. முலைபுன்கிற ஹந்தைநீதாற்ற கர்வித்துக் கால்களாலே பெண்ணுடம்பிலே யுதைத்
துக் கொண்டிருந்து உண்டிடாய். பருகுதல்- பாகம்பண்ணுதல். ... க.

மூ.—வைத்தனெய்யுங்காய்த்தபாலும் வடிதழிரு நறுவெண்ணெயும்
இத்தனையும் பெற்றறியே நெம்பிரான்! நீபிறந்தபின்னை
எத்தனையும் செய்யப்பெற்ற யேதுஞ்செய்யென் கதம்படாதே
முத்தனைய முறுவட்செய்து மூக்குறிஞ்சி முலையுனையே. ௨..

பதவுரை.

எம் பிரான்!— எனக்கு ஸ்வாமியானவனே!
நீ பிறந்தபின்னை— நீ எனக்குப் பிள்ளை
யாக வந்து பிறந்ததற்குப்பின்பு
வைத்த நெய்யும்— உருக்கிவைத்த நெய்யும்
காய்ந்த பாலும்— காய்ச்சின பாலும்
வடி தழிரும— கட்டியாகத் தோய்த்ததாயிரும்
நறு வெண்ணெயும்— மணம்மிக்க வெண்
னெய்யும்
இத்தனையும்— (அழகிய) இவற்றிலொன்றும்
பெற்று அறியேன்— பெற்றறியவில்லை
எத்தனையும்— உனக்குத் தோன்றின படி
யெல்லாம்

செய்ய பெற்றாய்— செய்யக்கடவை,
வதும் செய்பேன்— நானுண்ணைப் பிடித்த
வடித்தல் முதலியவையொன்றும் செய்
யக் கடவேனல்லேன்;
கதம்படாதே— நீ கோபியாதேகொள்;
முத்து அனைய— முத்துப்போன்ற
முறுவல் செய்து— ஸ்மிதம் பண்ணிக்
கொண்டு
மூக்கு உறிஞ்சி— மூக்காலே உரோசிக்
கொண்டு
முலை உனாய்— முலைப்பாலுண்ண வேணும்

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வைத்தவித்யாதி. பழுதற வருக்கிவைத்த நெய்யும்,
செறிவுறக்காய்ந்த பாலும், நீருள்ளது வடித்துக் கட்டியாயிருக்கிற தழிரும், செவ்வையிலே
கடைந்தெடுத்த நறுவிய வெண்ணெயும். எம்பிரான் நீபிறந்தபின்னை - இத்தனையும் பெற்றறி
யேன். என்னுடைய நாயனே! நீ பிறந்தபின்பு இவையொன்றும் பெற்றறியேன். அன்
றிக்கே, இத்தனைமென்றது- ஏகதேசமு மென்றபடியாய், இவற்றில் அல்பமும் பெற்றறியே
னென்னுதல். இப்படி பெண்ணைக் களவேற்றுவதே! என்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் செய்ய
வன்றோ நீ இவ்வார்த்தை சொல்லிற்றென்று குபிதனாக; எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய். உன
க்கு வேண்டினதெல்லாம் செய்யக்கடவை. ஏதும்செய்யென் கதம்படாதே. நான் உன்னைப்
பிடித்தல் அடித்தல் ஒன்றும் செய்யக்கடவேனல்லேன், நீ கோபிக்க வேண்டா. கதம்-

மூ.—தந்தம்மக்க ளுமுதுசென்றாற் றுய்மாராவார் தரிக்ககில்லார்

வந்துநின்மேற் பூசல்செய்ய வாழ்வல்ல வாசுதேவா!

உந்தையாருந் திறத்தரல்ல ருன்னைநாடுநென் றுரப்பமாட்டேன்

நந்தகோப னணிசிறுவா! நான்சுரந்த முலையுணையே. ந.

பதவுரை.

தம் தம்— தங்கள் தங்களுடைய

மக்கள்— பிள்ளைகள்

அமுது சென்றால்— அமுது கொண்டு
போனால்

தாய்மார் ஆவார்— அவர்களுடைய தாயா
ரானவர்கள்

தரிக்க கில்லார்— பொறுத்திருக்க மாட்
டார்கள் [கில்லார்- ஸமர்த்ததைகளாக
மாட்டார்கள்.]

வந்து— ஊரார் தங்கள் பிள்ளைகளைப்பிடித்
துக் கொண்டு வந்து

நின்மேல்— உன்மேல்

பூசல் செய்ய— சண்டையிட

வாழ்வல்ல—இதுவே வாழ்ச்சியாயிருக்கவல்ல

வாசுதேவா! — ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமக
னான கண்ணனே!

உந்தையார்— உன் தம்பப்பனார்

உன் திறத்தர் அல்லர்— உன் சேஷ்டைகளை

நோக்குந் தன்மையை யுடையரல்லர்,
நான்— நானே

உன்னை— பெருந்தீம்பனான உன்னை

ஒன்று— ஒருபடியாகவும்

உரப்ப மாட்டேன்— நியமிக்க வல்லளல்லேன்
(அவையெல்லாம் கிடக்க;)

நந்த கோபன்— நந்த கோபருடைய

அணி சிறுவா!— அழகிய பிள்ளாய்!

நான் சுரந்த—: (இப்போது) நான் சுரந்த

முலை உணாய்—முலைப்பாலை உண்ணவேணும்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. தந்தமித்யாதி. ஊரில் பிள்ளைகளோடே விளையாடப் புக
கால் எல்லாரையும் போலன்றிக்கே, நீ அவர்களை அடித்துக் குத்தி விளையாடா நின்றாய்; இப்
படி செய்யலாமோ, தந்தம் பிள்ளைகள் அமுது சென்றால் அவர்கள் தாய்மாரானவர்கள் பொ
றுக்கமாட்டார்கள். வந்துநின்மேல் பூசல் செய்ய. அவர்கள் தாங்கள், தங்கள் பிள்ளைகளையும்
பிடித்துக்கொடுவந்து உன்மேலே \$ சிலுகிட்டுப் பிணங்க. வாழ்வல்ல. அதில் ஒரு சற்று
மினைப்பின்றிக்கே ப்ரியப்பட்டு இதுவே போகமாக இருக்கவல்ல. வாசுதேவா. வஸு
தேவ புத்ரனாவனே. பசுவின் வயிற்றிலே புலியாயிருந்தாய்!. உந்தையாரித்யாதி. உன்
னுடைய தம்பப்பனானவர் உன்னிடையாட்ட மிட்டெண்ணார். உன்னை சிசுதித்து வளர்க்கா
ரென்றபடி. உன்னையித்யாதி. தீம்பனான வன்னை அபலையான நான் ஒருவழியாலும் தீர
நியமிக்கமாட்டேன். நந்தகோபனணிசிறுவா. ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கு வாய்த்த பிள்ளாய்!. அணி-
அமுது. இவன் தீம்பிலே உளைந்து சொல்லுகிறவார்த்தை. நான்சுரந்தமுலையுணையே. அவை
யெல்லாம் கிடக்க; இப்போது நான் சுரந்தமுலையை அமுது செய்யாய். ந.

மூ.—கஞ்சன்றன்றற் புணர்க்கப்பட்ட கள்ளச்சகடு கலக்கழியப்

பஞ்சியன்ன மெல்லடியாற் பாய்ந்தபோது நொந்திடுமென்று

அஞ்சினேன்கா ணமரர்கோவே! யாயர்கூட்டத் தளவன்றாலோ
கஞ்சனையுன் வஞ்சனையால் வலைப்படுத்தாய்! முலையுணையே. ச.

பதவுரை.

அமரர்கோவே!— தேவாதிராஜனே!
கஞ்சன் தன்னால்— (உன்மேல் கறுவா
நின்ற) கம்ஸனுலே
புணர்க்கப்பட்ட— (உண்ணைநலிவதற்காக)
கற்பிக்கப்பட்ட
கள்ளம்— கந்திரியமான
சகடு— சகடமானது
கலக்கு அழிய— ஸந்திபுத்தங்கள் குலைந்து
உருமாய்ந்து போம்படி
பஞ்சி அன்ன — பஞ்சபோலே
மெல்— ம்னுவான
அடியால்— திருவடிகளாலே
பாய்ந்தபோது— உதைத்தகாலத்திலே
நொந்திடும் என்று— நோவுண்டாகுமென்று

அஞ்சினேன் காண்— பாயப்பட்டேன் காண்;
ஆயர்கூட்டத்து அளவு அன்று— நான்
பாயப்பட்டது இடையருடைய திரள்
பாயப்பட்ட வளவல்ல;
ஆல் ஒ!— ஐயோ!
கஞ்சன்— உன் விஷயத்தில் வஞ்சனைகளைச்
செய்த கம்ஸனை
உன் வஞ்சனைபால்— நீ அவன் விஷயத்தில்
செய்த வஞ்சனைரினாலே
வலைப்படுத்தாய்!— தப்பாதபடி அகப்படுத்தி
முடித்தவனே!
முலை உணாய்.

நீ “ பஞ்சி ” என்கிறவனு “ பஞ்ச ”
என்பதற்குப் போலி.

வயா, நாலாம்பாட்டு, கஞ்சனித்பாதி. உன்மேலே கறுவதலைபுடையான கம்ஸ
னுலே உண்ணை நலிகைக்காகக் கற்பிக்கப்பட்ட கந்திரியமான சகடமானது. அதுவாய்ந்த
மாய் வருகையாலே- கள்ளச்சகடுதென்பது. கலக்கழிய. “ தவர்த்தும் முறிந்தும் உடல்
வேறுகப் பிளந்துவீய ” என்கிறபடியே கட்டுக்குலைந்து உருமாய்ந்து போம்படியாக. பஞ்சி
யித்யாதி. பஞ்சபோலே ம்னுவான திருவடிகளாலே உதைத்தபோது ‘ திருவடிகள் நொட்
’ என்று பாயப்பட்டேன் காண். அமரர்கோவே, தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகணவனை. உன்
னைக்கொண்டு தங்கள் விரோதிறைப் போக்கி வாழ்விருக்கிற வவர்கள் பாக்கயத்தாலேயிறே
உளக்கொரு நோவு வாராமலிருத்ததென்னை. ஆயர்கூட்டத்தளவன்றாலோ. ஆயருடைய திரள்
அஞ்சினவளவல்லகாண் நானஞ்சினபடி. ஆல், ஒ என்றவை விஷயதலையாகான அவ்யயங்
கள். கஞ்சனையித்பாதி. உன்றிறத்திலே வஞ்சனைகளைச்செய்த கம்ஸனை நீ அவன் திறத்திற்
செய்த வஞ்சனையாலே தப்பாதபடி அகப்படுத்தி முடித்தவனே. முலையுணையே. இப்போது
முலையை யமுதுசெய்யவேணும். ச.

மூ.— தியபந்திக் கஞ்சனுன்மேற் சினமுடையன் சோர்வுபார்த்து
மாய்ந்தன்னால் வலைப்படுக்கில் வாழ்கில்லேன் வாசுதேவா !
தாயர்வாய்ச்சொற் கருமங்கண்டாய் சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா
ஆயர்பாடிக்க கணிவிளக்கே யமர்ந்துவந்தேன் முலையுணையே. ௫.

பதவுரை.

மாயம் தன்னால்— கபடத்தாலே
வலை படுக்கில்— (நமுவாதபடி) பிடித்துக்
கொண்டால்
வாழ்கில்லேன்— (நான் பின்பு) ஜீவித்
திருக்கமட்டேன்
தாயர்— தாய்மாருடைய
வாய் சொல்— வாயால் சொல்லப்படுமது

சாற்றி சொன்னேன்— எல்லாருமறிப்படி
வெளிப்படையாகச் சொன்னேன்;
பொகவேண்டா— நீ வினாயாவேதற்கும்
தனியானுப் எங்கும்பொகவேண்டா;
ஆயர் பாடிக்கு— திரு ஆய்ப்பாடிக்கு
அணி விளக்கே!— மக்கள் தீபமானவனே!
அமர்ந்துவந்து— பொருந்திவந்து
என் முலை உணர்ப.

வயா. ஐந்தாம்பாட்டு. தீய புந்திக் கஞ்சன். தூர்புத்தியான கம்ஸன். பிள்ளைக் கொல்லியிறே. *மக்களாவனரைக்கல்லிடமோதின பாரிஷ்ட்டனிறே. உன்மேல்சினமுடையன். “தேவகியுடைய அஷ்டமகர்ப்பம் உனக்கு சத்ரு” என்று அசுரீரீவாக்யத்தாலே கேட்டிருக்கையாலும், பின்பு தூர்க்கை கொல்லிப்போன வார்த்தையாலும் “நமக்கு சத்ரு வானவன் கைதப்பிப்போய் நம்மால் கிட்டவொண்ணாத ஸ்த்தலத்திலே புகுந்தான், இவனை யொருவழிபாலே ஹிம்ஸித்தாய்க்கிடப்படியென்” என்றிருக்கையாலும், உன்னுடையமேலே மிகவும் க்ரோதமுடையவன். சேர்வுபார்த்து. அவிழ்ச்சிபார்த்து. அதாவது - நீ அஸஹாய னுபத்திரியும் அஸஸம் பார்த்ததென்கை. மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில். உன்னை நலிகைக் காக மாயமுருகிளரான ஆஸுரபரகர்த்திகளை திரியக்காயும் ஸ்த்தாவரமாய முள்ள வடிவுகளைக் கொண்டு நீ வ்யாபரிக்கும் ஸ்த்தலங்களிலே நிற்கும்படிபண்ணி, நீ அறியாமல் வஞ்சகத்தாலே நமுவாதபடி பிடித்துக்கொள்ளில். வாழ்கில்லேன். நான்பின்னை ஜீவித்திருக்க கூதமையல் லேன்; முடிந்தேவிசிவன். வாகுதேவா. உன்னுடையிறே ஸாதுவானவீவவரும் சிறைப்பட லேண்டிற்று. தாயரித்தாதி. தாய்மார்சொல்லு கார்யங்காண். அதாவது - உத்தேதசபதையாலும் பரிவாலும் தாய்மார் வாக்கால் சொல்லுவது பிள்ளைகளுக்கு அவசப்பகரணியங்காணென்கை. சாற்றிச்சொன்னேன் பொகவேண்டா. இதுதன்னைக் குன்னங்குருச்சியாக வன்றிக்கே எல்லாருமறியும்படி. ப்ரஸித்தமாகச்சொன்னேன்; வீலார்த்தமாகவும் நீ தனித்து ஓரிடத்தில் பொகவேண்டா. ஆயர்பாடிக்கணிவிளக்கே. திருவாய்ப்பாடிக்கு ஒருமங்கன தீபமானவனே. அணி - அமுரு. இத்தால் எனக்கேபன்று, உனக்கொரு தீங்கு வரில் இவ்வூராக இருள்முடி விடுங்கிடா யென்கை. அமர்ந்திதபாதி. ஆனபின்பு, பரபரப்பைவிட்டு ப்ரதிஷ்ட்டிதனுபவந்து உனக்கென்று சரத்திருக்கிற முலைபைய முதுசெய்யவேணும். ௫.

மு.—மின்னனைய நுண்ணிடையார் விரிகுழன்மே னுழைந்தவண்டு
இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூ ரினிதமர்ந்தா யுனைக்கண்டார்
என்னநோன்பு நோற்றாள்கோலோ விவனைப்பெற்ற வயிறுடையார்
என்னும்வார்த்தை யெய்துவித்த விருடிகேசா முலையுனையே. சு.

பதவுரை.

மின் அனைய— மின்னலையொத்ததாய்
நுண்— ஸஞ்சதமமாயிராநின்ற

இடையார்— இகிப்பையுடைய ஸ்திரிகளு
டைய

வி.ரி— பரம்பின
குழல் மேல்— கேசபாசத்தின் மேலே
துழைந்த— மதுபாரார்த்தமாகப் படிந்த
வண்டு— வண்டுகளானவை
இன் இசைக்கும்— இனிதாக இசைகளைப்
பாடா நிற்கிற

வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே
இனிது— திருவுள்ளம் பொருந்தி
அமர்ந்தாய்!— வர்த்திக்கிறவனே!
உன்னை கண்டார்— உன்னைப் பார்த்தவர்கள்

வ்யா. அறும்பாட்டு. மின்னித்யாதி. மின்னோடொத்த நுண்ணிய இடையையுடையவர்கள்
ளென்னுதல்; மின்னை ஒருவகைக்கு ஒப்பாகவுடைத்தாய், அவ்வவவன்றிக்கே, ஸ்ரீகுமாரமான
இடையையுடையவர்கள் ளென்னுதல். விரிசுழல்மேல் நுழைந்தவண்டு. விஸ்தர்தமான குழல்
மேலே மதுபாரார்த்தமாக அவகாஹித்த வண்டுகளானவை. இன்னிசைக்குமித்யாதி. மதுபா
ரத்தாலே செருக்கியினியவிசைகளைப் பாடாநிற்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே, பரமபதத்திலுங்
காட்டில் இனிதாகப்பொருந்தி வர்த்திக்கிறவனே. தாழ்ந்தார்க்கு முகக்கொடுக்கலான தேச
மாகையாலே திருவுள்ளம்பொருந்தி வர்த்திப்பது இங்கேயிறே. பரமஸாம்பாபநர்க்கு முக
ங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கு மித்தனையிறே பரமபதத்தில்; இங்கு இரண்டும் வித்திக்குமே.
உன்னைக்கண்டா ரித்யாதி. நாட்டிற் பிள்ளைகளைப்போ லன்றிக்கே, ஒருபுறம் சேஷபுநங்க
ளால் வ்யாவர்த்தனையிருக்கிற வுன்னைக்கண்டவர்கள், நாட்டிலே பாக்யாநிகைகளாய் விலகந்
தமான பிள்ளைகளைப் பெறுவாரமுண்டிறே. அவ்வவவன்றிக்கே, லோகத்தில் கண்டாநி
யாத வாலகஷணயத்தையுடைய விவனைப்பெற்ற வயிறுடையவன் இதுக்குடலாக என்ன நப
ஸ்வைப் பண்ணினுளோவென்று சலாகித்துச்சொல்லும் வார்த்தையை பெனக்குண்டாக்கித்
தந்த. இருடிகேசா. கண்டவர்களுடைய ஸர்வேந்த்ரிபங்கையும வ்யக்த்யந்தரத்தில் போ
காதபடி உன் வசமாக்கிக்கொள்ளும் வாலகஷணயத்தை யுடையவனே, முலைபுணியே. சு.

மூ.—பெண்டிர்வாழ்வார் நின்னோப்பாரைப் பெறுதுமென்னு மாயையாலே

கண்டவர்கள் போக்கோழிந்தார் கண்ணினையாற் கலக்கநோக்கி

வண்ணோம்பூங் குழலினுருள் வாயமுத முண்ணவேண்டிக்

கோண்டுபோவான் வந்துநின்றார் கோவிந்த! கீழுடையுணியே. எ.

பதவுரை.

பெண்டிர்— தந்தாமுடைய பர்த்தாக்களு
க்கு பார்வையகளாய்

வாழ்வார்— வாழாரின்றவர்களாய்

கண்டவர்கள்— உன்னைக் காணாநின்றவர்கள்

போக்கு ஒழிந்தார்— கால் வாங்கிப் போக
மாட்டாதே நின்னுலிட்டார்கள்;
வண்டு உலாம்— வண்டுகள்படிந்து உலாவா
நின்ற

பு— பல்பங்குளிலல்லங்கரிக்கப்பட்ட

தாய் சோபையைப் பார்த்து

வந்துகின்றா— வந்தா நன்றிகள்

உன் வாய் அமுதம்— உனது வாகமம் தந்தை
உண்ண வேண்டி— உண்ண விரும்பி
கொண்டு போவான்— உன்னைக் கொண்டு
போவதாக

(ஆதலால்,)

கொவிந்தா!— ஸர்வஸூலபனுக்கண்ணனே!

நீ முலை உணாய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பெண்டிரித்யாதி. ஸ்வபத்தாக்கஞ்சுரு பார்வையகராய் வர்த்
திப்பாராய் உன்னைக் கண்டவர்கள், உன்னைப்போலேயிருக்கும் பிள்ளைகளைப் பெறவேணு
மென்று மாஸையாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதபடியாய் விட்டார்கள். வண்ணோம் பூங்
குழலினர்- கண்ணினையால் கலக்க நோக்கி. பெருக்காற்றிலே இழியமாட்டாமல் கசையிலே
நின்று ஸஞ்சரிப்பாரைப் போலே, மதுளின் ஸமர்த்தியாலே உள்ளே அவகாஷிக்கமாட்டா
வன்களானவையிலே நின்று ஸஞ்சரிக்கும்படி பூவாலே அலங்கரித்தமான குழலையுடையவர்
கள் தங்களுடைய கண்களாலே உன்னுடைய ஸமுதாய சோபாதர்சகஞ் செய்து. கலக்க
நோக்குகையாவது- ஓரவயவத்திலே உற்று நினைகையன்கிலே, திருமேனியை யெங்குமொக்
கப் பார்க்கை. சிழ்- “பெண்டிர் வாழ்வார்” என்று - பகவையகராய் பர்த்திரத்தந்தைகளாய்
புத்தரஸாபேசைக்களானவர்களைச் சொல்லிற்று; இங்கு, வண்ணோம் பூங்குழலினரைன்று-
பார்ப்பு யெளவனையகராய் போகஸாபேசைக்களானவர்களைச் சொல்லுகிறது. உன்னித்யாதி.
உன்வாகமம் தம் புஜிக்கவேண்டி யுன்னை யெடுத்துக்கொண்டு போவதாக வந்து நின்றார்கள்.
கொவிந்தா. ஸர்வஸூலபனுக்கண்ணனே. உன் ஸௌலப்யத்துக்கு இது சோது. நீ முலையுணாயே.
அது வேண்டி-நபடியாகிறது, நீ இப்போது முலை யுண்ணவேணும். எ.

மு.—இருமலைபோ லெதிர்ந்தமல்ல ரிருவரங்க மேரிசேய்தரையுன்

திருமலிந்து திகழ்மாங்வு தேக்கவந்தேன் னல்தலேறி

ஒருமுலையை வாய்மடுத் தொருமுலையை நெருடிக்கொண்டு

இருமுலையு முறைமுறையா எங்கியேங்கி யிருந்துணயே. அ.

பதவுரை.

‡இரண்டிலைபோல்-இரண்டுமலைகள் போலே
எதிர்ந்த— மல் பொருவதாக எதிர்ந்துவந்த
மல்லர் இருவர்— சாணூர முஷ்டிகராகிற
இரண்டு மல்லர்களுடைய

அங்கம்— சரிந்ததை

எரி செய்தாய்!— பயாக்கியாலே கொளுத்தி

விழும்படி பண்ணினவனே!

உன்— உன்னுடைய

திரு மலிந்து— அழகு மிகுந்து

திகழ்— விளங்காநின்ற

மார்வு— மார்பானது

தேக்க— முலைப்பாலாலே நிறையும்படி

வந்து என் அல்குல் ஏறி— என்மடியிலே

வாய் மடுத்த— திருப்பவளத்திலே வைத்து

ஒரு முலையை— மற்றொருமுலையை

நெருடிக்கொண்டு— திருக்கையாலே பற்றி

நெருடிக்கொண்டு

‡ இரண்டு முலையும்— இரண்டு முலைகளையும்

முறை முறையா— மாறி மாறி

ஏங்கி ஏங்கி இருந்து—நயிலே நயிலே இளைத்

தினைத்திருந்து

உணாய்— உண்ணவேணும்.

‡ “இரண்டினொற்றுமிகை வுல்லருமே”

என்னும் நன்னூற் சூத்திரங்கொண்டு “இரு

முலையும்” என்னும் பதத்தை “இரண்டு

வந்த மலர்நுடையவும் சர்மனது(சு)பயாகநிபாலை(உ)தகதமாய்ஸ்பூம்படி. பண்ணைகொண்ட
உன்னித்யாதி. உண்டையைய அழகுமிக்கு விளங்காதினறுள்ள மார்வானது. மலிதல்-மிகுதி.
திகழ்ச்சி- விளக்கம். அன்றிக்கே, திருவென்று- பிராட்டியைச் சொல்லுகிறதாய், அவனொ
பூர்த்தியிற்ருக்கையாலே மிகவும் விளங்காதினறுள்ள வன்னுடைய மார்வென்னவுமாம்.
தேக்க. தேங்க. முலைப்பாலாலே நிறையுட்படியாக. வந்தென்னல்குலேறி. என்மடியிலே
வந்தேறி. ஒருமுலைத்தயாதி. ஒருமுலைவந்திருப்பவளத்திலே வைத்து ஒருமுலைபைந்
திருக்கையாலே பற்றி நெருக்கிக்கொண்டு இரண்டு முலைபையுட மாரி மாறி, பால் பரவின மி
ருதி திருப்பவளத்தில் அடங்காமையாலே நடுநடுவே இளைத்தினைத்து அமரவிருந்து அமுது
செய்யவேணும். அ.

மு.—அங்கமலப் போதகத்தி லணிகொண்முத்தஞ் சிந்தினுற்போல்
செங்கமல முகம்வெயர்ப்பத் தீமைசெய்திம் முற்றத்தாடே
அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளையவேண்டா வம்மலிம்ம
அங்கமரர்க் கமுதளித்த வமரர்கோவே முலையுனையே கூ.

பதவுரை.

அம்ப!— ஸ்வாமி!

அம்— அழகிய

கமலப்போது அகத்தில்-நாமரைப் பூவினிட-

த்தில்

அணி கொள்— அழகு கொண்ட[அழகிய]

முத்தம்— முத்துக்கள்

சிந்தினுற்போல்— சிதறினுற்போலே

செம் கமலம்— செந்தாமரை மலர்போன்ற

முகம்— முகமானது

வெயர்ப்ப— குறுவெயர்ப்பு அரும்பும்படி

இம்முற்றத்தாடே—இந்த முற்றத்துள்ளின்று

தீமை செய்து—திட்புகளைச் செய்து

அங்கம் எல்லாம்— உடம்பு முழுதும்

புழுதி ஆக— புழுதியாகும்படி.

விம்ம— நிரந்தரமாக

அளைய வேண்டா— புழுதியுடையாதேகொள்;

அங்கு— தூர்வாஸச் சாபத்தால் வருந்தின
அருகாலத்திலே

அமர்க்கு— தேவர்களுக்கு

அமுது அளித்த— அம்மாதந்தைய் கடைந்
தெடுத்தாக் கொடுத்த

அமர் கோவே!— தேவா திராஜனே!

முலை உணர்ப்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அங்கமலமித்யாதி. நிறத்தாலும் மணத்தாலும் செவ்விய
யாலும் விகாஸத்தாலும் அழகியதாயிருக்கும் நாமரைப்பூவினிடத்தில். போது - புஷ்பம்.
அகம்- இடம். அணியித்யாதி. நீர்மையாலும் ஒளியாலும் அழகை யுடைத்தான முத்துக்க
ளானவை சிதறினுற்போலே. செங்கமலமித்யாதி. சிவந்து மலர்ந்த நாமரைப்பூப்போலே
யிருக்கிற திருமுகமானது குறுவெயர்ப் பரும்பும்படியாக. தீமைமித்யாதி. இம்முற்றத்துள்
ளே நின்று தீம்புகளைச் செய்து உடம்பெல்லாம் புழுதியாகவிருந்து புழுதி யளையவேண்டா.
அம்ம, ஸ்வாமி! யென்னுதல்; இவன் சேஷடித தர்சனத்தால் வந்த ஆச்சரியோக்தியாதல்.
விம்மலித்யாதி. தூர்வாஸச் சாபோபஹதராய் அஸூரர்கள் கையிலே யிடுபட்டுச் சாவாமைக்கு

மூ.—ஓடவோடக் கிண்கிணிக ளொலிக்குமோசைப் பாணியாலே
பாடிப்பாடி வருகின்றாயைப் பற்பாப நென்றிருந்தேன்
அடியாடி யசைந்தைசந்தித் ததனுக்கேற்ற கூத்தையாடி
ஓடியோடிப் போய்விடாதே யுத்தமா! நீ முலையுனையே. ய.

பதவுரை.

உத்தமா!— புருஷோத்தமனாவனே!
ஓட ஓட— மிகவும் பதறி ஓட
கிண்கிணிகள்— திருவாடிச்சதங்கைகள்
ஒலிக்கும்— த்வதிக்கிற
ஓசை— த்வரியாகிற
பாணியாலே— சப்தந்தாலே
பாடிப்பாடி— நிரந்தரமாகப் பாடிக்கொண்டும்
அதனுக்கு ஏற்ற— அந்தப்பாட்டுக்குத் தகு
தையான
கூத்தை— நர்த்தகத்தை

அசைந்தைசந்தித்தி ஆடி ஆடி ஆடி— அதி
கம்பீரமாய் அசைந்தைசந்தாடிக்கொண்டும்
வருகின்றாயை— என்னை நோக்கி வருகிற
வுன்னை
பற்பாபன் என்று— “ இவன் பத்மநாபன்
அன்றோ ” என்று
இருந்தேன்— ஆச்சரப்பட்டுக்கொண்டிரு
ந்தேன்,
(ஆனபின்பு),
ஓடி ஓடி போய்விடாதே - ஓடியோடிப்போ
நீ முலை உனாய். [காமல்]

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. ஓடவோடவித்பாதி. நடக்கும்போது மெத்தென நடக்கை
பன்றிக்கே, பால்பத்துக் கிடான செருக்காலே பதறி போடவோட, பாதச்சதங்கைகளான
கிண்கிணிகள் த்வதிக்கும் த்வரியாகிற சப்தத்தாலே, பாடிப்பாடி- அதனுக்கேற்ற கூத்தை-
அசைந்தைசந்தித்தி-ஆடியாடி. அந்த பாட்டுக்குத் தகுதியான நர்த்தத்தை, திருமேனி யிடம்
வலங்கொண்டு அசைந்தைசந்தித்தி நடக்கிற நடையாலே ஆடியாடி.*கூத்தன் கோவலனிறே.
நடக்கிற நடையெல்லாம் வல்லாராடினும்போலையிறே யிருப்பது. ஆகையால் விரைந்து நட
ந்துவரும்போது திருவடிகளிற சதங்கைகளினுடைய வொசைகள் தானே பாட்டாய், நடக்
கிற நடையெல்லாம் ஆட்டாயிருக்குமாய்த்து. அன்றிக்கே, கிண்கிணிகளொலிக்குமோசை
தாளமாக, வாயாலே பாடிப்பாடி, அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தைசந்திட்டாடியாடி யெ
ன்று பொருளாகவுமாம். வருகின்றாயைப் பற்பாபனென்றிருந்தேன். இப்படி பென்னை நோக்கி
வாராதினனுள்ள வுன்னை “ மொப்பூழி லெழுமலப் பூவழகர் ” என்கிறபடியே வேறே
ராபரணம் வேண்டாதே திருநாபீசமலந்தானே ஆபரணமாம்படி யிருப்பானொருவன்னேரே,
இவனுக்கு வேறொரு பாட்டும் ஆட்டும் வேணுமோ, சதங்கையோசையும் நடையழகுந்தானே
பாட்டுமாட்டிமா யிருந்தபடியென்! என்று ஆச்சரப்பட்டிருந்தே நென்னுதல். அழிந்து
கூடந்ததை புண்டாக்குமவன்னேரே, நம்முடைய லத்தையைத் தருகைக்காக வருகிறுனெ
ன்றிருந்தேனென்னுதல். ஓடியோடியித்பாதி. இவன் சொன்னதின் கருத்தறியாதே,
“ இவன் நம்முடைய நீர்மைபைச் சொல்லாமல் ஸ்வாதந்தரப் பரகாசகமான மேன்மை
யைச் சொல்லுவதிக! ” என்று மீண்டு ஒடிப்போகத் தொடங்குகையாலே, இப்படியாடிச்

கொண்டு என் கைக்கெட்டாதபடி ஒடிவெய்யப் போய்விடாதே நீ புருஷோத்தமனாகையாலே ஆச்சரிதபரத்தாற்றாபின்படி என்வசத்திலே வந்து என்முலையை புண்ணிவெணு மென்கிருள்.

அ. நீ கமலத்தில் இத்திருமொழி சுற்றற்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—வாறணிந்த கொங்கையாச்சி மாதவாவுண் ணென்றமாற்றம்
நீரணிந்த குவளைவாச நிகழ்நாளும் வில்லிபுத்தூர்ப்
பாறணிந்த தோல்புகழான் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்
சீரணிந்த செங்கண்மான்மேற் சென்றசிந்தை பெறுவர்தாமே. கக.

பதவுரை.

வார் அணிந்த—கச்சாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட.
[கச்ச—கஞ்சகம்.]

கொங்கை— முலைகளை புடைய
ஆச்சி— தாயாரான யிசோதைப்பிராட்டி
மாதவா!— “ ஸ்ரீபுத்தியானவனே!

உண்— முலை உண்” [பை
என்ற மாற்றம்— என்று சொன்ன வார்த்தை
நீர் அணிந்த— நீருக்கு அலங்காரமாக அல
ர்ந்த

குவளை— செங்கழுநீர்ப் பூவின்

வாசம்— வாஸனையானது

நிகழ்— ஒருபடிப்பட

நாளும்— பரிமளியா நின்னுள்ள

வில்லி புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்
வாஹகராய்

பார்— பூமிபடங்கலும்

அணிந்த— பரவினதாய்

தொல்— ஸ்வபாவவித்தமான

புகழான்— கீர்த்தியை புடைய

பட்டர்பிரான்— ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரி

யாழ்வார் அருளிச்செய்த

பாடல்— பாட்டுக்களை

வல்லார்தாம்— ஓதவல்லவர்கள்

சீர் அணிந்த— கல்யாணாகுணகணபூஷிதனாய்

செம் கண்— சிவந்த கண்களையுடையனாய்

மால்மேல்— ஆச்சரிதர் திறத்தில் வ்யாமோஹ

முடையனான் எம்பெருமான் விஷயத்தில்

சென்ற சிந்தை— சென்ற மனஸை

பெறுவர்— உடையராவர்கள்.

வ்யா. வாறணிந்த கொங்கையாச்சி. ராஜாக்களுக்கு அபிமதமான த்ரவ்யங்களை பரி
சாரகரானவர்கள் கட்டி இலக்களை யிட்டு, கொண்டு திரியுமாபோலே, கர்ஷணனுக்கு போக்ப
மானமுலைகள் பிறர்கன்படாதபடி கச்சாலே சேமித்துக்கொண்டு திரிகையாலே வாராலே
அலங்கர்ந்தமான முலையையுடையவளான ஆய்ச்சியென்று ச்லாகித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்
கிறார். மாதவா புண்ணென்றமாற்றம். ஸ்ரீபுத்தியாகையாலே அவாப்த ஸமஸ்த காமனான
வனை அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கிடாக முலை புண்ணென்ற சப்தத்தை. நீரித்யாதி. நீரு
க்கலங்காரமாக அலர்ந்த செங்கழுநீரினுடைய பரிமளமானது ஒருபடிப்பட ப்ரகாசியா நிற்கிற
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய். பாரித்யாதி. பூமியில் ராஜாக்களில் ப்ரதாநனான
பாண்ட்யனும், ஜ்ஞாதாக்களில் ப்ரதாநரான செல்வநம்பி தொடக்கமானவர்களாவன்றிக்கே
பூமியெங்கும் கொண்டாடும்படி வ்யாப்தமாய், வந்தேறி யன்றிக்கே, ஆத்மாவுக்கு ஸ்வா
பாவிகமான புகழையுடையராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த பாடலை

றிக் கே, சீரித்யா திக்கு - ஆசிரித பாததந்த்யமாகிற குணத்தாலே யலங்கீர்தனாய், இந்நீர்மை க்கும் மேன்மைக்கும் ப்ரகாசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனாய் ஸர்வஸ்மாத்பரனா யிருக்கிறவன் விஷயத்திலே யென்று பொருளாகவுமாம். சேன்றிவித்யாகி. பாடல் வல்லார் தாம் செங்கண்மால் பக்கலிலே பொருபடிப்படச் சென்ற மறஸ்ஸை யுடையவாவார். கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

அடிவரவு.—அரவணை வைத்த தந்தம் கஞ்சன் தீய மின்
பெண்டிர் இருமலை யங்கமல மோட வாரணி போய்.

ஆக - திருமொழி, கக - க்கு, பாட்டு- கஉக.

அ. கிழிற்றிருமொழியிலே- இவ்வுடைய பால்யாநுகுணமாக முலை யுண்கையை உறந்துகிடந்து உறங்குகிறவனை யெழுப்பி, முலையுண்ணவேணுமென்றபேகூறித்து, அவன் இருபத்திருந்தவனிலும் விடாதே பஹுமுகமாக நிர்ப்பந்தித்து யசோதைப்பிராட்டி முலை யூட்டினப்ரகாரத்தை, அவளுடைய ப்ராப்தியையும் ஸ்நேஹத்தை யு முடையராய்க்கொண்டு தக்காலம்போலே அவனைக்குறித்துப் பேசி யநுபவித்து இனியரானார்; அவள் அவனுக்குக் காதுகுத்திக் காதுபெருக்கிக் காதுப்பணிகளுமிட்டநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, காதுகுத்து கைபாகிற உத்ஸவத்துக்கு ஊரில் பெண்களை யெல்லாம் அழைத்துவிட்டு, வந்தவர்களை ஸம் பாவிக்கைக்கிடான் பதார்த்தங்களும் ஸம்பாதித்துவைத்து, “அவனைக் காதுகுத்த” என்று அழைக்க, அவன் “நோம்” என்று அஞ்சி, “மாட்டேன்” என்னச் செய்தேயும் அவன் ஞ்சாதபடியான வசநங்களைச் சொல்லியும் அவனுக்கு அபிமதமான பதார்த்தங்களைக் காட்டி யும் உடன்படுத்திக்கொண்டு காதுபெருக்கின ப்ரகாரத்தை, தாமும் அவளைப்போலே அநுப விக்கவாசைப்பட்டு, ததவஸ்த்தாபந்ராய்க்கொண்டு தக்காலம்போலே அவனைக்குறித்து அப் பாசுரங் களைப் பேசி யநுபவித்து ப்ரீதராகிற ரித்திருமொழியில். *

மூ.—போய்ப்பாளுடைய ரின்தந்தையுந் தாழ்த்தான் பொருதிறற் கஞ்சன்கடியன்
காப்பாடும்மலைக் கடல்வண்ண வுண்ணைத்தனியே போயெங்குந்திரிதி
பேய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தனே கேசவமயீ யுண்ணைக்காதுகுத்த
ஆய்ப்பாலர் பெண்களெல்லாரும் வந்தாரடைக்காய் திருத்திநான்வைத்தேன். க.

பதவுரை.

‘பாடு உடைய— ஸ்வஸ்தரகூணத்தில் பரிவை , தாழ்த்தான்— வருவதற்குத் தாமஸித்தான்;:

கடல் வண்ணை!— கடல் போலே ச்ரமஹர

மான் வடிவையுடைய கண்ணை!

உன்னை— உன்னை

காப்பாரும்— ரக்ஷிக்கவல்லவரும்

இல்லை— (இங்கே) இல்லை;

(நீயோ வென்றால்,)

தனியே— அஸஹாயனாய்

எங்கும் போய்— எல்லாவிடங்களிலும் போய்

திரிதி— யதேச்சமாகத் திரியாநின்றாய்;

பேய்— பூதநையின்

முலை பால்— முலைப்பாலை

உண்ட— உண்ட

நம்பி!— தீம்பில் கைதேறினவனே!

உன்னைக்கா துருத்த— உன்கா துருத்துகைக்கு

ஆய்— ஆய்ப்பாடியி லுள்ள

பாலர்— பாலர்களும்

பெண்கள்— இடைப்பெண்களும்

எல்லாரும்— ஆகிய இவர்களெல்லாரும்

வந்தார்— வந்திரா நின்றார்கள்;

:(அவர்களை ஸம்பாஷிக்கைக் கிடாக)

அடைக்காய்— அடைக்காய் முதலானவற்றை

நான் திருத்தி வைத்தேன்— நான் ஸந்தத்த

மாக்கவைத்தேன்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. போயித்யாதி. பாடேடைய நின்றந்தையும்- போய்- தாழ்த்தான். புத்தரக்ஷணத்திலும் ஸ்வஹரக்ஷணத்திலும் இடமுடைய நெஞ்சையுடையனான உன்னுடைய பிதாவும் “ பசுக்கடையிலே சென்றுவருகிறேன், வருமளவும் நீ பிள்ளையை ரக்ஷித்துக் கொள் ” என்று போய் வரவுதாழ்த்தான். அன்றிக்கே, “போய்” என்கிற விது - மிகுதிக்கு வாசகமாய், ரக்ஷிபவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே மிகவுமனவுடையனாய் “ கூர்வேற் கொ மிந்தொழிலன் ” என்கிறபடியே பிறந்தவன் றுதொடங்கி வேலைப்புகழெழுக்கடைந்துபிடித்து, தொடடிற்கீழே ஓரெறும்பூரினும் ஸிஹ்மத்தின்மேலே சீறாடாப்போலே சீறி, உன்னை நோக்கிக்கொண்டு திரியும் பிதாவானவனும் கார்பார்த்தமாகப் போனவிடத்தே விளம்பித்தானென்னவுமாம். பொருதிறல்கஞ்சன்கடியன், பொருகையிலே மிகுக்கையுடைய கம்ஸன் உன்னளவில் மிகவும் க்ருரன். உன்னை நலிகைக்கு இடம்பார்த்துத் திரிகிறவனாகையாலே ஆரைவரவிரி, எனது செய்விக்கும் என்று தெரியாது.

காப்பாருமில்லை. அதுக்கு மேலே விரகநிந்து ரக்ஷிக்கவல்லாரா மிங்கில்லை. ரக்ஷகரான வவர் வந்திலர், நானே அபலை, வேறொரு பரிவர் காலையில்லை, யார்தான் ரக்ஷிப்பார். கடல் வண்ணை வுன்னை. “ தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள் ” என்கிறபடியே இவ்வூரில் திரிகிற வநேகம் பிள்ளைகளுக்குள்ளே நானுமொருவனுப்த் திரியாநின்றால் என்னை அவர்கள் அறியப்புகா நின்றார்களோவென்று நீ நினைக்கவேண்டா, கடல் போலே ச்ரமஹரமாயிருக்கிற வன்வடிவழகே உன்னைக் காட்டிக்கொடாதோ; இப்படியிருக்கிற வுன்னையுணர்ந்து ரக்ஷிப்பாரா மில்லை பென்னுதல்; ஒரு விரோதிகளில்லையேயாயினும் *அஸ்த்தாநே பயசங்கை பண்ணி மங்க ளாசாஸநம் பண்ணவேண்டும்படியான அழகுடைய வுன்னை விரோதி பூயிஷ்டமான் விவ்விடத்தில் பரிவராய் ரக்ஷிப்பாருமில்லை யென்னுதல். தனியேயோ யெங்கும் திரிதி. பிள்ளைகள் தன்னோடே திரிகிற பென்னவுமொண்ணாதபடி அவர்களையும் விட்டுத் தனியேயோய் எங்கும் ஸஞ்சரியா நின்றாய்.

அவர்கள் தன்னோடேகூடப் போனாற்றான் ப்ரயோஜனமென்; பேய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தனே யேயானவன் தாய்மாமாவற்றொன்றிலை வுன்னைத் தவறாமென நினைக்க வாய்

களைப் பிள்ளைகளோபாதி தோழன்மராக நினைப்பானொருவனிடே நீயென்கை. கேசவநம்பி. இப்படி நீயென்செய்ய பயப்படுகிறது, நான் கேசவநம்பியன்றோ, என் கையிலேகேசுபட்ட தமிழாயோவென்று தன் செளர்யபூர்த்தியைக்காட்ட, அத்தை யவ்வளவிலே வீட்டு, தான் உபக்ரமித்த கார்யத்திலே புரிந்து, நானேயன்றாகாண், உன்னைக்காதுகுத்துவதாக ஆய்ப் பாலர் பெண்டுகளெல்லாரும் வந்தார்கள்; வந்தவர்களை ஸம்பாவிக்கைக்கிடான அடைக்காய் முதலானவையும் நான் திருத்திவைத்தேன்; ஆனபின்பு, நீ காதுகுத்தும்படி வரவேணு மென்கிறார்.

மூ.—வண்ணப்பவள மருங்கினிற் சாத்திமலர்ப்பாதக் கிண்கிணியார்ப்ப
நண்ணித்தோழமவர் சிந்தையிரியாத நாராயணு விங்கேவாராய்
எண்ணற்கரியிரானே திரியையெரியாமே காதுக்கிவேன்
கண்ணுக்குநன்று மழகுமுடைய கனகக்கடிப்பு மிவையா. உ-

பதவுரை.

நண்ணி— உன்னை அணுகி
தோழமவர்— தோழாசின்னவர்களுடைய
சிந்தை— மனஸஸில் நின்றும்
பிரியாத— நீங்காத
நாராயணு!— நாராயணனே!
வண்ணம்— நல்ல நிறத்தையுடைய
பவளம்— பவழ வடத்தை
மருங்கினில்— அரைபிலே
சாத்தி— தரித்து
மலர்— தாமரைப்பூப் போன்ற
பாதம்— திருவடிகளில் சாத்தியிருக்கிற
கிண்கிணி— சதங்கையானது
ஆர்ப்ப— த்வரிக்கும்படி
இங்கே— நானழைக்கு மிவ்விடத்துக்கு
வாராய்— வந்தருளாய்;

எண்ணற்கு— “இப்படிப்பட்டவன்” என்று
நினைக்கைக்கும் கூட
அரிய— அந்நிறையிராநின்ற
பிரானே!— உபகாரகளுவனே!
காதுக்கு— உன்காதுகளுக்கு
திரியை— திரியை
எரியாமே— நோவாதபடி
இடுவன்— இடுவேன்;
கண்ணுக்கு— பார்வைக்கு
நன்றும்— மிகவும்
அழகு உடைய— அழகிதாயிராநின்ற
கனகம்— ஸ்வர்ணமயமான
கடிப்பு இவை— இந்த கர்ண பூஷணங்கள்
ஆ— ஆச்சர்யகரமாயிராநின்றன.
[இவற்றைப்பாராய் என்கருத்து.]

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வண்ணமிய்யாதி. ஆகரத்திலே பிறக்கையாலே நிறமு டைத்தாயிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய வடத்தை அது தனக்கும் அழகு கொடுக்கவற்றான திருவரையிலே சாத்தி. மலரித்யாதி. தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளிற் சதங் கைகளானவை த்வரிக்க. திருவரையும் பவளவடமுமான சேர்த்தியழகு தோற்றும்படியா கவும் திருவடிகளிற்சாத்தின சதங்கைகள் த்வரிக்கும்படியாகவும் வரவேணுமென்று கரு த்து. நண்ணியித்யாதி. அஹங்காராதிகளாலே உன்னையகன்று திரிகையன்றிக்கே, தத்ரா ஹித்யத்தாலே உன்னைக்கிட்டி ஸ்வசேஷத்வாதுருபமாகத் தொழுகையே யாத்ரையாயிருக்கு

ஸ்ரீவசீஷ்டா விஷயமாகக்கைக்கொண்டு கண்ணாலமும் வீட்டிலிருந்து வந்ததற்கும் நாராயணனே நானழைக்கிற விவ்விதத்தேவாராய். எண்ணற்கரியிரானே. உன்மக்கல் ஸ்ரீகஹரமில்லாதார்க்கு நினைக்கைக்குவகூடவரியனாயிருக்கும் உபகாரகனாவனே. ஆசரிதர்க்கு ஸ்ரீலபனாயிருக்கையும், அநாசரிதர்க்கு தூர்லபனாயிருக்கையும், மங்கலாசாஸன பாராயிருப்பார்க்குத் தம்பேறுமிறையிருப்பது. நீளன்னையழைக்கிறது, திரியை என்னாது எரிய இடுகைக்கன்றே வென்ன; திரியையெரியாமே காதுக்கிடுவன். திரியை யுள்காதுகளுக்கு எரிச்சல் வாராதபடி அதுகூடமாக இடுவன். கண்ணுக்கித்யாதி. திரியேற்றிக் காதுபெருக்கினால் உனக்கிடுவதாகச்சமைத்த, கண்ணுக்கு மிகவும் அழகையுடைத்தாயிருக்கிற பொற்கடிப்புக்களான விவையு மிருக்கிறபடி பாராய். அழகும் என்றவிடத்தில், (க) சசப்தம் அவ்யபம். என்று மழகுடையவென்றும் கருக்கடிப்பென்றும் சொன்னவிவையிரண்டாலும்- பணித்திருந்ததழும். உபதூர வைலக்சன்யமும் சொல்லுகிறது. ... 2..

மூ.—வையமெல்லாம்பெறும் வார்கடல்வாழ் மகரக்குடை கொண்வைத்தேன்
வெய்யவேகாதிற் திரியையிடுவன் நீ வேண்டியுதெல்லாம் தருவன்
உய்யவிவ்வாயர் குலத்தினிற்றோன்றிய வொண்டகடராயர் கொழுந்தே
மையன்மைசெய்திள வாய்ச்சியருளத்து மாதவனே மீங்கேவாராய். நம.

பதப்புரை.

உய்ய— யாவரும் உஜ்ஜிவிக்குப்படி.
இவ்வாயர் குலத்தினில்— இவ்விடைக்குலத்
திலே
தோன்றிய— ஆகிரிப்பவித்தவனாய்
ஒன் கடர்— மிக்க தேஜஸ்வையுடையனாய்
ஆயர்— இடையர்களுக்கு
கொழுந்தே!— தலைவனாவனே!
வையம் எல்லாம்— பூமியெல்லாம்
பெறும்— விலைபெறும்படி பெருநிலையனாய்
வார் கடல்— விசாலமான கடலிலே
வாழும்— வாழாநின்ற
மகரம்— முதலைகள் போன்ற
குழை— காதுப்பணிகளை [மகரகுண்டலம்.]
கொண்டு வைத்தேன்— சேமித்துக் கொண்டு
வைத்தேன்;

காதில்— காதுகளில்
திரியை— திரியை
வெய்யவே— கொஞ்சம் உஷ்ணமாக
இடுவன்— இடுவேன்;
நீ வேண்டியது எல்லாம்— நீ அறிபுகழிச்
சிற பக்தியா பூபபலா திகழ எல்லாம்
தருவன்— கொடுப்பேன்;
இள ஆய்ச்சியர்— இடைப்பெண்களை
மைபன்மை செய்து— உன்வடிவழகாலே
மத்தியங்கும்படி பணிவார்
உள்ளாத்து— அவர்கள் நெஞ்சில் எப்போதும்
மிருப்பவனாய்
மாதவனே!— ஸ்ரீ மஹிமையுடையவனே!
இங்கே வாராய்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. வையமித்யாதி. பொற்கடிப்பளவேயல்ல, காதுபெருக்கினால் இடும்படியாக பூமியெல்லாம் பெறும்பெருநிலையனான, நீண்டகடலிலே வர்த்திக்கும் மகரம்போலே யிருக்கிற காதுப்பணிகொண்டு வைத்தேனென்ன; நீ யிது சொல்லுகிறது. இப்போது என்காதுக்குத் திரியிடுகைக்காகவன்றோ, திரியிட்டபோதே காது தினவுதின்று

யாலே, இசைசைக்காக, நீவேண்டியதேல்லாம் தருவன். நீ விரும்புகிருக்கும் அபூபவஸாதி களெல்லாம் தருவேனென்ன; அவ்வளவிலும் அவன் வாராமையாலே, உய்ய விவ்வாய் குலத் தினிற்றேன்றிய வொண்கடராயர் கோழுந்தே! இந்நந்திதருடியாக யஜுதீயிக்கும்படி இவ்விடை க்குலத்திலேவந்து பிறந்து, அதுதானே யுனக்கு மிகவும் தேஜஸ்ஸாம்படியிருப்பானாய்; வே ரிலே வெக்கைதட்டினால் கொழுந்து முற்படவாடுமாயிலே இடையருக்கு ஒருவலம்மவரில் முந்துறுவன்முகம் வாடும்படி அவர்களுக்குத் தலைவனாவனே. மையன்மை செய்திளவாய் ச்சி யருள்ளத்து மாதவனே! ஒருபருவத்தி னிடைப்பெண்களை உன்னுடைய செவந்தரயா திகளாலே மதிமயங்கும்படிபண்ணி, அவர்களுடைய நெஞ்சுக்கு ஸர்வகாலமும் விஷயமாம் படியிருப்பானாய், உன்னுடைய நெஞ்சைத்திறைக்கொண்டிருப்பாடிக்கு வல்லபனாவனே! இங்கு வாராய் என்று ஸ்துதிபூர்வமாக வலழகிறான்.

மூ.—வணநன்றுடைய வைரக்கடிப்பிட்டு வர்காதுதாழும் பெருக்கிச்.

குணநன்றுடையரிக் கோடாலபிள்ளைகள் கோவிந்தாநீ சொல்லுக்கொள்ளாய்

இணைநன்றுழிகிய லிக்கடிப்பட்டா லினியலாப்டழந்தீது

கணநன்றணிமுலை யுண்ணத்தருவன்னான் சோத்தம்பிரந னிங்கேவாராய்.

பதவுரை.

நன்று— நன்றான

வ(ண்)ணம் உடைய— வர்ணத்தைபுடைய

வைரக்கடிப்பு— வஜ்ரகுண்டலத்தை

இட்டு— தரித்துக்கொண்டு

வர்காது— நீண்டகாதானது

தாழ்— தோவ்வரைக்கும் தாழும்படி

பெருக்கி— (காதுகளை) வளர்த்துக்கொண்டு

இக்கோபால பிள்ளைகள்— இவ்விடைப்பிள்ளை
கள்

நன்று குணம் உடையர்— (தாய்மார் முத

லானார் சொன்னதைச்செய்து) நல்ல

குண முடையவர்களாயிராகின்றார்கள்;

கோவிந்தா!— ஸுலபனாவனே!

நீ— அப்பிள்ளைகளோடே சேரளிரும்புகிறீ

சொல்லு— என் வார்த்தையை

கொள்ளாய்— கைக்கொள்ள மாட்டுகிறிலை;

இணை— ஒன்றுக் கொண்டுதேத்தாம்

நன்று அழகிய— மிக அழகிய

இக்கடிப்பு— இக்காதுப்பலிகளை

இட்டால்— நீ இட்டுக்கொள்ளு வுதியாகின்

இனிய— உனக்கு நுகிரமான

பலா பழம்— பலாப்பழத்தை

தந்து— கொடுத்து

சுண(ங்கு)ம்— தேமலையுடைத்தாய்

நன்று அணி— மிகவுமழுகிறான்

முலை— முலைபை

உண்ண— நீ உண்ணும்படி

நான் தருவன்— நான் கொடுப்பேன்;

பிரான்!— உபகாரகனாவனே!

சோத்தம்— உன்னைத்தொழுக்கிறேன்;

இங்கே வாராய்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. வணபித்யாதி. இப்படி ஸ்துதித்துக்கொண்டழைத்தவிட த்திலும் வாராமையாலே, இது தன்னைச் சொன்னாலாகிலும் வருமோவென்று இந்த இடைப்

(க) சுணகிதி— தினவு. ॥ வெச்சாப்பு— அல்பமான உஷ்ணத்தை.

குணமுடையரா யிருக்கிறபடி பாராய்; நீயு மிப்படி யிருக்கவேண்டாவோ! கோவிந்தா! நீ சொல்லுக்கொள்ளாய். ஸௌலப்பயத்துக்கு “கோவிந்தன்” என்று பேரிட்டுக் கொண்டிருக்கிற நீ என்சொல்லு கைக்கொள்ளுகிறாயில்லை யென்ன; உன்சொல்லுக்கேட்டு, நான் கடிப்பிடுவித்துக்கொண்டால் எனக்கென்னன்பு தருவாயென்ன; இணைநன்றழகிய லிக்கடிப் பிட்டால். ஒன்றுக் கொன்றொப்பாய் மிகவு மழகியதாயிருக்கிற விந்தக்கடிப்பை யிட்டால். இனிய பலாப்பழம்தந்து. உனக்கினிதான பலாப்பழம் தந்து. சுணநன்றணி முலையுண்ணத் தருவன்னான். சுணங்கையுடைத்தாய் நன்றாய் அழகியதான முலையை நீ யமுது செய்யும்படி தருவன் நானென்ன. சுணங்கு- முலைமேல் தோன்றும் நிறம்- நன்றாகையாவது - மந்து வாயிருக்கை. சோத்தம் பிரானிங்கே வாராய். இப்படி சொன்ன வளவிலும் வாராமையாலே, பிரானே உன்னைக்கும்பிடுகிறேன், இங்கேவாராயென்று இரந்தழைக்கிறாள். சோத்த மென்கிற விது- அஞ்சலி பண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அதுகூலமாகத் தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்லுவ தொரு சப்த விசேஷம். 4.

மூ.—சோத்தம்பிரா னென்றிரந்தாலுங் கொள்ளாய் சுரிமுழலாரோடு நீபோய்க் கோத்துக்குரவை பிணைந்திங்குவந்தாற் குணங்கொண்டிலேவே நம்பி! பேர்த்தம்பெரியன வப்பந்தருவன் பிரானேதிரியிட வொட்டில் வேய்த்தடந்தோளார் விரும்புகருங்குழல் விட்டுவேநீ யிங்கேவாராய். ரு.

பதவுரை.

பிரான்!— “உபகாரகனாவனே!
சோத்தம் என்று- உன்னைத் தொழுகிறேன்” என்று

இரந்தாலும்— வேண்டி லுளும்
கொள்ளாய்- அதை நீ அங்குகரிக்கிறிலை;
நம்பி!— தீம்பில் கைதேறினவனே!
நீ- நீ

சுரி முழலாரோடு போய்- சுருண்ட குழலை யுடைய பெண்களோடே போய்

கோத்து— கைகோத்து
குரவை பிணைந்து— † குரவைக் கூத்தாடி.

இங்கு வந்தால்— இங்கே வந்தால்
குணம் கொண்டிலவேனோ— அதை நான்

குணமாகக் கொள்ளவேனோ;
பிரானே!— உபகாரகனே!

திரி இடவொட்டில்- உன்காதில் திரியை
இடவொட்டினாயாகில்

பேர்த்தும்— பின்னையும்
பெரியன— பெரியவையான

அப்பம்— அப்பங்களை
தருவன்— தருவேன்;
வேய்— முங்கில் போன்ற
தட— பெருத்திராநின்ற
தோளார்— தோள்களையுடைய பெண்கள்
விரும்பு- விரும்பும்படியான
சுரு— சுறுத்த

குழல்— குழலையுடைய

விட்டுவே!— விஷ்ணுவே!

நீ இங்கே வாராய்.

† குரவைக்கூத்தாவது— “கூடி நாஜே நா ஜைரெ ராயவரி” இதயாதிப்படியே- ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்தில், ஒவ்வொரு கண்ணாக இருந்தாடுவ தொரு கூத்து. இதைத்தான் “ராஸ்க்ரீடை” என்பார்கள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. சோத்தமித்யாதி. “சோத்தம்பிரானிங்கே வாராய்” என் றவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே, பிரானே உன்னைத் தொழுகிறேனென்று இரந்தாலும்

தில் குணங்கொள்ளாமல் நேற்று என்னை யடித்தவனன்றோ நீ என்ன; அதுவோ? கரிசுழ
லாரோடு நீ போய் கோத்துக்குரவை பிணைந்திங்குவந்தால் குணங்கொண்டிவேனோ நம்பீ. ஆனற்
றவிடத்திலே நீ போய், சுருண்டகுழலை யுடைபராயிருக்கும் பெண்களோடே கைகோத்துக்
குரவை பிணைந்தாயிங்கொந்தால் பொடியாதே குணவானென்று உன்னைக்கொள்வனோ நம்
பி என்று இவன் சொன்னவாதே, நிருத்தரனாய் நிற்க, அவ்வளவிலே கையிலே திரியை
எடுத்து இத்தை யிடும்படிவாராயென்ன; அவன் “அது இடவொட்டேன்” என்ன;
பிரானே திரியிடவொட்டில் - பெர்த்தும் பெரியனவப்பம் தருவன். எனக்கெல்லாப்படியாலும்
உபகாரகனானவனே திரியித்தனைபு மிடவொட்டுதியாகில், நீ சிறிது சிறிதென்று பொகடப்
பொகட, நீ விரும்பும்படி பெரிபனவான அப்பங்களைத் தருவேன் என்றவிடத்திலும்
அவன் வாராமையாலே; வேயித்யாதி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும்
மூங்கில்போலையாய், பெருத்திருந்துள்ள தோள்களையுடைபரான பெண்கள் விரும்பும்
படியாய், இருண்டுநீண்டதிருக்குழலையுடைபனான விஷ்ணுவே! நீ இங்கே வாராயென்று
அவன் வைலகண்ணாய்தைச்சொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டதைக்கொள். ௫.

மூ.—விண்ணெல்லாங்கேட்க வழுதிட்டாயுன் வாயில்லிரும்பி யதனைநான்கோக்கி

மண்ணெல்லாங்கண்டென் மனத்துள்ளேயஞ்சி மதுகுதனே யென்றறிந்தேன்

புண்ணைதுமில்லையுன் காதுமறியும் பொறுத்திறைப்போதிருநம்பீ!

கண்ணுவென்காழிமுகிலே கடல்வண்ணு காவலனே முலையுனையே. சு.

பதவுரை.

“மண்தின்றாய்” என்று அடித்தவாதே,
விண் எல்லாம்— ஆகாசப்பரப் படங்கலும்
கேட்க— கேட்கும்படி.

அழுதிட்டாய்— அழுத

உன்— உன்னுடைய

வாயில்— வாயிலே

விரும்பி— (“மண்தின்ற சுவடுண்டாகில்
பார்ப்போம்” என்று) ஆகாசப்பட்டு

அதனை— அதை

நான் நோக்கி— நான் பார்த்தவளவிலே

மண் எல்லாம்— சூமியெல்லாம்

கண்டு— உன் கிருவயிற்றிலிருக்கிற படி
யைக் கண்டு

என் மனத்துள்ளே— என் நெஞ்சினுள்ளே

அஞ்சி— (“நம்முடைய பிள்ளை யென்றிவனை
அடித்தோமே” என்று) அஞ்சி

மதுகுதனே என்று— ‘இவன் மதுவை நிர
வித்த ஸர்வேச்வரனே’ என்று

அறிந்தேன்— தெரிந்து கொண்டேன்;

புண் ஏதும் இல்லை— புண் ஒன்று மில்லை;

உன் காது— உன்னுடைய காதானது

மறியும்— தன்முடிவற்ற;

இறைப்போது— சற்றுப்போது

பொறுத்து இரு— பொறுத்துக் கொண்டிரு;
நம்பீ!— பூர்ணனே!

கண்ணு!— கண்ணனே!

என்— எனக்கு

கார் முகிலே!— காளமேகம் போல் உதார
னானவனே!

கடல் வண்ணு!— கடல்போன்ற நிறத்தை
யுடையவனே!

காவலனே!— எனக்கு ரகசிகனானவனே!

முலை உணாய்.

முடைய பிள்ளைமல்லன், ஸரீவச்வரனென்றிருந்தேன்” என்றவாறே, “சுஹாவொவா
 ஸுஹாஜா சஃ” என்றவாறு நுசையாலே இவள் அந்நாளுக்கி வார்த்தை சொன்னது ஸஹி
 யாமல் அதை நம்பிவிட்டு, “தன்பிள்ளை” என்று இவளனைத்துக் கொள்ளும்படி வந்து
 சிட்டி நிற்க; அவ்வளவிலே இவள், காதுக்குக் கடிப்பிடுவதாக வந்தியோகிக்க; “என்
 னுடைய காது புண், எனக்கு அது வேண்டா” என்று அவன் சொல்ல; புண்ணைத் துமித்தபாதி;
 புண்ணென்றுமில்லை, உன்னுடையகாது தண்டுபூண்டு, சற்றுப்போது பொறுத்திரு நம்பி
 யென்ன; அவன் பொறுத்தபடியாலே பரிதையாய் கண்ணு. எனக்கு ஸுலபனுவவனை.
 என்கார்முதிலே. ஜலஸ்த்தலவிபாகம் பாராமல் உபகரிக்கும் காளமேகம்போலே யெனக்கு
 உன்னைப்புகரித்தவனின். கடல்வண்ணு. எனக்கு அதுபாவமான கடல்போன்ற நிறத்தை
 யுடையவனின். காவலனின். எனக்குக் கந்தனுவனின் என்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணி முலை
 யுண்ணவே னுபென் திபெகிச்சிக்குள். சு.

மூ.—முலையேதும்வேண்டேனென்றேழு நின்காதிர்கடிப்பைப் பறித்தேறிந்திட்டு
 மலையையெடுத்து மகிழ்ந்து கன்மாரிகாத்துப் பசுநிரைமேய்த்தாய்!
 சிலையொன்றிறுத்தாய்! திரிவிக்கிரமா! திருவாய்ப்பாடிப்பிரானே!
 தலைநிலாப்போதே யுன்காதைப்பெருக்காதே விட்டிட்டேன் குற்றமேயன்றே. எ.

பதவுரை.

முலை— “நீ கொடுக்கும் முலையையும்
 ஏதும்— மற்றுமுள்ள பக்தியாதிகளையும்
 வேண்டேன்— நான் விரும்புகிறிலேன்”
 என்று ஓடி— என்று சொல்லி என்னை
 கழிய ஓடி.
 நின்— உன்னுடைய
 காதில்— காதில் இட்ட
 கடிப்பை— பூஷணத்தை
 பறித்து எறிந்திட்டு— பிடுக்கி பெறிந்து
 பொகட்டு,
 (அவ்வளவிலே இந்நான் பசிக்கோபத்தாலே
 வர்ஷிப்பிக்க;)
 முலையை— கோவர்த்தந பர்வதத்தை
 எடுத்து— குடையாக எடுத்து
 மகிழ்ந்து— ஆயாஸம் தோற்றாதபடி மன
 முகந்து
 கல் மாறி— அக்கல் வர்ஷத்தினின் அம்

காத்து— இடையர்க்கையும் பசுக்களையும்
 பசுநிரை— பசுக்கூட்டங்களை
 மேய்த்தாய்!— இடையர் மேய்க்கும் பாடி
 பண்ணின்வனே!
 ஒன்று— அத்விதியமான
 சிலை— லீதாவீவாஹ சல்கமான ருத்ரா
 ததுஸ்தைய
 இறுத்தாய்!— முறித்தவனே!
 திரி விக்கிரமா!— திருவடிகளை வளர்த்து
 உலகங்களை யளந்தருளினவனே!
 திரு ஆயர்பாடி— திரு ஆயப்பாடியிலுள்ள
 ஜநங்கருக்கு
 பிரானே!— ஸ்வாமியானவனே!
 தலை— தலையானது
 நிலா— நிலலாத
 போது— இளம் பருவத்திலே
 உன் காதை— உன் காதை
 பெருக்காது— பெருக்காமல்
 விட்டிட்டேன்— விட்டுவைத்த என்னுடைய
 குற்றம் அன்றே— குற்றமன்றே.

யிட. அத்தாலில் சிறி; மூலப்பதும் வேண்டிடனென்கிறாடி. நீ தருகிற முலையும் மற்றுமுன் டான அபூபாதிசுளும் வேண்டேனென்று எனக்குப்பிடிபடாது என்னைகழியவொடி. நான் பின்தொடர்ந்துவந்தவானில் எனக்கு தரிப்பாக, நின்காத்தில் கடிப்பைப் பறித்தேறிநீதிட்டு. உன் காதிவிட்ட கடிப்புக்களை வந்தோதந்தோற்றப்பிடுங்கி என்முன்னே எறிந்து போகட்டு. அவ்வவ்விலே இரத்தான் பசிக்குவோதந்தாலே வர்ஷிப்பிக்க, அதில் சக்திபவர்க்கம் கொடுப டாதபடி மலையையேடுத்து. முன்பு சக்தகமொன்று சொன்ன கொவர்த்தகநிதன்னையெ குடையாக வெறித்து. மகிழ்ந்து, மலையைச் சுமந்துகொடுக்கிறவானில் சற்றுமீளப்பின் திக்கே, “சக்திபவர்க்கத்தினுடைய சக்திணம் பண்ணப் பெற்றேறும்” என்று உகந்து. கன் மாபிகாத்து. அத்தக் கவ்வர்ஷத்தில் ஒருபகலின்மேலேயாதல், ஓரிடையன் மேலே யாதல் ஒருதுளினிழாதபடி சக்தித்து. பசுநிறைமெய்த்தாய். “இனவாசினாபடி யங்கெயொடுங்க” என்கிறபடியேமலை, பகமோபக்கிறவிடத்தன்னிலேசென்று ஏங்குமொக்கக் கவிகையாலே, பசுக்களை இடையர் மெய்க்கும்படி பண்ணினவனே. சிலையொன்றிறுத்தாய். பூஜைகாஜன் துருமகளுக்கு அல்கமாதவிட்டதாய் ஒருவரால் பேர்க்க வெறிக்கவொண்ணாதபடி அத் திதிரமாயிருந்துள்ள சொந்தமான வில்லை முறித்தவனே. திரிலிக்கிரமா. இரத்தான் இழந்த காஜப்பதை பிட்டுக்கொடுக்கக்காக, எல்லை நடப்பாபாப்போலே திருவடிகளால் வர்வ லோகத்தையு மொத்தனே. திருவாய்பாடிப்பிரானே. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஜகங்க ளுக்கு ன்வாய்காத்தாலும் உபகாசனுவனே. இப்படி, எல்லார்க்கு முபகாசனுவன நீ என்னுடைய அபேசகிதமும் செய்பவெனுங் கானென்று, முன்பு பறித்தெறிந்த கடிப்புக் களை யிடுவதாக உத்யோகிக்க; அதுக்கவ விசையாடுதாழிய; தலைநிலாவித்தாதி, தலை செவ்வே வில்லாத இனம்பருவத்திலே புன்னுடைய காதுகளைப்பெருக்காதே விட்டிடுவதைத் தென் னுடைய குற்றமன்றே, உன்னை வெறுக்கிறதென்னென்று தன் செய்தித்தாழ்வைச்சொல்லி நோவுபடுகிறாள். எ.

மூ.—என்குற்றமேயன்று சொல்லவும் வேண்டாகா ணென்னை நான் மண்ணுண்டே அன்புற்றுகொக்கி யடித்தும் பிடித்து மனைவர்க்குந் காட்டிற்றிலேயே [குக வன்புற்றறவின் பதைக்கொடி வாமன் நம்பியுன் காதுகளுக்கும் துன்புற்றசுவெல்லாந் தீர்ப்பாய்! பிரானே! திரியிட்சேசொல்லுகேன் மெய்யே. அ.

பதவுரை.

என் குற்றம் என்று— ‘என்னுடையகுற் றம்’ என்று சொல்லவும் வேண்டா காண்— நீ சொல்ல வேண்டுவதில்லை காண்; நான் மண் உண்டேனாக— நான் மண் தின்ற தாக நினைத்து அன்புற்று— அன்பைபுடையவொய்க்கொண்டு நோக்கி— என் வாயில் மண்தின்ற சுவ மெய்யே என வ பார்த்து

என்னை பிடித்தும்— சுவடு கண்டாசைப் போலே என்னைப் பிடித்தும் அடித்தும்— அடித்தும் அனைவர்க்கும்— எல்லார்க்கும் காட்டிற்றிலேயே— ‘இவன் மண்ணுண்ணும் படினையப் பாருங்கள்’ என்று காட்ட வில்லையோ?

(என்று அவன் சொல்ல;)

பகை— சத்ருவான கருடனை
கொடி— த்வஜமாகவுடையனாய்
வாமன நம்பி!— * குறள் பிரமசாரியாகப்
போய் அபிமதம்பெற்று பூர்ணானுவனை!
உன்காதுகள்— உன்னுடைய காதுகள்
தூரும்— துந்துவியும்
உற்றன— அச்சரிதர்களப்பட்ட
துன்பு எல்லாம்— துன்பத்தை யெல்லாம்

திரி இட்டு— உன்காதில் திரியை இட்டு
மெய் || சொல்லுகேன்— மெய்யே சொல்லக்
கடவேன் -
|| “செல்லுகேன்” என்று பாடமான
போது “உன்காதில் திரியை இட்டுவிட்டு
மெய்யே கடைக்கப்போய் விடுகிறேன்” என்று
பொருளாகக்கூடவது.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. என்குற்றமித்யாதி. “நீ உன் குற்றம் சொல்லி வெறுக்கி
றது நான் உன்சொல்லிற்றுச் செய்திலன் என்று என் குற்றத்தை நினைத்தன்றோ, என் குற்
றமேயென்று சொல்லவும்வேண்டாகாண்” என்ன; “பின்னை யார்குற்றம்” என்ன; “உன்குற்
றமில்லையோ” என்ன; “உன்னை நான் என் செய்தேன்” என்ன; என்னை நான்மண்ணு
ண்டேனாக. மண்ணுண்ணாதவென்றே நான் மண்ணுண்டேனாக நினைந்து. அன்புற்றுநோக்கி.
ஸ்திரிகளைப்போலே பெண்ணுடைய வாயிலும் கையிலும் மண்சுவடுண்டோவென்று பார்க்
த்து. அடித்தும்பிடித்து மனைவர்க்கும் காட்டிற்றிலையே. சுவடு கண்டாரைப்போலே என்னைட்
பிடித்தும், அவ்வளவன்றிக்கே அடித்தும், “பாரிகோள் இவன் மனதின்னுட்படி” என்று
எல்லார்க்கும் காட்டிற்றிலையோ வென்ன; வன்புற்றரவின் பதைக்கோடி வாமன நம்பி. வலிய
புற்றிலே (சு) பாதகியித்யாலே கிடக்கும் பார்ப்புக்குப் பகையான கருடனை த்வஜமாகவுடைய
னாய்,*கொடுக்கோனால் நிலங்கொண்டவாமனனான முதலியானவனே.இத்தால்-திருவனந்தாழ்
வானைப் பிக்கையாகக்கொண்டு பெரியதிருவடியை த்வஜமாகக்கொண்டிருப்பானொருவனா
கையாலே, லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று சேராததாயுள்ளவற்றைச் சேர்த்து நடத்தவல்ல
னுமாய், கருடமாகச் செய்தவற்றை நபாயமாக்கவும் வல்லவனன்றோ வென்கை. உன்காது
கள் தூரும். இப்படி. நீயொன்றுசொல்லாநொன்றுசொல்லிப் போதுமேபாக்காரிருந்தால்
உன்னுடைய காதுகள் தூருங்காண். துன்புற்றனவெல்லாம் தீர்ப்பாய்விரானே. ஆச்சரிதரா
வர்கள் துக்கப்படுமவையெல்லாம் போக்குமுபகாரகனானவனெயென்ன; நீ என்னை ஸ்திரி
தரம்பண்ணவேண்டா, ‘இனியுன்னை முன்போல் பிடிக்குதல், அடிக்குதல் செய்யேன்’ என்று
மெய்யாக ஒரு வார்த்தை சொல்லு - நான் திரியிடுகைக்கு இசையுட்படியென்ன; திரியிட்டுக்
சொல்லுகேன்மெய்யே. திரியையிட்டுவிட்டவாறே பின்னை மெய்யே சொல்லக்கூடவே
னென்கிறார்.

பு. —மெய்யென்றுசொல்லுவார் சொல்லக்கருதித் தோடுபுண்டாய் வேண்ணெனைய
கையைப்பிடித்துக் கரையுரலோடென்னைக் காணவே கட்டிற்றிலையே [யென்று
செய்தனசொல்லிச் சிரித்தங்கிருக்கிற் சிரிதரா வுன்காதுதூரும்
கையிற்றியை யிடுகிடா யிந்நின்ற காரிகையார் சிரியாமே. கூ.

சொல்லுவார்— இவன் வெண்ணெய் திருடி-
ஞென்னுற் போலே சொல்லுகிறவர்

களுடைய

சொல்லை— வார்த்தையை

மெய் என்று கருதி — உண்மையாக நினை
த்து

வெண்ணெயை— வெண்ணெயை

தொடுப்பு உண்டாய் என்று — களவுகண்டு
உண்டாய் என்று

கையை பிடித்து— என்கையைப் பிடித்து

கரை— விளிம்பையுடைய

உரலோடு— உரலோடே

காண— எல்லாரும் பார்க்கும்படி

என்னை— வெண்ணெய் திருடாதவென்னை

கட்டிற்றிலையே— கட்டவில்லையோ?

(என்று அவன் சொல்ல;)

சிரிதர!— சிரிப் பதியானவனை!

செய்தன— இப்படி நான்செய்தவற்றை

சொல்லி— சொல்லிக்கொண்டு

சிரித்து— சிரித்துக்கொண்டு

அங்கு இருக்கில்— என்னிடம் வாராமல்
காலயாபநம் பண்ணிக்கொண்டு அங்
கிருந் தாயாகில்

உன் காது தூரும்— உன் காதுகள் தூந்து
விடும்;

(ஆதலால்,)

நின்ற— இங்கு நிற்கிற

இக்காரிகையார்— இப்பெண்கள்

சிரியாமே— ‘கூழைக்காது’ ‘சுணைக்

காது’ என்றிப்படி சொல்லிச்சிரியாதபடி

கையில் திரியை — என்கையி லிருக்கிற
திரியை

இடு கிடாய் — உன்காது பெருக்கும்படி
இட்டுக் கொள்கிடாய்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. மெய்யித்யாதி. “ திரியிட்டுச் சொல்லுகேன் மெய் ”
என்றவாறே, உன் வார்த்தை விச்வஸிக்கப்போகாது, சொன்னார் சொன்னவார்த்தை கேட்டு
என்னை சிசுபிப்பாளொருத்தியன்றோ வென்ன; நான் அப்படி செய்ததுண்டோ வென்ன;
மெய்யென்று சொல்லுவார் சொல்லேக்கருதி. “ இவன் வெண்ணெய் களவு கண்டான் ” என்று
சொல்லுவார் சொல்லும் வார்த்தையை மெய்யென்று புத்திபண்ணி. தொடுப்புண்டாய் வெண்
ணெயை யென்று. வெண்ணெயைக் களவிலே ஜீவித்தாயென்று. தொடுப்பு- களவு. கையைப்
பிடித்தித்யாதி. என்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு (க) பாரமான கரையுரலோடே யெல்லாரும்
காணும்படி என்னைக் கட்டிற்றிலையோ வென்று சொல்லி மந்தஸ்பிதஞ் செய்திருக்க. கரை
யுரலாவது- விளிம்பு சுற்றணையான வுரல். செய்தனவித்யாதி. இப்படி நான்செய்த குற்றங்
களைச் சொல்லி ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டு என்பக்கல் வாராமல் போதுபோக்கி நீ அங்கே
யிருக்கில், ஸ்ரீதரனே! உன்காது தூருங்காண். அவர்களுக்காகவாகிலும் வாவென்ன; அவ்வ
ளவிலும் அவன் வாராமையாலே, கையில் திரியையித்யாதி. நீ விரும்பத்தக்க அழகையுடைய
யார் உன் பக்கல் பரவலையத்தாலே உன்னைவிட்டுப் போகமாட்டாமல் ஸந்திஹிதைகளாய்நிற
கிற இப்பெண்களானவர்கள், “ கூழைக்காது, சுணைக்காது ” என்றாற்போலே சொல்லிச்
சிரியாதபடி உன் காது பெருக்கும்படி யென்கையில் திரியையிடுகிடா யென்கிறான். கூ.

பதவுரை.

காதுகள்— என்காதுகாரானவை
 வீங்கி எரியில்— தடித்து எரியுமடிகில்
 காரிகையார்க்கும்— சூரிக்கிற அப்பெண்
 களுக்கும்
 உனக்கும்— திரியிட வந்துகிழ்கிற உனக்கும்
 இழுக்குற்று என்— சேதமென்ன?
 (என்று அவன் சொல்ல;)
 தாரியாது ஆகில்— திரியிடுகிறது பொறு
 தாகில்
 தலை நோந்திரும் என்று— தலை நோமென்று
 விட்டிட்டேன்— இளம்பருவத்தில் விட்டு
 வைத்த என்னுடைய
 குற்றம் அன்றே— குற்றமன்றே;
 வர் விடை— எதிர்த்துவந்த ‘அரிஷ்டநேமி’
 என்னுமரிஷபத்தை

செற்று— முடித்து
 இள கன்று— இளங்கன்றின் வடிவாய் நின்ற
 அனரகனை
 எறிந்திட்ட— விளவாய் நின்ற அனரகன்
 மேல் எதிர்த்துப்பொருட்ட—
 இராமகேசா!— ஹர்ஷகேசனை!
 என் தன் கண்ணை!— எனக்குக் கண்ணை
 வரை!
 சேரியில்— இவ்விடைச் சேரியி லுள்ள
 பின்னாகள் எல்லாரும்— எல்லாப் பின்னாக
 களும்
 காது பெருக்கி— திரியிட்டிக் காதுகளைப்
 பெருக்கிக்கொண்டு
 திரியவும்— திரியா நிற்குமா
 காண்டி— காணுகின்றாய்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காரிகையார்க்கிதபாதி. “காரிகையார்க்கியிராமே - காகாநில் திரியபரிதிடாய்” என்றவாறே, “சூரிக்கிறகாரிகையார்க்கும், திரியிட வந்துகிழ்கிற உ. னா க்கும் ஏதேனும் சேதமுண்டோ- என்னுடைய காதுகள் வீங்கியெரியுமடிகில்” என்று அவன் சொல்லி கைக்கெட்டாதபடி நிற்க; தாரியாதாகிவித்தபாதி. இளம்பருவத்திலே காதுதாக்கொடுக்கலாயிருக்க, திரிமுதலானவற்றை மிகுகிறது பொறுதாகில் உன் தலையிலே கோக்காநினைபா மென்று அப்போது செய்பாமல் விட்டுவைத்த வென்னுடைய குற்றமேயன்றே வென்று தன்னை வெறுத்து, பின்னையும் விடாதே, சேரியித்யாதி. இவ்வுரில் உன் திறத்தின்பின்னாக கெல்லாரும் காதுபெருக்கித் திரியவும் காணுகின்றாரேயென்றவாறே, உன் அருமையி னிதோற்றநிற்க; ஏர்விடையித்யாதி. “வம்பவிழ்சானத்துமால்விடை” என்கிறபடியே- காட்டு மீக்குள்ளே உன்னை நலிவதாக எதிர்த்துவந்த அரிஷ்டநேமிபாகிற ரிஷபத்தை கையிற் பூசு கன்றுகள் மேய்க்கிற விடத்திலே இளங்கன்றான வடிவைக்கொண்டுவந்து ஓரணரகன் நிற்கு. அந்தக்கன்றை பெரித்து விளவாய்நின்ற அனரகன்மேலே பெரித்து இராமகேசனைப்பாரும் முடித்து அவற்றின் கையில் அகப்படாதே உன்னை நோக்கித்தந்தவனுய், உன்னைக்கண்டவாய் னுடைய அரிவந்தரியங்களைபும் உன்வசமாகிவிக் கொள்ளுகையாலே ஹர்ஷகேசனென்னுயர் திருமாம்கைதடிடையவனுய், எனக்கு (சு) தர்ஷடிபுதனுனவனெனவென்று உகந்து பொல்லாதுகொள்.

உண்ணக்கவிசுடருவன் கடிப்போன்று கோவாமே காதுக்கிடுவன்
பண்ணக்கிழிபச் சுக முறதத்திட்ட பற்பாரபா விங்கோவறநம். கக.

பதவுரை.

கடி கடிழ் — பரிமாடம் விசாதின்ற

பூ குழலார்க்கள் — பூக்களானிந்த கூட்கலை

புடைய வித்திகள்

‡ கண் குளிர — தங்கள் கண் குளிரும்படி

எங்கும் கலந்து கோக்கி — உன்னுடைய

அவாவசோபையை எங்குமொக்க ஸுழ

தாய மாகப்பார்த்து

எண்ணாந்நுள் — உன்னோடு கலக்கவேணு

மென்னும் நினைவின்

என்றும் இருந்து — என்றும் மொருந்து

யிருந்து

திருந்திக்கும் — அவர்களுக்கு போக்பனுகா

நின்ற

பெருமானே! — பெருமையை புடைபவனே!

எங்கள் அழகு! — எங்களுக்கு அழகு
மானவனே!

சகடர் — சகடானானை
பண்ணி அதிப உறுத்திட்ட — கட்டுக்

குணமாய் உறுத்த

பற்பாரபா! — பற்பாரபனே!

உன்ன — நீ அழகு செய்து

கணிகள் தருவன் — பழங்கள் கொடுப்பேன்;

ஒன்றும் கோவாமே — சற்றும் கோவாதபடி.

காதுக்கு — உன்காதுகளுக்கு

கடிப்பு இவன — பூஷணமிடுவேன்;

இங்கே வாராய் — அதற்குசர்த்து இங்கேவா.

‡ “கண்ண” என்னிடமிருந்து “ஐ”

என்னுமது காண்பை.

வ்யா. பதினொரம்பாட்டு. கண்ணையித்யாதி. * இவ வாய்ச்சிபர் கண்ணினார்
விடவேசெய்து விழிக்குமவனாகவாலே கண்ணைக்குளிரக்கலந்து. உன்னுடைய கண்ணை
அவர்களுடைய கண்களிலாமே குளிரக்கலந்து. இத்தால் - கண்களினியச் சொன்னபடி.
எங்கும்நோக்கி. அவர்களுடைய வடிவை ஸுழதாயெச பார்த்து. கடி கடிழ் பூங்குழலார்க்கள்.
பரிமாடப்பசாரான பூக்களானே அலங்காரமாய் யிருந்துள்ள குழலை புடையவர்களுடைய.
எண்ணத்து ளென்றுமிருந்து தித்திக்கும் பெருமானே. நெஞ்சுக்குள்ளே ஸர்வகாலம் யிருந்து
ரவிக்கும் பெரியோனே. அன்றிக்கே, கண்ணை பென்சிற்சிடத்தில, ஐகாரத்தை அப்பபமாக்கி,
கடி கடிழ் பூங்குழலாரானவர்கள் தங்கள் கண்குளிரும்படி. உன்னுடைய அவாவசோபையைக்
கலக்கக்கொண்டு எங்குமொக்கப்பார்த்து, உன்னோட்டைக்கலவினின் பரகாரத்தினை பெண்ணை
அவர்களுடைய அரிமதா நுருபமான எண்ணங்கடவாமல் அதுக்குள்ளே பென்று மொக்க
யிருந்து அவர்களுக்கு நிரதிராபோக்பனுகாநிற்கும் பெருமையை புடைபவனே பென்ன
மாமம். எங்களமுதே. எங்களுக்கு நிரதிரயபோக்பனாமாய் ஸத்தாதா(ப)ரகனுமாயிருக்கிற
வனே. உனக்கபிமதைகவான வவர்களுக்கும் பரிவான வெங்களுக்கு முகப்பாய்ப்படி உன்
காது பெருக்குகைக்கு வாவென்ன; நான் வருகிறேன், நீ எனக்கு என்னம்புதருவாயென்ன;
உண்ணக்கணிகள் தருவன். நீ யிருப்பி யமுதுசெய்யும்படி யுனக்குப் பழங்கள் தருவே
னென்ன; ஆனாலும் கடிப்பிடப்புகுந்தால் காதுகோமே பென்ன; கடிப்போன்றும் நோவாமே
காதுக்கிடுவன். சற்றும் நோவுவாராதபடி உன்காதுகளுக்குக் கடிப்பிடுவேனென்றவாறே
உடன்பட்டமை தோற்றவிற்க; பண்ணையித்யாதி. கண்வளார்த்தருளுகிற தனியிடத்திலே
காலவல்லவந்த கடிப் பண்ணாரானில் மாய் உண்ண வலிபவர. அத்தகுக்கோப்புக்குலை பவதைத்

மு.—வாவென்றுசொல்லி யென்கையைப்பிடித்து வலியவேகாதிற்கடிப்பை

நோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென் காதுகணைந்திடுங் கில்வேன்
நாவற்பழங்கொண்ணு வைத்தேனியையாணாய் நம்பீ முன்வஞ்சமகளைச்
சாவப்பாலுண்டு சகடிறப்பாய்திட்ட தாமோதரா விங்கேவாராய். கட.

பதவுரை.

வா என்று சொல்லி— ‘ வா ’ என்று
சொல்லியழைத்து

என் கையை— என்னுடைய கையை

பிடித்து— சிங்கெனப் பிடித்துக் கொண்டு

வலிய— பலாத்காரமாக

காதில்— என் காதில்

கடிப்பை— கடுக்களை

நோவ— நோம்படி

திரிக்கில்— திரிக இட்டாயாணல்

உனக்கு— உனக்கு

இங்கு— இப்போது

இழுக்குற்று என்— சேதமாவ துண்டோ?

காதுகள் நொந்திடும்— என்காதுகள் நோம்,

(ஆதலால்)

கில்வேன்— (வா)மாட்டேன்;

(என்று அவன் சொல்ல;)

நம்பீ!— பூர்ணானவனை

நாவல் பழம்— (நீயுக்கும்) நாவற்பழங்களை

கொண்டு வைத்தேன் — ஸம்பாதித்துக்

கொண்டுவந்து வைத்தேன்;

இவை ஆணை— இவற்றைப்பார்;

முன்— முன்பு

† வஞ்சமகள்— வஞ்சகையான பேய்ச்சி;

சாவ— மாளுப்படி

பால் உண்டு— அவன் முலை; பாலைபுண்டு

சகடு— சகடமானது

இற— இற்று முறிந்துவிழும்படி

பாய்ந்திட்ட— அவன்மேல் பாய்ந்த

தாமோதரா!— தாமோதரனே!

இங்கேவாராய்.

† “ வஞ்சமகளை ” என்கிறவிடத்தில் ஐகா
ரம் சாரியை.

வ்யா. பண்ணிரண்டாம்பாட்டு. வாவித்பாதி. “ பற்பநாயாவிங்கேவாராய் ” என்ற
றவாதே வாவென்றுசொல்லி யென்கையைப் பிடித்து. என்னை வாவென்றுசொல்லியழைத்து,
நான் வரக்கொள்ள, என் கையை யுறைக்கப்பிடித்துக்கொண்டு. வலியவேகாதில் கடிப்பை
நோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென். பலாத்காரேன என்காதில் கடிப்பை நோம்படி திரிகி
யிடுவதிகையாகில் உனக்கு இங்குச் சேதமாவதுண்டோ, என்காதுகள் நோங்காண், வரமாட்
டேனென்ன; நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தே னியையாணாய் நம்பீ. இவன் வருகைக்காக,
“ நீயுக்கும் நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தேன்; இவற்றைப் பாராய் நம்பீ ” என்று காட்ட,
அத்தைக்கண்டவாதே வருவாரைப்போலே நிற்க, முன்னித்பாதி. முன்பு தன்வடிவை
மறைத்துத் தாய்வடிவுகொண்டு வஞ்சகையாய்வந்த பேய்ச்சியைச் சாம்படியாக முலைப்பாலை
யுண்டு, நலிவதாக மேலிட்டுவந்த சகடத்தை முறியவுதைத்துப்போகட்டு, அவ்விருகைகள்
கையில் அகப்படாமல் உன்னேநோக்கித் தந்தலைய, அந்தசக்திமான யிருக்கச்செய்தே அசு
க்தரைப்போலே யென்கையிலே பிடிபுண்டு நான் கட்டின கயிற்றின் தழும்பு உன்வயிற்றிலே
கிடக்கையாலே தாமோதரனென்று பேராம்படி யென்கையாலே கட்டுண்டிருந்த நீர்மை

மூ.—வாங்காதுதான் பருகையல்லது மகரக்குழைப் பருகையெனியு
 சீராலசோதை திருமாலைச் சொன்னசொற் சிந்தையுள்ளின்றுதிகழப்
 பாரார்தொல்புகழான் புதுவைமன்னன் பன்னிரு நாமத்தார் சொன்ன
 ஆராதவந்தாதி பன்னிரண்டும் வல்லாரச்சுதனுக் கடியாரே. கக.

பதவுரை.

வார்— இயல் மாகவே நீண்டதா நின்ற
 காது— காதுவந்து
 தாழ்— தாழும்படியாக
 பெருக்கி— பெருக்கச் செய்து
 அமைத்து— அளவிலே அமைத்து
 மகரக்குழை— மகரகுண்டலங்களை
 இடவேண்டி— சாத்த ஆசைப்பட்டு
 சீரால்— சீர்மையோடு
 அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி.
 திரு மாலை— ஸ்ரீபெருமானவனைக் குறித்து
 சொன்ன— சொன்ன
 சொல்— சொல்லுகளானவை
 சிந்தையுள்— தம் திருவுள்ளத்தில்
 நின்று— ஸர்வகாலமும் நின்று
 திகழ— விளங்கும்படி.
 பார் ஆர்— பூமிப்பரப்படங்கலும்நிறைந்ததாய்

தொல்— ஸ்வபாவிதமான
 புகழான்— கீர்த்தியை யுடையராய்
 புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
 மன்னன்— கிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார்
 பத்து இரண்டு நாமத்தால்— கேசவாதி
 த்வாதச நாமத்தோடு
 சொன்ன— அருளிச் செய்ததாய்
 ஆராத— அதுபவித்து முடியாததாய்
 அந்தாதி— அந்தாதிபான
 பத்து இரண்டும்— இப்பன்னிரண்டு பாசரங்
 களையும்
 வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
 அச்சுதனுக்கு— ஆச்சிதரை ஒருகாலும்
 நமுவவிடாதவனுக்கு
 அடியார்— அந்தங்க கங்காரவர்.

வ்யா. வாரித்யாதி. ஸ்வபாவமே. பொழுதுகூண்டகாதுவென்றிமனவும்தாழப்பெருக்கி,
 மட்டிலையமைத்து, மகரக்குழை சாத்தவேணுமென்றாசைப்பட்டு. சீராலித்யாதி. சீர்மைகுன்
 றுதபடி. பசோதைப்பிராட்டி. ஸ்ரீபெருமானவனைக் குறித்துச்சொன்ன சொல்லுகளானவை,
 சிந்தையுள் நின்று திகழ. தம்முடைய திருவுள்ளத்தினுள்ளே ஸர்வகாலமும் நின்றுவிளங்க.
 பாராரித்யாதி. பூமியிலுள்ளாருடைய ஹந்தபங்கல் நிறையும்படி பழையதான புகழையுடைய
 யராய்த் திருப்புதுவைக்கு கிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார். பன்னிருநாமமித்யாதி. வைஷ்ணவசி
 ஹ்நமான திருத்வாதசநாமங்களைவோடு யருளிச்செய்ததாய், அதனவ அதுபவிதாக்க
 ளுக்கு ஒருகாலும் தர்ப்பதிபிறவாதே மேன்மேலு மபேஷிக்கும்படி நிதிகையிபாக்யமாயிருக்
 கிற அந்தாதிபான விவை பன்னிரண்டு பாட்டையும் ஸாபிராயமாக வல்லவர்கள். அச்சுத
 னுக்கடியாரே. ஆச்சிதரை யொருகாலும் நமுவவிடாத ஸ்வபாவனுவனுக்கு அநவரத கின்
 சிக்கார பராகப்பெறுவர். கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளை சாணம்.

(*)

அடிவாவு.—பொய் வண்ண வையம் வணம் சோத்தம்
 விண் முலை என் மெய் காரிகை கண்ணை வா வார்காது வெண்ணைய்.

இரண்டாம் பத்து- ஈரலாந்திருமொழி- வெண்ணையனோந்த- பாவேசம்.

மரணாவான யசீசாசைப்பிராட்டி அவனுடைய வவதாத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த பாலாதுசனமாக அவனை யதுஸநித்துக்கொண்டு, காதுபெருக்கி, திரியும் கடிப்படும் முதுகானவையிடிக் காதுதுத்திப் பெருக்கித் தலைக்கட்டினவந்தாரம், பிள்ளைகளைக் காது பெருக்கினால் அந்தக்கொடி நீங்கக் குளிப்பாட்டும் காமத்திலே இவனை மஞ்சனமாட்டினோனு மென்று உத்தேசித்து, அதுக்கு வெண்டு முபகசனங்கையும வம்பா தித்து வைத்து நீரால் வாவென்றபொழுத்து, அவன் இசையாதவனானிடும் விடாதேகிப்படுத்தித்து, அவச்யம் இன்று திருமஞ்சனம் செய்யவேண்டியன ஹேதுவைபு மவனுக்கறிவித்து, திருமஞ்சனம் செய்தால் பின்பு திருமேனிக்கலங்காரமாகச் சாத்துவைக் குறுப்பான வையாகத்தான் தேடிவைத்து அங் கராகாதிகளையும் காட்ட இசைந்துவருகைக்குடலாக அவனுக்கு அபிமதமான அபூபபலாநி களையும் மூன்றாட்டி அவன்பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்நேஹாதிகளையும் சொல்லி, * புழுதி யனோந்த பொன்மேனிகாண நான் மிகவும் விரும்பியிருப்பன், ஆனாலும் கண்டவர்கள் “ஒரு த்தி பிள்ளைவளர்த்தபடிபென்” என்று பழிப்பார்கள்; அவ்வளவேபுமன்று, நீபுழுதியும் உடம்புமாயிருக்கிறபடியைக் காணில் உனக்கசிமவதயான சுழிவினைப்பிராட்டி சிரிக்கும், என்றற்தேபிலே சிலவற்றைச் சொல்லியும் அவனைவருந்தி யுடன்பதித்தி மஞ்சனமாட்டின பரகாத்தையும் தாமுமதுபவிக்க வாயைப்பட்டு, பாவநாபாகர்ஷத்தாலே ததவலத்தாபநாரா யக்கொண்டு அவன் அப்போது மேசின பாசாரங்களை பெல்லாம் தக்காலம்போலே அவனைக் குறித்துப் பேசி, அவனை மஞ்சனமாட்டிகையாகிற ரணத்தைத் தாமுமதுபவித்து ஹர்ஷ்டரா கிற ரித்திருமொழியில்.

...

...

...

...

...

*

மு.—வெண்ணையனோந்த குணங்கடும் விளையாடு புழுதியுங்கொண்டு
திண்ணெனவிவவிரா வுனைத் தேய்த்துக்கிடக்க ஈரனோட்டேன்
எண்ணெய்புளிப் பழங்கொண்டிங் கெத்தனைபோது மிருந்தேன்
நண்ணவரிய பிரானே! நாரனா! நீரட வாராய். க.

பதவுரை.

<p>எண்ணெய் அனோந்த — எண்ணெயை அனோந்தையா லுண்டான குணங்கடும் — முடை நாற்றத்தையும் விளையாடு — விளையாடுவையா லுண்டான புழுதியும் — புழுதியையும் கொண்டு — கொண்டு இவ்விரா — இவ்விசையில் உன்னை — உன்னை தேய்த்து — தினவால் உடம்பைப் படுக்கை யிலே தேய்த்துக் கொண்டு</p>	<p>எண்ணெய் [என் நெய்] — (உன் உடம்பில் புசுகைக்கு உரிய) எண்ணெய்க்காப்புந் புளிப் பழம் — அந்த எண்ணெயைக் கழற்று வதற்குப் புளிக்காப்பையும் கொண்டு — கையில் கொண்டு இங்கு — இவ்விடத்தில் எத்தனை போதும் — நெடும் போதாக இருந்தேன் — இராகின்றேன்; நண்ணல் அரிய — ஸ்வயந்தத்தால் ஒருவர்க் கும் கிட்டவொண்ணாத பிராணை! உபகாரகளை!</p>
--	---

நிறைபுர்த்துந்நயம் வயிற்றுநிறைபுமென்றும் (க)மொளக்த்பத்தாலே வெண்ணெய்த்தாழிக்கு
 ருதிருக்கைகளுள்ளவும் நீட்டி யள்ளியும் “ முழுதுமவெண்ணெயனைந்து ” என்கிறப
 ளுண்ணெயை முழுக்க விருந்தனைந்து அமுது செய்கையாலே திருமேனி பெங்கும்
 ன்ணெய் முடையாயிறே யிருப்பது. விளையாடுபுழுதியும். அதுக்குமேலே விளையாடப்
 பால் புழுதியிலேயோயிருந்து அனைந்துவிளையாடுகையாலே அந்த வெண்ணெய்ப்பபசையோ
 திருமேனியெங்கும் புழுதியும்பற்றியிறே கிடப்பது. கொண்டு. இப்படி வெண்ணெ
 கையால்வந்த குணங்குறற்றத்தையும் விளையாடினபோதைப் புழுதியையும் கொண்டு.
 ரணை. திண்ணியதாக- நிச்சயமாக வென்றபடி. இவ்விராவித்யாதி. இந்தராதரியில்
 னை கண்டுதிபாலே உடம்பைப் படுக்கையிலே தேய்த்துக்கொண்டுகிடக்க நான் ஸம்வதி
 ன். திண்ணை- ஓட்டேன். நிச்சயமாக வுன்னை யிப்படி கிடக்கவொட்டேன், நான்
 ட்டியேவிடுவேனென்ன; எனக்கு குளிக்கைக்கு வேண்டுமவை கொண்டுவந்தாயோ வெ
 ; எண்ணையித்யாதி. உன் திருமேனிக்கு முந்துறச்சாத்துகைக்கு எண்ணெய்க்காப்பும்,
 பு அது கழற்றுக்கைக்குப் புளிக்காப்பும் கொண்டு அநேகம்போதில்லையோ இங்கே நானி
 கிறது. நண்ணலரியிரானே. ஸ்வயத்தத்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாத வபகா
 னவனை. நாராடு. மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ப்ரகாசகமான திருநாமமிறே யிது.
 நமயிலேயிறே யிவளுக்கிப்போதுநோக்கு. நீராடவாராய். ஒட்டேனென்று ப்ரேமத்தா
 சொன்னாலும் உபகரணங்களை முன்னிட்டாலும் ப்ரயோஜனமில்லையே, நீவந்தாலிறே ப்ர
 ஜமமுள்ளது; ஆனபின்பு, நீராடவரவேணுமென்றபேஷிக்கிறான். க.

மூ.—கன்றுகளோடச் சேலியிற் கட்டெறும்பு பிடித்திட்டால்
 தேன்றிக்கேமோகில் வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமா காண்பன்
 நின்றமராமரம் சாய்த்தாய்! நீ பிறந்த திருவோணம்
 இன்று நீராடவேண்டு மெம்பிரா னோடாதேவாராய். உ.

பதவுரை.

அகன்— கன்றுகளானவை
 — வெருண்டோடும்படி
 வியில்— அவற்றின் காதுகளில்
 டெறும்பு— கட்டெறும்பை
 த்து இட்டால்— பிடித்து விட்டாயாகில்
 ன்றி— ஒன்று போனவழி ஒன்று போகா
 மல் சிதறி
 மம் ஆகில்— ஒடிப்போய் விடுமானால்
 (பிறகு நீ,)
 ண்ணெய் திரட்டி— வெண்ணெயைத்
 திரட்டி

விழுங்கும் ஆ— விழுங்கும்படியை
 காண்பன்— காண்பேன்; [காணமாட்டேன்
 என்றபடி.]
 [கன்றுகள் சிதறி ஒடிப்போனால், பசுக்
 கறவாதாகையால் பால் கிடைக்காமற் போக
 வே உனக்கு ஜீவநமான வெண்ணெய் குறை
 ந்து விடும் என்று கருத்து.]
 நின்ற— நெருங்கி நின்ற
 மராமரம்— ஸப்தஸால வர்க்குங்களை
 சாய்த்தாய்!— முறித்துச் சாய்த்தவனே!
 இன்று— இந்நாள்

நீ பற்றாத— நீ அவதூறத்த
திரு ஒணம்— சர்வண நகரத்தாங்காண்;
(ஆதலால்,)
நீ நீர் ஆடவேண்டும்— நீ திருமஞ்சனம்
கொண்டருள வேணும்;

எம் பரான— என் நாயனே!
ஓடாதே— (என்னை வஞ்சித்து) ஓடிப்
போகாமல்
வாராய்— வந்தருளவேணும்.

வயா. இரண்டாம்பாட்டு. கன்றித்தயாதி. இவளழைக்கச்செய்தேயும் வாராதே, லீலாபாஸ்யத்தின்று கன்றுகள் வெருண்டோடுகிறது காண்கைக்காக அவற்றின் செவியிலே கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட அத்தைக்கண்டு சொல்லுகிறார்;— கன்றுகள் வெருண்டோடும்படியாக அவற்றின் செவியிலே முறியக்கடிக்கும் கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட்டால். தென்றித்தயாதி. வெருண்டு ஒன்றுபோனவழி ஒன்றுபோகாதே சிதறி, காணவொண்ணாத படி ஓடிப்போய்விடுமாயில். வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமாதாண்பன். வெண்ணெயி லுண்டான விருப்பத்தாலே அத்தைத்திரட்டி யிருந்து நீவிழுங்கும்படியைக்காணக்கடவேன். கன்றுண்டானாலன்றோ பசு கறக்கலாவது, பசு கறந்தாலன்றோ பாலுண்டாவது; பாலுண்டாய் வெண்ணெயுண்டாகவேணும், ஆகையால் உன்னுடைய லீவநக்கிடாய் குறைப்புகுகிறதென்கை. நின்ற மராமரம் சாய்த்தாய். ‡ ஓராச்சிதனுடைய அகிசங்கையைப் போக்குகைக்காக அந்நினைத்தபடி இலக்குக் குறிக் கவொண்ணாதபடி. நெருங்கினின்ற பராமரங்களை மறுபாடுருவ எய்து சாய்த்தவனே. நீ பிறந்த திருவோண மின்று. நீ யவதரித்த திருவோணநகரத்தாங்கா னின்று. இதுதான் வைஷ்ணவ நகரத்தாங்கையாலும் அவதாராந்தரங்களிலே இந்த நகரத் தாங்கவய முண்டாகக்கூடுகையாலும் தாம்மையக்கயத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. நீ நீராடவேண் டும். பிறந்தானாக்கும் குளியா திருப்பாருண்டோ, (க)லர்வது நீயின்று திருமஞ்சனஞ்செய்ய வேணுமென்ன; “ மாட்டேன் ” என்று ஓடப்புக்கவாதே எம்பிராளுடாதேவாராய். எகா லுடைய நாயனே! ஓடலாகாது காண், வாராயென்கிறார். உ..

மு.—பேய்ச்சிமுலையுண்ணக்கண்டு பின்னையு நீல்லாதென்னெஞ்சம்
ஆய்ச்சியசெல்லாருங் கூடியழைக்கவு நான்முலைதந்தேன்
காய்ச்சின நீரோடு நெல்லிக் கடாசத்திற் றூரித்துவைத்தேன்
வாய்த்த புகழ்மணிவண்ண! மஞ்சனமாட நீவாராய். ந.

பதவுரை.

பேய்ச்சி— பூதநையின்
முலை— முலைப்பாலை
உண்ண— அவன் மாளும்படி நீ அமுது
செய்யாநிற்க
கண்டு பின்னையும்— கண்டபின்பும்
என் நெஞ்சம்— என் நெஞ்சானது
நீல்லாது— (உண்ணிடத்தில் ப்ரீதியாலே)
தரிக்கமாட்டாமல்

ஆய்ச்சியர் எல்லாரும்— இடைச்சிக் கொல்
லாருமம்

கூடி— ஒன்று சேர்ந்து
அழைக்கவும்— (“ அவன் பூதநையின் முலை
யுண்ட போதைச் செய்தி கண்டாநி
யாயோ? நீயுமவனுக்கு முலைகொடு
க்கப் புகுகிறாயே ” என்று-பயந்து)
என்னை வண்டாய் நிற்கச்செய்தேயும்

முலைத்தேன் நான்— உனக்கு அஞ்சாமல்
முலை கொடுத்தேன் நான்;
நெல்லியோடு— நெல்லியோடே
காய்ச்சின— காய்ச்சின
நீர்— தீர்த்ததை
கடாரத்தில்— திருமஞ்சனத் தாழியிலே
பூரித்து வைத்தேன்— நிறைத்துவைத்தேன்;

வாய்த்தபுகழ்— நல்லயசஸ்ஸை யுடையனாய்
மணி வண்ணா!— நீலமணி போன்ற வர்
னத்தை யுடையனான கண்ணனே!
மஞ்சனம் ஆட— (புழுதிமுதலியவை போம்
படி) நீராட
நீ வாராய்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. பேய்ச்சியித்யாதி. “ வஞ்சனையால்வந்த பேய்ச்சி ” என்
கிறபடியே- தன்வடிவை மறைத்து என்வடிவைக்கொண்டுவந்த பேய்ச்சியுடைய முலையை
அவள் முடியும்படி யுண்டமைக்காடிருக்கச்செய்தே. பின்னையும் நிலாநென் னெஞ்சம். இத்
தைக்கண்டால் அஞ்சியோடவேண்டியிருக்க, பின்னையும் என்னுடைய நெஞ்சானது உன்
பக்கல் ஸ்நேஹமடியாக (க) தரிக்கமாட்டாதே. ஆய்ச்சியரெல்லாருங் கூடியழைக்கவும். பேய்
ச்சி பட்டுக்கிடக்கிறபடியையும் நீ அவன்மேலே யிருந்து முலையுண்கிறபடியையும் கண்டு,
இடைச்சிகளெல்லாரும் (உ) பீதைகளாய்க் கூப்பிடச்செய்தேயும் நானஞ்சாமல்வந்து உன்னை
யெறித்து முலையைத்தந்தேன். இப்படியன்றோ எனக்கு உன்பக்கலுண்டான ஸ்நேஹம்; ஆன
பின்பு நான்சொன்னது செய்யவேணும் காணென்கை. காய்ச்சினநீரித்யாதி. உன்னுடைய
திருமேனிக்கதுகுணமாக நெல்லியோடே காய்ச்சின திருமஞ்சனத்தைக் கடாரத்திலேபூரித்து
வைத்தேன். வாய்த்தவித்யாதி. பேய்ச்சியுடைய வஞ்சனையிலே அகப்படாதே அவளை நிர
ஸித்து உன்னைநோக்கித் தருகையாலே நன்றான புகழையுடையனாய், அதுபவிப்பார்க்கு ஆக
ர்ஷகமாம்படி. நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுமுடையவனே. மஞ்சனமாட நீவாராய். மாணிக்கத்
துக்கு மாசேறினாற்போலே உன் திருமேனியில் வந்தேறியான புழுதி முதலானவை போம்
படி. திருமஞ்சனம் செய்யவாவேணும். ந.

பு.—கஞ்சன் புணர்ப்பினில்வந்த கடியசகடமுதைத்து
வஞ்சகப்பேய் மகஞ்ச வாழ்முலைவைத்த பிரானே!
மஞ்சனம் செங்கமுநீரின் வாசிகையு நாறுசார்தும்
அஞ்சனமுங் கொண்டுவைத்தே னழகனே! நீராடவாராய் ச.
பதவுரை.

கஞ்சன்— கம்ஸனுடைய
புணர்ப்பினில் வந்த— ப்ரோணையினால் வந்த
கடிய— க்ருரமான
சகடம்— சகடாஸ்திரை
உதைத்து— திருவடிகளால் முறித்து
வஞ்சகம்— வஞ்சனையையுடைய
பேய் மகள்— பூதநையானவள்
துஞ்ச— மாண்டுபோம்படி
முலை— அவள் முலையில்
வாய் வைத்த— வாய் வைத்தமுது செய்த

செம் கமுநீரின் வாசிகையும் — செங்கழு
நீர்மாலையும்
நாறு— கஸ்தூரி, பனி நீர் முதலியவற்றால்
பரிமளியாகின்ற
சார்தும்— (கலவைச்) சந்தநமும்
அஞ்சனமுங்— (திருக்கண்களுக்குச் சாத்த)
அஞ்சநமும்
கொண்டு வைத்தேன்— ஸம்பாதித்துவைத்
திருக்கிறேன்;
(ஆதலால்,)

சகடாஸரன், முலைவரவு தாழ்த்துசசுந் நமாதத திருவுதகாஸல் கலங்கழியுமபடி யுதை
த்து. வஞ்சகமித்யாதி. தாய்வடிவுகொண்டுவந்த வஞ்சகியான பேபச்சி முடியுட்படியாக
அவள் முலையிலே உன் திருப்பவளத்தவைத்து உண்ட வுபகாரகனுனவனே. சகடாஸ-
ரன் கையிலும் பூதநைகையிலும் அகப்படாமல் உன்னை நோக்கித்தந்த வுபகாரகனுனவன்
றோலென்கை. மஞ்சருமித்யாதி. உன் திருமேனிக்கு நிறம்பெறச் சாத்துகைக் கீடான
மஞ்சனும், உன் திருமுடிக்கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க செங்கழுநீர் வாசிகையும், உன் திரு
மேனிக்கதுருணமாம்படி ஆறிக்குளிர்ந்து மணத்திருக்கிற சாந்தும், உன்னுடைய திருக்க
ன்களுக்குச் சாத்துகைக்கீடான அஞ்சநமும் கொண்டுவந்து வைத்தேன். அழகனே நீராட
வாராய் இவையெல்லாம் மிகையாம்படியான வழகையுடையவனே! உன்னழகு தோன்று
ம்படி திருமஞ்சரம் செய்ய வரவேணும். ச.

மூ.—அப்பங்கலந்த சிற்றுண்டி யக்காரம் பாலிற்கலந்து
சோப்படநான் சுட்டுவைத்தேன் தின்னலுறுதியேனம்பி!
செப்பிள மென்முலையார்கள் சிறுபுறம்பேசிச் சிரிப்பர்
சோப்பட நீராடவேண்டுஞ் சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய். ௫.

பதுவரை.

நம்பி!— பூர்ணானுவனே!
நான்— தாயான நான்
அப்பம் கலந்த— அப்பத்தோடே சேர்ந்த
சிறு உண்டி— சிறுண்டியை
பாலில்— பாலிலே
அக்காரம் கலந்து— கிருப்புக்கட்டியை இட்
பெப் பிசைந்து
சோப்பட— நன்றாக
சுட்டு வைத்தேன்— பக்வமாக்கி வைத்தேன்;
தின்னல் உறுதியேல்— அவற்றை அமுது
செய்ய விருப்புற்றிருந்தாயாகில்
சோப்பட— நன்றாக
நீர் ஆடவேண்டுமே— திருமஞ்சரம் கொண்
டருள வேணும்;

(நீ நீராடா திருந்தால்,)
செப்பு— செப்புப்போன்ற ஸந்தி வெசுத்தை
யுடைத்தாய்
இள— இளையதாய்
மெல்— ம்ந்துவான
முலையார்கள்— முலையை யுடையவர்கள்
சிறு— தோற்றின நீசபாஷிதங்களை
புறம்பேசி— காணுதவிடங்கனிலே சொல்லி
சிரிப்பர்— பரிஹாஸிபா நிற்பர்கள்;
பிரான்!— நாயனே!
சோத்தம்— உன்னைத் தொழுகிறேன்;
இங்கேவாராய்— (அவர்கள் பரிஹாஸத்
துக் கிடமனுமபடி.) இங்கே வரவேணும்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அப்பரித்யாதி. அப்பத்தையும் அத்தோடே சேர்ந்த சிறு
ண்டியாகிற அபூப விசேஷத்தையும். அக்காரம் பாலில்கலந்து. பாலிலே கிருப்புக்கட்டி
யையிட்டிப் பிசைந்து. சோப்படவியாதி. நன்றாக நான் சுட்டுவைத்தேன். சோப்பட -
நன்றாக. தின்னலுறுதியேல் நம்பி. பின்னத்தனத்தில் பூர்த்தியை யுடையவனே! அமுது
செய்யவேணுமென்று அதிலே உற்றிருந்தாயாகில், நீராடவேண்டுமென்று மேலே அவ்வயம்.
செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்திவெசுத்தையுடைத்தாய் இளையதாய் ம்ந்துவாரியிருக்கிற முலை

யையுடையவர்கள். சிறுபுறம் பேசிச்சிறிப்பர். நீ நீராடாமலிருக்கிற வடிவைக்கண்டால் தோற்றின புன்மைகளைக் காணுதவிடங்களிலே சொல்லிச் சிபியாநிற்பார்கள். சிறுமை - புன்மை. புறம்பேசு கையாவது - காணுதவிடத்தே சொல்லுகை. சொப்பட நீராடவேண்டும். அதுக்கிடமும்படியாகவும் நன்றாக நீராடவேண்டுமென்ன; அவ்வளவிலும் அவன்வாராமையாலே சோத்தம்பிராணிங்கேவாராய். பிரானே! உண்ணத்தொழுகிறேன், இங்கே வாராயென்று அழைக்கிறேன். ௫.

மூ.—எண்ணெய்க்குடத்தையுருட்டி யிளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பிக்
கண்ணைப்புரட்டி விழித்துக் கழகண்டு செய்யும்பிரானே!
உண்ணக்கனிகடருவ னெலிகடலோத நீர்போலே
வண்ணமழகியநம்பி! மஞ்சனமாட நீ வாராய். கூ.

பதவுரை.

எண்ணெய்க்குடத்தை—எண்ணெய்க்குடத்தை
உருட்டி— உருட்டியும்
இள பிள்ளை— (நூங்குகிற) சிறுப் பிள்
சையை
கிள்ளி எழுப்பி— வீரிட்டுக் கூப்பிடும்படி.
யாகக் கிள்ளி எழுந்திருக்கச் செய்தும்
கண்ணை— கண் இமையை
புரட்டி விழித்து— அகவாய் புறவாயாகப்
புரட்டி விழித்து [அப்பூச்சி காட்டி
என்றபடி.]
கழகண்டு— இப்படி பொறுக்க முடியாத
தீர்புகளை
செய்யும்— செய்யா நின்ற

பிரானே!— ஸ்வதந்தரனே!
உண்ண— நீ புஜிக்கும்படி
கனிகள் தருவான்— பழங்கள் கொடுப்பேன்;
(ஆனசென்பு,)
தலி— கொடியா நின்ற
கடல்— ஸமுதரத்தின்
ஒதம்— திரைக் கிளப்பத்தையுடைய.
நீர்போலே— ஜலம்போலே
அழகிய வண்ணம் — அழகிய நிறத்தை
யுடைய
நம்பி!— பூர்ணனே!
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. எண்ணெயித்யாதி. அகத்திலுள்ளா ரெல்லாரும் அர்யபா
ராமப்படியாக எண்ணெய்க்குடத்தை யுருட்டி. அத்தை யிறைப்பார் வழிப்பாராய்க்கொண்டு
வ்யாகுலப்படாநிற்கச்செய்தே; இளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பி. அத்தைவிட்டிங்கே யோடிவர
வேண்டுமபடி-கிடந்துறங்குகிற சிறுப்பிள்ளையைத் தேளெறிந்தார்போலே வீரிட்டுக்கூப்பிடும்
படியாகக் கிள்ளியெழுப்பி. கண்ணைப்புரட்டிவிழித்து. அருகுகின்றவர்கள் முகத்திலே “அப்
பூச்சி” என்று கண்ணினிமையை அகவாய் புறவாயாகப்புரட்டி விழித்து. கழகண்டு செய்யும்
பிரானே. இப்படி துஸ்ஸஹமான தீம்புகளைச் செய்யும் ஸ்வதந்தரனாவனே. ஒருத்தர்
கையிலும் அடங்காதான யிராநின்றயே யானாலும், நான் இப்போது சொல்லிற்றுச் செய்ய
வேணுங்காணென்று கருத்து. உண்ணக்கனிகள் தருவன். நீ விரும்பி யமுது செய்யும்படி.

மு.—கறந்தாற்பாலுந்தயிருங் கடைந்துறிமேல் வைத்தவெண்ணெய்
பிறந்ததுவேமுதலாகப் பெற்றறியே னெம்பிரானே!
சிறந்தாற்றா யலர்தாற்று மென்பதனாற் பிறர்முன்னே
மறந்து முனையாடமாட்டேன் மஞ்சனமாட நீ வாராய். எ..

பதவுரை.

என்னை!— என் நாயனே!

பிறந்தது முதலாக — நீ பிறந்தவன்று
தொடங்கி

கறந்த— ப்ராப்தகாலங்களில் கறக்கப்பட்ட
பாலும்— நல்ல பாலையும்

தயிரும்— தயிரையும்

கடைத்து— கடைந்து

உறிமேல்வைத்த— உறிமேல் வைக்கப்
பட்ட

வெண்ணெய்— வெண்ணெயையும்

பெற்று அறியேன்— நான் பெற்றதேயில்லை;

சிறந்த நல்தாய்— “பிள்ளைமேல் குற்ற முண்

டானாலும் மறைக்கக் கடவ மிக்க;

பரிதியை யுடைய தாயானவள்

அலர் தூற்றும்— பழி தூற்றா நின்றாள்”

என்பதனால்— என்று உலகத்தார் சொல்லு!

மத்தைப்பற்ற

பிறர் முன்னே— அயலார் முன்பு

மறந்தும்— ஞாபகம் தப்பியும் கூட

உனையாட மாட்டேன்— வாய்விடமாட்டேன்;

மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. கறந்தவித்யாதி. ப்ராப்தகாலங்களிலே கறந்த நல்லபாலும்..
நன்மையாவது - நாழியும் உழக்குநெய்போருகை. தயிரும்.. ஆர்தப்பாலிலேயுறைந்ததயிரும்..
கடைந்துறிமேல் வைத்தவெண்ணெய். அப்படி யிருந்துள்ள தயிரைக் கடைந்து. தாழியிலே
சேர்த்து உறிமேலேவைத்த வெண்ணெயும். பிறந்ததித்யாதி. நீபிறந்தவன்றுதொடங்கி, என்
நாயனே! இவை நான் பெற்றறியேன். சிறந்தவித்யாதி. குற்ற முண்டானாலும் மறைக்கக்
கடவ மிகவும் ஸ்நேஹிதியான தாயானவள்தான் பழிதூற்றாநின்றாளென்று லோகம்சொல்லு;
மத்தைப்பற்ற அந்நருடையமுன்பு அபுத்திபூர்வகமாகவும் வாய்விடமாட்டேன். மஞ்சன
மாடீவாராய். இப்படி உனக்கு ஸ்நேஹிதியான வெனக்கு ப்ரியமாக நீ மஞ்சனமாட வர
வேணும். எ..

மு.—கன்றினை வாலோலைகட்டிக் கனிகளுதிரவேறிந்து

பின்றுடர்ந்தோடியோர் பாம்பைப் பிடித்துக்கொண் டாட்டினாய்போலும்

நின்றிறத்தேனல்லே னம்பி! நீபிறந்த திருநன்னாள்

நன்று நீ நீராடவேண்டும் நாரணுவோடாதேவாராய். அ.

பதவுரை.

கன்றினை— ஒரு கன்றை

வால் ஒலை கட்டி— வாஸில் ஒலையைக்கட்டி

கனிகள் உதிர எறிந்து— பழங்கள் உதி

ஒடி— ஒடிச்சென்று

ஓர் பாம்பை— ஒரு பாம்பை

நீ பிறந்த— நீ அவதரித்த

நல்— விலக்தணமான

திரு நாள்— திரு நகத்திற்காண் இன்று;

நீ ராடவேண்டும்;

நாநா!— நாசாயணனே!

ஓடாது வாராய்— ஓடாமல் வந்தருளாய்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. கன்றிளையித்யாதி. கன்றுகள் மேய்க்கப்போனவிடத்தே வெருண்டு துள்ளியோடுமது காண்கைக்காக ஒருகன்றை வாலிலே ஓலையைக்கட்டி, உன்னை நலிகைக்காகக் கன்றுகளின் நடுவே கலசிவந்து நின்றதோர் ஆஸுரமானகன்றைக்குணிலாகக் கொண்டு ஆஸுரமான விளாவினுடைய பழங்கள் உதிரவெறிந்து. பின்னித்யாதி. அதுக்குப் பின்பாக வோடிச்சென்று ஒருபாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டினாயோதான். நீ யிப்போது செய்கிற தீம்பால் அவையும் செய்தாயாக நான் கேட்டதுங்குடும்பிறே. துடர்ந்தென்றது - (க) கறிவாசிபாய், சென்றென்றபடி. நின்னித்யாதி. உன்படிகளெனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை. அதுகிடக்கிடு. நீபிறந்த திருநன்னாள். நீ யவதரித்த விலக்தணமான திரு நகத்திற்காணின்னு. நன்று நீ நீராடவேண்டும். நன்றாக நீ திருமஞ்சநம் செய்யவேணும். ஒருநாளும் நீராடாதாரும் பிறந்தநாளில் நீராடாதாரில்லைபிறே. நாநா வோடாதேவாராய். ஸர்வாத்மாக்களோடும் ஒழிக்கவொழியாத ஸம்பந்தத்தை புடையவனே! என்னுடைய சொல்லை மறுத்து ஓடலாகாதுகாண், வாராய். அ"

மு.—பூணித்தொழுவினிற்புக்குப் புழுதியினைந்த போன்மேனி
காணப்போது முகப்ப குகிலுங்கண்டார் பழிப்பர்
நாணெத்தனையுமில்லாதாய்! நற்பின்னை காணிற்சிரிக்கும்
மாணிக்கமே! என்மணியே! மஞ்சனமாட நீவாராய். க.

பதவுரை.

பூணித் தொழுவினில்— பசுக்களையடைத்துத் திறந்து விடும் தொழுவினே

புக்கு— பாவேசித்து

புழுதி அனைந்த— புழுதியை அனைந்த

போன் மேனி— போன் போன்ற திருமேனியை

காண— காண்கைக்கு

பெரிதும்— மிகவும்

உகப்பன்— விரும்பியிருப்பேன்;

ஆகிலும்— நானாகத் திருந்தாலும்

கண்டார்— உன்னைப் பார்த்தவர்கள்

பழிப்பர்— (“ ஒருத்தியினைப் பெற்று வளர்த்தபடிபென்!” என்று) ஏசுவர்கள்; எத்தனையும்— சற்றேனும் [துளிகூட] நாண் இலாதாய்!— வெட்க மில்லாதவனே! நற்பின்னை— நற்பின்னை யானவன் காணில்— உன் உடம்பைக் கண்டாளாகில் சிரிக்கும்— சிரியாநிற்கும்;

(ஆதலால்,)

என்— எனக்கு

மாணிக்கமே!— மாணிக்கம்போன்றவனே!

மணியே!— மணிபோன்றவனே!

மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. பூணியித்யாதி. பசுக்களையடைத்துத் திறந்துவிடும் தொழுவினேபுக்கு. ஜாத்யுசிதமாகத் தொழுக்களிலே புழுந்து விளையாடாநிற்குமிறே. புழுதி

பற்றச்சொத்துகிறது. காணப்பெரிதுமுகப்பன். நீராட்டிக்காண்பதிலும் (க) முக்தபாவம்
தோற்றுக்கபாலே, இப்படி யிருக்கிற வுந்திருமேனியைக் காண்கைக்கு மிகவும் வீரும்பி
யிருப்பன். ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பார். நானாகத்திருந்தாலும் உன்னைக்கண்டவர்கள் “ஒருத்
தி பின்னை பிற்றுவுவளர்த்தபடிபென்!” என்று ஏசுவர்கள். நாணெத்தனையுமிலாதாய், ஏகதே
சமும் லஜைனுயிலலாதவனே. நற்பின்னைகாணிற் சிரிக்கும். நீ புழுதியும் உடம்புமாயிருக்கிற
படிபை நற்பின்னை காணாமகில் மைத்துனமைமயாலே சிரிக்கும். நாட்டார் பழிக்கு அஞ்ச
கிறாத்தமோ, நற்பின்னை சிரிப்புக்கு லஜைக்கவேண்டாவோ. நீ அதுசெய்யாதொழிகிறது.
நில்லஜைனுக்கையாலேயென்று கருத்து. மாணிக்கமேயென்மணியே. வடிவழகுக்கு ஒன்றே
உபமாநமாவதொன்றிலலாமையாலே அங்குமிங்கும் கதிர் பொறுக்குகிறான். மாணிக்கம்
போலையும் மாகதம்போலேயு மிருக்கிற வடிவழகை யுடையவனே யென்கை. மஞ்சனமாட நீ
வாராய். இப்படி யிருக்கிற வுந்திருமேனியில் வந்தேறியான அழுக்குக் கழிந்து விளங்கும
படி திரும ந்தாமட வரவேணும்.

அ. சிகமத்தில்- இத்திருமொழி சுற்றார்க்கு பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—கார்மலிமேனிநிறத்துக் கண்ணபிரானையுகந்து
வார்மலிகொங்கையகோதை மஞ்சனமாட்டியவாற்றைப்
பார்மலிதொல்புதுவைக்கோன் பட்டர்பிரான் சொன்னபாடல்
சீர்மலிசேந்தமிழ்வல்லார் தீவினையாதுமிலரே. ௮.

பதவுரை.

கார்— நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகத்திற்
காட்டில்
மலி— மிகுந்திருந்துள்ள
மேனி நிறம்— திருமேனி. நிறத்தை யுடை
யனான
கண்ண பிரான்— கண்ண பிரான்
உகந்து— ஆதரித்து
வார் மலி கொங்கை— சுச்சி லடங்காமல்
விழுமடிபுடைய முலையைபுடைய
அசோதை— யசோதையானவன்
மஞ்சனம் ஆட்டிய— நீராட்டின
ஆற்றை— பரகாரத்தை

பார் மலி— பூமியி லடங்காத ஏற்றத்தை
யுடையதாய்
தொல்— பராசீரமான
புதுவை— புது வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— நிரவாஹகரான
பட்டர் பிரான்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்ததாய்
சீர் மலி— லக்ஷணங்களமைந்ததாய்
செம் தமிழ்— செந்தமிழா யிருந்துள்ள
பாடல்— (இ)பாடலை
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
தீவினை யாதும் இலர்— தீவினை யொன்று
மில்லாதவர்கள்.

வ்யா. கார்மலிமேனிநிறத்து. நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகத்திற்காட்டில் மிகுந்தி
ருந்துள்ள திருமேனி நிறத்தையுடைய. கண்ணபிரானையுகந்து. ஆசரிதர்க்கு ஸுலபணு
மாய் உபகாரகனுமான்வனை ஆதரித்துக்கொண்டு. வார்மலியித்யாதி. சுச்சி லடங்காமல்.

வைக்கு நிர்வாணகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த. சீர்மலிசெந்தமிழல்லார். சீர்மலிகையாவது- சப்தலக்ஷணங்களில் குறைவற்றிருக்கையாலே அழகுமிக்கிருக்கை. அன்றிக்கே, பகவத்குணங்களால் நிறைந்திருக்கிற வென்னுதல். சேந்தமிழ். ஆர்ஜவயுத்தமான தமிழ். அதாவது- சப்தத்தினுடைய ப்ரஸந்தையாலே உள்ளில் கிடக்கிற அர்த்தம் தானே ப்ரகாசிக்கும்படி யிருக்கை. பாடல். பாட்டுக்கள், வல்லார். இவற்றை ஸாசிப்ராயமாகவல்லவர்கள். தீவினையாதுமில்லே. தீவினையொன்று மில்லாதவராவர். அவர்களுக்கு ஒரு துஷ்கர்மங்களும் மில்லை யென்னை.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடி நாவடி.—வேண்ணைய் கன்று பேய்ச்சி கஞ்ச னப்ப மேண்ணைய்
கறந்த கன்றினே பூணி கார் பின்னை.

—(*)—

அஃ - திருமொழி, கந - க்கு, பாட்டு- கசக.

அ. “ எல்லாம் நெய்வநங்கை யசொதை பெற்றாளே ” என்கிறபடியே அவதார ஸம்பமே தொடங்கி இவ்வவதாரதேஷ்டித ரஸமெல்லாம் தானே முற்றாட்டாக வதுபவித்த யசொதைப்பிராட்டி, அவனுடைய அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த பால்பாதுருணமாக அவன் அவனை “ மஞ்சனமாடவாராய ” என்று அர்த்தித்து, அவன் அதுக்கிசையா ஸம்பாலே அநேக ப்ரகாரேண அநுஸரித்து உடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டித் தலைக்கட்டின வநந்தாம், அவனுக்குத் திருக்குழல்வாருவதாக உத்யோகித்து அவன் பிணங்கியோடாமல் இசைந்து நிற்கைக்காக, லோகத்தில் சிறுப்பிள்ளைகளைக் குழல்வாருவார், அவர்களை வசப் படுத்துகைக்காக மருட்டிச் சொல்லுமபோலே, இவனுடைய பால்பாதுருணமாக “ அக் காக்காய் குழல்வாரவா ” என்று பலகாலு மிவன் செவிகேட்கச் சொல்லிச் சீராட்டிக்கொண்டிருந்து திருக்குழல்வாரின் ப்ரகாரத்தையும் தாமதுபவிக்க வாசைப்பட்டு, பாவநாப்ரகர் ஷத்தாலே ததவஸ்த்தாபந்ராயக்கொண்டு, தத்காலம்போலே தாம் அவனைக்குறித்து அப்பா சுரங்களைச் சொல்லி, திருக்குழல் வாருகையாகிற ரஸத்தை யதுபவிக்கிறார். ... *

பு.—பின்னைமணளைப் பேரிற்கிடந்தானே

முன்னையமரர் முதற்றனி வித்தினே

என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்ட

மன்னனைவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

மாதவன்றன்குழல் வாராயக்காக்காய். க.

பதவுரை.

பின்னை— நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு

பேரில்— “ திருப்பேர் ” என்னும் திவ்ய

மணளை— வல்லவரை

தேசத்தில்

முன்னர் அம்மாதிரி செய்து கொள்ளுதல்

முதல்— தலைவனும்

தனி வித்தினை— அத்திநீயகாரண பூதனும்

என்னையும்— என்னையும்

எங்கள் குடிமுழுது— * ஏழாட்காலும் பழிப்

பில்லாத எங்கள் குடியி லுள்ளாரெல்லாரையும்

ஆள் கொண்ட— அடிமை கொண்ட

மன்னனை— ராஜாவானவனை

வந்து— அருகே வந்து

‡ குழல்வாராய் அக்காக்காய்;

‡ குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

‡ இது சிறப்பு பின்னைனைக் குழல் வாராவார் சீராட்டாகச் சொல்லுகிற பாசரம். பேலில் “ உற்றன பேசி நீ யோடித்திரியாதே ” என்று, “ பிண்டத்தினாலும் பேய்க்கிட்ட நீச்சோறு முண்டற்கு வேண்டி நீ யோடித் திரியாதே ” என்று மருவியச் செய்த மையால் காதத்தை நோக்கிச் சொல்லும் பாசரமென்று கொள்ளவேண்டும். “ அக்காக்காய் ” என்பது வ்யாவஹரிகச் சொல்லு.

வ்யா. முதற்பாட்டு. பின்னைமனானை. நற்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனை. இவ்வவதாரத்துக்கு ப்ரதாரமஹிஷி யிவனிறே. மேன்மைக்கு ஸ்ரியப்பதியென்னுமா போலேயிறே நீர்மைக்கு இவனருக்கு வல்லபனென்கிறதும். பேரில் கிடந்தானை. அதுக்கு மேலே ஒரு நீர்மையிறேயிது. அவதார ஸௌலப்பம் போலன்றிறே அர்ச்சாவதார ஸௌலப்பம். “ கொம்பினார் பின்னை கோலங்குதிதற்கேறுகொன்றான் - தென்திருப்பிபருள் மேவு மெம்பிரான் ” என்கையாலே - பின்னைக்கு மனானானதுக்கும் பேரில் கிடந்ததுக்கு மொரு சேர்த்தியுண்டிறே. நற்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து, பின்பு அவனோடே கூடவந்து கண்வளர்ந்தருளிற்றுத் திருப்பேரிலே போலே காணும். முன்னையமாபித்யாநி கீழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கெதிர்த்தட்டான மேன்மையைச் சொல்லுகிறது. (1) “ மீது ல குவெ-ல் லாய்யுலுவி லெலாடி ” என்கிறபடியே பகவததுபவத்துக்கு முற்பாட்டான நித்யபாண்டிகளுக்கு சேஷித்வேசப்ரதாரனாய் அவர்களுடைய ஸத்தாதிருளுக்கும்கூட (2) தாரதாதிருக்கும்கூட தானே ஹேதுவானவனை. என்னையுமித்யாதி. தன்னைப் பிரிந்துகூறி உலோகாதவென்றையும் * ஏழாட்காலும் பழிப்பில்லாத எங்கள் குடியி லுள்ளாரெல்லாரையும் ஸ்வரூபா துருடபவானவடிமைபக்கொண்ட. மன்னனை. ராஜாவானவனை. வந்து குழல்வாராயக்காக்காய். இது சிறப்பு பின்னைனைக் குழல்வாராவார் சீராட்டாகச் சொல்லும் பாசரம். மாதவனித்யாதி. நீர்மைக்குப் பின்னைமனானானைப்போலே, மேன்மைக்கு ஸ்ரியப்பதியானவனுடைய குழல்வாராய் வந்தக்காக்காய்.

மு. -- பேயின் முலையுண்ட பின்னையிவன் முன்னம்

மாயச்சகடு மருது மிறுத்தவன்

காயாமலர் வண்ணன் கண்ணன் கருங்குழல்

தூய்தாகவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

தூமணிவண்ணன் குழல்வாராயக் காக்காய். உ.

பதுவரை.

இவன் -- இச்சிறப்பு பின்னையானவன்

முன்னம் -- முன்பு

பேயின் -- பூதநாயகின்

முலை -- முலைப்பாலே

உண்ட— அமுது செய்து

பின்னே— பின்னேகாண்;

மாயம்— கீர்த்திமமான்

சகலம்— சகலத்தையும்

மருதம்— யமளார் ஜூநங்காசிற இரட்டை

மருத மரத்தையும்

இறுத்தவன்— முறித்துப் பொகட்டவன்

காண்;

காயா மலர்— காயாம் பூப்போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தைபுடையவன்காண்;

கண்ணன்— (இப்படியிரா நின்ற) கண்ண

இடைய

கரு குழல்— கறுத்திரா நின்ற திருக்குழலை

தூய்தாக— நன்றாக

வந்துகுழல் வாராய் அக்காக்காய்;

தூ மணி— பழிப்பற்ற நீலமணி போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தைபுடைய வனுடைய

குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பேயின்முலையுண்ட பிள்ளையிவன்முன்னம். முன்னம் தாய் வடிவிலாகாந்தவந்த பூதகையுடைய முலையை, தாய்முலையுண்ணுமாபோலே யிருந்துண்ட (சு)முகத்தனியன். இவனுக்குப் பின்னேத்தனத்தில் புரையில்லையாகில் அவன் முடிந்தபடியென் னென்னில்; பரதிகூலித்துக் கிட்டினார் முடியக்கடவ வஸ்து ஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த வித் தனை. மாயச்சகமேருது மிறுத்துவன். அதுக்குப் பின்பு, கண்வளர்ந்தருளா நிற்கச்செய்தே அஸுரா விஷ்டமாய் நலிவவந்த கீர்த்திமமான் சகலத்தையும், தவழ்ந்து போகா நிற்கச் செய்தே நடுவே நலிவதாகுகின்ற யமளார்ஜூநங்காயும் காலாலும் துடையாலும் தள்ளி முறித்துப் பொகட்டவன். காயாமலர்வண்ணன். ஆதமகுணங்கள் மிகையாம்படி அப்போ தலாந்த செவ்விக்காயாம் பூப்போலேயாய், அதுகூலரை எழுத்திடு வித்துக் கொள்ளும் வடி வழகு படைத்தவன். கண்ணன். விருபநாளும விடவொண்ணாத ஸௌலப்பத்தை யுடையவன். கருங்குழல். குழலுக்கு ஒரு போலி காணுமையாலே வெறும் கருங்குழ லென்கிறார். தூய்தாகவந்து குழல்வாராய். நன்றாகவந்து குழல்வாராய். தூய்தாக வாரா கையாவது - அலகலகாய்ச் செப்பம் கிடக்கும்படி. வாராகை. தூமணிவண்ணன். பழிப் பற்ற நீலரத்தம் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன், காயாம் பூப்போலே போது செய் யாதே ஒரு படிப்பட்டிருக்கும் நீலரத்தம் போன்ற வடிவழகையுடையவனென்கை. ... உ.

மு.—திண்ணக் கலத்துத் திரையுறி மேல் வைத்த

வெண்ணெய் விழுங்கி விரையனுறங்கிமே

அண்ணலமார் பெருமான யாயர்தம்

கண்ணனைவந்து குழல்வாரா யக்காக்காய்

காழ்முகில்வண்ணன் குழல்வாரா யக்காக்காய். ந.

பதவுரை.

திண்ணம்— திண்ணிதான்

கலத்து—கலத்திலே

திரை— கயிறுகளால் பின்னப்பட்டுப் பெரி

தாயிருந்துள்ள

வெண்ணெய்— வெண்ணெயை.

விழுங்கி— விழுங்கி

விரையன்— கடுக ஓடிவந்து

உறங்கிடும்— உறங்குவான் போல் கிடக்கு

அமரர் பெருமானை— நித்யஸூத்ரி நாதனுப்
ஆயர்தம்— இடையர்களுக்கு
கண்ணனை— கண்ணான வனுடைய
குழல் வந்து வராய் அக்காக்காய்;

கார்முசில்— நிலமேகம் போன்ற
வண்ணன்— வடிவையுடைய வனுடைய
குழல் வராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. திண்ணக்கலத்து. சிக்கென்ற கலத்திலே. கோல்களாலே மாறியடித்தாலும் சுடுபடாத கலமென்கை. திரையுறிமேல்வைத்த. பெரிய வுறிமேலே வைத்த. திரையுறியாவது - கூறிற்றுப் பின்னலாகக் கொண்டு சமைத்த பெரியவுறி. வேண்ணெய் விழுங்கி. இப்படி சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை வைத்தகுறியழியாமல் “தேவம் கொண்டதோ” என்னும்படி விழுங்கி. விரையனுறங்கிடும். உடையவர்கள் காணாமதற்கு முன்னே கடுகிப் போந்து, அறியாதானைப் போலே கிடந்துநங்கா நிற்கும். வெண்ணெய் விழுங்குகிற போதைப் பதற்றத்தினால் காட்டில் பதறி உறங்காட்டிக்கால் கண்ணுறங்குமோ. குறுவிழிக்கொண்டு, வந்தார், போனார் நிழலாட்டம் பார்த்துக் கொண்டு கிடக்கையாலே, “இதென்ன பொய்யுறக்கம்” என்று பிடித்துக் கொள்ளு மவர்களிறே. அண்ணல். ஸ்வாமி. இந்த நவநீத்சொர்ப வந்ததாந்தத்தாலே அதுகூலரானவர்களை பெறு திக் கொள்ளுமவன். அமரர்பெருமானே. * ஆயர்வறு மமரர்களதுபதியை. மேன்மைக்கு இதுக்கவ்வுருகு சொல்லாவதில்லைமிறே. ஆயர்தம்கண்ணனை. அம்மேன்மைக்கெதிர்த்துட் டான நீர்மை சொல்லுகிறது. இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்க்கு நீர்வாறுகளுன வனை. கண்ணன். அவர்களுக்குக் கண்ணானவனென்னவுமாம். கார்முசில்வண்ணன். வர்ஷு கவலாஹகம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். இத்தால்- அதுபலிப்பார்க்கு சர்மஹர னான வடிவையுடையவனென்கை. குழல்வராய். ஈ.

மூ.—பள்ளத்திலீழையும் பறவையுருக்கொண்டு
கள்ளவசுரன் வருவானேத் தான்கண்ணே
புள்ளிதுவேன்று பொதுக்கோவாய் கீண்டிட்ட
பிள்ளையைவந்து குழல்வராயக் காக்காய்
பேய்முலையுண்டான் குழல்வராயக் காக்காய். ஈ.

பதவுரை.

பள்ளத்தில்— நீர்த்தாழ்வு களிலே
மேயும்— இரை தேடித்திரியா நிற்கிற
பறவை— கொக்காகிற பசுவியின்
உரு கொண்டு— ரூபத்தைக் கொண்டு
வருவான்— வராய் நின்ற
கள்ள அசுரனை— கார்த்ரிமனை அஸுரனை
[வகாஸுரன்.]
தான்— பராக்காய் கன்றுமேய்த்து விரை
யாகுகிற தான்
கண்டு— பார்த்து

இது புள் என்று— அஸுரனென்று இந்
தைப் பெருக்க நினைபாதே ஒரு பசுவின்
பென்று ஆபாஸமாக நினைத்து
வாய்— அதின் வாயை
பொதுக்கோ— சடக்கை
கீண்டிட்ட— கிழித்துப் பொசுட்ட
பிள்ளையைவந்து குழல்வராய் அக்காக்காய்;
பேய்— பூதநாயின்
முலை உண்டான்— முலையை உண்டவனுடைய
குழல்வராய் அக்காக்காய்.

தன்னுடைய சூபத்தை மறைத்து, பத சூபங்கொண்டிவந்து— கார்ந்திடனாகையாலேயிறே. வருவானைத்தான்கண்டு. இப்படி பாச்சந்தனுப்கொண்டு தன்னை நலிய வருகிறவனை, அந்நபானுப்க் கன்றுமேய்த்துதின்று வினையாக்கிற தான்கண்டு. புள்ளிதுவென்று. அஸுரனென்று இத்தகைப்பெருக்க கிணையாதே, ஒருபக்கமிப்பொன்று ஆளாமைகாண்த்து. பொதுக்கோ வாய்கீண்டிட்ட, தன்னை நலியாத அங்காத்துவருகிறவனாய், அது இவனுடைய சீனவுக்கிடமறும்படி சடக்கெனக்கிழித்துப்பொகட்ட, பொதுக்கோ வெவ்விதது- பொதுக்கெனவென்றபடி. அதாவது- சடக்கென வெவ்வித, பிள்ளைய. பிள்ளைத்தனத்தில் புறாரில்லாதன. இத்தனையும் செய்பாதிக்கச்செய்தே இதுதாதுமொரு வினையாட்டாறிருந்தபடி. பேய்முலைபுண்டான். அவன் முலைபுண்டனிடத்தில் பிள்ளைத்தனத்தில் புறாரில்லாதது- பேய்லேயாப்பத்து- இதுவும்.

மு.—கற்றினமேய்த்துக் கனிக்கொருகன்றினைப்

பற்றியெறிந்த பரமன்றிருமுடி.

உற்றனபேசி நீ யோடித்திரியாதே

அற்றைக்கும்வந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

ஆழியான்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். ௫.

பதவுரை.

கன்று இவன்— கன்றுகளின் திரை

மேய்த்து— மேய்த்து

ஒரு கன்றினை — அஸுரமயமாய் வந்து

ஒரு கன்றை

பற்றி— காலேப்பிடித்துத் தூக்கியெடுத்து

கனிக்கு— அஸுரமயமாய் நின்ற விளாவின்

கனி உதிருகைக்காக

எறிந்து— அதன்மேல் வீசியெறிந்து

பரமன்— உபகாரகனுடைய இவனுடைய

திரு முடி— அழகிய திருக்குமுலை

உற்றன்— உன் ஜாதிக் கெற்றவற்றை

பேசி— சொல்லிக்கொண்டு

நீ ஓடி திரியாதே— நீ ஓடிப் போகாமல்

அற்றைக்கும்— நாஸ்தோறும்

வந்து குழல் வாராய் அக்காக்காய்;

ஆழியான் னன் — திருவாழினைக் கையி

லேந்தின இவனுடைய;

குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. கற்றினம்மேய்த்து, கன்றுகளினுடைய திரைமேய்த்து. பால்பத்தில் கன்றுகள் மேய்த்து, பின்பிறே பசுக்கள்மேய்ப்பது; ஆகையாலே இவனும் கன்றுகள்மேய்க்கத் தொடங்கினனுய்த்து. கனிக்கொருகன்றினைப் பற்றியெறிந்து. இப்படி கன்றுமேய்த்துத் திரியாநிற்கிறவிடத்திலே தன்னை நலிகைக்காகக் கன்றை வடிவைக்கொண்டும் விளாவானவடிவைக்கொண்டும் வந்துநின்ற சிலவஸுரர்களைக்கண்டு, “ விளங்கனிக் கிளங்கன்று விசிறி ” என்கிறபடியே முள்ளாலே முள்ளைக்களையுமாபோலே அஸுரமயமாய்வந்து நின்றதொருகன்றை, காலேப்பிடித்துத்தூக்கியெடுத்து அந்த விளங்கனி யுதிருகைக் காக எறிந்து இரண்டையும் சேரமுடித்துப் பொகட்ட. பரமன்திருமுடி. தன்னை நலியவந்த இவற்றின் கையில் தான்படாதே, அவற்றை நிரஸித்து ஐகத்துக்கு பரமசெஷியான தன்னை நோக்கித்தந்த உபகாரகனுடைய திருமுடியை. உற்றனபேசி நீயோடித்திரியாதே. உன்னு

விழிக்குமளவிலே வேறுத்தான்கு
குழற்கணியாகக் குழல்வாராயக் காக்காய்

கோவிந்தன்முன் குழல்வாராயக் காக்காய். ௬.

பதவுரை.

கேடிலாதானை— கடிவனாச்சரத்தால் ஒரு	கேள் அழத்தானை— வேற்றுப் போம்படி
குறையுடில்லாத இந்தாதிகளை	பண்ணின் வனுடைய
அழிப்பான்— அழிப்பதாக	குழற்கு— இருக்குமலுக்கு
நினைந்திட்ட— நினைத்த	அணி ஆக— அலங்காரமாக
கிழக்கில் குடி— பாக்ஜ்யோதிஷ புரவாஸி	குழல் வாராய் அக்காக்காய்;
களான	கோவிந்தன்— பசு மேப்ப வனுடைய
மன்னர்— நாகாஸுரன் முதலான வர்களை	தன் குழல்— சிறந்த குழலை
விழிக்கும் அளவிலே— ஒரு சிமேஷப் பொழு	வாராய் அக்காக்காய்.
திலே [கண்முடித்திறப்பதற்குள்ளே]	

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. கிழக்கில் குடிமன்னர். பாக்ஜ்யோதிஷ புரவாஸிகளாய் நாகாஸுரப்பாத்திகளான ராஜாக்களை. கேடிலாதானை. வரபல புதுபலங்களுண்டாகையாலே நமக்கொருகேடில்லையென்று நினைத்திருந்தவர்களை. அழிப்பான் நினைந்திட்டு. ஆச்சரிதரான இந்தாதிகளை நலிகையாலே அழிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி. அவ்வாழியதனால். * கருதுமிடம் பொருமதாய், “அறமுயலாழி” என்கிறபடியே தன்னிலுங்காட்டில் ஆச்சரிதவிரோதி நிரஸநத்தில் மிகவும் முபலாசிற்கும் ஏற்றத்தையுடைய திருவாழியாலே. விழிக்குமளவிலே வேறுத்தானை. இடைத்து விழிக்கும் முன்னே கிழங்கெடுத்துப் பொகட்டவனை. அதவா, கேடிலாதானை யழிப்பான் நினைந்திட்டு- கிழக்கில் குடிமன்னர்- விழிக்குமளவிலே- ஆழிய தனால்- வேறுத்தானை என்று அர்ணயமாக்கி- “நமக்கு ரகசுதனாக ஈசுவரன் உண்டு” என்றிருக்கையாலே- தங்களுக்கொரு கேடின்னிகே யிருக்குமிந்தாதிகளை அடர்த்தழிப்பதாகக் கோவின் பாக்ஜ்யோதிஷபுரவாஸிள்ளான நாகப்பாத்தியஸுரராஜாக்களானவர்களை யழிக்கப் பார்க்கிற வளவிலே அச்செய்தி இந்தான் வந்து விண்ணப்பம்செய்தவந்தரம், பெரியதிரு வடியை மேற்கொண்டு நாகபுரத்திலே யெழுந்தருளி *கருதுமிடம் பொரலல்ல திருவாழி யாலே அந்த நாகாதிகளை மறுகிளையுண்டாகாதபடி அறுத்துப்பொகட்டவனை யென்னவு மாம். குழற்கணியாகக் குழல்வாராய். திருக்குழல்களுக்கு அழகு பிறக்கும்படி குழல்வாராய். கோவிந்தன். பரகஷணத்திலே தீர்த்த வ்யாபாரங்களைபுடையவன். தண்குழல். சலாக்ய மானகுழல்.

மூ.—பிண்டத்திரனையும் பேய்க்கிட்ட நீர்ச்சேறும்
உண்டற்குவேண்டி நீ யோடித்திரியாதே
அண்டத்தமர் பெருமானுகமர்
வண்டொத்திருண்ட குழல்வாராயக் காக்காய்

மாயவன்முன் குழல்வாராயக் காக்காய். ௭.

பிண்டம் — பிந்தாதிகளைக் குறித்திருக்கிற
பிண்டங்களுக்கிற
திரளையும்— திரளையும்
பேய்க்கு— பிசாசங்களைக் குறித்திட்ட
நீர் சோறு— நோடு சேர்ந்த சோறுகளையும்
உண்டற்கு வேண்டி— உணவைக்கு ஆசைப்
பட்டு
நீ— பவிடிக்கான நீ [ஸலிஹுசு,]
ஓடி திரியாதே — அதுக்கிடம் தேடித் தட்
டித் திரியாமல்

அண்டம் — தித்ப ஸ்டித்யிலிரா நின்ற
அமரர் — தித்ப ஸ்டிரிக்ஷுக்கு
பெருமான்— அகிபதியா நிரூபவனுடைய
அழகு அபர் — அழகு பொருந்தி யிரா
சின்றதாய்
வண்டு ஒத்தா— வண்டு போலே
இருண்ட— கறுத்திரா என்ற
குழல் வாராய் அக்காக்காய்;
மாயவன் தன் — ஆச்சரப் சக்தியுக்குணை
வனுடைய
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பிண்டத்திரளையும். பித்தர்கள் முதலானவை யத்தேசித்து
இடம் பிண்டங்களுக்கிற திரளையும். பேய்க்கிட்டநீர்ச்சோறும். பிசாசங்களை யத்தேசித்து
இட்ட ஜலஸுற்றிதமான சோறுகளையும். உண்டற்குவேண்டி. உணவைக் காசைப்பட்டு.
நீயோடித்திரியாதே. அது கிட்கிடந்தேடி. நீ தட்டடித்திரியாதே. அண்டத்தமர்ப்பெருமான். நிக்
யனிபூதியிலே ஸ்டிரிக்ஷுக்கு தாயகாதிகளெல்லாம் நானையாயிருக்கும் பெரிபவனுடைய
அழகமர்வண்டோத் திருண்டகுழல்வாராய். அழகுபொருந்தி யிருந்துள்ள வண்டுபோலே சுரு
ண்டிருண்டிருக்கிற குழல்களை வாராய். மாயவனித்யாதி. ஆச்சரபசக்தி யுக்குணைவனு
டைய குழலை வந்துவாராய்.

மு.—உந்தியெழுந்த வருவமலர் தன்னில்

சந்தச்சுழுகன் றன்னைப் படைத்தவன்

கொந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டித்

தந்தத்தின் சீப்பாற் குழல்வாராயக் காக்காய்

தாமோதரன்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். அ.

பதவுரை.

உந்தி எழுந்த— திருநாயியிலுண்டான
உருவம்— அழகிய
மலர் தன்னில்— தாமரை மலரிலே
சந்தம்— சந்தஸ்ஸை நிரூபகமாக வுடைய
சுது முகன் தன்னை — நான் முகனாகப் பரஹ்
மாவை
படைத்தவன்— ஸ்ரீஷ்டித்த வனுடைய

அட்டி — உறைக்கத்தடவி
தந்தத்தின் சீப்பால்— தந்தத்தால் செய்யப்
பட்ட சீப்பாலே
குழல்வாராய் அக்காக்காய்;
தாமோதரன் தன் — தாமோதரனுடைய

விகல்பிக்கலாம்படி ஜெநாசக்திகளால்வந்த வைலகூழையத்தையுடைய சதுர்முகனை ஸ்ரீஷ்டித்தவன். சந்தம் - அழகு. அன்றிக்கே, சந்தமென்று (க) சந்தஸ்ஸாய், வேதத்தைத் தனக்கு நிரூபகமாகவுடைய நென்னவுமாம். கோந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டி. திருமஞ்சளஞ் செய்கிறபோதுபுளிசுறந்து அட்டித்திருமஞ்சளஞ்செய்கையாலே நெறித்திருக்கிறகுழலை. கொந்தம் - நெறிப்பு. புளியட்டிக்கொந்தக் குழலென்று - புளியட்டின கொந்தக்குழலென்றபடி. திருக்குழல் வாருகிறகாலத்தில் இது கூடாமையாலே திருமஞ்சளகாலத்திற் செய்த தென்னுமிடம் நிச்சிதமிறே. * என்னெய் புளிப்பழங்கொண்டிறே திருமஞ்சளம்செய்தது. அதவா, கொந்தக்குழலை - நெறித்திருக்கிற திருக்குழலை, குறந்து புளியட்டி. அகங்கனில் வளர்ந்ததனால் ஸ்வையமாகக் குறந்தது. புளியுண்டி - † புழுது, அக்கை வார்த்தென்னவுமாம். குறந்தது புளியென்கிறவிடத்தில், துகரம் கடைக்குறைந்தலாய்க் கிடக்கிறது. ‡ ஒன்சங்கதை வாள்போலே. “புழுக்கட்டி” என்று பாடலாகில் - புழுக்கக்குறந்தட்டி என்று பொருளாகக்கடவது. தந்தத்தின்கீப்பால்குழல்வாராய். திருக்குழலினுடைய சலாக்யதாது குணமாகத் தந்தத்தால்பண்ணின சீப்பைக்கொண்டு குழல்வாராய். தாமோதரனித்பாதி. அபலையான வெனக்குப் பிடித்துக் கட்டலாம்படி. ஸுலபனா யிருக்கிறவனுடைய குழல்வாராய்.

மூ.—மன்னன்றன் தேவிமார்கண்டு மகிழ்வெய்த

முன்னிவ்வுலகினை முற்றமுளந்தவன்

பொன்னின்முடியினைப் பூவணைமேல்வைத்துப்

பின்னேயிருந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

பேராயிரத்தான் குழல்வாராயக் காக்காய். கூ.

பதவுரை.

மன்னன் தன்— அஸுர ராஜனான மஹா

பலியின்

தேவிமார்— மணியாட்டி களானவர்கள்

கண்டு— இவன் வேதத்தைபும் பாஷணத்

தையும் பார்த்து

மகிழ்வு எய்த— கலிக்கும்படி

முன்— முன்னே

இவ்வுலகினை முற்றும்— இந்தலோகம் முழு

தையும்

அளந்தவன்— அளந்து கொண்ட வனுடைய

¶ பொன் முடியினை— அழகிய திருமுடியை

பூ அணைமேல் வைத்து— பூப்போலே மெந்

தென்ற படுக்கையின்மேலே வைத்து

பின்னே இருந்து— பின்புறத்திலே நின்று

குழல் வாராய் அக்காக்காய்;

ஆயிரம் பேரான்— ஆயிரம் திருநாமத்தை

புடையான வனுடைய

குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

¶ “பொன்னின்” என்கிறவிடத்தில் “இன்” என்னுமது சாரியை.

(க) ஹஸ்ஸாய். † “புழுது” என்பதைத்தான் “புழுது” என்பார்கள்.

‡ “ஒன்சங்கதை வானாழியான்” என்கிறவிடத்தில், சங்கு கதை-சங்கதை, என்று கடைசிகுறைத்தலாய்ப் புணர்ந்தார்போலெய்வந்தா

இத்பாதிப்படியே - அவ்வழகுக்குமேலே கிளர்ந்து விளங்காநின்றதுள்ள யஜ்ஞோபவீதமும், கர்ஷ்ணஜிநமும், முஞ்சியுமான விரீதவேஷமுமாப்க்கொண்டு மஹாபலியஜ்ஞ வாடத்திலே வல்லாராடினாற்போலே பதறி நடந்துசென்று நின்ற நிலையையும், “கொள்வன்நான்” இத்பாதிப்படியே சொன்ன (சு) முக்தஜல்பத்தையும்கண்டு, அஸுரராஜனுன மஹா பலியினுடைய ஸ்த்ரீகளானவர்கள் ப்ரீதைகளாம்படி முந்துறநின்று அர்த்தித்து, கையிலே நீர் விழுந்த ஸமரந்தரம், முன்பே தன்னதாயிருக்கிற விர்தலோகத்தையெல்லாம் இப்போது அபூர்வமாகப்பெற்றாற்போலே யாந்து கொண்டவனுடைய. பொன்னின் முடியினே. அழகிய திருமுடியை. பொன் - அழகு. இன் - சாரியை. பூவணமேல் வைத்து. திருமுடியை மார்த்தவத்துக்கிடாக், பூப்போலே மர்துவான அணைமேல்வைத்து. பின்னையிருந்து குழல்வாராய். வாருகைக்கு அறுகுணமாகப் பின்னையிருந்து திருக்குழல்வாராய். பேராயிரத்தான். தன் வலக்கூர்நாயத்தைக்கண்டு ஸ்துதிக்குமவர்களுக்கு இழிந்த விடமெல்லாம் துறையாம்படி. (உ) “பிஷ்வா நாயஸஹஸ்ரவாநு” என்கிறபடியே அநேகம் திரு நாமங்களை யுடையனானவனுடைய குழல்வாராய்.

அ. சுகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—கண்டார்பழியாமே யக்காக்காய் கார்வண்ணன்
வண்டார்குழல்வாராவேன்றவாய்ச்சிசோல்
விண்டோய்மதிள் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டன்சோல்
கோண்டாடிப் பாடக்குறுகா வினைநானே. ய.

பதவுரை.

அக்காக்காய்— “அக்காக்காய்!
கண்டார்பழியாமே— ‘கண்டவர்கள் பழி
யாத படி.
கார்வண்ணன்— நீல மேகவண்ணானவ
னுடைய
வண்டு ஆர்— மதுபாநார்த்தமாக வண்டுகள்
படித்திருக்கிற
குழல்— திருக்குழலை
வார— வாருவதற்கு
வா என்ற— வா” என்று சொல்லியழைத்த
ஆய்ச்சி— யசோதைப் பிராட்டியின்
சொல்— சொல்வை

வினா தோய்— ஆகாசத்தை அளாவிய
மதிள்— மதினையுடைய
வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— திருவாஹுகரான
பட்டன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த இத்தை
கோண்டாடி— சப்தார்த்தவைலக்கூர்நாயத்
தைப் புகழ்ந்து கொண்டு
பாட— பாடுமளவில்
வினைநான்— “வினை” என்று பேர்
பெற்றவை யெல்லாம்
குறுகா— அவர்களருகில் கிட்டமாட்டாது.

வ்யா. கண்டாரித்யாதி. திருமஞ்சநஞ்செய்து குழல்வாராதிருந்தால் கண்டவர்கள் பழிக்கக்கூடும், அவர்கள் பழியாதபடியாக. அக்காக்காய். கார்வண்ணனித்யாதி. மேகம்

போலே ச்யாமளமான வடிவை யுடையவனுடைய, இருட்சியாலும் சுருட்சியாலும் வண்டு போலேயிருக்கிற திருக்குழல் வாரும்படியாக வாவென்று சொன்ன யசோதைப்பிராட்டியி னுடைய சொல்லை. விண்டோயித்யாதி. ஆகாசத்திலே மிகவுழுபந்த மதினையுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்த வித்தை. கொண்டாடியித் யாதி. சப்தார்த்த வைலக்ஷணயத்தைக் கொண்டாடி, ப்ரீதிப்பிரிதாயக்கொண்டு பாட, வினை பென்று பேர்பெற்றவை யடங்கலும் தானே யருளுவந்துகட்டா. ௮.

பெரியஜீபர் திருவடிகளை சரணம்.

—(*)—

அடிவாவு.—பின்னைப் பேய் திண்ணப் பள்ளம் சுற்றிக்
கிழக்கில் பிண்ட முந்தி மன்னன் கண்டார் லேலி.

ஆகதிருமொழி- 13 - க்ரு, பாட்டு - கதிசு.

அ. யசோதைப்பிராட்டி அவளைத் திருக்குழல் வாருவதாக உத்தேசிக்கித்து, அவள் “ஒட்டேன்” என்று அழுதும் இறங்கியோடாமெக்காக அவனுடைய பால்யத்துக் கரு குணமாப்படி, அக்காக்காய் குழல் வாரவாவென்று பலகாலும் அவன்செவிகேட்கச்சொல்லி யிருந்து அவனை யுகப்பித்துத் திருக்குழல் வாரினபடிபை, தாமதுபவிக் கையில் ஆசையுடை யராய், பாவநாப்கள்ஷத்தாலே அவளான நிலையையடைந்து, தக்காலம்போலே அவனைக் குறித்துப் பாசரங்களைப்பேசி யறுபவித்தாராய்வின்றார் - கீழ் திருக்குழல் வாரினவந்தாரம் பூச்சுட்டுவதாகத் தேடுகிறவனவிலே, ஜாதுபிசுதமாகக் கன்றுமேய்க்கப்போகிற பிள்ளைக ளோடே தானும் போவானாக வுத்தேசிக்கித்து, கன்றுகள்மேய்த்து மறிக்கிற கோலைத்தா வென்ன; அவள் இசைந்து கோலக்கொடாமல், “இவனை ஒப்பித்தாக்காணலேனும” என் னும் கருத்தாலே கோலைவாங்கித் தருகிறேனென்று இவனை யழுக்காமருட்டி “அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா” என்று பலகாலும் சொன்ன பரகாரத்தை, தந்தபாவபுத்தாயக்கொண்டு அவளைப்போலே தாமும் அவளைக்குறித்துப்பேசி அந்த சஸத்தை யறுபவிச்சுமார் - இத்திரு மொழியில். *

மு.—வேலிக்கோல்வெட்டி விளையாவேல்லேற்றித்
தாலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்பூண்
பீலித்தழையைப் பினைத்துப் பிறகிட்டுக்
காலிப்பின் போவாற்கோர் கோல்கொண்வோ
கடனிறவண்ணற்கோர் கோல்கொண்வோ க.

தாலி— பணியினுடைய

கொழுந்தை— வெண் குருந்தை
தட கழுத்தில்— பெரிப கழுத்தில்
பூண்டு— ஆபரணமாகப் பூண்டு
பீலி— மயிலினுடைய

தழையை— தோகைகளை

பிணைத்து— சேர்த்து

பிறகு— திருமுதுகிலே

இட்டு— தொங்க விட்டு

காலி பின்— கன்றுகளின் பின்னே

போவாற்கு— மேய்க்கப் போமவனுக்கு

கடல் நிறம்— கடலோ டொத்த நிறத்தை
யுடைய

நீவண்ணாற்கு— வடிவையுடைய வனுக்கு
ஈ ஓர் கோல் கொண்டுவா.

ஈ “ ஓர் கோல் கொண்டுவா ” என்கிற வித
வும், அக்காக்காய் விளித்துச் சொல்லும் பாசுரமென்
னுமது எழும்பாட்டாலும், கடைப்பாட்டாலும் விள
ங்கும். இவ்விடத்தில் கோவாவது - கன்றுகள் மே
ய்த்து மறிக்கிற கோல்; அதைக்கொண்டுவா என்றபடி.
ஈ “அண்ணாற்கு” என்று பிரித்தால், ஸ்வா
மிக்கென்று பொருள்

வ்யா. முதற்பாட்டு. வேலிக்கோல்வெட்டி. வேலிக்கால்களிலே வளர்ந்து நிற்கும்
கோல்களைவெட்டி. அன்றிக்கே, வேலியென்று- வளைவாய், வளைந்தகோலைவெட்டி யென்ன
வுமாம். விளையாடு வில்லேற்றி. லீலார்த்தமாக வில்லாகப்பண்ணி நாணியேறிட்டு. தூலிக்
கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்பூண்டு. ஜாத்யுகிதமாகையாலே ச்ரேஷ்டமாயிருந்துள்ள ஆமைத்
தாலியைத் தடவிதான கழுத்திலேபூண்டு. அன்றிக்கே, தாலியென்றது- தாளியென்றபடி
யாய், கொழுந்தென்றது- அதின் வெண்குருத்தாய், அது வெள்ளிபோலே யிருக்கையாலே
அத்தை ஆபரணமாகத் தெற்றிப் பூண்பார்களிறே யிடையர்; அத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.
பீலியித்யாதி. பீலிப்பிச்சங்களைச் சேர்த்துத் திருமுதுகிலே நாற்றி. காலியித்யாதி. கன்று
காலியின் பின்னே அவற்றை மேய்க்கக்காகப் போமவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. கட
லித்யாதி. கடலோடொத்த நிறத்தையுடைத்தான வடிவையுடையவனுக்கு. க.

உ. —கொங்குங் குடந்தையுங் கோட்டியுரும் பேரும்

எங்குந்திரிந்து விளையாடு மென்மகன்

சங்கம் பிடிக்குந் தடக்கைக்குத் தக்கநல்

அங்கமுடையதோர் கோல்கொண்டுவா

அரக்குவழித்ததோர் கோல்கொண்டுவா. உ.

பதவுரை.

கொங்கு— (புஷ்பாதிசுநால்) பரிமளத்தை
யுடைய

குடந்தையும்— திருக் குடந்தையிலும்
கோட்டி ஊரும்— திருக்கோட்டி யூரிலும்
பேரும்— திருப்பேர் நகரிலும்
எங்கும்— மற்றுமுள்ள திருப்பதிகளிலும்
திரிந்து— வ்யாபரித்து

விளையாடும்— விளையாடா நிற்கிற

பிடிக்கும்— பிடித்துக்கொண்டுவராதின்ற
தட— விசாலமான

கைக்கு— திருக்கைக்கு

தக்க— தகுந்திராதின்றதாய்

நல் அங்கம் உடையது— நல்லவடிவையுடைத்

தான்

ஓர் கோல் கொண்டுவா;

வாக்குவழித்தது— வாக்குப்பத்யம் என்றும்

ஈயா. முன்றும்பாட்டு. கறுத்தித்பாதி. கறுப்பு. சிறுமம். தன்மேலே க்கொதற்கை. கறுப்புக்கொண்டு எதிரிட்டுவிற கம்ஸனைக்கொன்றவன். பொறுத்தித்பாதி. எதிரிட்டுவிற கம்ஸனைக்கொன்றவன். தன்னை நவிவதா எதிரிவந்த பகாஸாஸனா பகாஸாஸனா. நெறித்தித்பாதி. நெறித்து முன்னே நாலாநின்ற சூழல்களானவை, கிடை விசயபாலே இரண்டருகும் நீங்கும்படியாகக் கன்றுகளுக்கு முன்னேயோடி. சிறுக் கன்றுகளை இளங்கன்றுகளை மேய்க்கிறவனுக்கு ஓர் கொல்கொண்டுவா. தேவிராணுக்கு. உயிர்ப்பாதிக்கொண்ட கம்ஸாதிக்கொண்ட பழியைச் செய்கையாலே தேவிராணுக்கு.

மூ.—ஒன்றேயுரைப்பா னொருசொல்லே சொல்லுவான்

துன்று முடியான் துரியோதன் பக்கல்

சென்றங்குப் பாரதங் கையெறிந்தானுக்குக்

கன்றுகள்மேய்ப்பதோர் கோல்கோண்லோ

கடல்நிறவண்ணைக்கோர் கோல்கோண்லோ சூ.

பதவுரை.

ஒன்றே— அறித்தாரைக் கைவிடாமையா

கிற ஓர் தத்தத்தையே

உரைப்பான்— சொல்லுவான்

ஒரு சொல்லே— எல்லார்க்கும் அபயப்பதா

நம்பண்ணுகையாகிறசொல்லொன்றையே

சொல்லுவான்— சொல்லா நிற்பானாய்

துன்று— நவரத்நங்கு முத்தின்

முடியான்— கிரீடத்தையுடைய

துரியோதன் பக்கல்— துரியோதன் னிடத்

திலே

சென்று— பாண்டவர்கள் தூதனுக்குச் சென்று

பாரதம்— பாரத யுத்தத்துக்கு

அங்கு— அங்கே

கை எறிந்தானுக்கு— கைதட்டிப் போந்த

வதுன வனுக்கு

கன்றுகள்— கன்றுகளை

மேய்ப்பது— மேய்க்கத்தக்க

ஓர் கோல் கொண்லோ;

கடல் நிறவண்ணிற்கு ஓர் கோல் கொண்லோ.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஒன்றித்தபாதி. “ பாண்டவர்களும் நாங்களும் கூடி ஜீவிப் பதில்லை ” என்று மோர்த்தமே சொல்லுவானாய், “கூடி ஜீவிப்பதில்லையேயாகிலும், அவர்க ளுக்கும் ஏதேனும் சில கொடுக்கவேண்டாவோ” என்று மத்யஸ்த்தர் சொன்னால் “அவர்க ளுக்கு ஒருகோற்றுத்து நிலமும் கொடுப்பதில்லை” என்றுமொரு வசநமே சொல்லுவானு மாயிருக்குமவனென்கை. அன்றிக்கே, ஆசிரதவிஷயத்தில் (க) “பித்ருஹாவெநஸம்வாஹு” இத்தபாதிப்படியே-ஒருபடியா லும்அவர்களைக்கைவிடாமையாகிற ஓர் தத்தமேசொல்லுவானாய் (உ) “கஹயம் ஸவபுஹதெஹொ ஷோபி” இத்தபாதிப்படியே - அவர்களுடைய ரக்ஷ னைத்துக்குடலான வசநமொன்றுமே சொல்லாநிற்பானாய் இருக்குமவனென்று பகவத்சிசேஷ ணமாகவுமாம். துன்றுமுடியான். நவரத்நங்களினுலே நெருங்கின அபிவேசத்தையுடைய வன். அபிஷித்தசுத்திரபராலே நெருங்கி ஸேவிக்கப் படுமவனென்னுதல். துரியோத னன் பக்கல். ஏவம்பூதனை துரியோதன்பக்கலிலே. சென்றங்குப்பாரதம் கையெறிந்தானுக்கு. இரண்டு தலையும் பொருந்தவிடலாமோவென்று தூதனய்ச்சென்று பொருத்தப்பார்த்தவிடத் தில் பொருந்தாமையாலும் புத்தத்திலே, பொருந்துகையாலும்; ஆனால், அதுதன்னைச் செய் கவென்று பாரதயுத்தத்துக்கு அங்கே கைதட்டிப் போந்தவனுக்கென்னுதல். அன்றிக்கே, ஆனால் அதுதன்னைச் செய்வதென்று இசைந்துபோந்து, பாண்டவர்களுக்காய்நின்று பாரத யுத்தத்திலே கையுமணியும் வருத்தவனுக் கென்னுதல். எறிதல்- இடுதலாகையாலே, வேண் டின்பொருள் கொள்ளலாமிதே. கன்றுகள்மேய்ப்பதோர் கோல்கோண்லோ. பசுமேய்க்கை யிலும் அவன் விரும்பியிருப்பது கன்றுகள் மேய்க்கையாய்த்து. அதுக்குத் தகுதியாயிருப்ப

பு.—சீரோன்றாதூதாய் துரியோதனப்பக்கல்

வரோன்று வேண்டிப் பெருத வுரோடத்தால்

பாரோன்றிப் பாரதங் கைசெய்து பார்த்தற்குத்

தேரோன்றை யூர்ந்தாற்கோர் கோல்கொண்வோ

தேவபிராணுக்கோர் கோல்கொண்வோ ரு.

பதவுரை.

பெருத— ஆர்ந்த பாரதந்தர்ப் பாகிற குணம்
வரோன்று— செருவக்கு உறுப்பான [ஒன்று
கை-கடிகை]
பாரோன்றி— தூதன்வாரதத்தில் அதுகரித்த
வனாய்
தேரோதன் பக்கல்— துரியோதனன்
டைச் சென்று
உயர் உயர்— “ பாண்டவர்களுக்கு ஓரூர்
தன்ன பாகிலும் கொடு ” என்று
பாண்டவ— தாழ்த்தித் தாற்றக் கேட்டும்

பெருத— வேண்டிப்படி லபியாத
வரோடத்தால்— ரோஷத்தாலே
பார் ஒன்றி— பூமியிலே கால் பாவி நின்று
பாரதம்— பாரதயுத்தத்திலே
பார்த்தற்கு— அர்ஜுனனுக்கு
கை செய்து— துணையாயிருந்து
ஒன்று தேரை— ஒப்பற்ற தேரை
உயர்ந்தாற்கு— நடத்தியருளின வனுக்கு,
ஓர் கோல் கொண்டு வா;
தேவபிராணுக்கு ஓர் கோல் கொண்டு வா.

வ்யா. வீரதாம்பாட்டு. சீரோன்றாதூதாய். “ இன்னார் நாதனென நின்றான் ” என்
பெருதே ஆர்ந்தபாரதந்தர்ப்பாகிற குணம் தனக்குச் செருவக்குறுப்பான தூதந்தர்ப்பந்
திலே அதுகரித்த. துரியோதனப்பக்க லாரோன்றுவேண்டி. அதார்ப்பிகளாய் பந்துக்களோ
யுயர்ந்து, பலத்தாலே ஜீவிக்கவிருக்கிற துரியோதனப்பக்கலிலே சென்று “ உங்களுக்குள்ள
அம்சங்களை விபஜித்து இரண்டிலையும் பொருந்தி ஜீவித்திருக்கோள் ” என்று முந்நுறச்
சொன்னவனில், அவன் “ அதுசெய்யேன் ” என்றவாறே, “ ஆனால் பத்தூர்தன்னைக்
கொடுக்கப்பார்ப்பது ” என்ன; “ அதுவும்கெய்யேன் ” என்றவாறே “ ஓரூர்தன்னைபா
டுக்கும் கொடு ” என்றவனில், அவன் அதுக்குமிசையாமல், “ அவர்களுக்கு தர்மமுண்டி,
(க)தத்பலமான சுவர்க்காதி லோகங்களுமுண்டு, அத்தைபுதுபலிக்கக்கடவர்கள், எங்களுக்கு
இத்தனைபுமன்றோ உள்ளது, அதில் ஒன்றும் கொடுப்பதில்லை ” என்று வெட்டிநாத வார்
தனாகசொல்ல; பெருத வுரோடத்தால். ஓரூர்தானும் பெருத ரோஷத்தாலே. ஆனால் ஃபிர
பொக்கையயன்றோ வஸந்தரை, யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்களொருவர் பூமியை யாளு
க்கொன்ன; அவன் அதுக்குப் பொருந்தினவாறே; பாரோன்றி. திருவுள்ள முகத்து,
பூமியிலே பார்த்தகால்பாவிநின்று. பாரதம் கைசெய்து. பாரத யுத்தத்திலே பாண்டவர்க
ளுக்குக் கின்று கையுமணியும் வகுத்து. பார்த்தற்குத்தேரோன்றை யூர்ந்தாற்கு. ஆயுதமெடு
க்க வொண்ணாமையாலே ஸாரத்யத்திலே அதுகரித்தாய், அர்ஜுனனை (க) ரத்யாக்கி, பாரதி
பகடித்ததை உருளைக்காலாலே நெருக்குகைக் குறுப்பாகையாலே அத்விதீயமான தேரை நட
த்தினவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டு வா. தேவபிராணுக்கு. இந்தகீர்மைக் கெதிர்த்தட்டாம்பயு.

பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்குள்செய்த
கோலப்பிரானுக்கோர் கோல்கொண்டோர்
குடந்தைக்கிடந்தாற்கோர் கோல்கொண்டோர். சா.

பதவுரை.

‡ ஆல் இலையான்— ஆலிலையில் தன் வளர்ந்
தருளுமவனுப்
|| அரவி அணைமேலான்— திருவனந் தாழ்வா
னுகிற பரிக்கையின்மேல் கண்வளர்ந்
தருளுமவனுப்
நீலம்— (திருமேனியின் கிழவீட்டாலே)
கறுத்தாதின்ற

கடலுள்— ஸமுத்தந்திலே
நெடு காலம்— ப்ரளயம் வருமவழி
கண் வளர்ந்தான்— திருக்கண் வளர்ந்தரு
ளுமவனுப்
பாலப் பிராயத்து— இளம்பருவத்திலே
பார்த்தற்கு— அர்ஜுனனுக்கு

அருள் செய்து— க்ரஹை செய்தரு ளினவனுய்
கோலம்— அழகியனுய்
பிரானுக்கு— லோகோபகாரக னுனவனுக்கு.
ஓர் கோல் கொண்டுவா;
குடந்தை— திருக்குடந்தையிலே
கிடந்தாற்கு— கண்வளர்ந்தருளுமவனுக்கு.
ஓர் கோல் கொண்டுவா.

‡ “ ஆலத்திலையான் ” என்கிற விடத்தில்
‘ அத்தி ’ என்னுமதும்;
|| “ அரவினணைமேலான் ” என்கிற விடத்
தில் ‘ இன் ’ என்னுமதும் சாரியை.

வ்யா. ஆளுர்பாட்டி. ஆலத்திலையான். ஜகத் ப்ரளயம்வந்தபோது வடதளத்திலே
கண்வளர்ந்தருளினவன். அத்து சாரியை. அரவினணைமேலான். திருவனந்தாழ்வானுகிற
பரிக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுநிறவன். (க) “ ஸஹஸ்ரவதரோ தேவரீ பணுமணி விராஜிதரீ | ஸ்ரவ வடவர்க்ஷோபு தநந்தோ
ஜி சுரீ | ஸஹஸ்ர வடவர்க்ஷோபு ௨ மனோ ௨௦௮ ௧௦௮௮௮ ” என்கிறபடியே - வடவர்
க்ஷமாணனும் திருவனந்தாழ்வானிறே. ஆலத்திலையா அரவினணைமேலா என்னகையாலே -
அந்த அர்த்தமுற் தோற்றுக்கிறது. நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தான். க்ஷீரமாகை
யாலே வெளுத்தகிறமாயிருக்கச்செய்தையும், திருமேனியின் கிழவீட்டாலே நீலமான நிற
த்தைபுடைத்தாயிருக்கிற கடலிலே, ப்ரளயாவதியாகக் கண்வளர்ந்தருளினவன். “ கருந்
தன்மாகடல் கண்ணாநின்றவன் ”, “ உவர்க்குங்கருங்கடல் நீருள்ளான் ” என்கையாலே
நீலக்கடலென்று - இந்த லவணைமுந்நரத்தனைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அரவினணைமேலா
னுப்கொண்டு நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தானென்று மேலே அர்வயிக்கவுமாம்.
பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்குள்செய்த. இர்த்நன்வந்து “ என்னுடைய புத்தான விவணை
ரகித்தருளவேணும் ” என்று கூட்டிக்கொடுக்கையாலே, பால்பவபஸ்ஸிலே அர்ஜுனனு
க்கு அருள்செய்தபின்பு, இவன், தன்னளவிலே ஸ்நேஹித்து வசவர்த்தியாய்ப் போருகையா
லும், எல்லாநளவிலும்போலன்றியே இவனளவில் தான் பக்ஷபதித்துப் போருகையாலும்
அவ்வருள் மேன்மேலான வளர்ந்துசென்ற வித்தனையிறே. கோலப்பிரானுக்கு. அழகிய

(க) “ ஸஹஸ்ரவதரோ தேவரீ பணுமணி விராஜிதரீ | ஸ்ரவ வடவர்க்ஷோபு தநந்தோ
ஜி சுரீ | ஸஹஸ்ர வடவர்க்ஷோபு ௨ மனோ ௨௦௮ ௧௦௮௮௮ ”

... என்கிறபடியே காஷ்ணவதார ஸௌலபயமெல்லாம் தேவதாமதம் ...
... கர்வளார்த்தருளுவது. அங்கும் கோலப்பிராணனுப்போலே, இங்கும் ...
... கொலத்திதழவிதே சாயந்தருளுவது. ... கா.

மு.—போற்றிகழ் சித்திரகூடப் பொருப்பினில்
உற்றவடிவி லோருகண்ணங் கொண்டவக்
கற்றைக்குழலன் சுடியன் விரைந்துன்னே
மற்றைக்கண் கொள்ளாமே கோல்கொண்வோ
மணிவண்ணனம்பிக்கோர் கோல்கொண்வோ. எ.

பதவுரை.

பொருப்பினில்—கோல்கொண். சுனைகள் முதலிய
பொருப்பினால் பொலிவையுடைத்தாய்
தெழுது—பிரங்கா என்ற
கற்றை—“சுந்தகூடம்” என்கிற
மற்றை—மணியின் சாரலிலே
மணிவண்—பிராட்டியின் வடிவில்
கண்ணம்—பிராட்டியுடைய சென்று உற்ற
இரண்டு கண்களில்
கண்ணம்—இரு கண்ணை
கண்ணம்—பற்றித்து விட்ட
கண்ணம்—அழியப்பட்ட தன்மையை உடைய
கண்ணம்—செறிந்திருந்தான்
கண்ணம்—பற்றிமுடிவை யுடையவரூப்

சுடியன்—குற்றத்துக் கீடாக சிவதிக்ஞம்
கொடுத் தன்மையை யுடையனான இவன்
உன்னை—(கோல் கொண்டுவாராத) உன்னை
(சுந்திரி)
மற்றை கண்—மிருத்திருக்கும் மற்றொரு
கண்ணையுள்
கொள்ளாமே—பறியாதபடி
விவரத்து—விரைவாய்
கோல்கொண்டுவா;
மணி வண்ணன்—நீலமணிபோன்ற வடிவை
யுடையவரூப்
கம்பிக்கு—பூர்ணனாவனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுவா.

இவ்வாறு எழுப்பாண்டு. போற்றிகழித்தயாதி. (க) “ஸஹஸ்ரதிசுருஷ்டாயம் நிரி
ஸஹஸ்ரதிசுருஷ்டி | யஸி ஸுவி காகுக்ஷி கௌவரஹநநுமே” என்கிறபடியே
திருப்பொருப்பினில் விருப்பிலுங்காட்டில் உகந்தெழுந்தருளி யிருக்கும்படி சோலைகளும் சுனை
களும் பாறாங்கற்கும் அருங்கற்கும் முதலானவற்றால் வந்த பொலிவையுடைத்தாய் விவரங்கா
ட்டில் பார்த்துக் காண்பவத பார்வத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயிதே காகம் வந்து
காணாதம் பண்ணிற்று. பிராட்டியும் தாமங்குட ஐலக்ரீடை பண்ணின பின்பு, பெருமாள்
பொருப்பினில் பூத்துப் பிராட்டி கண்வளர்ந்து, அநந்தம் (உ) “வயபுரையெணவ்ருஸஹ்”
என்கிறபடியே பிராட்டி மடியிலே பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளாநிற்கச்செய்தே, இந்தப்புத்தா
ருள் ஜயந்தன், ஆஸுரபாகர்தி யாகையாலே தேவருபத்தை மறைத்து காகருபத்தைப்பரி
காணிக்கக்கொண்டு “ஐகரி” என்றறியாதே, பிராட்டியுடைய வடிவழகைக்கண்டு, விப

(3) “ஸஹஸ்சித்தகூடோயம் கிரிராஜோபமோகிரி | யஸ்மிந்வஸதி காகுத்ஸதே
சுபா இவரத்தே” (உ) “பர்யாயேண ப்ரஸுப்தி”

ரித புத்தியாலே வந்து திருமேனியிலே புண்படுத்த, அத்தாலே பெருமாள் சீறியருள்,
காதத்தைக்குறித்துப் பாஹ்மஸ்தாததை பரயோகிக்க; அது, புக்கவிடமெங்கும் தொடருகை
யாலே ஓரிடத்திலும் போக்கற்று, (க) “தலேவ ஸரணம் ஹம்” என்கிறபடியே தன்னு
டைய ப்ராணாக்ஷணர்த்தமாக வந்து சரணம்புக, அத்தாலே, ப்ராஹ்மஸ்தாத்துக்கு ஒரு
கண்ணழிவைக் கற்பித்து, ப்ராணானோடே போகவிட்ட கதையைச் சொல்லுகிறது- உற்றவடி
விலோருகண்ணுங் கொண்ட என்று. அதாவது - விபரிதபுத்தியடியாகப் பிராட்டியுடைய
வடிவிலே சென்றுற்ற இரண்டு கண்ணில் ஒரு கண்ணைப் பறித்துவிட்டவ னென்கை. அக்கற்
றைக் குழலன் கடியன். அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவனாய், செறிந்த திருக்குழலே யுடையனாயி
ருக்கிறவன், குற்றத்துக்கிடாக தண்டிக்கும் க்ருரன். விரைந்தியாதி. ஆனபின்பு சொன்
னது செய்யாமையாலே உன்னைச் சீறி, மற்றைக் கண்ணையும் பறியாதபடியாக விரைந்து
கோல்கொண்டிவா. மணிவண்ணனம்பிக்கு. நீலாத்நம்போன்ற வடிவையுடையனாய், ஸ்வா
தந்தர்ப்பந்தால் பூர்ணானவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டிவா. எ.

மூ.—மின்னிடைச்சீதை பொருட்டாவிலங்கையர்

மன்னன்மணி முடிபத்து முடன்வீழ்த்

தன்னிகரோன்றில்லாச் சிலைகால்வளைத்திட்ட

மின்னுமுடியற்கோர் கோல்கொண்டிவா

வேலையடைத்தாற்கோர் கோல்கொண்டிவா. ௮.

பதவுரை.

மின்— மின்னையொத்த

இடை— இடையை யுடையனான

சீதைபொருட்டா— சீதைநரின் நிமித்தமாக

இலங்கையர்— லங்காவாஸிகளான ராக்ஷஸர்

கருக்கு

மன்னன் — தலைவனான ராவணனுடைய

மணி— ரத்தக் கிரிடங்களால் விளங்கா நின்ற

முடி பத்தும்— பத்துத்தலைகளும்

உடன்— வசகஸத்திலே

வீழ— அற்று வீழும்படியாக

தன்— தனக்கு [வில்லுக்கு]

நிகர் ஒன்று இல்லா— ஒப்பானதொன்றில்
லாத [ஒப்பற்ற]

சிலை— ததுஸ்ஸை

கால் வளைத்து— கால்வளையப்பண்ணி

இட்ட— எய்தவனாய்

மின்னு—விளங்கா நின்றதுள்ள

முடியற்கு— திரு அபிஷேகத்தை யுடையவ

ஓர் கோல் கொண்டிவா; [னுக்கு]

வேலை— கடலை

அடைத்தாற்கு— மலையாலணைகட்டினவனுக்கு

ஓர் கோல் கொண்டிவா.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மின்னியாதி. மின்னோடொத்த இடையையுடைய ளாகை
யாலே - விஹஸைஹயல்லாத மர்துபாக்ரதியாய், அயோநிஜ யாகையாலே- கர்ப்பவாஸ
க்லேசமுழுட்பட வறியாத பிராட்டிக்காக. இலங்கையர் மன்னன். இப்படி யிருக்கிறவனைப்
பிரித்துக்கொண்டுபோய்ச் சிறைவைத்தவனாய், லங்கையிலுள்ளார்க் கெல்லாம் நிரவாஹகனா
யிருக்கிற ராவணனுடைய. மணிமுடிபத்து முடன்வீழ. ரத்தாதிக்களாலே அலங்கர்த்தமான

மகனாகிய துரை - விளங்காநின்றான் லீராதிவேகத்தையுடையனாய் நின்றவனுக்கு. வேலை யடைத்தாற்கு. “சுரிசுழல் கனிவாய்” இத்தயாதிப்படியே வேலைபடைத்ததும் பிராட்டிக் காகவிறே. அ.

மூ.—தேன்னிலங்கைமன்னன் சிரந்தோணேசேய்து

மின்னிலங்குபூண் விபீடணனம்பிக்கு

என்னிலங்கு நாமத்தளவு மரசேன்ற

மின்னிலங்காரற்கோர் கோல்கொண்வோ

வேங்கடவாணற்கோர் கோல்கொண்வோ. கூ.

டதுவுரை.

தென்— தென் திசையி லுள்ள

இலங்கை— லங்காபுரிக்கு

மன்னன்— அரசனான ராவணனுடைய

சிரம்— தலைகளையும்

தோள்— தோள்களையும்

துணி செய்து— அறுத்துப் பொகட்டு

மின் இலங்கு— மிகவும் விளங்கா நின்ற

பூண்— ஆபரணம் பூண்டவனாய்

நம்பி— ராமபக்திபால் பூர்ணனான

விபீடணனுக்கு— விபீஷணன் லானுக்கு

இலங்கு— “விளங்கா நின்றான்

என் நாமத்தனவு— என் பெயர் இவ்வுல

கில் செல்லு மளவும்

அரசு— உனக்கு அரசு செல்க்கடவது”

என்ற— என்றருளிச் செய்தவனாய்

மின் இலங்கு— மின்னல் போல் விளங்கா

நின்ற

ஆரற்கு— ஹாரத்தை யுடைய வனுக்கு

ஓர் கோல் கொண்டுலா;

வேங்கடம்— திருவேங்கடமலையில்

வாணற்கு— வர்த்திக்கு மவனுக்கு

ஓர் கோல் கொண்டுலா.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தேன்னித்யாதி. (க) துர்க்கத்தரயபுக்தமாகையாலே ஒரு வரால் அழிக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கும், கட்டளைப்பட்ட லங்கைக்கு திரவாஹகலுன ராண னனுடைய. தென் என்று - அழகாய், கட்டளைப்பட்டிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. சிரந் தோள் துணிசேய்து. தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலே அழிவில்லையாக நினைத்திருந்த தலைகளையும் தோள்களையும் துணித்துப்பொகட்டு. மின்னிலங்காதி. ஒளிவிடாநின்றவனான ஆபரணத்தையுடைய ஸ்ரீவிபீஷணன் லானுக்கு. (உ) ‘சுரிசுழல் கனிவாய்’ என்ன

றபடியே லங்கையைவிட்டு அந்தரிசூகதனுனபோதே ராவணஸம்பந்தத்தால் வந்த அஸ்ரீ குடிபோய், ராமஸம்பந்தத்தால்வந்த ஸ்ரீயால் பூர்ணனாகையாலே நம்பி யென்றேது. என்னி லங்குத்யாதி. என்னுடைய உஜ்ஜ்வலமான நாமம் இந்த லோகத்தில் எவ்வளவும் செல்லும், அவ்வளவும் உனக்கு ராஜ்யம் நடக்கக்கடவதென்று அருளிச்செய்து. மின்னிலங்காரற்கு. ஒளி விடாநின்ற ரொப்பனையை யுடையவனுக்கு. அலங்காரம் - ஒப்பனை. அன்றிக்கே, “மின் னிலங்காரற்கு” என்று பாடமானபோது - மின்போலே விளங்காநின்றவனான ஹாரத்தை யுடையவனுக்கென்று பொருளாகக்கடவது. வேங்கடவாணற்கு. “மிடைந்தவேழம் மாங்க

அ. நிகமத்தில், இதற்கு மொழி கற்றுக்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—அக்காக்காய் நம்பிக்குக் கோல்கொண்வோவென்று
மிக்காளுரைத்தசோல் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்
ஒக்கவுரைத்த தமிழ்ப்பத்தும் வல்லவர்
மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரில் வையத்தே. ௮.

பதவுரை.

நம்பிக்கு—“நிம்செல் கைவளர்ந்த விவனுக்கு

கோல் கொண்வோ என்று— கன்றுமேய்க்க
கத்தக்க கோல் தேடித்தா” என்று

மிக்காள்— கண்ணனுடைய சைசவசேஷடி
தங்களை அனுபவிக்கப்பெறாத தேவகிப்
பிராட்டியிற் காட்டில், தகருபவத்தா
னுண்டான மேன்மையை யுடையவான
யசோதைப்பிராட்டி.

உரைத்த— சொன்ன

சோல்— சொல்லை

வில்லிபுத்தூர் — ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
நிர்வாஹகரான

பட்டன்— பெரியாழ்வார்

ஒக்க— அவர்சொன்னார் போலே

உரைத்த— அருளிச்செய்த

தமிழ்— த்ராவீடமான

பத்தும்— (இப்) பத்துப் பாட்டையும்

வல்லவர்— கற்கவல்லவர்கள்

மக்களை— பகவத்பிரமுகர்களான சிஷ்யபுத்தர்

பெற்று— பெற்று [களை

இவ்வையத்து— இந்த மண்ணுலகில்

மகிழ்வார்— களித்திருக்கப் பெறுவார்கள்.

வ்யா. அக்காக்காய் நம்பிக்குக் கோல் கொண்வோவென்று. கன்றுகள் மேய்க்கப் போம்படி கோல்தேடித்தாவென்று, அழுகிறவவனை அழுகைமருட்டுகைக்காகச் சொன்ன பாசுரமாய்த்திரு. கீழ், “அக்காக்காய் குழல்வார வா” என்றதோபாதிபிறே-இங்கு, அக்காக்காய் கோல்கொண்வோ வென்றதும். மிக்காளுரைத்தசோல். இருவருமொக்க நோன்பு நோற்கச்செய்தே, இவனைப் பெற்றமாத்ரமேயாய், இவனுடைய பாலசேஷடிதங்க ளொன்று மனுபவிக்கப் பெறுமையாலே “திருநிலைனென்றும் பெற்றிலை” என்ற தேவகிப்பிராட்டியைப் போலன்றியே, “எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றார்” என்னும்படி இவ்வவதாரத்தினுள்ள ரஸமெல்லா மனுபவிக்கப்பெற்ற பாச்யாதிகையான யசோதைப் பிராட்டி சொன்னசொல்லை. வில்லிபுத்தூர்ப் பட்ட னோக்கவுரைத்த தமிழ் பத்தும் வல்லவர். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் அவளுடைய பாவபந்தத்தை யுடையராய், அவர் சொன்னார்போலே சொன்னதாய், ஸர்வாதிகாரமான த்ராவீடமாயிருந்துள்ள பத்துப் பாட்டையும் ஸாசிப்பாயமாக வல்லவர்கள். மக்களிடையாகி. பகவ(ஜ்)த் ஜ்ஞாநப்ரேம பரிபூர்ணரான சிஷ்யபுத்தர்களைப் பெற்று, அவர்களும் தாங்களுமாய்க்கொண்டு, இந்த ஸம்ஸாரபுமியிலே ஆநந்திகளாயிருக்கப் பெறுவர். ௮.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

அடிவரவு.—வேலி கொங்கு கறுத் தோன்றே சீ ராலப் பேற்றிகழ்

மின்னிடைத் தேன்னிலங்கை அக்காக்கா யாரிரை

அ. தாமரையே சொந்தப்பிராட்டி, தனக்குக் குழல்வாராதின வந்ததும், பூச்சூட்டிலிவ
கடம் புத்திரவாஸிலே. அவன் சந்துகள் மேய்க்கப்போவதாக நினைத்து, “அவை மறிந்து
பூச்சூட்டினதோல் தோல் தாவேனும்” என்றபேஷிக்க, அது, தனக்கு அநிஷ்டமானது
பூச்சூட்டி. அவன் கொடாத்தொழிகையாலே, அவன் அழப்புக்கவாதே, அவனை அழுகைகாட்டு
பூச்சூட்டி “அக்காக்காய் கொல்கொல்லுவா” என்று பலகாலும் சொல்லி அவன்முதலையைய
பூச்சூட்டி கம்பிந்த பின்பு, அவனுக்குப் பூச்சூட்டுவதாகக் கொலி, செண்பகம் மல்லிகை செ
பூச்சூட்டி இதுவாட்சி தொடக்கமாய், நிறத்தாலும் மணத்தாலும் ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்
பூச்சூட்டி தனையாபிசூக்கும் புஷ்பங்களை யுண்டாக்கி, அவற்றைத் தனித்தனிபே சொல்லி,
சுண்டி இன்ன இன்ன பூச்சூட்டும்படி வாவென்று அதுவந்தத்தித்தழைத்துப் பூச்சூட்டின
பூச்சூட்டித் தாழ்மதுபங்க்க வாயைப்பட்டு, தற்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு, அவனைக்குறிந்து
பூச்சூட்டிப் பூச்சூட்டிப் போலே பேசி அந்த ரஸத்தை யதுபவிக்கிறா- இத்திருமொழியில். ... *

மு.—ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி யருமருந் தாவதறியாய்
கானகமெல்லாந்திரிந்துன் கரியதிருமேனிவாடப்
பாணையிப்பாலைப்பருகிப் பற்றாதாரேல்லாஞ் சிரிப்பத்
தேனிலினியிடானே! செண்பகப்பூச் சூட்டவாய். க.

பதவுரை.

பதவுரை— தேனிலிங் காட்டில்
பதவுரை— இனியான
பதவுரை— தாயனே!
பதவுரை— எல்லாம் — உன்னை உகவாதா
பதவுரை— ரெல்லாரும்
பதவுரை— பரிஹஸிக்கும்படி
பதவுரை— கந்தபாண யோடே யிருக்கிற
பதவுரை— (பச்சைப்) பாலை
பதவுரை— குடிந்து
பதவுரை— உந்துடைய
பதவுரை— கறுத்த
பதவுரை— திருமேனியானது
பதவுரை— (காட்டில் பொரு மையாலே)
பதவுரை— வாடும்படியாக
பதவுரை— என்னம்— காடெங்கும்
பதவுரை— எஞ்சரித்து

ஆநிரை— பசுக்களின் தோலை
மேய்க்க— மேய்ப்பதற்கு
நீ— மானுஸ்வபாவனான நீ
போதி— போகா நின்றாய்;
அரு— பெறுதற்கரிய
மருந்து ஆவது— மருந்தாரிருக்குமாந்நதை
அறியாய்— அறிகிறீர்;

[இந்த மேனி ஸம்ஸாரிகளுக்கு உகவா
களாக்கும் மருந்தாய் நித்பஸாடுறிகளுக்கு
உகவாக மகிழ்ச்சிக்கு மருந்தாயிருக்க; இந்
தைக் கொண்டு காட்டில் வாட்டு விரோமே
என்று அறிகுறியில்லை என்று கருந்து.]
(ஆதலால் பசுமேய்க்கப் போகை தவிர்த்து)
செண்பகம் பூ— செண்பகப்பூவை
சூட்ட— நான் சூட்டும்படி
வாராய்— வந்தருள வேணும்.

வ்ய. முதற்பாட்டு. ஆநிரைமேய்க்கநீபோதி. உன்வாசியறியாதே, தனக்கு மேய்க்க
பதவுரை— ஒடாதிக்கும் பசுநிரையை மேய்க்கைக்காக ஸாகுமாரணான நீ போகாதின
பதவுரை— அருமருந்தாவதறியாய். நீ உன்னைப் பெறுதற்கு அறியமருந்தாவதறிகிறிலே, இங்ஙனான

வேணுமீதே. உன்காய்திருமேனிவாட். * கண்டவாகக் கண்ணுள்நுழைந்தார், உன்னுடைய சபாமனமான திருமேனியானது, காட்டழல் பொழையாய்மீல் வெக்கைதட்டின பூப் போலே வாடும்படியாக.

பாணையிற் பாலைப்பருகி. கறந்தபாணையோடே யிருக்கிற பச்சைப்பாலை, அந்த பாத்திலே யிருக்கச் செய்தே பருகி. பற்றுதாரெல்லாம் சிரிப்ப. உன்னையுக்வாதா ரெல்லாரும் “எங்கள் வீட்டில் கைப்பாணையில் பாலைக் குடித்துப் போந்தான்” என்று சிரிக்கும்படியாக. தேனிலினியிரானே. தேனிலுங் காட்டிலினியனுன உபகாரகனுனவனே. இத்தால் - அது பவிப்பார்க்கு ஒருகாலும் தர்ப்பதி பிறவாதே, மேன்மேலன அதுபவிக்க வேண்டிப்படி யிருப்பானு யிருக்கிற தன்னை யுபகரிப்பானும் தானையா யிருக்குமவ னென்கை. செண்பகப் பூச் சூட்டவாராய். காலபுஷ்பமான செண்பகமானது செவ்விருன்றாமல் காத்தவாராய். தேனி லினிய பிரானே - பற்றுதா ரெல்லாம் சிரிப்ப - பாணையிற் பாலைப்பருகி- உன்காய திருமேனி வாட் - கானகமெல்லாந்திரிந்து- ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி - அநாமருந்தாவ தநியாய்- செண்பகப்பூச் சூட்டவாராய் என்றவயம். க.

மூ.—கருவுடைமேகங்கள் கண்டாலுன்னைக் கண்டாலோக்குங் கண்கள்

உருவுடையாயுலகேழு முண்டாகவந்து பிறந்தாய்

திருவுடையான்மணவாளா! திருவாங்கத்தே கிடந்தாய்

மருவிமணங் கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். உ.

பதவுரை.

கரு உடை— ஜலகர்ப்பமான [நீர்கொண்
மேகங்கள்— மேகங்களை [டெழுந்த
கண்டால்— பார்த்தால்
உன்னை— உன்னை
கண்டால்ஒக்கும்— கண்டாற்போலேயிருக்கிற
கண்கள்— கண்களினுடைய
உருவு உடையாய்— அழகையுடையவனே!
உலகு ஏழும்— ஸப்த லோகங்களும்
உண்டாக— ஸத்தை பெறும்படி
வந்து— திருவாய்ப் பாடியிலே வந்து
பிறந்தாய்!— திருவவதரித்தவனே!

திரு உடையான்— உன்னை, தனக்கு ஸம்பத்
தூக உடையளான பிராட்டிக்கு
மணம் ஆனா!— வல்லபனுனவனே!
திரு அரங்கத்து — திருவாங்கம் பெரிய
கோயிலில்
கிடந்தாய்! — கண்வளர்ந்த திருநாமவனே!
மணம்— பரிமளமானது
மருவி— பொருத்தி நின்று
கமழ்கின்ற— வீசாநிற்கிற
மல்லிகை பூ— மல்லிகைப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கருவித்யாதி. கண்கள்- உன்னைக் கண்டால்- கருவுடை
மேகங்கள் கண்டாலோக்கும்- உரு உடையாய். கண்களானவை உன்னைப்பார்த்தால், நீர்கொண்
டெழுந்த காளமேகங்களைக்கண்டாற்போலே குளிரும்படியான வடிவையுடையவனே. அன்
லித்தே நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகங்களைக்கண்டால் உன்னைக்கண்டாற்போலே யிருக்கும்.

டைய ஆவதாதத்தாலே லப்தஸத்தாகமாய் உஜ்ஜுஷிக்கும்படி வந்து பிறந்தவனே. திருவுடையாள் மணவாளா. “கஸ்ரீஸ்ரீயம்” “ஸ்ரீயஸ்ரீ” “திருவுக்கும் திருவாகிய” என்கிற படியே - உன்னை, துணைநிலைப்பத்தாக அடையவாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்வனானவனே. திருவாங்கத்தே கீடந்தாய். அவளுகயபுக்காக ஸம்ஸாரி சேதநரை ரக்ஷித்தருளும்படி கோபிசிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே. மருவியித்தயாதி. பரிமளமானது நீங்காமல் நின்று கமழாக்கிற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். 2.

மூ.—மச்சோமோளிகையேறி மாதர்கடம்மிடம்புக்குக்
கச்சோடுபட்டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலவைகீறி
ரிச்சலுந்தீமைகள்செய்வாய்! நீருவேங்கடத்தேந்தாய்!
பச்சைத்தமங்கத்தோடு பாதிரிப்பூச் சூட்டவாராய். கூ.

பதவுரை.

மச்சோடு— நடு நிலங்கொடே கூட
மாளிகை— மேல் நிலங்கனிலும்
ஏறி— சென்று ஏறி
[நடு நிலங்கள் மேலும், மேல்கிலங்
கள்மேலுமேறி என்றபடி.]
மாதர்கள்தம் இடம்— பெண்களிருக்கிற
விடங்களிலே
புக்கு— புருந்து
கச்சோடு— அவர்கள் முலைக்கச்சோடேகூட
பட்டை— அதற்குமேலீடான பட்டுக்களையும்
கிழித்து — கிழித்து
[கச்சையும் பட்டுக்களையும்
கிழித்து என்றபடி.]

காம்பு துகில் அவை — நல்ல கரையையுடைய
புடவைகளையும்
கீறி— கிழித்து
ரிச்சலும்— நான் தோறும்
தீமைகள் செய்வாய்! — தீம்புகள் செய்யு
மவனே!
நீள்— உயர்த்தினையுடைய
திரு வேங்கடத்து— திருவேங்கட மலையி
லேழுந்தருளி யிருக்கிற
எந்தாய்!— என் ஸ்வாமியானவனே!
பச்சை— பசுமை குன்றாத
தமங்கத்தோடு— தவறத்தோடு
பாதிரி பு— பாதிரிப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. மூன்றாற்பாட்டு. மச்சுத்தயாதி. மச்சு- நடுநிலம். மாளிகை- மேல்நிலம். மச்சோடேகூட மாளிகையிலே சென்றேறி. மாதர்கள்தம்மிடம்புக்கு. பெண்களிருக்கிற விடங்களிலே புக்கு. கச்சோடுபட்டைக் கிழித்து. அவர்கள் முலைக்கச்சோடே அதற்கு மேலீடானபட்டுக்களையும் கிழித்து. காம்புதுகிலவைகீறி. பணிப்புடவைகளானவற்றையும் கிழித்து. காம்புதுகில்- விளிம்பில் பணியுடன் சேர்ந்தபுடவை. ரிச்சலும் தீமைகள் செய்வாய். நாடோறும் தீம்புகளைச் செய்யுமவனே. வளர வளர தீம்பு கையேறிச் செல்லாநின்றதிறே. நீள் திருவேங்கடத்தேந்தாய். ஒக்கத்தையுடைத்தான வடக்குத்திருமலையிலே நிற்கிற என் ஸ்வாமியானவனே.

மு.—தேருவின்ன ணின்நிளவாய்ச்சிமார்களைத் தீமைசெய்யாதே
மருவந்தமங்கமுஞ் சீர்மாலையெனங் கமழ்ச்சின்
புருவங்கருங்குதனெற்றிப் பொலிந்த முகிற்கன்றுபோலே
உருவமழகியாய்ப் புகந்திவை சூட்டநீவாராய். ச.

பதவுரை.

புருவம்— புருவங்களுந்

கரு— கறுத்திரா கின்ற

குறல்— திருநெல்முறல்

செற்றி— (இவ்வாசன்க்குறல் மீது விளங்கா கிற்கிற) செற்றியும்

(அழகு இவ்வாசன சோனையிலே,)

பொலிந்த— விளங்கா கிற மருவந்த

முறல் கன்றுபோலே— மெகம் கிறந்த கன்றுபோலே

உருவம் அழகிய— வடிவால் அழகியானபொருள்!— ஸர்வவித பரிபூர்ண ஸுணவானே! தெருவின் கண் நின்று— விருவிலே நின்று

இவ— பருவத்தால் இவ்வா

ஆங்குமிவர்களை — இடைப்பெண்களிடத்திலே

தீமை செய்ப்பாடு— தீய செய்பவேண்டா; மணம் காழ்கின்ற— பரிமாம் விசுவநின்ற மருவம்— மருவையும்

தமங்கமுன்— தவநத்தைமும் சேர்த்துக் கட்டின

சீர்மாலே இவை— அழகிய இம்மாலையே வசத்து முன்— வசத்து முட்டும்படி.

நீ வாராய்— நீ வந்த நான் வேணும்.

வ்யா. நான்காவது பதி. தேருவின்ன கண் நின்று. நான் பச்சிலும் மானினைபி லு மேறி வேறேறு, தெருவிலையான் லேப கின்றேன், என்னை நீ இவ் வடி செயல் லுமா கொன்னென்ன ; அவ்வடி துறில்லாதே நீ தீமைசெய்ப்பாடு நுகிறதா, தெருவிடங்களிலே நின்று. இளவாய்ச்சி மார்களைத் தீமைசெய்யாதே, அவ்விடத்தில் விளைபவா கிறந்த மருவத்தா கிலைய இடைப்பெண்களைத் தீமைசெய்ப்பாடு. நிற்பில் கிடைக்கவை, விளைபவா களைக்களைப் பறிக்கை, அவர்களைச் சேர்ப்பே. வாய்க்கிணக்கிலை மருவாக இவன் செய்யும் விஷயங்கள் வசவாகோசாமாகை யாலே, தீமைபென்று ஓங்குசெயல்லை யாக் கெடுசெயல் லுமற்ற. மருவம் துமங்கமுஞ் சீர்மாலே மணங்கமழ்கின்ற. மருவம் தமங்கமுன் கண்டுகாட்டின அழகிய மாலையானவை பரிமாம் காழா கின்றன, உன் திருநெல்முறலிலே செத்தத்தக் மணம் பரிபூரணமாக கின்றதென்கை. புருவ பரிபூரண. உபாசகத்தரிசுபாச புருவமும், இரண்டிருந்தான் குறலும், இரண்டுக்குறல் கடுவே விளங்கா கிறந்த தெருவென்றபாடு இவ்வாசன்கைசோனையிலே உருவமையிருப்பதொரு முறலின்ற கன்றுபோலே வடிவால் அழகியானபொருள் ஸர்வவித பரிபூர்ண ஸுணவானே. உருவத்திப்பாடு. “ உனக்குச் சூட்டப் பெற்றேன் ” என்கிற வகப்பட்டுன, மணம் காழா கின்றான் இம்மாலையே நான் உனக்குச் சூட்டும்படியாக வசவேணும். ச.

மு.— புள்ளினைவாய் பிளந்திட்டாய் பொருகியின் கொம்பொசித்தாய்
கள்ளவாக்கியை பறக்கோடு காவலனைத் தலைகொண்டாய்
அள்ளி நீ வெண்ணெய் விழங்க வஞ்சாதடியே னடித்தேன்
கள்ளிய நீரிருவங்க செங்கமழ் சூட்ட வாராய். இ

...புறப்பாடு...

...கொண்டிருந்தான்.
...பெரித்துப் போகட்டவனே!
...உன்மேல் எதிர்த்து
வந்த
...புறப்பாடுமேன்னும் யானே
யின்

...தந்தை
...முறித்தவனே!
...கந்தரி வேஷம் கொண்டுவந்த
...புரப்பணகி என்னும் ராசு
வியின்
...புத்தகாடு கூட
...ராசுதல ரசுதலான ராவான்
...புறப்பாடு

தலை கொண்டாய்!— தலைகோபு மறுத்தாய்
பொகட்டவனே!
நீ— நீ
வெண்ணெய்— வெண்ணெயை
அள்ளி விழுங்க— அள்ளி அமுது செய்யுந்
போது
அடியேன்— அடியேன்
அஞ்சாது— உன் திருமேனியின் ஸானுரு
மார்பத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமல்
அடித்தேன்— அடித்தேன்;
(ஆனபின்பு, நான் செய்தத்தைப் பொறுத்து)
தேள்ளிய நீரில்— நிர்மலமான நீரிலே
எழுந்த— விகஸித்த
செங்கழுநீர்— செங்கழுநீரை
சூட்ட வாராய்.

பொ. நெதார்பாட்டி. புள்ளினாரித்யாதி. கன்றுகள் மேய்க்கிறவிடத்தில் * பன்
...புறப்பாடு பறவையுருக்கொண்டு உன்னை நலிவதாகவந்த பகாஸுரனை வாயைக்கழித்
...பொகட்டவனே. பொருவித்யாதி. “ கல்யாணத்துக்கு ” என்று அழைத்துவிட்டு
...வந்திலே விவாக கம்ஸன் நிறுத்திவைத்ததாய், உன்மேலே யுத்தோர்முகமாய்வந்த சூவ
...பொகட்டவன் கொம்பை அராயலேசுப் பிடுங்கிப் பொகட்டவனே. கள்ள மித்யாதி.
“ வெத்தி கோராவன் ” என்று கந்தரி வேஷம்கொடுவந்த சூர்ப்பணகியாகிற ராசுஷி
...கொட்டி அடிநுக்கு ரசுதலான ராவான் தலையையும் அடித்துப்பொகட்டவனே. இவ
...புறப்பாடு காலவனாகையாவது - இவனை “ ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணித்திரி ” என்று
...கொட்டி. அன்றிக்கே, பொதுவிலே, காலவனென்னையாலே ராசுஷிஜாதிக்காக ரசு
...கொட்டிவந்தான். இத்தால் - பரபலவிரோதிகளை அராயலேசுப்போக்கி, உன்னை யுறப்பளி
...புறப்பாடு உன்னை யுறப்பளித்தவனன்றோ வென்கை. அள்ளியித்யாதி. “ இவன், வெண்ணெய்
...பொகட்டவன் விழுங்கவல்லனாவ தெப்போதோ ” என்று பார்த்தித்திருந்த நான், நீ வெ
...பொகட்டவன் அள்ளி விழுங்கவும் பெற்றுவைத்து உன்மார்த்தவத்தைப் பார்த்தஞ்சாமல் அடி
...பொகட்டவன். யாவர்கிலரும் அதுதாபம் தலையெடுத்தால் “ அடியேன் ” என்றிறே சொ
...பொகட்டவன். இவந்தான் அதுதன்னை முன்னே நினையாதே அடிக்கவேண்டியற்றும், இவன் மற்
...பொகட்டவன் இது செய்யுமாகில் வரும்பழிச்சொலவுக்கு அஞ்சியிறே. தேள்ளிய வித்
...பொகட்டவன் ஆனபின்பு நான் முன்செய்த வத்தைப் பொறுத்து, தெளிந்த நீரில் எழுந்ததாதை
...பொகட்டவன் கந்தரி வேஷம் பரிமாத்தாலும் விலகணமாயிருக்கிற செங்கழுநீரை செவ்வையிலே
...பொகட்டவன் சூட்டெப்படி வாராய்.

பு.—எருதுகளோடுபொருதி யேதுமுலோபாய் காணம்பி!

சூகிய கீணைகள் பொருள்...

நம்பி!— நற்பின்னையிடத்தில் வ்யாபோஹத்
தால் பூர்ணானுவகிண!

எருதுகளோடு — அஸுரா விஷ்டமான
எருதுகளோடே

பொருதி — (நற்பின்னைக்காக) போர்
செய்யா நின்றாய்;

ஏதும்— ஒன்றிலும்

உலாபாய் காண்— ஆசைபற்றிரா நின்றாய்
காண்;

[தேஹத்தைப் பேணுதல், ப்ராணனைப்
பேணுதல் ஒன்றும் செய்பாதிநாதிந்
றாய் என்று கருத்து.]

கருதிய— கம்ஸன் உன்மேல் செய்ய சினைந்த
தீமைகள்— தீமைகளை

செய்து— அவன்மேல் நீ செய்து

கஞ்சனை— கம்ஸனை

கால் கொடு— உன் திருவடிகளைக் கொண்டு
[திருவடிகளாலே]

பாய்ந்தாய்— உதைத்தாய்;

தேருவின் கண்— அவனை நிரஸிப்பதாகப்
போகிற வழியிலே

தீமைகள் செய்து— வண்ணனைக் கொன்ற
னும், வில்லு முறித்ததுமான தீமைகளைச்
செய்து

மல்லர்களோடு— சாணூர முஷ்டிகர்களாகிற
மல்லரோடு

சிக்கென— நிரந்தரமாக

பொருது— போர் செய்து

வருகின்ற— வருகிற

பொன்னே!— பொன் போன்ற வடிவை
யுடைய கண்ணனே!

புன்னை பூ— புன்னைப் பூவை

சூட்ட வாராய்.

ல்யா. ஆறும்பாட்டு. எருதுகளோடு பொருதி. நற்பின்னைப் பிராட்டியை லபிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே உன் திருமேனியின் மார்த்தவம்பாராமல் அஸுராவிஷ்டமான எருதுகளோடே பொராநின்றாய். காலாந்தரமாயிருக்கச் செய்தேயும் தத்காலம்போலே ப்ரகாசிக்கையாலே, “பொருதி” என்று வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகிறது. ஏதுமுலோபாய் காண். ஒன்றிலும் லோபமற்றிரா நின்றாய்காண். அதாவது- தேஹத்தைப் பேணுதல், ப்ராணனைப்பேணுதல் செய்யாதிருக்கை. நம்பி. நற்பின்னையளவிலே வ்யாபோஹத்தால் பூர்ணானுவகிண. கருதியதீமைகள்செய்து. கஞ்சன் உன்றிறத்தில் செய்பக்கருதினை தீமைகளெல்லாவற்றையும் அவன் திறத்திலே நீசெய்து. கஞ்சனைக்கால்கோடு பாய்ந்தாய். கம்ஸனைத் திருவடிகளாலே உதைத்தாய். அதாவது (க) “ துஹிஷ்டுஷ்டி ” என்கிறபடியே அவனிருந்த உபர்ந்தமஞ்சஸந்தலத்திலே சென்று குதித்து, (உ) “ கெரொஹிஷ்டுஷ்டி ” என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைப் பறித்தெறிந்து, மயிரைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சஸந்தலத்தில்நின்றும் பூமியிலே விழத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்திறே அவனைக்கொன்றது. தேருவின் கண் தீமைகள் செய்து. தேரு- வழி. அவனை நிரஸிப்பதாகப் போகிறபோது வழியிலே அவனுடைய நீராங்கொல்லியான ரஜகளைக்கொண்டு, ஆபுதசாலையிலே புக்கு அவனுக்கு மறம்பிறக்கும்படி. ‘ வில்விழ

மல்லர்களோடு பொருது. “என்றதுசெய்வானென்றதொன்று வந்தமல்லா” என்பதற்குப் பதிலாக
கடவுள் என்னது செய்யவேண்டுமென்று மற்பொருள்கையை ஏன் ஹுகொண்டுவந்தான் என்பது முக்கிய
புகராதி மல்லோடே ப்ரதஜ்ஜா பூர்வகமாக உறைக்கப் பொருதழிந்து. வருகின்றபொ
ன்னே. இப்படி விரோதவர்க்கத்தை நிரஸித்து வருகிறபோதைச் செருக்காலே பொன்
பொலே உஜ்ஜ்வலமான வடிவையுடையவனே.முத்துற கம்ஸநிஸநத்தைச்சொல்லி, அதுக்கு
பூர்வத்திலுள்ளவற்றை, பின்பு சொல்லுவானென்னென்னில்; கம்ஸநிஸநமே ப்ரதாநமாய்,
இவை அதுக்குறுப்பாக, போகிறவழியில் செய்த வ்யாபாரங்களாகையாலே அதுக்கு முன்
னாகச்சொன்ன விதில் விரோதமில்லை. புன்னையித்யாதி. உனக்குப்பாங்கான புன்னையித்யாதி
குட்டிம்படியாக நீவாராய். “பொன்னே புன்னையிப்பூச்சுட்டவாராய்” என்கையாலே- பொன்
னோடே பொன்னைச்சேர்ப்பாராய்.பொன்போலேயிருக்கிற திருமீனையிலே பொன்
னையந்த தாதையுடைய புன்னையிவைச்சுட்டப் பார்க்கிறானாம்.

மூ.—குடங்களேதேதேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்லவெங்கோவே

மடங்கோண்மதிமுகத்தாரை மால்செய்யவல்ல வென்மைந்தா

இடந்திட்டிரணியனெஞ்சை யிருபிளவாகமுன்கீண்டாய்

குடந்தைக்கிடந்தவெங்கோவே குருக்கத்திப்பூச்சுட்டவாராய். எ.

பதவுரை.

குடங்கள்— பல குடங்களை

எறிந்து— கையிலெடுத்துக் கொண்டும்

ஏறிட்டு— ஆகாசத்தில் எறிந்தும்

கூத்து ஆடவல்ல— கூத்தாடுவதில் ஸமர்த்
தனாய்

எங்கோவே!— எங்களுக்கு ஸ்வாமியான
வனே!

மடம் கொள்— மடப்பத்தை யுடையாய்

மதி முகத்தாரை— பூர்ணசந்தானப் போலே

குளிர்த்தமுகத்தை யுடையான பெண்களை

மால் செய்ய வல்ல— மயக்கவல்ல

என் மைந்தா!— என் பிள்ளையானவனே!

முன்— முற்காலத்தில்

இரணியன்— ஹிரண்யாஸூரனுடைய

நெஞ்சை— மார்பை

இடந்து— திருவகிக்கையாலே உன்நிர்ப்பந்தா

இரு பிளவாக— இரண்டு பிளவாய் படி.

கீண்டாய்!— கழித்துப் போகட்டவனே!

குடந்தை— திருநக் குடந்தையிலே

கிடந்த— கண்வளர்த்திருந்திற

என் கோவே!— என் நாயனே!

குருக்கத்தி பூ— குருக்கத்திப் பூவை

குட்ட வாராய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. குடங்களித்யாதி. ப்ராஹ்மணர் ஐச்வர்யம் விஞ்சினால் பாரதா
திகள் பண்ணுமாபோலே, இடையர் ஐச்வர்யம் விஞ்சினால் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டா
லெதொரு கூத்தாய்தது - குடக்கூத்தாவது.உபயவிபூத் பைச்வர்யம்போ லன்றிக்கே,பிறந்தா
படைத்த ஐச்வர்யமிதே பிவனுக்கது. இடையர்க்கு ஐச்வர்யந்தானுவது- கோஸம்நத்திரிதே.
அந்தஸமர்த்தி குறைவறவுள்ளது தனக்கெயாகையாலே, அத்தால்வந்த செருக்குக்குப் போக்
குளிட்டிச் குடக்கூத்தாடினபடி சொல்லுகிறது.தலையிலே அடுக்குக்குடமிருக்க,இரண்டுநோள்
களிலும் குடங்களிருக்க, இரண்டு கைகளிலும் குடங்களை யேந்தி அகாசத்தில் எறிந்துகொடு

கொழும்புச் சொந்தி ஆடின மையைச் சொல்லுகிறது. “எடுத்தேறவிட்டு” என்கையாலே- அவற்றைத் திருக்கையிலே வெயிடுத்து ஆகாசத்திலே உயர எறிவது ஏற்பதானமையைச் சொல்லுகிறது. கூத்தாடவல்ல வெண்கையாலே - மற்றும் இக்கூத்தாடுவாருண்டேயாகிலும், இவன் ஆடின கட்டளை ஒருவர்க்கு மாடப்போகாதென்னு மிடம் சொல்லுகிறது. இவனுடைய வைசித்ரி பரதசால் தந்திலும் காண வரிதாயிருக்கை. எங்கோவே. எங்களுக்கு நாயகனுனவனே. மடங்கோலித்யாதி. இப்படி யிருக்கிற சேஷடித்தாலே மடப்பதையுடையராய், பூர்ணசந்தரணப்போலே குவிர்த்து ஒளிவிடாநின்ற முகத்தையுடையராய் யிருக்கிற ஸ்திரீகளைப் பிச்செற்றவல்ல வென்னுடைய பிள்ளையானவனே. இடந்திட்டியாதி. நெஞ்சென்று - மார்வைச் சொல்லுகிறது. தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலே பூண்கட்டியிருக்கிற ஹிரண்யனுடைய மார்வை, “கொலைக்கையானன் நெஞ்சிடந்த கூருகிரான்” என்கிறபடியே கூரிய திருவுகிரகாலே உறைக்க ஆன்றியிடந்து இரண்டு கூறும்படியாக முற்காலத்திலே சிழித்துப் பொகட்டவனே. இத்தால் - சிறுக்கனுடைய ஆபத்திலே வந்து உதவினவனுக்கையாலே துளிர்த்தாரை நோக்குமவனென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. குடந்தையித்யாதி. அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடானவர்களுக்கும் உதவுகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளின என்னுபனுனவனே. குருக்கத்தியித்யாதி. உனக்கென்று தேடிவைத்த குருக்கத்திப்பூவை உன் திருக்குழலிலே சூட்டும்படியாக வாராய்.

மு.—சீமாலிகனவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும்வல்லாய்
சாமாறவனை யெண்ணிச் சக்கரத்தாற்றலேகொண்டாய்
ஆமாறியும்பிரானே யணியரங்கத்தே கிடந்தாய்
எமாற்றமென்னத்தவிர்ந்தா யிருவாட்சிப் பூச்சுட்டவாராய். அ.

பதவுரை.

சீமாலிகள் — ‘மாலிகன்’ என்னும் பெயரையுடையனாய்
அவனோடு— ஆஸுரபாக் திகளுள் தலைவன் என்று பரஸித்திபெற்ற அவனோடே தோழமை கொள்ளவும்— ஸ்நேஹிக்கவும் வல்லாய்!— ஸமர்த்தனுனவனே!
அவன்— அவ்வஸுரனுனவன் சாம் ஆறு— சாகத்தக்க வழிகளை நீ எண்ணி— நீ யோசித்து சக்கரத்தால்— சக்ராயுதத்தாலே தலை கொண்டாய்!— அவன் தலையை அறுத்துப் பொகட்டவனே!
ஆம் ஆறு— மேல் வருமதை அறியும்— அறியவல்ல

பிரானே!— நாயனே!
அணி— அழகு பொருந்திய அரங்கத்து— திருவரங்கமானகரில் கிடந்தாய்!— கண்வளர்ந்தருளுமவனே!
‡ என்—உன்மேல் பரிவையுடையவானான் என எமாற்றம்— துக்கத்தை [னுடைய தவிர்ந்தாய்!— நீக்கினவனே!
இருவாட்சி பூ— இருவாட்சிப் பூவை சூட்ட வாராய்.

சீ “சீமாலிகள்” என்கிறவிடத்தில், ‘சீ’ என்னுமது ஓளபசாரிகச் சொல்லு. ‘பூ’ என்னுமது ‘சீ’ என்றாய், கண்ணோடு நட்புக்கொண்டதால்வந்த சீர்மையைச் சொல்லுகிறதென்பர்.
‡ ஐகாரம் சாரியை.

னானுக்கு ஸகாவாய், பல ஆபுதங்களும் பாயிறுவிக்க காஷணைப்பக்கலிலே குற்று, இந்த ஆ
 ஸக்திபலத்தாலே ஒருவர்க்குமஞ்சாமல் லோகத்திலுள்ள ஸாதுக்களை நலிந்து திரியப்படுக்க
 வாறே, “ஸகாவாய்ப்போந்த ஷிவனை நிர்ஸிங்கவொண்ணுது” என்று திருவுள்ளத்தில்
 அப்பந்தவ்யாகுலம் நடந்துபோருகிற காலத்திலே, அவன் ஒருபோது கருகசியமித்தவாறே,
 அவன்ருன், “நறுகுமுறுகு” என்னுற்போலே சிவபிதற்றி, எல்லா வாயுக்களும் பாயி
 ற்றுவித்திரேயாகிலும், என்னை, “ஆழிபயிற்றுவித்திலிரே” என்ன; “இதுநமக்கு அஸா
 தாரணம், உனக்கு கர்த்தவ்யமன்றுகாண்” என்ன; “எனக்கு கர்த்தவ்யமன்றியிலே யிரு
 ப்பீதோ ராயுதமுண்டோ” என்று அவன் நிர்ப்பந்தங்களைப் பண்ணினவாறே, இவனுடைய
 துல்லவபாவங்களடியாக, “இவனை நிர்ஸிங்கலேணும்” என்று திருவுள்ளப்பற்றி, தன்னு
 டைய சீர்பைகுன்றாதபடி ஆபுதம் பாயிறுவிக்கிறானாக, திருவாழிபை ஒருவராலே சுழற்றி
 ஆகாசத்திலே எழுப்பி, சுழன்று வருகிற திருவாழிபை மீண்டும் திருக்கையிலே அநா
 யாலேவர ஏற்க, அவன் இத்தைக்கொண்டு, “எனக்கு இது அரிதோ” என்று கைநீட்ட,
 “உனக்கு இது அரிதுகாண்” என்னச்செய்தேயும் அவன் வாங்கிக்கழற்றி மேலேவிட்டு,
 மீண்டும் சுழன்று வருகிறபோது பிடிப்பானாகநின்றது, தன்குழந்தை யடிச்சத்தன்விரலையெடு
 த்துக் கொடுபிற்கு, அது * வட்டவாய் நுதிரேமியாகையாலே சுழலவர இடம் போராதது
 கொண்டு அதன்விச்ச இவன்னைகையில் பிடிபடாமல் இவன்நலையை யமிந்து பொகட்டது
 என்று இதிறாஸாதிகளிலே சொல்லப்பட்டதொரு மந்திரத்தந்தை இப்பாட்டில் பூர்வார்
 தந்தாலே ஸங்கமேஹண சொல்லுகிறது.

சீமாலிகனவனோடு தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லாய். ௧- ஸுப்பசாரிகம். மாலிகனே
 ன்று பேசையுடையனாய் ஆஸூரபரகர்தியா யிருக்கிறவனோடு, உன் குணத்தாலே கலந்து
 தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லவனே.

சாமாநவனை நீயெண்ணி. ஸாதுபீடாதிக்களைப் பண்ணப்படுக்கவாறே, இனி அவனை
 யழிபச்செய்ப்பானிடில் நாடு சூழுகி-வாது” என்று அவன் சாகத்தக்க வழிகளை நீயே கிந்தி
 த்து. அதாவது- “தோழனைக் கொன்றான்” என்று தனக்கு அபவாதம் வாராதபடியாக
 வும் “தன்னிலைநான் முடிந்தான்” என்றும்படியாகவும் தக்கவழிபைச் சிந்திக்க. “அவனை”
 என்கிற இடத்தில், ஐகாரம்- அவம்பம். சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய். “நமக்கு அஸா
 தாரணமான ஆபுதம், உனக்கிதாசாது காண்” என்னச்செய்தேயும் அவன் நிர்ப்பந்தம் பண்
 ணினதுக்காக, அவனை, ஆழிபயிற்றுவிப்பாணைப்போலே உபாயருபை திருவாழிபாலே
 கிரச்சேதம் பண்ணிப் பொகட்டவனே. ஆமாறியும்பிரானே. சத்திரிரஸம், ஆச்சிரசுநண
 மாகிற விவற்றில் ஏதேனுமொன்றில் புருந்தால், மேல்வினைவதறியும் உபகாரகுணவனே.

அணியரங்கத்தே கிடந்தாய். “இங்கேகிடந்தால் நமக்கு முழுக்கூசுக்களை லபிக்கலாம்”
 என்று ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே. ஏமாற்ற
 மென்னைத்தவிர்த்தாய். “நல்லார்கள் வாழும் நளிரரங்கம்” என்கிறபடியே பரிவருள்ள தேச
 துதிலே பள்ளிகொள்ளுகையாலே உன் ஸௌகுமார்பாதிக்கை கினைத்து, “உனக்கென்வரு
 கிறதோ” என்று வயிறெரியாதிற்குமென் கிலேசத்தைப் போக்கினவனே. ஏமாற்றமாவது-
 னுக்கம், இவ்வாட்சிப் பக்கப் பாராய். காலபலம்மானினிது செவ்வியலிவகற்க முன்னை

உண்டிடலேகிளையெழு மோராலிலேயிற்புயிர்சொண்டப்
கண்ணோனுள்ளையுக்கக் கருமுனைப்புகூட்டவாராய். ௩.

பதவுரை.

¶ அண்டத்துள் — பூநீ வைகுண்டத்திலே
அத்தாணி — நித்ப ஸந்தி ஹிதார்களான
அமர்கள் — நித்பஸாடுரிகள்
சூழ — சூழ்ந்து ஸேவித்திருக்க
அவர்கு — அவர்கள் நடுவே
இருந்தாய்! — வீற்றிருக்கமுமவனே!
தோண்டார்கள் — பக்தர்களுடைய
நெஞ்சில் — மரஸ்ஸில்
உறைவாய்! — நித்பவாஸம் செய்யுமவனே!
தூ — பரிசுத்தமான
மலராய் — தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாக
ஏடைய பெரியபிராட்டியபாருக்கு
மணம் ஆளா! — வல்லபனுனவனே!
எழு உலகினையும் — ஸப்தலோகங்களையும்

உண்டாய் — (பரம்பத்தி ஸுழியாதபடி)
நித்பஸிற்றிலேவைத்து
தூர் அம் இஸயில் — தூத அலந்தாரிலே
தயில் தொண்டாய்! — கண்வளர்த்ததூர
பவனே!
உள்ளே — உள்ளே
தான் தன் — தான் பார்த்து
உகக்க — ஆகத்திக்குப்படி,
கருமுனை — கருமுனைப் பூவை
கூட்ட வாராய்.

¶ “ உண்டாக்கிருந்தாய் ” என்கிறபடி
த்திலுள்ள ‘ உள் ’ என்னுமது இவ்விடத்
தில் அருவயித்துக் கிடக்கிறது.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அண்டத்தித்யாதி. “இறத்தால் தஞ்சுமுண்டமே” என்
றும், “அண்டம்போ யாட்சிபவர்க்கு” என்னும், பாம்பதத்தை “அண்டம்” என்று சொல்
லக்கடவதிறே. அண்டத்துள் அத்தாணி- அமர்கள் சூழ - உங்கிருந்தாய். பாம்பதத்தினுள்ளே
அருகிருப்பையுடையான நித்பஸாடுரிகள் சூழ ஸேவிக்க, அவர்கள் நடுவே * ஏழுலகும்
தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்தருளினவனே. அத்தாணி- அருகிருப்பு. தோண்டார்கள் நெஞ்சி
லுறைவாய். இந்த விபூதியில் முழுகூடக்களாய் உன்பக்கல் ப்ரோயுத்தா யிருக்குமவர்களு
டைய மரஸ்ஸிலுள்ளே, பாம்பதத்திருப்பி லுங்காட்டில் உகந்து நித்யவாஸம் பண்ணும
வனே. தாமலராளமணவாளா. தூய்தான தாமரைப்பூவைப் பிறக்கமாகவுடைய பெரிய
பிராட்டியபார்க்கு நாயகனுனவனே. (க) “ ப்ரி. பாஸாய புடி ” என்கிறபடியே பாம்பதத்
திலும், “ அரவிந்தப்பாவையுந்தானும் ” என்கிறபடியே தொண்டர்களுடைய ஹந்தயத்
திலும், பிராட்டியும் தானுங் கூடவிறே யெழுந்தருளி யிருப்பது.

உண்டிட்டித்யாதி. ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி ஸகஸ்ஸோகங்களையும் திருவயிற்றிலே
வைத்து ஒரு பவனுன ஆவிலையிலே கண்வளர்த்தருளினவனே. இந்த ஆபத்ஸகவத்துக்கு
ஹேது, கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ரியபிதித்வமிறே. (உ) “ யஸுரீ வீக்ஷு டேவநேவஜி தவராய
நோ விபதேதுவிக்ஷு ” என்கிறபடியே ஸகஸமும் அவளுடைய இக்கதபாதிநாயகிறே

(க) “ சரியா ஸார்த்தம். ” (உ) “ யஸ்யா வீக்ஷயமுகம் ததிங்கித பாதிநோ வித

பு.—சேண்பகமல்லிகையோடு சேங்கமுநீரிருவாட்சி

எண்பகர்பூவுங்கொணர்ந்தே னின்றிவைகுட்டவாவென்று
மண்பகர்கொண்டானை யாய்ச்சி மகிழ்ந்துரைசெய்தவீம்மாவை
பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிராண்சொன்னபத்தே. ௨.

பதவுரை.

சேண்பகர்— “சேண்பகமும்
மல்லிகையோடு— மல்லிகையுமாகி இப்
பூக்களோடு
சேங்கமுநீர்— சேங்கமுநீரும்
இருவாட்சி— இருவாட்சியும் முதலாக
எண்பகர்— ‘இன்னது இன்னது’ என்று
எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட
பூவும்— பூக்களெல்லாவற்றையும்
கொணர்ந்தேன்— தேடிக் கொண்டுவந்தேன்;
இவை— இப்படிப்பட்டவை
இன்று— இப்போது
சூட்ட— சூட்டிப்படி.
வா என்று— வரசெய்யும் ” என்று
பகர்— தன்னது என்று சாஸ்தாஸித்தமான
மண்— பூமியை
கொண்டானை— மஹாபலிபீடத்தில் நிறேற்று
அவர்களுக்கொண்டவனைக் குறித்து

ஆய்ச்சி— யசோதைப்பிராட்டி.
மகிழ்ந்து— மனமுகந்து
உரைசெய்த— சொன்னவற்றை,
பண்— பண்ணிலே செரும்படி [பண் -
ராகம்.]
பகர்— சொல்லா நிற்கிற
வில்லிபுத்தூர் கொண்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்
சூழ் தலைவரான
பட்டர்பிரான்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— ஆருளிச்செய்த
இமாமலை— சொல்மாலைபான இவையும்
பத்தே!— ஸ்ரீபத்தே!
[என்று இப்பத்தின் மேன்மைபாப்
புகழ்ந்து, இதனுடைய சாலாதுபவாந்
தானே இனுக்கு பலமென்று தோற்ற
வருளிச் செய்கிறார்.]

சேண்பகமல்லிகையோடும்பாதி, ப்ராதுகால புஷ்டிதமான சேண்பகமும் ஸாயங்கா
லபுஷ்பமான மல்லிகையுமாகி விவற்றேறோடே, ப்ராதுகாலபுஷ்பங்களான சேங்கமுநீரிருவாட்
சியும் முதலாக எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட பூக்களெல்லாங் கொண்டு வந்தேன். அன்றிக்கே,
எண்பகர்பூ வென்றது- இன்னதின்தென்று பரிசுணிக்கப்படுமதாய் சாஸ்தாஸித்தமுமாகி
பூக்களென்னவுமாம். கொணர்ந்தே னென்றது-கொண்டுவந்தேனென்றபடி. இன்றிவைகுட்ட
வாவென்று, இப்போது இவற்றை உன் திருக்குழலிலே சூட்டவரவேணுமென்று, மண்பகர்
கொண்டானை, பகர்ந்தமண்ணைக் கொண்டவனை, பகர்தல்- “மூவடி தா” என்ற இவனு
டைய உக்தியாதல்; “தந்தேன்” என்ற மஹாபலி உக்தியாதல். சாஸ்தாஸித்தமான பூமி
யையெல்லாம் கொண்டவனை பென்னுதல், ஆய்ச்சிமகிழ்ந்துரைசெய்த, இப்படியிருக்கிற
வனைக்குறித்து இன்றிவைசூட்டவாவென்று யசோதைப்பிராட்டி உகந்துசொன்ன ப்ரகாரங்
களை, செய்த வென்றது - செய்தவற்றையென்றபடி. பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்
பிரான் சொன்ன - இம்மலை - பத்தே, ஆரேனுமொருவர் எதேனுமொன்றைச் சொல்லிலாம்
பண்ணிலேசெரும்படி சொல்லாநிற்கும் பரீவிலிபுத்தூர்க்கு நிர்வாணகரான பெரியாழ்வார்

ரூபிச்செய்த இம்மாலையும் ஒருபத்தி! என்று இந்நூலைய ச்லாக்யதைபைச் சொல்லு
கிறது. இதுக்கொரு பலம் சொல்லாதே இத்ததைச் லாகித்துவிட்டது, இந்நூலைய ரஸா நுப
வந்தானே இதுக்கு பலமென்று தோற்றுக்கொள்க.

பெரியதீயர் திருவடிகளை சரணம்

—(*)—

அடிவரவு.—ஆரிரை கரு மச்ச தேருப்புள் எருது குடம்
சீமா லண்டம் செண்பக மந்திரன்.

ஆ - திருமொழி, கக - க்கு, பாட்கி - களக.

அ. சிறே, அவனைத் திருமஞ்சரமாட்டித் திருக்குழல்வாரின யசோதைப்பிராட்டி
“அவன் திருக்குழலுக் கலங்காரமாகப் பூச்சுட்டவேணும்” என்றுகோலி, ஒன்றுபோ
லொன்றன்றிக்கே விலகடினமான பிஷ்பங்கள் பலவற்றையும் ஸப்பாதித்து “இவைசெவ்வி
யபழிவதுக்கு முன்னே உனக்கு நான் சூட்டும்படி வரவேணும்” என்று அவனைப் பல
காலமழைத்துப் பூச்சுட்டினவந்தாம், “அவனழகுக்கு தர்ஷிதோஷம் வாராதபடி காப்
பிடவேணும்” என்று நினைத்து, “ஸாபங்காலத்திலே உன்னைவிடவிடாதாக தேவஜாதி
பெல்லாம் வந்து நில்லாநின்றது, காலமும் ஸர்த்தைய ஆயிற்று. இக்காலத்தில் உக்ததவதை
கள் ஸஞ்சரிக்கும் மன்றுமுதலான ஸ்த்தலங்களில் நில்லாதே உனக்கு அந்திக்காப்பிடும்படி
வரவேணும்” என்று பலகாலமழைத்துத் தித்தழைத்துக் காப்பிட்ட பரகாரத்தை, தாமமுதப
கிஞ்ச வாகைப்பட்டு, உகந்தருளின நிலமான திருவெள்ளறையில் அவன்நிற்கிற நிலையிலே
அவனைக்குறித்து, யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தையும் பரிவையு முடையராய்க்
கொண்டு, அவன்பேசினுற்போலேபேசி அவனுக்குத் திருவந்திக்காப்பிடுகையாகிற ரஸத்தை
யுத்பலிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். *

மூ.—இந்திரனோடு பிரமணீசனிமையவரெல்லாம்
மந்திரமாமலர்கோண்டு மறைந்துவராய் வந்தாரின்றார்
சந்திரன்மாளிகைசேருஞ் சதுரர்களவெள்ளறைநின்றாய்
அந்தியம்போதிதுவாகு மழகனே காப்பிடவாராய். க.

பதவுரை.

சந்திரன்— சந்திரனாவன்
மாளிகை— பராஸாதங்களிலே

வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்— நின்றருருமவனே!

இமைப்பவர் எல்லாம் -

மந்திரம்— புருஷஸூக்தாதி மந்த்ரங்களால்
மா மலர்— சிறந்த கல்பகாதிபுஷ்பங்களை
கொண்டு— கையிலி் கொண்டு
மறைந்து— அபலார் கண்ணுக்குப் புலப்
படாதபடி
உவராய்— அதூர விபர்க்கர்ஷ்டர்களாய்
வந்து நின்றார்— வந்திராநின்றார்கள்;

அழகனே!— (கண்ணைச்சிவ்வாராமைக்காக,
எப்போதும் காப்பிடுவேண்டுமபடியான.)
அழகையுடையவனே!

இது— இர்தலமயமானது
அந்தியம் போது ஆகுட்— ஸாயம் ஸந்தபா
காலமாயிருக்கும்;
(ஆகையால்,)
காப்பு இட— உன்னமுக்குத் திருவந்திக்
காப்பிடுமபடி.
வராய்— நீ வந்தருளாய்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. இந்திரனித்யாதி. த்ரைலோக்ய பாலகனான இந்த்ரனோடே, சதூர்த்தசபுவந ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவும், ஜகத் ஸம்ஹாரகர்த்தாவான ருத்ரனும், இவர் களுக்கு ப்ரதந்த்ரராய் வர்த்திக்கும் மந்துமுண்டான தேவர்களுமெல்லாம். இத்தால் - அதி காரி புருஷர்களுோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களாய் வர்த்திக்குமவர்களோடு வாசியற எல்லா ருமென்றபடி. ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்கள் மூவரையும் சொல்லுகிறவீடத்தில், இந்த்ரனை முந் துறச் சொல்லிற்று - அவனோபாதி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அதிகரித்த கார்யத்தால் வந்த ஏற்றமித்தகையோபாழிய, ஈசுவரத்வ கந்தமில்லை யென்று தோற்றுக்கைக்காக. இவர்கள்தான் தொட்டில் ப்ருவமே பிடித்து இவ்விஷயத்திலே கிஞ்சித்கரித்திறே போருவது. ஆகையாலே * எழிலுடைக்கிண்கிண்கிணி தந்துவனாய்நின்ற விர்த்ரனோடே, * வண்ணச்சிறுத்தொட்டில் வர விட்ட ப்ரஹ்மாவும், * உடையார் கருணிவரவிட்ட ருத்ரனும், * வலம்புரி, சேவடிக்கிண்கிணி முதலானவை வரவிட்ட மந்துமுண்டான தேவர்களுமெல்லாமென்கை.

மந்திரமாமலர்கொண்டு. திருமந்த்ரபுஷ்பங்கொண்டு. மந்திரமென்கிறது - * மறை கொண்ட மந்திரமான ப்ரீபுருஷஸூக்தாதினை. மாமலரென்கிறது - சலாக்யமான கல்பக புஷ்டாதினை. மறைந்துவராய் வந்துநின்றார். “கட்கிரிய பிரமன் சிவனிந்திரன்” என்கிற படியே இங்ருவ்னாரருடைய கண்ணுக்கு விஷயமாகாதவர்க ளாகையாலே பிறர்க்குத் தெரியந னபடியாக நீ ப்ருன்பாடிட்டவாறே வரும்படி உனக்கு அதூரவிபர்க்கர்ஷ்டராய் வந்து நின்றார் கள். “மறைந்துவரா” என்று பாடமானாலும், உவரா - அதூர விபர்க்கர்ஷ்டராகவென்று பொருள்.

சந்திரனித்யாதி. சந்த்ரபதத்தனவும் செல்ல ஒங்கியிருக்கையாலே, சந்த்ரன், மாளி கைகளிலே வந்து சேரும்படியிருப்பதாய், உன் ஸௌகுமார்யாதிகையறிந்து மங்களாசாஸ நம் பண்ணி நோக்கவல்ல ஸமர்த்தரானவர்கள் வர்த்திக்கிற திருவெள்ளறையிலே நின்றரு ளினவனே. அந்தியம்போதிதுவாகும். இது ஸந்த்யாகாலமாயிருக்கும். விளையாட்டுப்பராக் காலே அஸ்தமித்ததனும் அறிகுறியில்லையே! அழகனே. த்ரஷ்டதோஷயாத்ரகாதி காப்பிடு வேண்டுமபடியான.

பதவுரை.

பசு எல்லாம்— பசுக்களெல்லாம்.
 கன்றுகள் இல்லம்— கன்றுகள் நிற்கிற இட
 ந்திலை
 புகுந்து— வந்துபுகுந்து
 கதறுகின்ற— கன்றுகளைக் குடிக்கவிட்தல்,
 கதக்குதல் ஒன்றுப் செய்பாமைமிகொன்றி,
 முலைக்கடுப்பாலே கதறுகின்றன;
 உண்ண கடவி— உண்ணாநானழத்து
 நின்று ஒழிந்தேன்— நின்றுவிட்டேன்;
 [உண்ணா அழைப்பதில் உற்றிருந்தமை
 யால் கன்றுகளைக்குடிக்கவிடவாரொருவரு
 மில்லாமற்போகவே பசுக்கள் கதறுகின்ற
 என என்று கருத்து.இப்போதிது சொல்லு
 கிறது - சடக்கெனக் காப்பிட வரவேண்டு
 கொன்று மதுக்குறுப்பாக.]
 நேசம் ஶ் ழுன்றும்— என்பக்கல் அல்பஸ்ரே
 றுமும்

இலாநாய்— இல்லாதவனே!
 அந்தி போது— மாலைப் பொழுதில்
 மன்றில்— நாற்சந்தியிலே
 சில்லில்— சில்லாதேகொள்;
 மசின்— மதினையுடைய
 திருவெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
 சின்றும்— சின்றருளுமவனே!
 என்ன— தாயான என்னுடைய
 சொல்லு— சொல்லானது
 நன்றுகண்டாய்— உனக்குப்பரியமாயிருக்குங்
 கிடாய்;
 (ஆகில் என்செய்பவேணுமென்று அவன்
 கேட்க;)
 நான் உன்னை காப்பு இட வாராய் என்கிறான்.

(ஶ் ஶல் - அசை.)

வயா. இரண்டாம்பாட்டு. கன்றித்தாதி. பசுக்களானவை பெல்லாம் கன்றுகள்
 நிற்குமிடத்திலே வந்து புகுந்து, கன்றுகளைக் குடிக்கவிட்தல், கதக்குதல் செய்வாநில்லா
 தது கன்றி முலைக்கடுப்பாலே கதறுகின்றன. அதவா, “கதறுகின்ற” என்றத்தை, கீழும்
 மேலும் அர்வரித்து— கன்றுகளெல்லாம்நொழுவத்தில் தந்தாம் நிலைகளிலே புகுந்துநின்று
 முலைபுண்ணப் பெருமையாலே நாக்கொட்டிக் கதறுகின்றன; பசுக்களெல்லாம் புறம்பே
 நின்று, கன்றுகள் குடித்தல் கதத்தல் செய்யப்பெருமல் முலைக்கடுப்பாலே கதறுகின்றன
 வென்னவுமாம். அவை அப்படிக்கதறவேண்டுகிறது - முன்போலே நீ கன்றுகளைவிட்டுக்
 கறவாமையன்றோ, அது செய்யாதொழிவானென்னென்ன; நின்றொழிந்தேனுன்னேக்கூலி.
 நான் உன்னை யலழத்துகின்றவிட்டேன்; பின்னை அங்கு ஆரது செய்வார்?. அவை கன்றை
 நினைத்துக் கதறுகிறப்போலே யன்றோ, நானும் உன்னையழத்து நின்றுவிட்டபடி. நேசமே
 லொன்றுமில்லாதாய். என்பக்கல் ஸ்ரேஹமாகில் ஒன்றுமில்லாதவனே. கதறுகிற தாய்களா
 வில் கன்றுகளுக்குண்டான ஸ்ரேஹம், என்பக்கலுனக்குண்டாகவேண்டாவோ; அது ஏக
 தேசமும்ல்லாதவனு யிருந்தாயே நீ. நான் உன் பக்கல் ஸ்ரேஹ மற்றிருக்கிறேனோ, வினை
 யாடி வருகைக்காக நின்றேனத்தனைப்பன்றோவென்ன; மன்றில்நில்லேலந்திப்போது. ஸந்த்யா
 காலத்திலே கூடிந்ரதேவதைகள் நிற்குமிடமான நாற்சந்தியிலே நில்லாதே கொள்ளாய்.
 வினையாடுகைக்கு ஸ்தத்தலமும் காலமுடல்லகாணிது. மதிள் திருவெள்ளறைநின்றாய். மக்களா

டாய்” என்றதேபாலே. நானுண்ணைக்காப்பிடவாராய். உன் பக்கல் விடுதலையுத்தையாய் மங்க
வாசாஸநபரையா பிடுக்கிறநான், அநவாதந்தாப்பிடவேண்டுமபடியான ஸைனகுமாரயாதிகளை
யுடைய உன்னைக் காப்பிடும்படியாக நீவாராய். உ.

மு.—செப்போதுமென்முலையார்கள் சிறுசோறுமில்லுஞ்சிதைத்திட்டு
அப்போதுநானுரப்பப்போ யடிசிலுமுண்டிலையாள்வாய்
முப்போதும்வானவரேத்து முனிவர்கள்வேள்ளறைநின்றாய்
இப்போதுநானுன்றஞ்செய்யே நெம்பிரான்காப்பிடவாராய். ந.

படிவுரை.

முப்போதும்— காலை, உச்சி, மாலைபாதி
முன் அகாலதகனிலும்
வானவர்— தேவர்களாலே
ஏத்தும்— துதிக்கப்படுமவனும்
முனிவர்கள் — உன் சீர்மைமையையே எப்
போதும் மறம்பண்ணாமவர்கள்
வந்தித்திற
வைள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்!— நின்றநுளுவவனாவனே!
என் பிரான்!— எமக்கு நாயனாவனே!
ஆள்வாய்!— என்னை ஆளப்பிறந்தவனே!
செப்பு ஒதும்— பொற்கின்னாமென்று சொல்
லத்தக்க நிலைமையை உடைத்தாய்
மெல்— மதுவாயிருந்துள்ள
முலையார்கள்— முலையையுடையவர்களுடைய
சிறு சோறும் — வினையாற்றிக்காக மணல்
கொழிந்துச்சமைத்த சிறுசோற்றையும்

சிறு இல்லும்— மணல் கொட்டகத்தையும்
சிதைத்திட்டு— அழித்துப்பொகட்டு
(அதுமொன்றியில்,)
அப்போது — அவற்றை அழித்த அக்கா
லத்திலே
நான் உட்பா— நானுண்ணைச்சீறி வார்த்தை
சொல்ல
பெயர்— அந்நி லுப் பெயர்
அடிசிலும்— அடிசிலையும் [அடிசில் - இனி
தானசோறு.]
உண்டிலே— அமுதுசெய்திலே; (ஆகிலும்,)
இப்போது— இப்போது
நான் தன்னும் செய்யேன்— நானுண்ணைப்
பிடித்தல் அடித்தல்தான் ஆம்செய்வதில்லை;
காப்பிட வாராய்.

வ்யா. முன்னுரப்பாட்டு. செப்பித்தயாதி. செப்பிப்பென்று சொல்லும்படியான ஸங்கி
வேசத்தை யுடைத்தாய், அதுபோலே கடிதமாயிருக்கையன்றிக்கே மதுவாயிருக்கும் முலை
யை யுடையவர்களுடைய, சிறுசோறுமில்லுஞ்சிதைத்திட்டு. லீலார்த்தமாக மணற்கொழித்துச்
சமைத்த சிறு சோற்றையும் கொட்டகத்தையு மழித்திட்டு. அப்போது நானுரப்பப்போய்.
“ பெண்களோடே கைப்பிணக்கிட்டு வினையாடித்திரிய வேண்டாகான் ” என்று அப்போது
நான்கொடுத்தவாறே, நான் பிடிக்குதல் அடிக்குதல் செய்யப்போகிறேன் என்று என்முன்
நிச்சுவிடுப்போம். அடிசிலுமுண்டிலே. உனக்கினிதாகச் சமைத்துவைத்த அடிசிலுமமுது

மூ.—பல்லாயிரவரிவ்வுரிற் பிள்ளைகடமைகள்செய்வார்
எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகா தேம்சிரானியிங்கேவாராய்
நல்லார்கள்வெள்ளைநின்றாய் ஞானச்சுடரேயுன்மேனி
சொல்லாரவாழ்த்தினிறேத்திச் சொப்படக்காப்பிடவாராய். ௫.

பதவுரை.

எல்லார்கள்— ஸ்ரீமத்கள் வாழ்கிற
வெள்ளை— திருவெள்ளையிலே
நின்றாய்— நின்றருளாமலே!
ஞானம்— ஜ்ஞாநமாகிற
சுடரே— ப்ரபையையுடையவனே!
எம்பிரான்!— என் நாயனே!
திருவாய்— இவ்விடைச்சேரியில்
நினைகள் செய்வார் — தீம்புகளைச் செய்யு
மவரான
பிள்ளைகள்— பிள்ளைகள்
மல் ஆரீரவர்— அநேகமாயிரம் பேர்களிட
ருக்கிறார்கள்;

எல்லாம்— அவர்கள்செய்யும்நினைகளைல்லாம்
உன்மேல் அன்றி— உன்மேலே அமர்தொழிப
போகாது— புறம்புபோகாது;
(ஆதலால்,)
நீ இங்கே வாராய்— நீ அவர்களோடு சேரா
மல் இங்கேவா;
உன் மேனி— உன் திருமேனியை
சொல் ஆர— சொற்கள் நிறையுட்படி.
நின்று ஏத்தி— ஈ நின்று ஸ்துதித்து
வாழ்த்தி— மங்களாசாஸனம்பண்ணி
சொப்பட— நன்றாக
காப்பு இட வாராய்.

ஈ 'நின்று' என்னுமதொடர்ந்தைப்பாடு.

வ்யா. ஐத்தாம்பாட்டு. பல்லாயிரவரித்யாதி. பஞ்சலக்ஷம் குடி யான விவ்வுரில் நீ
மை செய்யுமவர்களான பிள்ளைகள் அநேகமாயிரம்பேரிதே. எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகாது.
தந்தாம் செய்த தீமைகளை நீ செய்தாபென்று உன்மேலே வையாநின்றார்கள். ஆகையால்,
அவர்கள்செய்த தீமைகளெல்லாம் உன்மேலே ஏறுமதொழிப புறம்புபோகாது. எம்பிரான்
நீயிங்கேவாராய். என் நாயனே! உன்மேலே தோஷமேறிடுகிறவ ரிடத்தில்நின்றும், அவர்கள்
நினைவும் சொலவும் பொறுதார் வர்த்திக்கிற விங்கேவாராய். நல்லார்கள் வெள்ளைநின்றாய்.
உன்பக்கல்தோஷகந்தம்சொல்லுமவர்களை ஸஹிபாதே உனக்குஸ்டேந்ஹிகளாய் மங்களாசாஸன
பராயிருக்கிறவர்கள் வர்த்திக்கிற திருவெள்ளையிலே நின்றருளினானே. ஞானச்சுடரே.
ஜ்ஞாநப்ரபையை யுடையவனே. உன்மேனி. அந்தஜ்ஞாநத்துக்கும் ஜ்ஞாநாச்சரயமான ஸ்ரீ
ரூபத்துக்கும் ப்ரகாசகமான உன்னுடைய திருமேனியை. சொல்லா - நின்றேத்தி. சொல்
நிறையுட்படி. நின்று ஸ்துதித்து. ஸர்வசத்தவாச்சபமான விஷயத்தினிதே சொல் ஆருவது.
“கவிக்கு நிறைபொருளாய் நின்றான்” என்னக்கடவதிறே. வாழ்த்தி. மங்களாசாஸ
னப் பண்ணி. சொப்படக் காப்பிடவாராய். நன்றாக நான் காப்பிடவாராய். சொப்பட - நன்
ருக்கிறவனாய். ௫.

மூ.—கஞ்சன்கறுக்கொண்டு நின்மேற் கருகிறச்செம்மயிர்ப்பேயை
வஞ்சிப்பதற்குவிடுத்தா நென்பதோர்வார்த்தையுமுண்ணே

மஞ்சு — மேகங்களுளவை

தவழ் — தவழ்முட்டையான உயர்த்தியைப்
புனைத்தாய்

மணி — மணித்தந்தல் அழகுநீர் மைக்கர்
மட்டி தவ

மட்டி — மட்டிக்களைபுரி.

மதுன் — மதுனையுமுண்டை

திருவெள்ளையா — திருவெள்ளையானிலே
நின்றான்! — நின்றாளுநாவிலே!

கஞ்சான் — “காஞ்சான்வான்”

நிவ்வேல் — உவ்வேல்

கறு (பு) கொண்டு — கோபங்கொண்டு

கறு திவன் — கறுத்த நிறத்தைதவன்

செய் மயிர் — சிவந்தமயிரையு முண்டை மயிரான

பேயை — புகழை நயை

வந்திவந்தி — வந்தனகாரிலே உண்ணை
முடிந்ததற்காக

வித்திதான் — அனாபிணை

வெள்ளை — வெள்ளை

தவ் வந்திதவன் — தவ் வந்திதவந்தவன்

உவ்வை — நீ நிறத்தவையே கேட்டவனாக;
(அதலால்,)

நீ அந்த நிறம் — நீ அந்தே நிறம்

அந்தவன் — தான் அந்தவனின்மேல்,

அழகிலே! — காப்பிடவென்றிப்படியான
அழகையுண்டவனே!

காப்பி இடவாய்.

வயா. ஆழப்பாட்டு. கஞ்சனியாதி. அசரிவாக் காப் கேட்டவனன்று தொடங்கி, அந்தந்தம் கையாணிந்தவனாய் அநிதங்கையானிலே * மக்களதுவதைக் கண்ணிடை மோதி, வந்தவன் காப்பம் மறுவப்போய்ந்தென்றுவிட்டு, “அந்தவாக்கப்பாணவியிடுப்போகோபிதப்பது” என்று விரிவிப்பாக்கப் பார்த்துக்கொண்டே தாழ்த்துக்கொண்டே தவன் தவப்பாணவியிய அசலியாதுபு இருவரிலேவன் அநிதந்த, அவ்வியியிலே அந்நுதிவன் திருவாய்ப்பாடியிலே போத்தவியிதை, தவக்காவகா நிகளாலே அநிதந்த காஞ்சன் உவ்வையத்திலே நிகளும் நிறத்தையுண்டவனாய்க்கொண்டு, தவப்பாணவியிடு “கறு” என்று குறைந்தவியிடுக்கிறதா. கறுப்பு - நிறம். கருநிறித்யாதி. இருந்தா குறைந்தவியிடு கொண்டாந்தவாலே கறுத்த நிறத்தையுண்ட அந்நிதவாலே போலே சிவந்த தலையிதையுண்ட உவவாயிடுக்கிற பெய்க்கியை, “கேக்கொடுக்கேர் வென்றான் அவனை அண்ணல் வந்திக்காப்போகாது, வந்தவத்தால் சென்று வந்தி” என்று விட்டான் என்பதொரு வாய்த்தையு முண்டைகொண்டிடுக்கிறபேயது. இவ்வாய்த்தையான், பந்தித்தவாய் வனவந்தவாய்க்கணிலே கேட்டுவந்து சென்றவாதல்; பந்திதது வாயில் நீ பவ்வையுக்க நிக்கெவந்து நிறத்ததாதல்.

மஞ்சுநியாதி. மேகங்களுளவை தவழ்முட்டையான உயர்த்தியைப் புனைத்தாய், மணி மட்டி மட்டிக்களைபுரி அந்நைகப் போதுவடியான மதுனையுமுண்டைதான் திருவெள்ளையானிலே * கிலையா நின்றவனே. அஞ்சுவன் நியங்குநிறம். “புகழைவந்து வந்தவத்தால் உண்ணை நலியத்தெருவானதாம் தவ்வையா யான்றிக்கே காப்பிடுக்கொய்” என்று வந்ததை நிறக் கையால் “அவன் இன்னம் அகைவானிலும், எது செய்ப்பென்று தெரியாது” என்று பவந்ததவான அவிவித்தில் நீ நிறித நிறங்கு காண் அந்தவனின்மேல். அழகனே காப்பி

உலகவழக்கமென்பதை, பரவை வழக்கமென்று தரிதர் வந்திடுப்போகுவாக்கள்.

பிள்ளையரசே! நீ பேயைப்பிடித்து முலையுண்டபின்னை
உள்ளவாறென்றமறியே ஞாலியுடைவெள்ளறைநின்றாய்
பள்ளிகொள்போதிதுவாதும் பரமனே காப்பிடவாராய். எ.

பதவுரை.

ஒளி உடை— அழகையுடைந்ததான
வெள்ளறை— திருநெல்வள்ளறையிலே
நின்றாய்!— நின்றருளுவானே!
பரமனே!— பரமபுருஷனவனே!
கள்ளம்— வஞ்சகமான
சகடம்— சகடந்தையும்
மருதம்— பரமவார்க்கு நன்களையும் [பரமம்—
இரட்டையானது.]
கலக்கு அழிய— ஸத்திபாக்கம் நான் அற்றுப்
போய்ப்படி
உதை செய்து— உதைத்த

பிள்ளை அரசே! — பிள்ளைத்தனத்தில் பிள்ளை
யற்று சிவந்த பெருமையை யுடைப்பவனே!
நீ— நீ
பேய் முலையை பிடித்து— பேய்ச்சுரின் முலையை
பைக் கைபால்பிடித்து
உண்டபின்னை— சுவைத்த பின்பு
உள்ள அறு— உள்ளபடி
ஒன்றும் அறிபெய்— ஒன்றுமறிக்கிறிலேகல்
இன— இக்காலம்
பள்ளிகொள் போது ஆகும்— கண்வளர்ந்த
புருஷனே ஸமயமாயிரா நின்ற அறு
காப்பு இட வாராய்.

வ்யா. எழார்ப்பாட்டு. கள்ளமித்யாக். கண்வளர்ந்தருளச்செய்தே உன்னை நனியை
தாச அஸுராவில்டமார்வந்த கர்நிரிமகடத்தையுட்தவழந்துபோகாநிற்கச்செய்தே உன்னை
நவிவதாச அஸுராவில்டமார்வந்த யமவார்க்கு நன்களையும் தன்னுடைய ரூபம் கட்டுந்
குலைந்து சித்திலாய் விழும்படியாக, “காலாற்சகடம் பாய்த்தான்” என்றும், “ஊருகாழ்ந்தி
னொழுந்திய” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, திருவடிகளாலும், திருந்துடை, திருத்திதான்
களாலும் தள்ளிப்போகட்ட, பிள்ளையரசே. இந்த அகிப்சவர்த்திகளைச் செய்பாநிற்கச்செய்த
தேயும் பிள்ளைத்தனத்தில் புரையற்றிருந்த பெருமையை யுடைப்பவனே. நீபேயைப்பிடித்து
முலையுண்ட பின்னை. நீ பேயைபிடித்தாயாக, பிடித்து முலையுண்டபின்பு. உள்ளவாறென்றமறிய
யேன். உள்ளபடி. பொன்றும் அறிகிறேனில்லை. அதாவது- இன்னம் அப்படிக்கொத்தனாற்
றைச் செய்வுதியாகில், “ஒருநாளில் ஒருநாள் அபாயம் விளையும்” என்று பயப்பட்டு
நின்றேனென்கை. ஒளியுடையித்யாக். மயங்குநம் மதின்களுமான அழகையுடைய திருந்
வெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. பள்ளிகொள்போதிதுவாதும். நீ கண்வளர்ந்தருளுந்
போதாய்த்து இப்போது. ஸத்திபாகாலத்தனவன்றிக்கே, பாலை வைகற்றுக் காணென்றபடி
பரமனே காப்பிடவாராய். நென்றத்யாக். நான் உனக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவனே! உன்
கொரு குறைவாசாபடியாக நான்காப்பிடவாராய்.

மூ.—இன்பமதனையுயர்த்தா யிமையவர்க்கென்றமரியாய்

தும்பக்களிறட்டகோவே கொங்குஞ்சனெஞ்சினிற்குற்றே

செம்மொன்மதிள்வெள்ளறையாய் செல்வத்தினால்வளர்பிள்ளாய்

கம்பக்கபாலிகாணங்குக் கடிதோடிக்காப்பிடவாராய். அ.

[illegible]

கொள்ளிவைப்பாய் — திரு கொள்ளிறையை
இருப்பிடமாக விடையவனை!
சொல்வதற்குள் — சொல்வச்செருக்கோடே
வாய் — வாயாடிகள்
பின்வாய் — பின்வாயானவனை!
ஆங்கு — ஆங்கிடத்தில்
கம்பம் — கம்பம் வளர்க்குக்கு நடுக்குந்தைத்
தரத்தடவ
காணி காணி — காணாதகாணியடைய ஊர்க்கை
வந்தாயிவாதின்றாகாணி;
(அழகனின் கண்ணாடி தேவனாகைகள்
வளையுந் துருவிப்பெய்துநிலை
அங்கு துல்லாடுக.)
காணி இடம் — காணி காணியு.
காணி — காணிவளையு
காணி — காணிவளையு.

[illegible]

சேம்பொன்மடிகளே வெள்ளையாய், சேம்பொன்மடிகளே பிசுவுள் கம்பம் கைவிடாமல்
 மறியேயுமா? பிறகு வெள்ளையாய் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. சேல்வத்தினால் வளர்
 பிள்ளாய். உத்தவந்தி நிராகரிக்கப்பட்டால் பலருக்கும் நியாயமற்றும் வளமுடையவர்களை,
 ஸ்தலவர் நியாயத்தில் அபகாரம் வைத்து வைத்து, சேல்வத்தினால் வளர்ந்து, சேல்வத்
 தோற்றத்தை, வளமுடையவர்களை வளர்க்கும். சம்பந்தப்பாவிக்காரனாக, உண்மைக்கு நடுக்
 கருத்து விளக்கத்தில் உத்தவந்தி நிராகரிக்கப்பட்டால் பலருக்கும் நியாயமற்றும் வளமுடையவர்களை,
 ஸ்தலவர் நியாயத்தில் அபகாரம் வைத்து வைத்து, சேல்வத்தினால் வளர்ந்து, சேல்வத்

திருக்காப்பிராணன் ச்சாத்தத் தேசடைவேள்ளறையினாய்
உருக்காட்டுமெந்திவிளக்கின் றெளிகொள்ளவேற்றுகேன்வாராய். கூ.

பதவுரை.

தேச உடைய — தேஜஸ்ஸைய உடைய
வெள்ளைய — திருவெள்ளையையிலே
நின்றபடி — தின்றருளுமவனே!
நம்பி — திங்கில் கைவளர்ந்தவனே!
சில நாள் — இன்னும் சில நாளைக்கு
தாய்சொல்லு — தாய்மார் வார்த்தையை
கொள்ளாய் — மேற்கொண்டு நடக்கவேணும்,
இருக்கொதி — புருஷஸ்துத்தமழ்தலையி
பிக்குக்கொதிக்கூட
நிர் — சுத்தஜலத்தை
சங்கில் கொட்டிட்டு — சங்கிலைகொண்டு
எழில் — விலகூணரான
மறையோர் — வைதகப்பராஹ்மணர்கள்
வந்து தின்றார் — உனக்கு சனகூயிரிவந்தாக
வந்திரா தின்றார்கள்;

(ஆதலால்,)

சந்தி தின்று — நாற்சந்தியிலே தின்று
தருக்கிகல் — கர்வியாதேகொள்;
நான் — தாயானநான்
உன்னை — உனக்கு
திருக் காப்பு சாத்த — அழகிய சனகூயிரிடும்
பொருட்டி
உரு — உன் திருமேனியை
காட்டும் — காட்டத்தக்கநான்
அந்தி விளக்கு — திருவந்திக்காப்பை
இன்று — இப்போது
ஒளி கொள்ள — ஒளியை உடைத்தாம்படி
ஏற்றுநேன் — ஏற்றுகின்றேன்;
வாராய் — அதைக்கண்டருளுட்படி வாராய்.

வ்யா. ஒன்பதாப்பாட்டு. இருக்கிறபாதி. “வைதகப்பிரிதவிருக்கை” என்கிறபடியே புருஷஸ்துத்தாதிதவான பிக்குக்கொதிக்கூட சுத்தஜலத்தைபும் சங்கிலைகொண்டு, உனக்கு சனகூயிரிகைக்காக விலகூணரான பராஹ்மணர்வந்து தின்றார்கள்; அவர்களைக் கொண்டு சனகூயிரிவித்துக் கொள்ளவேணுங்காண். உங்கள் மீயரும் அப்படியன்றோ செய்வது, வாராயென்ன; அதுகேளாமல் கர்வியித்து சந்தியிலேதின்று விளையாட்டபுக்கவாதே தருக்கேல்நம்பி சந்திதின்று வன்கிறார். திப்பால் பூர்ணானவனே, சந்தாத்ரதேவதைகள் ஸந்திதிபண்ணும் நாற்சந்தியிலேதின்று கர்வியாதேகொள். அவர்கள் சனகூயிரிகைக்காக வந்திலையாகிலும், அந்த ஸந்தலந்நன்னில் விலலாதேவாராய். தாய்சொல்லுக் கொள்ளாய் சில நாள். இன்னம் சிலநாள் மாதர்வசநாபிபாலம் செய்யவேணுங்காண். திருக்காப்பிராணன் னைச்சாத்த. நான் உன்னை அழகிதான சனகூயிரிட. தேசடைவேள்ளறையினாய். விலகூணரானவர்கள் வர்த்திக்கையால்வந்து தேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருவெள்ளறையிலே தின்றருளினவனே. உருக்காட்டு மெந்திவிளக்கு. உன் திருமேனியைக்காட்டும் திருவந்திக்காப்பு. ஏற்று வார் ஏற்றியெடுப்பது நிரதிகையபோக்யமான திருமேனிகாண்கை புருஷஸ்துத்தமாகவிதே; ஆகையாலே உருக்காட்டுமென்கிறது. இவ்றெளிகொள்ள வேற்றுகேன்வாராய். இப்போது ஒளியையுடைத்தாம்படி ஏற்றுகின்றேன், இத்தைக்கண்டருளும்படி கடுகவாராய். திருக் காப்பு நானுண்ணைச்சாத்த - உருக்காட்டு மந்திவிளக்கின் றெளிகொள்ள வேற்றுகேன் வாராய் என்றவ்யம்.

...

...

...

...

...

...

கூ.

மூ.—போதமர்செல்வக்கொழுந்து புணர்திருவேள்ளறையானை
மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை மகன்றன்னைக்காப்பிட்டமாற்றம்
வேதப்பயன்கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன்சொன்னமலை
பாதுப்பயன்கொள்ளவல்ல பத்தருள்ளார்வினைபோமே. ௮.

பதவுரை.

மாதர்க்கு— ஸ்திரீசுவெல்லாபி ஹம்

உயர்க்கு— லேபந்தாட்டவளவன்

அகோதை— யகோதையாபிசாட்டி.

போது— செத்தபாபையுழுவில் [போது -
புத்தம்]

அமர்— பெருந்திறுப்பவளவன்

செல்வம்— “ புறீ ” என்பது லேபையுடைய
வாய் [லகலையாபுதந்திரிகையாய்]

செய்து— ப்ரதாநமஹிஷியான பெரிய
பிராட்டியபாரோடு

புணர்— திற்பலம்ச்சலிஷ்டனாய்

திருமென்னையாலை — திருமென்னறை
யில் திற்பலமனாய்

மகந்தன்னை — தனக்கு புத்தனாய் நின்ற
கண்ணைக்குறித்து
காப்பிட்டுப்பற்றார்-தனக்குறிட்ட மகந்தன்களை

வேதம்— வேதத்தின்

பாயன்— தாதுபாயத்தை

கொன்ன வல்ல— கைக்கொன்னவிலை ஸமர்த்தன்
ரான்

விட்டுசித்தன்— பெரியபுத்தன்

சொன்ன— அருளிச்செய்த

மலை— சொல்மலையான இத்திருமொழியில்

பாதம்— பாட்டுக்குத்தோறும் பின்னடியில்
சொன்ன

பயன்— ஈ ப்ரயோஜனத்தை

கொன்னவல்ல— கைக்கொன்னவல்ல

பத்தர் உன்னார்— பத்தியுத்தர்களாய் உள்ள
வர்களுடைய

வினை— மங்களாசாஸக விநோதியானபாபம்

போம்— தன்னடையே விட்டோடிப்போம்.

ஈ அநாமது— நாமாடி யிற்கொன்ன காப்
பிடுகை.

வ்யா. போதமர்செல்வக்கொழுந்து. தனக்குப் பிறந்ததமான தாமரைப்புழை யிருப்
பிடமன அடைவாய், புறீயா கையாலே ஸகலஸம்பந்தஸமத்தாபுதையாய், ப்ரதாநமஹிஷியா
யிருந்தான் பெரியபிராட்டியாய். “ பங்கயச்செல்வி ” என்றிஹே திருநாமம். புணர்திரு
வேள்ளறையானை. அவன் தாமரைப்புழை மறந்து, “ அகலகில்லை ” என்கிறபடியே
கண்ணாலும் பிரியமட்டாடிகே திற்பலம்ச்சலிஷ்டம் பண்ணும்படியாய்க்கொண்டு திருமென்
னையாலே திற்பலனை. “ கொல் தேடியோடுங் கொழுந்தது ” என்கிறபடியே கொழுந்
தானதொன்று, “ பங்கத்தையோழிய தரிக்கமாட்டாதாற்போலே யாய்த்து போதமர் செல்
வக்கொழுந்தான விவாஹம் திருமென்னையாஹிற் உபகந்த்தோடே புணர்ந்தல்லது தமிகு
மாட்டாது ஈ பங்கம், ஆகசமாய் திற்பலமாதாமாய், அகிண்டிலே படர்ந்தவையோ
ப்ரதாநமாயிருக்குமபோலே யாய்த்து, * செத்தபாபைக்கண்ணர் அப்ரதாநமாய் இவ்வே
அன்னருக்கு ப்ரதாநமாயிருக்குமபடி. மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை. “ என்னகோன்பு கோற்றார்
கொலோ வினைப் பெற்ற வயிறுடையான் ” என்றும், “ எல்லாம் தெய்வங்களை யகோதை
பெற்றார் ” என்றும் சொல்லாப்படி இவனைப் பின்னையாகப்பெற்று, இவனுடைய பாலகேஷ்.

மகன்றன்னைக் காப்பிட்ட மாற்றம். ருபகுணசேஷ்டி தங்க வெல்லாவற்றாலும் அவர
தம் காப்பிடவேண்டிப்படியாயிருக்கும் தன்னுடைய புத்ரானுவை, புத்ரன்னை வறெல்லாக்
தோற்ற ரணைபிட்ட பாசாங்களை. வேதப்பயனித்பாதி. பகவத்க்ஷிபுபத்தில் பங்கராசாணம்
பண்ணுகையே வேததாத்தபர்யமென்றறிந்து கைக்கொள்ளவல்ல பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த
மாலையான வித்திருமொழியில். பாதுப்பயனித்பாதி. பாட்டுக்கள் தோறும். பின்னடி யிற்சொன்
ன ப்ரபோஜநத்தைக் கைக்கொள்ளவல்ல பக்திமாந்களாயுள்ளவர்களுடைய மந்தகாசாணந
விரோதியாயுள்ள பாபம் தன்னடையே விட்டுப்போம். 0.

பெரியஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

அடிவரவு.—இந்திரன் கன்று செப்பு கண்ணில் பல்லா கஞ்சன் கள்ள
மின்ப மிருக்குப் போதமர் வெண்ணெய்.

அ. - திருமொழி, கள் - க்கு, பாட்டு - கடிசு.

அ. கீழ்- பூச்சுட்டிக் காப்பிட்டு, தனக்கு வசவந்தியாக்கி, தன்னருகே இவனை
யுறக்கி, நிர்ப்பவையாய், மாதானாய்சோதைப்பிராட்டி. தானுமுறங்கி உணர்ந்து, தன்னு
டைய க்ர்ஹகார்யபரவசையாய் வாயபரியாகிந்க, இவனு முணர்ந்துபோய் ஊரிலகங்களிலே
புக்கு, அங்குண்டான வெண்ணொய்களை விழுங்கி அவையிருந்த பாத்தரங்களைபுருட்டி யுடைத்
து, காப்ச்சிவைத்த பாலைச் சாய்த்துப்பருகி, அவர்கள் சமைத்துவைத்த பணியாரங்கன் முத
லாவற்றை நிச்சேஷமாக வெடுத்தி லீவித்து, சிறுபெண்ணையழைத்து அவர்கையில் வளை
யைக் கழற்றிக்கொண்டுபோய் அத்ததைக்கொடுத்து நாவற்பழங்கொண்டு, இப்படி திம்புகளைச்
செய்கையாலே அவ்வவ க்ர்ஹங்களினுள்ளார் தனித்தனியே வந்து முறைப்பட்டு “ உன்
பிள்ளையை இங்கே பழைத்துக்கொள்ளாய் ” என்ற ப்ரகாரத்தையும், இவளும் இவர்கள்
சொன்ன வந்ததத்திலே இவனை இங்கே பழைத்துக்கொள்ளுதக்காக, பலகாலு ரிவனை
ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவது, ‘ உண்ணப் பிறர்சொல்லும் பரிபவம் எனக்குப் பொறுக்கப்படுகி
றதில்லை, வாராய் ’ என்பதாய் இப்படிடைகளிலே பலவற்றையும் சொல்லி இவனை பழைத்த ப்ர
காரத்தையும் ததவஸ்த்தாபங்கராய்க்கொண்டு பேசி, முன்பு அவன் செய்த க்ரிடைகளால்
லாவற்றையு மறுபவித்து ஹர்ஷ்டராகிருர்- இத்திருமொழியில். *

முதற்பாட்டு. ஊரில் ஸ்த்ரீகளிலே சிலர் தங்கள் க்ர்ஹங்களிலே இவன் செய்த
திம்புகளை, தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு வந்து சொல்லி, அவனை நீ யிங்கேபழைக்க
வெணுமென்றபடியைச் சொல்லுகிறது. *

அ. வெண்ணெயிலிழைந்தி வெண்பவண்ண வெண்ணெய் பிழைக்க வேண்டுகேன்.

புளி— புளியை [புளிக்கூழாமை]
 பெருமில் ஒக்குப்— வாந்தனால் கரிக்குமாய்
 பொருள்
 தீமை— ஆற்றுவொண்ணுத தீயபுகளை
 புளிப்பு— அகந்திதாறுப் [ஆல் - அசை.]
 செம்புமால்— செம்புமூலில் திபுண்ணுள்
 அண்ணாற்று— சுவையற்றவை பலவாயினுக்கு
 அண்ணுன்— சீரெழுந்ததனால் ஒத்திசைந்த
 வாயுள் [அண்ணுன் - அசைந்ததன்.]
 மூர்— ஆற்றிப்போன
 மகன்— புத்தன்
 பெற்ற— பெற்றவனாய்
 மகன்— புத்தையாய்
 அபிமானம்— பாடுகளை மார்பாய்வுமே!
 வெண்கொள்— சுவழிகளில் போலித்துவை
 ந்த வெண்கொணை
 விழும்— சிவ சேஷனாகக் கவனிலை விழும்
 வெறுப்— கவலை— வெண்கொள் இறந்த
 மதத்ததை
 வெறுமை இ— கல்வினை இ— கல்மைந்து

ஆக— தவறியை
 கேட்கும்— கேளாசின்ற
 கண்ணன்— கர்ஷணனான
 மீரான்— ‡ உபகாரகன்
 சுற்ற— அப்பயிற்ற
 கல்விதன்னை— கர்ந்திமனித்பாயை
 காக்ககிலோம்— காத்துக்கொள்ள சக்தை
 களாகிதிலோம்;
 (ஆனபின்பி,)
 உன்மகனை— உன்பிள்ளையை
 காவாய்— நீ காத்துக்கொள்;
 (அதுக்குடலாக)
 உன்மகனை— தீம்புகளைச் செய்புதுகிரிசிற
 உன்பிள்ளையை
 காவாய் — அழைத்துக்கொள்ளாய்
 என்று வளர்ப்பெண்கள் முறைபிட்டுச்
 சொல்லுகிறார்கள்.
 ‡ இது வெறுத்துச் சொல்லுவார்த்ததை;
 அபகாரக வென்று விபரித லக்ஷணையால்
 பொருள்கொள்க.

வாயா. முத்தாய். வெண்ணெய்கிழங்கி. கடைத்தெடுத்தத் தாழிகளிலே சேர்
 த் கவலைத் வெண்கொணை நிர்சேஷனாகக் கவனிலைவிழுகி. அவ்வளவுமன்றிக் கே வெறுங்
 கவலைத் வெண்கொணை. அது இறந்தவாந்தததைக் கல்விலையிட்டு உடைத்து. வெண்
 கொண்கள் விழுகின்றன, வெறுக்கலக்களை வெறுக்கையிட்டுடைக்குமோ? இத்தால்
 இவ்வளவுப் பிழைக்கவல்லவன் அத்தொருசேகேட்கும். அது உடைகிறபோதை ஓசை
 கேள்வியாய்த் து இவ்வளவுப் பிழைக்கல்; அதுக்காகச் செய்யும் என்ன; ஆனால், “ உங்
 கள் கல்விகளை இவ்வளவுப் பிழை அவகாசமில்லாதது. அடைத்து நோக்கிக்கொள்ளுங்
 கொள் ” என்க; கண்ணெயிராந்தற்ற கல்விதன்னைக் காக்ககிலோம். கர்ஷணனான வபகாரகன்
 சுற்ற கர்ந்திமனித்பாயை நாம்கள் காக்கவாதிடுகிலோம். எல்லாருடைய களவும் காக்க
 லாம், இவ்வளவுப் கவலை காக்கப்போகாதென்கை. பிரானென்றது - வயதிரே
 கோத்தி. வர்வன்வாயுறையியென்றது. உத்தம் கர்ந்துகளை நீங்கள் காக்கமாட்டீகோனா
 கில் ஆர்ப்பாட்டென்ன; உன்மகனைக்காவாய். உன்னுடையபிள்ளையை நீ காத்துக்கொள்ளு
 விடுவாய்கில் எல்லாம் கவனிப்பி; நீ அழைத்துசெய்யாய் என்றவாதே, விதுப்பிள்ளைகள் தீம்
 புகளைச் செய்யமாட்டீகோ? அவன் அபியாயல் விதேனுள்ளிச் செய்ததனுடைய கில் நீங்களுந் சுற்
 றாய் வெறுக்கவேண்டாமோ? இப்படி அலந்துற்றவாமோ வென்ன; புண்ணில் புளிப்பெய்தா
 வெறுக்கவேண்டாமோ? இப்படி அலந்துற்றவாமோ வென்ன; புண்ணில் புளிப்பெய்தா

இப்படி நூற்றுள்ள தீம்புகளைச் செய்யவல்லவன்காணிவனென்கிறார்கள். புரையாவது - க்ஹம். விபஸையால் - அகந்தோறு மென்றபடி. ஆல் - அசை. அண்ணல் கண்ணான். அண்ணலென்றது - ஸ்வாமிவாசகம். அண்ணல் கண்ணனென்றது - ஸ்வாமித்வ ஸூசகமான கண்ணாபுடையவனென்றபடி. இத்தால் - இவ்விடத்தில், ஸ்வாமி யென்றது - கீர்த்தரிமார்க்குத் தலைவனென்றபடியாய், இதுக்குப் பாகாசகமான கண்ணாபுடையவனென்றதாய்த்து. அன்றிகே, அண்ணற்கென்றது - அண்ணனுக்கென்றபடியாய், அண்ணனென்றது - அண்ணியனாகாதவ னென்றபடியாய், இப்படி தீம்புகளைச் செய்கையாலே “ தன்னம்பி நம்பிய மிங்கு வளர்ந்தது அவனிவைசெய்தறியான் ” என்கிறபடியே ஸாதுவாய்த்திரியும் நம்பி முத்தபிராணுக்கும் தனக்கும் ஒருசேர்த்தியில்லாதவனென்னவுமாம். ஓர்மகளைப்பெற்ற அசோதைநங்காய். இப்படி. அக்விதீயனான பிள்ளையப்பெற்றபூர்த்தியை யுடையவளே. உன்மகளைக்கூவாய். இப்படி. தீம்புகளைச்செய்து திரியாமே, உன்மகளை உன்பக்கவிலே அழைத்துக்கொள்ளாய்.க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி இவர்கள் சொன்னவந்தாம் யசோதைநங்காய். தன்புத்ரானவளை யழைத்தபாகாரத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

மு.—வருக வருக வருக விங்கேவாமந் நம்பீ வருகவிங்கே
கரியகுழல்செய்யவாய் முசத்துக் காதுத்த நம்பீ வருகவிங்கே
அரியனிவனெனக்கின்றாங்கா யஞ்சநவண்ணு வசலகத்தார்
பரிபவம்பேசுத்தரிக்ககில்லென் பாவியேனுக்கிங்கே போதராய். உ.
பதவுரை.

வாமநன்— * குறவிரமசாரியாபுக்கொண்டு
நம்பீ!— அபிமதம்பெற்று பூர்ணானவனே!
இங்கே— (அவ்விடத்தைவிட்டு) இங்கே
வருக வருக வருக— கடுக ஓடிவா;
கரிய குழல்— கறுத்த திருக்குழலையும்
செய்ய வாய்— சிவந்த திருப்பவளந்தையும்
முகம்— திருமுகமண்டலத்தைபு முடைய
நம்பீ!— குணபூர்ணானவனே!
காதுத்த!— கருத்தத்தசகரவர்த்தியின் வம்
சத்தை விளங்கச்செய்யுமவனே!
இங்கே வருக— இங்கே வந்தருளாய்;
நங்காய்!— (“ உன்மகளைப் புகழ்ந்தழைக்
கிறாயல்லவா, அச்சமுதும்படி கடிந்து
பிசகுகிறீயே ” என்றெண்ணிப்
பொடிசை) நங்காய்!

இவன்— இப்பிள்ளையானவன்
எனக்கு— தாயான எனக்கு
இன்று— இப்போது
அரியன்— கைக்கொட்ட முடியாதவன்,
(என்முன்கொல்லி : பிள்ளையைக்குறித்து,)
அஞ்சநம்— மைப்போன்ற
வண்ணு— நெருநிறத்தையுடையவனே!
அசல் அகத்தார்— அபல்விட்டுப்பெண்கள்
பரிபவம் பேசு— “ கள்ளன், தீம்பன் ”
என்றாற்போலே ன்னைப்பரிபவித்துப்பேச
தரிக்க கில்லென் — நான் தரித்திருக்க
மாட்டேன்;
பாவியேனுக்கு— உன்மேல் ஊரார்களுடைய
றக்கேட்கும்படியான பாபத்தைப்பண்
ணிவா என்மனக்கவலை தீரும்படி
இங்கே போதராய்— இங்கே வராய்

வயா. வருகவருகவருக்கவருக்கே. அங்கே சாமிக்குத் தம்புகள் சேய்ப்பது கண்டாலா யாலே பரிபலங்கொடுத்த இங்கே காணென்கிறார். வருகவென்றது வாலென்றபடி. அவன் கருக வருகைக்காடப் பலகாலும் சொல்லுகிறான். இப்படி யழைத்தவிடத்திலும் வாராமையாலே, வாழ்நாள் வீடு வருகவிங்கே. கீழ்ப்பகாப்பின்பிறை, ஆச்சரிதாக்கணம் சேய்ப்புட் குணபூர்த்தி யுடைய கீழிங்கெவாராபென்கிறான். அன்வாவினும் வாராமையாலே கரியந்திரபாதி. கறுத்த திருக்குழலையும், சிவந்த திருப்பலவந்தையும, உபயாசாதிருமயக்கொண்டு இரண்டுக்கும் மீதுவ விளங்காதின்ற திருமுகத்தையுமுடையனும், மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யும் குணபூர்த்தியையுடைய காதுத்தனன் பிறை, இங்கே வாராபென்வ; முறைப்பாட்டுவந்து நின் மலர்கனிலே நுருத்தி “அஞ்சவுரப்பான் அசோதை” என்கிறபடியே கீழியம்பாமல் கொள் கொம்பு கொடுத்தன பிறை இப்படி இவன் திம்பிலே தகனைநிலைண்டிற்று, இப்போது மீதுவ னைப் புகழ்ந்துகொண்டு அழைக்கிற பித்தனை போக்கி, கீயமித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகி ற்கீயையெபென்வ; அரியலிகொணக்கின்ற நங்காய் என்கிறான். பின்னை பெற்று ஸ்ரேஷ்ணித்துவள ர்த்தப்போரும். பூர்த்தியையுடையவனே! இவனெனக்கு இன்றுபெறுதற்கு அரியவனன்றோ, இப்படியி ருக்கிறவன் காள் கருக கீயமிக்கமாட்டேன்கொன்னவக. இப்படி இவன்சொன்ன அங்கு உத்தரம் சொல்லி, மீதுவ தன்மீட்டுபாபான வவனை நுருத்தி பரபரிபவம் பொறுக்க மாட்டாமையாலேவந்த தன் கீழைத்ததைச் சொல்லி யழைக்கிறான் அஞ்சுவண்ணு. கண்டவர் கள் கண்குளிரும்படி அஞ்சுநம்போன்ற திருநிறந்தையுடையவனே. அசலகத்தார் பரிபவம் பேசத் தரிக்ககில்லென். அசலகத்தாராவனவர்கள் “கள்ளன், திம்பன்” என்றற்றோலே உன் னைப்பரிபவங்கள் சொல்லக்கொட்டிப் பொறுக்கமாட்டிகிறிலென். பாவினனுக்கிங்கேபோத ராமிய. இச்சொலவுகள் கேட்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினவனக்கு இந்தக்கீழைச் சீரும்படி இங்கேவாராம். உ.

அ. முன்றும்மாட்டி. முன்புக்கையவர்களைவொழிய வேறே சிலர் வந்து, தங்கள் கர் ஹந்திலே அவன் செய்த திம்புகளைச்சொல்லி, இப்படி அருகிறந்தாரை அரியாயஞ்செய்ய லாமோ, உன்பிள்ளையை உன்பக்கலிலே யழைத்துக்கொள்ளப் என்றபரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. *

மு.—திருவுடைப்பிள்ளைதான் தீயவாறு தேக்கமொன்றுமில்ன் தேகடையன் உருகவைத்ததுடத்தோடு வேண்ணெயுறிச்சி யுடைத்திட்டுப் போந்துநின்றான் அருகிருந்தார்தம்மை யரியாயஞ்செய்வதுதான் வழக்கோவசோதாய்! வருகவேன்றுன்மகன்றன்னக்கடவாய் வாழலோட்டான்மதுதுதநனே. ந.

பதவுரை.

அசோதாய்— யசோதைப்பிராட்டியே!
திரு உடை— இச்வரப்பத்தால் குறைவில்லாத
பிள்ளை— உன்பிள்ளையான கண்ணன்
தான்— தான்
தீய ஆறு— திம்பு செய்யும்வகைகளில்

தேக உடையன்— அதுதன்னையே தனக்கு
தேனுல்லாகவுடையனாராகின்றான்;
உருக வைத்த— உருக்குவதற்காக அடுப்
பில்வைத்த
வெண்ணைய்— வெண்ணையை

உடைத்திட்டு— பாதாத்நையு முடைத்து

பொத்து— திவ்வருகே வந்து

கின்றான்— கெல்லா கின்றான்;

பதுகுதான் — முன்பு விரோதியான்மது
வை நிரஸித்தவன்

வாழ ஒட்டான்— இப்போது தானேவிரோ

திபாடுகின்றான், எங்கேங்குடிவாழ்ந்திருக்க

வோட்டுகிறிலன்,

அருகு— அண்டையிலே

வ்யா. திருவுடைப்பிள்ளை. ஸ்ரீமானா

இத்தால் - ஸ்வகர்ஹத்தில் ஜீவநமற்று வயி

பாலே செங்கிற தீம்புகளிறே யிவையென்னை

தீம்புசெம்பும் பாகாங்களில் தன் பிறப்பை

செம்பும்படியென் ” என்று தேங்குதல் உ

கிற்கு மென்கை. தேசுடையன். தேக்கம்

தேஜஸ்ஸாகவுடையனா யிராகிற்கும். இத்த

னென்கை. இப்படி நீங்கள் சொல்லுகைக்கு

இங்கேபோதாய்— இங்கேவாராய்;

தெள்— திர்மலமான

திரை— அலைகளைபுடைய புனலாலே

சூழ்— சூழப்பட்ட

திருப்பேர்— திருப்பேர்க்கரிலே

கிடந்த— கண்வளர்ந்தருளின

திருநாரண— ஸ்ரீமந்தாராயணனை!

இங்கே போதாய்—இங்கே அம்மமுண்ணவா

(என்று கண்ணனைத் தாயானவள்

பஹுமாதித்தழைக்க;)

‡ அம்மம் உண்டுவந்தேன்— “ நான் அம்ம

முண்டுவந்தேன்கான் ”

என்று சொல்லி—என்று சொல்லி

ஒடி— விரைவாய்வந்து

வ்யா. கோண்டலித்யாதி. நீர்கொண்ட
வைபுடையவனே! அங்குகின்ற மிங்கே போதாய்

கோயில்பிள்ளாயிங்கேபோதராயே. “ கொண்டல்

யுடைய கோயிலிலேவணிக்நிபுண்டையானவனே

மு.—பாலைக்கறந்தேப் பேறவைத்

மேலையகத்தே நெருப்புளெண்

சாளக்கிராமமுடையாம்பி சா

ஆலைக்கரும்பின் மொழியனை

பதி

ஆலை— ஆலையிலிட்டு ஆடத்தக்க

கரும்பு அனைய— கரும்பையொத்ததாய்

இன்— மதுமான

மொழி— வாக்கையுடையளாய்

அசோதை நங்காய்— ஸ்திரீத்வ பூர்த்தியை

புடையளான அசோதாய்!

பல் வளையாள்— பலவளைகளை புடைய

என் மகள்— என்மகளானவள்

பாலை கறந்து— பசுவின்பாலைக்கறந்து

பெரியபுத்தூர்

மு.—போதர்கண்டாயிங்கே போதர்கண்
 ஏதேனுஞ்சொல்லியசலகத்தா மே
 கோதுகுலமுடைக்குட்டனேயோ
 வேதப்பொருளே யென் வேங்கடவா

பதவ

கோது குலம் உடை—எல்லாராலும் கொண்
 டாடத்தக்க சீரையுடைய
 ஓ குட்டனே— வாராய் பிள்ளாய்!
 குன்று— கோவர்த்தநபர்வதத்தை
 எடுத்தாய்— குடையாக எடுத்தவனே!
 குடம் ஆநி— குடமெடுத்தாடின
 கூத்தா— கூத்தைபுடையவனே!
 வேதம்— ஸகலவேதங்களுக்கும்
 பொருளே— ப்ரதிபா த்பனாவனே!
 என்— என்னுடையவனென்னும்படி
 வேங்கடவா— கிருவேங்கடமூர்த்தியில் நிற்

ஐச்வர்பமே உனக்கு ஐச்வர்பமென்று
வேணுங்காணென்கை. வேதப்பொருளை
என்கிறபடியே ஸகல வேதப்ரதிபாத்ய
திலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே, கன்
திருமலையிலே இரண்டு விழுதியிலுள்ள
என்னுடையவனென்னும்படி நிற்கிறவன
னவனே. இங்கேபோதராயே. உன்னுன்
நின்றும் உன்குணமே பேசாநிற்கும் நா

அ. ஏழாம்பாட்டு. “ வித்தக
த்தில் வாராமல் வேறோரகத்திலே போ
த்த பதார்த்தங்களையடைய ஜீவிக்கையா
உன்மகனை அழைத்துக்கொள்ளா யென்

மூ.—செந்நெலரிசி சிறுபருப்புத்
பன்னிரண்டு திருவோண
இன்னமுகப்பொன்னென்ற
உன்மகன்றுன்னை யசோ

பாகதேதாஷம் வாராதபடி காய்ச்சித்திரட்டி நன்று
பாலாய் நால் ஒன்றும்படி காய்ச்சித்தேதாய்த்துச் செ
யும், நற்பசுக்களில் கறந்தபாலுமாகிற விவற்றின
பன்னிரண்டு திருவேணாம் வரதாங்கமாக பாயஸ
பரிசறிவன். மூன்பும் இப்பிள்ளைப் பாகாமறிவன்.
ன்று ஆரம்பித்து இவை சமைத்ததேபாதே, இவனு
செய்வதுக்குமுன்னே இவற்றைவாரி ஜீவித்துவிடு
லிழுங்கிட்டு. இத்திருவேணத்துக்கென்று சமை
விழுங்கி. இன்னமுகப்பன்னானென்றுசொல்லி. அந்
டியிருப்பன் நானென்றுசொல்லி. போந்துநின்றான்.
போந்துநில்லாநின்றான். உன்மகன்றனை யசோ
பிராட்டி ! அங்குத்தீமை செய்பாமல் உன்னுடை
கொள்ளாய். இவையும்சிலவே. பிள்ளைபெற்றார்க்கு
வேண்டாவோ, இவையும் சிலபிள்ளைவளர்க்கைகே

அ. எட்டாம்பாட்டு. “ உன்மகன்றனை
என்றவாறே, தன்மகனை அவளழைத்த பாகாத்

திருவெண்ணூர் திங்கைபோதராய். மாட்டேனென்னுமீது இங்கே வாராபெய்கிறார். நான்
 திருவெண்ணூர் போதிருந்து விளையாடி வருகிறேனென்ன; நேசமித்யாதி. விளையாடிப்போ
 வந்திருக்கிறது வேறிடமில்லைபோ; உன்பக்கல் ஸ்கேஹில்லாதாகத்திலே இருந்து
 விளையாடித் திங்கைவாராய். தூசனம்சொல்லும் தொழுத்தைமாரும் தொண்டரும் நின்றவிட
 த்தில் நின்றும். இவ்வளவேபோ? இடைச்சிசுகளுக்கு அடிச்சுகளாய்ப் போருகிறவர்களும
 இடைப்பிந்து அடியாய்ப்போருகிறவர்களும் உனக்குச்சொல்லுகிற தூஷனங்களுக்கு ஓரவநி
 யில்லாதான், அவர்கள் நின்றவிடத்தில் நில்லாதேபோராய். இப்படி சொன்னவிடத்திலும்
 அவன் வாராபெய்யலே, தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங்கண்டாய் என்றிருக்கிறான். பெற்ற
 தாய்வசநம் கொள்ளுகை பிள்ளைகளுக்கு தர்மங்காண்; நீ தான், பிறந்தபோதே மாதர்வசந
 பரிபாலாம் பண்ணினவனன்றோ. தாமோதரா. கயிற்றையிட்டு வரிற்றிலே கட்டலாட்டடி.
 எனக்குத்தான் முன்பு பவ்யநாரி ருந்தவனுமன்றோ. இங்கேபோதராயே. ஆனபின்பு, என்
 சொல்லையுமீது இங்கேவாராய். அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. “தாமோதரா விங்கேவாராய்” என்றழைத்தவிடத்திலும்
 வாராதே வேறெயொரு கர்ஹத்திலே போய்ப்புக்கு, அவர்கள் சமைத்துவைத்த அபூபாதி
 க்காபடைய வாரிலுக்கை முதலான திப்புக்களைச்செய்ய, அவ்வகத்துக்குக் கடவாளாவன்
 வந்து முறைப்பட்டு “உன்பின்னையை பிங்கேபழைத்துக்கொள்ளாய்” என்றபடி. அபச்
 சொல்லுகிறது.

மு.—கன்னலிலட்கேத்தோடுசீடை காரெள்ளிலுண்டை கலத்திலிட்டு

என்னகமென்றுநான் வைத்துப்போந்தேனிலன் புக்குவற்றைப்பெறுத்திப்போந்தான்
 பின்னுமகம்புக்குறியைநோக்கிப் பிறங்கொளிரெண்ணெயுஞ் சோதிக்கின்றான்
 உன்மகன்றன்னையசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாய் வைபுஞ்சிலவே. கூ.

பதவுரை.

அசோதைநங்காய்! - ;

(அவ்வளவில்,)

கன்னல்—கருப்புக்கட்டிப் பாருடன்சேர்ந்த
 இலடிகத்தோடு—லட்டுகத்தோடு
 சீடை—சீடையும்

கார்—என்றில் உண்டை—காசென் இட்டு
 வாரின—என்றொண்டையும்

கலத்தில்—கலத்திலே
 வைத்திட்டு—வைத்து

என் அகம் என்று—‘என்னகமாயையால்
 குத்துப் புகுவாநிலை’ என்றுகினைத்து
 நான் போந்தேன்—நான் வெளிப்பெயர்
 தேன்;

இவன்—இப்பின்னையானவன்
 புக்கு—அங்கேபுக்கு
 அவற்றை—அப்பணியாகங்களை
 பெறுத்தி—† நான்பெறுபடி. பண்ணி
 போந்தான்—வந்தான்;
 பின்னும்—மறுபடியும்
 அகம்புக்கு—விட்டிலேபுடுத்து
 உறியை நோக்கி—உறியையப்பாத்து

† இறுதியாகிவிடுகாக்கி: அகாவது -
 அவற்றில் எனக்கு நன்றும் செஷியாதபடி
 தானே களவுகொண்டானென்றை.

பிறங்கு ஓயி— மிகவும் செவ்வியையுடைய
 வெண்ணையும்— பசு வெண்ணையும் உண்
 டோ வென்று
 சோதிக்கின்றான்— ஆராயாதின்றான்;
 (இத்தீம்புகளெனக்குப் பொறுக்கப்
 போகாமையால்,)

உன் மகன்தன்னை— உன்பிள்ளையை
 கூவிக்கொள்ளாய்— அழைத்துக்கொள்;
 இவையும்— இப்படி இவனைத்தீம்பிலே
 கைவளர விட்டிருக்கிற விவையும்
 சிலவே— ஒரு பிள்ளைவளர்க்கையோ?
 என்று சேகரிப்பவர்கள் முறையிடுகிறபடி.

வ்யா. கன்னல். கருப்புக்கட்டி. இது, மேற் சொல்லுகிறவை யெல்லாவற்றோகும்
 அர்வாசித்துக் கிடக்கிறது. கருப்புலட்டோடே சமைத்தவை, வட்டிலுங்காட்டில் சலிக்கு
 மிதே. இலட்டுகத்தோடு சீடை காரெள்ளிலுண்டை. இலட்டுகமாவது - ஓரூபவச்சேஷம்.
 அத்தோடேசுடையையும், காரெள்ளிட்டுவாரின என்னுண்டையையும். கலத்திலிட்டு. அவ
 ற்றுக்க கருபமான பாத்தங்களிலே மிட்டு. என்னகமென்றான் வைத்துப்போந்தேன். என்
 னகமன்றோ, இங்குப் புகுவாரிடையே யென்றுவைத்து நான் புறம்போந்தேன். இவன்புக்
 கவற்றைப் பெறுத்திப்போந்தான். நான் போந்ததே அவகாசமாக இவன் சென்று புக்கு அவ
 ற்றை நான் பெறும்படி பண்ணிப்போந்தானென்று வயதிரேகமாய்ச் சொல்லுகிறான். அதா
 வது - அவற்றில் எனக்கொன்றும் லபியாதபடி தானே ஜீவித்துப்போந்தானென்கை. பின்
 னுமகம்புக்குறியை நோக்கி. அதுபோராவல் பிண்டும் அகத்திலேபுக்கு உலியைப்பார்த்து.
 பிறங்கொளி வெண்ணையும் சோதிக்கின்றான். மிகவும் செவ்வியையுடையதான வெண்ணையு
 முண்டோவென்று ஆராயாதின்றான். உன்மகனித்தாதி. யசோதைநங்காய்! உன்னு
 டைய பிள்ளையானவனை அங்குசின்றும் தீம்புசெய்யாதே உன்னருநீயைழந்துக்கொள்ளாய்.
 இவையும்சிலவே. இப்படி பிவனைத்தீம்பிலே கைவளரவிட்டிருக்கிற விவையும் ஒருபிள்ளை
 வளர்க்கையோ.

அன்றிக்கே, உன்மகன்தன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாபென்று - குணபூர்
 த்தியையுடைய வசோதாய்! அவனும் உன்னைப்போலே குணபூர்த்தியையுடையனும்படி உன்
 னருநீக யழைத்துக்கொள்ளா பென்றவாதே, என்னுடைய குணபூர்த்தியும் அவனுடைய
 தோஷங்களும் சொல்லிக்கதறுகையோ உங்களுக்குள்ளது,சிறுபிள்ளைகள் படலைத்திறந்(து)த
 குரம்பைகளிலேபுக்கு சுண்டவற்றைப் பொறுக்க வாரியிலேபிடக்கடவதன்றோ,உங்கள் பிள்ளை
 கள்தானோ உங்களுக்கு வசவர்த்திகளாய்த் திரிகிறன என்று இவன் இவர்களை வெறுத்து
 விமுகையாக, அவன் செய்தவற்றுக்குமேலே, இவையும் சிலவேயென்று - இவன் இன்னுப்
 பாலே சொல்லுகிற வாகவுமாம். கூ.

அ. பத்தாம்பாட்டு. “ உன்மகன்தன்னை யசோதை நங்காய் கூவிக்கொள்ளாய் ”
 என்று ஒருத்திசொல்லி வாய்மாயுலகுக்குமுன்னே வேறே யொருத்திவந்து, தன்னுடைய
 காற்றத்தில் இவன் செய்த தீம்புகளை முறைப்பட்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

ம.—சொல்லிலரசிப்படுகிறங்காய் சூழலுடையதென்பிள்ளைதானே

... — குறுப்புக்கொணர்ந்தோதாய்!
 ... — உன்மகன் செய்த சிறப்புகளைச்
 ... செயன்னால்
 ... — கோரியபிறன்றாய்;
 ... — உன் பிள்ளையானவன்
 ... — பற்பல வஞ்சகச் செய்
 ... உடைபயனாயிராநின்றான்;
 ... புதுந் — என் விட்டில்துழந்து
 ... — என் பெண்பிள்ளையை
 ... — பெர் சொல்லியழைத்து
 ... — அவன் கையிலிருந்து
 ... — அடையாளவையை
 ... — கழற்றிக்கொண்டு — கழற்றிக்கொண்டுபோய்
 ... — கொல்லையில் நின்றுப் — கொல்லையிலிருந்து
 ... — கொண்டு — தெருவில் கொண்டுவந்து

வயா. சொல்லிலரசிப்படுதி நங்காய். முன்பே ஒருத்திசொன்னதுக்குமேலே புண்
 னின்மேல் புண்ணாக இவளுடையொருத்திவந்து தன்மகன் குறைகளைச் சொல்லப்புகவாதே,
 இதுவுமொரு சிலுதே! என்று தாயான யசோதைப்பிராட்டி. குபிதைபாக; நங்காய்! உன்
 பிள்ளை செய்தவற்றைச்சொல்லில் நீ கோரியாநின்றாய். சூழலுடையன் உன்பிள்ளைதானே.
 உன்பிள்ளையானவன்றனை துஸ்ஸஹமாய் உனக்குவந்து சொல்லியல்லது. நிற்கவொண்ணாத
 படியான சூழல்களை அடையனாயிராநின்றான். சூழலாவது-சூழ்ச்சி. அதாவது- நானாவான்
 கத்திமவகைகள். அவற்றில் இவனுக்கில்லாதது இல்லையெனென்ன; இப்படி. சொல்லுகைக்கு
 அவன் இப்போது துஸ்ஸஹமாகச் செய்ததுதான் ஏது, அத்ததைச் சொல்லென்னச் சொல்லு
 கிறாண்டேன்; இல்லம் புதுந்தேன் மகளைக்கூவி. என்ன கத்திலே புகுந்து என்மகளைப் பேரைச்
 சொல்லியழைத்து. கையிலவளையைக் கழற்றிக்கொண்டு. அவன் கையில் ‡ அடையாளவையைக்
 கழற்றிக்கொண்டுபோய். கொல்லையித்யாதி. கொல்லையில் நின்றுக் கொடுவந்து, அங்கே
 நாவற்பழம் விற்றிருக்கொருத்திக்கு அவ்வளையைக்கொடுத்தது. நல்லன நாவற்பழங்கள் கொண்டு.
 தனக்கேற்றவழகமான நாவற்பழங்கொண்டு, போரும் போராது என்று சொல்லுகிறவளவிலே
 நான்கண்டு, “இவ்வளை உனக்குவந்தபடி யென்” என்று அவளைக்கேட்க, அவள் “இவன்
 தந்தான்” என்ன; “நீயோ இவளுக்கு வளைகழற்றிக் கொண்டு கொடுத்தாய்” என்ன; நானல்
 லேனென்று சிரிக்கின்றனே. “நானல்லென்கான், என்கையில் வளைகண்டாயோ, நான் உன்
 இல்லம் புகுகிறது கண்டாயோ, உன் பெண்ணைப் பேரைச்சொல்லியழைக்கிறதைக் கேட்டா
 யோ, வந்து கையில் வளைகழற்றினது கண்டாயோ, கண்டாயாகில் உன்வளையை யங்கேபறித்
 துக்கொள்ளாவிட்டதென்” என்றும்போலே எனக்கு மறுநாக்கெடுக்க விடமில்லாதபடி. சில
 வார்த்தைகளைச் சொல்லிநின்று சிரியாநின்றான், இதிற் காட்டிலுண்டோ துஸ்ஸஹமான
 தீம்பென்கை.

அங்கு — அவ்விடத்திலே
 விற்ற — நாவற்பழம்விற்ற
 ஒருத்திக்கு — ஒருபெண்ணுக்கு
 அ வளை — அந்தவளையை
 கொடுத்தது — கொடுத்தது
 நல்லன — நன்மேனியோடொத்து அழகிதான்
 நாவல் பழங்கள் — நாவற்பழங்களை
 கொண்டு — வாங்கிக்கொண்டு
 (போரும் போராது என்று சொல்லுகிற
 வளவிலே நான் கண்டு ‘இவ்வளை இவளு
 க்கு நீயோத்தாய்?’ என்று கேட்க;)
 நான் அல்லென் என்று — ‘இவ்வளை கொடு
 த்தவன் நானல்லென்கான்’ என்று
 சொல்லிக்கொண்டு
 சிரிக்கின்றான் — சிரியாநின்றான்.

‡ நாவற்பழம் விற்றவளிடத்தில் கண்டு கேட்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே “அடை

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி சுற்றார், தமக்குப் பராப்பாவ ரென்குறார்.

மூ.—வண்கெளித்தினாக் கும் பொழில்சூழ் வருபுனற்காவிரித் தேன்னரங்கள்
பண்டவன்சேய்த கிரீடையெல்லாம் பட்டர்பிரான் விட்டுசித்தன்டாடல்
கோண்டிவைபாடித் குளிக்கவல்லார் கோலித்தன்றன் னடிபார்களாகி
என்டிசைக்கும் விளக்காகிநின்பா ரிணையடியென் றிலேமெலனவே. ௧௧.

பதவுரை.

வண்கெளித்தினாவை
மதுபாரத்தாலே களித்து
பொழில்சூழ் வருபுனற்காவிரித்
தேன்னரங்கள்
பண்டவன்சேய்த கிரீடையெல்லாம்
பட்டர்பிரான் விட்டுசித்தன்டாடல்
கோண்டிவைபாடித்
குளிக்கவல்லார்
கோலித்தன்றன்
னடிபார்களாகி
என்டிசைக்கும்
விளக்காகிநின்பா
ரிணையடியென்
றிலேமெலனவே.

பட்டர்பிரான்— பராஹ்மேணுத்தமரான
பெரியாழ்வார்பாடின
பாடல்— பாடலாகிய
இவை கொண்டு— இப்பாசாங்களைக்கொண்டு
பாடி— வாயாசப்பாடி.
குளிக்க வல்லார்— உடம்பு இருந்தகிடத்
திரிசூரே ஆடவல்லவர்களாய்
கோலித்தன் தன் — கோலித்தனை கண்
னனுக்கு
அடிபார்க்கள் ஆடு— தாஸபூதர்களாய்
எட்டு திசைக்குள் — எட்டுதிக்கிலுமுள்ள
இருள்நீங்கும்படி
விளக்கு ஆதி நிப்பார்— விளக்காக விளங்கி
நிற்குமவர்களுடைய
இணை— சேர்த்தியுறையுடைத்தான
அடி— நெடுவடிகள்
என் தலைமெலன — என் தலைமேலே வர்த்
தற்குமவைகளாயிருக்கும்.
[அவர்கள் திருவடிகளை என்சென்னியிற்
குடுவென் என்றபடி.]

வ்யா. வண்டிநயாதி. வண்கெளித்தினாவை மதுபாரத்தாலே களித்துப் பாடுகிற கோ
ண்டிவந்தையுமே. பொழில்சூழ் வருபுனற்காவிரித் தேன்னரங்கள்
பண்டவன்சேய்த கிரீடையெல்லாம் பட்டர்பிரான் விட்டுசித்தன்டாடல்
கோண்டிவைபாடித் குளிக்கவல்லார் கோலித்தன்றன் னடிபார்களாகி
என்டிசைக்கும் விளக்காகிநின்பா ரிணையடியென் றிலேமெலனவே.

“தந்தை - ... நல்லவிதமாகக் கம்மைபாளுடையார்கள்பண்டே ” என்னுமாப்
... இவ்வாறு பார்ப்பதற்குரியதாய் வைப்பதற்கு அளவுகற்பகல் தபக்குண்டான்
... செய்துவிட்டிருப்பது குறிச் செய்தாராய்த்து. ... க்கு.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

அருவாறு—வேண்ணெய் வருக திருக்கோண்டல் பாலை போதர்
சேங்கேல் கெசுவன் கன்னல் சோல்லில் வண் டாற்றில்.

ஆ - திருமொழி, கஅ - க்கு, பாட்டு - ௨00.

அ. கிழில் திருமொழியிலே - ஊரில் ஸ்திரிகளானவர்கள் தந்தாமகங்களில் இவன்
செய்த தீயநாசச்சொல்லி, தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு வந்து முறைப்பட்டு “ உன்
மகன் பித்தெயலுத்துக்கொள்ளவேணும் ” என்றபடியையும், அதுக்கிடாக அவன் அவனை
வழங்கிப் பகாரங்களையும் சொல்லுகையாலே அவன் ஊரிலகங்கன்தோறும்செய்த நலநீத
சொற்பாதி க்ரிடா விசேஷங்களை யுபபித்தாராய் நின்றான்; பரபத்தியெனவகைகளான
பெண்களோடே அவன் ஓ இடம்பித்தொண்டு விளையாடுகையாலே அவனாலேபட்டபெண்கள்,
மாதாவான யசோதைப்பிராட்டிபக்கலிலே வந்து, தங்கள் திறத்தில் அவன்செய்த தீயநா
களிலே கிவற்றைச்சொல்லி, ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸகலனாய், ஆச்ரிதாக்கனாய், ஆச்ரிதர்
கட்டவுமடக்கடியாப்படியெனியனாய், ஆச்ரிதர்க்கு நற்சீவனானதன்னை, பூதநைகையில் அகப்
படாமல் போக்கிக்கொடுத்தவனாய், ஆச்ரிதர்க்குத் தன்னையழியமாறியும் கார்பம்செய்யுமா
னாய், ஆச்ரிதர் ஆர்த்தியுயிர்ந்து சென்று உதவுமவனாய், கித்யாச்சீதைபான பூமிப்பிராட்டி க்காக
நீமக்கையானபூரியை உத்தரித்தவனாய் இப்படி ஸர்வவிஷயமாக உபகாரங்களைப் பண்ணின
வன் எங்கன் திறத்தில் அபகாரங்களைச் செய்பாதின்றான், ஆனபின்பு இவன்சீழ் ஸீவிக்கப்
போகாது, இவனுலேகாங்கன் இன்னமுடிவிறோம் என்று பலகாலும்சொல்லி முறைப்பட்ட
பகாரத்தை, தாமுமப்படியெபேசி, அவனுடைய அந்த லீலாவ்பாரா ரஸத்தை அதுபவிக்க
சூர் - இத்திருமொழியில். ... *.

மூ.—ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவோங்களைச்

சேற்றாலெறிந்து வளைதுகில் கைக்கோண்டு

காற்றிற்கடியனையோடி யகம்புக்கு

மாற்றமுந்தாரான லின்றுமுற்றும்

வளைத்திறம் பேசானலின்று முற்றும். க.

ஆற்றில் இருந்து—பழையபாற்றங்கரை மண
விளையாடுவோங்களை — தோழிகளுடன்
விளையாடுகிற எங்கள்மேல்
சேற்றால் னறிந்து— சேற்றையிட்டெறிந்து
வளை— எங்கள் வளைகளையும்
துகில்— புடவைகளையும்
கைக்கொண்டு— வாரிக்கொண்டு
காற்றில்— காற்றிற் காட்டி லும்
கடியனாய்— வேகசாலியாய் [மிகவும் த்வ
ரிதனாய்]
ஒடி— ஒடி
அகம் புக்கு— வீட்டினுள்ளே நுழைந்து

மாற்றமும் தாரானால்— நாங்கள் கூப்பிட்டு
இரந்தாலும், அதற்கு ஒரு மறுமொழி
பும் கொடாத கண்ணால்
இன்று முற்று (து) ம்— இன்று † முடி-
வோம்;
வளைத்திறம்— வளையின் விஷயமாக
பேசானால்— தருவன், தாரேன் என்பவற்
றிலொன்றும் பேசாதவனானால்
† இன்றுமுற்றும்.

† இது - வயிறெறிந்து சொல்லும்வார்த்
தை. உயிரை இழக்கக்கூடவோ மென்றபடி.
† இருகாற்சொல்லுகிறது - ஆற்றமுடையின்
மிகுதி.

வ்யா. முதற்பாட்டு. ஆற்றிலிருந்து. சிலர் “ எங்களது ” என்றபிராந்திக்கும் நிலத்
திலே யிருந்தோமோ, ஸர்வஸாதாரணமான ஸ்தலத்திலேயன்றோ நாங்களிருந்தது. இத்தால்
ஏகாந்தமாய், இவனுக்குவந்து தீர்ப்புசெய்ய வொண்ணாதபடி பலரும் போவார் வருவாரான
ஸ்தலத்திலேயன்றோ நாங்களிருந்ததென்கை. விளையாடுவோங்களை. விளையாடுகிறவோங்களை.
தன்னைப்பொழிப நாங்கள் அந்நயபகைகளன்றோ; தன் இடையாட்டம்பட்டோமோ: நாங்கள்
முன் தீமை செய்தோமாகிலுமாமிறே; தன்னைக்கடைக்கவாணால் கணிசித்தோமோ: தன்னை
பிங்கிட்டெண்ணினாநிலைகிறார். சேற்றாலேறிந்து. சேற்றையிட்டெறிந்து. பிறரத்யாதபடி
கைகளாலே ஸ்பர்சித்தாலாகாதோ; “ இதேது ” என்று பிறர்கண்டு கேட்கும்படி. சேற்றை
யிட்டெறிப்பேணுமோ. வளைதுகில்லகைக்கொண்டு. நாங்கள் குளிக்கக்கூகக் களைந்திட்டு
வைத்தவளைகளையும் துகில்களையும் வாரிக்கொண்டு. இடைப்பெண்களாகையாலே ஆபரணங்
களும் பரிபட்டங்களும் களைந்திடுவைத்திறே குளிப்பது. காற்றிற்கடியனுயோடி. ஆடர
அகப்படாதே காற்றிலுங்காட்டில் கடியனுயோடி. தன்ஜீவரத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி
கொண்டால், எங்கள் ஜீவரத்தையும் கொண்டிப்போகவேணுமோ. அவனுக்கு ஜீவநம் இவர்
குறையாத வளைகளும் துகில்களும்; இவர்களுக்கு ஜீவநம் அவன்நன்னுடைய வடிவிறே. அகம்
புக்கு. பின்னுடர்ந்துசென்றாலும் காணப்போகாதபடி தன்னகத்திலேசென்றுபுக்கு. வழி
பறித்து அஸாதாரண ஸ்தலத்திலே யாய்த்திருப்பது. மாற்றமும் தாரானாலின்னுமுற்றும். நாங்
கள் தன்பேரைச் சொல்லியழைத்தாலும் அதுக்கு ஒருமறுமொழிமாற்றந்தானும் சொல்லுகிற
னில்லை; வார்த்தையும், ஏதேனும்வளையும் துகிலுமோ; ஒரு வார்த்தைதன்னைப்பொழி
தாலாகாதோ. இப்படி ஒருவார்த்தையுமுட்படச் சொல்லாதவனானால் இன்றுமுடிவோம். ஒரு
வார்த்தைபெறில் ஜீவிப்பார்போலேகாணும். வளைத்திறம்பேசானால் லின்னுமுற்றும். தருவ
னென்னுதல், தாரேனென்னுதல், வளையிடையாட்டமாக ஒன்றும் சொல்லாதவனானால் இன்று
முடிவோம். “முற்றும்” என்கிறவிது, “முற்றும்” என்று குறைந்துகியுக்கிறது. முற்றும்

வேண்டுகின்றாராளு லின்னுமுற்றும். ௨.

பதவுரை.

து— துக்கரை லலங்கரிக்கப்பட்ட
 குழலார்— மாவீரமுடி பையுடைய ஸ்திரீகளு
 டைய
 துகில்— புடவைகளை
 கைக்கொண்டு — வாரிக்கொண்டு
 விண் தோய்— ஆகாசத்தை அளாவிய
 மரத்தானால்— குருந்தமரத்தின் மேலேறி
 யிரா நின்றவனால்
 இன்று முற்றுப் ;
 வேண்டவும்— “ துகிலைப்பணித்தருளாய்”
 என்று வேண்டினாலும்
 தாரானால் — அறந்தைக் கொடாதவனால்
 இன்று முற்றுப்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. குண்டலந்தாமுக்குழல்தாமுநாண்தாழ. குண்டலம் - காதுப் பணி. அங்கிருந்தேதோள்களையும் தாழ்த்தசைப, திருக்குழல்களும் அங்கு பரபாகமாம் ப.2 அத்தோடொக்கத்தாழ்த்தசைப, திருக்கழுத்திற்குத்தின் விடுநாண்தா திருவுந்தியள வுத்தாழ. எண்டிசையோருமிறைஞ்சித் தொழுதேத்த. எட்டுதிக்கிலுமுண்டான தேவமறு க்பாதிசொல்லாம் இவ்வடிவழகையும் சேஷ்டிதனவலகூறப்பத்தையும் கண்டு பகநாமிமாந ராம் வணங்கி ஸ்தோதரம்பண்ண. வண்டமர்பூங்குழலார் துகில்கைக்கோண்டு. வண்டு கன்மாறுதபூங்கனாலே அலங்கர்த்தமான குழலையுடையவர்களுடைய, கனாபிலே விட்டு கவத்த பரிபட்டங்களைக் கைக்கொண்டு. விண்டோய்மரத்தானாலின் றமுற்றும். இவர்களுந் தெட்டாதடி விண்ணிலேதோய வளர்த்த குருந்தமரத்திலேயிருந்தவனும் இன்றுமுடிவோம். வெண்டவும் தாரானாலின் றமுற்றும். “ துகிலைப்பணித்தருளாப் ” என்றபேசுநிக்கவும் தெட்டாவனிலே இன்றுமுடிவோம்.

மு. — தடம்பதோமரைப் பொய்கைகலக்கி

விடம்போகத்தை வால்பற்றிச் சீர்த்துப்

படம்போகந்தலை சீமலேழப்பாய்ந்திட

தேம்பையுடைசத்தாளு லிஃ நுமுற்ற

விடம் படு— அந்நால் சீறி விஷத்தை உமிழ்ந்து கொண்டு கிளர்ந்த
நாகத்தை— காளியைப் பத்ததை
வால் பற்றி ஈர்த்து— வாலேப்பிடித்திழுத்து
உடம்படு— படத்தைபுடைத்தாய்
பை— கோபத்தாலில் விஸ்தர்தமான

அசைத்தாலால்— அசைத்து ஆடினவனாலே
இன்று முற்றும்—
உச்சியில்— அக்காளியன் படத்தின்மேல்
நின்றாலால்— அவனினேத்து விழுந்து சரணம்
புகுமளவும் நெருங்க மிதித்து நின்ற
வனாலே
இன்று முற்றும்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. தீடமித்யாதி. இடமுடைத்தான; தாமரைப்பொய்கையென்
திறைப் பரவித்தி— காளியன் புகுவதற்குமுன்பு; பின்பிறை நரச்சுழல் பொய்கையாயிற்று. இப்
படிப்பட்ட பொய்கையை, (க) “நிபபாதஹ்ரதே ததா ஸர்ப்பராஜஸ்ய வேகதஃ !
தேநாநிபாததாததா க்ஷோ
பித ஸ்ஸ் மஹாஹ்ரதஃ ||” என்கிறபடியே பெரிய விசை
பொய்கை உள்னோ குதித்துக் கலங்கப்பண்ணி. விடம்படுநாகத்தை வால்பற்றி யீர்த்து. இப்படி
கலக்கினவாறே (உ) க்ருத்தஸூப், விஷத்தைபுமிழ்ந்துகொண்டுகிளர்ந்த காளியனாகிற ஸர்ப்
பத்தை ஒரு சரக்காக நினைப்பதே வாலேப்பிடித்திழுத்து. படம்படுபைந்தலை மேலேழப்பாய்ந்
திட்டு. படத்தை புடைத்தாய், கோபத்தாலே விஸ்தர்தமான அகிந்தலைமேலே, அதிர்த்தி
யாலே விஷத்தைக் கக்குப்படி கிளர்ந்திருத்தித்து. உடம்பையசைத்தாலாலின்றுமுற்றும். காளி
யனுடைய க்ரோதத்தையும், கிளர்ந்தியையும், அவன்பணங்கனிலே இவன் சென்று குதித்த
படியையும் கசையிலே நின்றுகண்டு, “இப்பாம்பின்வாயிலே அகப்படப்புகுகுரணித்தனை,
எல்லாரும் முடிந்தோம்” என்று படுகாடுபட்டு விழுந்துகிடக்கிற அநுகூலரான (உ) கோபகோபீ
ஜநங்கள் தரித்தெழந்திருக்கும்படியாக, அங்கேகின்று திருமேனியை அசைத்தாடின
வனாலே இன்று முடிவுதோம். உச்சியிலின்றாலாலின்றுமுற்றும். அவன் இனேத்து விழுந்து
சரணம்புகுமளவும் அந்த பணத்தின்மேலே நெருங்கமிதித்து நின்றவனாலே இன்று முடிவு
தோம். இத்தால்— பாதிகூலனை (ச) தமித்தா, அநுகூலரானவர்களுடைய வயிற்றெரிச்சலைப்
பொக்கினவன், ஸ்வசேஷடிதங்களாலே எங்களை இப்படி வயிற்றெரியும்படிபண்ண நின்றுன்;
ஆனபின்பு, அவனாலே நாகங்கள் இன்றுமுடிவுதோமென்கை. இருகாற்சொல்லுகிறது -
ஆற்றமையினுடைய அதிசயம். ந..

மூ.—தேனுகனாலி செகுத்துப் பணங்கனி
தானேறிந்திட்ட தடம்பெருந்தோளினால்
வானவர்கோன்விட வந்தமழைதேத்
தாரிரைகாத்தானு லின்றுமுற்றும்
மவையுய்யக்கோண்டாளு லின்றுமுற்றும். ச.

(க) “நிபபாதஹ்ரதே ததா ஸர்ப்பராஜஸ்ய வேகதஃ ! தேநாநிபாததாததா க்ஷோ
பித ஸ்ஸ் மஹாஹ்ரதஃ ||” (உ) ஸூபினாய்கோபத்தையுடையஸூப். (ங) மொவமொவீஜந.
(ஈ) உதித்து - நிரவதித்து.

17. 11. 1951

இன்று முற்றும்.

* “புனைமுன்.....வளிகளின் ஓடு மாயம்
முன்.....” என்ற கன்னுர் அருந்திரத்தைய
நினைக்க.

வாயா தாலமபாட்சி. தேனுக்களித்பாதி. (க) 'மூலீகா ஸ்ரீமெனெமெய
மெனாட் ரொ மதலீவிதழ். சுவாி னவ வஸி ன்குல பெ நகர சூரணராஜநி || தக
வலாந்நெநகாமி காலாபுரநிவதலவரம். வயுயியரவா தபாஜிவ லெமாவாசா
மநாதிவ" என்கிறபடிபெ கமுததபான வடிவங்கொன்றி, தன்னைவிவதாக வந்துவின்ற
தெனாதுகிறவஸாரறுடைய ப்ரானை, ஆகாசத்திலே பெடுத்துச் சுழன்றுகிற வேகத்தாலே
முடிந்த. ஆனாமான ப்ரையினுடைய பழங்களுதிரும்படியாக, தானெறித்திட்ட மிகவும்
பெரிபதொனாலே. வானவரித்பாதி. தனக்கிசிறிசோற்றை எலக்கி மலைக்கிறிந்ததடியாக
மிகவும் குடிதனுப், தேவர்களுக்கு கிர்வாஹகளுன இந்தான், ஆப்பாடியினுள்ள கோக்க
ஒருக்கொபகோபினுங்களும் கடலிலே போய்ப்புகும்படி வந்திக்கச்சொல்லி, புஷ்கலாவர்
த்தகாதி மேகங்கள் எவ்விறகைபாலே அவற்றால் வந்தவாஷத்தை, முன்பே 'சக்தான்'
என்று சொன்ன மலைதன்னையே குடைபாகவெடுத்தித்தித்து, உள்ளத்தில் தான்கொப்பு
முபதாபடியும் பசுக்களை சகித்தவனுலே இன்றுமுடிவுதோம். அவைரித்பாதி. அம்மைய
யிசிற்பொதபடி. கோக்கி, அவற்றை உலுவிசிப்பித்தவனுலே இன்றுமுடிவுதோம்.

இத்தால் - சந்தைவர்களுக்கு வந்த வர்ஜாபற்றைப் பேசுகின்றான், எங்களுக்கு கிர
பாபத்தை விடாத்து நலியாநின்றான்; ஆனபின்பு, அவனுடைய நாங்குகளின் முடிவுதோ
பெய்தது.

மடியுண்டமுதலான லின்றுமுற்றும். ௩.

சேரி— சேரியிலே

ஆப்ச்சியர்— இடைப்புகள்

அகை— மத்தையாட்டியுடைய

தாயிர்— (கடைவதாக்கவைத்த) தாயியும்

பால்— (காய்ச்சுவதாக்கவைத்த) பாலைபும்

உண்டு— அழுது செய்து

பேர்த்து— பின்னையுமொருக்கால் வெண்

ணைப் களவு காண்படிக்கவளவிலே

அவர்— அவ்வினாட்சிகள்

கண்டு— ஒளித்திருந்து கண்டு

பிடிக்க— கையிலகப்படுத்தித் கொள்ள

பிடி உண்டு— அவர்கள் கையிலே பிடி

பட்டு

வேய்— முந்திலே யொத்ததாய்

நட— சுற்றுணையைய உடைத்தான

தொலினார்— தோன்களையுடையவர் களு
டைய

வெண்ணைப்— வெண்ணையை

கொண்டாடாது— அபஹரிக்கமாட்டாமல்

அங்கு— அவர்கள்வீட்டில்

ஆப்புண்டு இருந்தாலால்— கட்டுண்டிருந்த

வனால்

இன்று முதலும் - ;

அடி உண்டு— அவர்கள் கையாலடியுண்
டிருந்து

அழுதாலால்— அழுவதாலே

இன்று முதலும்.

வ்யா. இத்தாம்பாட்டு. ஆப்ச்சியர்சேரி. இடைச்சுகள்சேரியிலே. அகைதயிர் பா
ஷுண்டு. அவர்கள் கடைவதாக்க மத்தையாட்டி யுடைத்தவளவிலே வைத்ததயினையும், காய்ச்
சுவதாக்கவைத்த பாலைபு மழுது செய்து. அன்றிக்கே, அகைதயிரென்றது - அபிநிவேசாதி
சயத்தாலே தன்னைபுள்ளனவும் பொருளிட்டி அகையாட்ட தயிரென்னவுமாம். பேர்த்தவர்
கண்டு பிடிக்கப்பிடியுண்டு. “ மீண்டு ஒருகால் வெண்ணைப் களவுகாண ” என்று புகுந்த
வளவிலே, அவர்கள் ஒளித்திருந்து கண்டுபிடிக்க அவர்கள் கையிலேபிடிபட்டு. வேயித்தயிதி,
பசுமையாலும் சுற்றுடைமையாலும் வேய்ப்போலே யிருப்பதாய், பெரிதாயிருந்துள்ள தோகை
யுடையவர்களுடைய வெண்ணையை அபஹரிக்கமாட்டாதே. அங்கித்தயிதி. அங்கிகையவர்கள்
கட்டக் கட்டுண்டிருந்தவனாலே இன்று முடிவுதோர். அடியுண்டித்தயிதி. கட்டினவளவு மண்
றிக்வே, அவர்களடிக்க அவர்கள் கையாலே அடியுண்டிருந்த முதலாலே இன்று முடிவுதோம்.

இத்தால் - அதுகலைகளான அபலைகளுக்கு, கட்டினவைக்கலாம்படி பல்பலாயிருந்தவன்,
எங்களுக்கு அபவ்யஸுப் மியுக்குக்களைப் பண்ணுகின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்கள்
இன்று முடிவுதோ மென்கை. ௫.

மூ.—தள்ளித்தள்ளாடையிட்டினம்பின்னையாய்

உள்ளத்தினுள்ளே யவனையுறோக்கிக்

கள்ளத்தினால்வந்த பேய்ச்சிமுலைபுயிர்

துள்ளச்சுக்கவைத்தானு வின்முற்றும்

துவக்கறவுண்டானு வின்முற்றும். கூ.

துள்ள— அவள் துடிக்குமடடி.
சுவத்தானால்— பசையற உண்டவனாமே
இன்று முற்றும் - ;
துவக்கு அறி— அந்தனிஷத்தின் துன் லெகாந
ஸ்பாச்சமில்லாதடடி.
உண்டானால்— உண்டவனாமே
இன்று முற்றும்.

பொ. ஆரம்பாட்டி. தள்ளித்தள்ளிநடையிட்டு. காலூன்றி நடக்கத் தரிப்பில்லாமையாகத் தவிர்த்தார்களையிட்டு. இளம்பிள்ளையாய். (க) முக்தசுவாய். இத்தால் = நடக்கச் செய்து, நடப்பதில்லாத அதிபாலனாரிருக்கச்செய்தே பென்னை. உள்ளத்தினுள்ளே அவரைப் புகுநோக்கி. பிழர்க்குத்தொரியாதபடி தன்மநல்லினுள்ளே “ நம்மை நலிவதாக வருகிறவள் இவள் ” என்று அவரை உறைக்கப்பார்த்தாள். கள்ளமித்பாதி. தன்வடிவை மறைத்துத் தாள்வடிவைக்கொண்டு கீழ்நிமித்தாலேவந்த புதுநையுடைய முலைப்பாலோடே அவளுடைய பிழர் புயன் துடிக்குமபடி பசையற அண்டவனலே இன்று முடிவுறிதாம். துவக்கறிந்தபாதி. அவளாக்க முலைப் புண்ணாறிகச்செய்தே, அந்நஞ்சில் தனக்கொரு ஸ்பர்சமற அண்டவனலே அன்று முடிவுறிதாம்.

இப்போல் - ஆசிரியர்க்கு நற்சிவனான தன்னை பூதகைகையில் அகப்படாமல் நோக்கி உபநித்தவன், எங்களுக்குத் தன்னைத் தாராமல் அருமைப்படுத்தாதின்றான்; ஆனபின்பு, ஆசிரியர் எங்கள் இன்று முடிவாகிறோமென்றாக.

பூ.—மாவலிவேள்வியின் மாணுருவாய்ச்சென்று
 மூவடிதாவென் நிர்ந்தவிம்மண்ணினை
 ஓரடிபிட்டு மரண்டா மடிதண்ணிலே
 தாவடிபட்டானு லின்னுமுற்றும்
 தூணியளந்தானு லின்னுமுற்றும். எ.

யாசாரீ— பற்றாபலியீன்
 வேள்வியில்— பஜ்ஞவாடத்திலே
 யான் உரு ஆப்— பரஹ்மசாரி கோஷத்தனைத்
 புடையனாப்
 சின்ன— போப்
 மு (ன்னு) அடிநர் என்று— ' என் கா
 லானே முன்னு அடிதா ' என்று
 இரங்க— பாசித்தா கீதோற்றுப் பெற்ற
 இ மன்னார்கை— இந்த பூமியை
 ஓர் அடி இட்டி— அதன் பாப்படங்கலும்
 காக்கக் கன்னையாங்கலும்

இரண்டாம் அடிதன்னிலை— இரண்டாவ
தான அடிதிலை
நாவு அடி. இட்டாணல்— மேலுலகங்களுள்
லாம் தனக்குள்ளேயாம்படி. தாவிபடி.
பிட்டவனாலே
இன்று முற்றும்;
* தரணி— பூம்பா திலோகத்தை
அளந்தாணல்— அளந்தவனாலே
இன்று முற்றும்.

* “பாணி” என்னும் வடசொல்லின்

உயர். சுட்டாம்பாட்டு. தாழையித்யாதி. கரையிலே தான்
 கழல். சிவனடி முடைத்தாய், மிகவும் பெரிதாயிருந்துள்ள பொய்
 காரிட்டுச் சான்ற சோலைக்கு உபலக்ஷணம். “மொய்ம்மாம்பூம்பொ
 ய்” இதுவாய். ஆம்பல்-உள்ளுண்டான புஷ்பங்களுக்கெல்லாம் உ
 தாமதமான பிதிப சேவழம் என்கிறபடியே தாமரை நெருங்கப் பூத்து
 உயர்வாகக்காண்கிறேன் “உள்ளே துஷ்டஸத்த்வம் கிடக்கிறது” என
 கிறார். இப்பொய்கையிலே அத்தபாதரத்தேதோடே சென்று இழிந்த
 பட்டு. கொடுங்காலமெல்லாம் “நம் சாபமோகஷித்துக்கு ஓராணை வ
 என்கிறவினாவோடே, அதிலுள்ளே வர்த்தித்தமுதலையாகிற வலையிலே
 வேழம் துயர்க்கேட. (க) “உருகுகுகுகெதீரெ” “ஹ ஸு ஸு ஸு”
 அது கிருக்கியுக்க, தான்கரைக்கியுக்க, (உ) “உருகுகுகுகெதீரெ”
 கொடுங்காலம் இப்படி. பாதைப்பட்ட ஸ்ரீகணேந்தராமுவாணுடைய “
 யாமல் திருவடிகளிலே காத்தப்பெற்றிலோமே” என்கிற கலேசம்
 னோர்பேருமான யாழிபணி கொண்டானுலின்றுமுற்றும். * அயர்வயு
 சேதந்தம் பெரிபதிருவடிபை மேற்கொண்டுசென்று, (ங) “உருகுகுகுகெதீரெ”
 என்கிறபடியே திருவாழிபாலே முதலையத் துணித்து அந்தச்சிறை
 கையில் பூவைத் திருவடிகளிலே யிடுவித்துக்கொண்டு இப்படி ரக்ஷித்
 வந்தோம். அதற்கித்யாதி. “கைம்மாவுக்கருள்செய்த” என்கிறப
 அப்படி அருள்செய்தவனுலே இன்று முடிவுசேதாம்.

இத்தால்- ஆச்சரிதனுடைய ஆர்த்திநீரச்சென்று ரக்ஷித்தவன் எ
 பெயெப்படி பண்ணுகின்றான்; ஆனாசென்று, அவனுலே நாங்கர் இன்று

மு.—வானத்தேமுந்த மழைமுகில்போலெங்கும்
 கானத்துமேய்ந்து களித்துவிளையாடி
 ஏனத்துருவாயிடந்த விம்மண்ணினைத்
 தானத்தேவைத்தானு லின்றுமுற்றந்
 தரணியிடந்தானு லின்றுமுற்றும். கூ.
 பதவுரை.

உண்கண்— அகாசக்கிலே

வினையுடைய

வினையுடைய

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வானத்தேழுந்த மழைமுகில்போல்.
கொண்டேழுந்த காளமேகம்போலே. இத்தால்- திருமேனியின் நிறத்தை
எங்கும் காணத்துமேய்ந்து. காட்டிலே ஒருபுறப்புகழ்பயமற எங்கும் ஸஞ்
கிழங்கு முதலானவற்றை ஜீவித்து. களித்துவிளையாடி. ஜாத்புசிதமான கர்
கொண்டு விளையாடி. ஏனத்துருவாய். நீருக்கும் சேற்றுக்குமிறயாத
புடையனாப். இடந்தவித்பாதி. அண்டித்தியில் நின்றும் ஒட்டுவிடுவித்தெடு
“நான்றிலிவழ்மண்ணும் தானத்தவே” என்னும்படி ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே
இன்று முடிவுதோம். தரணியித்பாதி. இப்படி நிமக்கநயான பூமியை
இன்று முடிவுதோம்.

இத்தால்-பச்சளபாபந்நையான பூமியை யெடுத்தவன், எங்களை விரஜ
னா நின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்களின்று முடிவுதோமென்கை.

அ. சிகபத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலை

மூ.—அங்கமலக்கண்ணன்றன்னை யசோதைக்கு

மங்கைநல்லார்கடாம் வந்துமுறைப்பட்ட

அங்கவாசொல்லைப் புதுவைக்கோன்பட்டன்சொல்

இங்கிவைவல்லவர்க் கேதமோன்றில்லையே. ம.

பதவுரை.

மங்கை— பருவத்தால் இளையாய்

நல்லார்கள் தாம்— கர்ஷணன் விஷயத்தில்

ஸ்ரீநஹமுடையான பெண்களானவர்கள்

ஆம் கமலம்— அழகிய செந்தாமரைப்பூப்

போன்ற

கண்ணன் தன்னை— திருக்கண்களைபுடைய

சொல்லை— சொற்களை

புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபு

கோன்— நிர்வாஹகரான

பட்டன்— பெரியாழ்வா

சொல் இவை— சொல்ல

இங்கு— இந்தலம்ஸாரத்தி

பெய்தது. இந்த லோகத்திலே ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்களுக்கு. ஏதாவது
செய்யவேண்டியவை யொன்றுமில்லாதபடி போம்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

அடிவரவு.—ஆற்றில் குண்டலம் தடம் தேனுகனாய்ச்சி
மாவலி தாழைவானத்து அங்கமலம் தன்னேர்.

ஆதிருமொழி- கக - க்கு, பாட்டு -உக0.

மூன்றும்பத்து, முதல் திருமொழி, தன்னேராயிரம் பற்றி

அ. திருவாய்ப்பாடியில் ப்ராப்தபௌவநைகளாய் லீலாபநா
தன் திறத்தில் அவன் துஸ்ஸஹுமான தீட்டிகளைச்செய்து தங்களை
நாபாரன யசோதைப்பிராட்டிக்குவந்து முறைப்பட்ட ப்ரகாரத்தை
கொண்டி. தாமும் அவர்களைப்போலேபேசி அவனுடைய அந்த லீலா
பனித்தாராய்ச்சினுர்-கீழ்; மாதர்ஸ்ஸேஹத்தாலே பலகாலும் அவனை
தம் அம்ம மூட்டியுப்போரும் யசோதைப்பிராட்டி, அவனுடைய ப்ரு
தம் அதுக்கநுரூபமல்லாதபடியான அதிமாநுஷ சேஷ்டதங்களையும் க
துடைய பிள்ளை ” என்று நினைத்திருக்கை தவிரந்து, “ அநியாயமு
னபானுன ஸர்வேச்வரன் ” என்றதுஸந்தித்து அவனைக்குறித்து அ
“ உனக்கம்மந்தாவஞ்சுவன் ” என்று பலகாலும் பேசின பாசாதத்தை,
கொண்டு தாமு மப்படியேபேசி அந்தாஸத்தை அநுபவிக்கிறார்- இத்தி

மூ.—தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்நடையிட்டு வ

பொன்னேய் நெய்யோடு பாலமுதுண்டொரு புள்ளு

மின்னேர் நுண்ணிடை வஞ்சமகள் கோங்கைதுஞ்ச

அன்னேயுன்னை யறிங்குகொண்டு இன்னார்நடவ

வஞ்சம் மகள்— வஞ்சகியான பூதநையான
வள்

துஞ்ச— மாளும்படி

கொங்கை— அவள் முலையிலே

வாய் வைத்த— திருப்பவளத்தை வைத்து
உண்ட

பிரானே— நாயனே!

அன்னே— \$ அம்மே!

உன்னே— இதுவரை என்பிள்ளையாக பாவி
க்கப்பட்ட உன்னே

அறிந்து கொண்டேன்—

மென்று இன்று அறிந்

(ஆகையால்)

உனக்கு— உனக்கு

அம்மம் தர— முலை கொடு

அஞ்சுவன்— பயப்படா

\$ “அம்மே!” என்

சொல்லுகிற வார்த்தை.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தன்னேரித்யாதி. “கர்ஷ்ணன் திருவாய்மலர்
வதரிக்கிறபோது அவனோடொக்க ஆயிரம் பிள்ளைகள் சேரப்பிறந்தார்கள்.
அவதொரு ப்ரஸித்தி உண்டிதே; பிறப்பாலும் வளர்ப்பாலும் வயஸ்ஸாலும்
அந்நியோந்யமுண்டான ஸ்நேஹத்தாலும் தன்னோடொக்கச் சொல்லலாம்பா
ரம் பிள்ளைகளோடேயாய்த்துத் தளர்நடையிட்டு வருவது.(க) “வாஸுதேவா”

என்றுபால்யம்தொடங்கிப் பெருமானையொழிய தரிக்கமாட்டாதஇனையபெரு
இவர்களும் பால்யமேதொடங்கி இவனையொழிய தரிக்கமாட்டாத ஸ்நேஹ
எப்போதுமொக்கக் கூடித்திரிகையாலே இவர்களோடேகூடியே தளர்ந
ன்னலாமிதே. “தளர்நடையிட்டு வருமவனே!” என்று ஸம்புத்தி.பொன்னே
முதுண்டு. செவ்விசுன்றாமலுருக்கித் துஞ்சினதாகையாலே பொன்னோடு
புடைத்தான நெய்யோடே,ரஸ்யமான பாலமுதையுமுண்டு. ஒருபுள்ளுவன்
புள்ளுவமாவது- மெய்ப்போலே யிருக்கும்பொய். உண்டிருக்கச்செய்தே ‘உ
கையாலே ‘அஸத்பவாதி’ என்று தோற்றுமிதே. ஒருபுள்ளுவனென்ற
விதியென்றபடி. பொய்யேதவழும். தளர்நடையிட்டுத் திரிகிறவன் அது
ரைப்போலே தவழுகிறதும் கீர்தரிமமென்று தோற்றுமிதே; ஆகையாலே

பெரும்பான்மை என்ற பொருள் “அம்மம்” என்கிற இவன்சொல்லும் பெரும்பான்மை என்ற பொருள் “அவன்” சொல்லை அதுஸரித்துச்சொல்லுகிறான்.

மு.—போன்போன் மஞ்சனமாட்டி யமுதுட்டிப் போனேன்
வண்பாரச்சகட மிறச்சாடி வடக்கிலகம் புக்கிருந்து
மின் பொனுண்ணிடையா ளொருகன்னியை வேற்றுரு
அன்பாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்

பதவுரை.

போன் போல்— போன் போல் (வடிவமுக
விளங்கும்படி)

மஞ்சனம் ஆட்டி— திருமஞ்சனம் செய்து

யமுது ஊட்டி— அமுது செய்யப் பண்ணி

போனேன்— யமுனை நீராடப்போன நான்

வரும் அளவு இப்பால் — வருவதற்கு
முன்னே

வடம்— வடிகதாய்

வடம்— வடிகதாயிருக்கிற

சகடம்— சகடமானது

புடம்— கட்டுக்குலைத் தமிழும்படி

சகடம்— திருவடிகளாலுதைத்து

வடக்கில்— இவ்வகத்துக்கு வடக்கிலுள்ள

அகம்— அகத்திலே

புக்கு இருந்து—

மின் போல்— மின்

துண்— ஸுருஷ்டி

இடையாள்— இ

ஒரு கன்னியை —

வேறு உருவம் செய்

சிறுநகங்களா

புடையன

அன்பா— கண்ட

ம்படியான

உன்னை இத்

‡ “ இருந்து ”

தைப்பாடு.

வ்யா. இசண்டாம்பாட்டு. பொன்னித்யாதி. திருமேனியழ
திருமஞ்சனஞ்செய்து, “ என்னினங் கொங்கையமுத முட்டி ”

செய்யப்பண்ணி, “ யமுனை நீராடப்போனேன் ” என்கிறபடியே

குளிப்பதாகப்போன நான் வருவதற்குமுன்னே. வண்பாரச்சகடமிற

விதாயிருக்கிற சகடமானது கட்டுக்குலைந்து முறிந்துபோம்படியாக

திருநெல்வேலி மாவட்டம், திருவாரூர், திருவாரூர், திருவாரூர், திருவாரூர்

மாயத்தொடு — குழையச் சமைத்த
பருப்போடு
ன்னொய்— வெண்ணொயை
ங்கி— விழுங்கியும்
ம்— குடத்தில் நிறைத்த
— தயிரை
த்து— அத்தோடே சாய்த்து
சி— அமுது செய்தும்
ப் மாயம்— பொய்யே ஆச்சர்யமான
து ஆன— மருதமக்களாய் நின்ற
ரை— அஸுரர்களை
ன்றுவித்து— விழுந்து முறியும்படி
பண்ணியும்

இன்று— இப்போது
நீ வந்தாய்— நீ ஒன்றும் செய்யாத
போலே வந்தாய்
இ மாயம்— இப்படிப்பட்ட ஆச்சர்ய
வல்ல— செய்ய வல்லவனாய்
பிள்ளை நம்பி— பிள்ளைத்தனத்தால்
நனைவ
உன்னை— இப்படிப்பட்ட உன்னை
நின்றார்— நடு நின்றவர்கள்
என் மகன் என்பர்— “என்னுடைய மகன்”
யாகச் சொல்லா நம்பி
அம்மா— ஸர்வஸ்வாமிபானவனை!
உன்னை இப்படி பூர்வவாத்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. கும்மாயமித்யாதி. குழையச் சமைத்துவைத்த பருப்பை வெண்ணொயையும் சேரவிழுங்கி. குடத்திற் பித்த்யாதி. குடத்திலே நிறைத்திருந்ததோடே (யா)சாய்த் (து)முதுசெய்தது. பொய்யித்யாதி. தங்கள் வேஷம் அதுவன்றித்தே, பொய்யே ஆச்சர்யமான மருதுகளாய் நின்ற அஸுரர்களை மறியவிடும்படி பண்ணி. இன்று நீ வந்தாய். இப்போது ஒன்றும் செய்யாதாரைப்போலே இம்மாயம்வல்ல பிள்ளை நம்பி. இந்த ஆச்சர்யங்களைச் செய்வவல்லனாய், பிள்ளைப் பூர்ணானாவனை!. உன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்றார். இப்படி யிருக்கிறவரையாசியறியாத நடுநின்றவர்கள் “என்னுடைய மகன்” என்று சொல்லுவார்கள். உன் யறிந்துகொண்டேன். நான் அங்ஙனன்றிக்கே, “என்மகனன்று” என்று சொல்லார்க்கும் ஸ்வாமி” என்றும் உன்னை உள்ளபடி யறிந்துகொண்டேன். உனது அனபின்பு, உனக்கம்மந்தர வஞ்சவன்.

† { கொய் ஆர்— கொய்தல் நிறைந்த
பூ— அழகிய
துசில்— புடவைகளை

பற்றி— பிடித்து

தனி நின்று— தனியனாய் நின்று

பல பல— எண்ணிறந்த

குற்றம்— தீம்புகளை

செய்தாய்— பண்ணினாய்;

பொய்யார்— கர்த்ரிமனே!

உன்னை— உன் விஷயமாக

பேசுவ— பிறர் பேசுகிற

புறம்பல— பொல்லாங்குகள்

புத்தகத்துக்கு— ஒருபு

உள— தகுந்துள்ளவ

கேட்டேன்— என்க

ஐயா— கர்த்ரிமர்க்

உன்னை இத்யா

† கொய்யார் பூந்த

கலின் கொய்ச்சகம். [

‘கொசாம்’ என்று உ

வழங்கும்.]

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மையாரித்யாதி. அஞ்சநத்தாலே
களையும், ஆதமகுணங்களில் பாதாநமான மடப்பத்தையும், குடிப்பிறப
பெண்களை. மையான்மைசெய்து. உன்பக்கலிலே ஸ்நேஹிநிகராய் தா
வசவர்த்திரிகளாகாதபடி உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே பிச்சே
அவர்களுடைய பின்னேபோய். கொய்யார்பூந்துகில்பற்றி. கொய்தலார்
கிய பரியட்டங்களைப் பிடித்து. இத்தால் - அவர்கள் பரியட்டங்களின்
பிடித்துக்கொண்டு, அவர்கள் பின்னேபோயென்கை. தனியின்று குற்
ஏகாந்த ஸ்தலத்திலேயின்று அவாச்யமான வ்யாபாசங்களை அபரிகண்ய
ஆவதென், நானொரு குற்றமும் செய்திலேன், நீ மற்றுக்கண்டாயோடு
யாதி. கர்த்ரிமனே! உன்னைப்பொல்லாங்கு பலவற்றையும் பிறர்சொல்
தகம் நிறைய வெழுதத்தக்கவை கேட்டேன். அவர்கள் சொல்லுமத
யோ ஸத்யம், நான்சொன்னதன்றோ ஸத்யமென்ன; ஐயா. இதென்ன
கொண்டாடுகிறாள். அன்றிக்கே, ஐயா வென்று - கர்த்ரிமர்க்கெல்லாய்
யென்கிறாளாதல். :உன்னையறிந்துகொண்டேன். உன்னை அதிலோகமான

பால்— தேர்ளாலே

மில்— காவடியில்

ணர்ந்த— கொண்டுவந்த பரிலே

ந்தொடு— அந்த பாதர்த்தோடே

பத்து— சாய்த்து

கி— அமுதுசெய்து

பு— பால்—உடம்பி லுண்டாகிற் முனைப்பாலே

ரடு— தாரகமாக உண்டு

அமு— அது பெருதபோது அமுக்க

மின்னைகள் போல— மின்னையோப் போல

நீ— நீ

விம்மி விம்மி— விக் விக்

அமுக்கின்ற— என் முலைப்பாலுண்டாகி

அபு— அபு

அபு— என் நாயனே!

உன்ன இத்தாது பூர்வத:

வ்யா. இத்தாம்பாட்டு. முப்போதுமிதபாதி. எப்போதும் கறப்பன கன. பச்ச செல்லும் போலே காணும் திருலாய்ப்பாடி. சிறுகாலையும் உச்சியும் அந்தியும் உறு பொழுதும் கடைந்து திரண்ட வேண்ணெயேர்டே; அக்காலங்களெல்லாவும் உடான செறியத் தோய்த்த தாபிரையும் விழுங்கி. கப்பாலிதபாதி. தேர்ளாலே இவ்விதிலே கொண்டுவந்த பால்களை, கொண்டுவந்த பாதர்த்தோடே சாய்த்துப்பருகி. இத்தாது. உடம்பில்முலைப்பால் தர்க்கமாகவுண்டு, அதுபெருதபோது அமும் பிப்போலே * என்னின்று கொங்கையிழை முன்கைக்கு கீபொருமிப் பொருமியமுலைப்பாவுண்ண யறிந்துகொண்டேன். இந்த அதிமர்நுஷ சேஷடித்ததைபுடையபெரியோரைனை “மதுஷ்யபலஜநீயன்ல்லன்” என்று அறிந்திகொண்டேன். உனக்கித்தாதி. பு, உனக்கம்மந்தரவஞ்சுவன்.

மூ.—கரும்பாரிளவயற் காய்கதிர்ச்செந்நெலைக் கற்றுகின்ற மண்டித்தின்ன விரும்பாக்கன்றோன்று கொண்டு விளங்குநீயிழ வேறிந்தபிரானே கரும்பார்மென்குழற் கன்னியொருத்திக்குச் சூழவலைவைத்துத்திரியும் அரம்பாவுண்ண யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. கா.

பதவுரை.

வாய்— விசர்ஸ்தான் வாய்விடே

பு— கரும்பு போல் லொடந்ததாய்

எறிந்த— விட்டுறந்த

பிரானே— உபகாரகனைவனே!

வயா. ஆறும்பாட்டு. கீரும்பிதயாதி. பரந்தவயலிலே க
பசங்காயான கதிரையுடைய செந்நெல்லை. கற்றூரிரை. கன்றுகளை
னது. மண்டித்தின்ன. விரும்பி மேல்விழுந்து தின்னுகிறக்கச்செய்தே
கோண்டு. தானும் தன்பாறைப்போலே பாஷியாறிற்கச்செய்தே, தின்
தொரு கன்றைக்கொண்டு. விளங்கனி வீழுவெறிந்துபிரானே. ஆகர்ஷ
விளாவிலுடைய பழங்கள் சிதறிவிழும்படியெறிந்த உபகாரகனே.
நிற்க, ஓரஸூரன் விளாவாய்வந்துநிற்க, இத்தையறிந்து, ஒன்றை
இரண்டையும் நிரலித்துப்பொகட்ட உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது
போதுமொக்கப் பூமாறுமைப்போலே வண்டிகளானவை நெருங்கப்படி
பதாய், ம்நூவாயிருந்துள்ள குழலையுடையளாய் நவ்யெளவரைபா
குழவலைவைத்துத் திரியுமரம்பா. “ வாசுதேவன்வலை ” என்றும், “ த
களி னகவலை ” என்றும், “கார்த்தகமலக்கண்ணென்னும் நெய்ந்
லுகிறபடியே - தம்பாமலகப்படுத்திக்கொள்ளும் திருக்கண்களாகி
மொக்க அவள் விஷபத்திலே வைத்து, அகப்படுமளவும் அர்ப்பரண
தீம்பனாவனே. உன்னையறிந்துகொண்டேன். ஏவம்புகளுனவுன்ன
டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனபின்பு, உனக்கம்மந்தாவஞ்சவன்.

பு. — மருட்டார்மென் குழல் கொண்டுபோழில்புக்கு வாய்வை
சுருட்டார்மென்குழற் கன்னியர்வந்துன்னைச் சுற்றுந்தோ
பொருட்டாய் மிலே எனம்பெருமானுன்னைப் பெற்றதற்
கரட்டாவுன்னே யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்

பதவுரை.

மருட்டு ஆர்— மிகவும் மதிமயங்கப் பண்

னுமதாய்

மேல்— ம்நூவான் த்வியைபுடைய

குழல் கொண்டு— வேயங்குழலைக்கொண்டு

போழில் புக்க—போகத்துக்கு ஏகார்தமான்

வந்து— குழலோ

உன்னை— குழலா

சுற்றும் தொழ— ந

சோதி நின்ற— ஜ்

தீவ நிலைய யுடைத்தான வேயங்குழலைக்கொண்டு போகத்துக்கேகாரத்தமா
 போய்ப்புக்குத் திருப்பவளத்திலே ஸவத்தாதி. அவ்வாயிர்த்யாதி. “க்
 பெண்கள் கிடாய்” என்று பெண்களைக் காத்துக்கொண்டுதிரியும் அவ்விடை
 சுருட்டாரித்யாதி. சுருண்டு, பூவாலே அலங்காரத்தமாய், மர்துவாயிருந்துள்ள
 பெண்களானவர்கள் குழலோசையாலே ப்ரேரிதராய்வந்து உன்னைக்குழநின்
 தால் வந்த தேஜஸ்ஸை யுடையனாய் நின்றவனே. பொருள்தாயமித்யாதி. எ
 னானவனே! இப்படி தீம்பனானவன்னைப் பின்னையாகப் பெற்ற குற்றமொழி
 ளார் என்றோடு காறுகாறென்ன எறிவார்களோடு ஓர்த்ததாய முடையே
 டிவன்னை யறிந்துகொண்டேன். இப்படி தீம்பனானவனே! உன்னை நன்றாக
 டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனபின்பு உனக்கம்மந்தரவஞ்சுவன். ..

மூ.—வாளாவாகிலுங் காணகில்லார் பிறர்மக்களை மையன்மைசெய்த
 தோளாலிட்டவ ரோடுதிளைத்து நீசொல்லப்படாதன செய்தார்
 கேளாராயர் குலத்தவரிப்பழி கேட்டேன் வாழ்வில்லை நந்தன்
 காளாயுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவ னம்மந்தரவே

பதவுரை.

வாளா ஆகிலும்— வெறுமனே யாகிலும்

[நீ தீம்பு செய்பா திருந்தாலு மென்று

கருத்து.]

காண கில்லார்— (உன் மினுக்குப் பொரு
 தவர்கள்) உன்னைக் காண வேண்டார்கள்;

(இப்படியிருக்கச் செய்தேயும்,)

பிறர் மக்களை— அபற் பெண்களை

மைபன்மை செய்து — உன்னிழகாலே
 மயக்கி

தோளால் }
 இட்டு — தோளாலே அனைத்து

சொல்லப் படாதன —

வொண்

நீ செய்தாய்— நீ செய்தா

ஆயர் குலத்தவர்— இடைக்

இ பழி— இப்படிப்பட்ட

கேளார்— கேட்கப் பொரு

கேட்டேன்! — [இது -

நெரித்துச்சொல்

வாழ்வு இல்லை — இச்சே

விஷாதாதிசயத்தாலே கைநெரித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தை,
 ஓங்காவ மிதியாத ஸ்ரீ நந்தகோபர்பிள்ளையான நீ இப்படி செ
 நிக்கே, அவர் உன்னைநியமித்து வளர்க்காமையிறே நீ யிப்படி
 உன்னையறிந்து கொண்டேன். பருவமிதுவாயிருக்க, செய்கிற
 உன்னை “நாட்டார்படியல்லலை” என்று அறிந்துகொண்டேன். உ
 உனக்கம்பந்தா வஞ்சுவன்.

...

...

...

மூ.—தாய்மார்போர் விற்கப்போவர் தம்ப்பன்மார் கற்றுகிற
 நீயாய்ப்பாடி யிளங்கன்னிமார்களை நோட்டவே கொண்
 காய்வார்க்கென்று முகப்பனவேசெய்து கண்டார்கழற
 ஆயாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவ னம்ம

பதவுரை.

தாய்மார்— தாய்மாரானவர்கள்
 போர் விற்க— மோர் விற்பதற்காக
 போவர்— (பெண்களை அகம்பார்க்க வை
 த்துவிட்டு) அபலாருக்குப் போவார்கள்;
 தம்ப்பன்மார்— தம்ப்பன்மா ரானவர்கள்
 கன்று ஆ நிரை பின்பு— இளம்பசுக் கூட்
 டத்தின் பின்னே
 போவர்— போகா நிற்பர்கள்;
 நீ— அந்தஸமயம் பார்த்திருக்கிற நீ
 ஆய் பாடி— இடைச் சேரியிலுள்ள
 இன கன்னிமார்களை— நவயளவநைகளான
 பெண்களை
 போட்ட—உன்நினைவுக்குவாய்க்குமிடங்களில்

கொண்டு போதி—
 காய்வார்க்கு— உ
 என்றும்— எப்பி
 உகப்பனவே— உக
 செய்து— செய்த
 கண்டார்— உன்
 கழற— (மனம்
 திரியும்— திரியா
 ஆயா— இடைக்
 உன்னை இதை

ல்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தாய்மாரித்பாடி. பெண்களை

உன்னினைவுக்கு வாய்க்கும்படி. கொண்டுபோதி. அதாவது - உனக்கு அருகிலே கொண்டுபோகாதின்று பென்றபடி. தாய்மார் தம்பபன்மார் பேஷிளம்ப முண்டாகையாலும், அவ்வகர்தானே அபிமதஸ்தலமா யிருக்கக் கூடாது. மாதிகமாக ஆரேனும் வரக்கூடும் ” என்றிறே ஸ்தலாந்தரம் தேடிப் போகாய்வார்க்கென்றும் உகப்பனவேசெய்து, உன் குணத்திலும் தோஷத்தைகளாய், உன்பக்கல் தீவெஷபராயேபோரும் சிசபாலாதிகளுக்கு, ‘கொல்லிடம்பெற்றோம்’ என்று ஸர்வகாலமும் உகக்கும்படியானவற்றைச் செய்து திரியுமாயா, காய்வாரன்றிக்கே, உனக்கு நல்லவர்களாய் நீ செய்கிற வயாவர்கள் நீ செய்கிற தீம்புபொருடல் நியமிக்கும்படி திரியாநிற்கிற ஆயனே தன்னையும் பார்க்கிறிலையே பென்னை. உன்னை யறிந்துகொண்டேன். நீ யாகிலும் உன்னுடைய அதிமாநுஷ சேஷத்தங்களைக் கண்ட பின்பு, உன் ஸஜாதியனல்லன் ” என்று அறிந்துகொண்டேன். உனக்கிடயாதி. ஆகியுமம்மந்தாவஞ்சுவன்.

மூ.—தோத்தார் பூங்குழற்கன்னி யொருத்தியைச் சோலைத்தடங்கே
மூத்தார் கொங்கைபுணர்ந்திரா நாழிகை மூவேழுசென்றபின்
ஒத்தார்க்கொத்தன பேசுவருன்னை யுரப்பவே நாளுன்று ம
அத்தாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவ. நம்மந்தாரே

பதவுரை.

தோத்து— கொத்தாய்

ஆர்— சேர்ந்திருந்துள்ள

பூ— பூக்களணிந்த

குழல்— கூந்தலையுடையளாய்

கன்னி— நவபளவையான

ஒருத்தியை— ஒருத்தியை

தடம்— இடமுடைத்தான

சோலை—சோலையிலே

வந்தாய்— வீடுவந்து

உன்னை— உன் திறத்தில்

ஒத்தார்க்கு ஒத்தன —

வேண்டி

பேசுவர்— குற்றம் சொல்

உரப்ப — (இப்படியிரு

“ இன்னும் ” என்று குறிக்கப்படுகிறவா னொருத்தியை. சோலைத்தேயுடைய சோலையிலே கொண்டுபுக்கு. முத்தார்கொங்கைபுணர்ந்தவர்க்குத்தான் முகையிலே ஸம்சலேஷித்து. இராமாழிகை பூவேயுடைய பூவையையே மற்ருகின் வந்தாய். ஒத்தார்க்கொத்தன பேசுவருவாகையாலே வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவது சொல்லுவருன்னை. உயர்க்கெல்லா மிடமாய்ப்படி செய்பாடுகின்ற பெண்கை. உரப்புவேயுடைய பிடுக்கிற் புன்னைக் கொடுக்கவேன்றால் நான் ஏகதேசமும் கூறியிருக்கின்றேன். தாய்மார் சுகழியார்களோ? “ உன்னுடைய முத்தாலை அது என்னை செய்புப்போகிறதில்லை. அத்தா. என்னுடைய பிடுக்கென்கொண்டேன். உன்னுடைய அகிமாதுஷம் கண்டபின்னை. “ அதுகொண்டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனபின்பு உனக்கம்மந்தரவஞ்சு

அ. நிகமத்தின், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித்

மு.—காரார்மேனிரிந்த தெம்பிராணைக் கடிக்கமழ் பூங்குழலாய்
ஆராவின்னமுதுண்ணத் தருவனம்மந்தாரே னென்ற
பாசார்தொல்புகழான் புதுவைமன்னன் பட்டர்பிரான்
ஏராரின்னிரை மாலைவல்லா ரிருடேகே நடியாரே.

புதுவரை.

கார் ஆர்— மேகத்தோடொத்த
மேனிரிந்த— திருமேனிரித்தையுடையனாய்
எம் பிராணை— எனக்கு உபகாரகனவனை
கடிக்கமழ்— வாஸனை விசாரின்ற

பு— பூக்கையையணிந்த
குழல்— கூந்தலையுடைய
ஆப்ச்சி— யசோதைப் பிராட்டி.

ஆர்— ஒருக்காலும் தெகுட்டாததாய்

பார்— பூமிப்பரம்
ஆர்— நின்றத் திரு
தொல்— ஸ்வாபாவி
புகழான்— கீர்த்தி
புதுவை— திருப்பு
மன்னன்— நிர்வாண
பட்டர் பிரான்—
சொன்ன— அருளி

ந்த நான் உன்னை யறிந்துகொண்டபின்பு, “ உனக்கம்மந்தரேன், அஞ்சுவன்
 ன்ன சொல்லை. பாராரித்யாதி. விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு
 ரிருந்தவிடமெங்கும்கொண்டாடுகைபாலேபூமியெங்கும்நிறைந்திருப்பதாய்
 புகழையுண்டாய், திருப்புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார்
 லான. ஏராரித்யாதி. இயலழகால்மிக்கு, அதுக்குமேலே இனியவிசையெ
 ள்ள ஸந்தர்ப்பத்தை ஸாதிப்பாயமாகவல்லவர்கள், இருமேகசனடியாரே.
 பட்டிபுகிராமல் ஸ்வரூபாநுபமாக நடக்கும்படி நிர்வாகிக்குமவனுக்கு
 பெறுவர்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—தன்னோர் போன் கும்மாபம் மையார் முப்போ
 கரும்பு மருட்டார் வாளா தாய்மார் தோத்தார் காரா ரஞ்சாம்

ஆ - திருமொழி, உய - க்கு, பாட்டு - ௨௨௦.

மூன்றாம் பத்து - இரண்டாம் திருமொழி - அஞ்சுவண்ணனை, ப

அ. “ அம்மமுண்ணத்துயிலெழாய் ” என்றும் “ சணநன்றணிமுலைபுண்
 னும் “ இவன்பருவத்துக்கு அதுகுணமான தாரகமிது ” என்றுநினைத்து
 முலைகொடுத்துப்போரும் மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி, இவனுடைய
 கண்டு இவன்பக்கல் புத்தரத்வாதி ப்ரதிபத்தி குலைந்து தேவதாப்ரதிபத்தி
 “ அம்மமுண்ணவேணும் ” என்று அழச்செய்தேயும், “ உன்னையறிந்து
 க்கம்மந்தரவஞ்சுவன் ” என்று பலகாலும் சொன்ன ப்ரகாரத்தை, தாம
 அறுபவித்தாராய் நின்றார்-கீழ்; அவள் அத்தை அப்போதேமறந்து, மு
 டைய புத்தரனாகவே இவனை ப்ரதிபத்திபண்ணி அபிமாநித்து, ப்ராஹ்மண
 ப்ரஹ்மசார்ய மறுஷ்டித்து, பின்பு கார்ஹஸ்த்ய மதுஷ்டிக்கை தர்மமாய்
 இடையர்க்கும் இளம்பருவத்தில் கன்றுகள்மேய்த்து, பக்வரானபின்பு

மூ. — அஞ்சனவண்ணனை யாயர்கோலக்கொழுந்தினை
 மஞ்சனமாட்டி மனைகடோறுந்திரியாமே
 கஞ்சனைக்காய்ந்த கழலடிநொவக்கன்றின்பின்
 என்செயப் பிள்ளையைப் போக்கினெல்லேபாவ

பதவுரை.

அஞ்சனம் — மைபோன்ற
 வண்ணனை — திருமேனியைப் புடையவனும்
 ஆயர் கோலம் — இடைக்கோலம்பூண்டவனும்
 கொழுந்தினை — அவ்விடையர்களுக்குத்தலை
 வனான கண்ணனை
 மஞ்சனம் ஆட்டி — கீராட்டி
 மனைகள்தோறும் — பிறர்மனைகள்தோறும்
 திரியாமே — (தன்மேனியிற்போல்) திரியக்
 கண்டிருக்கப்பெருமல்
 கஞ்சனை — கம்ஸனை
 காய்ந்த — உதைத்த

கழல் — வீரக்கழலை
 அடி — திருவடிகளா
 கோலம் — நொம்படிய
 கன்றின்பின் — புல்லே
 திரியும்
 பிள்ளையை — என்பிள்ளை
 என்செய — ஏதுக்கா
 போக்கினேன் — டே
 எல்லே பாவமே — என்
 பாவமிருந்தபடி
 என்று வெறுத்து

வ்யா. முதற்பாட்டி. அஞ்சனவண்ணனை. * கண்டவர்கள் கண்ட
 நம்போலே யிருண்டிருக்கிற திருமேனியை புடையவனை. அஞ்சனம் -
 யிறே. ஆயரித்யாதி. கன்றுகளின்பின்னேபோகிறபோதை நடையின்
 யின் குறுவெயர்ப்பும் அலைந்த திருக்குழல்களும் திருக்கையில் பிடித்த
 ஆயர்கோலத்தையுடையனும், அவர்களுக்கு முன்னோடிக் காயம்பார்க்க
 அன்றிக்கே, வேரிலே வெக்கைதட்டினால் கொழுந்து முற்பட வாடுமாடு
 ஒருநொவுவந்தால் முதல் தன்முகம் வாடுப்படியிருக்கையாலே “ கொ
 வுமாம். “ ஆயர்கொழுந்தாய் ” என்றாரிறே ஆழ்வார். மஞ்சனம்தான்
 மஞ்சனமாட்டி ” என்கிறபடியே திருமேனியழகு விளங்கும்படி திருமே
 னிலேயே பிறர்மேனியை காயம் செய்யாதிருந்த திரியாததன்மருங்கப்பி

று— பற்றும்படியான்
 சள்— மஞ்சளை
 — திருமேனியில் பூசிக்கொண்டு
 யில்— ஆய்ப்பாடியிலுள்ள
 வைமாரொடு— பெண்களோடே
 இல்— தன்னை உபேகசித்து வினாயா
 கிறவர்களுடைய மணற்கொட்டகங்களை
 தத்து— திருவடியாலழித்து
 கும்— எவ்விடங்களிலும்
 ம செய்து— இப்படிப்பட்ட தீம்புகளைச்
 செய்து

திரியாமே — திரியாதபடி
 கன்று — கன்றுகளுடைய
 தூளி உடை — தூளிகளாலே வ்யாபி
 வேடர் — வேடர்திரிகிற
 கள்ளிடை — காட்டிலே
 கன்றின் பின் — கன்றுகளின் பின்னே
 என் பின்னைய — என்னுடைய கண்
 எற்றுக்கு — எதுக்காக
 போக்கினேன் — போகவிட்டேன்?
 எல்லே! பாவமே.

வ்யா. இரண்டாம் பர்ட்டு. பற்றுமஞ்சள்பூசி. ஊர்ப் பெண்கள் தங்களுக்கு
 க்கு மஞ்சள் அரைத்தால்தீபந்றுப்பார்ப்பது இவனுடம்பிலேயாப்த்து. ஒருத்தர் இ
 த்திலே ஒருத்தரிடமுகாதே தனித்தனியேயிழுக்கி, பற்றுப்பார்க்கையாலே திருமேன
 மஞ்சள் பூசி ஒற்போலே யிருக்குமாய்த்து. அத்தகையபற்ற “ பற்றுமஞ்சள்பூசி
 ன். ‘பாடியில்-பாவைமாரொடு. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள பெண்களோடே. சிற்றில்
 தன்னை உபேகசித்திருந்து வினாயாகிறவர்களுடைய கொட்டகங்களை யழித்து.
 மசெய்து திரியாமே. இப்புடைகளிலே எங்கும் தீம்புகளைச்செய்து திரியாதபடியாக
 திரியக்கண்டிருக்கையோலே காணும் இவ்வதானாகப்பது. கற்றுத்தாளியுடை
 றிடை. முன்வருகிறவர்களைத் தெரிபாதபடி கன்றுகளினுடைய தூளியாலே வ்யாப
 டிச்சுப்பறிக்கும் வேடர் ஸஞ்சரிக்கிற காட்டிலே. கன்றின் பின் எற்றுக்கென்பிள
 க்கினேன். புறம்பொன்றையும் பார்க்கவொட்டாதே தன்பின்னே ஓடித்திரியப்பண்
 றுகளின் பின்னே என்ன பரபொஜுத்துக்காக என் பின்னையப் போகவிட்டேன்.
 மே. பூர்வவத்.

கண்ணகியா சொதி — ஸௌந்தரப் பூர்த்தியை
யுடையபரான பெண்களோடே

பொன் — அழகிய

மணி — கீரைத்தம்போன்ற

மேனி — திருமேனியானது

காந்திராமம் — பரத்திராமம்

புழுதி ஆடி — புழுதியிலகிந்து

திரியாமே — திரியாதபடி

கல் — மலைபான்

மணி நின்று அதி

யழைக்கிற

பிடுகிற த்

பெயும்பு

கான் அதரிடை

கன்றின் பின்

போக்கினேன்

வா. மூன்றாம்பாட்டு. நன்மணியித்யாதி. நல்லாதற்க்கள்
கண்ணகியுடையபரான பூர்த்தியையுடையபரான பெ
ண்மணிகளன்றிக்கே காடோறும். பொன்னித்யாதி. அழகிய நீலரத்த
மேனி அவர்களோடு இப்புகொள்ளுகைபரலே புழுதியாடித் தி
யாடிப் பண்கடோறும் திரிபக்காண்பதிலும் இப்படி புழுதியாடித்
காணும் இவ்வந்தாகத்திருப்பது. கன்மணியித்யாதி. “ கன்
வண் வண்பு கானில் ” என்கிறபடியே மலைமேல் காடுகளிலே க
ஜாத்தபுத்தமாக இவன் கன்றுகளை யழைக்கிற த்வநிபாலும், அவை
யும். அக்குண்டான மலைபான்னு மணித்தவநிபாலே நின்று பரத்திர
யாமே வழியிலே கன்றின்பின்னே. என் மணிவண்ணனைப் போக்கிலே
கண்டவாறே வெருண்டோடுகிற கன்றுகளின்பின்னே, எனக்கருப
ன்ற வடிவையுடையவனைப் போகவிட்டேன். எல்லேபாவமே.

மூ.—வண்ணக்கருங்குழன் மாதர்வந்தலர்தூற்றிடப்
பண்ணிப்பலசெய்திப்பாடி யெங்குந்திரியாமே
கண்ணுக்கினியானைக் கானதரிடைக்கன்றின்
எண்ணற்கரியானைப் போக்கினே எல்லேபாவமே

பென்று பரிகரிக்க வொண்ணாதபடியான தீம்புகளைச் செய்து இவ்வுலகையாக. அலர்தூற்றுகையும் இவனிப்படி செய்கையுந்தானே ரஸமாயிருக்க டிவருக்கு. கண்ணுக்கினியான. தீம்பாலே நெஞ்சுகள் புண்பட்டாலு வாங்கவொண்ணாதபடி தர்ஷடிப்பிடுவது யிருக்குமவனை. எண்ணற்கரியான பெறப்பார்ப்பார்க்கு நினைக்கைக்கும் அரியனாவனை. கானதரிடைக்கக் கணைன். இப்படி தூர்லபனவனைக் காட்டுவழியிலே கன்றுகளின்பின்னே எல்லேபாவமே.

...

...

...

...

மூ.—அவ்வவ்விடம்புக்கவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கனாய்க்
கோவ்வைக்கனிவாய் கோடுத்துக் கூழமைசெய்யாமே
எவ்வஞ்சிலையுடைவேடர் கானிடைக்கன்றின்பின்
தேய்வத்திலேவனைப் போக்கினே நெல்லேபாவமே.

பதவுரை.

தெய்வம்— தேவர்களுக்கு
தலைவனை— நிர்வாஹகனாவனை
அ அ இடம்— மச்சு, மானிகை முதலான
அவ்வவ இடங்களிலே
புக்கு— ஏகாந்தமாகச் சென்றுபுக்கு
அ ஆயர் பெண்டிர்க்கு — அவ்விடைப்
பெண்களுக்கு
அணுக்கனாய்— அந்தரங்கனாய்
கோவ்வை கனி— கோவைக்கனியோடொத்த
வாய்— திருவதரத்தை

கொடுத்து — அவர்க
கூழமை செய்யாமே—
எவ்வம்— பயங்கரமாக
சிலை } வில்லைக் கையிடு
உடை }
வேடர்— வேடர் திரிக
கானிடை— காட்டிலே
கன்றின் பின் போக்கி
பாவமே

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அவ்வவ்விடம்புக்கு. * மச்சொடு மான
லான அவ்வவ ஸ்தலங்களிலே பிறர்க்குத் தெரியாதபடி சென்றுபுக்கு.

யோஜனைக்கு எவ்வும் என்கிறவிடத்தில் வகரவொற்று, கீழிலடிகளுக்கு யாலே வந்துகிடக்கிற வித்தனை. இப்படி யிருந்துள்ள சிலைப்பாடையாக்கிற காட்டிடத்திலே. கன்றின்பின் தேய்வத் தலைவனைப் போக்கினேன். கன்றுகளின்பின்னே தேவர்களுக்குத் தலையானவனைப் போக்கிட்டேன்.

மூ.—மிடறுமெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் விழுங்கிப்பாடி
படிநுபலசெய்திப்பாடி யெங்குந்திரியாமே
கடிநுபலதிரி கானதரிடைக் கன்றின்பின்
இடறவென்பிள்ளையைப் போக்கினே னெல்லேபாவெ

பதவுரை.

வெண்ணெய்— வெண்ணெயை
மிடறு— கழுத்திலே
மெழுமெழுத்து ஓட— (உறுத்தாமல்)
மெழுமெழுத்து உள்ளே யோமிட்படி
விழுங்கி— அமுது செய்து
போய்— புறம்பு போய்
பல— அளவற்ற
படிநு— தீம்புகளை
செய்து— செய்து
இ பாடி எங்கும்— இச்சேரிபெங்கும்

திரியாமே— திரியாத
பல கடிநு— பல காட்கு
திரி— திரியா நின்று
கான் அதரிடை— கா
கன்றின் பின்— கன்
இடற— தட்டித் திரிய
என் பிள்ளையை — என்

போக்கினேன் என்

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. மிடறு மெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் வ
தால் - வெண்ணெய் விழுங்கும்போதை அநாயாஸம் சொல்லுகிறது.
பூபாதிகள் அமுதுசெய்யும்போது குறிக்கொண்டு திருப்பவளத்திலே
மெள்ள மிடற்றுக்குக்கீழே யிழிச்சவேணுமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே,
ணெய் தடங்கையா விழுங்கிப் ” என்றும், “ தடாநிறைந்த வெள்ளி
வெண்ணெயை வாரிவிடவிழங்கிட்டு ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வெண்

வைகளைப் பற்றிக் கீழ்ப்பது, கிற்றில்களை யழிப்பது, “தொட்டுதைத்
 னாமப்பற்றி மெப்பிணக் கிட்டக்கால்” என்கிறபடியே அவர்களோடே
 மெப்பிணக் கிடுவதாய்ச் செல்லும் வப்பாரங்களுக்கு ஓவதில்லையே
 உவை அவாச்யமுமாய் அஸங்க்யேயமுமா யிருக்கையாலேயிறே “
 “பல” என்றும் இவள் அடக்கிச் சொல்லிவிட்டது. இப்படி செய்து. இ
 யோமே. ஓரகமிரண்டகத்தா வன்றிக்கே, ஒருதெரு இரண்டுதெருவாவ
 லகூடம் குடிபாய் ஒருகோல் ஒருமனையான் இத்திருவாய்ப்பாடியெங்கும்
 யாக. “அஞ்சவுரப்பாளசோதைபாணுட விட்டிட்டிருக்கும்” என்கிறபடி
 செய்பாதின்றால் பயப்பட நிமிமாதே “நம்முடைய பிள்ளையும் ஸமர்த்
 யப்பெற்றோம்” என்று இது தன்னைக்கண்டு உகந்திருக்குமவனிறே.
 படி. திரியாதபடி போகவிட்டேனென்று க்லைசிக்கிறது.

கடிறுபலதிரி. களிறுகள் பலவும்திரிகிற. “கெளிறு” என்கிற
 கடிறு” என்னுமாயோலே, களிறு என்கிற வித்தை, “கடிறு” என்கிற
 ளன்” என்று டகரத்துக்கு ளகரமாகச் சொல்லுகிறப்போலே, களிறு
 ளகரத்துக்கு டகரமாகச் சொல்லுகிறது. ஆனைகள் பலவும்திரிகிற வெ
 டானைகள் ஆனைக்கண்டால் ஓடித்தொடர்ந்து விழவிட்டுக் கொல்லு” என
 ளுகிறாள். கானதரிடை. காட்டுவழியிடத்திலே. அதாவது- கிற்றடிப்ப
 வாய் வலவாய்ப்போக இடமற்றிருக்குமிறே. கன்றின்பின். அதிலும்
 போய் வருகையன்றிக்கே, புல்லுக்கண்டவிடத்திலே நுழைந்து போகா
 பிண்ணை திரியவேணுமே. இடறவேன்பிள்ளையைப் போக்கினேன். இப்
 படியாக ஸ்குமாரனான் வென்பிள்ளையைப் போகவிட்டேன். எல்லேயா

மூ.—வள்ளிநுடங்கிடைமாதர் வந்தலர்துற்றிடத்

துள்ளிவிளையாடித் தோழரோடு திரியாமே

களள்ளியுணங்குவெங் கானதரிடைக்கன்றின்பின்

புள்ளின்றலைவனைப் போக்கினேனெல்லே பாவமே.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. வள்ளியித்பாதி. வள்ளி- கொடி. கொடி இடையையுடையரான பெண்கள் வந்து தங்கள் திறத்தில் இவன் செல்லிப் பழிதூற்ற. உளைய விளையாடினால் பழிதூற்றா திரார்க்கிறீர். துழரோடு திரியாமே. இப்படி இவர்கள் வந்து பழிதூற்றுகின்றால் ஒருசமயம் இது தன்னையே தனக்கேற்றமாகக்கொண்டு கர்வித்து, குழங்கன் றுகள் மாபோலே நிலத்தில் மிதித்து நடவாதே துள்ளிக்கொண்டு விடுகாதித்த பிள்ளைகளான தோழன்மாரோடே திரியாதபடியாக. கள்ளியுணங்குவேறின் பின். அநாவர்ஷடியாலும் பசுமைமாறாத கள்ளியானது நிலவெம்மை பசுமையழிந்து உலரும்படி அத்புஷ்ணமான காட்டுவழியிலே கன்றுகளிற் தலைவனைப்போக்கினேன். பெரியதிருவடிக்கு நாயகனுப் அவன் மேற்கு மதொழிய ஒருகாலமும் கால்நடைதந்து திரியாதவனைப் போக்கினேன்.

மூ.—பன்னிருதிங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட வப்பாங்கினால் என்னிளங்கோங்கை யமுதமூட்டி நீ யெடுத்தியான் பொன்னடிநோவப்புலரியே காணிற்கழின்பின் என்னிளஞ்சிங்கத்தைப் போக்கினேனெல்லே பாவ

பதவுரை.

பத்து இரண்டு திங்கள் —	பன்னிரண்டு	சுட்டி எடுத்து—	ஊ
	மாஸம்	என்—	எனக்கு
வயிற்றில் கொண்ட—	(பிள்ளைக்கு நலுக்	இள சிங்கத்தை—	இள
கம் வாசாமல்) வயிற்றிலே வைத்து			
	நோக்கின	பொன்—	ஸ்குடமா
அப்பாங்கினால்—	மிகப்பாங்காக நடத்திப்	அடி—	திருவடிகள்
	போந்த ஸ்வேஹத்தாலே	நோவ—	ரோம்படிய
யான்—	தாயான நான்	புலரி—	விடியிற் கால்
என்—	என்னுடைய	கானில்—	காட்டிலே
இள—	குழைந்திருக்கிற	கன்றின் பின்—	கன்று

கொண்டு போந்தபடி சொல்லுகிறார். இப்படி ஸ்ரீரெவரேந்திர சிவான லென்னுன
பாஸ்யூட்டி யானெடுத்தது. பிள்ளை முழுசி முலை நெருங்காலத்தில் “வாக
க்கையன்றிக் கே, குழைந்திருக்கும்படியைப்பற்ற “இளமுலை” என்கிற
தமென்சையாலே- முலைப்பாலென்கிறது. ஊட்டியெடுத்தபாலென்றது-
ஒக்கலையிலெடுத்ததுக்கொண்டுதிரிந்து வளர்த்துவைத்தெனென்கை. போ
ரியேகாணிற் கன்றின்பின். *தன்போதுகொண்ட தனிச “நெரிஞ்சி” எ
தம் ம்ருதுவாய் ஸ்பர்ஹனையமான திருவடிகள் கடிநஸ்தலத்திலே நடக்க
நோம்படியாக, சிறுகாலே காட்டிலே மேய்ச்சல் கண்டவிடத்திலேயே
பின்னே, என்னிளஞ்சிங்கத்தைப் போக்கினேன். என்னுடைய பிள்ளையா
வளர்க்கையாலே விஹமக்கன்றுபோலே செருக்கித்திரித்தவனைப்
எல்லெபாவ மே.

மு.—குடையுஞ்செருப்புங் கோடாதே தாமோதரனைான்
உடையுங்கடியனனுன்று வெம்பரற்களுடைக்
கடியவெங்கானிடைக் காலடிநோவக கன்றின்பின்
கோடியேனென்பிள்ளையைப் போக்கினேனெல்லெ பா

பதவுரை.

குடையும்.— (வெப்பிலுக்கு ரக்ஷகமான்)
குடையையும்

செருப்பும்.— (நிலிவம்மை முதலிய வற்
றுக்கு ரக்ஷகமான்) செருப்பையும்

கோடாதே— கோடாமல்

தாமோதரனை— வயிற்றில் சுயிற்றுத்தழும்
பையுடையனான் கண்ணனை

நான்— தாயான நான்

உடையும்.— (ஸ்ரீரெவரேந்திர சிவான)

கடியன— கடியனவாய்

உன்னு— காலிலே உன்னு

வெம்— கால் வைக்க முடி

பரற்கள் உடை— பருக்கா

கடிய வெம்— அதுபுஷ்ட

கானிடை— காட்டிலே

கால் அடி நோவ— உள்ள

கன்றின் பின்— கன்றுக்க

கோடியேன்— கடியபரக்க

மூ.—என்றுமெனக்கினியர்களை யெம்மணிவண்ணனைக்
கன்றின்பின்போக்கினே நென்றசோதைகழறிய
பொன்றிக்குமாடப் புதுவையர்கோன் பட்டன்சொல்
இன்றமிழ்மலைகள் வல்லவர்க்கிடரில்லையே. 10.

பதவுரை.

என்றும்— “எப்போதும்
எனக்கு— தாயான எனக்கு
இனியானே— பரியனாய்
என்— எனக்கு அதுபவிக்கவாய்ப்புடைய
மணி வண்ணனை— நிரதநம்போன்ற வடி
வையுடையனவனை
கன்றின் பின்— கன்றுகளின் பின்னே
போக்கினேன்— காட்டில் போகவிட்டேன்”
என்று— என்று
ஆசோதை— யசோதைப் பிராட்டி
கழறிய— மனம் வருந்திச் சொன்ன சொ
லல்ல
பொன்— பொன்னாலே செய்யப்பட்டதாய்

திகழ்— ஒளிவிடா நின்று
மட்டம்— மாடங்களை யுடைய
புதுவையர்— திருப்புதுவையர்
கோன்— கிர்வாஹகான்
பட்டன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச் செய்த
இன்— போக்யமயிருந்து
தமிழ் மலை— தமிழ்த்
வல்லவர்க்கு— ஓசவல்லவர்க்கு
இடர்— துக்க மென்பது
இல்லை— இல்லாமற் போய்

வ்யா. என்று மெனக்கினியர்களை. இப்போது செய்கையன்றிக்கே,
திலும் எனக்கு ரஸாவஹனாவனை. என்மணிவண்ணனை. எனக்கு அது
ரதநம்போன்ற வடிவையுடையவனை. கன்றின்பின்போக்கினேனென்றசோதை
தறியாதே கன்றுகளின்பின் போகவிட்டேன் ” என்று யசோதைப்பிராட்டி
ச்சொன்னதை. பொன்றிக்குமாடப் புதுவையர்கோன் பட்டன்சொல். பொன்
பட்டு விளங்கா நின்றுள்ள மாடங்களை யுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்ளார்
சான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த. இன்றமிழ்தயாதி. சப்தார்த்தங்கர்

மூன்றும்பத்து, டூன்றும் திருமொழி, சீலைக்குதம்பை-ப் பரீவுசம்.

அ. ஜாத்புசித தர்மமாகையாலே பவனைக் கன்றுகள் மேய்க்கப் போகவிட்ட ப்பிராட்டி, அவன் போனவந்தாம் தத்விச்சேஷா ஸஹையாப்பக்கொண்டி, அவன் றபோது செய்யும் விலாசேஷ்டிதங்களை யெல்லாம் சொல்லி, இப்படிசெப்து திரிமனை ஏதுக்காகப் போகவிட்டேன் என்றும், அவனுடைய பகர்த்தவத்தையும் போகிவன் கொடுமைகளையு மறுஸந்தித்து, இப்படி ஸாகுமாரானவனை இத்தக்கொடியில கன்றுகளின்பின்னே போகவிட்டேன் என்றும் கீலைக்குதுச் சொன்ன ப்ரகாரங்மம் அப்படியே அவனைக்குறித்துப்பேசி யதுபவித்தாராய் நின்றார்கீழ்; கன்றுகளைது டீண்டு வருகிறபோது அவன் எதிரே சென்று அவனுடைய திருமேனியையும் தத்தையும் கண்டு ப்ரிதையாய், தானதுபவித்துப் பலர்க்கு மஹத்துங்காட்டி, லேல என்னைப்போல் பின்னேபெற்றா ரீல்லெயென்பது; நான் வாழ்வையுசந்து, உன்னைக்மய்க்கப் போகவிட்டேன், என்னைப்போலே கடிசுசித்தையா விருப்பாரொருவ்ந்ரி யன்பது; உன்னுடைய திருமேனியெல்லாம் கற்றுத்துவிரியா யிருக்கிறதுகான், நீமவை சேமித்துவைத்தேன், நீராடி யமுதுசெப்பென்பது; குடையும் டெருப்பும் டெபாலே திருவடிகளும் வெதும்பித்திருக்கண்களும் சிவந்து திருமேனியுமவசுடலை யபகான் என்பதாய்; பின்னையும் பலவற்றையும் அவனைக்குறித்துச் சொல்லிக்கொன்று, “கண்ணா நீ நானாத்தொட்டுக் கன்றின்பின் போகேல் கோலஞ்செய் திங்கையுமுதளவாக வவன் செய்யுமவையும் தவிருமவையும் கற்பித்த யாசரங்களை டெல்வஸ்தாபந்நராப்பக்கொண்டு, தம்முடைய ப்ரேமாதிகபத்தாலே தாமுமவனைக்குறித்துப்பேசி, அந்த ரஸத்தை யதுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில்.

மூ.—சீலைக்குதம்பையொருகா தோருகாது செந்நிறமேற்றேன்றிப்பூக்

கோலப்பனைக்கச்சங் கூறையுடையங் குளிர்முத்தின் கோடாலமும்
காலப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேட்டத்தைவந்து காணார்
ஞாலத்துப்புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர் நானே மற்றருமில்லை. க.

வேடத்தை— வேஷத்தை
வந்து காணீர்— வந்து பாருங்கள்;
நங்கை மீர்— ஒன்றிலும் குறைவில்லாத
பெண்டிற்காள்!
ஞாலத்து— பூமண்டலத்திலே

புத்தரனை— பிள்ளையை
பெற்றார்— பெற்றவர்களு
நானே — (“ நல்லபிள்ளை”
என்று சொல்லத்தக்க
மற்று ஆறும் இல்லை— வே

வ்யா. முதற்பாட்டு. கீலையித்தயாதி. ஒருகாதிலே சிலைக்குதம்பை
சிவந்தநிறத்தைபுடைய மேல்தோன்றிப்பூ. இரண்டொன்றிலும் சிலைக்குதம்பை
அதிலே ஒருகாதுலத்தைக் கழற்றிப்பொகட்டுச் செங்காந்தள்பூவை யிட்ட
ஹைத்து. கோலப்பனைக் கச்சங்குடையுடையும். திருமேனிக்குத் தரு
பரிவட்டமும், அதுநூலாதபடி அதின்மேலேசாத்தின தர்சநியமாய்ப் பெ
ருளிர்ப்புத்தின் கோடாலமும். குளிர்ப்புத்திலே சமைக்கப்பட்டுப் பிறை
ருக்கிற ஹாரமும். “ ஆரம் ” என்கிறவிது “ ருய்யொருமேடி ” என்க
“ ஆலம் ” என்று கிடக்கிறது. அன்றிக்கே, “ ஆரம் ” என்று பாடந்தா
பின்னேவருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்துகாணீர். “ காவி ” எ
பேராகையாலே, இவ்விடத்தில் கன்றுகளைச் சொல்லுகிறது. கன்றுகளை வ
த்து அவற்றை முன்நடக்கவிட்டு தான்பின்னேவாரா நிற்க, கடல்போன்ற ந
னுடைய அலங்காரத்தை வந்துகாணிகோள். “ சிலைக்குதம்பை ” இதய
வொப்பனையையிறே “ இக்கு வேஷம் ” என்கிறது. காணீரென்கிறது —
யோனும் பெறுபுபுவந்து காணுங்கோளென்கை. ஞாலத்தித்தயாதி. ய
குணபூர்த்தி யுடையவர்களே! லோகத்தில் புத்தனைப்பெற்றவர்களில் “ ந
வள் ” என்று சொல்லத்தக்கோன் நானே, மற்றொருவருமில்லை. “ என்
றான் கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையான் ” என்று கொண்டாடப்ப
யொழிய மற்றொருவருண்டோவென்கை.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. “ காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்
வந்து காணீர் ” என்று கன்றுமேய்த்து வருகிறபோதை அவனுடைய வடி
ரத்தையும் தானதுபவித்துப் பிறர்க்குக் காட்டினாயிறே கீழ்கின்றது; இ

பொழில்— சோலைகளையு முடைத்தாய்,
 ஷாஸிரி— காவேரீ நதியோடு கூடி
 தென்— தென் திசைக்கு ப்ரதானமான்
 ஆரங்கம்— திருவரங்கத்திலே
 என்னிய— பொருந்தி வர்த்தக்கிற
 சூர்— கல்பாண குணயுக்தனாய்
 மது குதன— மதுவை நிரஸித்தவனாய்
 கேசவா— அழகிய மயிர்முடியை யுடைய
 வனுனவனே!
 பாஷியேன்— பாவியான நான்
 வாழ்வு— நம்குடிக்கேற்ற கன்றுமேய்க்கை
 முதலியவாழ்வை
 உகந்து— விருந்தி
 உன்னை— இவ்வலைச்சலுக்காளல்லாத உன்னை

சிறு காலே— விடிவோ
 ஊட்டி— உண் பித்து
 இள கன்று— இளங்
 மேய்க்கை— மேய்க்கை
 ஒருப்படுத்தேன் —
 என்னில்— (இங்ஙனே
 திருந்த)
 மனம் வலியான்— நெஞ்
 ஒரு பெண்— ஒரு பெ
 இல்லை— இவ்வுலகத்தி
 என் குட்டினே— என்
 முத்தம் தா— முத்தம்
 என்று அணைத்து உகந்

வ்யா. கன்னியித்யாதி. அழிவில்லாததாய் அகிலஜநமநோஹரமாய்
 ஞாம்படியான பெருமையை யுடைத்தாயிருந்துள்ள திருமதிர்களாலே
 வஸந்தமான திருச்சோலைகளை யுடைத்தாய், அவற்றை வளர்ப்பதான காவ
 ஷோநிஷகாடித் தெற்குத்திக்குக்கு ப்ரதானமாயிருந்துள்ள திருவரங்கம் தி
 ரும வந்தடியணங்கூம்படி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸௌசீல்யகுணம
 விரோதிகளை மதுவை நிரஸித்தாற்போலே நிரஸித்துப் போகடுமவனாய்,
 பாவியமாய்ப்படி ப்ரசஸ்தமான திருக்குழலையுடையனாயிருக்கிறவனே. பா
 ஷியேன்னுடைய வருமை பெருமையும் ஸௌகுமார்யமும்பிரியாத பாபியான
 மாதுஷ்டாநமாகிற வாழ்வையுகந்து. உன்னை. இவ்வலைச்சலுக்கெல்லாம்
 இளங்கன்று மேய்க்கை. அள்ளியுண்ணவறியாத உன்னைப்போலே, பறித்து
 ண்டெம்படியான இளங்கன்றுகளை மேய்க்கும்படியாக. சிறுகாலேயுட்டி
 அவைமேய்க்கப் போங்காலான விடிவோறே “ மீன வருமளவும் உன்
 னுறாம் ” என்று ஊட்டி அவற்றின்மின்னே போகவிட்டேன். என்னில்

* காரகோடல் பூ- பெரிய காரதள பூக்கள்

சூடி— திருமுடியில் சூட்டிக் கொண்டு

வருகின்ற— வருகிற

தாமோதரா— தாமோதர்னே!

உன்— உன்னுடைய

உடம்பு— திருமேனியடங்கலும்

கன்று— கன்றுகளால் கிளப்பப்பட்ட

தூளிகாண்— தூளிப்படிந்து கிடக்கிறது

காண்;

மயில் பேடை— பெண்மயில் போன்ற

சாயல்— சாயலையுடைய

பின்னை— நற்பின்னைப் பிராட்டிக்கு

மணாளர்— வல

நீராட்டு— நீராடு

அன்மத்து வைத்தே

ஆடி— நீராடி

அழுதுசெய்— அழு

உன்னோடுமேன—

உண்பான்— உண்

அப்பனும்— உன்

உண்டிலன்— இ

தாட்தம் செய

எ

* கார்— கறு

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. காடுகளுடேபோய். கன்றுகளுக்குப்
 வீடம் பார்க்கைக்காகவும், அவை மேய்க்கைக்காகவும், ஒன்றுபோடு
 ப்பட்டிருந்துள்ள காடுகளுக்குள்ளேபோய். கன்றுகள்மேய்த்து மற
 த்து, அவை கைகழியப்போகாமல் மறிக்கைக்காக முன்னேயோ
 வருகின்ற. அவை வயிறுநிறைய மேய்ந்து ஊசைநோக்கி மடங்கி
 கோடல் பூக்களைத் திருமுடியிலே சாத்திக்கொண்டு வாராநிற்கிற்
 க்கு நியாம்யனாயிருந்த பந்தத்தை யுணர்த்துகிறாள் - மேலும் தா
 க்காக. கிறுத்தூளிகாணன்னுடம்பு. கன்றுகளினுடைய திரளுங்
 அந்த தூளி யேறிக்கிடக்கிறதுகாண் உன்னுடைய திருமேனியெங்
 பின்னைமணாளர். மயில் பேடைபோலும் சாயலையுடைய நற்பின்னைய
 வனே. இத்தால் - ஜாத்யுசித தர்மாநுஷ்டான்த்தால்வந்த தூளி
 ரதந்திலேயேறின வார்ப்புப்போலே யிருக்கையாலும் எனக்கினி
 க்கபிமதையான நற்பின்னை யோட்டைக்கலவிக்குறுப்பாகக் குளிக்க
 ஸ-சிப்பிக்கிறாள். நீராட்டமைத்துவைத்தேன். நீராடுகைக்கு மே
 த்தேன். அதாவது - * எண்ணெய் புளிப்பழம் கொண்டு வருகையா
 ரெல்லிக் கடாரத்தில் பூரித்துவைக்கையுமிதே. ஆடியமுதுசெய்.

பிஷாபம் போல் செருக்கியிருக்கு
பாக்கீனே!
கன்ருகவிட்டத்தில் வயாபோல ஹத்தை
யுடைபாக்கினே!
கன்ருகம்— நீ உகக்குமனையாய்
யுயர்— குடைபாயாய்
யுயர்— செருக்கியாய்
யுயர்— வேயங்குயுலையாய்
யுயர்— தருகிக்கச் செய்துயுயர்
யுயர்— (அழைப்பைக்) கொள்ளாமல்
யுயர்— கன்ருக வேயங்குயுலையாய்!
யுயர்— மிகவுயர் வெய்க்கியாய்
யுயர்— காட்டிலே

வயா. காண்காம்பாட்டு. கடியிந்தபாதி. பரிமளப்பச்சுமான பொழில்லை
அழைப்பதாயிருந்துள்ள திருமலையிலே நிதம்பாஸம் பண்ணுகிறவனே. கரும்போ
கத்திற்செய்த யுடைத்தாய், செருக்காலே எதிரேபொருது ஸ்தைரத்திலே நிரிய
பலிலே, திருவாய்ப்பாடியை மூலையுடைய நடத்தி, மேனணைப்புத் தோற்றத்
“பாடியுலையிந்தோர் காதிரு” என்னக்கூறுகிறே. நீ யுக்குமித்யாதி. நீ
பான வந்ததாய் வாயணமன குடைபாய், கண்டகாதி பரிஹாசகமான திருவாய்க்கி
கொண்டபலத்து மேய்க்கைக்குள் அழைக்கைக்கு முறுட்டாக ஆதுகைக்குடையான
யுயர் தருகிக்கச்செய்த இவற்றைவாய்க்கிக்கொள்ளாதே, கன்ருகன் மேய்க்கையி
தத்தாலே போனவனே. கடியவெங்காளிடைக் கன்றின்பின்போன. மிகவுயர்
தத்தான காட்டிலே கன்ருகன் போனவிடமெங்கும் துடர்ந்துபோன. சிறு
மலவடியும் வெதுப்பி. சிறுப்பின்னோயான உன்னுடைய சிவந்தகமலம்போன்ற
கொதித்து. செங்கமலவடிவென் கையாலே- திருவாய்க்கனிணுடைய மென்மை கு
பானவற்றைச் சொல்லுகிறது. இப்படியிருக்கிற திருவாய்க்கு குடைபாய் செரு
க கடியவெங்காளிலே நிரிந்தால் வெதுப்பச் சொல்லவேண்டாவிதே. உன்

கன்ருகன் பான— கன்ருகன் பான
போன— தொடர்ந்து போன
சிறு குட்டன் — சிறுப்பின்னோயான
செங்கமலம்— செந்தாமரைப்புப் போ
அடியும்— திருவாய்க்குளம்
வெதுப்பி— கொதித்து
உன்— உன்னுடைய
கண்கள்— கண்களும்
சிவந்து ஆய்— சிவந்த தாகி
அழைந்திடாய்— இளைத்தாய்;
நீ என் மிசான்— நீ என் நாயன்மீ
என்று மனம் துளர்ந்து சொல்லுக

[illegible]

மரலில்— ஸர்வவிசேஷி பர
சிவ ஆடையும் — உன்
தகுதியான து
பெறு— உன் கைக்கடங்கி
பத்திரமும் இவை— வி
கட்டின மீடல்— கட்டி
வைத்துப் போய்— வைத்து
கன்று— கன்றுகள் மீட
ஆயிரோடு— இடைப் பி
நீ— நீ
கன்றுகள் மீட்பதும்— கன்
உடன் கலந்து— அவர்களை
வந்தாய் போனும்— வந்த
என்று உகத்தி

வா. கீர்தாம்பாட்டு, பற்றூரித்தாதி. (க) “ 32 பூரணாஹிவாஜம்
படிப உனக்கு ப்ராணபூதான பாண்டவர்களை நலிகையாலே (உ) “ உ
தவ் ” என்னும்படி உனக்கு சத்ருக்களான தூர்யோதனாதிகள் (ங) “
யாத-நாஹிபூரணம் ஹ்யுத்யாதி வுதாரயக் ” என்கிறபடியே இதினால்
கேட்டு நெங்கும்படியாக பாரத ஸமரத்திலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்மத்தைத் திருப்ப
தாதி. யுத்திதாந்முகமான ரிஷபம்போலே செருக்குத்தோற்ற நின்றவனே
சிங்கமே. எனக்குபல்யனப் “ தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள் ” என்கிற சி.
டே ஸ்மீதற்க்கன்றுபோலே மேனாணிப்புத்தோற்ற விளையாடித் திரிகிறவனே
ப்ரதிகுலசேஸரமும் அதுகூல சகூணமும் கண்டால் (ச) “ ஹத-பூரண
என்கிறபடியே, உகந்தனைக்கும் ஸ்ரீஹநராஜன் திருமகன்க்கு வல்லபன

மு.—அஞ்சுடராய் டுன் கையகத்தேந்து மழகார்பொய்கைபுக் த
 நஞ்சுமிழ்நாசத்தினோடு பிணங்கவுநாணயிர் வாழ்த்திருந் தேன்
 என் செய்பவென்னை வயிறுமறுக்கினு யேருமொரச்சரில்லை
 கஞ்சன்மனத்துக் குகப்பன வேசெய்தாய் காயாம்பூவண்ணங்

பதவுரை.

அம் சுடர்— அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைய
 ஆழி— திருவாழியை
 உன்— உன்னுடைய
 கையகத்து— திருக்கையிலே
 எந்நும்— எந்திக் கொண்டிருக்கிற
 அழகா— அழகையுடையவனே!
 நீ— நீ
 பொய்கை— நச்சப் பொய்கையிலே
 புக்கு— அவகாணித்து
 நஞ்சு உமிழ்— விஷத்தை உமிழா நின்ற
 நாகத்தினோடு— காளிப நாகத்தோடு
 பிணங்கவும்— போர் செய்தபோதும்
 நான்— தாயான நான்
 உயிர் வாழ்த்து இருந்தேன்— பரானனை தரி
 த்திருந்தேன்;

என்னை— என்னை
 என் செய்ப— எதற்கா
 வாயிறு மறுக்கினும்— வயி
 ஏனும்— சற்றுந்
 னர் அச்சம்— இருப்பது
 இல்லை— உணக்கில்லை;
 காயாம்பூ— காயாமலர்
 வண்ணம்— நிறத்தை
 கொண்டாய்— உடையவ
 கஞ்சன்— கம்ஸனுடைய
 மனத்துக்கு— மகஸ்ஸ
 உகப்பனவே— பரிபமான
 செய்தாய்— செய்து போ

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. அஞ்சுடரித்யாதி. உன் திருமேனி நிறத்து
 அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழியை, வெறுப்புறத்திலே ஆலத்தி
 படியான உன் திருக்கையிலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற அழகையுடையவ
 புக்கு. * கருதுமிடம் பொருது, கைகிற்கும் பரிசுமுண்டாயிருக்க, இயற்
 போலே நீ உன்னுடைய மார்த்தவத்தைப் பராமல் நச்சப்பொய்கையிடு
 நஞ்சுமிழ் நாகத்தினோடு பிணங்கவும் நாணயிர்வாழ்த்திருந்தேன். கிரோதத்தாதி

மூ.—பன்றியுமாமைபு மீண்டுமாகிய பாத்கடல்வண்ணு வுன்மேல்

கன்றினுருவாகி மேய்புலத்தேவந்த கள்ளவசுரர் தம்மைச்

சென்றுபிடித்துச் சிறுக்கைகளாலே விளங்காயெறிந்தாய் பே

என்றுமென் பிள்ளைக்குத்தீமைகள் செய்வார்களாங்கு மான

பதவுரை.

பன்றியும்— வராஹாவதாரமும்

ஆமைபும்— கூர்மாவதாரமும்

மீனமும் ஆகிய— மதஸ்யாவதாரமும் செய்

தருவினவனுய்

பாற் கடல்—கதீரஸமுத்தரம் போன்ற

வண்ணு— திருநிறத்தை யுடையவனை!

உன் மேல்— உன்னை எலிவதாக

கன்றின் உரு ஆக— கன்றின் வடிவையு

டையராய்க் கொண்டு

மேய்— கன்றுகள் மேய்கிற

புலத்து— நிலத்திலே

வந்த— வந்து கலந்து நின்ற

களளம்— கர்த்தரிமச் செயல்களைமுடைய

அசுரர் தம்மை— அஸுரர்களை

சென்று — அவர்கள்

‘ அஸுரர் ’

சிறு கைகளாலே— சி

பிடித்து — கன்றுப்

விள— ஆஸுரமான

கூய்— காயுதிருப்படி

எறிந்தாய் போலும்—

என் பிள்ளைக்கு— என்

தீமைகள்— தீம்புகளை

செய்வார்கள்— செய்யக்

என ஆம்— எப்போது

அங்ஙனம் ஆவர்கள்—

என்று கைநெறித்துச் சி

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பன்றியுமாமைபுமீனமுமாகிய. பூம்புத்தரண

மும், மந்தராதாரமான கூர்மமும், ப்ளபாப்தஸகமான மதஸ்யமுமன.

திவ்யஸம்ஸ்த்தாரத்தையழியமாறி திரயக்ஜாதியமாக்கிக்கொண்டு ஜகதர

ளின நீர்மைபைச் சொல்லுகிறது. வராஹாவதாரத்தை முற்படச்சொல்லி

உன்மேலித்யாதி. இப்படி ஜகத் துக்கு ஸர்வப்ரகாராகூதனன் உ
 நீமேய்க்கிற கன்றுகளுக்கும்னோ தத்துல்பமான வடிவைக்கொண்டு அ
 திலேவந்து கலந்துகின்ற காத்ரிமரான அஸுரர், தங்களை. சென்றுபிடித்து
 அவர்கள்சேஷடித விசேஷங்களாலே அறிந்துசென்று சிறுக்கங்களாலே
 யெறிந்தாய்போலும். ஆஸுரமாய் உன்னையலிவதாக நின்றவிளாவினுடை
 வாசைப்போலே, தூக்கிரியடுத்தெறிந்து இரண்டுதலைபையும் முடித்துப்ப
 ளன்றவாறே “எறிந்தேன்காண்” என்று சொல்லிநிற்க; என்முதியா
 பிள்ளைக்குத் தீமைசெய்வதாகக் கோலினவர்கள் என்றும் அப்படியாய்ப்
 ரெஞ்செரிச்சலாலே சொல்லுகளுள். அங்ஙனமாவர்களுண்டு அப்ப
 றுடடியாய், அவ்விளவும் கன்றும்போலே நகித்துப்போவர்களுண்டு.

மூ.—கேட்டறியாதன கேட்கின்றேன் கேசவா கோவலரிந்திறந்த
 காட்டிய சோறுங்கறியுந்தயிருங் கலந்துடனுண்டாய் போலும்
 ஊட்டமுதலிலே னுன்றன்னைக்கொண் டெருபோது மென்
 வாட்டமிலாப்புதழ் வாசுதேவாவுன்னை யஞ்சுவனின் றுதெ

புதுவுரை.

கேசவா— கேசவனே!

கேட்டு அறியாதன— இதற்குமுன் உன்
 திறத்தில் கேட்டறியாத வற்றையெல்லாம்
 கேட்கின்றேன்— இப்போது கேளாநின்
 றேன்;

கோவலர்— இடையர்கள்

இந்திரற்கு— இந்தரனுக்காக

காட்டிய— அனுப்பின

சோறும்— சோற்றையும்

கறியும்— அதற்குத்தக்க கறியையும்

தயிரும்— தயிரையும்

ஊட்ட— நாந்தோறும் உ

முதல் இலேன்— நைகம்

உன்றனை கொண்டு—

ஒரு போதும்— ஒரு வேளை

எனக்கு— எனக்கு

அரிது— ஆற்றவரிது;

வாட்டம் இலா— எப்போ

புகழ்— புகழையுடைய

வாசுதேவா— வஸுதே

கெல்லாப்படியாலும் சகலமாயிருக்கிற விம்பலைக்கிடுங்கோள் ” என்று
யிடுகிறது, (1) “மொவையுடுநாவி” என்று ஒருபுதுவடிவைக்
எல்லாவற்றையும் சேர்க்கலத்து ஒன்றொழியாமல் தீயே புஜித்துவிட்ட
நல்லன பண்டுகளால் புதப்பெய்த வதனைபெல்லாம் - போயிருந்தன்கொ
மென் மகனின் லுந்களாய் - மாயனதனைபெல்லாம்முற்றவாரி வளைத்து
பலரும் வந்து சொல்லாதின்றார்கள், “அப்படி செய்தாயோதான்”
கின்றவாறே ஊட்டமுதலிலே னுன்றனைக்கண்டொருபோது மெனக்
அதாவது - இப்படியுண்ண வல்லவனக்கு நாள்தோறு மிப்படியுட்ட
னல்லேன்; இப்படி யிருக்கிற வுனைக்கொண்டு ஒருபோது மெனக்
வாட்டமிலாப்புகழ் வாசுதேவா. தூதாலும் வாட்டமின்றிக் கிறித்ய
யான புகழையுடைய வஸுதேவர் புத்தனை, இப்படிக்கொத்த வ்யாப
க்கு ஒருவாட்டம் வாயாதொழிபவேனுமென்று கருத்து. உன்னையரு
இப்படிப்பட்ட அதிமாதுஷத்வத்தைச்செய்த வுனைக்குறித்து, இன்
கெழுப், உன்புகழுக்கு வாட்டம் வர்ப்புகுகிறதோவென்று, கெட்டறிப
ஊடக்கமாக நானஞ்சாநின்றே னென்கிறான்.

மூ.—திண்ணாவெண் சக்குடையாய் திருநாட்டிருவோண மின்
பண்ணோர்மொழியாரைக் கூவிமுனையட்டிப் பல்லாண்டு
கண்ணுலஞ்செய்யக் கறியுங்கலத்ததரிசியு மாக்கிவைத்தே
கண்ணு நீ நாளைத்தொட்டுக் கன்றின்பின் போகேல் கோள்

பதவுரை.

திண் ஆர்— பரநுகூல நிரஸநத்தில் நிலை
பேராமல் நின்று முழங்கும் திண்ணாபை
புடைத்தாய்

வெண்— வெண்மையை புடைத்தான
சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜநயத்தை
உடையாய்— திருக்கையி லுடையவனே!

கண்ணாலம்— திருக்க
செய்ய— திருவேணா

கறியும்— கறியமுது
அரிசியும்— அமுது
தலக்கடாக்கி வைக்கே

கடல்— கடல்போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையனான் கர்
ஷ்ணனுடைய

இணை— ஒன்றுக்கொ

கழல்— திருவடிகளை
காண்பார்கள்—கண்டருப

வ்யா. புற்றரங்கியாகி. தன்கிலத்திலே மிடியுற வளருகையா
கொழுப்பையுமுடைத்தான அரவினுடைய பணம்போலையிருக்கிற நி
டையளாய், “யசோதை” என்கிற திருநாமத்தையுடையளாய், புத்ர
த்தையுமுடையளாயிருக்கிற ஆய்ச்சியானவள். தன்புத்திரன் கோலிந்த
கோவிந்தனை. இவளுக்குப் புத்ரனாகையாலேயே, கோவிந்தனாகத்தா
ணனை பென்றபடி. கற்றினம் மேய்த்துவரக்கண்டேகூறு. கன்றுகளினு
ஒன்றொழியாமல் வயிறுசிறையமேய்த்து, அத்தாலே ஸந்தாஷ்டனாய்
ப்ரிதையாய். அவள் கற்பித்த மாற்றமெல்லாம். அவள் அவனைச் சூறித்து
னபடி செய்” என்று கற்பித்த சொல்லுகளெல்லாவற்றையும். சேற்றிமித்
நபராய் அதுக்கு அதுகூலரைக் கூட்டியும் பாகிகூலரை நீக்கியும் தாம்
ளில் அஸ்திரையரில்லாதவர்கள் வர்த்திக்கிற தர்சனமாய் பூரிவிஷிபு
காண பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்த சொல்லான விஷ்ணு. கற்று-பாடவ
பக்கலிலேயப்பலித்து, இதுவினாடான ரஸ்யதையாலே பரிதிபிரித
வல்லார். கடல்வண்ணன் கழலிணைகாண்பார்களே. “காண்பின்னை
ணன்” என்றுசொன்ன கடல்போன்ற நிறத்தையுடையனான் கர்ஷ்ணன்
ர்சமான திருவடிகளைத் தாங்கண்டாற்போலே கண்டருபவிக்கப் பெறுவ

பெரியஜீவர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—சீலை கன்னி காடு கடி பற்றா ரஞ்சகடர் பன்றி
கேட்டுத் திண்ணார் புற்றுத் தனடி.

அதுகண்டு இவ்வூரோனது புணரானது தென்பாரும், அவனைவருகிற
கண்டு, அவன்பக்கல் க்வேறுத்தாலே தாங்கள் விக்ரதைகளாய், காண
காட்டுவாரும், அவன் சேஷபுத்தர்திலே யிருப்பதி தாங்கள் அநர்யார்ஜ
வாரும், அவன் இத்தெருவே வருவதில் “எங்கள் பந்தைப் பறித்துக் கொ
ன்றுவிடாந்து அவனுடைய பவளவாய் முறுவலைக் காண்போம் என்
வைக்கண்டு தாம்தாம் ஈடுபட்டமையைத் தாய்மர்க்குச் சொல்லும்படி
மாய், இப்படி அவன்பக்கல் சுழற்றப்பகாரத்தை அவர்களுள்ளாரூடைய
யுடையராய்க் கொண்டு தாம் அவனைக்குறித்துப்பேசி பரிதராகிறார் -

மு.—தழைகளும் தொங்குவும் ததும்பியெங்கும் தண்ணுமையெக்

குழல்களும் கீதமுமாகியெங்கும் கோவிர்தன் வருகின்றகட

மழைகொலோ வருகின்றதென்று சொல்லி மங்கைமார் சா

றுழைவனார் நிற்பனராகியெங்கு முள்ளம்விட்டுண்மறந்தோழ

பதவுரை.

தழைகளும் தொங்குவும்—தழையென்றும்,

தொங்கு லென்றுப்பேர் பெற்ற பீலிக்

குடைகள்

எங்கும் ததும்பி— எங்கும் நிறைந்து

தண்ணுமை— பரிதங்கங்களும்

எக்கம்— ஐந்துநத்தியையுடைய

மத்தளி— மத்தளியென்னும் வாத்தங்களும்

தாழ் பீலி— பீலிதூக்கின திருந்திறைக்க

ளும்

குழல்களும்— இலைக்குழல், வேய்ப்புழல்

முதலான முரளிகளும்

கீதமும்— ஜாதிக்குந்தக்க பாட்டுக்களும்

எங்கும் ஆகி— எங்கு நிறையையாய்க்

கட்டம்— கட்டத்தை

கண்டு— பார்த்து

மழை கொல் ஓ— மே

வருகின்றது— தறை

என்று— என்று

மங்கைமார்— யுவதி

சொல்லி— கனிந்து

சாலகம் வாசல்

பற்றி } ஐ

றுழைவனார்—(வயாமோ

மேல்விழுவது

நிற்பனர் ஆகி— (

வந்

ஒருமங்கனாவர்த்யவிசேஷம். எக்கமாவது- ஏகதந்த்ரியாய், மத்தனியெ
 லவுமாம். அன்றிக்கே, எக்கமத்தனியென்று = ஒரு பறைவிசேஷமா
 பீலிதூக்கின சிற்றநமென்னுதல்; பீலிதாழ்ந்த வாத்யமென்னுதல். கு
 மல், வேய்ங்குமூல்முதலான குமூல்களும். கீதமும். ஜாத்புசிதமான ப
 யெங்கும். எங்கு மிவையேயாய்க்கொண்டு. கோலிந்தன்வருகின்ற கூட
 ணத்துக்கு முடி சூடினவன் * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளும் தா
 திரனைக்கண்டு. மழைகொலோ வருகின்ற தேன்றுசொல்லி மங்சைமா
 மோதான் தறைமேலே நடந்துவருகிறதென்று யுவதிகளானஸ்தீர்கள்
 பனே சொல்லி. சாலகவாசல்பற்றி. பலகணித்வாரங்களைக் கட்டி. நு
 வ்யாமோஹத்தாலேசென்று மேல்விழுவதாக நுழைவாரும், ஜாலகப்
 துவர்க்க பீதியாலும் ஸ்தீர்த்வாபிமாநத்தாலும் நிற்பாருமாகி. எங்குமு
 போனவழியெங்கும் நெஞ்சைப்பரக்கவிட்டு. ஊண்மறந்தொழிந்தனரே.
 டார்கள். உனாவைநினைக்கும்போது நெஞ்சவேனுமிறே; நெஞ்ச அவ
 ட்டதே; நெஞ்சில்லாதார்க்கு நினைக்கப்போமோ. ஆகையாலே, “மறந்
 மறந்துவிட்டார்களென்கிறது.

மூ.—வல்லிநுண்ணித முன்னவாடைகொண்டு வசையறத் திருவ
 பல்லிநுண்பற்றாக வுடைவாள்சாத்திப் பனைக்கச்சுந்திப் புல
 முல்லைநன்னுமலர் வேங்கைமலரணிந்து பல்லாயர்குழாநடு
 எல்லியம்போதாகப் பிள்ளாவரு மெதிர்நின்றங்கினவனுயிழை

பதவுரை.

வல்லி— கல்பகக் கொடியின்

நுண்— நுண்ணியதான

இதழ் அன்ன—இதழ் போல் மர்துவாய்

நிறத்திருக்கிற

ஆடை கொண்டு — பரியட்டத்தைக்

கொண்டு

வசை அற— பழுதற்றிருக்கும்படி [நன்றாக]

நல்— அழகியதாய்

நறு— பரிமளம் வீசாநிலை

முல்லை மலர்— முல்லைப்

வேங்கை மலர்— வேங்கை

அணிர்து—தொடுத்ததுச்

பல்— பலரான

அயர்— இடையருடைய

வ்யா. இசண்டாம்பாட்டு, வல்லியித்யாதி. சுல்பசுவல்லியிது
இதழ்போலே ம்ர்துவாய் நிறத்திருக்கிற பரிபட்டத்தைக்கொண்டு.
விரித்துடுத்து. நன்றாகத்திருவசையிலே விரித்துச்சாத்தி. வசையற்றவெ
றபடி. பரிஷட்டம் நன்றானும் உடுக்கவல்லதொரு ஸாமர்த்த்யமுண்ட
வட்டம்சாத்தினால் (க) “^உபக்ஷஸ்தே^பரயபவ^பஉ^பதி^பக^பகடி^பகடி^ப” என்
பூத்தாற்போலையிருக்கை. பல்லியித்யாதி. பண்ணக்கச்சந்தி-பல்லிநு
த்தி. திருவசையிற்சாத்தின பரிவட்டத்துக்குமேலே முசிவறவிரித்த
பெரியகச்சைக்கிளப்பி-சுவர்க்களிலே நீரந்த்ரமாகப்பல்லிபற்றிக்கிடந்த
கட்டினதாயிராதே, “ஸஹஜம்” என்னலாம்படி. திருக்குற்றடைவாகே
நடுவே. பலபீலிக்குடைகளின்நடுவே. முல்லையித்யாதி. ஜாதுசிதமா
பரிமளிதமாய் விகலிதமான முல்லைப்பூவும் வேங்கைப்பூவுமாகிற வி
சாத்தி. பல்லாயர்குழாநடுவே. “தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்” என்
டொத்த தரத்தாராய், தன்னை ஸேவித்துக்கொண்டிருக்கிற புலைய
எல்லியம்போதாகப் பிள்ளைவரும். அந்தியும்போதாக ஸ்ரீநந்திகோபர்
எதிர்நின்றங்கினைவளை யிழவேன்மீனே. அவன்வருகிறவழியிலே எதிருந்
கிடக்கிற திரளானவளையை யிழவாதேதொள்ளுங்கோள். எதிர்நின்ற
க்கையென்றும் இரண்டில்லைபோலே காணும், இனவளையிழவேன்மின
நின்றவர்களில் இனவளையில் ஒருவளை நோக்கவல்லாரில்லை என்னுமிட

மூ.—சுரிதையுந் தெறிவில்லுஞ் செண்ணுகோலுமேலாடையுந். தோழ
ஒருகையா லொருவன்றன் றோளபூன்றி யாநிறையினமீனாக் குறி
வருகையில் வாடியபிள்ளைகண்ணன் மஞ்சளுமேனியும் வடிவந்
அருதேநின்றொன் பெண்ணேணுக்கிக்கண்டாள துகண்டிவ்வுருள்

பதவுரை.

சுரிதையும்— உடைவாளையும் [உமாயிகா]

தெறி வில்லும்— சுண்டு வில்லையும்

தோளை— நோளை

ஒரு கையால்— ஒரு தி

மஞ்சளும்— பட்டுப்படாத மஞ்சளையும்
மேனியும்— திருமேனியின் சிறுத்தையும்
வடிவும்— அவயவ ஸமுதாய சோபனையும்
அருகே— அவன் வருகிற வழிக்கருகிலே
நின்றான்— நின்றானான்
என் பெண்— என் பெண்ணானவள்
கண்டாள்— (எல்லாரும் பார்க்குகுப்போலே)
பார்த்தாள்;

(அதுவுமன்றி, அபூர்வதர்
கொக்கிக்கண்டாள்—விரும்பி
அது கண்டு— இவள் கண்ட
அவ்வ
இ ஊர்— இச் சேரியிலுள்
ஒன்று புணர்க்கின்றது -
கொரு ஸம்பந்தத்தை
அச் சொல்லாதின்றான்
என்று ஒருத்தரின் தாய் (

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. சரிக்கையுமித்பாதி. பசுமேய்க்கப்பொம்போ
நத்துக்கும் லீலைக்குமுறுப்பான வுபகரணங்கள் பலவும் கொண்டாய்த்துப்பே
என்று ஓராயுதவிசேஷம். கீழே, “ உடைவாள் சாத்தி ” என்றும், இங்
என்றும் சொல்லுகையாலே விரோதநிரஸநத்துக்குடலான ஆயுதங்கள் *கொ
ய்யுமவர்களாகையாலே ஆயுதமும் வேறுபடுகிறே. தெறிவில்லாவது - சுண்டி
செண்டுக்கோலும் லீலைக்குபகரணம்; இவற்றையும். மேலாடையும். பசுமே
து திருவரைக்குத் தருதியாக, முன்புசாத்தின பரியட்டத் தாடனை சாத்த
யான மேற்சாத்தையும். தேழுண்மார்பொண்டோட. ஸமாரவயஸ்காயத் த
ளாயத் தன்னைபொருஷணகாலமும் பிரிந்திருக்கமாட்டாத தோழன்மாரை
தங்கள் கைகளிலேகொண்டு அபேக்ஷிதஸமயத்திலே கொடுக்கக்காக ஓரடி
னேவிரைந்துலேவித்துக்கொண்டுவர. ஒருகையாலொருவன்றன் தோளையுன்றி
தோழன்மாரைவன்றிக்கே, உயிர்த்தோழனாய் பரியபரனுமாய் ஹிதபரனும
வனுடைய தோளை ஒருகைக்கையாலே ஸ்பர்சித்து. ஆரிரையினம்மீளக்கு
ருருகிருக்கையாலேபசுசிரையினுடைய திரளானதுமீளும்படியாகவூதினச
துக்கொண்டு. சங்கம்குறிக்கும்போது, ஆரிரையினமானது மேய்கைக்கு
குமதும், மீளுகைக்குறுப்பாகக் குறிக்குமதும், பக்கத்துவிலங்காமைக் கு
மதுமாய் பஹுமுகமாயிறே யிருப்பது. இவையெல்லாம், ஊதுகிற த்வந்
வாஸநைபண்ணின பசுக்களையுமிதே; இப்போது ஸாயங்காலமாகையாலே,
கம் என்கிறது. இங்கத்வநிகான் * பங்கொன் திருமுகக் கூழிக்குகிய

வது இவனுக்குமவனுக்கும் ஒருவம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே
ஒன்றைப்பிடித்துச் சொல்லுகை.

மு. — குன்றேடுத்தாரி ரைகாத்திரான் கோவலனாய்க் குழலாதி
கன்றுகண்மெய்த்துத் துன்றோழமோடு கலந்துவருவானே
என்றுமில்லையோட்பாரை நங்காய் கண்டறியேனெடி வ
ஒன்றுநில்லா வனாகழன்று துகிலேந்திளமுழையு மென்வ

பதவுரை.

கோவலன் ஆய் — கோய்குலத் துன்றிற் பந்தவனுப்
குன்று — கோவர்த்தந பந்தவத்தை
எடுத்தா — குண்டபாக எடுத்தா
ஆகினா — பசுக்களின் தோளை
காத்த — (கமழைவந்தேழுநாள் பெய்தபோது)
பிரான் — உபநாசன் [புகழித்த
குழல் — கோய்க்குழலை
வந்து ஊதி — பசுகாலு புகழிக்கொண்டு
கன்றுகள் மெய்த்து — கன்றுகளை மெய்த்து
தான் தோழமோடு — கூடப்பெயர்ந்தான் தோழ
ரகனைமே...
கலந்து — கலந்து
உடன் வருவானே — கூடவருநிறுவானே
தெருவில் கண்டு — தெருவின்கேப்பார்த்து
நங்காய் — ஸ்திரீ தந்தபூர்த்தி கையுடையவனே !

என் றாம் — எந்நாளு
இவன் லுப்பாரை — இ
கண்டறிவேன் — பா
வடி — தோழி!
வந்து காணும் — வ
(அவனைக் க
தூதில் — வந்தபூர்த்தி
கழன்று — அவனை
வனே — கைவனாகவு
ஒன்றாம் நில்லா — ஒன்
எடுத்து — எடுத்தப்படு
இவ — இவையதான்
முழையும் — முழைக்க
என் வசம் அல்ல —

வ்யா. நான்காப்பாட்டு. குன்றேடுத்தாரி ரைகாத்திரான். இ
தாலே கல்வர்தை நை வர்விப்பிக்கப்படுக்கவாதே “கல்லெடுத்தாக்கன்ம

வந்துகாண்பென்று - தனக்குத் தோழியானவளையும் காவாவழக்கிறாள். நங்கா
பாலே - சீனத்தகார்பயம் தனக்குத் தலைக்கட்டித் தாவல்ல குணபூர்த்தியுடையவ
தோற்றச் சொல்லுகிறாள். ஏடியென்றது - தோழியென்றபடி: “ எல்லையுமே
ழியும் முன்னிலைப்பேர் ” என்னக்கடவகிறே. ஒன்றிதபாதி. அவனைக்கண்ட
தனக்குப் பிறந்த விகர்தியைச் சொல்லுகிறாள். துக்கில் - கழன்று - வளை - ஒன்றுமீ
பட்டமு மறையிற் றெங்காதபடி. சுழன்று, கையிலல்லளகளும் வலியபதிறுத்திலும் ஒ
ந்நவல்லே. எந்திள்முலையு மென்வசமல்லவே. ஏந்துதலையும் இளமையைபு மு
முலையும் என்னுடைய வசத்தில் நிற்கிறதில்லை. “ கொங்கைகிளர்ந்து குமை
குவித்து ஆவியையார்குலஞ்செய்யும் ” என்கிறபடியே தன்வச்சமாகக் கிளர்ந்து
றுது.

மு.---சுற்றிநின்றாய் தழைகளிடச் சுருள்பங்கிநேத்திரத்தால்ணிந்து
பற்றிநின்றாய் கடைத்தலையே பாடவுமாடக் கண்டேனன்றிப்பின்
மற்றொருவர்க்கென்கேள்பு பேசலோட்டேன் மாலிருஞ்சோலை யெம்மாயற்கள்
கொற்றவனுக்கிவள்ளி மென்றெண்ணிக்கோமீன்கள் கொடிராகிந்கோழி

பதவுரை.

தோழரான இடையர்கள்
நின்று---சூழ நின்றுகொண்டு
முகள்--- பிலிக்குடைகளை
திருமேனிக்குப்பாங்காகப்பிடித்துவர்
ந்--- சுருண்ட
--- திருக்குழல்களை
திர்த்தால்--- பிலிக்கண்களாலே
நிந்து--- அலங்கரித்து
--- இடையர்களுடைய
த்தலை--- தலைக்கடையிலே
நின்று--- நெஞ்சு பொருந்தி நின்று

(என்ன; நீ எவ்வுக்கொழியென்று
ல்லுகிறபென்ன;)
மாலிருஞ்சோலை-திருமாலிருஞ்சோலை
என்-என்னைத்தனக்குடிர்த்தாக்கிக் கொ
மாயற்கு அல்லால்-ஆச்சரப்பசக்தியுத்த
எம்பெருமானுக்கொ
(என்ன; ஆகில் என்செய்யச் சொல்லு
யென்
கொற்றவனுக்கு-ஐயிஷ்ணுவான அவன
இவள் ஆம்- இவள்தகுந்தவள்
என்று எண்ணி-என்று நினைந்து

கண்டேன். அன்றிக்கே, பற்றி நின்றென்றது - தலைக்கடையையபற்றித்
ஆபர்த்தலைக்கடையென்றது - நம்முடைய தலைக்கடை என்றபடி. அன்றி
கென்னேப் பேசலோட்டேன். இப்படிப்பட்டவனுக்கொழிய வேறொருவர்
சொல்லவொட்டேன். நீங்கள் நினைத்திருக்கிறது செய்யலாவதில்லை;
நான்முடிவன். “மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழுகில்லை”
சொல்லுகிறான். இப்படி இவன் சொன்னவாறே, இவன் தன்னினைவை
கேட்கைக்காக “எவனுக்கொழிய என்று நீ சொல்லுகிறது” என்ன; ப
மாயற்கல்லால் என்கிறான். “கர்ஷணனுக்கு” என்னுதே இப்படி
னுக்கு ஓரடியுடைமை சொல்லுகைக்காக. அடியுடைமை சொல்லும்பே
ஸம்பந்தம் சொல்லவேணுமிதே. மாலிருஞ்சோலைபோலே என்னையும்தவ
யாக்கிக்கொண்ட ஆச்சரிய சக்தியுத்தனுக் கொழியவென்றபடி. திருவா
ட்டில் திருமாலிருஞ்சோலை அவனுக்கு அஸாதாரண தேசம்போலேகா
மித்தனையுமிதேயங்கு; நித்யஸந்தி நி யிங்கேயிதே. கொற்றவனுக்கு. ந
நீங்கள் கொடுத்தலிகொளாலும் தனக்கு என்றது விடாதவனுக்கென்னை
ருக்கவேபாங்கவனைக்கைப்பிடித்தவனிதே. இவளாம் என்றெண்ணிக்கொடு
போயினு ஸென்னும்சொல் வாராதபடி. (க) “த-யு)ரீவயெயாவு தா”
“அவனுக்கு இவன் அதுருபை” என்று நினைத்து, (உ) “உஹபி-உவரீ தவ
என்கிறபடியே கொடுங்கோள். கொடராகில் கோழம்பமே. அப்படி கொ
கள் குழம்பினிகொளா மித்தனை; நான் போகைதவிரேன். சிந்தயந்திபோ
ருத்திபோலேகாணுமிவன். ஆனபின்பு, உங்கள் குழப்பம் நிஷ்பரயோஜ
தலைக்கட்டு மென்கிறான். கோழம்பம் - குழப்பம்.

மூ.—சிந்துரமிலங்கத்தன் றிருநெற்றிமேற்றிருத்திய கோறம்புந் திருக்குழ
அந்தரமுழவத் தண்டழைக் காவின்கீழ் வருமாயசோடேன் வகோ
அந்தமொன்றில்லாத வாயப்பிள்ளையறிந்தநிந் திவ்விதீபோதுமாகில்
பந்துகொண்டானென்று வளைத்துவைத்துப் பவளவாய்முறுவலுங்

பதவுரை.

அறிந்தறிந்து— தன்னையொழிய எனக்குச்
செல்லாமையையும், என்னை யொழியத்
தனக்குச் செல்லும் படியைப் பறிந்து
வைத்தும்

இவ்விதி— இத்தெருவில்
போதும் ஆகில்— வருவானானால்
பந்து— “ எங்கள்பந்தை
கொண்டான்— (நாங்கள் விளையாடும்போது)
பறித்துக்கொண்டு போனான் ”

என்று— என்று முறை
வளைத்துவைத்து— புறம்பே
பவளம்— பவளம் போ
வாய்— திருவதர்வைத்து
முறுவலும்— புன் சிரிப்பும்
தோழி— தோழி!
காண்போம்— நாம் கண்டது
என்று தோழிகள் ஒரு
பேசுகிறதாய்ச் சொ

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. சிந்துரமிலக்கத்தன் திருநெற்றிமேல். “ ந
டிங்கள்கொல் நயந்தார்கட்கு நச்சிலைகொல் ” என்னும்படியான அழகை
நெற்றிக்குமேலே, அதுக்கு பரபர்கமம்படி சாத்தின எரிந்தாரகூர்ணமாக
த்திய கோறம்பும் திருக்குழலும். அதுக்குமேலே திருந்தச்சாத்தின திருக்கு
க்கு பரபாகமான திருக்குழற் கற்றையும் விளங்க. கீழ், “ இலங்க ”
வரக்கடவது. அந்தரமுழுவும். ஆகாசமெல்லாம் வாத்ப் கோஷங்களாலே
மென்று — மத்தளமாய், அதினுடைய முழக்கம் அத்பா ஹாரியமாய்ச் சி
ழைக்காலின்கீழ். குளிர்ந்த பீலிக்குடையாகிற சோலைக்கீழே. வருமாயே
டனே வருகிற திருத்தோழன்மாரான ஆயிரோடேகூட, வளைகோல்வீச
வர் வெற்றிகாட்டி வளைதடி பெறிந்துகொண்டு. அந்தமொன்றில்லாத வாய்
யழகும் வருகிற அலங்காரமும் லீலாய்பாரமும் ஒரொன்றே எத்தனையே
லும் எல்லகாண வொண்ணாத இடைப்பிள்ளை. அறிந்தறிந்திவ்விதி போது
யொழிய வெனக்குச் செல்லாமையும் என்னையொழியத் தனக்குச் செல்லு
கையுமறிந்தால் இத்தெருவில் வரக்கூடாது; இவற்றையறிந்து வைத்தும்
தானாகில். பந்துகொண்டானென்று வளைத்துவைத்து. “ திரளிலே நாம் அவ
பென்?” என்று நீ நினைக்கவேண்டா, “ நாங்கள் விளையாடுகிறபோது எங்
த்துக் கொண்டுபோனான் ” என்றுசொல்லிப் போகாதபடி தடுத்தவை

காவின் கிழ— சோலையின் கிழே

தன்— தன்னுடைய

திருமேனி— திருமேனியானது

நின்று— ‡ நின்று

ஒளி திகழ— ஒளி விளங்க

நீலம்— நீலநிறத்தை யுடைத்தாய்

நல்— சுருட்சியாலும் நீட்சியாலு முண்டான

நன்மையையுடைத்தாய்

நறு— பரிமளம் கமழாநின்றுள்ள

குஞ்சி— திருக்குழற் கற்றையை

நேத்திரத்தால்— பிவிக்கண்களாலே

அணிந்து— அலங்கரித்து

பல்— பல

ஆயர் குழா நடுவே— இடையர்களின் கூட்

டத்தின் நடுவே

கோலம்— அழகியதாய்

செம்— சிவந்திருந்துள்ள

தாமரை— தாமரை

கண்— திருக்கண்கள்

மினிர— ஸ்பிரிக்குட

குழல்— வேய்ங்குழல்

ஊதி— ஊதிக்கொண்

இசை— அதற்குரிய

பாடி— பாடிக்கொண்

குனித்து— ஆடிக்கொண்

ஆய்ரோடு— இடைப்ப

ஆலித்து வருகின்ற—

ஆயப்பிள்ளை— இடை

அழகு கண்டு— வந்த

என் மகள்— என்

அயர்க்கின்றது— அ

என்று ஒருத்தியி

பாகரமாய்ச்

‡ ‘நின்று’ என்கிறதெ

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. சாலப்பன்னிரைப் பின்னே. மிகவும் பரி
பின்னே. ஒரொரு திறமாக வெண்ணிலும் பரிகணிக்கு வொண்ணாத
த்திதா னிருக்கும்படி. இப்படியிருக்கிற பசுநிறையை முன் நடக்க
பாய்த்து இவன்றான் வருவது. தழைக்காவின்கீழ். பிவிக்குடைச்
மேனி நின்றொளிதிகழ. பசுக்கள் வயிறுநிறைய மேய்ந்து மீளப் பெற
களோடே கலக்கைக் கிடான காலம்வந்தது” என்னுமத்தாலு முண்டான
னுடைய திருமேனியானது நின்றொளிவிளங்க. நீலநன்னறுங்குஞ்
நீலமான நிறத்தை யுடைத்தாய் சுருட்சியாலும் நீட்சியாலு முண்டான
தாய் பரிமளிதமா யிருந்துள்ள திருக்குழலைப் பிவிக்கண்களாலே அ

கண்டேன் மகளயர்க்கின்றதே. அவனுடைய வடிவழகைக்கண்டமாது
என்னுடைய பெண்பிள்ளையானவள் தன்னுடைய குடிப்பிறப்பையும்
யும் என்னுடைய நியந்தர்த்வத்தையும் நிரூபிக்கக்கூடியமையல்லாதபடி அறி

மூ.—சிறுதரப்பொடிக்கொண்டு சென்னியப்பித் திருநாம மிட்டங்கோடி
அந்தரமின்றித் தன்னெறிபங்கியை யழகிய நேத்திரத்தாலணிந்து
இந்திரன்போல் வருமாயப்பிள்ளை யெதிர்நின்றங்கினவளை யிழை
ஈந்தியினின்றுகண்டார் நங்கைதன்றுகிலோடு சரிவளைகழல்கின்றடு

பதவுரை.

சென்னி— “ திருமுடியிலே
சிறுதரம் பொடி கொண்டு— வீர்தூர சூர்
ணத்தைக் கொண்டு

அப்பி— சாத்தியும்
அங்கு— திருநெற்றியில்
ஓர் இலை † தன்னால்— ஓரிலையாலே
திருநாமம் இட்டு— ஊர்த்வபுண்டரம் சா
த்தியும்

தன்— தன்னுடைய
நெறி— நெறித்திரா நின்றுள்ள
பங்கியை— திருக்குழலை
அழகிய— அழகியதான
நேத்திரத்தால்— பிலிக்கண்களாலே
அணிந்து— அலங்கரித்துக் கொண்டும்
இந்திரன் போல்— தேவேந்திரனைப்போல்
வரும்— வருகிற
ஆயப்பிள்ளை— இடைப்பிள்ளைக்கு
எதிர் அங்கு— எதிரான அவ்விடத்தில்

நின்று— நின்றுகொண்ட
இனம் வளை— திரளாக
இழுவேல்— இழுவா
என்ன— என்று என்
நான்
சந்தியில்— அவன் வ

நின்று கண்டார்— நின்று
நங்கைதன்— * நாண்மட
முல் குறைவற்றவை
துகிலோடு— பரியட்ட
சரிவளை— சரி யென்னு
கழல்கின்றது— கழலாந்
என்று ஒருத்தியின்
மார்களுடன் கொ
முளாய்ச் செ
† ‘ இலையந்தன்னால்
‘ ஆம்’ சாரியை.

முது திருப்பவன த்துக்குட்பட்டதொரு ஜலமென்றபடி. “ஆயப்பிள்ளை”
 னத்துக்கும் பிள்ளைத்தனத்துக்கும் சேருவதொரு வ்யாபாரமிறேயிது.
 னுடைய நெறித்தகுழலை யிடவெனியில்லாதபடி அழகிய பீலிக்கண்களால்

இந்திரன் போல்வருமாயப்பிள்ளை. ஸஜாதி யரான தேவர்களடங்க
 களுக்கு நிர்வாஹகனுன இந்த்ரன் அவர்கள் நடுவே தன்னைவடவமெல்லா
 லே, *தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான திருத்தோழன்மா ரடங்கலும் ஸைவ
 தன்செருக்கும் பெருமையும் தோற்றும்படி வருமாயப்பிள்ளை. அன்றி
 னுக்கு முக்யவர்த்தி ஈசுவரவிஷயத்திலேயாகையாலே, பரமஸாம்யபந்
 விக்க அவர்கள் நடுவே ஸர்வேச்வரன்றான் வருமாபோலே வருகிறவனை
 யைக்யமுண்டேயாகிலும் அவதாரப்படுத்தமான நிலையைவிட்டு, (க) “வ
 லீபொ” என்றாற்போலே இப்படி சொல்லலாமிறே. இப்படிவருகிற
 எதிர்நின்றங்கின வளையிழவேலென்ன. அவன்வரவுக்கு எதிராக அந்த
 உன்னுடைய இனவகைகளை இழவாதேகொள்ளென்று நான்கொல்ல. “
 னும், “வளையிழக்கை” என்றும் இரண்டில்லைபோலேகாணும். இ
 எதிர்நின்றவர்களுக்கையில் ஒருவளையும் தொங்காதென்னுமிடம் தோற்று
 கையாவது - ஸ்திரீத்வ மழிகையிறே.

சந்தியில்நின்றகண்டர். என்சொல் கேளாமல் ஊர்ப்பொதுவான
 யான சந்தியிலேநின்றகண்டர். * நங்கைதன்னுகிலோசரிவளை கழல்கின்ற
 த்வத்தால் பரிபூர்ணையாயிருந்த இவளுடைய பரிபட்டத்தோடேகூடச்
 நின்றது. “கோல்வளை, கழல்வளை, வரிவளை” என்னுமாபோலே, “
 ஒருவளைவிசேஷம். “கழல்வளையைத்தாமும் கழல்வளையேயாக்கினர்
 முன்பே “சரிவளை” என்று பேராயிருந்தவித்தை, நாமமாத்ரமன்றிக்
 காமல் சரிந்து கழன்றுபோம்படி பண்ணினாளுப்த்து அவன் தன்னு
 இத்தால் - வினவப்புகுந்தவர்களுக்குத் தன் பெண்பிள்ளையுடைய விக்
 விக்ரிவிசேஷந்தன்னையும் சொன்னாய்த்து.

தீம்- யாவர்க்கும் இனிமையைத்தாரா நின்
யுள்ள

குழல்- வேயங்குழலை

வாய் மறித்து- திருப்பவளத்தில் வைத்து

ஊதி ஊதி- பலகாலுதிக் கொண்டும்

அலங்காரத்தால்- இப்படிப்பட்ட வேஷத்
தோடே

வரும்- வாராநின்ற

ஆயப்பிள்ளை- இடைப்பிள்ளையின்

அழகு கண்டு- அழகைக்கண்டு

என் மகள்- என் பெண்ணைவள்

ஆசைப்பட்டு- ஆசைப்பட்டு

விலங்கி நிலலாது- ('இ
வருத்தும்' என்று கண்ட
வழி

எதிர் நின்று கண்டார்-

வெள்வளை- சங்குவளைகடு

கழன்று- (கையில் தங்

மெய்- சரீரமும்

மெலிகின்றது- கர்சியாநி

என்று- வினவவந்தவா

பெண்ணின் தகைசை

கிற தாயார் பாசு

செல்லுகிற

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வலங்காத்தில் மேல்தோன்றிப் பூவணிந்து
செங்காந்தள் பூவை யலங்காரமாகச்சாத்தி. இடக்காதுக்கு ஒன்றும் சொல்
காதுக்குச் சாத்திக்கொண்டு வருகிறவிதுதானும் ஒரழகாகச் சாத்திக்கொண்
னுதல் ; ஒரு காதுக்குச் சாத்தினவனவிலே, மல்லிகைமாலையைக் காண்
மறந்து இத்தகைச்சாத்தி விட்டானென்னுதல். மல்லிகைவனமாலே. “
த்தை, மல்லிகையோடே சேர்த்து - காட்டு மல்லிகைமாலே யென்னுதல்.
மென்று - அழகாய், மல்லிகையா லுண்டான அழகியமாலே யென்னுதல்.
மௌவலாவது மல்லிகையின் அவாந்தரபேதம். பூவை, காயா என்னு
யாவது - காயாவின் அவாந்தர பேதமானுற் போலே. மௌவல் மாலே
அந்தவனப்புக் கூட்டிச் சொல்லவுமாம். கீழ், “ அணிந்து ” என்றத்தை
இம்மாலேகளை யுடணிந்து என்று சொல்லக்கடவது. இவைதான் திருமா
மாகச் சாத்துமவையிறே.

சிலிங்காரத்தால் குழல்தாழலிட்டே. சிலிங்காரம் - சர்ங்காரம்; அலங்காரம்

கிற இடைப்பிள்ளையுடைய. “பிள்ளை” என்கையாலே - (க) “பிள்ளை” வத்தைச் சொல்லுகிறது. அழகுக்கண்டென்மகளாசைப்பட்டு. கண்டவர்க ளையும் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளும் அழகைக்கண்டு என்னுடைய பெண்டி ர்ப்பட்டு. விலங்கினில்லாதேதிர்நின்றகண்டிர். “இது கண்டவர்களை வருந் தனை மாறவைத்து வழிவிடல்கினில்லாதே அத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு வெள்வளைகமுன்று மேய்மெலிகின்றதே. சங்குவுளையும் கழன்று சரீரமுட னுடம்பு மெலிந்தன்றோ வளையும் கழலுவது; வளைகழலுவது (முந்துறச்செ டுமெலிவுசொல்லுவா) நென்னென்னில்; வளைகமுன்றின்பாபத்து உடம்பு க்குத் தோற்றிற்றென்னுதல். அன்றிக்கே, முந்துற வளைகழலுவதுக்குத் த அவ்வளவுமன்றிக்கே, “இனி வளைத்து ஆசரபயில்லை ஓ!” என்னுட மெலிந்து மெல்லுகிறபடியைச்சொல்லுகின்றென்னுதல். இதுவும் விண் தன்மகன் தன்மையைத் தோயார்சொன்னவார்த்தை.

அ. நிகழத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பல்மொழித் தலை

மூ.—விண்ணின்மீதமர்கள் விரும்பித்தொழி மறைத்தாயர்பாடியில் வி கண்ணன் காலப்பின்னே யெழுந்தருளிக் கண்டிளவாய்க் கண்ணி வண்ணம்வண்டமர்பொழிற் புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்சொ பண்ணின்பம்வரப் பாடுமபத்தருள்ளார் பரிமானவைதுந்த நண்ண

பதவுரை.

விண்ணின்மீது — ஸ்வர்க்காநிலோகங்களி

லுள்ள

அடவர்கள் — தேவர்கள்

விருந்தி — உகந்து

தொழ — சேவித்து நிற்க

மறைத்து — அவர்களை அநாதரித்து

பொழில் — சொலைகளைப்

புதுவையர் — புதிதில்வி

கோன் — நிர்வாகிகராக

விட்டுசித்தன் — பெரிய

சொன்ன — அருளிச்சொ

ஸ்வா. விண்ணின்மீதுமரர்கள் விரும்பித்தொழு. ஸ்வர்க்காத்துபரிதநீ
 ர்கள் ஆதரித்துக்கொண்டுதொழு. பூபாரநிரஸநார்த்தமாக பார்த்தித்து அ
 னாகையாலே திருவவதார்காலமேதொடங்கி இவனுடைய தில்யசேஷ
 பார்த்துக்கொண்டு அவ்வவசேஷத்தங்களைக்கண்டு வித்திராயிறே தேவர
 ஆகையாலே, உபயவிபூதிநாதனுனவிவன் கோபஸ்ஜாதியனாப், ஜாதுசிதவர்த்த
 ணத்திலே ஆதிகரித்து, ஜாதுசிதமான அலங்காரத்தை யுடையனாய்க்கொ
 யைக்கண்டால் அவர்கள் விரும்பித் தொழாதிரார்களிறே. அன்றிக்கே, எ
 கிறது- (க) “ நாமஸ்யுஷ்யுஷே ” என்கிற பரமபதத்தையர்ப், அங்
 ருண்டு- நித்யஸூரிகள், அவர்கள் தாங்களதுபவிக்கிற மேன்மைக்கெதிர்த
 மையைக் காண்கையாலே அத்பாதசம்பண்ணித் தொழுப்படியாக வென்ன
 மிறுக்குச்செய்து. அதாவது- அப்படி தொழுது நிற்கிறவர்களுக்கு முகப்
 தரித்து, பசுக்களையும் திருவாப்பப்படியி லுள்ளாரையும் ஆதரித்துக் கொண்
 பாடியில் விதியுடேகண்ணன் காலப்பின்னே யெழுந்தருளக்கண்டு. திருவாய்
 வின்மேலே பசுக்களின்பின்னே கீழ்ச்சொன்ன வொப்பனைகளோடும் அனை
 ம்படியான வடிவழிகோடும் கர்ஷணனெழுந் தருளக்கண்டு. இளவாய்க்க
 வண்ணம். “ சாலகவாசல்பற்றி றுழைவனார் நிற்பனராகி ” என்றது மு
 வளைகழன்று மெய்மெளிகின்றது ” என்றது முடிவாகச் சொன்னபடியே
 இடைப்பெண்கள் ஆசைப்பட்டி விகர்த்தைகளான பரகாரத்தை. வண்ட
 மதுபாநார்த்தபாக்கப்படிந்த வணிகிகள் வேறென்றைப் புரிந்துபாராமல்
 ருந்திக் கிடக்கும்படியான திருச்சோலைகளையுடைய பூரீவில்லிபுத்தூரி லு
 ஹகராய், * அரவத்தமனிப்படியே ஸர்வேச்வரனை எப்போதும் தம்மு
 திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கையாலே “ விஷ்ணுசித்தன் ” என்னும் திரு
 வரான பெரியாழ்வார் ருளிச்செய்த மாலையான் இப்பத்தையும். பண்ணி
 துள்ளார். கேட்கிறவர்களிலுங்காட்டில் பாடுகிறதங்களுக்கு இன்பம்வரு
 னிலே பாடாநிற்கும் பக்திமான்களா யுள்ளவர்கள். பரமான்வைகுந்த
 (உ) “ விஸ்வதஃ பூஷெஷ்ட- ஸவதஃ பூஷெஷ்ட- ” என்கிறபடியே
 கெல்லாம்மேலாய் “ பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு ” எ

மூன்றாம் பத்து - ஐந்தாம் திருமொழி - அடக்கேதுவி - பரவேசம்.

அ. கீழ்ச்சொன்னபடியே தான்விரும்பி மேய்த்துக்கொண்டுபோகிற கன்
பசுக்களுக்கும், தனக்கு அபிமதவிஷயங்களான கோபகோபீஜநங்களுக்கும் ப
இந்தரன் பதிக்கோபத்தாலே கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிப்பிக்க, “ குன்றெழித் த
தபிரான் ” என்கிறபடியே மலையையெடுத்து ரக்தயவர்க்கமானவற்றுக்கு ஒரு
தபடி நோக்கினவுபகாரம் திருவுள்ளத்திலே பின்னாட்டி, மலையெடுக்கவேண்டி
போயும், மலைதன்னிலுண்டான வளப்பங்களையும், மலையினுடைய பரப்பையும்,
கனப்பாட்டையும், அத்தை அநாயாஸேநப் பிடுங்கியெடுத்தபடியையும், அது
ரான் ஒருபடிப்பட தரித்துக்கொண்டுநின்ற படியையும், அத்தால் திருக்கைக்
டமின்றிக்கேயி ருந்தபடியையுமெல்லாம் தத்காலம்போலேதர்சித்துப்பேசி, அவ
லகத்வமாகிற மஹாகுணத்துக்கு ப்ரகாசகமான அந்த சிவ்யசேஷடிதத்தினு
தையதுபவித்து இனியராகிறார் - இத்திருமொழியில்.

மூ.— அட்கேதுவிசோற்றுப்பருப்பதமும் தயிர்வாவியு நெய்யளறுமடங்கப்
பொட்டத்துற்று மாரிப்பகைபுணர்த்த பொருமாகடல்வண்ணன் பொறுத்தமலை
வட்டத்தடங்கண்மடமான்கன்றினை வலைவாய்பற்றிக்கொண்டேருமகளிர்
கொட்டைத்தலைப்பால் கொடுத்துவளர்க்குங்கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்கு

பதவுரை.

— சமைத்து
— குவிக்கப்பட்ட
ய— சோருகிற
பதமும்— பர்வதமும்
வாவியும்— தயிரோடையும்
அளறும்— நெய்ச் சேறும்
க— ஆகிப் இவற்றையெல்லாம்
ட— சுடக்கென
ய— அமுது செய்து
— மழையாகிற

கண்— கண்களையுடைத்தாய்
மடம்— தாயின் வசத்திலே ஒழுது
யதையையு முடை
மான் கன்றினை— மான்கன்றை
வலைவாய்— வலையிலே
பற்றிக்கொண்டு— பிடித்துக்கொண்
குறமகளிர்— குறப்பெண்கள்
கொட்டை— பஞ்சுச்சுருளின்
தலை— தலையினாலே
பால்கொடுத்து— பால் உண்ணக்கொ
வளர்க்கும்— வளர்க்கா நிற்பதாய்

ஷிப்பிக்க அத்தாலே பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீருமுண்டாய், அந்நேரமும் மிகுந்து ஐந்தாயிரத்தான ஸம்பத்தோடே வந்ததிக்கக்கடவராய். ஆகையாலே, “எழில்விழவில்பழநடைசெய் மந்திரவீதியிற் பூசனை” பழையதாகநடந்துபோரும் அதுஷ்டாநமாகச்சொல்லுகிறது. இப்படியான ராசாதனை பண்ணுகைக்காக, திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷங்குடியிலும் அவை வைத்துச்சமைத்து, “துன்னுசகடத்தாற் புக்கபெருஞ்சோறு” என்களிலே வைத்திழுத்துக்கொண்டுவந்த சோறெல்லாம்சேர, பெரும்பெரும்புருஷிக்கையாலே பர்வதம்போலே உயர்ந்திருக்குமே; அத்தனையற்ற “அறுப்பருப்பதம்” என்கிறது. பருப்பதமென்றது - பர்வதமென்றபடி, தயிரோடையும். நெய்யளறும். நெய்ச்சேறும். அச்சோற்றுமலையின்மேலே கட்டி தயிரை நிறையவிடுகையாலே, அத்தை அந்தமலைக்குண்டான வேறுபாடு உண்டாகிறது. நெய்யையும் அப்படியே தொடிகளாகப்பிடித்து அந்தமலையிலே நிறையவிடுகையாலே செறிந்துகிடக்கும்படியைப்பற்ற “அனல் இவை யிரண்டையும்சொன்னது - மற்றுமுண்டான பால் பழங்கள் கறிகுள்கும் உபலக்ஷணம். அடங்க. இவையடைய. போட்டத்தூற்று. போரகெனவழுதுசெய்தது. தேவதாந்தரத்தை உத்தேசித்துச்சமைத்தனினு தன்னிறும் லீவிக்கவும்வல்ல தனக்கொழிய, “தனக்கு அந்நாயர்ஹராயிருபு” என்றாய்த் து அடங்கத்தானே யழுதுசெய்தது. “நாங்கள் முன்புசெய்தது” செய்யவேணும், என்று மறுமலஸ்ஸப்பட்டு இன்னமும் இவர்கள் விலக்கவருய்த்துச் சடக்கெனவழுதுசெய்தது. மாரிப்பகைபுணர்த்த. வர்ஷமாகிபடாக்கின. அதாவது - இந்தரணுக்கென்று சமைத்தசோற்றை அவனுக்கு இடமலைக்கு இடச்சொல்லி, (க) “மொவய-ஓநாவலி” என்று தான் அடையயாலேயே அனல் பசிக்கொபத்தாலே புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்களையே வேண்டிற்று; ஆகையாலே வர்ஷமாகி பகையபுண்டாக்கினான் இவன்ருபொருமாகடல்வண்ணன். திரைபொருகிற கருங்கடல்போன்ற திருநிறத்தானபிறந்தவூரிலுள்ளவர்களுக்கு அந்யசேஷத்தவத்தை அறுக்கையா லுண்டாக்கேகத்தையும் திருமேனியின் புகையும் சொல்லுகிறது. பொறுத்தமலை. தா

மு. — வழுவுவானுந் லலாச்செய்கை வானவாகோன் வலிப்பட்டுமுன்

மழைவந்தேழுநாள் பெய்துமாத்தடைப்ப மதுசூதனேத்துமறித்த
இழவுதரியாததோர்நிற்ப் பிடியிளஞ்சீயந்தொடர்ந்து முடுகுதலும்
குழவியிடைக்காலிட்டெதிர்த்துபொருங் கோவர்த்தநமென்னுங்கோ

பதவுரை.

ஒன்றும் வழு இல்லா — இந்தரப்பட்டம்
பெறுதற்குச் செய்த ஸாதநாம்சத்திலொ
ன்றும் நழுவுதலில்லாத
செய்கை — செய்கைகளை யுடைய
வானவர் கோன் — தேவேந்தரனுடைய
வலிப்பட்டு — வசத்திலிருங்குமவனாய்
முனிந்து — (ஆபிரம் கண்களும் சிவக்கும்
படி) கோபித்து
விடுக்கப்பட்ட — ஏவப்பட்ட
மழை — மேகங்களானவை
வந்து — வந்து
ஏழு நாள் — ஏழுநாள்
பெய்து — வர்ஷித்து
மாத்தடைப்ப — கோ, கோபாதிகள் புறம்பு
போக்கறும்படி தகைவைப்பண்ண
மதுசூதன் — மதுவைநிரஸித்த கண்ணன்
எடுத்து — ஆபாஸமின்றி எடுத்து

மறித்த — தலைகீழாகப்
மலை — மலையாவது;
இள சீயம் — சிங்கக்குட
தொடர்ந்து — (யானை
முடுகுதலும் — கிட்டி
இழவு — தன்குழவிக்கு
தரியாதது — ஸஹித்
ஓர் — ஒரு
ஈற்றுப்பிடி — ஈன்ற பெ
குழவி — தன்குட்டினை
காலிடை — நாலுகால்
இட்டு — அடக்கிக்கொ
எதிர்த்து — அந்த சிங்க
பொரும் — போர்செய்
கோவர்த்தநமென்னும்

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வழுவித்பாதி. இந்தரபத ப்ராப்திக்
த்தில் ஒன்றும் நழுவுதலில்லாதபடிசெய்து. அத்தாலே த்ரயஸ்திரிம்சத்
க்கு நிரவாஹகனுன இந்தரனுடைய வலியிலே அகப்பட்டு. இத்தான்
அவன்சொன்னது செய்தே நிற்கவேண்டும்படியான பராநீரத்வம் சொ

மூ.—அம்மைத்தடங்கண்மடவாய்ச்சியரு மாஞயருமாரிரையுமலறி
 ி எம்மைச்சரணென்று கொள்ளென்றிரப்ப விலங்காழிக்கை யெ
 தம்மைச்சரணென்ற தம்பாவையரைப் புனமேய்கின்றமானின்
 கொம்மைப்புயக்குன்றர் சிலைகுனிக்குங் கோவர்த்தநமென்னுங்

பதவுரை.

அம்— அழகியதாய்
 மை— அஞ்ஜநாலங்கர் தமாய்
 தட— விசாலமான
 கண்— கண்களையுடையராய்
 மடம்— மடப்பத்தையு முடையரான
 ஆப்ச்சியரும்— இடைச்சிகளும்
 ஆன் ஆயரும்— கோரகூணத்தையே தொ
 ழிலாகவுடையரான இடையர்களும்
 ஆ நிரையும்— பசுக்களின் திரளும்
 அலறி— வர்ஷபாதையால் வருந்திக் கூப்
 பிட்டு
 எம்மை— “ எங்களை
 சரண் என்று— ‘ரகஷிக்கக்கடவோம்’ என்று
 கொள் என்று— திருவுள்ளம்பற்றவேணும்”
 என்று
 இரப்ப— ப்ரார்த்திக்க
 இலங்கு— ஒளியையுடைய
 ஆழி— திருவாழியாழ்வானை
 கை— திருக்கையிலேந்தின
 எந்தை— என் ஸ்வாமியானவன்

எடுத்த— (அவற்றைக்
 மலை— மலையாவது;
 தம்மை— தங்களை
 சரண் என்ற—ரகஷிக்கவே
 தம் பாவையரை— தந
 (புனத்திலே ஸஞ்ச
 கண்களைக்க
 புனம் மேய்கின்ற—
 மான் இனம்— மான்
 காண்மின்— பாருங்க
 என்று— என்னொருவர
 கொம்மை— திரண்டு
 புயம்— தோள்களையு
 குன்றர்— பர்வதவா
 சிலை— வில்லை
 குனிக்கும்— (அவர்
 விடுவதாக)
 கோவர்த்தநமென்னும்

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. அம்மைத்தடமித்யாதி. வெணும்புறந்

ரக்ஷபவர்க்குத் துக்கொரு நலிவுவாராமல் மலையெழுத்துக்கொண்டு நின்ற
 லுக்காக. தம்மைச் சரணேன்ற தம்பாவையரை. தங்களை “ரக்ஷகர்”
 ருக்கிற தங்கள் பெண்களை. புனமேய்கின்ற மானினைக்காண்மினென்று.
 பரிக்கிறவர்கள் கண்களைக்காண, “நம்புனத்தை யழித்துமேய்கிற மானி
 ளன்று ஒருவர்க்கொருவர்காட்டி. கொம்மைப்புயக் குன்றர் சிலைகுனிக்கும்
 சரத்தைவிடுவதாக, பெரியதோளை யுடையரான குன்றுவர் விற்களை
 கோவர்த்தநமென்னும் கொற்றக்குடையே.

மூ.—கலவாய்ச்சினவெங்கட்களிற்றினுக்குக் கவளமேடுத்துக்கொடுப்பான்
 அடிவாயுறக்கையிட் டெழப்பறித்திட்டமர்ப்பெருமான் கொண்டுநின்
 கடல்வாய்ச்சென்று மேகங்கவிழ்ந்திறங்கிக் கதுவாய்ப்படநீர்முகந்
 குடவாய்படநின்று மழைபொழியுங் கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றந்

பதவுரை.

கவி— கொடியதான்
 வாய்— வாயை யுடைத்தாய்
 சினம்— மிக்க சிறுதலையுடைத்தாய்
 வெம்— வெவ்விதான்
 கண்— கண்களையுருடைத்தான்
 களிற்றினுக்கு— யானைக்கு
 கவளம்— சோற்றுக்கவளத்தை
 எடுத்து— திரட்டி எடுத்து
 கொடுப்பானவன்போல் — கொடுக்கும்பாக
 னைப்போல்
 அடிவாய்— மலையின் வேர்ப்பற்றிலே
 உற— உறும்படியாக
 கை— திருக்கையை

கொண்டு நின்ற — தாய்
 மலை— மலையாவது;
 மேகம்— மேகங்களான
 கடல்வாய் சென்று— கடல்
 இறங்கி— அதன் கரையி
 கவிழ்ந்து— கவிழ்ந்து
 கதுவாய்ப்பட— (கடல்)வெ
 நீர்— அங்குள்ள நீரை
 முகந்து— மொண்கொ
 ஏறி— ஆகாசத்திலேறி
 எங்கும்— எல்லாவிடங்
 குடவாய்பட நின்று— கு

தோற்று கின்றதிதே. எங்ஙனையென்னில்; கடுவாயென்று - க்ருமாய்
 னலாதிர சப்தத்தையும் க்ரோதத்தையும், “வேங்கண்” என்று - நெருப்புப்
 சொல்லுகையாலே. இத்தனையும் மேகத்துக்கு முண்டிதே; கேட்டவர்க
 படியான முழக்கமும், அடர்த்துக்கொண்டு வர்ஷிக்கிற்கிற ஆக்ஷர
 மின்னிலகும்” என்கிறபடியே கொள்ளிவட்டம் போலேயிருக்கிற மின்
 பையுமுடைத்தாய், இருட்சியாலும் திரட்சியாலும் உயர்த்தியாலும் கண்
 சுகஜம்” என்றே சொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே.

அடிவாயுறக்கையிட் டெழப்பறித்திட்டே. மலையினுடைய வேர்ப்ப
 யாகத் திருக்கையைக் கீழேசெலுத்தி, மற்றத் திருக்கையாலே மேலேயி
 ங்கி, அமரர்பெருமான் கொண்கிறின்றமலே. * அயர்வறுமமரர்களதிபதி,
 ரைப்போலே தானேதரித்துக் கொண்டுநின்றமலே. கடல்வாய்ச்சேன்று
 கடலிடத்தேசென்று மேகங்கள் இறங்கிக் கவிழ்ந்துகிடந்து. கதுவாய்
 கதுவாய்ப்பட வென்றது - வடுப்படவென்றபடி. வடுப்படுகையாவது -
 தால் - கடல்குறைபடும்படியாக அங்குள்ள நீர்க்ளெல்லாவற்றையும் முகந்
 த்திலே யேறியென் கை. அன்றிக்கே, கதுவுதல்-கவ்வுதலாய், அபிநிவே
 யுடைத்தாய்க்கொண்டு “பெரும்பெளவம் மண்டியுண்ட” என்கிறப
 தையாம்படி. அங்குள்ளநீரை முகந்துகொண்டு ஏறியென்னவுமாம்.
 றின்று மழைபோழியும். ஸார்வதரிகமாய்க்கொண்டு குடத்திட்டுச் சொரி
 நாள் ஒருபடிப்படநின்று வர்ஷத்ததைச்சொரிகிற. கோவர்த்தநமென்னும்

மூ.—வானத்திலுள்ளீர்வலியீருள்ளீரே லறையோவந்து வாங்குமினென்
 ஏனத்துருவாகிய வீசனெந்தையிடவனெழ வாங்கியேடுத்தமலே
 கானக்களியானை தன்கொம்பிழந்து கதுவாய்மதஞ்சேராத் தன்னை
 கூனற்பிறைவேண்டி யண்ணாந்துநிற்குங் கோவர்த்தநமென்னுங்

பதவுரை.

வாய் — கொம்பு முறிந்து புண்பட்ட
வாயிலே
மதந்தானது
— ஒழுக்காற்றிக் [கூது
கை எடுத்து— தன் துதிக்கையைப்பெரி
ல்— வளைந்திருந்துள்ள

பிறை—முன்றும் பிறையையிழை—சா
வேண்டி— விரும்பி
அண்ணாந்து கிற்கும்—மேல்பை பார்க்க
ண்டு கில்ல
கோவந்தனமென் னுய்கொற்றங்கூ

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. வானத்தித்யாதி. உபரிதலோகங்கவரிசிலை வந்தது
மதுஷ்யரித்காட்டில் அநிசயித்யூரூநசக்திகராதத்தந்தாமை அபிமாதித் துக்கொ
பர்கோ! நினைத்தது செய்துமுடிக்கவல்ல சக்திமான்களாயிருப்பாரூள் விரிகொ
றயோவந்துவாங்குமினென்பவன்போல். “அறைபோவறை! இம்மலையைவந்து,
யங்கோள்” என்பாளைப்போலே. ஏனத்துருவாகியவிசனென்தை. * ஸப்தத்தவ
தரைபான பூமியிடிபயிபூந்து கீழிலண்டபித்தியோடே சேர்ந்துகிடக்க, நீருக்கு
துமிருபாத வராஹவேஷங்கொண்டு “ஊன்நியிடந்து எயிற்பற்றிக்கொண்ட”
யெ மறுபாடுருவக்குத்தி அண்டபித்தியினினும் ஒட்டுவிடுவித்து ஆகாசத்திலே
திருவெயிற்றிலேதரித்த சக்திமானாய், தன்னையொழிந்த ஸமஸ்தபாதார்த்தங்க
மழைக்காம்படி நடத்தவல்ல ஸர்வாயிந்தாவாய், அவற்றினுடையஸத்தை க்வா
ருக்கும் ஸர்வகாரணபூதனுனவன்.

இடவனேழவாங்கி யெடுத்தமலை. வேர்ப்பற்றோடே ஒருகட்டிபோலே கிள
பெடுத்துக்கொண்டுமின்ற மலை. இடவனெழுப்பறித்தென்னுதல், மேற்கொ
சம்பாதித, வாங்கியென்னையாலே ஆகாயாலே எடுத்தமைசொல்லுகிறது. பா
லேகூட பாதாளகதையான பூமியைத் திருவெயிற்றிலேகுத்தி ஒட்டுவிடுவித்த
மானுனவனுக்கு ஒருகட்டியையிடந்தெடுத்தாற்போலே, அப்பாலையிடந்தெடுக்க
வாயிலிலேயிறே. கானக்களியான தன்கொம்பிழந்து. காட்டி லேமதித்துத்திரி
து உரைபொருதுதிரிகையாலே ஓரிடத்திலே குத்தினவளவிலே தன்கொம்பி
லே தன்கொம்பையிழந்து. கதுவாய்மதுஞ்சோர. கதுவுதல்— விடப்படுதலாய்.
கிந்து புண்பட்டவாயிலே மதுஜலமொழுக, தன்கையித்யாதி. தன்னுற்றவை

— திருக்கையிலுள்ள
 யீர்த்தினையும்— யீர்த்து விரல்களையும்
 பாக— மலையாகிற குடைக்குக் காம்படி
 மிழுண்டான கப்பாகக்கொண்டு
 க்து— செறித்து
 லைமணிபோன்றநிறத்தையுடைத்தாய்
 செடியதாயிருந்துள்ள
 ன்— திருத்தேதானை
 பாக— அக்குடைக்குக் காம்பாக
 தித்து— கொடுத்த
 த்த— தலைமீழாகக் கவித்த
 — மலையாவது;

பாந்து இழி— பரவித் தங்குகிற
 தென் அருகி— தெளிந்த அருவிகளால்
 இலங்கு—விளங்காநின்றதுள்ள
 மணி— அழகிய
 முத்து வடம்—முத்துவடம்போலே
 மிதழ்—தனித்தனியே ப்ரகாசிக்க
 குப்பாயம் என நின்று— அதுதான்
 னுக்கோர் முத்துச்சுட்டைமெ
 தோற்றம்படியாக நின்று
 காட்சி தரும்—காட்சி கொடாநிற்கிற
 கோவர்த்தனமென் னுங்கொற்றக்குடை

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. செப்பாடேயதிருமால். செப்பாடாவது - செவ்வை.
 ஆர்ஜவகுணம். “ திருமால் ” என்கையாலே, இவ்விடத்தில் அந்த ஆர்ஜவம
 குரைத்தாலும் நன்றுசெய்தாரென்கை. ஆன்றிக்கே, இந்தரனுக்கிட்ட சோற்
 லைக்கிவித்து வர்ஷாபத்தைவினைத்து “ இவை பட்டது படுக ” என்றிருக்கை
 முன்பு “ ரக்ஷகம் ” என்று சொன்ன மலைதன்னையே யெடுத்து ரக்ஷித்த செவ்
 டைச் சொல்லுகிறது. இப்படி ரக்ஷிக்கைக்கடி அவளோட்டை ஸம்பந்தமாகைய
 ருமால் ” என்கிறது என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். அவன். அப்படியி
 த்தையுடையவன். தன்செந்தாமரைக்கைவிசலைந்தினையும் கப்பாகமடுத்து. தன்னு
 த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கையில் விரல்களைந்தையும் மலையாகிற கு
 காம்படியிலுண்டான கப்பாகக்கொண்டு செறித்து.

மணிநெந்தோள் காம்பாகக்கொடுத்துக் கவித்தமலை. நீலரத்நம்போன்றநிறத்தையு
 ய் நெடியதாயிருக்கிற திருத்தேதானை அதுக்குக் காம்பாகக்கொடுத்து, பஞ்சலக்ஷம்
 ன்ளார்க்கும் பசுக்களுக்கும் மழையால் நவிவு வாராதபடியாகவும், பசுக்களுக்குக்

த புல்லும்கண்ணீரு முண்டாம்படியாகவும் கலைமீழாகக்கவித்தமலை. எட்டாரிப்ப

படங்கள் பலஃ உடை—பலபடங்களை யுடைய
பாம்பு அரைபன்— ஸர்ப்பராஜனானவன்
படர்— பசுமபின

பூமியை— பூமியை

தாங்கி கிடப்பவன் போல்— தன்தலைகளா

லே தாங்கிக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே

தட— இடமுடைத்தான

கைவிரல் லீந்தும்— கையிலுள்ள லீந்துவிர

ல்களையும்

மலரவைத்து— பரப்பிவைத்து

தாமோதரன்— தாமோதரனானவன்

தாங்கு— தாங்கிக்கொண்டுநின்ற

தட— பெரிய

வரை தான்— மலையாவது;

சென்று— ஆகாசவழியாலே போய்க்கிட்டி

இலங்கையை— லங்கை

அடங்க— முழுதும்

ஈடழித்த— கட்டழித்த

அனுமன்— ஹனுமது

புகழ்— கீர்த்தியை

மந்திகள்— பெண்குர

பாடி— பாடி

தம்— தங்கள் தங்களுள்

குட்டன்களை— குட்டி

குடங்கை— உள்ளங்கை

கொண்டு— ஏந்திக்கொ

கண்வளர்த்தும்— சீரட

கோவர்த்தன மென்னுங்

† “பலவும்” என்ற விடத்

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. படங்களின்பாதி பலபணங்களை யுமுடை
ப்பையுடைத்தான பூமியைத் தன்தலைகளாலே தரித்துக்கொண்டு கிட
தடங்கைவிரலேந்தும் மலரவைத்து. இடமுடைத்தான திருக்கையி லேந்
வைத்து. தாமோதரன் தாங்குதடவரைதான். ஓர் அபலைக்குக்கட்டவு மடி
யனாப், அவள்கட்டினகட்டை யவிழ்த்துக்கொள்ள சக்தனுமன்றிக்கே
துக்கொண்டுநின்ற பெரியமலைதான். பஞ்சலக்ஷம் குடியும் ஊரிலுள்ள
லாம் சேரவொதுங்கலாம்படியிறே மலையின்பரப்பு. தானென்று - அதின்
மேலுண்டான வர்க்குங்களையும் மர்க்கிசேஷங்களையும் அந்நிலத்துக்கடை
மெல்லாம் நினைக்கிறது.

அடங்கச்சென்றிலங்கையை லீடழித்த. தூர்க்கதர்யபுக்தமாய்,

சலம்— நீர் கொண்டெழுந்த
 மா முகில்— கார் மேகங்களுடைய
 பல் கணம்— பல திரளானது
 போர் களத்து— யுத்த பூமியிலே
 சரம் மாரி பொழிந்து— சரங்களை வர்ஷித்
 தாற்போலே வர்ஷித்துக்கொண்டு
 எங்கும்— இடைச்சேரிபடங்கலும்
 பூசலிட்டு— இடித்து முழங்கி யுத்தம்பண்ணி
 நலிவான்— வருத்துவதாக
 உற— ஒருப்பட்ட வளவிலே
 கேடகம் கோப்பவன்போல்— கடகு கோத்
 துப் பிடிக்குமவன் போலே
 நாராயணன்— நாராயணனுனவன்
 (திருக்கையி லெடுத்துக் கொண்டு,)
 முன்— முந்திவருகிற
 முகம்— வர்ஷமுகத்தினின்றும்

காத்த— ரக்ஷித்த
 மலை— மலையாவது;
 இலை வேய் குரம்பை—
 தவம் மா முனிவர் இட
 தார் நடுவே சென்று
 அணர் சொறிய - த
 கொலை— கொல்லுக
 வாய்— வாயையுடை
 சினம்— கோபத்தை
 வேங்கைகள் புலிக
 நின்று உறங்கும்—
 கோவர்த்தன மென்னு

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சலமாழகிலித்பாதி. பலதிரளாய்க்
 நீர்கொண்டெழுந்த மஹாமேகங்களானவை, யுத்தபூமியில் சரவர்ஷம்
 கொண்டு திருவாய்ப்பாடியில் ஊரோடு பசுக்கள் மேயுமிடத்தோடுவா
 னைத் தப்பவல்லாருண்டோ ” என்று இடித்து முழங்கிப் பூசலிட்டு ந
 வளவிலே, அந்த சரவர்ஷத்தைத் தகைக்கைக்குக் கடகுகோத்துப் பிடி.க்
 ரக்ஷகனான நாராயணன் தன்கையிலே யெடுத்துக்கொண்டு முந்திவரு
 தகைகந்தமலை. இலைவேய்குரம்பை. இலையாலே வேய்ந்தகுடி; .
 இத்தை வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையராயிருந்துள்ள. தவமாமுனிவர். த
 ர்ஷிகள். இருந்தார்நடுவேசென்று. தபஸ்ஸுக்காக ஓரிடத்திலே திரள

வன் பரத்தை- வலிய பாரத்தைத் (தாங்கிக்
கொண்டு)

நின்றது லுர்— நின்றதொரு

வன் லுமனை— வலிய லுனைப்போலே

தன் பேர்— ‘கோவர்த்தன்’ என்ற தன்
பேரை

இட்டுக்கொண்டு— அந்தமலைக்கு இட்டுக்
கொண்டு

தரணிதன்னில்— இந்திலத்திலே

தாமோதான்— ஆய்ச்சி யொருத்திக்குக்
கட்டவு மடிக்கவுமாம்படி பல்பனாபிரு
ந்தவன்

தாங்கு— தாங்கிக்கொண்டு நின்ற

தாடும் வரை தான்— பெரிய மலைபாவது;

(முடிக்கணங்கள்— லுர் வகைப்பட்ட) குரங்கு
கனின் திரளானவை

முன்பே— ஏற்கவே

வழி காட்ட— ஒரு கி
றொரு

தம்முடை குட்டன்களை

முதுகில்— முதுகிலே

பெய்து— கட்டிக்கொ

கொம்பு— கொம்பிலே

ஏற்றி இருந்து— ஏற்

குதி— ஒரு கொட

கொம்பு

பயிற்றும்— பழக்கு

கோவர்த்தன் மென்

குடைய

வியா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வன்பேய்முலையுண்டதோர் வாயுடை
டைய முலையுண்டதொரு வாயையுடையவன். பேய்க்கு வன்மையாவது
க்த்யத்தையும் வடிவழகையும் கண்டவிடத்திலும் இளகாத நெஞ்சின்வ
வன்மை முலைக்கு விசேஷணமாய்- அதின் விஷத்தினுடைய க்ரௌர்யத்
நஞ்சேற்றின முலையிதே. லுர்வாயென்றது- அந்த நஞ்சைப்போலுத்து
வனோ முடிக்கையாலும் அத்திநிபமானவாயென்றபடி. வன்துணைநின்ற
வலியபாரத்தை தரித்துநின்றதொரு வலியதூணைப்போலே. “தரித்
வுர் அஞ்யா ஹார்பர்.

தன்பேரிட்டுக்கொண்டு. “கோவர்த்தன்” என்கிற தன்பேரை

அ. பத்தாம்பாட்டு. கோடியித்யாதி. “மழைவந் தெழுநாள்
 ப்ப” என்கிறபடியே - ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட வர்ஷிக்கிறவளவில் ரக்ஷய
 நலிவுவாதபடி மலையையெடுத்து தரித்துக்கொண்டுநின்று ரக்ஷித்த ப
 செய்தார் - கீழ்; இப்படி யேழுநாள் மலையைச் சுமந்துகொண்டு நின்றவள
 ஒருவாட்டமின்றிக்கே யிருந்தபடியை யதுபவித்து, மங்களாசாஸனபர
 யருளிச் செய்கிறார் - இதில்.

மூ.—கோடியேறு செந்தாமரைக் கைவிரல்கள் கோலமுமழிந்தில வாடி
 வடிவேறுதிருவுகிர் நொந்துமில் மணிவண்ணன் மலையுமோர் சம்பி
 முடியேறிய மாமுகிந்பல்கணங்கண் முன்னெற்றி நரைத்தன போல்
 குடியேறியிருந்து மழைபொழியுங் கோவர்த்தாமென்னுங் கோற்றக்

பதவுரை.

கோடி ஏறு— த்வஜத்தை தோகாருபமாக
 தரித்துக்கொண்டிருப்பதாய்
 செம் தாமரை— செந்தாமரைப்பூப் போன்ற
 கை விரல்கள்— திருக்கைகளும் திருவிரல்
 களும்

(ஏழுநாள் ஒரு படிப்பட மலையைச்
 சுமந்து கொடு நின்ற வளவிலும்,)

கோலமும்— இயற்கையான அழகும்
 அழிந்தில— அழிந்தனவில்லை;
 வாடிற்றில— வாட்டத்தையு மடைந்தன
 வில்லை;

வடிவு ஏறு — அழகுமிக்கிருந்துள்ள
 திரு உகிர்— திரு நகங்களானவை
 நொந்தும் இல— நொந்தனவுமில்லை;
 மணி வண்ணன் — நீலரத்நவர்ணனான

(அத்தை இவனெடுத்த
 நின்ற நிலையு
 லர் சம்பிரதம்— ஒரு

(அந்த மலை எது
 முடி— மலைபின் சிகரத்
 ஏறிய— ஏறின
 மா முகில்— பெரிய மே
 பல் கணங்கள்— பல தி
 முன் நெற்றி— தங்கள்

நரைத்தன போல்— நரை
 எங்கும்— எல்லா விடங்
 குடி ஏறி இருந்து— குடி
 மழை பொழியும்— மழை

மணிவண்ணன்மலையு மோர்சம்பிரதம். நிரந்தரம் போலே யிருக்க
வன் எடுத்தமலையும், அத்தையிவனெடுத்த நின்ற நிலையும் ஒரு இரத்தஜ
மலையையெடுத்துச் சமந்து கொடுகின்றது மெய்பாகில் அதின்கார்ப்பொ
ன்று திருக்கையிலே காணவேண்டாவோ? அதில்லாமையால் இதொரு
போலே யிருப்பதொன்றென்கை. எடுத்த திருக்கையில் ஒரு விக்ரிகைய
ரஜாலமென்ற வித்தையொழிய, அது பாமார்த்த மென்னுமிடத்தை பரு
முடியித்தயதி. மலையின்கொடு முடியிலேயெறின மஹா மேகங்களினுடை
ஸமுஹங்களானவை. முன்னெற்றி நரைத்தனபோல வெங்கும் குடியேறியி
யும். அதிலுடைய முன்னெற்றி நரைத்தாற்போலே குழக் குடியேறியி
கெல்லாம் ஜல ஸமர்த்தியுண்டாம்படி வரஷந்தைச் சொரியாநிற்கும். வர
திருக்கும் காலத்திலும் வஸ்தவ்யதேசம் மலத்தலேயோச மாகையாலே “
த்தனபோல வெங்கும் குடியேறியிருந்து ” என்கிறது. இப்படி மேகங்க
நிற்கும். கோவர்த்தமென்னும் கோற்றக்குடையே. ஆகையால் இத்தரஜா
த்தமென்கை.

அ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலை
மூ.—அரவிற்பள்ளிகொண்டரவந்துரந்திட்டு ரவப்பகையுர்தியவனுடைய
குரவிற்கொடி முல்லைகணின் றறுங்குங் கோவர்த்தமென்னும் கோ
திருவிற்பொலி மறைவாணர்புத்தூர்த் திகழ்பட்டர்பிரான் சொன்ன
புரவுமனன்குடைப் பத்தருள்ளார் பரமானவைசூந்த நண்ணுவரே.

பதவுரை.

அரவிற்பு— திருவனந்தாழ்வான் மேலே
பள்ளிகொண்டு— (கதிராபதியிலே) பள்ளி
கொண்டு

(அத்தைவிட்டு, ஆய்ப்பாடியில்
வந்தவதரித்து,)

அரவம்— காளியநாகத்தை
தூரந்திட்டு— ஓட்டிவிட்டு
அரவம்— ஸர்ப்பஜாதிக் கெல்லாம்

திருவின்— வைஷ்ணவ
பொலி— விளங்கா நின்ற
மறை— வேதத்துக்கு
வாணர்— வ்யாஸபகம்

புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்
திகழ்— விளங்கா நின்ற
பட்டர் பிரான்— பெரிய

வ்யா. அரவிற்பள்ளிகொண்டு. மென்மை குளிர்ந்தி நாற்றங்க
வுடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலே திருப்பாற்கடலிலே பள்ளி
துந்திட்டு. (க) “நாமவாஜி” ஹிரமக்” என்கிறபடியே
விட்டுப்போந்து அவதரித்த விடத்திலே கோபனாதிபும் கோக்களும் தன்மை
வை விஷ்ணுவிதமாகக்கி கொண்கிடந்த காளியனாகிற ஸர்ப்பத்தை அங்கு
விட்டு. அரவப்பகையூர்தியவனுடைய. “அரவம்” என்கிறஜாதிக்கெல்லா
ரியதிருவடிபை வாஹமமாக நடத்துகிறவனுடைய.

குரவினியாதி. “குரவி” என்கிற வர்க்குத்திலே கொடியாய்ப் ப
முல்லைகளானவை நின்றறுங்கும்படி யிருப்பதாய், கோவர்த்தநமென்கிற
டைத்தாய், வர்ஷத்தைத் தைக்கைக்குக் கொற்றக்குடைபான பர்வதவிஷய
கொடிமுல்லைகள்” என்றுபாடமானபோது - குரவாகிய வர்க்குமும் அதின்
கொடியான முல்லையும் நின்றறுங்குமென்று பொருளாகக்கடவது. திருவி
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயால் மிக்கு வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்த வல்ல
திக்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் ஸர்வோத்தமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்ற
ருளிச்செய்த சப்தஸந்தர்ப்பமான விப்பத்தைபும். படிமனன்குடைப் பத்த
பரவசராய்க் கொண்டுபேசும் நல்லமநஸ்சையுடைய பக்திமான்களா யுள்ள
வைகுந்தம் நண்ணுவரே. தங்களுடைய ஜ்ஞாந ப்ரேமாநுகுணமாக பகவத
களிலே அர்வயித்து * அடியார்கள் குழாங்களைபுடன்கூடி வாழலாம்
வோத்தாமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ப்ராபிக்கப்பெறுவர். ...

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசாணம்.

அடிவாவு.—அட்டு வழ வம்மை கடு வான் செப்பாடு படம் சலம்
வன்பேய் கொடி யரவில் நாவல்.

கோவலர்” என்கிறபடியே - கோபர்க்குக் குழலாதுகை ஜாந்புகித வர்த்த
நந்தகோபர் திருமகனாகையாலே தானும் அந்தவர்த்தியிலே யதிகரித்துப்
லூதிக் கொண்டு போருமவனாகையாலே, ஒருநாள் பூநீபர்த்தாவந்திலே
லேபூத. அந்தக்குழலோசைவழியே யுலதிகளான பூநீகோபியாரிலேசிலர்
பண்ணிவைத்த காவல்களையும் கடந்து இவன் நின்றவிடத்தேவந்து சூழ்ந்
படியையும், வேறேசிலர் அரைகுலைபத் தலைகுலைப் போடிவந்து ஸ்திரீத்
படியாலே ஒடுங்கி நெகிழ்த்தவுடையை ஒரு கையாலே தாங்கி இவனளவ
நின்ற படியையும், உபரிதநலோகவர்த்திகளான ஸ்திரீகள் இக்குழலோசை
ந்து திரண்டு நெஞ்சருகி, கண்கள்பனிக்கை முதலான விகர்த்திகளோடே
துக்கொண்டு நின்றபடியையும், மேககை திலோத்தமை முதலான நர்த்த
திரியும் அப்ஸரஸ்ஸுக்கள், உலாவிபுலாவிக் குழலாதுகிள விவனுடைய
லோசையையும்கண்டு, “நாமும் சிலராயாடிப்பாடித் திரிகிறோமே” என்
வழிந்து தந்தாமுடைய ஆடல்பாடல்களைத் தாங்களே மாநின்படியையும்,
திரியும் தம்புருகாததரும் கிந்தரமிதுங்களும் இந்தக்குழலோசையினு
யீடுபட்டுத் தந்தாமுடைய வீணைபைமறப்பார் கிந்தரம்கொடோ மென்பா
ஆகாசசாரிகளான காரந்தப்பரெல்லாரும் அமர்தம்போலேயிருக்கிற இக்
பட்டு சிதிலராய்க் கைமறித்து நின்றபடியையும், தேவர்களெல்லாரும் தந்
ஜாத்கைதமறந்து திருவாய்ப்பாடி நிறையவந்து திரண்டு இக்குழலோசையி
புவித்து இவனைவிடாதே பின்பற்றித் திரிந்தபடியையும், பக்ஷி ஜாலங்கள்
விட்டுவந்து சூழ்ந்து படுகாடுபோலே கிடந்தபடியையும், பசுந்திரள்கள்
பைக்கேட்டு பரவசமாய்க் கால்களைப்பரப்பித் தலைகளை நாற்றிக் கொண்டு
வம் மாட்டாமல் நின்றபடியையும், மான் திரள்களானவை மேய்கைமுதலான
நிச்சலமாய்க்கொண்டு சித்தாரப்பிதங்கள்போலே நின்றபடியையும், அவ
ளானவை சேதநங்களிலுங் காட்டில் அதுபாச்சர்யமாப்படி ஈடுபட்டபடி
பேபேசி அவனுடைய திருக்குழலோசையினுடைய வைசித்திரியை யதுபவ
மொழியில்.

மு.—நாவலம்பெரிய தீவினில்வாழ நங்கைமீர்களிதோ சற்புதங்களீர்

காவலம்பெரிய திருமாமயவாயிற் கடிலோசைவழியே

திருமால்— திரிபுரையோன்வன்

மாமா— போகாமான்

வாரிசு— திருப்பவளத்தில் வைத்து உலக
கிற

குழல்— முாளியினுடைய

ஐசை வழியே— இசைசின் மார்க்கமாக

கோவலர்— இடையருடைய

செயுமிபர்— சிறுப் பெண்களானவர்கள்

இன— பக்வமாயிருந்துள்ள

கொங்கை— தங்கள் ஸ்தநங்களானவை

குதுகுசிப்ப— நாங்கள் முன்னே போகிறோ

மென்று தெரித்து குதூஹலம் பண்ண

உடல்— சரீரமும்

உள்— நெஞ்சம்

அவிழ்ந்து— கட்டுக்கொ

எங்கும்— எங்குமுள்ள

காவலும்— காவலையும்

கடந்து— அதிகரித்து

கயிறு மாலை } கயிற்றில்

ஆகி வந்து } ந்த மாலை

கவிழ்ந்து நின்றனர்—

வாறே லஜ்ஜித்து

வ்யா. முதற்பாட்டு. நாவலம்பெரியதீவினிஸ். நாவலையுடைத்தா
தவீபார்தாங் களைப்பற்றப் பெருமைபையுடைய ஜம்பூத்வீபத்திலே யென்
பத்திலுடைய வைபவம் வேறொரு தவீபத்துக்கில்லையிறே. அதாவது -
ல்லாம் (சு) போகபூமியாயிருக்கு மித்தனையிறையுள்ளது; ஆர்ஜபூமியுள்ள
இததன்னிலும் நவமகண்டமான பாரதவர்ஷமிறே ஆர்ஜபூமியாயிருப்ப
களும் (சு)போகபூமிகளித்தனையிறே; அப்படியிருந்த தாகிலும் பாரதவர்ஷ
பற்ற தவீபார்தாங்ககிற காட்டில் இந்ததவீபத்துக்கு ஏற்றம்சொல்லக்
பார்தாங்ககில் போகங்களுக்கும் உபரிதரபாதாள் லோகங்களில் போகங்க
துக்கும் ஸாதாதுஷ்ட்டாரம் பண்ணலாவது இங்கேயாகையாலும், திவ்ய
கூசுக்களும் ப்ராசுர்யேணவுள்ளது இங்கேயாகையாலும் இந்த பாரதவர்
யிருக்கையாலே ஜம்பூத்வீபத்தை “பெரியதீவு” என்றருளிச்செய்கிற
மீர்கள். அவனவதரித்த தேசத்திலேபிறந்து அவனுடைய அவதாரகு
யெல்லாம் ஷுறுபவிக்கையாகிற வாழ்வையுடையாய், அதுக்கிடான ஜ்
பூர்ணைகளாயுள்ளவர்களுையென்று தாழும் கோபஜம்மத்தை ஆஸ்த்தாரம்
யாலே திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரோடு ஸஜாதீயராய்கின்று அங்குத்து

மையாவது: தன்னுடைய உகந்திவிசேஷங்களாலே அதுகூலரைவாழ்ப்பண்ணவல்ல
படியிருக்கிற திருப்பவளத்திலேவைத்து ஊனுகிற திருக்குழலோசைவழியே. அத
நின்றன்கிடாய் பெண்கள்கிடாய்' என்கிறவூரகையாலே, உறவுமுறையாரானவர்கள்
பட்ட அரண்களிலே பெண்களைக் கொடுபுக்குக் கட்டிக்கொடு சீடவாழ்க்கைச்
களெல்லாரையுமுறக்கி, தங்கள் செவியிலே புருந்து உணர்த்தி வாருங்கோள்
போலே ஆகாஷிக்கிற குழலோசை வழிகாட்டவாய்த்து இவர்கள் தங்கள் வ
வலர்சிறுமியர். கோரசுணத்திலே ஸமர்த்தரானவர்களுடைய சிறுப்பெண்கள்.
ங்கை குதுகுலிப்ப. தங்கள் வசத்தில் நில்லாதபடி பரிணதமான முலைகளானவை,
திற்பாடாக்கி "நாங்கள் முன்னேபோகிறோம்" என்று கெளதுஹலம்பண்ண.
ங்கை. சொல்கேளா ப்ரணைக்களாய்த்து. குதுகுலிக்கையாவது-தவராதிசயத்தா
ப்பம். உடலுளவிழ்ந்து. கொங்கையில் குதுகுலிப்பு மாத்ரமன்றிக்கே கொங்
பமானசாரீரமும், ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் ப்ரதாநமான மநஸ்ஸும் கட்டுக்கொ
நம் காவலும் கடந்து. எங்குமுள்ள காவலையும்கடந்து. அதாவது- அறைகளுக்கு
திற்தாராமாரணத்துக்கொண்டு கதவுகளையுமடைத்துப் புறக்காவலாக வேண்டும்பா
கிடக்க, அந்தக்காவல்களையெல்லாம் கூடும்பாஷாணங்களைப்போலே ஒருச
பாமல் கடந்து. கயிறுமாலையாகிவந்து. கயிற்றிலே யொழுங்குபடச் சேர்த்தமா
லே நிரைநிரையாகவந்து. கவிழ்ந்துநின்றனரே. இவனைச் சூழ்ந்துகொண்டுநின்ற
றிக்கே, குழலோசைவழியேவந்து இவனைக்கண்டவாறே லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலை
றர்களென்னுதல்; எதிர்செறிக்கமாட்டாமல் கவிழ்தலையிட்டு நின்றார்களென்னுதல்

மூ.—இடவணரை யிடத்தோளோசாய்த் திருக்கூடப் புருவநெரிந்தேறக்
குடவயிறுபட வாய்கடைகூடக் கோவிந்தன்குழல்கோ தேதினபோது
மடமயில்களோடு மான்வினைபோலே மங்கைமார்கண் மலர்க்கூந்தலவிழ
உடைநெகிழ வோர்கையாற்றுகில்பற்றி யொல்கியோடரிக்க னோடநின்றனரே

பதவுரை.

விந்தன் — பசுமேய்க்கப் பெற்ற கண்
ண்
அணரை — இடப்பக்கத்து சம்சர்ருஸ்த்

குழல் கொடு — வேய்க்குழலைக் கொ
ஊதினபோது — ஊதினகாலத்திலே
மடம் — மடப்பத்தைபுடைய

ஒல்கி— (லஜ்ஜித்து) ஒலிங்கி

அரி ஒலி— செவ்வரி, கருவரிகள் ஒடின
கண்— கண்களானவை

ஒட— அவன் பக்களிலே

நின்றனர்— திகைத்து

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. இடவண்ணரையிடத்தோளோடு சாய்த்த
தில் சம்சுருவ்ந்தாநத்தை இடத்திருத்தோளோடேசாய்த்து. திருநைககூட
கையும் திருக்குழலோடே சேர. புருவம்நெரிந்தேற. திருப்புருவங்களா
மேலேகொளர. குடவயிறுபட. திருவயிற்றிலே வாயுவைப்பூரித்து நிறுத்
தாலே க்ரமசு விட்டு ஊதவேண்டுமெனையாலே திருவயிறு குடம்போலே
கூட. திருப்பவளம் இரண்டருகும் குவிந்து திருக்குழல் ஊகைகளாவா
கோதினபோது. கோரகூணத்திலே தீக்ஷிதனாய், அவை விலங்காமைக்
மீருகைக்கும் தகுதியாக லூதவல்லானாகையாலே “ கோவிந்தன் ” என்க
னாதினும் த்வரிவாய்ப்பாலே ஆகர்ஷகமாம்படி யிருக்கையாலே “ குழ
றது. இத்தால்-ஊதுகிறவனுடைய ஸாமர்த்த்யமும், அதுக்கு உபகரணம்
வைலகூணயமும் சொல்லிற்றாய்த்து. மடமயில்களோடு மான்பிணைபே
யுடைத்தான மயில்கள்போலவும், நோக்கையுடைத்தான மான்பேடை
கள்” என்கிற பன்மைக்கிடாக, “ மான்பிணை ” என்கிற ஏகவசநமும்-
பன்மையிலேயாகக்கடவது. மங்கைமார்கள். யுவதிகளான ஸ்திரீகள்.
புஷ்பாதினாலே அலங்கர்த்தமான குழல்கள் நெகிழ்ந்தலைய. உடைநெகிழ்
பரியட்டம் நெகிழ். இப்படி அரைகுலையத் தலைகுலையக் குழலோவைவது
லுர்கையால் துகில்பற்றி. நெகிழ்ந்த துகிலை ஒருகையாலே தாங்கி. ஒல்கி
னாட்டினபடியாலே ஒலிங்கி. ஓடரிக்கேண்டு நின்றனரே. ஸ்திரீத்வம் பிண
கிறகண்ணை நிஷேதிக்கப்போமோ. செவ்வரி கருவரியோடினகண்கள்
யோட நின்றார்கள். “ மடமயில் ” “ மான்பிணை ” என்ற தர்ஷ்டாந்தத்வம்
கூந்தலவிழ ” “ ஓடரிக்கேண்டு ” என்ற இரண்டும் தார்ஷ்டாந்திகம்.

மூ.—வானிளவரசு வைகுந்தக்குட்டன் வாசுதேவன் மதுரைமன்

கோனிளவரசு கோவலர்குட்டன் கோலிந்தன் குழல்கோடு

ஸ்ரீரத்னன்— பசுமேய்க்கப்பெற்ற கண்ண
 னுனவன்
 குழல் கொடு ஊதினபோது—
 தேவலோகத்திலே வர்த்திப்பாராய்
 அதுபவபோக்பமான
 சரீரங்களை புடைபரான ஸ்திரீகள்
 வந்து எண்டி—(குழலோசைதூண்ட)
 வந்து வந்து திரண்டு
 மநஸ்ஸானது
 நீர்ப்பண்டம் போலே உருகி
 மலர் போன்ற
 கண்களானவை

பணிப்ப— ஆநந்தபாஷ்பத்தாலே கு
 தேன் அளவு— தேனோடு கூடின
 செறி— செறிந்த
 கூந்தல்— கூந்தலானது
 அவிழ— அவிழ்ந்து அலையவும்
 சென்னி— நெற்றியானது
 வேர்ப்ப— ஸ்வேதஸ்விந்ரமாகவும்
 செவி— காதுகளை
 சேர்த்து— இக்குழலோசையிலே ம
 நின்றனர்— நின்றார்கள்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. வானிளவரசு. பரமபதத்துக்கு இளவரசாயுள்
 த்தமந்தரிகள்கீழே பாலராஜனுனவன் வர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து— “மூது
 னுட்டவர்” என்கிற நித்யஸூரிகளைப் ப்ரதாநராக்கி அவர்கள்கீழே தன்னையபை
 ன்றி இவர்களுக்கு சேஷியாயிருக்கும்படி. “திருவனந்தாழ்வான்மடியிலும் ஸ்ரீ
 ாழ்வான் பிசம்பின் கீழிலும் பெரியதிருவடி சிறகின்கீழிலுமாய்த்து இத்தத்தவம்
 ” என்றிறே பட்டாருளிச்செய்வது. வைகுந்தக்குட்டன். அங்குள்ளார்க்குக்
 காகினைத்து*அஸ்த்தாநேபயசங்கைபண்ணி அநவரதம் நோக்கவேண்டும்படியா
 தபுடையவன். வாசுதேவன். ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன். இத்தால்*பிறப்பிலிய
 கில் வ்யாவர்த்தி. மதுரைமன்னன். ஸ்ரீமதுரைக்கு ராஜாவானவன். பரமபத
 ந்தராயிருப்பாரொருவரில்லாமையாலே தன்னுடைய ஆச்ரித பாரதந்தர்யம்
 கும்படியைப்பற்ற “இளவரசு” என்கிறது; இங்கு இருந்ததேகுடியாக ஸ்வ
 யாலே ஈரரசு அறுத்துக்கொண்டிருக்கும்படியைப்பற்ற “மன்னன்” என்றது
 ிளவரசு. “வாசுதேவன்” என்றதுக்கும் அவ்வருகேயொரு நீர்மையிறேயிது.
 லம்; இது கோபகுலமிறே. ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனுன இளவரசு. பஞ்சலக்ஷம்
 ரரசு ஸ்ரீநந்தகோபராகையாலே, இவனை “இளவரசு” என்கிறது. கோவலர்குட

க்தருக்கு ஸ்வபாவபேதங்களைப் பிறப்பிக்கும் திருக்குழலோசையால்வ
கொள்வது. சேவிசேர்த்துநின்றனரே. இக்குழலோசையிலே செவியை
நின்றார்கள்.

மூ.—தேனுகன்பிலம்பன் காளியனென்னுந் தீப்பப்பூகே ளடங்க
கானகம்படி யுலாவியுலாவிக் கருஞ்சிறுக்கன் குழலாதினபே
மேனகையோடு திலோத்தமையரம்பை யுருப்பசியரவர்
வானகம்படியில் வாய்திறப்பின்று யூடல் பாடலிவை மாறின

பதவுரை.

தேனுகன்— தேனுகாஸரன்,
பிலம்பன்— பரணம்பாஸரன்,
காளியன்— காளிய நாகன்,
என்னும்— என்று சொல்லப்படுகிற
தீம்ப— கொடியவைபான
பூடுகள் அடங்க— பூண்டுக்களையெல்லாம்
உழக்கி— தலையழித்துப் பொகட்டு
கானகம்— காட்டிலே
படி— இயற்கையாக
உலாவி உலாவி— (தன் இச்சையாலே
நின்று) நெடுங்காலம் ஸஞ்சரித்து
கரு— கரியதிருமேனியை யுடையனாய்
சிறுக்கன்— இளம்பிள்ளையான கண்ணன்
குழல் ஊதினபோது—
மேனகையோடு— மேனகையோடு

திலோத்தமை } இவர்களை
அரம்பை }
உருப்பசி }
அரவர்— அப்ஸரஸ்ஸை
வெள்கி— வெட்கப்பட்ட
மயங்கி— (இவனுடைய
ஸீடுபா
வானகம்— தேவலோகம்
படியில்— பூலோகத்தின்
வாய்திறப்பு இன்றி—
தாமே— (பார்த்தோ
ஆடல் பாடல் இவை—
மாறினர்— தவிர்த்து

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. தேனுகனித்யாதி. குழலதயானவடிவ
பூடுகள் என நலிலகாதவந் துதின்ற தே நுகன் இடைப்பிள்ளையான பூடல்

பாது. இப்படி யுலாவிக்கொண்டிருந்து திருக்குழலையு நினைவளவில். மேலாக
 “உபரிதநிலைகங்களில் ஆடுகைக்கும் பாடுகைக்கும் தங்களுக்கு மேற்பட்டதாய்
 ப்ரஸித்தைகளாயிருக்கும் மேல்கை, நிலைத்தமை, சம்பை, ஊர்வசி என்று அந்
 களானவர்கள் இவன் நடைபாடுகளையும் குழலையைசெய்யும் கண்ணுறும் செவி
 கங்கையாலே “நாமும் சிலராய் ஆடிப்பாடித் திரிவிதேமே” என்று வஜ்ஜித்
 னுடைய முதிர்ந்தியாலே மயங்கி. வானகமித்யாதி. வானிடத்திலும் பூநிலை
 பாட எங்கிறவிது நம்வாயாற் சொல்லக்கடவோமல்லோம் என்று தங்களுடைய
 பாடலுமளவிற் விவற்றைத் தவிர்த்தார்கள். இவர்கள் இப்படித்தவிர்த்தது, இர
 வும் வாகியறிந்த மட்பஸ்த்தரானவர்கள் “இனி தீங்கவாடவும் பாடவும் வேண்ட
 தவிர்த்தகையாலேயோவென்னில்; அன்று; நாமே. தாங்களே தவிர்த்துவிட்டனர்.

மு.--முன்னரசிக்கமதூகி யவுணன்முக்கியத்தை முடிப்பான் முவுலகின்
 மன்னரஞ்சு மதுகுதநன்வாயிற் துழலினோசை செவியைப்பற்றிவாங்க
 நன்னரம்புடைய தும்புருவோடு நாரதனுந் தந்தம்வினைமறந்து
 கிந்நமதிநாங்களுந் தந்தங்கிந்நர ந்தோடுகிலோ மென்றனரே. ௫.

படுகுரை.

முதற்காலத்திலே
 கவர் அது ஆகி— நால்கிறும் வடிவம்
 கொண்டு
 கன்— இறையாஸாரனுடைய
 பத்தை— மேன்மைமைய
 கன்— அழித்தவனாய்
 கில் மன்னர்— மூன்று லோகங்களினு
 முள்ள அரசர்களும்
 கன்— தன் மறியலாக் கண்டால் உள்
 ளம் நகிந்துப்படியாய் பிறுக்கிற
 தகனன்— மது நிரஸநம் செய்துந்

பற்றி வாங்க— பிறுத்திமுக்க
 கல் நாமடி உடைய— கல்ல வினை
 தும்புருவோடு — ‘தும்புரு’ வ
 கிவி
 நாரதனும்— நாரதாஹர்ஷியும்
 தம் தம்— தங்கள் தங்களுக்குடைய
 வினை— வினைகளை
 மறந்து— மறந்து
 (அதுவு மன்றிக் கேட.)
 கிந்தா பிதுனங்களுடன்— ‘கிந்தா

விட்டதில் சேராச் சேர்ந்ததாய் யிருக்கையனறிக. “அழகியானதான்
 என் பட்டிடி திருந்த காழினுடைய வதிகயத்தைச் சொல்லுகிறது. அ
 மூட்டான். வல்லு மல்லாத பெரும் தவந்தாலே பல மிறுக்குக்களைப்
 சம்பர் அபரகையல்லச்செப்து, தானே ஜகத்தஞ்செல்லாம் பாதாநனாய், ப
 பொருள் அதுசொன்னதுவே ஹேதுவாக “வயிற்றிற் பிறந்தபிள்ளை
 வாசாமகோசரமான பிடைகளை யெல்லாம் பண்ணின ஹிரண்யாஸுமத்
 மட்டை யழித்துப் போகட்டவன். மூவுலகில் மன்னரஞ்சும். மூன்று
 ராஜாக்களும், அநிமாதுஷ சேஷ்டிதங்களால்வந்த தன்மதிப்பைக்கண்
 ரும்படியிருக்கிற. மதுகுதனன்வாயிற் குழலினுைசை சேவியைப்பற்றிவான்
 யான மதுவை நிர்ஸித்தவனுடைய திருப்பவளத்தில் வைத்துதின திரு
 சியானது செவியைப்பிடித்திழுக்க. நன்னரம்பித்யாதி. செவியைத்த
 னுடைய தவரியாலே வசிகரிக்கவற்றான நன்மையையுடைய வீணைநரம்
 பெரியவுடைமையாக நினைத்திருக்கும் தும்புருவும் நாரதனும். “காநக
 நாரதர்” என்று ஸர்வலோகப்ரஸித்தராயிருக்குமவர்களிறே; இப்படி
 தம்மீனிலைமறந்து. தந்தாமுக்கு ஸர்வகாலமும் அபிமதமான வீணைகளை
 வளவன்றிக்கே, அவைதனை நேராகமறந்து. கிந்நரமித்யாதி. கிந்நரங்
 கையாலே “கிந்நரமிதுநங்கள்” என்று ஜகத்ப்ரஸித்தங்களா யிருக்கிற
 டைய கிந்நரம் இனித் தொடக்கடலோமல்லோமென்று விட்டார்கள்.

மூ.—சேம்பெருந்தடங்கண்ணன் திரடோளன் தேவகிசிறுவன் தே
 நம்பரமணிந்நாள் குழலாதக்கேட்டவர்க ளிடருற்றனகேளீர்
 அம்பரந்திரியுங் காந்தப்பரேல்லா மமுதகீதவலையாற் சுருக்கு
 நம்பரமன்றென்று நாணிமயங்கி கைந்துசேர்ந்து கைம்மறித்த

பதவுரை.

சேம்— சுவந்ததாய்

பெரு தட— மிகவும் பெருத்திருந்துள்ள

கண்ணன்— திருக்கண்களை யுடையனாய்

இடர் உற்றன— இடரு

கேளீர்— கேளுங்கோ

அம்பரம்— ஆகாசத்தி

நைந்து— மநச்சைதில்யத்தையு மடைந்து
சோர்ந்து— சரீரமும் கட்டுக் கொலைந்து

கை மறித்து நின்றனர்—
அக்கும் கடலோ மல்
யை மடக்கிக் கொண்

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. செம்பெருந்தடங்கண்ணன். சிவந்து மிசவும்
திருக்கண்களை யுடையவன். திரள்தோளன். கணையங்கள்போலே திரை
தோள்களை யுடையவன். தேவகிசிறுவன். தேவகிப்பிராட்டிக்கு விதேயனுன்
தேவர்கள் சிங்கம். துர்மாநிகளான தேவர்களுக்கு விறும்மம்போலே அந்நி
குமவன். நம் பரமன். தன்னபிமாநாந்தர்ப்பூதரான நமக்குத் தன்பெருந
லாம்படி யிருக்குமவன். இந்நாள் குழலாத. இற்றைநாள் குழலாத. கேட
றனகேளீர். இக்குழலோசையைக் கேட்டவர்கள் இதுனுடையஸத்தானே
யைக் கேளிகோள். கேட்டவர்கள்தான் ஆர், அவர்களிடருற்ற பரகாரமெ
ல்லுகிறதுமேல் அம்பரமித்யாதி. அந்தரிக்ஷசாரிகளாய் நீர்த்ததே பராயம்
ஜாதியரெல்லாம் அமர்தம்போலே யினிதான காரவலையிலே கட்டுண்டு. ர
இனிப்பாடவென்பதொன்று நமக்கு பரமன்றென்று. நாணி. கீழ்பாடிப்பே
ஜித்து. மயங்கி. கீழ்மேல் ஒன்றுதானும் நினைக்கமாட்டாதபடி யறிவது
அறிவுக்கு த்வாரமான அந்தகேரணம் சிதிலமாய். சோர்ந்து. சரீரம் கட்டுக்
ந்து. கை மறித்து நின்றனரே. தங்கள் தளர்த்தி வாக்கால் சொல்லவும் ப
க்கும் க்ஷமரல்லோம்” என்று கையை மறித்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

மூ.—புவியுண்கண்டதோ ஶற்புதங்கேளீர் பூணிமேய்க்குமிளங்
தவையுணுகத்தீனையான் குழலாத வமரலோகத்தளவுஞ் சென்ற
அவியுணுமறிந்து வானவரெல்லா மாயர்பாடிநிறையப் புதுநீன்
செவியுணுவின்சுவை கொண்டுமேகிழ்ந்து கோவிந்தனைத்தோடர்ந்
பதவுரை.

புவியுள்— பூமியிலே

நான் கண்டது ஓர்— நான்கண்டதொரு

அற்புதம்— ஆச்சரியத்தை

தேவரீர்— தேவருங்கோள் :

வானவர் எல்லாம்— தேவனு

அவி— அந்தணர் தங்களு

உணு மறித்து— பழிக்க ம

உயர். ஏதாம்பாட்டு. புலியுள் நான்கண்டதோ ரற்பதம் கேள்
 தாதுபத மத்குத்போலே இம்படி யிருப்பதிதான் உண்டாகைக்கு
 பரிபரி. “ திரு அகடிதம் ” என்று அறிந்தான் பிறர்வாயால்
 தயக்கநாகத்தண்டிதோ ராச்சர்பம் கேளிகோள். பூணிமேய்க்குமிளம்
 யன். குழங்களு புதுக்கொண்டு கன்றுகளும் பசுக்களும் மேய்த்து
 னான இடையர் திரண்டதிரளில். நாகத்தனையான்குழலாத. அநந்த
 வா திகளுனவன் தத்ஸஜாதியனுய்நின்று குழலாத. அமரலோகத்தள
 தக்துழலோசை தேவலோகத்தளவும் சென்று தவரிக்க. அவியுண்ட
 தேவர்கனெல்லாரும், தங்களுடைய கௌரவா நுகுணமாக யாகங்களி
 பரிக்கும் ஹவிர்ப்போகங்கோ புஜிக்கமறிந்து. அவர்களுக்கு தாரகா தி
 யிருக்க அதுமறந்தார்கள் என்னுதே, இத்தைச்சொல்லிற்று= தங்கள்
 கையால் அதிலுங்காட்டில் அவர்கள்விரும்பி ஜீவிப்பது இதுவானகய
 யப்பருந்திண்டி. அவ்வளவன்றிக்கே மதுஷ்யகந்தம்பொருடல் பூமி
 கூத் திரியுமவர்கள் “ இவன் பிறந்துவளருகிற ஊர் ” என்னுமத்
 கிறையப்படுத்து திரண்டு. செவியுணுவின் சுவைகொண்டுமகிழ்ந்து.
 லே குழலிப்பிறந்த இசையின் இனியரஸத்தை புஜித்து ஆநந்தித்து.
 கென்னில்; “ செவியுணுவீட்ட ” என்னக்கடவதிறே; சேதர ஸமா தி
 அன்றிக்கே, செவிக்கு உணவாயிருந்துள்ள இனிதான காரஸத்தை
 “ செவிக்குணவில்லாதபோது ” என்றானிறே. கோலிந்தனைத்தே
 கோகாசுண்பாளுனவனை அவன்போனவிடமெங்கும் தொடர்ந்து ஒரு
 லர்கள். வர்வன்மாத்தாளுனவன் கோபஸங்க மத்யத்திலே தத்ஸஜா
 தாதுகையும், அர்த்தக்குழலோசை தேவலோகத்தளவும் செல்லுகை
 தேவர்கனெல்லாரும் தாங்கள் விரும்பியிருக்கும் ஹவிர்ப்போஜநத்தை
 அவன்றிக்கே மதுஷ்யகந்தம்பொருதவர்கள் கோபச்சேணியிலேவந்து
 குழலோசையினுடைய ரஸத்தை புஜித்து ஆநந்திகளாய்க்கொண்டு
 பற்றித்திரிகையுமாகிற இவையெல்லாம் அகடிதங்களாகையாலும்,
 லோகத்தில் சுண்டறியாமையாலுமிறே “ புலியுள் நான்கண்டதோ ரற்
 புருஷர்செய்தது.

தவம்— திருப்புருவமானது
 டலிப்ப— மேலே கிளர்ந்து வளையும்
 பட்டபாகவும்
 ரவிர்தன்— கோலிந்துனவன்
 டல் கொடு— திருக்குழலைக் கொண்டு
 தினபோது— ஊதினபோது
 வையின் கணங்கள்— பக்ஷிகளின் திரள்
 களானவை
 துறந்து— தந்தாமுடைய கூட்டை
 விட்டு
 து— கர்ஷணன் பக்கலிலே வந்து

சூழ்ந்து— சூழ்ந்து கொண்டு
 படு காடு— வெட்டி விழுந்த காடுபோ
 கிடப்ப— மெய் மறந்து கிடக்க
 கறவையின் கணங்கள்— பசுக்களின்
 களானவை
 கால் பரப்பிட்டு— கால்களைப் பரப்பி
 கவிழ்ந்து இறங்கி— தலைகளைத் தே
 விட்டுக் கொ
 செவி— காதுகளை
 ஆட்ட கில்லா— அசைக்கவும் மாட்ட
 நின்

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சிறுவிரல்கள் தடவிப்பரிமாற. “கருஞ்சிறுக்கன்” எ
 லத்துக்குத் தகுதியாம்படி சிறுத்திருந்துள்ள திருவிரற்களானவை திருக்குழலின்
 டல் புதைக்கவேண்டுவது புதைத்துத் திறக்கவேண்டுவது திறக்கக்காகக் குழலின்த
 டல் தடவிக்கொண்டு வ்யாபரிக்க. செங்கண்னோட. * இடவணரை யிடத்தோரொடுச
 டல் துளைதோறும் கண்ணோடநின்று ஊதுகையாலே, சிவந்திருக்கிற திருக்கண்களான
 டல் ரிக்க. செய்யவாய் கொப்பளிப்ப. “வாய்கடைகூட” என்கிறபடியே இரண்டுக்கை
 டல் யும் குவித்து ஊதுகிறபோது சிவந்ததிருப்பவளமானது அகவாயிலுண்டான வா
 டல் டைய பூரிப்பாலே குமிழ்க்க. குறுவெயர்ப் புருவங்கூடலிப்ப. * உலாவியுலாவிக் குழை
 டல் ஆயாஸம்பொருமல் ஸௌகுமார்யத்தாலே குறுவெயர்ப்பரும்பின திருப்புருவமா
 டல் டலேகிளர்ந்துவளைய. கோலிந்தன் குழல்கொடுதினபோது. கோரகூணத்திலே தீக்கித
 டல் பற்றை மேய்த்துக்கொண்டு திரியுமவன் அவை மேய்ந்து வயிறுநிறைந்த ஹர்ஷத்த
 டல் ஹர்ஷத்துஜாதமகோஹரமான திருக்குழலைக்கொண்டு ஊதினபோது. பறவையின்கணங்
 டல் கிகளினுடைய திரள்கள். கூடு துறந்து. தந்தாமுடைய வஸ்தவ்யஸ்த்தலங்களைவிட்டு. எ
 டல் டுந்து படுகாடுகிடப்ப. குழலேசைவழியே ஊதுகிறவனளவும் வந்துசூழ்ந்துகொ
 டல் டுடிவிழுந்தகாடுபோலே பரவசமாய்க்கிடக்க. கறவையின்கணங்கள். பசுக்களினு
 டல் டர்களானவை. கால்பரப்பிட்டு. பாரவச்யத்தாலே கால்களைப்பரப்பி. கவிழ்ந்தி
 டல் டலைப் பிதவய்க்கத் திட்டுவாண்டு கொடியைப் பிடிவாலை. “கொடியைப்பிடித்தல்” இ

செம் கமலம் பவர்— செந்தாமரைப் பூவை
 குழர்— குழப்படிந்த
 வண்டு இனம் போலே— வண்டுகளின்
 திரள்போலே
 சுருண்டு திருண்ட— சுருட்சியையும் இருட்
 சியையு முடைத்தான

குழல்— கேசபாசங்கனாவை
 தாழ்ந்த— தாழ்ந்திருந்துள்ள
 முகத்தான்— முகத்தைபுடையவன்
 ஊதுகின்ற— ஊதுகிற
 குழல் ஓசைவழியே— குழலோசை செவிப்
 பட்ட வழியே
 மான் கணங்கள்— மான் திரளானவை
 மருண்டு— அறிவழிந்து

மேய்கை மறந்து— மேய்க் கவ்
 மேய்ந்த— மேயக் கவ்
 புல்லும்— புல்லும்
 கடைவாய் வழி— கடை
 சோர— நழுவி விழ
 இரண்டு பாடும்— முன்

துலுங்கா— அசைபாட
 புடை— பக்கங்களில்
 பெயரா— அடிபெயர
 எழுது— (சுவரில்) எ
 சித்திரங்கள் போல —

நின்றன— ஒரு செயல்

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தீரண்டெழு தழைமழைமுகில்வண்ணம்
 தன்னிலே திரண்டு கிளர்ந்து அகவாயில் நீர்க்கந்தாலே தழைப்புண்டா
 வலாறுகம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவன். செங்கமலமித்த
 தாமரைப்பூவைச் சூழப்படிந்தவண்டினுடைய திரள்போலே சுருட்சினை
 முடைத்தான திருக்குழல்கள் தாழ்ந்த திருமுகத்தைபுடையவன். ஊது
 வழியே. ஊதாநின் னுள்ள திருக்குழலோசை செவிப்பட்டவழியே. மரு
 திரள்களானவை ஸஜாதீயவிஜாதீய விபாகாதிகள் தோன்றுதபடி அறிவ
 தாரகமாக எப்போதும் செய்துபோரும் மேய்கையைத் தவிருகையன்றி
 மேயக்கவ்வின புல்லும் இறக்குதல் உமிழ்தல் செய்யமாட்டாத பாரவச்யத்
 வழியே நழுவிவிழ. இரண்டோமேத்யாதி. முன்னும்பின்னுமான இர
 யாதே பக்கங்களில் போகவும் மாட்டாதே சிதரத்தில் எழுதினவைபோ
 மற்று நின்றன.

தமதானவன்- தலைவனுனவனுய்

வன்- அத்விதீயனு யிருக்கிறவன்

குழல் ஊதினபோது-;

வகன்- மரங்களானவை

யு- ஒருபடிப்பட நின்று

தாசைகள்- மது தாசைகளை

பும்- பாயாநிற்கும்;

ர்கள்- கொம்பில் நிற்கும் பூக்களெல்

லாம்

தும்- நிலைகொலைந்து வீழாநிற்கும்;

வளர்- மேலே வளருகிற

கொம்புகள்- கொம்புகளானவை

தாழும்- கீழே படியாநிற்கும்;

இரங்கும்- தன் நிலை கொலைந்து ஈடுபடாநிற்கும்

கூட்பும்- (அஞ்ஜலி செய்வாரைப் போல
தாழ்ந்த கொம்புகளைக்) குவிநிற்கும்

அவை- அந்த மரங்களானவை

செய்யும்- செய்யா நிற்கிற

குணமே- குணமிருந்தபடியென்!

என்று ஆச்சர்யப் படுகிறார்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. கருங்கண்னோகையித்யாதி. கருகின கண்ணையுடைத்த
கைமயிற்பிலியைத் திருமுடிக்கு அலங்காரமாகச்சாத்தி. கட்டி நன்குதேத்த பீதகவ
ங்கலவருவின். திருவரைபூத்தாற்போலே அமுந்தக்கொண்டு நன்றாகச்சாத்தின தி
ம்பரத்தையும், பெறுதற்கரிய திருவாரணங்களைமுமுடைய திருமேனியையுடைய
ர்பெருமானவனோருவன் குழலாதினபோது. ஆயர்க்கதிபதியான நீர்மையையுடைய
காலும் நீர்மையாலும் ப்ரஸித்தனாய் அத்விதீயனுயிருக்கிறவன் திருக்குழலாதினபோ
வர்களின்று மதுதாசைகள்பாயும். தேவமறுஷயதீர்வக்ஜாதிகள்உருகினவளவன்மிக்கே
ங்களான வர்சுங்களானவை ஒருபடிப்படநின்று உள்ளருகினமை தோற்ற மதுத
பாயாநிற்கும். மலர்கள்வீழும். கொம்பில்நிற்கிற பூக்களெல்லாம் நிலைகொலைந்து வ
கும். வளர்கொம்புகள் தாழும். மேலேவளருகிற சாகைகளானவை கீழேபடியாநிற்
ங்கும். தன்னிலைநின்றலேந்து ஈடுபடாநிற்கும். கூட்பும்திருமால்நின்ற நின்றபக்கம்நே
பிபதியானவன் உலாவிடிலாவிரின்று குழலாதினவழியே அவன் நின்ற நின்ற பார்
நோக்கி, அஞ்சலிசெய்வாரைப்போலே தாழ்ந்த கொம்புகளைக் குவிநிற்கும். அ
ப்யும் குணமே. அவைசெய்த குணமிருந்தபடி யென்றான்! என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார்.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மேலும் கருவியுண்டிருக்கின்ற பூக்கள்தித் தோலிங்களை யுடையவளவழி

குமிழ்த்து— கிளர்ந்து

கொழித்து எழுந்த— அலைபெறிந்து குதித்த
அமுதம் புனல்தன்னை— அமர்தஜலத்தை

குழல் முழுவம்— குழலின் ஓசையாக

விளம்பும்— சொன்ன

புதுவை கோன்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
நிர்வாஹகரான

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

விரித்த— விரிவாகச் சொன்ன

தமிழ்— தமிழ்ப்பாட்டுக்களான இவற்றை

வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்

குழலை— குழலோசையின்

வேன்ற— கீழாம்படிபன்

குளிர்— குளிர்ந்த

வாயினர் ஆக— சொல்

சாது கோட்டி— ஸாதுக

உள் கொள்ளப்படுவார் —

வ்யா. குழலித்யாதி. “ சுருண்டிருண்ட குழல்தாழ்ந்தழகத்தா
டியே திருநெற்றிப்ரதேசத்திலே தாழ்ந்த திருக்குழலாய் இருண்டுசுருண்டு
ர்ந்த கேசபாசத்தையுடையனாய் கோரகூண்பரனாயிருக்குமவனுடைய அ
னத்தில். குழல்முழஞ்சித்யாதி. திருக்குழலில் னுனைகளின்வழியே கிள
ந்துகுதித்த அமர்தஜலத்தைக் குழலோசையாகச்சொன்ன. இத்தால்-
டைய ப்ரவாஹமும் ஸ்யதையுஞ் சொன்னபடி. புதுவைக்கோன் விட்டுசித்
வல்லார். ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் இஹினைப
வில்தரேணப்ரதிபாதித்த த்ராவிடகாதைகளான இவற்றை ஸாதிப்ராயம
குழலைவேன்ற குளிர்வாயினராகி. திருக்குழலோசையினுடைய குளிர்ந்தின
தித் தான்மேலாம்படி குளிர்ந்த வ்யவஹாரத்தை யுடையராய். சாதுகோட்
படுவாரே. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரனிலேபுகுந்தால் அவர்கள் ஸஹந்தபமாக
படியாவார்கள்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெயரும் ஸ்வபாவரானவீவர், இப்போது அவர்களைப்போலே அவ்வையுறுபவிக
மென்னுமாசைகொன்றது, அவ்வாசாதுருபமாகக்கிடையதுபவிகப்பெயுமைபாசை
தன்மைபழிந்து ஒருகோபகங்காவஸ்த்தையைப் பார்த்தாய், ஸ்வதசையப
சத்தாலே பேசுகிறார். அந்நவது- பருவம் கிரம்புவதுக்குமுன்னே கர்ஷணவிஷயத்
யணையாகாநின்ற தன்மகருடைய தசைபைக்கண்ட திருந்தாயர், இவன்பருவத்தின்
யையும், இப்படியிருக்கச்செய்தே அவன்விஷயத்திலே பாவணையாய் அவருடைய
துவருகிறபடியையும், இதுக்கடி ஸஜாதீபைகளாய் தத்விஷயத்தில் பாவணைகளாய்
பாலைகளோடுண்டான ஸம்ஸர்க்கம் என்னுமத்தையும், இவன் லீலாய்பாரத்
வயிக்கிலும் அவனுடைய சிற்றங்கொழிப வேறொன்றறிபாளானபடியையும், இ
லாவற்றுக்கும் மூலமாகத் தோழிமார் இவனை வசிகரித்துக்கொண்டுபோய் அவன்
ல அகப்படுத்தினபடியையும், இவன் தன்னுடைய பாவணைய பாகாங்கனையும்,
க்கண்ட பந்துவர்க்கமும் அர்யரும் சொல்லுகிற வார்த்தைகளையுமெல்லாம், ஸந்
சக்துரித்தும் தன்னிலையும் பேசின பாகாங்கனாலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—கீயபுழுதி யுடம்போந் திவள் பேச்சு மலந்தலையாய்ச்
செய்யநூலின் சிற்றாடை செப்பனுடுக்கவும் வல்லளல்லன்
கையினிற் சிறுநூதையோ டிவள் முற்றில்பிரிந்துமில்ள்
பையாவணைப் பள்ளியானோடு கைவைத்திவள் வருமே. க.

பதவுரை.

ள்— இளம்பருவத்தானான என் பெண்
மீன்னையானவள்

ம்பு— தன் உடம்பெல்லாம்

புழுதி— அழகிப புழுதியாம்படி

ாந்து— புழுதியோந்து

உடம்பெல்லாம் புழுதியாவானென்?

என்றால், வினையாடிப் புழுதிய

னாதே நென்னமாட்டாமல்,)

கையினில்— கையிலிருந்துநான

சிறு நூதையோடு— (மணற் சோருந்து)

சிறிய நூதையோடு

முற்றில்— சிறு சுளகையும

பிரிந்தும் இவள்— விடுவதும் செய்தி

(மீன்னையென் செய்யுமென்னில்)

இவள்— இப்படிப்பட்ட பருவத்தின்

இ

புத்தமாரி நுஞ்சை. இவள்பேச்சுமலந்திலையாய். 'உடம்பெல்லாம் புத்தமாரி நுஞ்சை' என்று சொல்லலாமே; இவ்வாறு அந்தரங்கம் யென்றப் போலே சில அந்நிகர பாஷைகளில் இவள்பேச்சும் கலங்கி. செய்யவித்பாதி. சிவந்தநூலாலே உடையை உதிக்கு மடைவறிந்து நன்றாகவுநிக்கவும் மாட்டாள். சைவபாதிக்கையங்கொண்டு கையிலிருக்கும் மணற்சோறாக்கும் சிறு நூலாக்கும் சிறுசளாகும் இவள் கிதிவதும் செய்திலள். இவள்பருவமினா. 'சொல்லாயபேரே' என்றுமபடி நிருவனந்தாழ்வானைப் பரிக்கைய இவள் கைகலந்து வாராநின்றாள்.

மூ.—வாயிற்பல்லுமேழுந்தில மயிருமுடி கூடிற்றில
சாய்வினாதநுறுந்தலைச் சிலபிள்ளைகளோடிணங்க
தீயிணக்கிணங் காடிவந்தில டன்னன்ன செம்மை
மாயன் மாமணிவண்ணன் மேலிவண் மாலுமன்

பதவுரை.

வாயில்— வாயிலே
பல்லும்— பற்களும்
எழுந்தில— எழுந்தனவில்லை;
மயிரும்— மயிரும்
முடி கூடிற்றில— சேர்த்து முடிக்கலாம்படி.
கூடினவில்லை;
‡ இவள்— இத்தன்மையாளான என் பெண்
பிள்ளையானவள்
சாய்வு இலாத— ஒடுக்கமில்லாத வர்களாய்
குறுந்தலை— தன்மையில் தலைநின்ற
சில பிள்ளைகளோடு— சில பெண்களோடு
இணங்கி— இணங்கி

‡ இவள்— இவள்
தன் அன்ன— இப்
செம்மை— செவ்வ
சொல்லி— சொல்ல
மாயன்— ஆச்சார்ய
மாமணி— நீலமணி
வண்ணன் மேல்—
மால் உறுகின்றாள்—

ஆதீரோடிணங்கிவந்தாய்? என்றால், உண்மை சொல்லுகையன்றிக் தன் னு
 குணமாகச்சில் குழிலைக்கினைச் செவ்வையிபாலே சொல்லி யென்கை.
 பெண்ணன்மேல். ஆச்சுப் பமான குணசேஷ்டிதங்கையும நீலத்தம்போன்ற
 யவன் விஷயத்திலே. இவள் மாலுறுகின்றளோ. இப்படி. செம்மைசொன்
 குச்சேரா தபடி. அவன் குணசேஷ்டிதங்கைச் சொல்லுவது வடிவழகைச்
 கொண்டு பிச்சேறுகின்றான்.

மூ.—பொங்குவெண் மணற்கொண்டு சிற்றிலுமுற்றத் திவழி.
 சங்குசக்காரத்தண்டு வாள்வில்லுமல்ல திழைக்கவருள்
 கொங்கையின்னங் குவிந்தெழுந்தில கோவிர்தனெழுலகை
 சங்கையாகி யென்னுள்ளாடோறுந் தட்டுருப்பாகின்று.

பதவுரை.

முற்றத்து— முற்றத்திலே
 பொங்கு— துண்ணியநாய்
 வெண்— வெளுத்திரா நின்ற
 மணல் கொண்டு— மணலைக் கொண்டு
 சிறு இல்— சிற்றிலே [கொட்டகத்தை]
 இழைக்கல் உறில்— சடைக்க முயன்று
 எரிகல்

சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்
 சக்கரம்— திருவாழியாழ்வானும்
 தண்டு— கதையும்
 வான்— நந்தகலானும்
 வில்லும் அல்லது— ஸ்ரீசார்ங்கதூஸ்ஸு
 மல்லாத மற்றென்றை

இழைக்கல் உறல்— இ
 கொங்கை— முலைகளாவ
 இன்னம்— இன்னம்
 குவிந்து— முகம் திரை
 எழுந்தில— எழுந்தவ
 கோவிர்தனெடு— பசு
 இவனை
 சங்கை ஆக — } இவனா
 யிருந்

நான் தொழும்— நாடோ
 என் உள்ளம்— என் மன
 தட்டுருப்பா கின்றது— த

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. பொங்கிதபாதி. “புறம்பே போய் *

அதாவது வைகலத்தைப் பார்த்தவாறே “ உண்டு ” என்னப்போகி
இப்பதென்று சிர்வயிர்க்கப்பட்டாமல் என்னுடைய தீவிரமனத
வை. தட்டிமுடி தவிமற்றம்.

மூ.— ஏழைபேதைபோர் பாலகன்வந் தேன்பெண்மகளை
தேடிமார்பலர் கொண்டுபோய்ச் செய்தகுழ்ச்சியை
ஆழியானென்னு மாழமோழையிற் பாய்ச்சியகட்ப
முறைபுப்பறியாததென்னு முதுரையுமில்லை.

பதவுரை.

ஏழை— சமஸ்தாய்
பேதை— அறியாதவளாய்
ஓர்— ஒப்பற்ற
பாலகன்— இளம்பருவத்தளான
என் பெண்மகளை— என் பெண்பிள்ளையை
தோழிமார் பலர்— பல தோழிமார்கள்
வந்து— ரோகவந்து
என்கி— கூடுபடுத்தி
கொண்டுபோய்— தங்கனோடுகூடக் கொண்
டுபோய்
ஆழிபான் என்னும் — திருவாழியை
யுடையவனென்று ப்ராஸித்தமாய்
ஆழம்— ஒருவரால் நிலைகொள்ள வொண்
னாத ஆழத்தைபுடைத்தான
ஈ மோழையிள்— கிழாறு போலே யிருக்
கிற விஷயத்திலே

பாய்ச்சி— உள்நு
அகப்படுத்தி— அ
செய்த— செய்த
குழ்ச்சியை— கர்
ஆர்க்கு உரைக்கேன்
முறை— “ அகப்
உப்பு— தான் மு
அறியாதது— அ
என்னும்— என்கி
முதுரையும்— பழ
இலள்— தன் பக்க
ஈ மோழை— கிழ

பழமொழிக்கும் போக்யதையில்லாதவன் காணுமிவன். இப்படியிருக்க
இவ்விஷயத்திலே கொண்டுபோய் அகப்படுத்தி மற்றொன்றறியாதபடிய
தன்னிலேநொந்து சொல்லுகிறாள்.

நாமோரு மறியவேபோய் நல்லதுழாயலங்கல்

சூடிநாரணன் போமிடமெல்லாஞ் சோதித்துழிதருகி

கேடுவேண்டுகின்றார் பலருளார் கேசவனோடுவனோப்

பாகோவலிமே னென்றென்று பார்தமோறினதே

பதவுரை.

நாமும்— திருவாய்ப்பாடி சூழ்ந்த நாட்டி
உள்ளாரும்

ஊரும்— திருவாய்ப்பாடியாகிற ஊரி லுள்
ளவர்களும்

அறிய— அறியும்படியாக

போய்— அகத்தைவிட்டுப் புறம்பேபோய்

நல்ல— பசுமை நிறத்தையுடைய

துழாய் அலங்கல்— திருத்துழாய் மாலையை

சூடி— சூட்டிக்கொண்டு

நாரணன்— கண்ணனானவன்

போம் இடம் எல்லாம்— வ்யாபரிக்குமிட
மெங்கும்

சோதித்து— தேடி

உழிதருகின்றாள்— திரியாகின்றாள்;

கேடு— (இக்குடிக்கு

வேண்டுகின்றார்— வ

பலர் உளர் — பலரு

(ஆகை

கேசவனோடு— ப்ரச

இவனோ— அவன் பி

பாடுகாவல் இடுமின்—

என்று என்று— எ

பார்— பூமியிலுள்ள

தடுமாறினது— தரும

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. நாமோருமறியவேபோய். தானும் த
வர்க்கமும் அறிந்தவளவாக அவன் பக்கலிலே ப்ரவணையாய் அகம்வி

பொன்னை. என்மேன்று பார்தமோழினிதே. இப்படி இந்நகரப் பலகா
 குடிக்குத் திருவாய்பொருந் கொடுத்தல் அநாகல் ஜாமனது திந்
 கிழம்.

மு.—பட்டங்கட்டிப் போற்குடிபெய்திலள் பாடகமூற் சிலம்பு
 இட்டமாகவளர்த் தேதேதேனுக் கென்னு டிருக்கவருள்
 போட்டப்போய்ப் புறப்பட்டுன்றிலள் பூவைப்பூவண்ணு
 வட்டவார்துழன் மங்கைமீ ரிவண்மாலுறுகின்றாளே. எ.

பதவுரை.

வட்டம்— சுருட்சியை யுடைத்தாய்

வார்— கிண்டிருந்துள்ள

குழல்— சுத்தலை யுடையவர்களாய்

மங்கைமீர்— பருவத்தால் வந்த இளமை
 பையுடையவர்களான பெண்களே!

பட்டம்— நெற்றிக்கணியான பட்டத்தந்த

சுட்டி— சுட்டியும்

பொன் தோடு— (சுதுக்கணியான) பொன்

குத்தெய்த தோட்டையும

பாடகமும் சிலம்பும்— (கழலணியான)

பாடகத்தையும் சிலம்பையும்

பெய்து— இட்டும்

இவள் இட்டமாக— இவளிடப்படப்

புளர்த்து— வளர்த்து

எடுத்தேனுக்கு — இடுப்பிலெடுத்த

கோவழி திரிந்த எனக்கு

இவள்— இப்படி அருமையாக வளர்க்கப்

என்னோடு— இப்படி சி

இருக்கவருள்— என்

இவள்—

போட்ட— இவளின்

போய்— என்னாக் கை

புறப்பட்டு நின்று—

தெருவின

பூவைப்பூ வண்ணு என்

போன்ற திறந்

என்று வா

(இவளுந் திரிந்த தெரு

மாலுறுகின்றாள்— நி

கூடவர்கள் காயம் பூவண்ணென்று அவனுடைய வடிவத்தை யது
 விடாய்தொற்றக் கூப்பிடாதிதும். அட்டவார்துழல் மங்கைநீர். சுரு
 பருவத்தால்வந்த இளமைபையு முடைபவர்களை. செங்குமெல்லாம்
 சியாம்மையகனாய்ப் பொருகிற்கொனே, இவனுமப்படி பொருவெண்டா
 டல்; இவள்மாவறுகின்றாளே. இவள் அவன்விஷயத்திலே பிச்சேறுகின்

மு.—பேசவுள்ளீதேரியாத பெண்மையிற் பேதையேன் பேதையி
 கூசமின்றிகின்றார்க டம்மேதீர் கோல்கழிந்தான் மூழைய
 கேசவாவென்றுங் கேடிலியென்றுங் கிஞ்சுகவாய் மொழிய
 வாசவார்துழன் மங்கைமீர்வண் மாவறுகின்றாளே. எ.

பதவுரை.

வாசம்— பரிமாபாசராய்ப்

வாரம்— நெய்யுருந்துள்ள

சூழல்— கூந்தலை யுடைபவர்களாய்

மங்கைமீர்— மடப்பத்தால் பூர்க்கைகளான

பெண்கள்!

பேதையேன்— இவளைச் செவ்வோ நிறுத்

னும் வகையற்றியாத என்னுடைய

பேதை— பெண்பிள்ளையாய்

பேசவும் ிதேரியாத— ஒருவார்த்தை சொல்

லவும் பெ(ர)றுத

பெண்ணையின்— பெண்தன்மையை யுடை

யவாய்

கிஞ்சுகம்— கிரியினுடைய

வாய் மொழியான்— வாய் மொழிபோன்ற

வாய் மொழியை யுடைபவளான

இவள்— இவர்

நின்றார்கள் தம்— நான்

முதலானவன்

எதிர்— முன்னே

கூசம் இன்றி— கூச

கோல் கழிந்தான்—

மூழையாய்— அகப்

(என்னோடு உறவற்ற

கேசவா என்றும்—

யுடை

கேடிலி என்றும்—

[அச்சுதனை.

மாவறுகின்றான்— பி

வ்யா. ஏழாம்பாட்டி. பேசவும் ிதேரியாத பெண்மையின். ஒரு

ன்னேடு ஒட்டற்றவளாய். இத்தால்- எனக்கு நியாம்பையல்லாதவனென்
றும். ப்ரசஸ்தகேசனானவனென்றும். தேடிவென்றும். உன்னால்
கடாபாருளும் கைவிடாதவனென்றும். கிஞ்சகவாய்மொழியான்.
வாயிற் பழுப்பையும் பேச்சில் இளமையையுமுடையவன். தளக்கடங்
அவன்பேரைச் சொல்லிநின்று கூப்பிடுகிற தசையிலும், இவளுடைய அ
ரபாஷணமும் திருத்தாயாருக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறது காணும். வாச
பரிமளிதமாய் ஒழுகுநீண்டமயிர்முடியையும் பருவத்தால்வந்த இளை
களை!. இவள்மாலுறுகின்றாளே. இப்படி யிவள் அவன் கிஷயத்திலே பிச்சு

மூ.—காறையூறுங் கண்ணாடி காணுந் தன் கையில் வளைது
கூறையுக்கு மயர்க்குந் தன்கோவைச் செவ்வாய்திரு
தேறித்தேறிநின் றுயிரம்பேர்த் தேவன்றிறம் பிதற்றும்
மாறின்மாமணி வண்ணன்மேலிவண் மாலுறுகின்றாளே

பதவுரை.

காறையூறு— பொன்றாற் செய்த காறையை
பூணும்— கழுத்திலே பூணுநின்றாள்;
கண்ணாடி— கண்ணாடிப் புறத்திலே
காணும்— (காறையும் கழுத்துமான அழ
கைக்) காணுநின்றாள்;
தன் கையில்— தன் கையிலிருக்கிற
வளை— வளையை
குலுக்கும்— அசைத்துப் பாராநின்றாள்;
கூறையூறு— புடைவையை
உடுக்கும்— ஒழுங்குபட உடாநின்றாள்;
(அவன் வரவுக்கிடாக இவ்வளவு அலங்
கரித்தவளவிலும், அவன் வரக்காண
மையாலே.)

செம்— சிவந்திருந்து
தன் வாய்— தன்னுடைய
திருத்தும்— மிகச் சிவ
தேறித் தேறி— மிகத்
நின்று— தரித்து நின்று
ஆயிரம் பேர்— * நாம
தேவன்— தேவனுடைய
திறம்— ப்ரகாரங்களை
பிதற்றும்— அடைவுகெட
(ஆகையால்
மாறு இல்— ஒப்பில்லாத
மா மணி— நீலமணி

பட்டமறிக்கக்கா காரையும் கழுத்துமான சேர்த்தியழகைக்கண்ணாடி
சும். இதுதான் அவயவாந்தரங்களிலாபரணங்களும் இவள் பூணுமதுக்
கையில் வளைகுலுக்கும். இம்மனோரதமடியாக உடம்பிலே ஒரு பூரிப்ப
அதறிகைக்காகக் கையில் வளையையசைத்துப் பாராநிற்கும். வீரஹக
வளைகள் கழன்றாலும் பின்னையும் எடுப்பது இடுவதாயிதே இவள்த
எடுத்துஇட்டாலும் அவை கையில் தொங்காதே; இப்போது உடம்பில்
பாலே அவை கையில் தொங்கினமையறிகைக்காக அசைத்துப்பாரா நிற்

கூறையுடுக்கும். பரியட்டமும் அரையில் தொங்கும்படியாய்த்
ந்தரமான தேஹபௌஷ்ட்யத்தாலேயிதே; அல்லாதபோது, கையில்
காலிலும் தறையிலும் ஒரு தலையுமாமிதே. வளையும் கலையும், கந்தள
சுழலும்போதும் ஒக்கச்சுழன்று, தொங்கும்போதும் ஒக்கத்தொங்காநி
பூண்டதுக்குமேலே ஓரநிசயம் தேடுகைக்காகவிதே கூறையுடுக்கப்படு
அவனுக்காகர்ஷகமாம்படி பரியட்டத்தை நன்றாக வுடாநிற்குமென்னை
கிலையாய்த்து அவனீடுபடுவது. ஆகையால், அவன் உக்கத்தக்கவு
வும் குலைப்பது உடுப்பதாய்ச் செல்லாநிற்குமாய்த்து. அயர்க்கும். இ
குடலாகத் தன்னை யலங்கரித்தவனாவிலும் வரக்காணுமையாலே அறிவு

தன்கோவைச்செவ்வாய் திருத்தும். மீளவு மறிவு குடிபுகுந்து
ணுக்காகர்ஷகமாம்படி யிருப்பதோ ரநிசயம் நம்பக்கலிலே உண்டாக்க
ஸ்வபாவமே கோவைப்பழம்போலே சிவந்திருக்கிற தன்னுடைய அத
பதார்த்த ஸேவைகளாலும் மிகவும் சிவக்கும்படி பண்ணாநிற்கும்.
றிக்கே, இது அவனுக்கு வாய்ப்புகுசோறு யிருப்பதொன்றிதே; “தொ
லாய்நுகர்ந்தான்” என்கிறபடியே. தேறித்தேறிநின்று தன்னுடைய
தின் வாய்ப்பாலும் (க) “தவ்யஸ்ய வஹவொயுணாஃ” என்கிற
வந்து உதவுகைக்கிடான அவன்குணங்களில் விசுவாஸத்தாலும் அயர்க
மேலும் தெளிவை யுடையளாய், அத்தெளிவு கைகொடுக்கத் தரித்துநி
தேவன் திறம்மிதற்றும். (உ) “தெவொயுணாஃ வஹவொயுணாஃ” என்க
சேஷ்டிதங்களுக்க வாசகமான அயிரம் சிருராமங்களை யுடையவை.

(இவன் விஷயமாக)

வாழ்த்துந் து உயர்ந்த — உயர்ந்தான்
 ஈழப் பதி அழிபு — சென்னையென்க்கா பழிபுழப்படி
 கண்ணுயர்க்கள் — கல்பாணங்களை
 செய்து — பண்ணி

இவனே — நமக்குக் கீழ்ப்படியாத இவனை
 வைத்து வைத்துக் கொண்டு — நியமித்தும்

காவலிடும் வைத்துக் கொண்டிருந்து
 என்ன வானிடம் — என்னப் பாயோஜகமுண்
 நம்மை — நம்முக்கு [உம் ;
 விடுப்படுத்தும் — பழிபுண்டாக்கா கீழ்க்கும்

(என்று தாயார் சொல்லு — இதற்குக்
 கேட்ட பந்துக்கள் -)

செய்ததலை — கழனிமீலே

எழு — வளருகிற

நாற்றுப்பால் — நாற்றையுடையவன் வேன்
 டுனபடி அவற்றை விதிபோகம்கொள்ளு
 மாப்போலே

இவனாயும்;

அவன் — இவனாலே கீழும்பப்படுகிற
 அவன்

செய்வன செய்துகொள்ள — வேண்டின
 படி செய்து கொள்ளும்படியாக

மை — கழுந்ததாய்

தட — பெருத்திருந்துள்ள

முதில் — மேசம்போன்ற

வண்ணன் பக்கல் — வடிவையுடையவன்
 பக்கலிலே

வளர — இவன் வளரும்படியாக

விடுமின்கள் — விடுங்கொள்

என்றார்கள்.

“ மாநி - பொன், பக்கம், செல்வம் ”
 என்று நிகண்டி.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கைத்தலத்துள்ள வித்பாதி. பந்துவர்க்கத்துக்கிடாகவும்
 லீசுவர்பத்துக்கிடாகவும், இவ்வாறு பெண்ணுமன்றே நமக்குள்ளது என்னும் ஸ்நேஹத்
 தாலே லோகமில்லாம் கொண்டாமிடம்படி. கையிலுள்ள தம்மெல்லாமழிப இவன் விஷயமாக
 வண்டான கல்பாணங்களை பெண்ணாட்செய்து. இவனோடுதான். “ நம்முடையகிழிடங்காது
 பருவமான விவளைக் கடக்கலாமோ ” என்று பார்த்து, நியமித்தும் காவலிடும் வைத்துக்
 கொண்டிருந்து என்ன பாயோஜகமுண்டி. நமக்கு மீலவருக்கும் ஜாத்யுகிதமாகக் கொள்ள
 லாவதொரு பாயோஜகமில்லைமீதே. நம்மைவிடுப்படுத்தும். இதுக்குமுன்பு ஒரு பழிப்பந்
 துப்போத்த நம்மை விடுப்பிடம்படி பண்ணும். அதாவது - “ பந்துக்கள் உடன்படாதிருக்
 கத்தானே புறப்பட்டுப்போன ” என்றுப்படிப்போப் நம்முடையகுடிக்கு அவத்யத்தை
 விளைக்குமென்கை. செய்ததலையித்பாதி. செய்ததலையிலே வளர்ந்த நாற்று உடையவன்
 வேண்டினபடி விதிபோகம் கொள்ளுபாதிபாலே இவனாயும் அவன்வேண்டினபடி செய்து
 கொள்ள. மையித்பாதி. கழுத்தேகட்டையாக நிறைப்பருகுதையாலே கழுத்துப் பெருத்
 திருந்துள்ள மேசம்போலே இருக்கிற வடிவையுடையவன்பக்கலிலே இவன்வளரும்படியாக
 கீங்களை சேர்த்துவிடுங்கொள், என்று இப்படி பந்துக்கள் சொன்னார்கள் என்கிறவித்தனை
 யும் இவ்விடத்தில் அறிப்போதும். அதுக்கடி “ தாயுரைசெய்ததனை ” என்று திருமொழி
 முழுதும், தாயார்வாற்றையென்று நிகழிக்கையாலே. இது மேலிற்பாட்டுக்குமொக்கும். சு.

பெருப் பெருத்த— மிகப் பெரிதான
சம்பாண்டிகள்— கல்பாண்டிகள்
செய்து— பண்ணி
பேணி— குலமாயாதையைப் பேணி
நம் இல்லத்துள்ளே— நம் அகத்துக்குள்ளே
இருந்துவான்— இவளை இருந்துவதாக
நாம் எண்ணி இருக்க— நாம் நினைத்திருக்க
இவன்— இப்பெண்டினைப்போவன்
ஒன்று— நம் எண்ணத்துக்கு எதிர்த்துத்
தான் கொன்ற
எண்ணுகின்றான்— எண்ணுகின்றான்
(என்று தாயார் சொல்ல; - இதைக்
கேட்ட பஞ்சுக்கள்.)

மருத்துவப்பதம் சேர்— வைத்தியன் செய்யும்
சினுள் என்னும்— மருத்தில் பாகம் பார்
நீதச் செய்யாதபோது அது கை
தவறுமாப்போலே, இவன் பதம்
பார்த்து நாம் செய்யாமையாலே
கைகழித்தான் எவ்வித
வாந்தை— வாந்தையானது
பரிவதன் முன்— உலகத்தி லுண்டாவதற்கு
முன்னே
உலகு அளந்தானிடத்தோ— உலகத்தை
நினைந்து வாய்ந்திலே
இவளை— இவளை
ஒருப்படுத்திக் கொள்— நீங்களே சேர்த்து
கொடுக்கோள்
என்றார்கள்.

வ்யா. பத்தம்பாட்சி. பெருப்பெருத்த கண்ணுலங்கள் செய்து. கோசத்திலுள்
ளார் ஐசுவர்யச்செருக்காலே பெருக்கச் செய்யும் சம்பாண்டிகளிலும் பெரியதான கல்பாண்டி
களைச்செய்து. பேணி. குலமாயாதையைப்பேணி. நம்மில்லத்துள்ளேயித்பாதி. நம்
முடைய சுற்றத்துக்குள்ளே இருந்துவதாக நாம் மனோகித்துக் கொண்டிருக்க. இவளு
மோன்றெண்ணுகின்றார். நம்முடைய எண்ணுதலுக்கு விபரிதமாக இவளுமொன்றை
யெண்ணுகின்றாள். அதாவது - இங்குத்தையிருப்பு காராக் ஹவாமாய், அவன் பக்கலிலே
போகவே மகோதயா கிண்டுகொன்னகை. மருத்துவப்பதமித்பாதி. மருத்துவதனவன்
சுமைக்கிற ஒளவுதத்தில் பாகம்பார்த்துச் செய்யாதபோது அது கைதவறுமாப் போலே,
இவன்பதம் பார்த்து நாம் செய்யாமையாலே இவன் கைகழித்தானென்றும் வாந்தை (லோ
கத்திலுண்டாவதற்கு முன்னே. ஒருப்படுத்திக் கொள். தன்னுடைமையை மறப்பரி
“என்னது” என்றிருக்க, கிரகாலே அவன் பக்கலிலேயும் வாந்தித் தன் திருவடிகளின்
கீழேயிடிக் கொள்ளவன் பக்கலிலே இவளை சேர்க்கவே சேர்த்துவிடுக்கோள்; சீங்கன் செராந
போது இவன் ஸ்வபாவத்தாலும் இரண்டிலேயும் சேர்க்கவேகிடும்; ஆனபின்பு, ஏற்கவே
நீங்களே சேர்த்துவிடுக்கொள்ளென்று தவிர்ப்பிக்கிறார்கள்.

மு.—குலமுற்று முண்டாலிலேத்துயி ரூராயணனுக்கிவள்
மாலநாகி மகிழ்ந்தனளென்று தாயுரைசெய்ததனைக்
கோலமாற்பொழில்குழ புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்சொன்ன
மாலேபத்தும் வல்லவர்கட்ட கிலைவருகியரே. கக.

இவன்—;

மாலதாசு— மிக்க ஆசையை யுடையளாய்க்
கொண்டு
மகிழ்ந்தான் என்று— மகிழ்ந்தாளென்று
தாய்— திருத்தாயார்
உரை செய்ததனை— சொன்னதை
கேடலம் ஆர்— அழகுமிக்கிருந்துள்ள
பொழில்— பொழிலாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
புதுவையர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்ளார்க்கு

கோன்—நிர்வாஹகரான
விட்டுகித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மலை— சொல்மாலையான
பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும்
வல்லவர்கட்கு— ஓதவல்லவர்களுக்கு
வரு— பகவதனுபவத்துக்கு விரோதியாய்
வருவதொரு
துயர்— துக்கம்
இல்லை— உண்டாகாது.

வ்யா. ஞாலமித்யாதி. பூமிதொடக்கமான ஸகலலோகங்களைப் ப்ரளயத்தில் அழியாத
படி திருவயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனுன ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளின அகடிதகடநா
ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையனாய் ஸர்வஸ்வாமியான நாராயணனுக்கு. இவன்மாலதாசு மகிழ்ந்தன
ளென்றித்யாதி. அதிபாலையானவிவன் அதிமாத்தரமான வ்யாமோஹத்தை யுடையளாய்
தத்ஸம்சுலேஷ மநோரதத்தாலே ப்ரீதையானுள்ளது தாயாரானவள் சொன்னசொலவை.
கோலமித்யாதி. அழகுமிக்கிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்
ளார்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த ஸந்தர்ப்பமாய் ச்லாக்யமாயிருந்துள்ள
பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக அதுஸந்திக்க வல்லவர்களுக்கு. இல்லைவருதுயரே.
பகவதனுபவதிகளுக்கு விரோதியாய் வருவதொரு துக்கமில்லை. கக.

பெரியஸ்தியர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—ஐய வாயில் பொங் கேழை நாடு பட்டம் பேச
காறை கைத்தலப் பெரு ஞாலம் நல்ல.

ஆ திருமொழி-௨௬-க்கு, பாட்டு-௨௮௪.

மூன்றும்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - நல்லதோர் தாமரை, ப்ரவேசம்.

அ.—கீழிற்றிருமொழியிலே - தன்பெண்பிள்ளைக்கு அவன்பக்கல் செல்லுகிற ப்ரா
வண்பத்தைக்கண்ட திருத்தாயார் “கோவிந்தனோடி வளைச்சங்கையாகி” என்று அவனோடு
இவளுக்குக் கலவியுண்டாய்த்தேனாவென்று முந்துறச்சங்கித்து, பின்பு பலஹை துக்களாலும்
ஸம்சுலேஷம் ப்ரவர்த்தமானமையைத் தானுமறிந்து, இவளுடைய ப்ராவண்பத்திலே ‡ முறு
குதலைக்கண்ட பந்துக்களும், “மருத்துவப்பதம் நீங்கினுளென்னும் வார்த்தைபடுவதன்முன்

ஸிற் பிராட்டியைக் கொண்டுபோனும்போலே இவளை ‡ அத்தவாளத்தலையாலே மறைத்துக் கொண்டு தன்னுடைய திவ்பகரியான திருவாய்ப்பாடியிலே கொண்டிபோக, அந்தரங்கமாகக் காத்துக்கொண்டிருந்த திருத்தாயார், படுக்கையில் பெண்பிள்ளையைக் காணாமையாலே “இவளையொழியக் கொண்டிபோவாரில்லை” என்றும் “இவன் கொண்டிபோவதுதான் திருவாய்ப்பாடியிலே” என்றும் அறுதியிட்டு; இவன்போகையாலே தன் திருமாளிகையெல்லாமழகழிந்து வெறியோடிற்றென்றும்; இவன் இப்படியடைவுகேடாகக் கொண்டு போனவிது இக்குடிக்கு ஏச்சாமோ குணமாமோவென்றும்; இவளுக்கு பாணிக்ரஹணர்த் தமான் உதஸவம் இப்படி நடக்குமோவென்றும்; மாமியாரான யசோதைப்பிராட்டி இவளைக் கண்டுகூந்து மணவாட்டிப் பெண்பிள்ளையென்று ஸத்கரிக்குமோவென்றும்; மாமனான பூநீரந்தகோபர் உகந்தணைத்துக் கொண்டு இவன் வைலக்ஷணயத்தைக்கண்டு இவளைப்பெற்ற சாயார் இனி தரிக்கமாட்டாரென்பரோ வென்றும்; அவன்றான் நிஹீரகுலத்தி லுள்ளாரைப் போலே என்மகளைப் புணர்ந்து உடன்போகைக்கு ஹேதுவாகக்கொண்டு குடிவாழுமோ, நாடெல்லாமறியும்படி நன்றாகக் கண்ணுலஞ்செய்து கைப்பிடிக்குமோவென்றும்; தன்பெருமையாலே அவன் இவளுக்கு ஸபகுணதோஷங்களைச்சொல்லி வரிசையறுத்து ஆண்டிடுமோ, தனக்கு ஜாதுபிதமான மஹிஷியாகப் பட்டங்கட்டி பூர்வ மஹிஷிகள் முன்னே வைபவம் தோற்ற வைக்குமோவென்றும்; இவள்தான் தயிர்க்கடைகை முதலான வந்தொழிப்கள் செய்து குடிவாழ்க்கை வாழவல்லாளோ வென்றும் இப்படி க்லேசித்தும் மனோரதித்தும் சென்ற பாகாத்தைச் சொல்லுகிறது - இத்திருமொழியில். *

மூ.—நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை நாண்மலர்மேற் பனிசோர
அல்லியுந்தாது முதிர்ந்திட டழகழிந்தா லோத்ததாலோ
இல்லம்வெறியோடிற்றாலோ வென்மகளை யெங் குங்காணென்
மல்லரை யட்டவன்பின்போய் மதுரைப்புறம் புக்காங்கோலோ. க.

பதவுரை.

நல்லது— அழகிபதாய்
ஓர்— ஒப்பற்றிருக்கிற
தாமரைப் பொய்கை— தாமரைப் பொய்கையானது

நாள்— அப்போதலர்ந்த
மலர் மேல்— பூவினமேல்
பனி— அதுக்கு விரோதியான பனியானது
சோர— விழு (அத்தாலே,)
அல்லியும்— உள் இதழும்
தாதும்— துகளும்
உதிர்ந்திட்டு— உதிர்ந்து
அழகு அழிந்தால் ஒத்தது— அழகழிந்த

‡ வெறியோடிற்று— வெளியாய் விட்டது;
என் மகளை— என் பெண்பிள்ளையை
எங்கும்— எவ்விடத்திலும்
காணென்— காண்கிறிலேன்;
மல்லரை— சாணூர, முஷ்டிகர்களை
அட்டவன் பின் போய்— நிரஸித்தவன் பின்
னேபோய்
மதுரைப் புறம்— மதுரைக்கு அணித்தான
ஆய்ப்பாடியிலே
புக்காள் கொல் ஓ— புகுந்தாளோ!
என்று ஸந்தேஹிக்கிறாள்.
(ஆல் - ஓ - அசை.)

துக் கிடக்கையால், அழகியதாய் அதிசயமாய் பொய்கையானது. நானேமலாமேற்பென்
சோர. சிவப்பு, ஊகாஸம், குளிர்ந்தி, பரிமளம், மார்த்தவம் இவற்றையுடைத்தான நாய்
பூவின்மேலே, அதுக்கு விருத்தமான பனியானது செரிய. அல்லிபித்தாதி. அத்தானே
அல்லியும் தானும் செவ்விகெட்டுத் தீர்ந்து அலங்காரமானது அழிகையாலே தானழகழிக்
தாற்போலே யிராநின்றது. ஸ்தாவரஜாதிகெல்லா முபகாரகமா யிருந்தேயாகிலும் தாம
ரைக்கு பாதகமாகை நியதஸ்வபாவமிறேபனிக்கு. அப்படி பனியேறுண்ட தாமரையோடை
போலேயாய்த்து இத்திருமானிகை கிடக்கிறது. ஆலும், ஓவும்- விஷாதாதிசயஸூசகம்.
இல்லம் வெறியோடிற்றாலோ. கர்ஹமானது வெறிபாய்ந்துவிட்டது. ஒருஜகஸஞ்சாரமற்று
வெளியாய்க்கிடவா நின்றதென்கை. இக் கர்ஹம்முழுக்க இப்பெண்பிள்ளை யொருத்தியும்
போலே கர்ஹமிருந்தான்; எல்லாருமிருந்தாலும் இவ்வொருத்தியும் போகவே திருத்தாயா
ர்க்கு அப்படி தோற்றுமிறே. மீளவும் “ஆலோ” என்கிறார் - விஷாதாதிசயத்தாலே.
என்மகளையெங்கும்காணேன். என்பெண்பிள்ளையை யோரிடத்திலும் காண்கிறிலேன். கர்
ஹம்மாதாமன்றிக்கே, பண்டு இவ்விருக்குமிடம் ஸஞ்சரிக்குமிடமெங்கும் தேடிக்காணுமை
யாலே சொல்லுகிறான். மல்லரையிசுப்பாதி. இங்குக்காணுமையாலே “அவன் கொண்டு
போனான்” என்று அதுதியிட்டு, மல்லரையம்பண்ணின வீரப்பாட்டையுடைபவன் பின்
னேபோய், மதுரைப்புறத்திலே புதுத்தானோ வென்கிறான். மதுரைப்புறமாவது - மது
ரைக்கு அடுத்து அணித்தான் திருவாய்ப்பாடி. “மதுரைப்புறம் புக்கான்கொலோ” என்
றது - “அணியாவி புதுவர்கொலோ” என்றற்போலே. அதாவது - ஒருவர்க்கொருவர்
ஊமத்தங்காயாகையாலே கம்ஸகரியான மதுரைதன்னிலே சென்று புதவும் கூடுமிறே;
அது செய்யாதே, தனக்கு உத்தேசயபூமியான திருவாய்ப்பாடியிலே போய்ப்புதுத்தானோ
வென்று ஸம்சயிக்கிறான். க.

ம.—ஒன்றமறி வொன்றில்லாத வருவறைக் கோபாலர்தங்கள்
கன்றுகான் மாறுமாபோலே கன்னியிருந்தானைக்கொண்டு
நன்றுங்கிறிசெய்துபோனா ஞாயணன் செய்ததிமை
என்றுமெமர்க்குடிக்கோ ரேச்சுக்கோ லாயிடுங்கொலோ. உ.

பதவுரை.

ஒன்று— பொருத்தின
அறிவு— ஞானம்
ஒன்றும்— அல்பமும்
இல்லாத— இல்லாதவர்களாய்
உரு அறை— ரூபவீரர்களான
கோபாலர் தங்கள்— இடையரானவர்கள்
கன்றுகால் மாறுமாபோலே— நல்வழியாய்க்
கண்ணுக்கு நன்றாயிருந்துள்ள கன்று
களை உடையவர்களையாமல் கள
விலே கொண்டுபோமாப்போலே
கன்னி— கன்னிகையாய்

நன்றும்— மிகவும்
கிறி செய்து— உபாயம்பண்ணி
கொண்டு போனான்— கொண்டு போன
வனாகிய
நாராயணன்— நாராயணனுனவன்
செய்த— செய்த
திமை— தீம்பானது
எமர்கள் குடிக்கு— எங்கள் குலத்துக்கு
என்றும்— எப்போதும்
ஒர் ஏச்சு ஆயிடும் கொல் ஒ— ஒரு பழிப்
பாடிமா பகடாமோ?

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. ஒன்றுமறிவொன்றில்லாத. பொருந்தின வறிவு ஒன்று மில்லாத. லௌகிகவைதிகங்களைவிட சேர்ந்த வறிவு அற்பமுமில்லாத; * ஆறிவொன்று மில்லாத வாய்க்குலமிறே; காட்டிலே பசுமெய்க்கப்போல ஊடங்கவரிலே வழிதிகைத்தால் வழிகாட்டுவது பசுக்களாம்படியிறே இவர்களைவிட்டுப்பது. உருவறைக்கோபாலர். ரூப ஹீரரான கோபாலர். ஆத்மகுணமில்லாதாற்போலே ரூபகுணமில்லாதவர்களென்கை. தாங் கள். “தாங்கள்” என்னுமித்தனைக் குறைத்துக்கிடக்கிறது. கோபாலர் தாங்களென்றபடி. இவர்களுடைய வறிவுகேடும் வடிவுகேடும் சொன்னது-இவைபார்த்தால் பொல்லாதாயிருக்கு மாப்போலே, இவர்களுடையவந்திதையும் பார்த்தால் பொல்லாதாயிருக்குமென்கைக்காக. அந்த வந்திதனைச் சொல்லுகிறாமைல் கன்றுகால்மாறுமாபோலேஎன்று கன்றுகால் மாறுகையா வது- தீதாயிருந்துள்ள தங்களுடைய கன்றுகளை “உங்களது” என்று பிறர்க்குக் காட்டி, “நல்லதாயிருந்துள்ள அவர்களுடைய கன்றுகளைத் தங்களதாக்கிக்கொள்ளுகையும், நல்லழி யாய்க்கண்ணுக்கு நன்றாயிருக்கும் கன்றுகளை உடைபவர்களறியாமல் களவிலே நிலைபேர்த் துக்கொண்டுபோகையுமிறே; இதில் பிற்பட்டதே இவ்விடத்துக்குச் சேருவது. இப்படி இவர்கள் செய்யுமாபோலே.

கன்னியிருந்தாளை- நன்றும்சிறிசெய்து - கொண்டு- போனான். கந்திகையாய், விஷய சஸமென்பதொன்றறியாதே படிசுடந்து புறப்படாமல் என்கிழையிருந்தவளை, முன்நீம்பு செய் தது தன் சுவட்டையறிவித்துத் தன்வசமாகி, தானறியாதபடி மிகவும் விரைவு செய்து கொ ண்டுபோனான். நாராயணன் செய்துநீமை. மெய்தகல்யாணகுணதமகளுகையாலே நன்மை யே செய்யக்கடவவனின் இப்படி நிமையையச்செய்வதே! இவ்விடத்தில் நீமையாவது-தன்னு டைமையைத்தான் கொண்டுபோம்போது வரைந்து வெளிப்படக்கொண்டுபோகலாயிருக்க, இப்படி களவிலே கொண்டுபோனது. என்னுமித்தாதி. இப்படி யிவன்செய்த நீமை நிரவ த்யமாலைவெங்கள் குடிக்கு எல்லாக்காலத்திலும் நிற்பதொரு பழிப்பாமோ; ஆன்றிக்கே, இக்குடியிற்பிறந்ததொரு விஷயத்தை வரைந்துகொடுக்கப் பெறாமல் அவன் முற்பாடனாய் வந்து கைக்கொண்டுபோனவிதுதன்னாலே இக்குடிக்கேற்றமாமோ. “கொல்லையென்பர் கொலோ குணம் மிக்கனளென்பர்கொலோ” என்னுமாபோலே, இக்குடிக்கு இது பழியாமோ, புகழாமோ வென்கிறான். 2.

மூ.—குமரிமணஞ் செய்துகொண்டு கோலஞ்செய் தில்லத்திருத்தித்

தமரும்பிறருமறியத் தாமோதரற் கென்னுசாற்றி

அமரர்பதியுடைத்தேவி யரசாணியை வழிப்பட்டுத்

துமில்மெழப் பறைகொட்டித் தோரணநாட்டிடுங்கொலோ. ந.

பதவுரை.

குமரி— கன்னிப்பெண்ணுக்கு

மணம்செய்துகொண்டு— விவாஹத்துக்கு

இருத்தி— உட்காரவைத்து

தமரும்— பந்துக்களும்

சாற்றி— பறையறைந்து (அதனால்),
அமரர்பதியுடை— தேவாநிராஜனுடைய
தேவி— தேவியான இவள்
அரசாணியை— அரசுக்கிளையை
வழிப்பட்டு— (ஜாத்யாசாரப்படி) வலம்வர
துமிலம் எழ— பேராரவாரம் தோன்ற

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. குமரிமணம்செய்துகொண்டே. குமரி- கந்திகை. கந்திகாவல்து
தையில் செய்யும் கல்யாணத்தைச் செய்துகொண்டு. அதாவது- விவாஹத்துக்கு பூர்வாங்க
மாகச்செய்யும் உதஸவவிசேஷத்தைச் சொன்னபடி. கோலஞ்செய்து, ஆபரணவஸ்த்ராங்க
ராகாதிகளாலே மலங்கரித்து. இல்லத்திருத்தி. கல்யாணக்ரஹத்திலே யிருத்தி. தமரு
மித்யாஜி. பந்துக்களும் மற்றுமூன்ளாருமறியும்படி, “தாமோதரனுக்கு இவளைக்கொடுக்
கப்புகாரின்றோம்” என்று ப்ரஸித்தமாக்கி. தாமோதரனென்றது—மாதாவானவள் கட்டின
கட்டு அவிழ்த்துக்கொள்ள சக்தனன்றிக்கே அவள் நியமநம் தப்பாமலிருந்த நீர்மையையு
டையவனென்றபடி. அமரர்பதியுடைத்தேவி. அங்குத்தைக்கென்று ஸங்கல்பித்து *தமரும்
பிறரு மறியச்சாற்றினபோதே * அயர்வறுமமரர்களதிபதியானவனுடைய தேவியானவள்.
அரசாணியைவழிப்பட்டு. ஜாத்யுசிதமாம்படி அலங்காரபிடத்துக்குத்தானான அரசாணியை
வலம்வந்து. அரசாணியாவது-அலங்காரபிடத்தின்மேலே நாட்டும் அச்வத்தகண்டம். துமில
மெழப்பறைகொட்டி. பெரிய ஆரவாரந்தோன்ற வாத்யத்தைமுழக்கி. “மத்தளங்கொட்ட”
என்னக்கடவதிநே. தோரணம்நாட்டிடுங்கொலோ. ஊரெங்கும் தோரணம் நாட்டுகைமுதலான
அலங்காரங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டாடுவார்களோ; குடியிற்பிறந்தார், ‘கல்யாணத்துக்குக்
கொண்டாட்டமென்செய்ய?’ என்பார்களோ?

மூ.—ஒருமகடன்னையுடையே னுலகநிறைந்த புகழால்

திருமகள்போல வளர்த்தேன் செங்கண்மாறன் கொண்டுபோனான்
பெருமகளாய்க் குடிவாழ்ந்து பெரும்பிள்ளைபெற்ற வசோதை
மருமகளைக்கண்ணுக்கு மணட்டுப்புறஞ் செய்யுங்கொலோ. ௪.

பதவுரை.

ஒரு மகள்தன்னை— ஒரே பெண்பிள்ளையை
உடையேன்— உடையளான நான்
உலகம் நிறைந்த— லோகமெங்கும் பரவின
புகழால்— கீர்த்தியோடே
திருமகள்போல— பெரிய பிராட்டியாரைப்
போலே
வளர்த்தேன்— சீராட்டி வளர்த்தேன்;
இப்படிப்பட்டவளை,
செம் கண்— சிவந்த கண்களையுடையனாய்
மால்— வ்யாமோஹத்தை யுடையனான
கண்ணன்
தான்— தானே [தான்;
கொண்டு போனான்— கொண்டுபோய் விட்டான்]

பெரு பிள்ளை — பெருமை பொருந்திய
பிள்ளையை

பெற்ற— பெற்ற

அசோதை— யசோதைப் பிராட்டியானவள்
மருமகளை கண்டு— நாட்டுப் பெண்ணைக்
கண்டு

உகந்து— ப்ரியப்பட்டு

மணட்டுப்புறம் செய் } மணவாட்டிக்குச்
யும் கொல் ஓ } செய்யக் கடவ சீர்

மைகளைச் செய்வனோ, லள

கிதத்துக்குத் தக்கவளவு அஹ்

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஒருமகன்தன்னை யுடையேன். ஆர்ச்சித்யையா யிருப்பா னொரு பெண்பிள்ளையுடையேன். ஒருமகனினன்கையாலே - ஏகபுத்ரியென் னுமிடமும், தன்னை யென்கையாலே - ஸௌந்தர்யாதிகார னுண்டான இவளுடைய மதிப்பும், உடையே னென்கையாலே - இவளை புத்ரியாக வுடையனாகையாலுண்டான சுகன் னுடைய ஏற்றமுந் தொல்லுகிறது. உலகம் நின்றந்த புகழால். விசேஷஜ்ஞரோடு ஆவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசிய றத் தந்தாமுடைய அளவுகளுக்கிடாக இருந்த விருந்த விடங்களிலே இவளுடைய குணங்க ளைச்சொல்லிச் சொல்குடம்படி. லோகமெல்லாம் வ்யாப்தமான புகழோடே. தீருமகன்போல வளர்த்தீதன். “கடிமாமலர்ப்பாவைபொப்பான்” என்கிறபடியே ஸர்வர்க்கும் ஸைலக்ஷ ணையத்துக்கு உபமார பூமியாய் புருஷகாரத்வயுக்கையான ஈகாரீண முத்தமையோடு ஸத்ர்ச ண்வபாவையாம்படி வளர்த்தீதன். செங்கண்மால் தான் கொண்டோபோனான். (*) “யபா கஸ்பா ஸபலஸூரீஸு” என்கிறபடியே ஸ்வாபாவிகமான சிவப்புக்குடையே ஈபக்கரோக் கதரியாமல் இவளைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வ்யாமோஹத்தாலும் சுவந்த திருக்கண்களோ யுடையனாய், இந்தவ்யாமோஹமேதனக்கு நிரூபகமாம்படி யிருக்குமவன், ஆதிவா ஹிகரை வரக்காட்டியபாதல், பெரியதுருவடிபை வரக்காட்டியபாதல் கொடுப்பாகைபன்றிக்கே, ஈகர்வ ன்கொல்லில் பிராட்டியைக்கொண்டோபோனும்போலே தானேகொண்டோபோனான். “ஆதிவா ன்நிருநாட்டுக் கெழுந்தருளினபோது, உடையவர், விசிலேஷம் பொறுக்கமாட்டாமல், ஒருமகன்தன்னை யுடையேன்” என்றும், “உலகம்நிறைந்த புகழால் திருமகன்போல வள ர்த்தீதன்” என்றும், “செங்கண்மால் தான் கொண்டோபோனான்” என்று மருளிச்செய்தார்” என்று ப்ராஸித்தமிறே. உ: “உபலா நடுச்சுஷ்டிணாஸ்யபகு நாயஸஸூரீஸு” என்கிறபடியே - ஸாதுக்களுக்கெல்லா முபமார பூமியாகச் சொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே உல கம் நிறைந்த புகழுள்ளது ஆழ்வானுக்கேயிறே. பெருமகளாய்க் குடிவாழ்ந்து. பெரிய பெண் பிள்ளையாய்க் குடிவாழ்க்கையாழ்ந்து. திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடிக்கும் நிர்வா ஹகரான பெருமையையுடைய ஸ்ரீசுந்தகோபர் மஹிஷியாகையாலே இவளை “பெருமகள்” என்கிறது. அவர் ஊர்க்காரியத்துக்கெல்லாம் அபிமாநியாய் நிர்வாஹிக்கையாலே “குடி வாழ்ந்து” என்கிறது. பெருமீள்ளை பெற்றவசோதை. பெரியபிள்ளையைப் பெற்றவசோதை. பெருபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பரிபூர்ணனாய் “என்னநோன்பு நோற்றார்களோலோ இவளைப்பெற்ற வயிறுடையாள்” என்னும்படி யிருக்கையாலே “பெரும்பிள்ளை” என்கிறது. தானும்பெருமகள், பெற்றதும் பெரும்பிள்ளைகாணுமிவள். மருமகனாக்கண்ணேந்து. மருமகனாக்கண்டு ப்ரியப்பட்டு. “அவன்கொண்டோபோனான்” என்று வெறுத்தகாலத்தி லும், போனால் பிறக்கும் முறையறவு சொல்லவேண்டுமையாலே “மருமகள்” என்கிறாள். கண்ணேந்து. பெண்பிள்ளையுடைய ஸௌந்தர்யாதிகாரையும் வ்யாமோஹத்தை மயம்கண்டு மடியிலேவைத்தனைத்து, “பெறுப்பேறுபெற்றோம்” என்று ப்ரியப்பட்டு. மனனுட்டுப்புறம் செய்யுங்கோலோ. மணவாட்டுப்பிள்ளையாக நினைத்துத் தான் செய்யக்கடவ சீர்மைகள் செய்யுமோ; “கடிய கூட்டமன்றோ” என்று - லௌகிகத்துக்குத் தக்கவளவு அஹீர்தயமாகச் செய்துவிடுமோ. ச.

கோம்மைமுலையு மிடையுக் கொழும்பனைத் தோள்களுங் கண்டிட்
டிம்பகளைப் பெற்றதாய ரீனித்தரியா ரென்னுக்கொலோ. ௫.

பதவுரை.

தன்— பெண்பிள்ளை தனக்கு

மாமன்— மாமனான

நந்து கோபாலன்— நந்த கோபாலனவர்

வன் மகன் தன்னை— வன் மகனோ

தழீஇக்கொண்டு— அனைத்து மடியிலே
வைத்துக்கொண்டு

செம்மாந்து இரு } 'செவ்வே இரு' என்று
என்று சொல்லி } சொல்லி

செழு— செழுமைதக்கிய

கயல்— கயல் (மதுவாய்) போன்ற

கனையூர்— கண்களையும்

செயர்— சிவந்திருந்துள்ள

வாயும்— அதரத்தையும்

கொம்மை— பருந்த

முலையும்— ஸ்தனங்களையும்

இடையும்— இடைமையையும்

கொழு— செழித்த

பனை— முகங்கொய்த

தோள்களும்— தோள்களையும்

கண்டிட்டு— தனித்தனியாக உற்றுப்பார்த்து

இ மகனோ— 'இப்பெண்பிள்ளையை

பெற்ற தாயர்— பெற்ற தாயாரானவர்

இவரி— இவனைப் பிரிந்த பின்பு

தரியார்— தரித்திருக்க மாட்டான் '

என்னும் கொல் ஒ— என்று சொல்லுவரோ,

அணிகர்தராயிருப்பாரோ என்று ஸந்

தேறுகின்றோள்.

வ்யா. லீந்தாம்பாட்டு. தன்மாமன் நந்தகோபாலன். பெண்பிள்ளை தனக்கு மாமனா
ரான ஸ்ரீநந்தகோபர். தழீஇக்கொண்டென்மகள்தன்னை. “ நமக்கு மருமகள் ” என்னும்
ஸ்நேஹந்தோற்ற என்மகள்தன்னை யனைத்துக்கொண்டு மடியிலேவைத்து. செம்மாந்திரே
யென்றுசொல்லி. இவன் வீரனாயாலே நிலம்பார்க்க, செவ்வேயிருவென்றுசொல்லி. செம்
மாப்பு- செவ்வை. முகம் முதலான அவயவங்களையும் ஸமுதாயசோபையையும் பார்க்கைக்
காகவிறே- செவ்வேயிருவென்பது. செழங்கயற்கண்ணும். அழகிய கயல்போன்றகண்ணை
யும். செவ்வாயும். ஸ்வபாவமே சிவந்திருக்கிற அதரத்தையும். கொம்மைமுலையும். பருவத்
தினளவல்லாத பரிணாமத்தை யுடைத்தான முலைகளையும். கொம்மை- பெருமை. இடையும்.
முலையினுடைய வளர்த்தியாலே நெருங்கி நேர்ந்திருக்கிற இடைபையும். கொழும்பனைத்
தோள்களும். சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் செவ்வையாலும் வளர்த்தமுங்கில்போலே
யிருக்கிற தோள்களையும். கொழுமை- அழகும், பெருமையும். கண்டிட்டு, தனித்தனியும்
ஸமுதாயேநவும் தர்சித்து. என்னுடைய இழவுநெஞ்சிலே தோன்றி இம்மகளையித்யாதி. இப்
பெண்பிள்ளையைப் பெற்ற தாயாரானவர் இவனைப்பிரிந்தபின்பு ப்ராணனோடே தரிக்கமாட்
டாளென்று சொல்லுவரோ; அன்றிக்கே; அணிகர்தராயிருப்பாரோ. ௩.

மூ.—வேடர்மறக்குலம்போலே வேண்டிற்றுச் செய்தேன்மகளைத்

கூடியகூட்டமே யாகக்கொண்டு குடிவாழங்கொலோ

நாநகருமறிய நல்லதோர் கண்ணலஞ்செய்து

சாடிற்பாய்ந்தபெருமான் தக்கவாகைப்பற்றுங்கொலோ. சு.

பதவுரை.

கூட்டம்மாத்திரமே மண
மாகக் கொண்டு

குடிவாழும் கொல் ஓ — குடிவாழ்க்கை
வாழுகிறோம்!

சாடு — சகடத்தை

இற — முறியும்படி

பாய்ந்த — உதைத்த

பெருமான் — ஸ்வாமியானவன்

அறிப — அறியும்படியாக

நல்லது — விலக்காமை

ஓர் — ஒப்பற்றிருப்பதொரு

கண்ணால் செய்து — கல்பாணம் செய்து

தக்க ஆஸ்வஜாத்யாசாரத்தால் குத்தக்கபடி

கைப்பற்றும் கொல் ஓ — கையைப்பிடித்து

மணம் கொள்ளுமோ என்று

தாயார் ஸந்தேஹிக்கொள்.

வ்யா, ஆறும்பாட்டு. வேடம்மறக்குலம்போலே. தண்ணியஜாதியான வேடனாரும்
மறக்குலத்திலுள்ளாரையும் போலே. “கள்ளர், பள்ளிகள்” என்றுமார்போலே, வேடர்
மறவர் என்கிறதும் தண்ணியஜாதியில் அவாந்தர்பேதம். வேண்டிற்றுச்செய்து. இரண்டு
கலையிலுமுண்டான குடிப்பிறப்பைப்பாராதே, ஒருசாஸ்திரமாயாதையின்றிக்கே, தனக்கு
வேண்டியபடிசெய்து. என்மகளை. பழகற்ற குலத்திலேயுள்ள என்வயிற்றிலேயிறந்த
பெண்பிள்ளையை. கூடியகூட்டமேயாகக்கொண்டு. புணர்ந்துடன்போக்கில் இரண்டு தலை
யும் நெஞ்சுபொருந்திக்கூடிய கூட்டரவுமாத்ரமே மணமாகக்கொண்டு. குடிவாழ்க்கொலோ.
குடிவாழ்க்கைவாழுகோ. சாடிற்றபாய்ந்தபெருமான் - நாடுநகருமறிய நல்லதோர் கண்ணாலம்
செய்து - தக்கவா கைப்பற்றுவ்கொலோ. அஸுராதியைத்தாலே தனியிடத்திலே கலியவந்த
சகடத்தை, முலைவரவு தாழ்த்துச்சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளாலே முறியவுதைத்தாற் தன்ன
கோக்கி, “தனியிடத்திலே பிள்ளைப்பிட்டுவைத்துப் போகையாலே தாழ்வுவந்தது”
என்று தாயார்க்குத் தாழ்வுவாராதபடி கோக்கினாருணதிகளுவன், இரண்டு குடிக்கும்
பழிவாராதபடி, திருவாய்ப்பாடி சூழ்த்தகடும் திருவாய்ப்பாடியாகிற நகரமுறியும்படியாக
“இதுக்குமுன்பு இப்படியில்லை” என்னும்படி விலக்காமை அத்தவியமான கல்பாணத்
தைச்செய்து, ஜாத்யுசிதமான தம்மத்துக்குத் தகுதியாக பாணிகரஹந்த்செய்யுமோ. ... கூ.

மு.—அண்டத்தமர்பெருமா னுழியானின் றென்மகளைப்

பண்டப்பழிப்புக்கள் சொல்லிப்பரிசுற வாண்டிடுங்கொலோ

கொண்டு குடிவாழ்க்கைவாழ்ந்து கோவலர்பட்டவ் கலித்துப்

பண்டைமணட்டிமார்முன்னே பாதுகாவல்வைக்குங்கொலோ. எ.

பதவுரை.

அண்டத்து — பரமபதவாலிகளான்

அமரர் — நித்யஸூரிகளுக்கு

பெருமான் — தலைவனாய்

ஆழியான் — சகரபாணியா யிருக்குமவன்

என் — என்னுடைய

இன்று — இப்போது

‡ பண்டம் பழிப்பு } பதார்த்த தூஷணம்
க்கள் சொல்லி } சொல்லி

பரிசு ஆற — வரிசை கெட

ஆண்டுகும் கொல் ஓ — ஆளுவனோ

‡ ரூபத்திலேயாதல் குணத்திலேயாதல்

பண்டை மனுஷி } முனையு பட்டங்கட
மா முன்னே— } டித் தனக்கு முதல்
மணவாட்டியராயிரு
ப்பவர்கள் முன்னே

கொண்டே— இவனைக் கொண்டு

கோவலர் பட்டம் கவித்து— 'இடைக்குல
த்துக்குத் தலைவி' என்று தன் மனை
விபானமை தோற்றப் பட்டங்கட்டி
பாதுகாவல் வைக் } அந்தப்புரக்காவலிலே
கும் கொல் ஒ } வைப்பதே.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டி. அண்டத்தமரர்பெருமா னுழியான். அப்பாக்கர்தமான் பரமப
தத்திலே அஸ்பர்ஷ்டஸம்ஸார கந்தரான சித்பஸூரிகளுக்கு தீர்வா ஹகனாய், ஸர்வேச்வரத்வ
சிஹ்ரமான் திருவாழியை தரித்துக்கொண்டிருக்கும் பெருமையையுடையவன். அந்தப்பெ
ருமையால்வந்த செருக்காலே. இன்றென்மகளைப் பண்டப்பிழிப்புக்கள் சொல்லி. ஸர்வலக்ஷ
ண ஸம்பந்நையான வென்னுடைய பெண்பிள்ளையை, இப்போது பதார்த்த தூஷணங்கள்
சொல்லி. அதாவது- ரூபத்திலேயாதல், குணத்திலேயாதல் சிலகுறைகளைச் சொல்லி யென்
கை. டரிசுறவாண்டிடுங்கோலோ. அபகர்ஷ்புத்தியாலே வரிசைகெட ஆண்டிடுமோ. அதா
வது- அந்தரங்க வர்த்திகொள்ளாமல் புறந்தொழில்களைக்கொண்டுவிடுமோ என்கை.கொண்டு
குடிவாழ்க்கை வாழ்ந்து. இவனைக்கொண்டு தன்னுடைய குடிவாழ்க்கை யெல்லாம் வாழ்ந்து.
அதாவது- இவன் முகப் பாகத் தன்னுடைய கர்ஹகர்த்தயமெல்லாம் நடத்தியென்கை. கோவ
லர்பட்டங்கவித்து. “கோபகுலத்துக்கு ஸ்வாமிசி” என்று தன்மஹிஷியானமைதோற்றப்
பட்டங்கட்டி. பண்டைமனுட்டிமார் முன்னே. பண்டேபட்டங்கட்டி, தனக்கு மஹிஷிச
ளாரிருக்கிறவர்கள்முன்னே. பாதுகாவல்வைக்குங்கோலோ. அந்தப்புரக்காவலிலே வைக்
குமோ.

மூ.—குடியிற்பிறந்தவர் செய்யுள் குணமொன்றுஞ் செய்திலனந்தோ
நடையொன்றுஞ் செய்திலனங்காய் நந்தகோபன்மகன் கண்ணன்
இடையிருபாலும் வணங்க விளைத்தினாத் தேன்மகளோங்கிக்
கடையகியே பற்றிவாங்கிக் கைதழும்பேறிடுங்கோலோ. அ.

பதவுரை.

நங்காய்— குணபூர்ணையானவனே!
நந்தகோபன்— பூநீரந்தகோபருடைய
மகன்— திருமகனான
கண்ணன்— கண்ணனானவன்
குடியில்— உயர்ந்த குடியிலே
பிறந்தவர்— பிறந்தவர்கள்
செய்யும்— தங்கள் குடிக்குத்தகுதியாகச்
செய்கிற

குணம்— குணத்தில்
ஒன்றும்— ஒன்றேனும்
செய்திலன்— செய்கானென்றில்லை;

(அதுவுமன்றி,)
நடை— லோகநடத்தையிலும்
ஒன்றும்— ஏகதேசமும்
செய்திலன்— செய்யவில்லையே;
அந்தோ— ஐயோ! [என்றுமனம் வருந்தி]
இடை— இடையானது
இருபாலும்— இருபக்கமும்
வணங்க— வலையுமட்டி
என் மகள்— என் மகளானவள்
ஏங்க— (முச்சுத்தாங்கிக் கடையமாட்டா

இனோத்து இனோத்து— மிகவு மிகோத்து
கடைய கயிறே— கடைகிற கயிற்றையே
பதிறே— பிடித்து

வாங்கி— வலித்து (அதனால்)
கை— மீறுவான கையானது
தழும்பு ஏறி } தழும்பேறிவிடுமோ.
மேல் கொல் ஓ

ய்யா. எட்டாம்பாட்டு. குடியிற்பிறந்தவர் செய்யும் குணமொன்றும் செய்திலன். உய
பிறந்தருடியிலே பிறந்தவர்கள் அக்குடிக்குத்தகுதியாகச் செய்யும் குணத்தில் ஒன்றும் செய்
திலன். அகாவது- முறையிலே மிவளைவரைந்துகொண்டு வெளியில் கொண்டு போகாமை
யிறே. அந்தோ. லீயோ! என்று விஷணணையாகிறான். நடையொன்றும் செய்திலன். குடியிற
பிறந்தவர்கள் செய்யுமது செய்யாவிட்டால் லோகத்தில் நடக்கும் மாயாதைதான் செய்யவே
ணுமிறே; அதில் ஏகதேசமும் செய்திலன். அகாவது- லோகத்திலே யிப்படிசெய்வாரில்
லையிறே யென்னை. நங்காய். குலமாயாதையும் லோகமாயாதையு மறியும் குணபூர்த்தியுடை
யவளையென்று, தனக்கு பந்துவாய் ஸந்தி ஹிதையானவள் முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்லு
கிறான். நந்தகோபன்மகன் கண்ணன். குடிப்பிறப்பில் வந்தால் ஸூரந்தகோபர் இருமகனுயி
ருந்தவிற கர்ஷணன். நங்காய் நந்தகோபன்மகன் கண்ணன் - குடியிற்பிறந்தவர்களும் குண
மொன்றும் செய்திலன் - நடையொன்றும் செய்திலன் - அந்தோ என்று - அவன்முறை
கெடக் கொண்டுபோன ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி விஷணணையாய், மேல் தன்னுடைய
பெண்பிள்ளையின் மார்த்தவத்தை நினைத்து நொந்து சொல்லுகிறான். இடையிருபாலும்
வணங்க. இடம்வலங்கொண்டு கடைகையாலே, இடையானது இரண்டு பார்ச்சவத்திலும் வ
ணங்க. இனோத்தினோத்தென்மகளேங்கி. ஸுகுமாரியான வென்பெண்பிள்ளை பலஹாநியாலே
மூச்சுத்தாங்கிக் கடைபயமாட்டாமல்ஏங்கி நடுருவி யினோத்தினோத்து. கடைகயிறித்தயாதி.
தொடங்கினகாரியம் தலைக்கட்டுமளவும் இடைவிடாமல் கடைகயிறிற்றையே பிடித்துவலித்து,
அத்தாலே தளிர்போலே மீறுவானகையானது தழும்பேறிவிடுமோ வென்கிறான். கோவலர்
பட்டங்கட்டினாலும் கடைகயிறு வலிக்கவேணுமிறே இடைச்சிகளுக்கு. தான் தன் பெண்
னின் மார்த்தவம் சொல்லுகிறு ரித்தனையிறே. அ.

மு.—வெண்ணிறத்தோய் தயிர்தன்னை வெள்வரைப்பின் முன்னெழுந்து
கண்ணுறங்காதேயிருந்து கடையவுந்தான் வல்லள்கோலோ
ஒண்ணிறத்தாமரைச் செங்கணுலகளந்தா னென்மகனோ
பண்ணையாப் பணிகொண்டு பரிசுவாண்டிடுக்கோலோ. கூ.

பதவுரை.

தான்— மென்மைத் தன்மையான என்
பெண்ணானவள்
வெள் நிறம்— வெண்மை நிறத்தையுடை

எழுந்து— எழுந்திருந்து
கண் உறங்காதே இருந்து— கண்விழித்துக்
கொண்டிருந்து

ததாய்
கோய்— கொடியக் கொய்த

கடையவும்— வருத்திக் கடையவும்
வல்லள்கொல்— வல்லளோ!

களை— கண்களை அழைப்பதற்கு

உலகு— எல்லா உலகங்களையும்

ஆளத்தான்— நீதர்ப்பாந்து கொண்டான்

என் மகளை— என் மகளை

பரிசு அற— பெருமைகொடு

ஆண்டிநீர் கொண்டு— ஆளுவதென்று;

அழிகிறிலன் என்கிறான்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வெண்ணிறத்தோய் துயிர் தன்னை. செவ்விஞ்ஞாந்தபடி காப்பித்தோய்க்கையாலே வெளுத்தகிறத்தையுடைத்தாய்ச் செறியத்தோய்க்கு துயிர் தன்னை. வெள்வரைப்பின் முன்னேழுந்து. ஆதித்தோயத்தாக்கு ஸஞ்சகாரன வெள்வரைப்புத் தோற்றுவதற்குமுன்னே யெழுந்திருந்து. வெள்வரைப்பு. கிழக்குவெருக்கை— பராவற்றை— லந்த்யாவந்தார்த்தமாக அருணோதயத்துக்கு முன்னே யெழுந்திருக்குமபோலே யிதே— இடைச்சிசுளும் துயிர்கடைகைக்கு எழுந்திருக்கும்படி. கண்ணுறங்காதேயிருந்து. எழுந்திருந்தாலும் நிதரைபகையாமிறே; அதுன் வசபாகாதே விழித்திருந்து. கடையவும் தான்வல்லள் கோலோ. மர்துபர்க்கியான தான் ஆயாஸிற்றுக்கடையவும் வல்லளோ. ஒண்ணிற நித்பாதி. அலர்ந்தபோதை அழகிய நிதந்தையுடைத்தான தாபரைபோலே சிவந்திருக்கண்ணையுடையனாய், ஸமந்தலோகங்கலோயும் தன் திருவடி களின் கிழையாக்கிக்கொண்டவன். இத்தால்— தன் கண்ணையாலே இவளை அருள்பார்த்துப்பாக்கித் தன்காந்திழை யிட்டிக்கொண்டவனென்கை. என்மகளைப் பண்ணையாய் பணிகொண்டு. நான் : இராமனப்போல வளர்த்த வென் பெண்டிள்ளைவாய், பண்டிகெடத்தாழ்த்த பணிகளிலே யெலிக்கொண்டு. பரிசுற ஆண்டிநீர்க்கோலோ. இவையுடைய பெருமைகெடஆளுமோ, பெருமைகெடாதபடி யானுமோ, அழிகிறிலன் என்கிறான்.

அ. நிகரத்தில் இத்திருமொழிகற்றாக்கு பனந்திகாஸ்கித் தனக்கட்கிறார்.

மு.—மாயவன்பின் வழிசென்று வழியிடை மாற்றங்கள் கேட்டு
ஆயர்கள் சேரியிலும்புக் கங்குத்தையமாற்றமு மெல்லாம்
நாயவன் சொல்லியசொல்லைத் தண்புதுறையப்பட்டன் சொன்ன
தாயதமிழ்ப்பத்தும்வல்லார் தாமஸிவண்ணைக்காளரே. யி.

பதவுரை.

மாயவன்— ஆச்சரிய சேஷத்தங்களை அடைய
என்னைவென்றுக்கு

மின்வழி சென்று— மின்னையோய்

வழியிடை மாற்றம்) போம் வழியிடைமீலே
தங்கள் கேட்டு) கண்ட அபூர்வ வந்துக்
கள் விஷயமான வந்ததாற்
தங்களைக்கேட்டு

ஆயர்கள் சேரியிலும்— திருவாய்ப்பாடி
யிலும்

அங்குத்தை— அங்குள்ளார்க்குத் தக்கபடி
செய்த

மாற்றமும் எல்லாம்— தன் பெண்டிள்ளை
யின் சொல்லுகளெல்லா வற்றையும்

தாயவன்— நாயானவன்

சொல்லிய— அருகுநின்றவர்களைக் குறித்
துச் சொன்ன

சொல்லை— சொல்லை

தண்— குளிர்ந்த [வரான

அப— (பகவதவிஷயமாகையாலே) பரி
சுத்தமான
தரிசி— தரிசிப் பாதையான

பா மணி— பழிப்பற்ற லேமணிபோன்ற
வண்ணனுக்கு— வடிவழகையுடையவனுக்கு
ஆளர்— அடிமைசெய்யப் பெறுவர்.

வ்யா. மாயவண்பின் வழிதென்று. தன்னுடைய பெண்டிள்னியானவள், ரூப குண
சேஷ்டிதங்கலால் ஆச்சரப்படுதனும், அவற்றைக்காட்டித் தன்னை வசிகரித்துக்கொண்டவனு
டையபின்னே, * கள்வன் கொல்லில் பிராட்டியைப்போலே வழிபோய். வழியிடைமாற்றங்
கள்தேட்டு. “கிரிபோல் மிழற்றிக்நின்ற” என்கிறபடியே போகிறவழி யிடையிலே அபூ
ர்வ பதார்த்தங்களைக் கண்டால் இவை யென்னென்று அவிஷ்ஷயமாக அவனை வார்த்தைகள்
கேட்டு. ஆயர்கள் சேரியிலும்புக்கு. ப்ராப்பதிதசமான திருவாய்ப்பாடியிலும் சென்று புரு
ந்து. இப்படியுண்டான செயல்களையும். அங்குத்தை மாற்றமுமெல்லாம். அங்குநிறிப் புருந்த
மின்பு, அங்குண்டான யசோதைப்பிராட்டி, ஸ்ரீநந்தகோபர், நாயகனுன கர்ஷணன், தன்
பெண்டிள்னியான விவள், தந்தாமுக்கு அதுகுணமாகச்செய்யும் வர்த்தாந்தமான சொலவு
களையும் எல்லாவற்றையும். “மாற்றமும்” என்கிற ஸமுச்சபவாசி சகப்பத்தாலே - கீழுண்
டான செயல்களையும் கூட்டிக்கொள்வது. தூயவள் சொல்லிய சொல்லை. திருத்தாயாரான
வள் தன் கர்ஷணத்திலேயிருந்து தன்னிலே கீலேசித்தும் மோரதித்தும் ஸந்திவிதகைக்குறி
த்துச் சொன்ன சொலவுகளை. *

அதவா, மாயவளியாதி. தன்னுடைமையைத் தான்கொண்டுபோகையாலும், அது
தன்னை முடையிலே காட்டிக்கொடுக்கக் கொண்டுபோகாமையாலுமுண்டான குணதோஷங்க
ளிரண்டும் உபாதேயமாய்த் தோற்றுமடையிருக்கிற ஆச்சரப்படுதனவன் போனவழியிலே
தானும் வழிப்பயிச்சென்று, வழியெதிர்வந்தாரை முன்போனவர்களுடைய ஸ்திதி கமந
சயந ப்ரகாசங்களையும் வினவிக் கேட்டு. ஆயர்கள் சேரியிலும் புக்கு. திருவாய்ப்பாடியில் ஸ்ரீ
நந்தகோபர் தெருவாவாகச்சென்று, அங்குநின்றவர்களை அங்குத்தை விசேஷங்களையும்
வினவிக் கேட்டு. தூயவள் சொல்லிய சொல்லை. வழியெதிர்வந்தாரை “மதுரைப்புறம் புக்
காளுகோலோ” என்றுகேட்டும், * எமர்க்குமுக்கு ஒசேச்சாமோ குணமாமோ என்றும்
போலே கேட்டும், திருவாய்ப்பாடியில் தோரணம்முதலான அலங்காரங்களும் வாழ்பகோஷ
ங்களும் கண்டு கேட்டிகோலோவென்று கேட்டும், ஆயர்கள் சேரியிலே சென்று யசோதை
ஸ்ரீநந்தகோபருடைய ஆதாராதரங்களுமெல்லாம் வினவிக் கேட்டு அவர்கள் சொன்ன விசே
ஷங்களுமெல்லாம் திருத்தாயாரானவள் சொன்னப்ரகாசங்களையென்று இங்ஙனையோஜிக்கவு
மாம். இதிலுங்காட்டில், பூர்வயோஜனைக்கு ஒளசித்யமுண்டு.

தண்புதுவைப்பட்டன்சொன்ன. ஸம்ஸாரச்சமஹமான குளிர்த்தியையுடைய திருப்
புதுவைக்கு தீர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த. தூயதமிழ்புத்தும்வல்லார். ஸம்ஸக்
ர்த சப்தம்போலேயிருண்டு பொருள்தெரியாதபடி யிருக்கையன்றிக்கே, பெண்ணுக்கும்
பேதைக்கும் அறியலாம்படி ஸ்வார்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கும் தூய்மையையுடைத்தான த்ரா

யிருக்கிற பத்துப்பாட்டையும் ஸாதிச்சாயமாக அறுவந்திக்குவல்லவர்கள், சூமணியவண்ணனு
க்காளாரே. பழிப்பற்ற நிலரத்தம்போன்ற வடிவழகையுடையவனுக்கு சேஷபூதராய் அடிமை
செய்யப் பெறுவர். ௩.

பெரியதீயர் திருவடி களை சரணம்.

அடிவரவு.—நல்ல தோன்று துமரி யோரு தன்மாமன் வேட
சண்டக் குடி வெண்ணிற மாயவ வென்னுதல்.

ஆநிருமொழி-உள்-க்கு, பாட்டு-உகச.

மூன்றும்பத்து - ஒன்பதாந்திருமொழி - என்னுதன், ப்ரவேசம்.

அ. கர்ஷ்ணவதாராகபாவணராய், தற்குணசேஷடிதங்ககோபே மதாபகித்துக்கொ
ண்டு போந்தார்-கழ்; இப்போது, அந்தக்ர்ஷ்ணவதாரகுணசேஷடிதங்ககோபே. எதன்பூர்வ
காலிகமான ராமாவதாரகுணசேஷடிதங்ககோபும் ஏககாலத்திலே யதுபவிக்கவேண்டுமென்
தும் அமிநிவேசம்சிறந்து, அதுக்குடலாக இரண்டு ஸ்ரீகோபிமாரவஸ்த்தையைப் பரப்பதாய்,
அதிலே ஒருத்தி கர்ஷ்ணவதாரகுணசேஷடிதமும், ஒருத்தி ராமாவதாரகுணசேஷடிதமும்
கக்கொண்டு, ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்கொண்டு சொல்லி, உத்திறந்த பாகசத்தாலே
உபயாவதாரகுணசேஷடிதங்ககோபும்பேசி யதுபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில். இரண்டு
கோபிமாரவஸ்த்தையை ஏககாலத்திலே யடையக்கூடுமோவென்னில்; பகவத்பரமாதனிசேஷ
த்தாலே ஜ்ஞாநத்தில் தடையற்றால் எல்லாம் சொல்லலாமிறே. “மனமருமெவ்வேதகி”
என்றிருமொழியிலே, இரண்டு பிராட்டிமாரதனை ஏககாலத்திலே கூடும்படியென்?
என்று தீயர் பட்டரைக்கேட்க; “தேசவிசேஷத்தில் அநேக சரீரபிரகரணம் ஏககாலத்திலே
கூடுகிறபடி எவ்வளவு; அப்படியே இவரையும்பார்த்து அருளினால்வரும்” என்றருளிச்செய்
தார் என்று ப்ரஸித்தமிறே. *

ம.—என்னுதன்றேலிக் கன்றிப்பப்பு வியாதார்

தன்னுதன்காணவே தன்புமரத்தினை

வன்னுதப்புள்ளால் வலியப்பறித்திட்ட

என்னுதன்வன்மையைப் பாடிப்பற செய்பிரான் வன்மையைப்பாடிப்பற. க.

படிவுரை.

தான்— தலைமுத்துக் குளியிட்டு

மு— புத்திக்குடைய

மாத்திரை— கல்பவர்க்குத்தொ

நாதம்— ஸாமவேதமுபயோ

வல்— வலிவாயுடைய

புள்ளால்— பெரியதிருவடிபாலே

வலியை— பலவந்தமாக

பறித்து— பிரித்தென்கொண்டெடுத்து

இட்ட— ஸத்யபாணை கீற்றுத்தில் கட்டவதும்

வன்மைமை— நினைத்தது முடிக்குமவென

மைமை

பாடி— பிரிப்பாலே பாடிக்கொண்டு

பழ— உத்தியோ

எம்— எமக்கு

பிரான்— உபகாசகனுடையவாழைய

வன்மைமைப்பாடிப்பற

என்று கீற்றுத்துவதாதத்தில் கிபட்டா

கொடுத்தி கொண்டுவிடுவர்.

வ்யா. முநற்பாட்டு. என்னுந் தேவிக்கு. என்னுடைய நாதனுடையவாழைய
தேவிக்கு. நாதனென்றது - செவியென்பது. ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தால் எல்லார்க்கும்
தனித்தனியே “என்னுந், என்னுந்” என்னலாம்படியிதே வந்துவோட்டைப் பரப்
பிடுங்குப்படி. இவ்வாத்தமாவியுடைய செவ்வந்தான் கேவலம் அன்னவன்நிகர்
யிடுங்கியவையிதே யிருப்பது; ஆகையாலிதே “என்னுந் தேவிக்கு” என்றது.
(க) “விஷ்ணுபதீ” என்கிறபடிபே இவனுக்கு சிறுபகம்-அவனுடையதேவியென்னுமிதே.
“தேவி” என்கையாலே - ஸத்யபாமைப் பிராட்டியுடைய வால்லப்பம் சொல்லுகிறது.
அன்று. நாகாஸூரவதம்பன்வலி தங்களுக்குக் குடியிருப்புப் பன்னிக்கொடுத்த கீழ்ப்பா
டுகுடேகடி, தன்னுடைய கீற்றுத்திலே ஸத்யபாமைப்பிராட்டி யெழுந்தருளினவன்று.
அப்போது பிரபேஷமாக மஹாபிதி கைப்பாட்டவன்று. இவப்பூவியாதான். போகாமலா
கல்பகப்பூ வர, அத்தைதக்கண்டு நாய்ச்சியார் அப்போதில்கவும் பெற்றுவைத்து கீழ்ப்பாக்கல்
யாகையாலே பிரார்த்தகமாகச் சிலவேறு துக்ககைச்செய்க்கிக் கொடாத இந்தரணி. தன்னாதன்.
“அவனைத்தனக்கு நாதனாகவுடையோம்” என்னுமித்தையிதே இவர் தனக்குக்கைக்க
பலமாக நினைத்திருப்பது. காணவே. “நான் முப்பத்துமூக்கோடி சேவர்களுக்கும் கீர்
வாடகனான இந்தானல்லே” என்று தன்னைப் போரப்பொலிய அபிமானித்திருக்குமவர்
கண்டுநொடு கிர்கவே. தண்புமரத்தினை. தலைமுத்துக்குளிர்த்து புத்திவிட்டு கல்பகம்
செய்ததை. வன்னுதப்புள்ளால். நாதந்தாந வேதமயனுயிருக்கிற பெரியதிருவடிபாலே.
(உ) “பிரபுவிஷ்ணுபிராமாபுத்தியகை” இத்தாடியாலே - இவனுடைய வேத
மயதவம் ஸம்பந்தமாகச் சொல்லப்படா நின்றுதிதே. நாதத்துக்கு வன்மையாலது- பாடி
யகுத்தர்ஷ்டிகளால் சலிப்பிக்கவொண்ணமை. வன்மை, பெரிய திருவடிக்கு விசேஷனாய்க
வுமாம். இவனுக்கு வலிமையாவது - நினைத்தகாரியம் செய்நு முடிக்கவல்லசக்தி. வலியப்
பறித்திட்ட. வலியாலே பிடுங்கிக்கொண்டுபோந்த. அவன்றனை யபேஷித்துக் கொள்ளுகை
யன்றிக்கே, அவனுடைய அஸந்திபிபிலே பிடுங்குகையுமன்றிக்கே, அவன் பார்த்துநின்று
விலக்கச்செய்தே, பலத்தாலேயிதே பிடுங்கிக்கொண்டு போந்தது. என்னுந் வன்மையைப்
பாடிப்பற. அபிமதையான ஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்கு பாதந்தரணம் காரியம்செய்த ப்ரண

(க) “விஷ்ணுபதீ” - (உ) “நிர்வர்த தேவிரோ காயதாந்சகத”.

யிச்சுவநுணத்தாலே யென்னை யெழுதிக்கொண்டவனுடைய, தினைத்தது முடிக்கவல்ல பல
தாந பரிதிபாலே பாடிக்கொண்டபற. எம்பிரான்வன்மைமையப் பாடிட்டற. பிரட்டிக்குச்
செய்த உபகாரம் தனக்குச் செய்ததாக தினைத்து “எம்பிரான்” என்கிறார். “வன்மையை
ப்பாடிப்பட்ட” என்று விளக்கொலிற்று பரிதி பச்சுறைத்தாலே. பறவென்றது - உன்றி
பறவென்பபடி. க.

மு.—என்வில்வலிகண்டு போவென்றேதிர்வந்தான்

தன்வல்லினோடுத் தவத்தையெதிர்வாங்கி

முன்வில்வலித்து முருடெண்ணுயிருண்டான்

தன்வில்லின் வன்மையைப்பாடிட்டற தாசரதிதன்மைமையப்பாடிட்டற. உ.

பதுவரை.

என்— என்னுடைய

வில்— வில்லின்

வலி— வலியை

கண்டு போ என்று— ‘கண்டு போ’ என்று

எதிர்வந்தான் தன்— எதிர்ந்துவந்த பச்சு

ராமனுடைய

வில்லினோடுத் தவத்தை— வில்லையும் தபஸ்

சையும்

எதிர்— அவன் கண்முன்னே

வாங்கி— அழித்தவனுப்

முன்— இதுக்குமுன்னே

வில்— திருக்கையில் வில்லை

வலித்து— வலித்து [யுடைய

முது பெண்— தாடவி என்னும் ராகவலி

உயிர்— உயிரை

உண்டான் தன்— முடித்த சக்கரவர்த்தி திரு

மகனுடைய

வில்லின் வன்மையைப் பாடிப்பட்டற;

தாசரதி— தசரதபுத்ரனுடைய

தன்மைமைய— குணத்தை

பாடிப்பட்டற. [இதுராமாவதாரத்திலே

பட்டவன்வார்த்தை.]

லியா. இரண்டாம்பாட்டு. என்னித்யாதி. “என்னுடைய வில்லின்வலியைக்
கண்டுபோ” என்று எதிரெலங்க பச்சுராமனுடைய. அதாவது - மாஹேசுவர தநூர்ப்பங்
கம்பண்ணி பூரீஜகராஜன் திருமகனேத் திருமணம்புணர்ந்து, பெரியசெருக்கோடே திரு
வயோத்யையைபோக்கி யெழுந்தருளா நிச்சயசெய்தே, இந்த விசேஷத்தைக்கேட்டு, குடி
தலுந்தபனப்த தன்னுடைய வில்லைபுமெடுத்துக்கொண்டு நடுவழியிலேவந்து தோன்ற,சக்ர
வர்த்தியெயிறோசென்று பொற்பூக்கையும் காலிலெப்பாகட்டு அநுவர்த்தித்து (க) “ஷா ரா
நாசேஷா சூரணா கீஹபந்தா த-கீஹ-ஹி” என்று அர்த்தித்தவளவிலும் அத்தை
அதிகரித்துத் தள்ளிக் கொடுபோந்து, தன்சேற்றமெல்லார் தோற்றும்படி முகத்தைப்
பார்த்து, “முன்பேமூரிப்போய் பலவிடங்கிலும் பூண்கட்டிக்கிடக்கிறதொரு சொத்தை
வில்லைமுறித்தேன் என்று கர்வோத்தரனுப் வருகிற நீ என்மையில் வில்லைவாங்கி வலித்
தாயாடில்சமத்தன்” என்னும் நினைவாலே, “என்வில்வலிகண்டுபோ” என்று தன்னு

முன்னிலைவலித்து முதுபெண்ணையிருண்டான். இதுக்கு பூர்வத்திலே விச்சாமித்தாமரை
 ரத்தியினுடைய அச்சவாதாரணத்தொடக்கமற்றவழிபோடுகூட எழுந்தருளினவளாகிலே, பா
 லிம்ஸையிலே பழசி, யாகங்கனையும் பராஹ்மணசையும் தபஸ்ஸுக்கனையும் சித்தனக்கொண்டி
 திரியும் ராக்ஷஸியான் தாடகை, அநிரக்கப்பிபித்த கைகனையுமெடுத்தனக்கொண்டு மிருத்த
 பிரஞ்சிக்காபத்தோடே நலிவதாக அடர்ந்துவர, விச்சாமித்தா நியோகத்தாலே திருக்கையில்
 வில்வனாத்து அவளுடைய பராணைமுடித்தவன். தன்னில்லின்வன்மையைப் பாடிப்பற.
 அவன் தன்னுடைய வில்லின்வன்மையைப் பாடிக்கொண்டு பரளன்று எதிரியைப்பார்த்துச்
 சொல்லுகிறான். வில்லுக்கு வலிமைபாலது-“காபுக்கஞ்சிலை” என்கிறபடியே ப்ரதிபக்ஷநிஸ
 ரத்தில் பெருமான் கண்பார்க்கிலும் கண்பாரால் காரியம் செய்யும் திண்மை. தூசரத்திதன்மை
 யைப்பாடிப்பற. இத்தால்- இவ்வதிமாதுஷேசேஷத்தனைச் செய்பாதிக்கச்செய்தேயும், மீன
 வும் சச்சவாகத்தமற “பீயப் பகன்” என்றே தன்னையினைத்துவின்னு கார்பஞ்செய்தருணத்தைச்
 சொல்லுகிறது.

பத்மேஸ்வர.

சை— போகாதிதகக் சொந்தே
 வலி— எதிர்க்கின்று பொருவதாக
 கிணைத்து வந்து— கிணைத்தோடி வந்தவனுய்
 செருக்குற்றான்— கர்வத்தையடைந்தருக்
 மனுடைய
 விரம் சைதய— விரம்பமழிபும்படி
 தலையை— தலையை

சிறாந்திட்டான்— அம்பாலே சைதய
 விட்டவனுடைய
 வன்மையைப் பாடிப்பற—
 தேவகி சிங்கத்தை — தேவகிவயிற்றிற்
 பிறக்கையாலே சிங்கம்போன்ற
 வீரப்பாட்டை யுடையவனை
 பாடிப்பற—

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. உருப்பிணிநங்கையைத் தேற்றிக்கொண்டு. “சன்னு
 லங்கோடித்து” என்கிறபாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே - தான் முன்புதேடின தாமெல்லாம்
 இதிலே செல்லும்படி கல்பாணத்தைப் பெருக்கக்கொடுத்து, புதுப்பி மொக்கவேணும்
 என்று ஆசைப்பட்டிருப்பாரைப்போலே கர்வகையானவனிடம் கைப்பிடிப்பதாக விருப்பி,
 அதுக்கு பூர்வக்கிரியைகளெல்லாம் செய்து “இனி இவ்விலாபம் நமக்குக்கைப்புருத்தது”
 என்று சிச்சயித்திருந்த சிசுபாலன் தேஜோஹாநிப்பட்டு, ஒருவர்முகம்பார்க்க லஜ்ஜித்து
 அண்டாந்து கொண்டிருக்கும்படியாக அவ்கைசென்று கையைப்பிடித்தெடுத்து, ருக்மிணிப்
 போட்டியைத் திருத்தோரிலே யேற்றிக்கொண்டு. விருப்பற்றங்கே. அவ்வளவிலே விருப்
 பத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு போராநிற்கச்செய்தே. அவ்வளவிலே விண்ணித்தயாதி. ருக்
 மிணிப் பிராட்டியினுடைய தமையனான ருக்மன், “இப்படி செய்கையாவதென்” என்று
 எதிர்ப்பொருது மீட்பானாக விரைந்துவந்து தன்னுடைய கர்வத்தால்வந்த செருக்கையுடைய
 முய்க்கொண்டு தகைய. “இலனைக்கொல்லில் ருக்மிணிப்பிராட்டி மகன்ஸு பிசகும்”
 என்று அவைப்பிடித்துத் தேர்க்காலோடேகட்டி அவனுடைய வீரத்துக்கு பங்கமாக
 அவன்றலையை அம்பாலே சைதய விட்டவனுடைய வலியை, பரிதிப்பிரிதையாய்க்
 கொண்டு பாடிப்பற. அன்றிக்கே, “வந்தசெருக்குற்றான்” என்று பாடமானபோது -
 “மீட்கவேணும்” என்னும் கறுவுகளாலே விரைந்து எதிர்த்து வந்த கர்வயுக்தனவனு
 டையதலையைச் சிறைத்திட்டான் வன்மையைப் பாடிப்பறவென்கை. தேவகிசிங்கத்தைப்
 பாடிப்பற. ருக்மிணிப்பிராட்டியைத் திருமனாம்புணருகைக்குடலான தேவகிவயிற்றில் பிறப்
 பையும், பரிதிபகஷ்சிரஸைத்தில் விற்றமம்போலே யிருக்கும் வீரப்பாட்டையு முடையவனைப்
 பாடிப்பற.

மூ.—மாற்றுத்தாய்சென்று வன்ம்போகேயென்றிட
 ஈற்றுத்தாய்பின்றோடார் தேம்பிரானேன்றழக்
 கூற்றுத்தாய்சொல்லக் கோடியவன்ம்போன
 சீற்றமிலாதானைப்பாடிப்பற சீதைமனாளனைப்பாடிப்பற. ச.

பதவுரை.

மாறு தாய்— தம் தாயாரையொத்த ஸுமி
 க்கையார்

என்றிட— என்று நியமிக்கவும்

(உண்ணப்பிரிந்து எப்படி தரித்
திருப்பேன்;')

என்று அழ— என்று கதறி அழவும்
கூற்றுத்தாய் சொல்ல— கூற்றம் போன்ற
கைகேபியுடைய சொல்லைக் கொண்டு
கொடிய வனம்— கொடிய காட்டிலே

போன— எழுந்தருளினவனுய்
சீற்றம் இலாதானை— ‘காட்டிலே பேர்க
விட்டாள்’ என்கிற கோபமில்லாதவனை
பாடிப்பற—; [வனை
சீதை மனனனை— வீதைக்கு வல்லபனான
பாடிப்பற.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மாற்றுத்தாய்சென்று வன்ம்போகேயென்றிடு. மாற்றுத்தா
பென்றது- மற்ரைத்தாயென்றபடி. அன்றிக்கே, ‘மாறு’ என்று - ஒப்பாய், மாறான தாய்-
பெற்றதாய்க்குப்போலியான தாயென்னவுமாம். ஸ்ரீகௌஸலையாரோபாதி, பெருமான் பக்
கல் அதிஸ்நேஷிதியாயிடுற ஸுமித்தையாரிருப்பது. இப்படியிருக்கிற தாயாரானவள் செ
ன்று “நீர்வந்திலேபோம்” என்றுசொல்ல. அதாவது- திருவபிஷேகமங்களமேறாத்
ஸவார்த்தமாகத் திருப்படைவீடெல்லா மலங்கரித்து உதஸவமும்நொடங்கி புரோஹிதரான
வனிஷ்டாதிசுருந் தானுமாகக்கொண்டு, ராஜாவான சக்ரவர்த்தி, திருவபிஷேகார்த்தமாகப்
பெருமானுக்குக் காப்புக்கட்டி, புரச்சரணங்களும் செய்யித்து, “இனி அபிஷேகம்செய்யு
‘மித்தனை’ என்று முஹூர்த்தம்பார்த்திருக்கிறவனவிலே, கைகேயியானவள் குப்பைவார்த்
தையாலே நெஞ்சுக்கலங்கி, பர்த்தாவான சக்ரவர்த்தியைப்பார்த்து, எனக்கு “இரண்டுவரமு
ண்டே முன்னே தந்திருப்பது, அதிரண்டும் இப்போது செய்யவேணும்; அதாவது- ராமனை
அபிஷேகம்செய்யாமல் காட்டிலேபோகவிடவேணும், பரதனை அபிஷேகம் செய்யவேணும்”
என்ன; ஸத்யநாமபராயணனாகையால் “என்செய்வோம்” என்று இடிவிழந்தாற்போலே
இவ்வார்த்தையைக்கேட்டு க்லேசப்பட்டு, பெருமானையழைத்துக்கொண்டெவரும்படியாக ஸு
மந்தரனைப்போகவிட்டு, தான்கலங்கிக்கிடக்க; ஸுமந்தரன்சென்று “ஐயர் எழுந்தருளச்
சொல்லுகிறார்” என்கையாலே, பெருமானும், திருவபிஷேகத்துக்கென்று அவலங்கித் திவ்
யகாத்ராயக்கொண்டு, பிராட்டி மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு அந்திபுரத்வாரத்தள
மும் பின்னோடேவர, திவ்யார்த்தபுரத்திலுள்ளும் புறப்பட்டுப் பெரிய கோலாஹஸத்தோ
டே எழுந்தருளாவந்து தமப்பனரைக்காணப் புருந்தவனவிலே, கலங்கிக்கிடக்கிறபடியைக்க
ண்டு “இதுக்கடியென்” என்று பபப்பட்டு, “ஐயர்க்கு இப்போது க்லேசமேது” என்று
கைகேயியைக்கேட்க; “முன்பே எனக்கு இரண்டுவரம் தந்திருப்பார்; அந்த இரண்டுவரமும்
துப்போது பெறுகைக்காக உம்மைக் காட்டிலே போகவிடவேணுமென்றும், பரதனை அபி
ஷேகம் செய்யவேணுமென்றும் நான்பேணித்தேன்; ஸத்யம் தப்பாதவராகையாலே அதுக்கு
அதுமதிபண்ணி உம்மைக் காட்டிலேபோகவிடவதாக அழைத்துவிட்டார்; இப்போது உம்
மைக்கண்டவாறே வாய்திறந்து சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறார்” என்ன; “இப்படியோ
நான் ஐயர்க்கு பரதந்தரனாய் வர்த்தித்தபடி, என்னை நியமிக்கும்போதைக்கும் இப்படி க்லே
சிக்கலேணுமோ, நெருப்பிலே விழச்சொன்னால் அதுவும் நான் செய்யேனே” என்ன;
“ஆனால், அவர்க்காக நான் சொல்லுகிறேன், நீர் வரவாஸார்த்தமாகப்போம்” என்ன; “அப்
படியேயுடையபடி” என்று வன்வலங்கலிக்குப்பயப்பட்டுப் பரதரான பெருமையானவரும்

[illegible]

உயிப்பொழுதில் “ ஆறும் மமதைகளாலே ஓடுதந்தி ‘எனக்கு’ என்றது உமக்குள்செய்யப்
 பான்று இவள் சொன்னதை மிகவும் திருவுள்ளம்பற்றுக்கையாலே விச்சிலைப்பிருத்தாபி
 பாராபத்தாலே கூற்றம்போன்ற தாயென்னுதல். இப்படியிருக்கிறவள் வசந்தத்தைக்கொண்டு
 கொடியவனம்போன. முற்பட்டயோஜனை- நாலூர்பிள்ளை யிட்டருளின வ்யாக்பாநபர்க்கியை;
 பிற்பட்டயோஜனை- ௩ பிள்ளை யிட்டருளின வ்யாக்பாநபர்க்கியை. முற்பட்டயோஜனையில்,
 “ சென்றுவனம்போகே ” என்கிற வினாக்கு ஸ்வரஸார்ந்தம் வித்திக்கையும், *கூற்றுத்தாய்
 சொல்லக்கொடிய வனம்போனவிது “ தண்டகநூற்றவள் சொற்கொண்டுபோகி ” என்றும்.
 “ ஞலக்குமர காணையப் போவென்று விடைகொடுப்ப விலக்குமணன்நன்னோடு மங்கை
 கையது ” என்றும், “ கொடியவள்வாய் கடியசொற்கேட்டு - காந்தொடுத்த நெறிபோகி ”
 என்றும் கீழ்மேல் அருளிச்செய்த வற்றுக்குச் சேர்ந்திருக்கையுமுண்டு.

ஸம்பரதாயத்திலும் வந்தால், நம்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே கேட்ட சிறியாழ்வானப்
 பிள்ளைகுமாரர் பக்கவிலேகேட்ட நாலூர்பிள்ளை யருளிச்செய்த தாகையாலேவந்த பரபல்ய
 முண்டு. அவர்தாம் ஆச்சான்பிள்ளை திருத்தமப்பருளாகையாலே, பிள்ளைக்கு பரமாதார்ப
 ருமிதே; ஆகையாலே, அந்தயோஜனை முற்படவெழுதி, பிள்ளையருளிச் செய்தயோஜனை
 பிற்பட்ட எழுதப்பட்டது. இரண்டியோஜனையிலும், ஸுமிதையார், பெருமாள் முகம்
 பார்த்துச் சொன்னதாகச் சொல்லப்பட்டவசநம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் இல்லையெய்யானிலும்
 இதிலுலாஸந்தா புராணந்தா திகவிலையாதல்,கல்பாந்தரத்திலேயாதல் உண்டென்று கொள்
 ளப்படும் * மயர்வற மதிநலமுறப் பெற்றவிவர் இப்படி யருளிச்செய்கையாலே.

கொடியவனம்போன. “ கன்னிரைந்து தீய்ந்து கழையுடைந்து கால்கழன்று, பின்
 னும் திரைவயிற்றுப்பேயே திரிந்துலவாக், கொன்னகிலும் வெங்கானம் ” என்னும்படி.
 யிறே காட்டின்கொடுமை தானிருப்பது; இப்படியிருக்கிற காட்டிலே, * வைவாயலேல்
 நெடுங்கண் நேரிழையு மிளங்கோவும் பின்புபோக வெழுந்தருளின. சீற்றமிலாதானே. “கட
 டினகாப்போடே காட்டிலே தள்ளிவிட்டாள்” என்னும் சிற்றம் எகதேசமும் திருவுள்ளத்தி
 லில்லாதவனே. (௧) “ போவதுகூட வனனா வன காஷீட்டு-கூடா விவரமுண்டா ராஜ்யவாசநவா
 லொகா வ நவா லொகா வ லொகா பரி ” என்று - ஸந்தோஷத்தோடேயிறே வெழுந்தருளிற்று.
 சீதைமண்ணைப்பாடிப்பற. வநவாஸந்தான் ஸாஸமாப்த்தது அவள்கூடப் போகையாலே
 யிறே. பிராட்டியும் தாமும் “ வகாந்தாஸமதுபவிக்கலாம்தேசம் ” என்றிறே காடுதன்னை
 கிரும்பிற்று. (௨) “உஸ- நலி-கூ-கூ-வஸு” சீதாவிநாயக ஸ்ரீராமகே. 1 கயிசு-வ-ரவா
 லாறு சிவநு-தவலுஸ-நாசு ” என்றிறேயருளிச்செய்தது. இப்படியிருக்கிறவனைப்
 பாடிப்பறவென்று பரதிகொடியான வளைப்பார்த்து நியமிக்கிறான். ௪.

மு.—பஞ்சவர்த்தனயப் பாரதங்ககையது
 நஞ்சுமிழ்நாகங்கீடந்த நற்பொய்கையது

௩ பிள்ளையாகுறா- திருவாய்மொழிப்பிள்ளை. இவர் இப்பரந்தத்துக்கு ஸ்வாபதேசவ்யாக்
 பாரதயி- நலி-கூ-கூ-வஸு” சீதாவிநாயக ஸ்ரீராமகே. 1 கயிசு-வ-ரவா
 லாறு சிவநு-தவலுஸ-நாசு ” என்றிறேயருளிச்செய்தது. இப்படியிருக்கிறவனைப்
 பாடிப்பறவென்று பரதிகொடியான வளைப்பார்த்து நியமிக்கிறான். ௪.

பஞ்சவர் — பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு

தூதனும் — தூதனுப்க்கொண்டு

பாரதம் — பாரதயுத்தத்திலே

கை செய்து — ஸஹகரித்து

நஞ்சு — விஷத்தை

உமிழ் — உமிழாசின்ற

நாகம் — காளியநாகம்

கிடந்த — கிடந்த [யிலே

நல் பொய்கை — கொடிய பொய்கைக் கரை

புக்கு — போய்ப்புக்கு

அஞ்சு — அவன் அஞ்சும்படி.

பணத்தின்மேல் — பணங்கனின்மேலே

பாய்ந்திட்டு — குதித்து இளைப்பிடுத்து

(அவ்வளவிலே, அவனும் அவன்
மனைவியும் சரணம்புகு.)

அருள் செய்து — அவனைக் கொல்லாமல்
விட்டவனாய்

அஞ்சனம் — மைப்போன்ற

வண்ணனை — வண்ணத்தை யுடையனானவனை

பாடிப்பற;

அசோதை தன் சிங்கத்தைப் பாடிப்பற.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பஞ்சவர்ணத்தனும். தர்மபுத்ரா திகைவர்க்குத் தூதனாய். இவர்கள் ஐவரினும், இவனை ஏவவுரியரல்லாதார் இல்லையே பாலேகாணும். தூதனும். ஸர்வாதி கணுதான் கழுகத்திலே ஒலைகட்டித் தூதுபோகிறவிடத்தில் புரையற்றிருந்தபடி, உட்கா தன்னைப் பெறுப்பேறுகவிறே யிவன்றான் நினைத்திருப்பது. “இன்னும் தூதனென நின் றான்” என்கிறபடியே - “பாண்டவதூதன்” என்கிற ப்ரஸித்திபற்றிப்பின்னிறே பாரில் கால்பாவி தரித்துசின்றது. பாரதம் கைசெய்து. “பத்தூர், ஓநூர்” என்றும்பேரிலே சொன்னவிடத்தில் அவர்கள் ஒன்றுக்கும் இசையாமையாலே, “ஆனால், யுத்தத்தைப் பண்ணி ஜயித்தவர்கள் பூமியாளுங்கோள்” என்று அவர்களை யுத்தத்திலே பொருத்திப் போந்து, பாண்டவர்களுக்காய்சின்று, பாரத ஸமரத்தில் கையுமணிபுயம் வகுத்து யுத்தத்தை நடத்தி. நஞ்சுமிழ்நாகக்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு. அருகணைந்த வர்களுக்கள் பசுநிகைகொல்லாமற் பட்டுவிழும்படி. விஷத்தை உமிழாசின்ற காளியனாகிற ஸர்ப்பங்கிடந்த * நஞ்சுநல் பொய் கையிலேபுக்கு. “நற்பொய்கை” என்றது - “நல்லபாம்பு, நல்லநெருப்பு” என்பவையார் போலே விபரிதலுக்கினை. அதவா, காளியன் ப்ரவேசிப்பதுக்கு முன்புத்தை படிப்பையிட்டுச் சொல்லிற்றுகவுமாம். அஞ்சப் பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டருள்செய்த. அப்பொய்கைகையக் கலக்கி, காளியன் கருத்தனாய்த் தலையெடுக்குட்படிபண்ணி, பின்னி அவனஞ்சுக்கட்படியாக அவன் பணங்கனின்மேலே சென்று குதித்து நின்றபடி அவனையிளைப்பிடுத்து, (க) க்ஞவா ருதுடி நொலுக்கிவெல்லி உடுகி” என்றும், (உ) “உருதுவிக்கா உருதுபதாடி” ம்என்று அவனும் அவனுடைய ஸ்த்ரீகளும் சரணம்புகுத்தபின்பு அவன் ப்ரணண்பெற்றுப் போம்படி. க்ர்பை பண்ணின. அஞ்சனவண்ணனைப்பாடிப்பற. இப்படி சரணுகதாசுநணம் பண்ணுகையாலே அஞ்சனம்போன்ற தன் திருமேனிலிறம் ப்ரகாசிக்கும்படி. நின்றவனைப் பாடிக்கொண்டிடுற. அசோதைதன் சிங்கத்தைப்பாடிப்பற. யசோதைப்பிராட்டி சிராட்டி வளர்க்கையாலே ஸிஹிமக் கன்றுபோலே செருக்கியிருக்கிறவனைப் பாடிப்பறவென்று எதிரியைப் பார்த்து நியமிக்கிறான்.

(ச) “க்ர்பாமாத்ராமோவர்த்தி : ப்ரஸித்தமே.”

(உ) “புத்திபெற்றவனாய்”

படியில்லாதது பறதவம்பிக்கன்
மடி சிலையிந்தாணப்பாடிப்பற வயோத்தியர்கோமாணப்பாடிப்பற. கா.

பதவுரை.

முடி ஒன்றி— “ திருமுடி முடி
மு உலகங்களுந்—பூமி, சுவர்க்கம், பாதாள
மென்கிற முன்று லோ கங்கையும்த
ஆவாடு— பரிபாலித்துக்கொண்டு
உன்— தேவரிருடைய
அடியேற்கு— தாஸனானவெனக்கு
அருள்— கர்ப்பபண்ணியருளவேணும் ”
என்று— என்று பார்த்தித்து
அவன்பின் } அந்தசகரவந்திதிருமகன்
தொடர்ந்த } இன்னே சென்று தொடர்ந்த
படியில்— ஒப்பில்லாத

குளம்— குணங்களை யுடைப்பவன்
பாதன் நம்பிக்கு— ஸ்ரீபாதாழ்வா ஸங்கு
அன்று— அவன் மனம்வருந்தினிற்ற அக்கன்
லந்திகை
அடி நிலை— ஸ்ரீபாதாஸகங்கை
கந்தாலை— அளிந்தருளினவனை
பாடிப்பற—
அயோத்தியர்— திருவயோத்தியிலுள்ளார்
கோமாண— ராஜாவானவனை
பாடிப்பற—

வ்யா. ஆறம்பாட்டு. முடியித்பாதி. சகரவந்திக்கு சாஸ்தார்த்தங்கள் பண்ணின்
அன்று நாயியுபாடு, ராஜகுலத்திலுள்ளாரும் பெளரஜாநபதமும் புரோஹிதசான வஸிஷ்ட
டாகிகளும் எல்லாரும் திரளலிருந்து “பெருமாள் காடேறப்போனார், சகரவந்தி துஞ்சினான்
நாடு அராஜகமாய்க்கிடக்க வொண்ணாது ” என்று தன்னை முடிசூட்டுவதாக மங்களாவஹ
மான தூர்யகோஷத்தையும் பண்ணிக்கொண்டிருக்க, அந்தத்தாதி கேட்டபோதே கணக்க
கோவுபட்டு, (க) “ விமலாபஸவாஸிஸ்ய ஜமஹேஷுவப-பெராஹித ” என்கிறபடியே
தன்னுற்றமையெல்லாம் தோற்றும்படி திரளிலேயிருந்து, “ ஒருநிலாக விரந்து என்ன
பைய சேஷத்துதை அபஹரிப்பதே! ” என்று பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டு, (உ) “ கியதே
அக்ருஜிஹவியெவாயபெசு ” என்கிற க்ரமமும் பாராதே, புரோஹிதனுள் வஸிஷ்ட
பகவானையும் “ அழகிதாக இக்குடிக்கு முன்னேறுகிறதப்பார்த்தாய் ” என்று அத்திரளிலே
கர்ஹித்து, (ஈ) “ ராஜஹவாஹஸாசவ்ய யதிபவசு விமலாஹேஷுவிரகயஸரயாஜா
ஹபெ டிராஜாவஹாசக ” என்று ஒருவனுக்கு திரண்டு வந்து சேஷமானால் ஒன்றை
ஒன்று நிர்வஹிக்குமோ; ராஜ்யந்தான் என்னையாண்டாலோ, நாடு அராஜகமாய்க் கிடக்க
வொண்ணாது என்கிறவித்தையே பார்க்குமித்தனையோ, இதுக்கு விஷயபூதனான வன்னை
பும் பார்த்து வார்த்தை சொல்லவேண்டாவோ, அவர் பொகட்டுப்போன ராஜ்யத்தை அ
ஹரித்தால், அவரைப்பிரிந்த வந்ததரம் முடிந்தவன் வயிற்றிலே பிறந்தவனும்படி. பெருமனை
நான் ” என்று சொன்னவாதே; “ ஆனால் செய்யவடுப்பதென் ” என்று அவர்களெல்லா
ரும் இவன்நனைக்கேட்க, “ நாமெல்லாரும் கூடப்போய் பெருமாள் திருவடிகளிலே விழு

(க) “ விமலாபஸபாமத்யே ஜகர்ஹேச புரோஹிதம், ”

(உ) “ கியதே அக்ருஜிஹவியெவாயபெசு ” (ஈ) “ ராஜஹவாஹஸாசவ்ய யதிபவசு விமலாஹேஷுவிரகயஸரயாஜாஹபெ டிராஜாவஹாசக ”

ந்து அவரை மீட்டிக்கொள்வதற்கு திருவநிலைகம் பண்ணுவிப்போம் வாருங்கோள் ” என்று எண்ணாதுமே கூடக்கொண்டு திருச்சித்திரை கூடத்திலே போய், பெருமாள் திருவடி களிலே தன்னுட்குறைப முன்னிட்டுச் சரணப்படுத்து விண்ணப்பஞ்செய்த பரகாதத்தைச் சொல்லுகிறார்.

முடியென்றி. மதிகையத்தவித்து சடைவாய்ப்புனைந்து நாட்டைவிட்டுக் காட்டிலே பெயுந்தருளின தேவரீர், இக்காட்டையும் உபவிலேவுத்தையும் விட்டு நாட்டிலே திருவ யோதையையிலே யெழுந்தருளிக், திருமுடிமுடி மதுவாகங்களுமாண்டு. (க) “உருமொகூ” உயி உருமெபெருமூ ஹாபயா-தீயி ” என்று படியெழுந்து லோகத்தையும் ஸராத மாக்கியாண்டு. உன்னடியேற்கருளென்றவன்பிட்டுடந்த. (உ) “உருமொகூ” உயி உருமெபெருமூ ஹாபயா-தீயி ” என்று பரதாழ்வான் கூறுகொள்ள இருக்கிறவனன்றிக்கே, அகிலாஹஸ்யமும் தேவரீரோடே அநிகரிக்கையாலே சிவ்யனாய், அவ்வளவுமன்றிக்கே, கர்மவித்ரயார் ஹனும்படி உமக்கு தாஸனாமிருந்திடுவனக்கு பரஸாதத்தைப் பண்ணியருள வேணும் என்று அத்தித்து, பிள்ளேசென்று அதுவந்தித்த. படியில்குணத்துப் பரதனம் பிக்கு. “இக்குடியில் முத்தகாரிருக்க இலையார் முடிசூடியறிவாரிலை” என்ற சூலமர்யா தையை நோக்குகையாலும், ஸ்வாதந்தர்யபிதியாலே முடிசூட வெருவி, தன்ஸ்வரூபத்தை நோக்குகையாலும், ஆர்த்தியோடே திருவடிசுரலிலேவந்து விழுந்து “மீண்டு எழுந்தருளி திருவபிஷேகம் பண்ணியருளவேணும்” என்று அத்திக்கையாலும், ஒப்பில்லாத துணத் தையுடையனான ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு அந்தடிநிலையிந்தானே. அவன் ஆர்த்தனாய் நிகர அக்காலத்திலே, “நீசொல்ல நாம் இப்போது மீண்டோமாகில், நம் ஸீபர் சொன்னது செய்யாமல் ராஜ்யசரத்தைபாலே மீண்டோமாவோம்; நீ நம்மைமீட்டுக்கொண்டு போனாயா கில், ஸ்ரீபரதாழ்வான் இரண்டுஞ்செய்ய வல்லனாமிருந்தான், - முன்பு, கீழோலைவைத்து தாயைக்கொண்டு ராஜ்யத்தைவாங்கித் தமையனைக் காடேறப்போகவிட்டான்; இப்போது, லோகாபவாதம்முதிர்ந்தவாறே பின்னொடர்ந்துசென்று கண்ணப்பிசைந்து காலிலேவிழுந்து மீட்டுக்கொண்டிவந்தான்” என்னும் அவத்பமும் உனக்குவரும்; ஆனபின்பு, உன்னை ஸ்வ தந்தரானாகி வார்த்தை சொன்னார் முன்னே, உன்ஸ்வரூபாதுரூபமான பாரதந்தர்யத்தைப் பெற்று நீபோ” என்று, அவன் நிர்ப்பந்தியாதபடி வார்த்தைசொல்லி யிசைவித்து, “மாவடியைத்தம்பிக்கு வான்பணையம்வைத்து” என்கிறபடியே அவன் ஸ்வாதந்தர்யபய மெல்லாம் போம்படியாகவும், “மீண்டு எழுந்தருளுவர்” என்னுமதுக்கு விச்வாஸமாக வும் திருவடிநிலைகளைக்கொடுத்து * அடிசூடுமரசாக்கி விட்டவனைப் பாடிப்பற. அயோத்தியர் கோமானைப் பாடிப்பற. ஸ்ரீபரதாழ்வான் முடிசூடாமல் அடிசூடிப்போகையாலே திருவயோ தையையிலுள்ளார்க்கு தானேநிர்வாஹகனவனைப் பாடிப்பற என்று எதிரியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

மூ.—காளியன்பொய்கை கலங்கப்பாய்ந்திட்டவன்

நீண்முடியைந்திலு நின்றாடஞ்செய்து

மீளவவனு க்கருள் செய்தவித்தகன்

கோவலிலிவாரியோமாய்ப்பற காலணிலைவண்ணையாய்ப்பற

காளியன்— காளியனாகத் திடீர்ந்த
பொய்கை— பொய்கையானது
கலங்க— கலங்கும்படி
பாப்திட்டு— சென்று குதித்து
அவன்— அவனுடையதாய்
நீள்— ஆகாசத்தளவும் விளங்கிநிற்கிற
முடி இரத்திலும்— இர்து பனங்கனிலும்
நின்று— மாறிமாறி அடியிட்டுகின்று
நடம் செய்து— கூத்தாடி [படிப்பும்
மீள்— (அவன் சரணம்புக்கவன்கிலே) மறு

அவனுக்கு— அந்த காளியனுக்கு
அஞ்ச செய்து— திருவுள்ளமிடங்களை
வித்தகன்— விஸ்வரூபனுடைய
தோள் வலி— புலபலத்தையும்
விரம்— விரப்பாட்டையும்
பாடிப்பற—
தூ— பழிப்பற்ற
மணி— நிலைநம்போன்ற
வண்ணனை— வடிவழகை யுண்டாவனை
பாடிப்பற.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. காளியன்பொய்கை. வெறுப்புந்கிலே “காளியன்பொய்கை” என்னவமையுக்கானும் அஞ்சக் கொள்கையாக்குது; “பாடிப்பாழி” என்னுமா பொலே. அனுகூல ஸ்தாவர ஜங்கமாதிகளெல்லாம் அழலாலேபட்டு விழும்படி யிதே பொய்கையில் விஷத்தினுடைய கொள்கையிடுப்பது. “ஆயிரவாய்ச்சாழல் பொய்கை” என்னக் கடவதிறே. கலங்கப்பாய்ந்திட்டு. “காளியன் தடத்தைக்கலங்கி” என்கிறபடியே பொய்கைகலங்கும்படி ஒடிச்சென்று குதித்து. அவனித்பாடி. பொய்கையைக் கலக்கினவாறே அதுக்குள்ளாக் கிடக்கிறவன் அநிக்ருந்ததாய், தலையெடுந்து ஆகாசத்திலே கிளர்ந்த பனங்கனே விரித்துக்கொண்டு நிற்க, அப்பனங்கனிப் மேலே ஏறி இரத்தபனங்கனிலும் மாறிமாறிநின்று நர்த்தஞ்செய்து. மீள்வவனுக்கருள் செய்துவித்தகன். (க) ௧௦௦ விநாயக ராஜ்ய சிவஸூக்தம் தபிராணி கடி” என்கிறபடியே தலைகளுள் கழறத் தம்கெரிந்து வாய்களாலே ரத்தம்சொரியும்படி அவன் இளைத்து, தன் துண்டையப் பரணன் பெறுகைக்காகச் சரணம்புகுந்தவாறே, முன்பு அவனைக் கொல்லியிருந்த கோபத்தைவிட்டு, அவன் பரணன் பெறுவாடி, மீண்டு அவனுக்கு பரணாததைப்பண்ணிப் விஸ்வரூபனுடைய வஸுடைய விஸ்வரூபனாவது-முன்பு, கோபத்துக்கு விஷயமாகி முடிச்சுக்கொண்ட வண்ணனையே பரணாதத்துக்கு விஷயமாகி சாதித்த ஆச்சாரம். தோள்வலிநீரமே பாடிப்பற. இப்படியிருக்கிறவனுடைய, “பாடிப்பாடிப்பற” என்கிறபடியே காளியன் தன் துண்டாலே பொய்கைச் சாறிக் கட்டினவிடத்திலும் அதிலேபொருள் உதவிப்பொருள் வலிப்பற தாதுகாக்கி மேலேகின்றது. தோள்வலியையும் விரப்பாட்டையப் பாடிப்பற. தூமணியிற்சாடி. காளியனுக்கு பரணனைக்கொடுத்துத் தூத்தி யோட்டிவிட்டு, விஷஜலமான பொய்கையை ஆம் ரதஜலமாம்படி கடாஷித்து, பசுக்களும் இடையரும் முன்புபொலே தண்ணீர்துடிக்கும்படி பண்ணுகையாலே, பழிப்பற்ற நிலைநம்போலே திருமேனியின் அழகுவிளங்கும்படி நின்று வளைப் பாடிப்பற. என்று பரணிகொடியானவனைப்பார்த்து நியமிக்கிறாள்.

மூ.—தூர்க்கீளந்தம்பிக் கரகீந்துதண்டக

நூற்றவள்சொற்கொண்டு போகிறுடங்கிடைச்

சூர்ப்பணகாவைச் செலியொடுமூக்கவள்

அர்க்கவரிந்தானைப் பாடிப்பற வயோத்திக்கரசனைப்பாடிப்பற, அ.

தம்பிக்கு— தம்பியாவா ஸ்ரீபாதாழ்வா னுக்கு
அரசு நத்து— * அடிசூடுமாசைக்கொடுத்து
நூற்றவள் சொல் } விசாரித்த கைகேயி
கொண்டு— } யின் சொற்படி.
தண்டகம்— தண்டகாரணியத்தைக்குறித்து
போகி— எழுந்தருளி
நுடங்கு— துவளாநின்ற
இடை— இடையையுடையளான
சூர்ப்பணகாவை— சூர்ப்பணகையை
செவியொடு மூக்கு— காசையும்மூக்கையும்

பாடிப்பற—;

அடியோத்திக்கு— திருவயோத்யைக்கு
அரசனை— ராஜாவானவனை
பாடிப்பற.

அறுத்தது இனையபெருந்நாரா யிரு
க்க, பெருமாள் அறுத்ததாகச் சொன்ன
விது : ராமதக்ஷிணபாஹு— த்வப்ரபுக்கமான
லியத்ததைப்பற்ற.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. தூர்க்கிளந்தம்பிக்கூசீந்து. “ அடியிலே சகரவரத்தி அறு
மது உண்டாகையாலும், பெருமாள் உடன்பட்டுப் போகையாலும், நாமு அராஜகமாய்க்
கிடக்கவொண்ணாது, நீமுடிசூட வேணும் ” என்று வலிஷ்டாதிசுளும் ராஜலோகாதிசுளும்
அர்த்திக்கையாலும் அபிலேகம் செய்யலாவதொரு புடையுண்டாயிருக்க, “ மூத்தாரிருக்க
இனையார்முடி சூடியறிவாரில்லை ” என்கிற குலமர்யாதையை நினைத்து, “ மாலையிட்டு ராஜ்
யம்பண்ணுகைக்கு நான் இனையவன், தமையனாரிருக்க எனக்கு முடிசூட ப்ராப்தியில்லை ”
என்று மறுத்துத் திருச்சித்திரகூடத் தர்வம்வந்து “ மீண்டெழுந்தருளவேணும் ” என்று
அர்த்தித்த தம்பியான ஸ்ரீபாதாழ்வானுக்கு அறுகுணமாக அடிசூடுமாசைக் கொடுத்து.

தண்டகநூற்றவள் சொல்கொண்டு போகி. “ ராஜ்யத்தை விடுவித்து தண்டகாரண்
யத்திலே போகவிடக் கடவோம் ” என்று விசாரித்தவள் சொல்லைக் கைக்கொண்டுபோய்.
“ கூற்றுத்தாய் சொல்லக் கொடியவனம்போன ” என்றிறே கீழும் சொல்லிற்று. ஸ்ரீபா
தாழ்வானோடே திருச்சித்திரகூடத்தளவும் சென்றவலிஷ்டாதிசுள் தொடக்கமானார், மீளு
கைக்குடலாகச் சொன்ன வார்த்தைகளும் கேளாமல், இவன்சொன்னவார்த்தையைத் திரு
வுள்ளத்திலே கொண்டிறே ஸ்ரீபாதாழ்வானுக்கு அரசின்று அருந்தரம் தண்டகாரணியத்தேற
வெழுந்தருளிற்று.

நுடங்கிடையித்யாதி. காமரூபினியாகையாலே ஸ்வலேஷத்ததை மறைத்து அத்யந்
தாபிமதமானதொரு ஸ்த்ரீவேஷத்தைக்கொண்டு வருகையாலே, நுடங்கின இடையை
யுடையளான சூர்ப்பண்கையை. தன்னழகைக்காட்டி. “ என்னை விஷயி கரிக்கவேணும் ”
என்று வந்தவளவில, பிராட்டியைக்காட்டி. “ நமக்கு இவளொருஸ்த்ரீயுண்டு, அங்கேபோ ”
என்று இனையபெருமானைக்காட்டி; அங்கே சென்றவளவிலே, “ நான் அவர்க்கு சேஷபூதனா
யிருப்பானொருத்தன், இன்னம் அவர்தம்பக்கலிலேபோ ” என்ன; இப்படி உபாலம்பிக்கை
யாலே அவள் அங்கிருத்தையாய், பழைய வேஷத்தைக்கொண்டு, எடுத்துக்கொண்டு போகப்
புக்கவளவிலே, செவியோடேகூட அவள்மூக்கையும், அவள் சுதறக்கதற அறுத்தவனை.

புறப்பாத்தலவன் முடி சூட்டினவன் துணைபாடிப் பார்த்து வென் னாமத்தை அவனை நியமிக்கிறான்.

மூ.—மாயச்சகட முதைத்து மருதிருத்
தூயர்கனோடுபோ யாரிரைகாத்தணி
வேயின் குழவாதி வித்தகனாய் நின்ற
ஆயர்க ளென்றினைப்பாடிப்பற வாரிரைமேய்த்தானைப்பாடிப்பற. க.

பதவுரை.

மாயம்— வஞ்சகத்தைபுடைய
சகடம்— சகடாஸுரனை
உதைத்து— கட்டுக்குலைபுட்படி இருவடி
கடாஸுரனையும்
மருது— யமனாரஸுரன்களை
இவற்று— முறித்து
ஆயர்கனோடு— இடையர்கனோடு
போய்— காடேறப்போய்
ஆ நிரை— பசுக்களின் நிரை

காத்து— காத்திடும்
அணி— அழகு
வேயின் குழல்— வேய்க்குழலை
காதி— காதி
வித்தகனாய் நின்ற— விவ்மயபீயனாய் நின்ற
ஆயர்கள் ஏற்றினே— இடையர்க்குத் தலை
வானவனை
பாடிப்பற—
ஆநிரை மேய்த்தானைப் பாடிப்பற—

புறப்பாத்தலவன் முடி சூட்டினவன் துணைபாடிப் பார்த்து வென் னாமத்தை அவனை நியமிக்கிறான். “ கள்ளச்சகடம் கலக்கழிபக்கா லோச்சி ” என்றபடியே காவலாகவைத்தவனிலே அஸுரர்கள் ஆவெனத்து நலியவருகை யாலே பாதுகம் என்று தோற்றதபடி கார்ந்திரமமான சகடத்தை, ஸ்தம்பார்த்தியாய் நிமிர்ந்து இருவடிகளாலே உதைத்து. அன்றிக்கே, சகடமானது டு உருமாயுட்படி உதைத்து என்னவு மாம். மருதிருத்து. தூயர்கட்படி வைத்த உரையுமிழுத்துக்கொண்டு தவறந்துபோகாநிற்க, நலியதாக வழியிலேயின்ற இரட்டை மருதுகளின்றனவே னுழைந்து அப்புறந்தேபோய், உ ரல் தடைபடுகையாலே அத்தைவலித்துக்கொண்டு அம்மருதுகள் இரண்டருகும் சாய்ந்து விழுப்படி முறித்து. ஆயர்கனோடுபோய் ஆநிரைகாத்து. பசுமேய்க்கப்போகிற இடைய ரோடே அவர்களில் பாதாநனுய்க்கொண்டுபோய், புல்லும் தண்ணீருமுள்ளனிடம் பார்த்து வயிறுநிறைய மேய்க்கையாலே பசுநிரையை சாதித்து. அணிவேயின் குழவாதி வித்தகனாய் நின்ற. நாட்டிற் பசுக்களைப்போலே கேவலம் புல்லும் தண்ணீரும் தாசகமாக வளருமவை யன்றிக்கே, குழலோசையே நாகமாக வளருமவையாகையாலே, அவற்றை மேய்க்கைக்கும் சிதறிப்போகாமல் குவிக்கைக்கும் மீட்டைக்குமாக, அழகிய வேய்க்குழலைபூகி, தன்னுடைய ஸாமர்த்த்யம் தோற்றகின்ற. ஆயர்களென்றினை. கோபர்க்குத்தலைவனான செருக்கையுடைய வனை. பாடிப்பற. ஆநிரைமேய்த்தானை. “ இவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி ” என்றிற் படியே- பரமபதத்திலிருப்பிலுங்காட்டில் உகந்து பசுநிரைமேய்த்தவனை. பாடிப்பற. என்று எதிரினைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். க.

(க) “ ராமஸ்யதகநிணைபாஹுஃ. ” ‡ இவ்வர்த்தம் சொல்லுமீடோது. “ மாய ” என்று வினைபெய்ச்சமாக்கது.

மு.—காரார்கடலை யடைத்திட்டிலங்கைபுக்

கோசாதான்பொன்முடி யொன்பதோடொன்றையும்

நேராவவன்றம்பிக்கே நீளரசிந்த

ஆராவமுதனைப்பாடிப்பற வையாத்தியர்வேந்தனைப்பாடிப்பற. டி.

பதவுரை.

கார் ஆர்— ஆழத்தின் மிகுதியாலே கருமை
மிக்கிருந்துள்ள

கடலை— கடலை

ஆடைத்திட்டி— மலைகளைக் கொண்டடைத்து

இலங்கை புக்கு— லங்கையில் புகுந்து

கோசாதான்— பெருமாள் வீரப்பாட்டை மதி
யாத ராவணனுடைய

பொன்முடி ஒன்ப) கிரீடம்கரித்த அழகிய
தோடு ஒன்றையும்) பத்துத்தலைகளையும்

நேரா— அறுத்துப் போகட்டு

அவன் தம்பிக்கே— அவன் தம்பியான
வீசிஷணனுக்கே

நீள்— நெடுங்காலம் நடக்கும்படி

அரசு— ஆதிராஜ்யத்தை

சுந்த— கொடுத்தவனாய்

ஆரா— எவ்வளவுகாலம் புஜித்தாலும் தீர்
ப்திடிறவாத

அமுதனை— அமர்தம் போல் போக்யான
னவனை

பாடிப்பற—;

அயோத்தியர்— அயோத்தியி னுள்ளார்க்கு

வேந்தனை— ராஜாவானவனை
பாடிப்பற—.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காரார்கடலையடைத்திட்டி. ஆழத்தின்மிகுதியாலே கருமை
மிக்கிருந்துள்ள கடலை, அகடித்தகடாஸாமர்த்யம் தோற்றுட்படி, நீரைக்கண்டவாறே ஆழக்
கடவமலைகளையிட்டிக் குரங்குகளைக்கொண்டடைத்து. இலங்கைபுக்கு. (சு) “ ஸுராவா வஸ
வாலித்ய ” என்கிறபடியே மண்பாடிதானே ஒருவர்க்கும் ப்ரவேசிக்கவரிதாய், அதுஞ்ஞ
மேலே உள்ளாருகின்று நோக்குகிறவனுடைய பலத்தையுமுடைத்தாகையாலே துவ்ப்பாபாமா
யிருக்கிற லங்கையிலே, எழுபதுவெள்ளம் வாராவேறையையும்கொண்டு சென்றுபுக்கு
ஓராதான்பொன்முடி யொன்பதோடொன்றையும் நேரா. இந்த அதுமாதாஷ்சேஷடி. தங்களைக்கண்டு
வைத்தும் இவற்றில் ஒன்றையும் நிரூபியாதே, தன்னுடைய வரபலபுலபலங்களைப் பெருக்க
நினைத்து, “ தான்போலுமென்றெழுந்தான் தரணியானன் ” என்கிறபடியே - சுந்தரவர்த்தி
திருமுகன் என்னும் வீரப்பாட்டையநியாமல் ஆபாஸனாகினைத்து, தான் மெல்லுவாணுந்
வீருந்த ராவணனுடைய அபிஷேகபுக்தமான அழகையுடைய தலைகளை, திருச்சரங்களாலே,
முன்பு, ஓரோருதலையாக அறுத்தாற்போலன்றிக்கே, “ காலவிதுவென்றயன்வானியினால்
கதிர்நீன்முடிபத்தமறுக்கமரும் ” என்கிறபடியே- “ இன்று இவனைமுடிக்கைக்குக்காலம் ”
என்று, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரபமான சரத்தாலே, பத்தும் சேர ஒருகாலேவிழும்படி அறுத்துப்
போகட்டு.

அவன்றம்பிக்கே நீளரசிந்த. (உ) “ சுந்தராவணஸ்ய ஹி ” என்கிறபடியே
ஸ்வசிகர்ஷத்துக்குடலாக, “ ராவணன்மின்பிறந்தவன் ” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற

அ. சீழிற்றிருமொழியிலே சாமாவதாசனான செஷ்டதங்களை அநுபவித்தனவர்,

(ஈ) “நாசவாங்கியவாங்கிதா” (உ) “அக்மாநம்மா அஷ்டம்மலையா.”

[illegible]

வள்ளலில், இவ்வழிவெவ்ந்து கையும்கு அஞ்சலியுமாய் நின்று அதுவந்ததற் பூர்வகமாகச் சிலவாழ்த்துதல்களைச் சொல்ல, அவன்பிதையாய், இவனை “ராவணன்” என்று அழிச்சதை யண்ணி, “இப்படி நலையவர்களுகளை” என்று வதந்தியமாகப் பலவாழ்த்துதல்களையும் சொல்ல, இவளுடைய அழிச்சங்கையுந் தீர்க்கக்கூகாது, பெருமானாருளின் செய்துவிட்ட அடையாளங்களைப் பெல்லாம் ஸுஸ்பந்தமாக இவள் திருவுள்ளத்திலே பதிப்படி விண்ணப்பம் செய்து, தான் ராமதுதன் என்னுமிடத்தை யறிவித்து, பின்பு, திருவாழிமோதிரத்தையும் கொடுத்து அவள் திருவுள்ளத்தை மிகவும் உகப்பித்த பாகாரத்தை யறுஸந்தித்து, அதில் தமக்குண்டான ஆதார நிகழ்ந்தாலே அவன் அப்போது விண்ணப்பஞ்செய்த அடையாளங் களையும் திருவாழிமோதிரம் கொடுத்தபடியுமாய், அதுகண்டு அவன் பிரீதியான படியைய யுமெல்லாம் அடைவேபோகி யதுபவிக்வினார். இத்திருவிமழியில்.

மூ.—நெறிந்தகருந் குழன்மடவாய் நின்னடியேன் விண்ணப்பம்
செறித்தமணி முடிச்சனகன் சிலையிறுத்துநிலைக் கொணர்ந்த
தறித்தரசு களைகட்ட வருந்தவத்தோ லிடைவிலங்குச்
செறிந்தசிலைகொடு தவத்தைச் சிதைத்ததுமோ ரடையாளம். க.

பதவுரை.

நெறிந்த— நெறித்ததாய்
கரு— கறுத்திரா நின்னுள்ள
குழல்— கூந்தலை யுடையளாய்
மடவாய் — மடப்பத்தை யுடையளான பிராட்டியே!
நின்— தேவரிருக்கு
அடியேன்— தானானு என்னுடைய
விண்ணப்பம்— விஜ்ஞாபநமாவது;—
செறிந்த— நெருங்கின
மணி— நவரத்னங்களமுத்திச் சமைத்த
முடி— கிரீடந்தை தரித்த
சனகன்— ஐரகராஜரானவர்
சிலை— கந்யாசல்கமாகவைந்த தனுஸ்ஸை
இறுத்து— முறித்து
நிலை— தேவரினை [நின்னை]
கொணர்ந்தது— பரிணயம் செய்துகொண்டு
போன சேதியை

அறிந்து— அறிந்து
அரசு— இருபத்தொரு தலைமுறை துஷ்ட
ராஜாக்களாகிற
களை கட்ட— களைபைப் பிடுங்கினவனாய்
அரு— ஒருவர்க்கும் செய்யவொண்ணாத
தவத்தோன்— தபஸ்ஸையுடையனான பர
சுராமனுவன்
இடை— நடுவழியிலே
விலங்கு— தகைய [குத்தகுந்த
செறிந்த— அவன் கர்வபங்கம் செய்தற்
சிலை கொடு— விலலைக் கொண்டு
தவத்தை— அவன் தபஸ்ஸை
சிதைத்ததும்— அறுத்ததும்
ஓர் அடையாளம்— (அடியேன் பெருமா
ளுடைய அடியானென்று தேவரிர்
அறிதற்கு) ஓரடையாளம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. நெறிந்தகருங்குழல்மடவாய். நெறித்துக்கருகின குழலையும் மடப்பத்தையு முடையவளே. கோரமயிராயிராதே, சுருண்டு கடையளவும் செல்ல

இருண்டிருக்கையிலே குழுவாக்கு ஏதும். இதுதான் பூவுக்குப் படிப்படியிட்டுச் சொல்லு
கிறபடிய. (க) “நீ வாரா மா ஹாராவெண்பா ஐவா கமகமெபசபா” என்றுப்படியிலே இப்
போது கிடக்கிறது. நாயகரான பெருமானோடேகூடிச் செவ்வையோற்றச் செருக்கியிருக்க
ப்பாப்பைப்பாடுகிற, அவரைப்பிடுகிற, கலைத்தாலே துவண்டு ஒடுங்கியிருக்கிற படி
யைப்பற்றி “மடவாய்” என்கிறான். அதலா, மடப்பமாவது - பற்றிற்று விடாமையாய்,
இங்கேயிருக்கச் செய்தேயும் (உ) “சுயா, ரெபு, ரெபு, ரெபு” என்கிறபடியே பெருமா
னையே நீனைத்துக்கொண்டு மற்றொன்றறியாம லிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறானவருமாம்.
நின்னடியேன் விண்ணப்பம். (ங) “சா மொஹம் கொ ஸுடுகு டு, டு” என்று - பெருமா
ளுக்கு அடியானபோதே இவளுக்கு மடியானையாலே, உனக்கடியான வெண்ணுடைய
விண்ணப்பமென்கிறான். இத்தால் - உனக்கு அடியான நான் விண்ணப்பஞ்செய்கிற வார்
தனதபைக்கெட்டருள் வேணுமென்கை.

செறிந்தமணி முடிச்சனகன் சிலையிலுந்து, நெருங்கின ரத்தங்கடையோடேகூடின அழிலே
சுத்தையுடைய ஜகராஜன், தேவரிருக்கு சுல்கமாகவிட்ட வில்லை முறித்து. “இந்த வில்லை
வளைத்தார்க்கு இவளைக்கொடுக்கக்கூடவோம்” என்று விரியசுல்கமாக அவன் கல்பித்துவை
த்த வில்லிலேயது. அப்படியிருக்கிறவில்லை வளைக்கத்தானும் லோகத்தில் ஆளின்றிக்கே
யிருக்க, திருக்கையில் பலக்குக்கு இலக்குப்போராமையாலே அந்தைமுறித்து நீனைக்கொ
ணர்ந்ததறிந்து. இந்தவிரப்பாட்டைக்கண்டு, (ச) “ஐயம்லீ சார்க்கு வசா வஹயசீ உரீ
தவ : ஐய லீ ஐயெநா ஹை உரீ கொ பாணிமு லீ ஐய வா ஸி ரா” என்கிறபடியே- “இவ
ளைக் கைக்கொண்டருளவேணும்” என்றுவலம்பிக்க, தேவரிசை பாணிக்ரஹணம்பண்ணிக்
கொண்டு போந்ததேதியை யறிந்து. அரசுகோக்கட்ட அருந்தவந்தோளிடையிலங்க. இருபத்
தொருபடி கால் லுஷ்டகூற்றியாரான ராஜாக்களாகிற களையை நிரலித்தவனுய், ஒருவரால்
செய்யவொண்ணாத திபஸ்ஸையுடையனாருந், ஸ்ரீராமன், திருவையோத்யைக்கு எழு
ந்தருளாநிற்கச்செய்தே இடைவழியிலே “எல்லிவா கண்டுபோ” என்று வந்துவகைய.
“விலங்க” என்றது- விலக்கவென்றபடி. செறிந்ததாயிது. அவன் கையிலின்னும் வாக்
கினதாயிருக்கச்செய்தேயும், வைஷ்ணவமான ததுஸ்ஸாகையாலே இந்தலைக்க லுஷ்டகூற்றியிருக்
கிற வில்லைக்கொண்டு அவனுடைய திடோபங்கத்தைப் பண்ணிவிட்டது மோரடையாளம்.
“தவத்தைச் சிதைத்த தடையாளம்” என்றதே “சிதைத்ததுமோரடையாளம்” என்னை
யாலே- இன்னமும் பலவடையாளங்களும் சொல்லுவதாக நீனைத்துச்செய்துவிடுவென்னு
மிடந்தோற்றுக்கிறது. சங்காநவர்த்தி பிறக்குமளவும் சொல்லவேணுமிதே.

மு—அல்லியம்பூமலர்க்கோதா யடிபணிந்தேன் விண்ணப்பம்

சொல்லுகேன் கெட்டருளாய் துணைமலர்க்கண் மடமானே

எல்லியம்போ தினிதிருத்த லிருந்ததோ ரிடவனகயில்

மல்லிகைமா மாலிகோண்டங் கார்த்ததுமோ ரடையாளம். உ.

கொண்டுள்ளன— சொர்க்கின் தோள,
 கெட்டருளாய் — தேவரீர் கெட்டருளா
 வேறுமீ;
 எல்லிபம்போது— இரகதாலத்திலே
 இனிது இருத்தல்— பெருமாளும் தேவரீர்
 மிளிப இருப்பாந்
 இருத்தனது— இருத்திநாந்
 இவ்வையல்— வத்தலத்திலே
 மா— ஏறத்த [வயக் கொண்டு
 மல்லினதாமலை கொண்டு— மல்லிவையலை
 அங்கு— அங்கிடத்திலேயே
 ஆர்த்தனும்— சுட்டிவைத்தனும்
 தூர் அடையாளம்.

மு.---கலக்கியமாமனத்தனளாய்க் கைகேயிவரம்வேண்ட
மலக்கியமாமனத்தனளாய் மன்னவனுமருதோழியக்
கலக்குமராகாடுறையப் போவேன்றுவிடை...கோடுப்ப
திலக்குமணன்றன்னோடு மங்கேகியதேநரடையாளம். ரா.

கைகேயி— மகதேவராயன்வன்
கலக்கிய— கலக்கியபாலை கலக்கப்பட்ட
மா— பெரிய [கொண்டு
மனத்தனளாய்— மகஸ்ஸையுடையளாய்க்
வரம் வேண்ட— ராமவரவாஸமும், பரத
ராஜ்யபாபிஷேகமுடைய இரண்டுவரங்
களையு மிப்போதே நிறைவேற்ற வே
னுமென்று கேட்க,
மகஸ்ஸையுடைய— தசரத சகரவரத்தையும்
மலக்கிய— மலக்கப்பட்ட
மா— கம்பிரமான் [கொண்டு
மனத்தனளாய்— மகஸ்ஸையுடையனாய்க்

மருதொழிய— மதுக்காட்டாமல் சோதி
த்துக் கிடக்கச் செய்தே
(ஸம்மந்தரனைக்கொண்டு பெருமானை
அழைப்பித்து,)
குலம் } இக்குலம் விளங்கவந்து பிறந்த
குமர } குமாரனே!
காடு உறைப } வசவாஸாந்தமாகப் போ
போ என்று } வென்று
விடை கொடுப்ப— நியமிக்க [கொண்ட
இலக்குமணன் தன்னோடு— இளையபெருமா
அங்கு— தண்டகாரணயத்திலே
வகியது— எழுந்தருளினதும்
ஓர் அடைபாளம்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. கலக்கியமாமனத்தனளாய். குப்பையாலே கலக்கப்பட்ட
பெரிமகஸ்ஸையுடையளாய். முன்பு, புத்தனான பூதிரதாழ்வானிலுங் காட்டில் பெரு
மான் பக்கல் ஸ்நேஹிநியாய், பரத்தாவான சகரவரத்தியினுடைய பரியமெசெய்து போந்த
வளாகையாலே “பெரியமகஸ்ஸையுடையவன்” என்கிறது. இப்படியிருக்கிற மகஸ்ஸை,
மந்தரம் கடலைக் கலக்கிறப்போலே காணும் - மந்தரை கலக்கினபடி. அகாவது - முற்பட
இவன் சொன்னவை எல்லாம் அறிஷ்டமாய், “இப்படி சொல்லலாகாதாகாண்” என்று
பெருமான் பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்நேஹத்தைச் சொல்லியும் பெருமானுடைய குணங்
களோச் சொல்லிய மிருந்தனளை, உத்தரோத்தரம் தான் சொல்லுகிற வசநங்கனாலே பெரு
மான் பக்கல் ஸ்நேஹத்தைக் குலைத்து, “அவரை அபிஷேகம் பண்ணவொண்ணாது, என்
மகளை யபிஷேகம் பண்ணவேண்டும்” என்று சொல்லும்படி யாக்கினான் இவனேயிறே.
கைகேயிவரம்வேண்ட. இப்படி கலக்கப்பட்ட மகஸ்ஸையுடையளாய்க் கொண்டு, கைகேயி
ரானவன், தனக்குமுன்பே தருவதாகச் சொல்லிக்கிடக்கிற வரமிரண்டையும் இப்போது
தரவேனுமென்றும் - அதுதான் பதினாறுவதஸம் பெருமானைக் காட்டிலே போகவிடு
கையும், ஸ்வபுத்தான பரதனை அபிஷேகம் பண்ணுகையும் என்றுசொல்லி அபேசிக்க.

மலக்கியவித்யாதி. அதுக்கு அவன் இசையாமையாலே, அதுபதினாயிரமாண்டு
ஸதப்பதிகிஜ்ஞையப் போந்தநீ, இப்போது அஸதப்பதிகிஜ்ஞையோ வென்றும், நீ இது
செய்யாயாகில் நான் என் பரணனை விடுவேன் என்றும் அதிகுபிதையாய்க் கொண்டு இவன்
சொன்ன சொல்லுகளாலே மலக்கப்பட்ட மஹா மகஸ்ஸையுடையனாய்க் கொண்டு, ராஜா
வானவனும் மதுக்காட்டாதொழிய. “மாமனத்தனளாய்” என்றது- அதுபதினாயிரமாண்டு
வளிஷ்டா திகளை ஸேவித்து தர்மாத்மங்களைல்லாமறிந்து, ராஜ்யத்தில் ஒருவர் ஒருபழுதும்
செய்யாதபடி நோக்கிக்கொண்டு போந்தவனாகையாலே, ஒருவரால் கலக்கவொண்ணாதபடி
யான மகஸ்ஸில் இடமுடையவனென்றபடி. இப்படியிருக்கிற மகஸ்ஸையும் தன்னுடைய
உத்திசேஷடிதங்கனாலே “என்செய்வோம்” என்று தெருடாடும்படி பண்ணினாராய்தது
கைகேயி மந்தரை சன்மகஸ்ஸைக் கலக்கிறப்போலையாய்க் காணும். இவன் வரம் பரதனை

சூலக்குமா காதேறியப்போவென்று விடைகொடுப்ப. பாறுக்காட்டாமைமாளே ராஜாவானவன் சொகித்துக் கிடக்கச்செய்தே, பெருமானோபைழந்துக்கொண்டிவாவென்று ஸாமந்தராப்பார்த்துச் சொல்லுவதாக நினைத்து, சொகலெகத்தாலே அதுதானும் மட்டிடாதிநாழிய, இவன் அருகேயிருந்து, “ராஜா ராத்திரியெல்லாம் உதல்வ பராக்காலே நிதிரைபற்றிருக்கையாலே சராந்தராய், சற்று உறங்குகிறார்; நீ கலிகப்போய் பெருமானோபைழந்துக்கொண்டிவா” என்றுபொகவிடுகையாலே, அவன் போய், பெருமானோபைழந்தருளுவித்துக்கொண்டு வந்தவளவில், பிதாவானவன் சொகித்துக் கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, “இதாக்கடியென்” என்று கலேசப்பட்டுக் கேட்டவாதே “முன்பே எனக்கு இரண்டிவரம் தந்திருப்பர்; அதிரண்டும் எனக்கு இப்போது தரவேணும்; அதாவது - பதினான்குமணிவரம் உம்மைக் காட்டிலே போகவிடுவெனும்; பாதனை அடிகேதமம் செய்யவேணும் என்று நான் சொன்னேன்; * ஸத்யதர்மபராயணனாகையாலே மறுக்கமாட்டாமல் அதுமதிசெய்து, உம்மைக் காட்டிலே போகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார்; உம்மைக்கண்டவாதே வாய்திறந்து சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறார் காணும்” என்ன; “என்னை நியமிக்கும் போதைக்கும் இப்படி கலேசிக்கவேண்டுமோ? யாதொன்று திருவுள்ளமானபடி செய்வோனோ நான்” என்ன; “ஆனால், அவர்க்காக நான் சொல்லுகிறேன், இஞ்ஞலம் விளங்கவந்த பிறந்த குமாரசான நீர், உங்கள் ஐயரை ஸத்யபரதிஜ்ஞாக்கவேண்டியிருந்தாகில், அவருடைய வசநபரிபாலகராய்க் கொண்டு வரவாஸம் பண்ணும்படியாகப்போம்” என்று போகிலே ஒருப்படுத்த. இலக்குமணன் றன்னோமெங்கேகிய தோரடையாளம். (க) “ஹோ கௌடக-ஹோ ஹாம ஸ்ரேஸித்ரீபுத்ர நதா மஹேசு உபஜயா ந யா தா மஹேசு உபஜயா” என்கிறபடியே - தாம் புறப்படுவதுக்கு முன்னே, கூடப்போவதாக மாற்றிராத்தி ஒருப்பட்டு நிற்கிற இளையபெருமானோடே கூடேற வெழுந்தருளினது ஓரடையாளம். ஏகுதல் - போகை.

மு.—வாரணசிந்தமுலைமடவாய் வைதேவீ விண்ணப்பம்

தேரணிந்தவயோத்தியர்கோன் பெருந்தேவீ கேட்டருளாய்

கூரணிந்தவேல்வலவன் குகனோடுங் கங்கைதன்னில்

சீரணிந்ததோழமைக் கொண்டதுமோ ரடையாளம். ஸ.

பதவுரை.

லார் அணிந்த— கச்சை அணிந்த
முலை— முலையையுடையளாய்
மடவாய் - மடப்பத்தை யுடையளாய்
வைதேவீ—விதேஹராஜன் திருமகளாய்

தேவர்— தேவர்களாலே
அணிந்த— அலங்கரிக்கப்பட்ட [ர்க்கு
அயோத்தியர் — அயோத்தியயினள்ளா
கோன்— ஸ்வாமியான பெருமானுடைய

விண்ணப்பம் கேட்டருளாய்;
அணிந்த— மிகக்கூர்மையையுடைய
— வேல் தொழிலில்
— வல்லவனான

சார்ந்தபொழுத்திலே
சீர் அணிந்த— சீர்மை மிகுந்த
தோழமை— ஸ்ரேஹத்தை
கொண்டதும்— கொண்டதும்
ஓர் அடையாளம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டி. வாரணிந்தமுலைமடவாய். கச்சணிந்தமுலைகளையும் மடப்
படிமுடையவனே. ராஜாக்களுக்கு போக்பமானவஸ்துக்கள்கொண்டுதிரிவார், பிறர்
தாதுபடி. கட்டி முத்தையிட்டுக்கொண்டு திரியுமாபோலே, “ பெருமானுக்கு போக்ய
விவை பிறர்க்கன்படவொண்ணாது ” என்றமத்தாலேயாய்த்து- இவள் கச்சிட்டுக்கட்டி
ந்துக்கொண்டிருப்பது. இப்படி இருந்த முலைகள் இப்போது வெறுப்புத்திலே இரு
த! என்று க்லேசித்துச் சொல்லுகிறானாதல்; அன்றிக்கே, கச்சாலே அடக்கி ஆளவே
படி. பரிணாமாய்த் தகைந்திருக்குமவை, இப்போது (க) “ உவாஸக்யஸாடி ”
படியே திருமேனியினைக்கையாலே சோஷித்திருக்கிறபடியைப்பற்றச் சொல்லுகிற
“ மடவாய் ” என்றது ஸ்திரீவத்தால்வந்த ஒடுக்கமன்றிக்கே, பிரிவாற்றாமையால்
துவாட்சிபைப்பற்றச் சொல்லுகிறானாதல்; அன்றிக்கே, மடப்பமாவது- பற்றிற்றுவிடா
ய், அவ்வாதம் பெருமானளவிலே திருவுள்ளமாய், மற்றொன்றறியா திருக்கிறபடி
பற்றச் சொல்லுகிறானாதல். வைதேவீ. விதேஹபுத்ரியானவனே. இப்படிதேஹத்தை
கூறித்திருக்கலாய்த் து இக்குடியில் பிறப்பிதேயென்கை. தேரணிந்தவயோத்தியர்கோன்
தேவீ. தேர்களுலே அலங்காரமான திருவயோத்யை யிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான
மாளுடைய பெருமைக்குத்தகுதியானதேவீ. (உ) “ துஸீவயோபா வுதூரம் துஸூர
தகக்ஷணாடி 1 ராவயவொஹத்திலே. தெஹி தகெதுபலேவிதெக்ஷணா ” என்னக்கட
ற. அல்லது ஒரு சிறுத்தேவிபுண்டாய், பெருத்தேவியென்கிறதன்றே; பெருமாள்
ரவத்தாகையாலே. விண்ணப்பம் கேட்டருளாய். நான் விண்ணப்பஞ் செய்கிற வித்
கேட்டருளவேணும். கரணிந்தவேல்வலவன். மிகக்கூர்மையையுடைய வேல்தொழி
வல்லவன். ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் வேல்வாங்கினுரென்றல் சுத்தருபக்ஷம் மண்ணுண்ணும்
ய்த்து இவருடைய செளர்யமிருப்பது. குகனோடேயிப்பாதி. இப்படியே இவ்வகையு
த்திரியுமதொழிய, “ ஏழைவதவன் ” இப்பாதிப்படியே - அபிஜகவித்பா வர்த்தந்
ன்னுமில்லாத ஸ்ரீகுஹப் பெருமானோடே கங்காதீரமான ச்ருங்கிபொழுத்திலே
தமமான்மடனோக்கி உன்கோழி உம்பினம்பி தோழன் நீயெனக்கு ” என்றருளிச்
செய்யுமே குணத்தோடே கூடின தோழமை கொண்டதும் ஓரடையாளம். ... ச.

மூ.—மானமருமென்றோக்கி வைதேவீவிண்ணப்பம்
கானமருங்கல்லதர்போய்க் காணேந்தகாலத்துத்
தேனமரும்பொழிந்தசாரற் சித்திரகூடத்திருப்பப்
பான்மொழியாய் பரதனம்பிபணிந்ததுமோ ரடையாளம். ரு.

(க) “ உவாஸகர்சாம். ” (உ) “ துஸீவயோபாவர்த்தாம் துஸ்பாபிஜகலக்ஷ

பால்— பால்போலே போக்பமான
மொழியாய்— மொழியை யுடையவனே!
விண்ணப்பம்—
கான் அமரும்— காடு செறிந்திருப்பதாய்
கல் அதர்— * கல் நிரைந்து கிடப்பதான
வழியிலே

போய்— எழுந்தருளி

சாரல்— தாழ்வாரையுடைய
சித்திர கூடத்து— சித்திரகூட பர்வதத்திலே
இருப்ப— எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே
நம்பி— பாரதந்தீயத்தால் பூர்ணான
பரதன்— பரதாழ்வான்
பணித்தலும்— “மீண்டுமெழுந்தருளவேணும்”
மென்று பாபத்தி பண்ணினதும்
ஐர் அடையாளம்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. மாணமுமித்யாதி. மாதேனொடர்த்திருந்துள்ள பர்வத
வான நோக்கை யுடையனாய், விதேஹ ராஜாவினுடைய புத்திரபானவனே. இத்தால்
(க) “உடையுந் நவீனமாய் வரலாற்றி ராஜாஸீ மணியுடையவனே நதி நீரில் நான் ஸ்ரீமண
ராஜாஸீ ம” என்கிறபடியே - தன்னினத்தைப் பிரித்து அநேகம் நாங்கலிதனுடைய
திரள்களாலே வளைக்கப்பட்டு நடுவேறின்று மலங்கமலங்க விழிப்பதென்று மான் போலே,
போலே, அதுகூலஜாதின் முகத்திலே விழிக்கப்பெறாமல் பரதிக் கமலான ராஜாஸீ மன
தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற விருப்பையும், அவர்களுடைய தர்ஜாபர்த்தலங்களை
உணர்ந்து வேண்டுக்ததிரோத்யுக்தைபாம்படி. தேஹந்தையுபேகதித்தபடினாயும் சொல்லு
கிறது. விண்ணப்பம். அடியேன் விண்ணப்பம் செய்கிறவார்த்தையைத் திருவுள்ளப்பற்றி
யருளவேணும்.

காமமுமித்யாதி. காடுசெறிந்திருப்பதாய் * கல்நிரைந்து கிடப்பதானவழியிலே
திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதேபோய் வசவாஸம்பண்ணினகாலத்திலே, தேனமுமித்
யாதி. வண்டுகள்மாறாமல் பொருந்திக்கிடக்கிற பொழில்களோடு சேர்ந்த பர்வதத்தையு
டைய சித்திரகூட பர்வதத்திலே. (உ) “உடையுந் நவீனமாய் வரலாற்றி ராஜாஸீ மணியுடையவனே
நதியுந் நவீனமாய் வரலாற்றி ராஜாஸீ ம” என்கிறபடியே இனியபெருமான்சமைத்த பூநீர்
சாலையிலே யெழுந்தருளியிராதிக்க. பான்மொழியாய், பால்போலே ரஸாவஹமான போச
சையுடையவனே. இதுக்குமுன்பு இவன்சொன்ன வார்த்தைகளில் எப்பகையாலும் இது
கேட்கையிலுண்டான ஆதரத்தாலும் சொல்லுகிறான். பரதன்மீது பணித்தது மோரடையாளம்.
பாரதந்தீயத்தால் பூர்ணான பூரீ பரதாழ்வான்வந்து “மீண்டு எழுந்தருளவேணும்”
என்று பரபத்திபண்ணினது மோரடையாளம்.

ரு.

(க) “பரிபஞ்ஜமபச்யந்திம் பச்யந்திம் ராஜாஸீ மணிகம்” - ஸ்வகணேநமர்கீம் ஹீநாம்
ச்வகணே ராவர்தாமிவ. ” (உ) “உடையுந் நவீனமாய் வரலாற்றி ராஜாஸீ மணியுடையவனே
நதியுந் நவீனமாய் வரலாற்றி ராஜாஸீ ம”

(அருவியாய்விட்டு லெட்டாதுவாய் லாய்விட்டுத்தவரி,)
 அருத்தினை -- பாராதுவாய்விட்டுத்தவரி
 உருவியினை -- துருத்திவிட்டுத்தவரி
 உருவியினை -- அருத்தினைவிட்டுத்தவரி
 (அருவியினை லெட்டாதுவாய்விட்டுத்தவரி,)
 அருவியினை -- துருத்திவிட்டுத்தவரி

2011. பிப்ரவரி 11-ம் நாள்
 (சென்னை மாநகரில் நடைபெற்ற 11-வது கூட்டம் காண்க.)
 (தொடர்ச்சியாகப் பிப்ரவரி 11-ம் நாள்,)

தேர்தல்கள் மீது - மாண்புமிகு விவசாயத்துறை அமைச்சர்
இப்போது - மாண்புமிகு சமீபத்தில் வந்தது
மாண்புமிகு

கி. பி. 1947-ம் ஆண்டு நவம்பர் 1-ம் நாள் அன்று
 1. பி. பி. 1947-ம் ஆண்டு நவம்பர் 1-ம் நாள் அன்று
 2. பி. பி. 1947-ம் ஆண்டு நவம்பர் 1-ம் நாள் அன்று

[illegible]

அம்மதிப்பீடுகள் அம்மதிப்பீடுகள் குறைக்கப்படுகின்றன
அம்மதிப்பீடுகள் குறைக்கப்படுகின்றன

[illegible]

(க) “தனியோடமைந்தவர்களைவிடவும் நாநாட்டிப்பனம்சந்திதேவ விஷ்ணுரத்தபனவில் சிவிரத்தாதுவாங்கிக் ஸபுபாவிசம்,” (உ) “வாபயஸஸை ஹஸாகம்ப விசகதாரஸ்ததாந்ததேவ.”

(க) “கடிகார்டிஸஸோசேகக பஞ்சவக்திரேணபோகநா.” (சு) “ஸதர்ப்பம்ஸம்ஸுதரா த்நர் ஹ்ய பரா ஹ்மெணுஸ்திரேண போஜயேத்” - ஸதிப்ததுவகாலாங்கிரி ஜ்ஜ்வாலாமிமுநேகா த்விஸம் | ஸதம்ப்யதீப்தம்கிரேஷ்டப தர்ப்பந்தம் வரயஸம்பாதி”

நின்— தேவரீருடைய [சிலை கின்று
 ஆன்மீன் வழி கின்று— ஆசையின் வழி
 சிலை பிடித்து— வில்லை கொடுத்துக் கொண்டு
 எம்பிரான்— பெருமான்
 ஏக — அத்தைப்பிடிப்பதாக நெருந்து
 மெழுக்துறா

பின்னே— பின்பாடு
 அங்கு— அங்கே
 இலக்குமானன்— இனையபெருமான்
 பிசிந்தனும்— பிசிந்துபோனதும்
 ஹ் அபையானம்.

வ்யா. வழாம்பாட்சி. மின்னித்பாதி, மின்னினுடாத் திருந்துவது அன்னிச
 இடைகையுடையாய். இடைபிறையுடைய துண்ணிமையும், விநாசநகரத்தில் கோஷ்பாடாற்ற
 வொண்ணமைக்கு உடலாபிருக்குமீது; அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறான். மெய்யடியேன்
 விண்ணப்பம். புனையற்ற சேஷபூந்நாள் நான் விண்ணப்பத் தெய்வத்தைத் திருவுள்ளம்
 பற்றியிருப்பேனும். மெய்யடியானாகையாவது - எதிர்ந்திலையில் எம்மத்திசைப் புகழார்த்த
 மாபிருக்குமென்கொழிய, ஸ்வாபியோஜக பானன்மீக் கோபிருக்கை. பொன்னுத்துறாணித்பாதி.
 மாயாவியானமாரீசன் இதுக்குமாய். லோகத்தில் கண்டறிபாதொரு வடிவையெடுத்துக்
 கொண்டு வந்த தாகையாலே, பொன் போலிருக்கிற நிறத்தையும் நாகாதங்கங்கள் போலிருக்
 கிற புள்ளியையும் மற்றுமேகம் வைத்தியையு முடை த்தாயிருப்ப கொருமனானது, எழுந்
 தருவியிருக்கிற ஆசாமந்நின் முன்னேவந்து புகுந்து மகோஹாமாட்டடி. நின்று துள்ளி
 விளையாட. நிண்ணிப்பின்வழிகின்ற. “ இத்தைப்பிடித்துத்தாவேணும் ” என்று பெருமா
 னைப்பார்த்து தேவரீர் அருளிச்செய்தகவிதத்தில், இனையபெருமான் அருகேகின்று, “லோக
 த்தில் இப்படியிருப்பதொரு மீசுமில்லை, மாரீசன் இங்குலே சிலமாயாருபங்கோக்கொண்டு
 இறியும் என்றுபவிற்தம்; ஆகையால், இது மாயாமர்கம் ” என்றுபிறக்கச்செய்தோமும்,
 தேவரீருடைய ஆசையின்வழிபிலேகின்று. சிலை பிடித்தெம்பிரானேக. இனையபெருமானே
 இங்குத்தைக்குக் காவலாக நிறுத்திபிருக்கையாலே, பிடித்ததில்லம் தாழ்மாய்க் கொண்டு
 அத்தைப்பிடிப்பதாகத் பெருமான் நெருந்துசமெழுக்துறா. பின்பு தங்களைவெல்லாநாயும்
 விஷயி கரித்த உபகாரத்தைகினைத்து “ எம்பிரான் ” என்கிறான். பின்னோயித்பாதி. மெ
 ந்தாம மின்பற்றிப்போன விந்நிலும் பிடிக்கொடாமல் அறுதாபித்திநினைபாலே “ இது
 மாயாமர்கம் ” என்று திருவுள்ளம்பற்றி அதின்மேலே சாத்தகவிட, அநுபாட்டிவிழுந்த
 போது “ஹா!வீ தே! ஹா!வீஷ்மனா!” என்று பெருமான் மிடற்றோசையோலே கூப்பிட்டுந்
 தொண்டுவிட, அத்தை தேவரீர்கேட்டருளி, பெருமானுக்கேதேனும் அபாயம்வந்ததாக
 நினைந்து, “ இத்தைச்சடக்கெனப்போய் அறியும் ” என்று அருளிச்செய்த செவ்வோமும்
 இங்குத்தைக்குக் காவலாக நிறுத்திப் போகையாலும், பெருமானுடைய செளபந்தையறி
 கையாலும் “ அங்குத்தைக்கு ஒன்றுமவராது, தேவரீர் பயப்பட்டருளவேண்டா ” என்று
 விண்ணப்பம்செய்து, தாம்போகமாட்டாமல் சுற்றிக்கொண்டிதற்கு, அவர் நில்லாமல் போக
 வேண்டுமென்பு. தேவரீர் சிலவருளிச்செய்கையாலே, பின்பாடு அங்கே இனையபெருமான்
 பிசிந்துபோனது மோரடையாளம். எ.

வாழ்த்து— வாழ்போலே கருத்து

மா— சிறந்த

மலர்— மலரை அழைத்த

குழலாய்— கூத்தையுடையவராய்

வைதேவீ— விதேஹராஜன் குலம்விளக்க
வந்தவதரித்தவனே!

விண்ணப்பம்— அடியேன் செய்யும் விரை
வைப்பத்தைக் கேட்டருளவேணும்;

ஒத்த புகழ்— ஸுகதுக்கங்கரில் பெருமா
ளோடொத்தவர் என்கிற
புகழையுடையராய்

வானரர்— வானர்களுக்கு

கோன்— அநிபதியான ஸுகீவர்

உடன் இருந்து— பெருமாருடன் கூட
இருந்து

நீன்— தேவாரீரை

தேட— தேடுகைக்காக

அதரு— அந்தநிலைக்குத் தருதியான

சீர்— கல்பான குணங்களை யுடையராய்

அயோத்தியர்— அயோத்யையிலுள்ளாரக்கு

கோன்— ஸ்வாமியான பெருமான்

இவை அடையாளம்— இவ்வடையாளங்களை
பெல்லாம்

மொழிந்தான்— அருளிச்செய்தார்;

(ஆணமின்பு,)

அடையாளம்— அடியேன் கண்ணப்பம்
செய்த அடையாளங்கனித்தனையும்

† இத்தகையால் — இத்தங்காரத்தாலே
வந்தவது,

(என்று அழிவித்து)

ஈது— இது

அவன் கை— அவர்கையில் தரித்திருந்த

மோதிரம்— திருவாழிமோதிரம்

[என்று மோதிரத்தையும் கொடுத்தா
னுய்த்து.]

† ‘இத்தகை’ என்று சிறிந்து— ‘இன்
வண்ணமானதே’ என்று பொருளாக்கி,
‘ஆல்’ என்னுமித்தவது அசைச் சொல்லா
க்குவார் சிலர்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மைத்தகுமாமலர்க்குழலாய். மைபோலே இருண்டு ச்லாக்
யமானமலரோடேகடியிருக்கும் குழலையுடையவனே. இந்த விசேஷணங்கள் இப்போதிருக்
கிற இருப்புக்குச் சேராமையாலே, இப்படியிருக்கைக்கு யோக்யமான குழலென்று சொல்லு
கொண்டிருக்கிறேன். மீரிவாற்றாமையாலே பெணுமலிருக்கையால் புழுதிபடைத்துப் பூமாதிரி மெ
யிப்போது கிடக்கிறது. வைதேவீ. தேஹத்தை உபேகசித்திருக்கிறபடியைக்கொண்டு
சொல்லுகிறான். விண்ணப்பம். இந்த விண்ணப்பத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணுமென்கை.

ஒத்தபுகழ்வானரக்கோன். காண்பதுக்குமுன்னே (ச) “ஸூத்ரீவம் நாயதீவதி”
(உ) “ஸூத்ரீவம் ஸாஸனம் தகே” என்று இளையபெருமான் அருளிச்செய்யும்படி தாமே
பஹுமாரம் பண்ணிக்கொண்டுவந்து, கண்டபின்பு அக்நிலாக்கிதமாக ஸக்யம்பண்ணி, (ஈ)
“ஸூக்யஸெஸுராவீஹுரெபுரேஷ் ஷெகூஷேஷம் ஸூதேவந” என்று இளையபெரு
மான் அருளிச்செய்தபின்பு, “பெருமானோடு சோகணர்ஷங்கள் ஒத்துப்போந்தவர்” என்
னுட்புகழையுடையராய் வானராதிபதியான மஹாராஜர். இப்போது, வானராதிபதியென்றது
ஸாபிப்ராயம். அதாவது- தேவாரீரைத்தேடுகைக்காக (ச) “பாஸகவீ நாமஸஸுரணி”

என்கிறபடியே திக்குக்கள் தோறும் திரள் திரளாகப் போகவிடத்தக்க வாகரஸை வைய பு
 டையவரென்கை. உடனிருந்து. மால்பவானிலும் கிஷ்கிந்தையிலுமாகப் பிரிந்திருந்துபோய்
 பெருமாளுடன் கூடியிருந்து. நினைத்தே. தேவரீரைத்தேடுகைக்காக. ஸர்வதிக்குக்களிலும்
 ஆரங்கிதவனவியிலே, (க) “ விஸேஷண துயு-பீலொ ஹ நுகித்யு-பு-கூவாநு ”
 என்கிறபடியே எல்லாரையும்போலன்றிக்கே விசேஷித்து என்னை யபிமாநித்து “ இவன்
 இக்காரியத்துக்கு ஸமர்த்தன் ” என்று மஹாராஜர் திருவுள்ளம்பற்றினவந்தாம்.

அத்தகுசீரையோத்தியர்கோ னடையாளமிவை மொழிந்தான். தேவரீரைப்பிரிந்தபின்பு
 ஊறுமுறக்கமுடைய சுடித்தனும் ஊர்ந்தது மரியாதை ஏதேனுமொரு போக்பபதார்த்தங்
 களைக் கண்டால் தேவரீரை நினைத்து நடுபடாவின்றுள்ள அந்தரிலைக்குத் தகுதியான ப்ரண
 மிவ்வுகூர்ந்தையுடையராய், ஸ்ரீபாதாழ்வான் * அடிருமேரசாய்த் திருவடிநிலைகொண்டு
 போகையாலே திருவாயோதையாயி லுள்ளார்க்குத் தாமோஜாவான பெருமான், விண்ணப்
 பஞ் செய்த இந்தவடையாளங்களெல்லாம் அடியேனுக்குத் தம்முடைய திருப்பவனத்தாலே
 யருளிச்செய்தார். அல்லாதபோது * மல்லிகைமாமலைகொண்டு அவ்கார்த்தது அடியேனுக்கு
 அறிபக்கடுமே. இத்தகையாலடையாளம். ஆனபின்பு, விண்ணப்பஞ்செய்த வடையாள
 மித்தையும் இந்தப்ரகாரத்தாலே வந்ததென்று அறிவித்து. நதவன்கைமோதிரமே. இது
 அவர் திருக்கையில் திருவாழிமோதிரமென்று, (உ) “ ராக் ராஜேஜி தனெநு ௨௦ பஸுரெடிவொம
 டேபகூ ” என்கிறபடியே பெருமானுடைய திருநாமத்தாலே அங்கிதமாயிருக்கிற திரு
 வாழிமோதிரத்தைக் கொடுத்தானாற்பத்து. அ.

மூ.— திக்குநிறைபுகழாளன் நீவேள்விச்சென்றநான்
 மிக்கபெருஞ்சுவைநடுவே வில்லிறுத்தான் மோதிரங்கண்
 டொக்குமாலடையாள மனுமானென்றுச்சிமேல்
 ஸாவத்துக்கொண்கேந்தனளால் மலர்க்குழலாள்சீதைபுமே. சு.

பத்வரை.

மலர்— மலர்களைநின்ற
 குழலார்— கூந்தலையுடையவான
 சீதை— ஸீதையானவள்,
 திக்கு— எல்லா திக்குக்களிலும்
 நிறை— நிறைந்த [ராஜனுடைய
 புகழாளன்— புகழையுடையவான ஸ்ரீஜநக
 தி— முத்திவளர்க்குற
 வேள்வி— யாகத்திலே
 சென்ற நான் — விச்வாமித்ரரோடு எழு
 ந்தருளின காலத்திலே
 மிக்க பெரு — மிகப் பெரிதான்

சுவை நடுவே— ஸபையின் நடுவிலே
 வில் — தனக்கு சல்கமாகக் கற்பித்திருந்த
 வில்லே
 இறுத்தான்— முறித்த பெருமாளுடைய
 மோதிரம்— திருவாழிமோதிரத்தை
 கண்டு— பார்த்து
 அனுமான்— ஹனுமான்!
 அடையாளம்— நீ முன்கொன்ன அடை
 யாளங்களும், திருவாழி மோதிரத்தின
 டையாளமும்
 ஒக்கும் என்று— ஒத்திருந்ததென்று சொல்லி

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. திக்கித்யாதி. தத்தவஜ்ஞாநத்தாலும், பாகர்த்தவீஷய ஸ்வராக்யத்தாலும், முமுக்ஷுவாய் பலாபிஸந்திரஹிதமாக கர்மா துஷ்டாநங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு போருகையாலும், ஸர்வதிக்ருக்களிலும் நிறைந்த புகழையுடையனான ஸ்ரீஜாகராஜ ஹுடைய ஆஹவரீயாத்யகந்திரயத்தோடே பண்ணும் யாகத்திலே விச்வாமித்ரமஹர்ஷி கொண்டுசெல்ல எழுந்தருளின காலத்திலே. மிக்கபெரும் சுவைநடுவே. மிகவும்பெரிய ஸபா மத்யத்திலே. வில் இறுத்தான் மோதிரங்கண்டு. தனக்கு சல்கமாகக் கல்பித்திருந்த வில்லை முறித்த பெருமானுடைய திருக்கையிலே அப்போது கிடந்ததாய், பின்பு பாணிக்ரஹணம் பண்ணுகிறபோது தனக்கையிலே உறுத்தினதாய், ஸர்வகாலமும் பெருமாள் திருக்கையிலே கிடக்குமதான் திருவாழிமோதிரத்தைக்கண்டு.

ஒக்குமித்யாதி. அதுமானே! நீமுன்பு சொன்னவடையாளங்களுக்கும் திருவாழிமோதிரத்திலடையாளமும் ஒக்குமென்று அவன் முகத்தைப் பார்த்துக்கொல்லி, (க) “ ஸ்ரீஹி ஜா டெபுக்ஷரோணாலா வரூபகர விவலிஷணம் | வரூபா விவலிஷணம் | ஜாநகீரீஷிதா வம்ஸம் ” என்கிறபடியே - அத்திருவாழிமோதிரத்தை வாங்கி அதனுடைய கௌரவமும் தன்னுடைய ஆதரமும்மேதோற்றத் தலைமேலே வைத்துக்கொண்டு, பின்னே, அத்தைக் கையிலே யேந்தி, வைத்தகண்மாளாமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையாலே அத்திருவாழிமோதிரத்தோடு சேர்ந்த திருவிடிலையும் அத்தோடுசேர்ந்த திருக்கையையும் அத்தோடுசேர்ந்த திருத்தோள் களையும் நினைப்பாதினனுகொண்டு, அவ்வழிபாலே திருமேனியெல்லாவற்றையும் நினைந்து, பாவநாபரகர்ஷத்தாலே பெருமாள் அலங்கரிக்கப் பூமுடித்து ஒருபடுக்கையிலே யிருந்தாற் போலே தோன்றி, பிராட்டி மிகவும் ப்ரீதையானொன்று ஆச்சர்யப்பட்டருளிக் கொண்டிருந்தால் - ஆச்சர்யம்.

அ. — நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ. — வாசாருமுலைமடவாள் வைத்தேவிதனைக்கண்டு

சீராருந்திறலனுமன் நெறிந்துரைத்த வடையாளம்

பாராரும்புகழ்ப்புதுவைப் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்

ஏராரும்வைகுந்தத் திமையவரோ டிருப்பாரே. ௮.

பதவுரை.

வார் ஆரும் — சுச்சோடு கூடின

முலை — ஸ்தநங்களை யுடையளாய்

மடவாள் — மடப்பத்தையுடையளான

வைத்தேவிதனை — பிராட்டியை

கண்டு — கண்டு

சீர் ஆரும் — சீர்மைபொருந்திய

(க) “ கர்ஹீத்வாப்ரேக்ஷமாணஸா பர்த்துகரவிபூஷணம் - பர்த்தாசமிவஸம்ப்ராப்தா ஜாகரீமுதிதாபவத். ”

திறல்— சக்தியையுடைய

அனுமன்— திருவடி

தெரிந்து— ஆராய்ந்து

உலாத்த— விசுவஸிக்கும்படி சொன்ன

அடையாளம்— அடையாளங்களை

பார் ஆறும்— பூமியெங்கும் பரவின்

புகழ்— கீர்த்தியை யுடையராய் [ரான

புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹக

பட்டர் பிரான்— பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்த

பாடல்— பாடலான விவற்றை

வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்

வர் ஆறும்— எல்லா நன்மைகளும் சேர்ந்த

வைகுந்தத்து— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே

இமையவரோடு— நித்யஸூரிகளோடு

இருப்பார்— இருக்கப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. வாராருமித்யாதி. வாரோடுசேர்ந்திருக்கைக்கு யோக்யமா யிருக்கச் செய்தே, இப்போது வெறுப்புறத்திலே யிராநிப்பதான முலையையுடையளாய், விர ஹத்தால்வந்த துவட்சியையு முடையளாய், தேஹத்தில் உபேகையாலே விதேஹபுத்ரி யானமை தோற்றநிருக்கிற பிராட்டியைக்கண்டு. சீராகும் திறலனுமன். முதலீகளெல்லாரு முண்டாயிருக்க “ இவனேயிக்காரியம் செய்யவல்லான் ” என்று பெருமாள் திருவுள்ளம் பற்றி, அடையாளங்களும் சொல்லித் திருவாழிமோதிரமும் கொடுத்துவிடும்படி ஜ்ஞாநாதி குணங்களால் பரிபூரணனாய், நினைத்தது முடிக்கவல்ல சக்திமானாயிருக்கிற திருவடி.. தெரிந்துரைத்தவடையாளம். பெருமானருளிச் செய்தபடிகளில் ஒன்றும் தப்பாமல் ஆராய்ந்து பிராட்டிக்கு விசுவஸீயமாக விண்ணப்பம் செய்த அடையாளங்களை. பாராருமித்யாதி. பூமியெங்கும் நிறைந்த புகழையுடையரான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியா ழ்வாரருளிச்செய்த பாடலான விவற்றை ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். ஏராளமித்யாதி. எல்லாநன்மைகளும் சேர்ந்த பரமபுத்திலே, “ அடியரோடிருந்தமை ” என்கிறபடியே . நிரந்தரபகவததுபவபரான நித்யஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாயிருக்கப்பெறுவர். ம. பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.— நெறி யல்லி கலக்கிய வாசணி மான்
சித்திர மின் மைத்த திக்கு வாராகும் கதிர்.

ஆகிருமொழி-உகை-க்கு, பாட்டு-நயநு.

மூன்றாப்பத்து முதற்றிற்று.

(*)

தாலாம்பத்து - முதற்றிருமொழி - கதிராயிரமிரவி ப்ரவேசம்.

அ.—கர்ஷ்ணாவதாரைகப்ரவணராய், திருவவதார ஸமயமேதொடங்கி அவ்வவதார ஸமே அநுபவித்துக்கொண்டு போந்தவர், கர்ஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களையும் ராமாவதார சேஷ்டிதங்களையும் ஏககாலத்திலே அநுபவிக்கவேண்டு மென்னும்படியா யிருப்பதொரு ஆபி நிவேசம் பிறந்து, அவைதன்னை ஏகாசரயத்தினிட்டு அநுபவிக்கப் போகாமையாலே இரண்டு வடிவுகொண்டு ஒன்றுக்கொன்று எதிரியாகப்பேசி அநுபவித்த வந்ததாம், ராமாவதாராநு குணமாக வந்தவதரித்தருளின பிராட்டி, தன்னுடைய புருஷகாரத்துக்கு ப்ரதானகுண மான கர்பையை வெளியிடுகைக்காக “ ராவணன்யிரித்தான் ” என்று கருவியாற்றினாலே

களைக்கண்டு “ இவனை இக்காரியம் செய்துமுடிக்கவல்லான் ” என்று திருவுள்ளம்பற்றி; பிராட்டியைக்கண்டால் விண்ணப்பஞ் செய்பத்தக்க வடையாளங்களைப் பருகிச்செய்து திருவாழிமோதிரத்தையும் கொடுத்துப்போகவிட, திருவடியும் லங்கையிலேசென்று பிராட்டியைக்கண்டு திருவடித்தொழுது, சாவணன்மாயைபால்வரு மதிகவலகதீருப்படி. பெருமானருளிச்செய்த அடையாளங்களையெல்லாம் விண்ணப்பம்செய்து, திருவாழிமோதிரத்தையும் கொடுத்து, பிராட்டி திருவுள்ளத்தை மிகவும் உகப்படுத்த பரகாரத்தை அதுவந்தித்து, அந்தப் புரகைக்காரிய சலத்திலுண்டான ஆசையாலே பிராட்டிக்குத் திருவடிவிண்ணப்பஞ்செய்த அடையாளங்களையும், திருவாழிமோதிரம் கொடுத்தபடியையும், அதுகண்டு பிராட்டி திருவுள்ளமுகந்த படியையுமெல்லாம் அடைவேபேசுபதுபவித்துப்பரீதராணர் - கீழில் திருமொழியிலே; ராமகர்ஷணவதாரங்களோடு அவதாரந்தரங்களோடு அபதாரந்தரங்களோடு வாகியாதரம்மையக்கயத்தாலே எல்லாம் ஏகாச்சரமாயகையாலே “ இப்படியிருக்கிற விஷயத்தைக் கண்ணாலே கண்டதுபவிக்கவேணும் ” என்று தேடுகையாகிதவினு தமக்கு ஒருபுடை செல்லு கிறபடியையும், மாநலாதுபலத்திலுடைய கரைபுரட்சியாலே அவ்விஷயத்தன்ன ஸான்பல்டமாகக் கண்டதாகவே ஒருபுடை தோற்றியிருக்கிறபடியையு மதுலந்தித்த, அவ்வாரிண டையும், அவதாராதி விசிஷ்டனாக ஸர்வேசுவரனைக் கண்ணாலே காணவேணும்மென்று தேடித்திரிகுறர் சிலரும், “ அப்படியேதேவிகிறிகோளாகில் அவன் உள்ளபடி கண்டாருவர் ” என்று சொல்லுகுறர் சிலருமாகக்கொண்டு, தம்மை இரண்டுவிவகையாக வகுத்துநின்றுபேசி இனியாகுறர் - இத்திருமொழியில். “ நாடுதேசல் ” என்றும், “ கண்டாருவர் ” என்றும் பன்மையாகவருளிச்செய்தது - * கட்கண்ணுக்காண்கையில் அபேக்ஷாபுத்திரநவ்வப்பத்திகளும், * உட்கண்ணுக்கண்டு அகிலுற்றத்தாலே பாஹ்யாதுபவமும் வித்தித்த தென்று தோற்றும்படியான ஜ்ஞாநவயத்திகளுந் பலவுமுண்டாகையாலே. *

மூ.—கதிராயிரமிரவி கலந்தெழிந்தா லொத்தநீண்முடியன்

எதிரில்பெருமையிராமனை யிருக்குமிடநாடுதேரேல்

அதிருக்கழற்பொருதோ எரிரணியுணைம்பிளந்திரியான்

உதிரமணீர்த்தகையோடிருந்தானே யுள்ளவாகண்டருளார். க.

பதவுரை.

கதிர்— (எண்ணிறந்த) விரணங்களைபுடைய

ஆயிரம் இரவி— ஆயிரமாதிரிப்பர்கள்

கலந்து— சேர்ந்து

எறித்தால் ஒத்த— பரகாசித்தாற் போலே

யிருக்கும் தேஜஸ்ஸையுடைய

நீள் முடியன்— உயர்ந்த திருவபிஷேகத்

தையுடையனாப்

எதிர் இல்— ஒப்பற்ற

பெருமை— பெருமையையுடைய

இராமன் ‡ - சக்ரவர்த்தி திருமகன்

இருக்கும் இடம்— எழுந்தருளி யிருக்கு

மிடத்தை

நாடுதீர் ஏல்— தேடுகிறிகோளாகில்

(சொல்லுகிறோன் ;)

அகிரும்— ஒவியாடுன்றுள்ள

கழல்— வீரக்கழலையுடையனாப்

பொரு— போர்செய்யப் பதைக்கிற

தோள்— தோள்களையுடையனான

‡ ஐ - சாரியை.

இரண்டாம் பாகம் — ஹிரண்யாஸுரனுடைய
 ஆசை — பாண்டவ
 அபிமானம் — நரஸிம்ஹமூர்த்தியைப்
 பிளந்து — இருபிளவாகப் பிளந்து

உதிரும் அகோரத்தம் — சத்தத்தையகோரத்தம்
 கையோடு — கையோடு
 இருந்ததே — இருந்தவரை
 உள்ள ஆ — உள்ளபடி.
 கண்டார் உள் — கண்டவர்கள் உள்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. கதிரித்பாதி. ஹதஸ்ஸாநாந்கரான ஆபிரமாதிக்ரபர்கள்
 சேர ப்ரகாசித்தாற்போலேயிருக்கும் தேஜஸ்ஸையுடைத்தாப் ஆபிரமாதியஸுரசுமகான ஓக்
 தந்தையுடைத்தான திருவயிதேகத்தையுடைப்பவன். இத்தால் - ராவணஸ்தம்பண்ணி பூநீ
 ரிபிஷணுஸ்வரண ஸங்கைக்கு ராஜாவாக அபிஷேகஞ்செய்து பிராட்டியும் தாமதமான சேர்த்
 திரையோடு திருவயோத்யையிலே பெழுத்தருளித் திருவயிதேகம் பண்ணியிருந்த படியைச்
 சாஸ்திரம். எதிரில்பெருமையிராமனை. ரூபகுணங்களும் ஆத்மகுணங்களும்
 அபிமானம் சேஷத்தாக்களாலும் ஒப்பில்லாத வைபவந்தையுடையனாய், எல்லாருடைய
 செஞ்சகலையும் ஸ்வவைலகஷணத்தாலே ரமிப்பிக்கும் ஸ்வபாவதையாலே “ராமன்”
 னாலும் திருராமத்தை யுடையவனை. இருக்குமிடம் நாமதிரேல். சமீபத்தருளியிருக்குமிடம்
 தேவிக்ரே கோளாகல்.

அதிருங்கழல்பொருதே! ஸ்ரீரணியனாகப் பிளந்துரியாய். ப்ரஹ்மலோக பரபந்தமாக எல்
 லாரணையும் தன்மீதாக்கி ஈரசுதந்திரந்தவனுக்கையாலே, த்வதியாமின் றுள்ள விரக்கழலையு
 டையனாய், தனக்கு ஓரெதிரியில்லாமையாலே புத்தகண்டுதி வர்த்தியாகின் றுள்ள தோள்
 லையுடையனாயிருந்துள்ள ஹிரண்யனுடைய வசப்பெழுதல்களாலே பூண்கட்டியிருந்த
 ஈர்வை, தேவர்கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதம் வாராதபடியாக நரஸிம்ஹ ரூபத்தைக்
 காண்டு இருபிளவாக்கி. உதிரமனைந்தகையோடிருந்தானே. பிளந்தவனாயில் பில்லாதே
 திரத்தையுடைய “வெஞ்சினத்தரி” என்கிறபடியே மிகுந்த சிற்றத்தாலே அவனுடைய
 ராமெங்கும் * குருதிசூழம்பி யெழுந்தபடி கூருகியாலே குடைந்து குடலைப்பிழங்கி யெடுக்
 கையாலே, உதிரமனைந்த கையோடு சிற்றத்தோற்ற விரந்தவனை. உள்ளவாகண்டாருளர்.
 மச்சயவிரயயரஹிதமாக உள்ளபடி கண்டாருளர். உள்ளவாகண்டையவனு - அவதார
 சபுத்தமான ஆகாரங்களையிட்டு வேறுபடக்காணாதே, “ராமாவதாரமாய் ராவணவதம்
 பண்ணினவனும், நர்ஸிம்ஹாவதாரமாய் ஹிரண்யவதம் பண்ணினவனும் ஒருவனே”
 ன்று வஸ்துவினையுடைய படியறிந்துகாண்கை. முன்பு ஹிரண்யனுனவன்றானேயிதே
 ன்பு ராவணனாய்ப்பிறந்தவன். ப்ரஹ்மாதிக்ரபக்கல் ஹிரண்ய ராவணர்களிருவரும்
 கண்டவர்களுக்கு விரோதம் வாராதபடி நிரஸிக்க வேண்டுகையாலேயிதே ரூபபேதம்
 காணவேண்டிற்று. அதாவது - “தேவாதிசுநர்ஸித ஜாதிரியிலொன்றாலும் படக்கடவே
 ளல்லேன்” என்று வரங்கொள்ளுகையாலே நரஸிம்ஹமமாக வேண்டிற்று - அங்கு; “தே
 வர்கள் அஸுரர்கள் சாக்ஷஸ் முதலான ரொருவராலும் படக்கடவேனல்லேன்” என்று
 வரங்கொள்ளுகையாலும், மதுஷ்யரை ஒன்றாக கணியாமற் போருகையாலும், மதுஷ்யனாய்
 ன்று கொல்லவேண்டிற்று - இங்கு; ஆகையால், கார்யாதுகுணமாகக்கொண்ட ரூபபேத
 தர்ஸமேயாய், ப்ரகாரி ஒன்றையாகையாலே இந்த ஐக்யமறிந்து காண்கையாயிற்று - உள்ள

விஷ - 5 " என்று. பின்னாலும், (உ) " ஸூத்ர நம்பி நம்புண்டி உ) " என்று இவரு
எச்செய்தது - முன்பு சிற்றங்கிலையில் புறையறுதி நோற்றுக்காக்கவிடே.

மூ.—நாடுதகுந்தபுருஷனோ நாடுனலிச்சாரங்கம் திருச்சக்கரம்

வந்துபெருமையிராமனை யிருக்குமிட நாடுதிரேல்

கார்த்தனமுசிழ்விற சீதைக்காகிக் கடுஞ்சிலேசென்றிருக்க

வேந்தர்தலைவன்சனகராசுன்றன் வேள்வியிழ்கண்டாருளர். உ.

படிவுரை.

நாந்தகம்— நந்தகமென்னும் வாரையும்

சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்

தண்டு— ஸ்ரீகாமோதகி மனதையையும்

நாண் ஒலி— ஜ்யாகோஷந்தையுடைய

சாரங்கம்— ஸ்ரீசாரங்கதனுஸையும்

திருச்சக்கரம்— திருவாழி யாழ்வானையும்

வந்து— தரித்துக்கொண்டிருக்கிற

பெருமை— பெருமையையுடைய

இராமன் இருக்குமிடம் நாடுதிரேல்—;

கார்த்தன்— செங்காரத்தனினுடைய

முகிழ்— முகிழிதழ்போன்ற

விரல்— விரற்களையுடைய

சீதைக்காகி— பிராட்டிக்காக

வேந்தர் தலைவன்— ராஜாக்களுக்கெல்லாம்
தலைவனுன

சனகராஜன் தன்— ஸ்ரீஜனகராஜனுடைய

வேள்வியில்— யாகத்திலே

சென்று— எழுந்தருளி

கடுசிலை— காலியவில்லை

திருக்க— முறிக்க

கண்டார் உளர்— கண்டவர்கள் உளர்.

வ்யா. நாந்தகம். திருக்கையில் பிரியாதேயிருந்து எதிரிகளை அறச்செய்யும் திருக்
குற்றடைவான். சங்கு. வாய்க்கையிலேயிருந்து தன்னோசையாலே எதிரிகளை முழுக்காயாக
அவியப்பண்ணும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். தண்டு. கைவிடாமலிருந்து எதிரிகளை நெரிய அடிக்கும்
ஸ்ரீகதை. நாடுனலிச்சாரங்கம். ஜ்யாகோஷஸஹிதமாய் எதிரிகள் மேலே சரவரஷத்தை
வரஷிக்கும் ஸ்ரீசாரங்கம். திருச்சக்கரம். கருதுமிடம்பொருது கைவந்திருக்கும் திருவாழி.
வந்துபெருமையிராமனை. இவற்றை யழகுக்குடலாகவும் விரோதி நிரஸநத்துக் குடலாகவும்
தரித்துக்கொண்டிருக்கும் பெருமையையுடையனாப், இவைமிகையாம்படி தன்வடிவமுகாலே
யெல்லாரையும் சமீப்பிக்கவல்லவனை. இருக்குமிடம் நாடுதிரேல். இந்த செளர்யாதிகளும்
ஸௌந்தர்யாதிகளும் அவனிருக்குமிடத்தேசென்று காணவேணுமென்று, இருக்குமிடம்
தேடுகிறீர்களாகில். காந்தளித்பாதி. செங்கார்த்தன் முகிழிதழ் போலேயிருக்கிற திருவிச
ற்களையுடைய பிராட்டிக்காக. கடுஞ்சிலேசென்றிருக்க. விச்வாமித்ரமஹர்ஷி கொடுசெல்லச்
சென்று, ரௌத்ரமாய் ஒருவரால் எடுக்கவும் வளைக்கவும் அரிது என்குடந்த வலியவில்லை
முறிக்க. கடுமை - திண்மை. வேந்தரித்யாதி. ராஜதர்மத்தோடே தத்தவஜ்ஞநாததையு
முடையவனுளையாலே ராஜாக்களுக் கெல்லாம் தலைவனுன ஸ்ரீஜனகராஜனுடைய யாகத்திலே
கண்டாருளர்.

இங்கு, “ இராமனைநாடுதிரேல் - வேள்வியில் கண்டாருளர் ” என்கிறதில் வேறு
பாடுதோன்றாதாற் போலேயிறே - “ இராமனைநாடுதிரேல் - உதிரமனைந்தகையோடிருந்
தானை - கண்டாருளர் ” என்கிறதும். உ.

(க) “ பவாந்நாராயணோதேவஃ ஸ்ரீமாந்சக்ராயுதோவிபு: ” (உ) “ ஆத்மநம்
மாஹுஷம்மந்யே, ”

பூ.—கோலையானை கொம்புபறித்துக் கூடலர்ச்சேனைபொருதழியச்
 சிலையான்மராமர மெய்ததேவனைச் சிக்கனநாடுதிரேல்
 தலையாந்தரக்கினைத் தாங்கிச்சென்று தடவரைகொண்டடைப்ப
 அலையார்கடற்கரை வீற்றிருந்தானை யங்குத்தைக்கண்டாரூரார். ௩௩

பதவுரை.

காலே— ஆனைக்கண்டால் கொல்லுமாதான
 ரானை— குவலயாபிடத்தின்
 காம்பு— கொம்பை
 பறித்து— பறித்தவனாய்
 கூடலர்— ஜகதந்தார வாலிகளான ராகுத்
 ஸர்களுடைய
 சேனை— ஸேனையானது
 சூழிய— அழியும்படி.
 பாருது— போர் செய்தவனாய்
 லையால்— வில்லாலே
 மராமரம்— மராமரங்களை
 யது— மறுபாடுருவ எய்தவனாய்
 நவனை— தேவனானவனை

சிக்கன— திண்கறிதாக இருந்து
 நாடுதிரேல்—
 குரங்கு இனம்— வானரஸேனையானது
 தலையால் தாங்கி — சிரஸாவஹித்துக்
 கொண்டு
 சென்று— போய் [கொண்டு
 தடவரைகொண்டு— பெரியமலைகளைக்
 அடைப்ப— அணையாக அடைச்சு
 அலை ஆர்— அலை எறிசிற
 கடல் கரை— கடற்கரையிலே
 வீற்றிருந்தானை— எழுந்தருளியிருந்தவனை
 அங்குத்தை— அந்தஸத்தலத்திலே
 கண்டார் உரை.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. கோலையானை கொம்புபறித்து. “கவளக்கடாக்களிறு”
 என்கிறபடியே தூர்தரவ்யங்களைப் பருகுவித்துப் பிச்சேற்றி மதஜலமொழுங்கும்படி நிறுத்து
 கையாலே, ஆனைக்காணில் கொல்லுமாதான குவலயாபிடமாகிற ஆனையினுடைய கொம்புகளை
 நாயாலே பறித்து. கூடலர்ச்சேனைபொருதழிய. மஹர்ஷிகளை நலிகையாலே சத்தூர்க்களான
 நஸ்தாரவாலிகளான ராகுதஸருடைய ஸேனையானது விசேஷம் சொல்லவும் ஒருவரில்லா
 படி அழியும்படியாகப் பொருது. சிலையால் மராமரமெய்ததேவனை. (க) “ஸ = ஸ்ரீ, ஸ்ரீ
 துறாவலீ ஸ்ரீ கிருஷ்ணபாபுவே” என்கிறபடியே மஹாராஜருடைய அஞ்சங்கை
 பத் தீர்க்கைக்காக வில்லாலே மராமரங்களை மறுபாடுருவஎய்து, அவர்திசங்கையைத் தீர்த்த
 பர்ஷத்தாலே திருமேனியிற்றிறந்த புகரையுடையவனை. சிக்கன நாடுதிரேல். “அமுகாரு
 பக்தி, இமுகாரு வ்யக்தி” என்று பிரித்துப் பரிபதித்திபண்ணுதே, தர்மியொன்று என்மே
 க்யவலித்து அவனிருந்தவிடம் தேடுகிறிகொளாகில்.

தலையித்யாதி. பூர்வாநரவீரர்களுடைய திசர்களானவை “பெருமான் திருநாடிகள்
 தப்புகிறதன்றோ” என்னும் கௌரவபுத்தியாலே சிரஸாவஹித்துக்கொண்டு சென்று,
 பெரியமலைகளைக் கொண்டுகடலை யூடலுத்து அணையாகவடைக்க. அலையித்யாதி. அலைமிக்
 நெருந்துள்ள கடற்கரையிலே அவ்வலைநீர் தெறிக்கும்படி ஆஸந்நமாக அவர்கள் செய்கிற
 டிமையைப்பார்த்து உகந்துகொண்டு அவர்களை அடிமைகொள்ளுகையால் வந்த வ்யாவர்

ஊட்டியாக நெரிஞ்ஞப்பாகட்டிதேற.

விட்டததில் கண்டவாகளுண்டு. இத்தால்- வடதளசயநாபதார்த்துக்கும் கர்ஷணுவதார்த்து
 க்கு முண்டான தர்மயக்யம் சொல்லப்பட்ட தாய்த்து. “வையமேழுங்கண்டாள் பிள்ளை
 வாயுள்” என்றும், “ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்” என்றும் இவ்வைக்யந்தான்
 கீழும் பலவிடங்களிலும் சொல்லப்பட்டதினே. ச.

மூ.—நீரேறுசெஞ்சடை நீலகண்டனு நான்முகனுமுறையால்
 சீரேறுவாசகஞ்செய்யுகின்ற திருமாலைநாடுதிரேல்
 வாரேறுகொங்கையுருப்பினியை வலியப்பிடித்துக்கொண்டு
 தேரேற்றிச்சேனைநடுவு போர்செய்யச் சிக்கனக்கண்டாருளர். ௫.

பதவுரை.

சீர்— எம்பெருமான் ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை
 ஏறு— தரித்த
 செம் சடை— சிவந்த ஜடையையுடைய
 நீலகண்டனும்— கறுத்த மிடற்றையையுடைய
 நூல் முகனும்— சதுர்முகப் பரஹ்மாவும்
 முறையால்— சேஷசேஷிபாஷகந்ததாலே
 சீர் ஏறு வாசகம் } அறந்த, சொற்களைக்கொ
 செய்யுகின்ற } ன்றி ஸ்தோத்ரம் பண்
 னும்படி நின்ற
 திரு மாலை— ஸ்ரியப்பதியை
 நாடுகிர் ஏல்—;

வார் ஏறு— கச்சணிந்த
 கொங்கை— திருமுலைத் தடந்தையுடைய
 உருப்பினியை— ருக்மிணிப் பிராட்டியை
 வலிய— பலவந்தமாக
 பிடித்துக்கொண்டு— பிடித்துக்கொண்டு
 தேர் ஏற்றி— தேரின்மேலேற்றி
 சேனை நடுவு— ருக்மனால் எடுத்துவிடப்
 பட்ட ஸேனைக்கு நடுவேநின்ற
 போர் செய்ய— புத்தம்பண்ண
 சிக்கன— தர்டமாக
 கண்டார் உளர்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. நீரேறுசெஞ்சடை நீலகண்டனும். (க) “அஃஹுவதிஃ
 ஜ்ஜஹ்யாஸரிவா ஹஸிவா ஸநாயகம் ஐயாதிபுபொமொர ஹீ க்யவாஸநாஸி”
 என்கிறபடியே திருவுலகனந்தருளுநிபோது, பரஹ்மா திருவுலகின்க்கின ஜலம்விழுகிற
 னைக்கண்டு, பாவநார்த்தமாக அத்தை சிவஸ்ஸாலே தரிக்கையாலே அந்த ஜலத்தோடே
 கூடியிருப்பதாய், சிவகாலம் தப்பிரனாய்ப் பேணுதலற்றிருக்கையாலே சிவந்திருக்கிற ஜடை
 யையுடையனும்; (உ) “நாராயணாஜ்யாடுதத நீவகணக்யேஹ்யாஸி” என்கிற
 படியே ஸமுத்ரமதர ஸமயத்தில் முந்துறக்கினம்பின தீவ்ரமான்விஷத்தை “நீஇத்தை க்ரஸி”
 என்று ஸர்வேசுவரன் நியமிக்க க்ரஸிக்கையாலும், அதுதான் ஹர்தயத்திலே கருடநாயகமும்

(க) “ததம்பு பதிதம் தர்ஷ்ட்வா ததார சிவஸாஹரஃ பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே
 யோக்யோஸ்மீ த்யவதாரணாத்.” (உ) “நாராயணஜ்ஞயாதேந நீலகண்டத்வமாப்நுயாத்.”

சொல்லிலே சந்தா கல்புமாயைகையாலே கண்டத்தளவிலே நின் னுவிடுகையாலும் கறுத்திருந்துள்ள கண்டத்தை யுடையனான ருத்ரனும், நான்முகனும், ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகைக்கிடான பல முகத்தை யுடைய ப்ரஹ்மாவும், முறையால் சீரேறுவாசகம் செய்யநின்ற, ப்ரஹ்மபாவனை தலை பெடுத்து, தான் சேஷியும் தாங்கள் சேஷபுத்தருமான முறைபால், தன்னுடைய ருணங்க ளால் ப்ரஹ்மான வசங்களைக்கொண்டு ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படி நின்ற, திருமலை நாடுதி ரோல், தத்ததபிஷ்டப்ரதனான ஸ்ரீபபதியை, அவனும் அவளுமான சேர்த்துயொடேகாண வேறும் என்று தெடுக்கிறீர்களாகில்.

வாரேறுகொங்கை யுருப்பினியை. “ கர்ஷணனுக்கு போக்பமான விளை பிறர்க்கா படவொண்ணுது ” என்று, “ செங்கச்சுக்கொண்டு கண்ணுடையார்த்து ” என்கிறபடி போ கச்சாலே மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற திருமுலைத்தடங்களை யுடைய ருக்மிணிப்பிராட்டியை, வலியப்பிடித்துக்கொண்டு தேற்றி, பந்துக்களை யுமுடன்படுத்தி * கண்ணுமும் கோடிந்துங் கைப்பிடிப்பதாகத் திண்ணாந்திருந்த சிசுபாலன் லஜ்ஜாவிஷ்டனாய் அண்ணாந்திருக்குப்படி யாக ஆறுடிவருகிற ஸமயத்திலே சென்று, அவனுக்கும் தனக்குமுண்டான மணப்பொருள் தமே ஹேதுவாக, பந்துக்களுடன்படவன்றிக்கே பலத்திலே பிடித்துக்கொண்டு தேரிலே யேற்றி, சேனைநிலுபோர்செய்ய, ருக்மிணிப்பிராட்டி, தமையான ருக்மன் இந்த பரிபவம் பொருமையாலே அநேகராஜாக்களும் தானும் பஹுஸேனையோடேவந்து போகாதபடி வழி காட்டிச்சூழ்ந்துகொள்ள, அந்த ஸேனைக்குநிலே நின்று அவர்களைோடே புத்தகம்பண்ண, சிக்கனக்கண்டாருளர். அந்த மணக்கோலத்தையும் வீச்சுகோலத்தையும் த்ரபாகக் கண்ட வர்களுளர்.

மு.—பொல்லாவடிவுடைப்பேய்ச்சி துஞ்சப்பண்ணுமுலைவாய்மடுக்க
வல்லானை மாமணிவண்ணனை மருவுபிட நாடுதிரேல்
பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரோடு பளவமெறிதுவரை
எல்லாருக்குமுச் சிங்காசனத்தே யிருந்தானைக் கண்டாருளர். கா.

பதவுரை.

பொல்லா— கோரூபமான
வடிவு உடை— வடிவையுடைய
பேய்ச்சி— பூததையானவன்
துஞ்ச— மாளுந் படியாக
புணர்— தன்னில் தான் சேர்த்திருந்துள்ள
முலை— முலையிலே
வாய் மடுக்க வல்லானை— வாயைவைத்து
உண்ணவல்லவனாய்
மா மணி— நிலமணிபோன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையவன்

நாடுதிரேல் எல்— தெடுக்கிறீர்களாகில்
பல் ஆயிரம் பெரு } பதினாயிரம் தேவிமா
ந்தேவிமாரோடு } யொடே கூட
பளவம்— ஸமுத்தத்திலுலகன்
எறி— வீசாநின்றான்
துவரை— ஸ்ரீத்வாரகையிலே
எல்லாரும்— தேவிமாரெல்லாரும்
சூழ்— சுற்றுஞ் சூழ்ந்துநிற்க
சிங்காசனத்து— ஸிஹ்மாஸனத்திலே
இருந்தானை— எம்மக்களுந் யிருந்தானை

தமிழ் மொலவந்த பெய்ச்சொல் என்னுற்படியே மலேகொத்தப்பாட்டி மொகொத்த வடிவைவகொண் டு வருகையாலே தன்னில்தான் சேர்ந்திருந்துள்ள முலையிலே, அவள் முலேகொடானிடில் தரிபாதாளாங்கொண்டு “ முலைப்பா லுண் ” என்று கொடுத்தாற்போலே, தானும் முலை யுண்ணுவிடில் தரிபாதா லுங்கொண்டு பெரிய அபிநிலேசத்தோடே வாயைமடுத்த உண்ண வல்லவனை. “ உள்ளத்தினுள்ளே அவனையுறரோக்கி ” என்கிறபடியே வருகிறபோதே அவள் கந்தரிமமெல்லாம் திருவுள்ளத்திலே ஊன்றதரித்திருக்கச்செய்தே, அவள் தாயாகவே யிருந்து முலேகொடுத்தாற்போலே, தானும் பிள்ளையாகவேயிருந்து முலையுண்டு அவளைமு டுத்த ஸாமர்த்தயத்தைச் சொல்லுகிறது- வல்லானையென்று. மாமணிவண்ணனை. “ விட்டபா லமுதாவமுதுசெய்திட்ட ” என்கிறபடியே அவளுடைய விஷப்பாலை அமர்தமாகவமுது செய்து அவளை முடித்து, ஜகத்துக்கு சேஷியானதன்னை நோக்கிக்கொடுக்கையாலே, நீல ரத்தம்போலே உஜ்வலமான திருமேனியை யுடையவாயிருந்தவனை. மருவுமிடம் நாடுதிரேல். திருவுள்ளம் பொருந்தி வர்த்துக்கிறுஸ்த்தலம் தேடுகிறிகொளாகில்.

மூ.—வெள்ளைவிளிசங்கு வெஞ்சுடந்திருச்சக்கர மேந்துறையன்
உள்ளாவிடம் வினவிலுமக்கிறவம்மின் சுவரெரக்கேன்
வெள்ளைப்புரவிக் குரக்கு வெஸ்கோடித் தேர்மிசைமுன்புரின்று
கள்ளப்படைத்துணையாகிப் பாரதங்கைசெய்யக் கண்டாருார். எ.

பத்வரை.

வெள்ளை— வெண்மைமதி முண்டத்தாய்
விவரி— “ அதுபவ கைங்கர்யங்களில் ருசி
யுடையார் வாருங்கோள் ” என்று தன்
நவரியாலே அழையாதிக்கிற
சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜயத்தையும்
வெம்— வெவ்விதான
சுடர்— ஜ்யோதிஸையுடைய
திரு சக்கரம்— திருவாழி யாழ்வானையும்
ஏந்து— தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
கையன்— திருக்கைகளை யுடையவன்
உள்ள இடம்— இருக்குமிடத்தை
வினவில்— கேட்கிறிகோளாகில்
உமக்கு— உங்களுக்கு

உரைக்கேன்— சொல்லுகிறேன்;
வம்மின்— வாருங்கோள்;
வெள்ளை— வெளுத்த
புரவி— குதிரை ஓட்டி ருப்பதாய்
குரங்கு— வானமான [தான
வெல் கொடி— வெற்றிக் கொடியையுடைய
தேர் மிசை— (அர்ஜுனனுடைய) தேரி
ன்மேலே
முன்பு நின்று— அவனுக்கு ஸாரதியாய்
முன்னே நின்று
படை— ஸைன்யத்துக்கு
களளம் னுனை ஆகி— ஓர்நுந்ரிமத்துணையாய்
பாரதம்— பாரதபுத்தந்தை
கைசெய்ய— கையுமணியும் வருத்தாநடத்து

மான வெண்மையையுடைய, அதுபலகைவகையங்களில் ருசியுடையார் வாருங்கொள்ள என்று தன்தவரியாலே அழையாநிற்கும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும். வெஞ்சுடர் திருச்சக்கிரம். ஆச்சரிதவிரோதிகள் விஷயத்தில், லௌகிகாக்கிரி, நரகாக்கிரி, 'தண்ணீர்' என்னும்படி. வெவ்விதான சுடரையுடைய திருவாழியையும். ஏந்துகையன். அழகுக்கும் விரோதிரஸநத்துச்சு முடலாக ஸர்வகாலமும் பூவேந்தினும்போலே தரித்துக்கொண்டிருக்கும் திருக்கைகளை யுடையவன். உள்ளாவிடம்வினவில். வர்த்திக்கிற ஸ்த்தலம் கேட்கிறநிகொளாகில். உமக்கிறை வம்மின் சுவரேரக்கேன். வாருங்கொள், உங்களுக்கு அவன் வர்த்திக்கிறவிடத்துக்கு. அல் பமடையாளம் சொல்லுகிறேன்.

வேள்வியித்யாதி. சரணாகதனாய் தனக்கபிமதனான அர்ஜுனனுடைய, வெருத்த புரவியுண்டிருப்பதாய், வாரமான் வெற்றிக்கொடியையு முடைத்தாயிருக்கிற தேரின்மேலே அவனுக்கு ஸாரதியாய் முன்னேறின்று. கள்ளப்படைத்துணையாகி. கர்தரிமப்படைத்துணை. அதாவது-படைத்துணையாகிறவிடத்தில் இரண்டுதலைபு மறியும்படி செவ்வையிலன்றிக்கே, பகலையிரவாக்கியும், "ஆயுதமெனேன்" என்று ஆயுதமெடுக்கும், எதிரியுடைய உயிர்நிலை யைக்காட்டிக்கொடுத்தும் செய்தவை. பாரதம்மைசெய்யக்கண்டாருளர். பாரத ஸமரத்தைக் கையுமணியும் வகுத்துநடத்த அத்தாசயிலேகண்டவர்களுளர். எ.

மூ.—நாழிகைகூறிட்டுக் காத்துநின்ற வரசர்கடம்முகப்பே

நாழிகைபோகப் படைபொருதவன் நேவகிதன்சிறுவன்

ஆழிகொண்டன் நிரவிமறைப்பச் சயத்திரதன்நிலையைப்

பாழிலுருளப் படைபொருதவன் பக்கமேகண்டாருளர். அ.

பதவுரை.

நாழிகை— நாழிகையை

கூறிட்டு— விபலித்து

காத்து நின்ற— காத்துக்கொண்டு நின்ற

அரசர்கள் தம் } முகப்பே } ராஜாக்களுக்குமுன்னே

நாழிகை— பகல் முப்பது நாழிகையும்

போக—போயிற்றென்று தோற்றும்படியாக

படை— திருவாழியாழ்வானைக்கொண்டு

பொருதவன்— பொருதவனான

தேவகிதன்— தேவகிப்பிராட்டியினுடைய

சிறுவன்— பிள்ளையாய் [வன்று

அன்று—அவர்கள் காத்துக்கொண்டு நின்ற

ஆழிகொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு

இரவி— ஸுராயனை

மறைப்ப— மறைக்க

சயத்திரதன்— ஜயத்திரதனுடைய

தலையை— தலையை

பாழில்— பாழி பள்ளத்திலே

உருள— உருளும்படி

படை— அம்பாலே

பொருதவன்— பொருத அர்ஜுனனுடைய

பக்கமே— அருகே

கண்டார்—உளர்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. நாழிகையித்யாதி. "ஜயத்திரதனை அஸ்தமிப்பதற்கு முன் னே கொல்லக்கடவேன்" என்று அர்ஜுனன் பாரதிஜ்ஞைபண்ண, அதுக்கிடமறும்படி ஒரு

“ நீங்கள் இன்னதனைநாழிகை காத்துக்கொள்ளுங்கோ, நாங்கள் இன்னதனைநாழிகைகாத்துக்கொள்ளுகிறோம் ” என்று பகல்முற்பது நாழிகையும் இவனுக்கு ஒருநவீஷு வாராதபடி காத்துக்கொண்டிருப்பது அந்நாள் மஹாசுரனான ராஜாக்கள் தங்கள்முன்னை நாழிகைபோதப் படைபொருதவன் தேவகிதன்சிறுவன். பகல் நாழிகை முற்பதும் போய்த்தேனது தோற்றம்படியாகப் படைபொருதவனான தேவகிபுத்தன். நாழிகைபோதப் படைபொருதவாயவது திருவாழியைக்கொண்டு ஆதித்யனைமறைக்கை. அதுதான் முன்சொல்லப்படாநின்றதே. கிழப்பாட்டில், “ திருச்சக்கரமேந்துகையனுள்ளிடம் வினவில் ” என்றும்போலே, இங்கும், “ தேவகிதன்சிறுவன்-உள்ளிடம்வினவில் ” என்று கூட்டிக்கொள்வது. அடிக்கடி- பூர்வோத்தரங்களுக்குச் சேரவேண்டுகையாலே.

ஆழிகோண்டன்றிரவீமறைப்ப. அப்படி அவர்கள் காத்துக்கொண்டு நின்றவன் பகல்நாழிகை சென்றதாகத்தோற்றம்படி நினைப்பிற்று காப்பாற்றுகையும்திருவாழியைக் கொண்டு ஆதித்யனை மறைக்க. ஏய்த்திரதூனித்யாதி. “ ஆதித்யனஸ்தமித்தான் ” என்று அவனைக் குழியினின்றும் அவர்கள் கிளப்பி திறத்தினவளவிலே, இருள்பரப்பின திருவாழியைப்பிடித்து, ஜபகரதனுடைய தலையை பாழியிலேகிடந்துருந்தபடி அம்பலலேபொருத அர்ஜுநனுடையவருகே கண்டாருள். நிவந்திகதேஜோபுபமான திருவாழியை ஆதித்யனைமறைத்தால் லோகத்துக்கு மிகவும் வெளிச்செறிப்புண்டாமித்தனையன்றே, “ ஆதித்யனஸ்தமித்தான் ” என்னும்படி. கண்களுக்கு இருண்டதோற்றுவா நென்னென்னில்; இந்த ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸு கண்ணிலே முகக்கலாம்படி அவ்வுபத்திருக்கையாலே தமஸ்ஸுப்போம்படியாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே, திருவாழியாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸு நோர்கொடுநேர் கண்கொண்டு பார்க்கவொண்ணாதபடி மிக்கிருக்கையாலே பளபளத்துக் கண்ணை யிருள்பண்ணிற்று. இதுதான் “ ஆழியாலங்கன்றாழியை மறைத்தான் ” என்கிறவிடத்திலே பூர்வர்களாருளிச்செய்தார்களிறே.

மு.—மண்ணுமகையு மறிகடல்களு மற்றுமியாவுமெல்லாம்

திண்ணம் விழங்கியுமிழ்ந்ததேவனைச் சிக்கனாடுதேரேல்

எண்ணற்கரியதோ சேனமாகி யிருநிலம்புக் கிடந்து

வண்ணக்கருங்குழன் மாதரோடு மணந்தானைக் கண்டாருள். கூ.

பதவுரை.

மண்— பூமியும்

மலையும்— மலைகளும்

மறி— அலை யெறிசிற

கடல்களும்— ஸமுத்தரங்களும்

மற்றும்— மற்றுமுண்டான

யாவும்— எல்லாப்பொருள்களுமான

எல்லாம்— இவை எல்லாவற்றையும்

சிக்கன— ஊற்றத்துடனே

நாடுதீர் ஏல் - ;

எண்ணற்கு அரியது— நினைக்க அரிதான

ஓர்— ஒப்பற்ற

ஏனம் ஆகி— மஹாவராஹமாய்

இரு நிலம்— பெரியபூமியை

புக்கு— ப்ரளயத்திலே முழுதி

குதல்— கந்திபெயர் ப
பாதலோடு— பூநீ நூல் பிடிப்பதோடு

மணத்தால்— திரவணம் புறந்தவனை
கண்டார் உள்.

வயர். ஒன்பதாம்பாட்டி. மண்ணுந் தின்பாதி. வர்வாதாசையான பூரிபும், அது
தனக்காதுபாசான பர்வதங்கடும், பூமிக்குவகையாகச் சூழ்ந்து திரவமற்றெழுந்தாங்கடும்
மற்றுமுண்டான வர்வாதாத்திசைமுடான இவைபெயல்லாவற்றையும். திண்ணம்விழுக்கி
உமிழ்ந்ததேயின், தீர்க்காஜாலிகரைப் போலன்றிக்கே, நிச்சயமாகப் ப்ரளயத்திலழியாதபடி
திருவயிற்றி ஊள்வேவைத்து, ப்ரளயம்கழித்தவாதே வெளிவரிகாண உமிழ்த்து, இப்படி,
மகிபவர்க்கத்தி ஊடைய சக்திணத்தையப் பண்ணுணையால் வந்தபுகர், வடிவிலே தோற்றும்
படியிருத்தவனை. சிக்கலாடுதேரேல். மேலெழுக்கேடி “கண்டலோம்” என்று பிற்றுகை
யன்றிக்கே, “கண்டேவிலேனும்” என்று உற்றத்தானே தேடுகிறகொளாகில்.

எண்ணற்கியதிதோரேனமாகி. அபுகாலும் வடிவிற்பெருமையாலும் மநஸ்ஸாலே
பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடி யிருக்கையாலே, அந்விதியமான மஹாவா ஹமாய். இரு
நிலம்புக்கிடந்து. மஹாபர்துவியை ப்ரளயத்திலேமுழுதி அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டுவிடு
வித்தெடுத்து. வண்ணம் திபாதி. தன் லுடைய அபிமானத்தர்ப்புணையான பூமியை,
இப்படி ப்ரளயத்தினின்று மெடுத்தமைமையக்கண்ட ஹர்ஷத்தாலே, அதுக்கு அபிமானியான
பூபூமிப்பிசாட்டி வந்தனைக்க, அபூமியதாய்க் கறுத்திருந்துள்ள திருக்குழலை அடைய
வனோடே கலந்தவனைக் கண்டாராவர். கூ.

அ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—கரியமுகில்புரைமேனி மாயனைக்கண்ட சுவரேரத்துப்
புலிமுகஞ்செய்து செந்நெலோங்கிவிளை கழனிப்புதுவைத்
திருவிற்போலிமறைவாணன் பட்டர்பிரான் சொன்னமலைபத்தும்.
பரவுமனமுடைப் பத்தருள்ளார் பாமனடி சேர்வர்களை. ய.

பதவுரை.

கரிய முகில்— காவமிகத்ததை
புரை— ஒத்த
மேனி— வடிவையுடையனும்
மாயனை— ஆச்சர்ய குணசேஷி. தபுத்தனை
கண்ட— பார்த்த
சுவடு— அடையாளங்களை
உரைத்து— சொல்லி
செந்நெல்— செந்நெற்பயிர்களானவை
ஒங்கி— உயர்ந்து [தலைவனைக்கி

திருவின்— பூநீவைஷ்ணவ பூநீயால்
பொலி— விளங்காநிற்பாராய் [கரான
மறைவானான்— வேதத்துக்கு நிர்வாண
பட்டர்பிரான்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மலை— சொல்மாலையான
பத்தும்— இப்பத்தையும்
பரவும்— பேசும்படியான
மனம் உடை— மநஸ்ஸையுடைய
புத்தர்த்தனைத்— மந்தையுடைய

வயா. பத்தாப்பாட்டு. கரியழுதில்புரைமேனிமாயினே. காள்மேகம்போன்ற வடி-
வையுடையனாய், அஞ்சர்ப்பாண குணசேஷ்டிதங்களை யுடையாளுவான். கண்டவனோத்து.
“காணவேணும்” என்று தேடுகிறவர்களுக்கு, கண்டவனையானவர்களைச் சொல்லி. தேடுகிற
வர்களுடைய அவஸ்தைதபையும், கண்டவர்களுடைய அவஸ்தைதபையு மடைந்துபெயின்று
தாமோரிதே. புரலியித்பாதி. செந்நெற்களானவையுயரவனாந்து கதிர்க்குத்தாலே குவினை
முதம்போலே தலைவனாகி விளையாநின்றான் கழனிசையுடைய ஸ்ரீவல்லிபுத்தூருக்கு நிர்
வாஹகராய், “பாடனைப்பயி லும் திருவுடையார்” என்கிறபடியே பகவதானந்திபுடையான
ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயால் மிக்கிருப்பாராய், * வேதப்பயன் கொள்ளவல்லவராகையாலே
வேதத்துக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த மாலைபா னளிப்பத்தையும். பரவு
மித்பாதி. பரிதிபரவச்சாய்க்கொண்டு அடைவுகெடப்பேசும் மரல்சையுடைய பக்தராயுள்
ளவர்கள். பரமனடிசேர்வார்களோ. காண் கைக்குந்தேட வேண்டாதே நித்யாநுபவம் பண்ண
லாம்படி, ஸர்வஸ்மா த்பரனுவனுடைய திருவடிசைச் சேரப்பெயுவர்கள். ... ம.

பெரியஜீவர் திருவடிகளை சரணம்.

அடிவரவு.—தநீர் நாந்தகம் கொலை தோயம் நீரேனு பொல்லா
வேள்ளோ நடந்திகை மன்ன கரிய வலம்பா.

—(*)—

ஆதிறுமொழி நம்-க்கு, பாட்டு-உட்கு.

—(o)—

நாலாம்பத்து - இரண்டார் திருமொழி - அலம்பா லெருட்டர், பரவேசம்.

அ. கர்ஷணவதாரகுண சேஷ்டிதங்களை நெடுக அநுபவித்துக்கொண்டு போந்து,
அந்நாடனை சாமாவதாரகுண சேஷ்டிதங்களையும் அநுபவித்தவருந்தாம், “தத்தவதாரகி
சிஷ்டனான ஸர்வேசுவரனைக் கண்ணாலேகண்டு அநுபவிக்கவேண்டும்” என்னும் அபேகை
பிறந்து தமக்கு ஒருபுடை நடந்து செல்லுகிறபடியையும், தமக்கு மாநலாநுபவ வைசத்தப்
தாலே அவஸ்தைனைக் கண்ணாலே கண்டாற்போலே ஒருபுடை பாகாசிக்கிறபடியுமநுஸந்
தித்து, அவையிரண்டையும் “அவனைக்காணவேணும்” என்று தேடுகிறார் சிலரும், “அப்
படிதேடுகிறிகொளாகில் கண்டார் சிலருவர்” என்று சொல்லுகிறார் சிலருமாக, தம்மை இர
ண்டுமவகை பாக்கிக்கொண்டு பெயிசுராய் நின்றார்-கீழ்: “அவதாரத்தரங்கன்னைக் கண்
னாலேகண்டநுபவிக்கவேணும்” என்னும் ஆசைபிறந்தாலும் பெருக்காறுபோலே அவை
தத்தகாலத்திலுள்ளார்க்கு அநுபாவியமாய், பிற்காலத்திலுள்ளார்க்குக் கிடையாததாயி ருக்கிற
படியையும், “பிள்ளைநர்வனங்குஞ்சோதி” என்கிறபடியே அவதாரத்தில் பிற்பாடான
வர்களுக்கும் இழக்கவேண்டாதபடி ஸர்வேசுவரன் அர்ச்சாவதாரமாய்க்கொண்டு உகந்தரு
ளின நிலங்களிலே அந்த அவதாரகுண சேஷ்டிதங்களெல்லாம் பாகாசிக்கும்படியாக எழுந்த
ருளி நிற்கிறபடியையு மநுஸந்தித்து, உகந்தருளின நிலங்களிலே அவனை யநுபவிக்கக்

படிபை அதுபலிபாசிறகச்செயதே, தத்விஷயத்திலும் ததியவிஷயமே ப்ராபய்த்தகருசா
மாவதிபாக அறுதியிட்டிருக்குமவாண்கயாலே, * கிளரொரியிளமையில் ஆழ்வரதுபயித்
தூற்போலே, “ அங்கேயெழுந்தருளிகிற்கிற அழகரினங்காட்டில் அவர் வீரும்பி யெழுந்த
ருளிகிற்கிற திவ்யஸ்தநலமான திருமலையே ப்ராபயம் ” என்று அநுஸந்தித்து, அத்திரும
லையினுடைய வைபவத்தை பற்றுமுகமாகப்பேசி யதுபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில்... *

மூ.—அலம்பாலேருட்டாக் கொன்றுதிரியு மர்க்கணைக்
குலம்பாழ்ப்பேத்துக் குலவிளக்காய்நின்ற கோன்மலை
சிலம்பார்க்கவந்து நெய்வமகளிர்க ளாடுஞ்சீர்ச்
சிலம்பாறுபாயிற் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. க.

பதவுரை.

தெய்வம் மகளிர்கள்— தேவஸ்தரீகள்
சிலம்பு— பாத்தச்சிலம்புகள்
ஆர்க்க— ஓலிக்கும்படி
வந்து— பூலோகத்திலே வந்து
ஆடும்— தோடா நின்றாள்
சீர்— பெருமையைபுடைய
சிலம்புஆறு — திருச்சிலம்பாறு எனது
பாயும்— இடைவிடாமல் பெருகாநிற்பதாய்
தென்— அழகியதான [லேபானது;
திருமாலிருஞ் சோலை— திருமாலிருஞ் சோ

அலம்பா— ப்ராணிகளை அலைத்தும்
வெருட்டா— பாயப்படுத்தியும்
கொன்று— கொன்றும்
திரியும்— திரியாநின்றாள்
அர்க்கரை— ராக்ஷஸர்களை [பாழ்ப்புகறி
குலம் பாழ்ப்பித்து — ஸகடும்பமாகப்
குலம்— இக்திவாகுவம்சத்துக்கு
விளக்காய் நின்ற— ப்ராசாகதனாய் நின்ற
கோன்— ஸர்வஸ்வாமிபானவன் நித்யவா
ஸம்பண்ணுநிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. முதற்பாட்டி. அலம்பா. ப்ராணிகளையிருந்தவிடத்திலிருக்கவொண்ணாதபடி.
அலைத்து. அதாவது- “ இவர்கள் கீழ் நமக்கு வர்த்திக்கப்போகாது, எங்கேயோவோம் ”
என்று நின்று நெய்ப்பும்படி பண்ணுகை. வெருட்டா. வெருளப்பண்ணி. அதாவது- நங்க
ளுடைய உகர்வெஷங்களுையும் உகர்வ்பாபாரங்களுையும் கணிப்பாப்பிடும்படி பண்ணுகை. அன்
றிக்கே, “ அலம்பா வெருட்டா ” என்றதுக்கு ஆரவாரித்துச் சிவிட்கைகளைத்து அஞ்சப்
பண்ணி மென்னவுமாம். கொன்றுதிரியும். அவ்வளவுமன்றிக்கே, கொலைக்கஞ்சாமல் கொ
ன்று, அதுதானே பாத்ரையாய்த் திரியாநிற்கும். அர்க்கரை. கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாவ
ற்றுக்குமடியான ஜம்மந்தையுடையவர்களை. கள்ளர், பள்ளர், வலையர் முதலானார்க்கு ப்ரா
ணிகளை அலைக்கையும் பயப்படுத்துகையும் கொல்லுகையும் ஜம்மஸித்தமாய் வருமாபோலே,
இவர்களுக்குமிது ஜம்மஸித்தமாய் வருமாய்த் தன. கரதுஷணைதிகளும் ராவணைதிகளுமான
ராக்ஷஸர் தரைலோகப்பத்தையும் இப்படி பிடித்துக்கொண்டிறே திரிந்தது. குலம்பாழ்ப்பேத்து.
அவர்களை நிரஸிக்கிறவிடத்தில் அவர்கள் தங்களாவன்றிக்கே மறுகிளையறும்படி சூட்டிக்
கொலையாகவறுத்துப் பொருகையாலே, குலமாகப்பாழ்ப்பட்டுப் போம்படிபண்ணி. ஸ்ரீவிபி
ஷணனும் அவனோடே சேர்ந்தவர்களும் அவர்களுக்குக் கூட்டல்லர்களிறே. “ பொல்லாவர்க்
களைக் கிள்ளிக்கோந்தானே ” என்றது- “ நல்லவர்க்கருமுண்டு ” என்று திருவுள்ளம்பற்றி
யிறே. “ இலங்கை யரக்கர்க்குலம் முருகுதிர்க்குதிரான் ” என்றிறே வர்வாரும். ஸம்பலக

இச்சுவாகுவம்சம்பனாக விரிவாந்து, பெருமான் வைக்கொண்டருளினபோதே அந்தஜம்மந்தாணம் மாநிலப்போய்த்திறை. ஆகையால், “குலம் பாழ்ப்படுத்து” என்னக்குறையில்லை. குலவிளக்காயிரின்று, ராவணன் இக்கலியாணப்பண்ணினவன்று தொடங்கி ஒளிமழுங்கிக்கிடந்த இச்சுவாகுவம்சம், பெருமான் நெருவாழ்ந்து, ராவணனாகனைக் கிழங்கெடுத்துப்பொகட்டபின்பாய்த்துப் பரகாசமாய்த்து; ஆகையாலே, குலத்துக்குப் பரகாசகனாய் நின்றவென்கிறது. “வெங்கதி ரொன் குலத்துக்கேதாய்வினக்காய்த்தோன்றி” என்றாரிதே- ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமான். இவர்களுடாம் உபேசத்திறைபுகம் ஏககண்டரிதே. கோண்மலை, ஸ்வஸ்வாமிபாணவன் நித்யவாணம் பண்ணுகிற தேசம். “குலவினக்காய் நின்றகொண்மலை” என்கையாலே- இன்னம் அந்நா னெத்த விபேதிகளை நினைந்து ஆச்சிதசக்திணம் பண்ணுகைக்காக எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்து தனமென்கிறது. ஆகையால், ஸ்வஸ்வாமிதவம் வீறுபெற்றது- இங்கேயிதே.

சிலம்பார்க்கவந்து தேய்வகதளிர்களாமே. முன்பு - நேவஸ்திரிகள் திருச்சிலம்பாற்றில் ஸ்ராமம்பண்ணவரும்போது ராவணனாகளுக்கு அந்தி சிலம்பொழிந்ததும் † பஞ்சடைபிட்டும் வருவர்களாய்த்து; இப்போது- அந்நாணந்திரிகே, அசக்கரைக் குலம்பாழ்ப்படுக்கையாலே, சிலம்புகள் நவகிக்குப்படி வந்து, நேவஸ்திரிகளானவர்கள் ஸ்ராமம்பண்ணுகிறதே. இவர்கள் வறுக்காக இப்படி ஸ்ராமம்பண்ணுகிறதென்னில், ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பிருந்து ஸ்ராமமாக, சாஸில் நீர்மாண்டாற்போலே, முன்பு ஆர்ஜித்தபுண்பம்மாண்டால், தேய்க்கொள்ளும்நேசம் இது வாய்த்து. சீரிப்பாதி. இப்படியிருந்துள்ள கௌரவத்தையுடைய திருச்சிலம்பாறானது அ விச்சிந்த ஸ்ரோதோரூபேன ப்ரவஹியாதிற்கும், (௩) “கவசித்தவரிதகாமிநி க்வசமந்தாமந்தாலஸா” என்றிதெய்வகி ஒருச்சிலாகந்தாலே திருச்சிலம்பாற்றி னுடைய கதியைவாணித்து அருளிச் செய்தாரிதே- ஆம்வான். தேன்திருமாலிருஞ்சோலையே. தேன் என்று- அருகாதல்; தெற்குத் திக்கிலையான வென்னுதல். “மால்” என்றும், “இருமை” என்றும்பிரண்டும்- பெருமைக்குவாசகமாய், சோலையினுடைய ஓக்கந்தையும் பரப்பையும் சொல்லுகிறது. இப்படி இருக்கிறசோலைகளை அடைத்தாலையாலே மாலைநெஞ்சோலையென்று அத்தேசத்துக்கு நிரூபகம். * வசகிரிபிதே. க.

மு.—வல்லாளன்றோளும் வாளாக்கன் முடியுந்தங்கை
பொல்லாதமுக்தும் போக்குவித்தான் பொருந்துமலை
எல்லாவிடத்திலு மெங்கும்பரந்து பல்லாண்டொலி
செல்லாநிற்குஞ் சீர்த்தேனிலிருமாலிருஞ்சோலையே. உ:

பதவுரை.

பல்லாண்டினுலி-மங்கலாசாஸநத்வரியானது | எங்கும்— திருமலையின் பரப்பெங்கும்
எல்லா இடத்திலும் — எல்லாநிடங்களிலும் | பரந்து — பரவி

(க) “விபீஷணஸ்து தர்மாத்தமா நதுராக்ஷஸசெஷ்டிநம:” (உ) “ஆக்பாஹிமம தத்தவேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்.” † பஞ்சடைபிட்டும் - சிலம்பு நவகியாதபடி. பஞ்சை அநிலே அடைத்துக்கொண்டுகொண்டபடி. (௩) “கவசித்தவரிதகாமிநி க்வசமந்தாமந்தாலஸா”

பூ.—தக்கார்மிக்கார்களைச் சஞ்சலஞ்செய்யுஞ் சலவரைத்

என காலமும்— எப்போதும்
சென்று— போய்
சேவித்து இருக்கும்— திருவடிதொழுதிரா
நின்னுள்ள
அடியரை— தாஸபூதர்களை
அு கான் நெறியை— அந்தக் காட்டுவழியி
னின்றும்
[காடு-பாவக்காடு.]
மாற்றும்— தவிர்ப்பிப்பதாய்
தண்— ஸம்ஸார தாபஹரமர்ன
மாவிருஞ்சோலை-;
தத்தார் — ஏம்பெருமாளுடொக்க க்ருபை
யொத்திருக்குமவர்களையும்

மிக்கார்களை—எப்போதுமொக்க அதுகர்ஹ
சீலராயிருக்கையாலே அவனிலுங்
காட்டில் மேன்மை யுற்றிருக்கு
மவர்களையும்
சஞ்சலம் செய்யும்— திருவுள்ளம் கலங்கப்
பண்ணுகிற
† சலவரை— ப்ரதிகூலரை
தெக்கு ஆம்— தென்திக்கிலேயான
நெறியே— யமலோகத்தின்வழியே
போக்குவிக்கும்— போம்படி பண்ணுநின்
றுள்ள
செல்வன்— ஸ்ரியப்பதி வர்த்திக்கிற
பொன்— ஸ்பர்ஹணீயமான
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. தக்கார். ஈசுவரனோடொக்க க்ரபையொத்திருக்குமவர்கள். தக்கார். ஈசுவரனுக்குத் தகுதியானவர்கள். அதாவது- நீனைவு ஒன்றாயிருக்கை. “ ஸர்வாத் மாக்களு முஜ்ஜீ விக்கவேணும் ” என்கிற க்ரபை ஒத்திருக்கை. மிக்கார்களை. அவனைப்போலே ஸ்வதந்தரராய், அபராதங்களைக் கண்டவாறே “ கூறிவாழி ” “ நகூலாழி ” என்கையன். திக்கே, எப்போதுமொக்க அதுகர்ஹசீலராயிருக்கையாலே அவனிலுங்காட்டில் அதிகராயிருக்குமவர்களை. ஆகையிறே - இவர்களைப்பற்றுமிடத்தில் புருஷகார நிரபேக்ஷமாகப் பற்றலாயிருக்கிறது. “சலிப்பின் நியாண்டெம்மைச் சன்மசன்மார்தாம் காப்பர்” என்கிறபடியே- ஆச்சரியித்தவர்களை சலநமற்றோக்குவாரும், “ வருமையு மிம்மையும் நன்மையளிக்கும் விராக்கள் ” என்று இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் ரக்ஷிப்பாரும் இவர்களேயிறே. ஆகையால், ஈசுவரனருளிலும் இவர்களருளிறே நன்றாயிருப்பது. “ நல்லருளாயிரவர் நலனேந்தும் திரு வல்லவாழ் ” என்னக்கடவதிறே. சஞ்சலஞ்செய்யும் †சலவரை. பகவதவிஷயத்திலே வைத்த நெஞ்சைக் கலங்கப்பண்ணும் க்ர்த்ரிமரை. ஸ்ரீதண்டகாரணயவாஸிகளானரிஷிகள் பகவத் த்யாரம் குலைந்து (க) “ வஹிவஸ்யுஸரீரானி ” என்று உடம்புக்கு மன்றும்படியாய் தத்திறே - ராக்ஷஸர்கள் கலக்கினபடி. சலவர் - அதுகூலரைப்போலேயிருந்து ப்ரதிகூல்யம் பண்ணுமவர்கள். தேக்காநெறியே. நரகத்துக்குப்போம்வழியே. யமபுரம் தக்ஷிணதிக்கிலே யாகையாலும், நரகத்துக்குப்போவார்போவது அவ்வழியாலே யாகையாலும் “ தெக்கா நெறி ” என்று-யாம்யமார்க்கத்தைச்சொல்லுகிறது. போக்குவிக்கும். மீட்சியில்லை. செல்வன். இப்படியேபோம்படி பண்ணுகைக்குஹது - ஸ்ரியப்பதியாகையிறே. “ அசுரர்க்குத் தீங்கிழைக்கும் திருமால் ” என்னக்கடவதிறே. ராவணதிகளைக் கொல்லுகைக்கு தபஸ்ஸுபண்ணு மவனிறே. பொன்மலை. இப்படியிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற ச்லாக்யமான திருமலை.

† “ சலவர் ” என்றது- சலத்தையுடையவர் என்றபடி. சலம் = மலு; கபடம், ஆத்தையுடையவர் = க்ர்த்ரிமர். (க) “ ஏஹிபச்யசரீரானி. ”

சோலையே. துட்பமாவது - ஸம்ஸாரதாபத்தை ஆற்றாமதாயிருக்கை. அழகர், பாதிகூலகை
 * நெக்காசெறியே போக்குவிப்பர்; நிரும்மலையாழ்வார், அநுகூலகை * அக்காசெறியை மரத்
 துவிப்பர். “ பிணியியுடாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்தாயன் ” “சமன்கொள்ளிதேதும் துட
 ங்குன்றம் ” என்னக்கடவநிறே. அழகரைப் பற்றுக்கையிலும் *அபன்மலை யடைவதனுநிறே
 கருமம்.

மூ.—ஆனாய்க்கடி யமைத்தலிழவை யமர்த்தம்
 கோனார்க்கொழியக் கோவர்த்தனத்துச் செய்தான்மலை
 வாணாட்டினின்று மாமலர்க்கற்பகத்தோத்திழி
 தேனாறுபாயுந் தேன்றிருமாலிருஞ்சோலையே. ச.

பதவுரை.

வாண்நாட்டில்—ஸ்வர்க்கிலோகத்திலுள்ளதாய்
 மா— ச்லாகப்பமாவ
 மலர்— பூக்களையுடைத்தநான
 கற்பகம்— கல்பவர்க்குத்தின்
 தொத்திலின்று— பூங்கொத்தில் நின்றும்
 இழி— பெருகாதின்றுள்ள
 தேன்— தேனானது
 ஆறுபாயும்— ஆறுபக்கொண்டு ஓடாவிற்றை
 தேன்— அழகையுடைப
 திருமாலிருஞ்சோலை—
 ஆன்— பசுக்களையுடைய

ஆயர்— இடையர்கள்
 கூடி— நிரண்டு
 அமைத்த— (இந்தாறுக்காகச்)சமைத்த
 விழவை— ஆராதனைநாற்பதை
 அமர்த்தம்— தேவர்களுடைய
 கோனார்க்கு— சாஜாவான இந்தாறுக்கு
 ஒழிய— ஆநாமல்
 கோவர்த்தனத்து— கோவர்த்தனநிகராட்டிடி
 செய்தான்— செய்தவனுடைய
 மலை— நிரும்மலையாம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஆனாயித்பாதி. கோதநசான இடையர், வர்ஷார்த்தமாக
 வத்ஸரந்தோலும் ஒரு நிவஸம் இந்தாண ஆரதித்துப்போக் கடவுள்களாய், அழகர்க்குடனாக
 அவர்கள், வாசல்கள்தோலும் ஆக்கியெழுந்துச் செல்லுகிறபடியைக் கண்டு, “ நிக்ஷன்செய்
 கிறதென்? ” என்று கேட்க; “ வர்ஷார்த்தமாக இந்தாறுக்குச் சோறியெய்யாபிடுக்கும் ”
 என்ன; “ நாம்பிறந்து வளருகிறவிலே ஒரு தரவயத்தை ஒருதேவதார்த்தம் கொள்ளுநை
 யாகாதென் ” என்றுகினைத்து அந்ததலிலக்குகைக்காக, “ இந்தாறுநிறவனெவன், அவனை
 நீங்கள் சுண்டரிவதுண்டோ, அவன்றன் நிக்ஷவிட்டசோற்றை உண்ணக்கண்டறிவி
 கோளோ, ஒன்று மறியிகோளாரிருந்திகோள்; ஆனாயின்பு, மேகங்களுக்கும் வந்துபடிந்து
 வர்ஷிக்கும்ஸ்தாநமாய், என்றுமொக்கப் பசுக்களுக்குப்புல்லும் தண்ணீருமுண்டாய், நமக்கு
 மறைக்கும் காற்றுக்கு மொதுங்கிடமாய், கோக்களை வர்ந்திப்பிக்கையாலே “ கோவர்த்
 தம் ” என்னும் பேரையுடைத்தாரிருக்கிற இம்மலையன்றோ நமக்குத்தெய்வம், இதின்

பத்துறுக்கொடி கேவலக்கொடிப் பூப்பிடுகொன்று மேதத்தந்தை அடிப்படையார், தம்மைப் பொய்ச்
பொயிப நிலைத்திருக்குமனர்க்கொழிப, அசேதமாயி நுப்பதொரு பர்வதபான கேவலக்
தந்தை உயம்படி செய்தவனுடையமீல். அப்படி தம்மைப்பொய்ச்சத்திலே ஒதுங்கினவர்களை
அர்ப்பிசேஷமாகப்படி கொக்கி, திருப்பொய்நவர்க்கு விசேஷமாக்குறைக்காத அவனெழுந்
தருளி மிருக்கிறதேசமென்கை.

வாளுட்டிஷித்யாதி. ஸ்வர்க்கலோகத்தில் தின்றும், பெரிப பூக்களைபுடைத்தால
கப்பதத்தினுடைய பூக்கொத்துக்களினின்றும் கிழ்கோக்கி பர்வதவிபா சிவனுள்ள தேவனு
ஆறும்ப்கொண்டு பாம்பி தடாவிக்கு மருகையுடைய திருமகிருந்த சேசன்வென்கை. 3.

மு.—ஒருவாரணம் பணிகொண்டவன் பொய்கையில் கருதன்ற

ஒருவாரண முயிருண்டவன்சேன் மறையுமலை

சுருவாரணக் தன்பிடிமுற்றோடக் கடல்வண்ணன்

திருவாரணகடத்தியுத் தன்னமாவிருஞ்சோலையே. ௫.

பதவுரை.

கரு வாரணம்— கறுத்த ஆணையானது

தன்— தன்னுடைய

பிடி— பிடியானது [பேசல]

அறந்து— தன்னைவிட்டு

இட— பரணைய பொறுத்தாலே கடுகடையி

ட்டுப் போகப்புகுதலானே

கடல்வண்ணன் } “கடல் வண்ணன்மே லா
திரு ஆணை கடற லை” என்று சொல்ல,

திரியும்— அப்புகழ் போகமாட்டாமேயினா

கின்றவன்

தன்மாவிருஞ்சோலே—

பொய்கையில்— பெரிபலாப்பேத்திலே

ஒரு வாரணம்— ஒப்பற்ற ஸ்ரீ கஜேந்திரபுத்

வா னுடைய

பணி— கைக்காய்த்தை

கொண்டவன்— ஸ்ரீகிருத்தருவினானது

கருதன்னன்— கருணையுடைய [தின]

ஒருவாரணம்—ஒராவாரண சூவலையேடத்

வாயி— வாயினா

உண்டவன்— முடித்தவன்

சென்று— எழுந்தருளி

உதையும்— வந்திடுக்கிற

மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. ஒருவாரணம் பணிகொண்டவன் பொய்கையில். சூபத்
தாலே கஜேந்திரபுதிலே பிறந்திருக்கச் செய்தையும், பர்வதம் ஸ்மர்தி சூலையாமையாலே,
மிகவும் பகவத்பக்தியை யுடைத்தாய் திருப்படித்தாமம் பற்றி இட்டுத்திரியாதிக, ஜகத்
திலே ஒருபூமலர் கிடையாதபடி. வர்ஷாபாவமாய் வரண்டவனானிலே, “எங்கேயொரு
பூக்காணலாம்” என்றுதேடித் திரிபச்செய்தே “மெய்யம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை”
என்கிறபடியே மூரத்திலே ஒருருளிரந்த சோலையும் பூத்த பொய்கையுமாய்த் தோற்றக்
கண்டு ஒடிச்சென்று “உள்ளே னுஷ்டஸத்தவங்கிடக்கிறது” என்றறிபாமலிழிந்து “காம

“திருப்பன்னித்தாமமென்று - திருத்தூதப்” என்று அருப்பத விளக்கத்தில்
காண்கிறது.

மேலாகக் கருத்துக்கு ஒரு “கறையடிக்கானவல்லோமே” என்று கிடக்கிறதொரு முதலேவந்து காலைப்பிடித்துக் கொள்ளுகையாலே, அது நீர்க்கிழங்கு, தான் கரைக்கிழங்கு, இங்ஙனே நெடுங்காலம் தின்றலேந்து தன்னுற்செய்ப் லாவதற்றவாறே, திருவடிகளை நினைத்துக் கூப்பிட்டீதாரானையை, அந்தத்வரி வழியே அதித்வரையோடே அது இடர்பட்ட பொய்கையிலே சென்று முதலையின் வாயினின்றும் ஆனையை விடுவித்து, அதின் கையிற்றூ செவ்வி யழிபாமல் திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டு அடிமை கொண்டவன். கஞ்சனித்யாதி. “தீயபுத்திக்குஞ்சன்” என்கிறபடியே - தூர்ப்புத்தியான கம்ஸன், ஆஸூர பரகர்திகளை பரச்சந்தரூபராக்கி வரவிட்டு பஹுமுகமாக நலியப்பார்த்தவளவில், வந்தவர்களொருவரும் விசேஷம் சொல்லவும் மீண்டுசெல்வாணாக் காணாமையாலே, “இனி இதுகொண்டு இவனை வெல்லப்போகாது” என்று விட்டு, “வில்லிழவுக்கென்று அழைத்து நலியக்கடவோம்” என்று தன்னுடைய மந்திரிகளில் அதுகூலரான அக்ரூரை வரவிட, அவரும் வந்தழைத்துக் கொண்டு போகாநிற்கச்செய்தே, வழியிலே நலிவதாக மதகரமான தர்வயங்களைத் தீற்றிப் பிச்சீசெற்றி “புகுவாய் நின்றபோதகம்” என்கிறபடியே - புகுகிற வாசலிலே நிறுத்திவைத்தீதாரானையை மதியாமல்சென்று அடர்த்து, அதினுடைய கொம்புகளைப் பிடுங்கிப் பரானையை முடித்தவன். சென்றுறையும்மலை. தன்னுகப்பெல்லாம் தோற்றும்படி வந்து, “நங்கள் குன்றம் கைவிடான்” என்கிறபடியே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறமலை. ஆறுகூலய முடையதோரானையை ரகசித்து, ப்ராக்ரூலயம் பண்ணினதோரானையை நிரஸித்தவன் வர்த்திக்கிறதேசமாஸகயாலே, அதுகூலமான ஆனைகளெல்லாம் வர்த்திக்கும் தேசமாய்த்து, “மழக்களிற்தினஞ்சேர் மாலிருஞ்சோலை” என்னக்கடவதிதே.

கருவாரணம். கறுத்த நிறத்தையுடைய ஆனையானது. தன்பிடிதுறந்தோட. இந்தி ருத்தைக் கண்ட தன்னுடைய படியானது, “நம்மையொழிய வேறேகலந்து பெற்ற நிறமாயிருந்தது” என்று ப்ரணய ரோஷத்தாலே தன்னை ஸந்யஸித்துப் புரிந்து பாராமல் கடுகடையிட்டுப்போக. இப்படி இது ஓடப்புக்கவாறே, இது மீளுகைக்கிடான உபாயங்களிலே இழிந்து, “பெருகுமதேவழம்” இத்யாதிப்படியே சில உபஹாரங்களைப் பண்ணப்பார்க்க, “அத்தை உனக்குவேண்டுவார்க்குக் கொடாய்” என்று போகப்புக்கவாறே, “உபாயாதரம் பவித்ததில்லை, இனி சரமோபாயத்தை யறுஷ்டிப்போம்” என்று பார்த்து, கடல்வண்ணன் திருவானைகூற. அழகர் ஸ்ரீபாதமே போவாயென்ன. திரியும். அந்த திவ்யாஜ்ஞைக்கு இளைத்து, போகமாட்டாமல்மீளும். (க) “ஸூர்தரோடிபுலாணாஹம் நகராதரவஸாநம் பாயிநிகரிணி । ப்ரணயஜகயஹஸரேயி ॥ ௧ ॥ சுவநாஜ்ஞஸவநவஸாநாநொடி” என்று இவ்வர்த்தாந்தத்தையருளிச் செய்தாரிதே - ஆழ்வார். தண்மாலிருஞ்சோலையே. தட்ட மாவது - ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் நின்றநின்ற நிலைகளிலே தாபத்தை ஆற்ற வற்றாயிருக்கை.

“கறையடி” என்றது - “கறை” என்று உரலாய், அதுபோன்ற அடியையுடைத்தான தென்றாய், ஆனையைச் சொல்லுகிறது.

(க) “ஸூர்தரோடி திவ்யாஜ்ஞாலம்பநகாதரவசாநுபாயிநி கரிணி - ப்ரணயஜ்ஞஸவநவஸாநாநொடி”

ஆவத்தனமென் றமரர்களு நன்முனிவரும்
சேவித்திருக்கும் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. கா.

பதவுரை.

அமரர்களும் - ப்ரஹ்மாதேவர்களும்
நல் முனிவரும் - ஸநகாதிமஹர்ஷிகளும்
ஆவத்து - தங்களுடைய ஆபத்துக்குரசூடிக

மான

தனம் என்று - தநமென்றுநினைத்து
சேவித்திருக்கும் - லேஷித்துக்கொண்டிரா
நிற்கிற

தென் திருமாலிருஞ்சோலை;

எவற்று - கம்ஸன் ஏனினகாரியங்களை

செய்வான் - செய்யும்பொருட்டு

என்று - துணிந்து

எதிர்த்து வந்த - எதிர்த்துவந்த

மல்லரை - சாணூர் முஷ்டிகரை

சாவ - சாம்படியாக

சாந்து அணி - கூனி இட்ட சாந்தபணிந்து

தோள் - தோளாலே

தகர்த்த - முறித்துப்பொகட்ட

சதுரன் - சாதுர்யமுடையவன் வர்த்திக்கிற

மலை - திருமலையாம்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. எவற்றுச்செய்வானென் றெதிர்த்துவந்தமல்லரை. ஸ்வதந்தரராய் வந்து மேல்விழிலிறே, 'முடியானு' என்று கைவாங்கலாவது; கம்ஸனுக்கு பரதந்தரராய் வரு கையாலே, இங்குத்தோற்றர்களாகில் அவன் அங்கே தோள் களைக் கழிக்குமாய்த்து; ஆன பின்பு, கோழைகளாய்க் கொலையுண்பதில் புகழோடே முடியவமையும் என்று மேலிட்டார்க ளன். ஏன்றெதிர்த்து வருகையாவது. "பொரங்கடவோம்" என்று நெஞ்சிலே துணிந்து பிற்காலியாதே எதிரே நடந்துவருகை; இப்படியிருந்துள்ள மல்லரை. சாவத்தகர்த்த. குற்று டிராக்கி விடுகையன்றிக்கே, பசுங்கலமுடைத்தாற்போலே அநாயாலேநதகர்த்துப்பொகட்ட. சாந்தணிகோள்களான். கூனி சாத்திவிட்ட சாந்து குறியழியாதே காணும் அவர்களோடு வ்யாபரித்தது. மல்லரோடேகூட ஸர்வாவயவங்களும் பொருந்தி வ்யாபரியாநிற்கச்செய்தே சாத்தின சாந்து குறியழிந்ததில்லை காணும். கூனிசாத்திவிட்ட வந்தரத்திலே, பெண்கள், கண்ணாலே இலச்சினைபிட்டு விடுகையாலே இவ்வுலாழிக்கவும் போகாதுறே. அவர்கள் கண் ணாலே யிலச்சினை யிடுகையாவது - இவ்விதோளிலே சேதுங்கயலுமிடுகையிறே. இவன் மல் லரோடே அழித்தானாதுமாம் மற்றெங்கேனு மழித்தான் என்றிறே அவர்களிருப்பது. இது அழித்துப்போனானாகில், பின்புபெண்கள் கோஷ்டி க்காராகானே. மலை. இப்படி. ப்ரதிகூல ரை நிரணித்து அதுகூலரையுபப்பிக்குமவன் வர்த்திக்கிறமலை.

ஆவத்தனமென்று. நமக்கு ஆபத்துக்கு ரசூட்கமான தநமென்றுநினைத்து. அமரர்களும் நன்முனிவரும் சேவித்திருக்கும். உபயபாவநாநிஷ்டரான ப்ரஹ்மாதேவர்களும், ப்ரஹ்ம பாவநைகநிஷ்டரான ஸநகாதிமஹர்ஷிகளும்சேவித்துக்கொண்டு இராநிற்கும். "ஆவத்தனம்" என்று ஒருக்கால் நினைத்தால் அதுக்குபலம் அநவரதம் லேஷித்துக்கொண் டிருக்கையாய் த்து. தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. தென்னென்று; அழகாய், ஸர்வப்ரகார விலக்கணமான தேசமென்றபடி. கா.

1 "அபத்துக்கு" என்றது - அபத்துவந்த காலத்துக்கென்றபடி.

மு.—மன்னம்மறுக மைத்துனன்மார்ச் கொருதேரின்மேல்

முன்னப்பதரிந்து மொழையெழுவித்தவன்மேல்

கொன்னவிற்குள் வேற்கொனோமொறன் நென் கூடற்கோன்

தேன்வன்.கொண்டாடுத் தேன்றிருமாலிருஞ்சோலையே. எ.

பதவுரை.

மேல் நவில்— கொலையையே தொழிலா
கவுடைய

கூர்— கூரிய

வேல்— வேல்வெட்டையாகும்

சொன்—சாஜைக்கைய வழுந்தபடத்துமவனுப்

தெரி— பெருமையைபுடையனாய்

மாதன்— தாய்புத்தம் பண்ணுமவனுப்

தென்— அழகிய

கூடல்— 'கூடல்' என்னும் மதுரைக்கு

கோன்— திரவாணகனாய்

தேன்வன்— தகழினைநிக்குக்குப் பாதகனை
மனப்பதவனுரையினுலே

கொண்டாடும்— கொண்டாடப்படுகிற தான்

தேன் திருமாலிருஞ்சோலை;

மன்னம்— சாஜைக்கையென்னும்

மறுக — 'கூடல்' இவ்வை வெள்ளையமே

என்று குடல் மறுகுமடையாக

மைத்துனன்மார்க்கு— மைத்துனன்மாரான

பாண்டவர் கருந்தாக

தேரி— ஒப்பற்ற

தேரின் மேல்— தேரின்மேலே

முன் அங்கு நின்னு— முன்புறத்திலே ஊர்

தப்பவேதாம் தோற்ற நின்னு

மொழை எழுவித்தவன்— நீரீராமப்பில்விட்ட

வாருணுஸ்தரத்தின்வழியே - கீழ்க்கா

டான ஜலமான துருநிழியெறிந்து கிள

கும்படி. பண்ணுவித்தவன் வந்திருக்கிற

மலை— திருமலையாம்.

வீரர். ஏழாம்பாட்டு. மன்னம்மறுக. அர்ஜுனனுடைய தேரிலே பூசை. குதிரை
கள் தண்ணிக்குநுவிடாய்த்து இவற்றவளவிலே, கருகஸ்தலத்திலே நீரீராமப் அறிபுடவனு
கையாலே, வாருணுஸ்தரத்தின் விரிவித்து அங்கே கிளையுண்டாகி, குதிரைகளைவிட்டு கீ
குடடி, புட்டி. பெழுந்திக்கொண்டு போந்து, புட்டி க்கொண்டு வந்து முன்னே நிறுத்தின
இந்தவர்க்கண்ட சாஜைக்கையைய “ இவ்வுடைய பசுநபாது பிருத்தபடியால் நாமென்றவெ
ல்லாகை வென்றென்றுண்டோ ” என்று குடல் மறுகுமடையாக. மைத்துனன்மார்க்கு.
(க) “ சூரபா முயா கீசூரபா முயா கீசூரபா முயா கீசூரபா ” என்கிறபடியே தன்னை
யே வர்வருவாகப் பற்றியிருக்கும் பாண்டவர்களுக்கு. ஒருதேரின்மேல். ஆயுத மெகிக
வொண்ணுது என்கையாலே, “ கொல்லாமக்கோல் கொலையென்று ” என்றபடியே உழ
விக்காலும் கையுடைய நின்னு தேலாகடத்துகிற ஸாமர்த்த்யத்தாலே தேர்க்காலாலேவிடுகளை
படங்கனும் தெரித்துப் பொருத்தபடி தனக்கு உபகரணமாயுள்ள அத்தவியமான தேரின்
மேலே. முன்னக்குநின்று. ஸாமர்த்த்யம் பண்ணுதகைக்கு அதுநுடைய அத்தேரின் முகப்பான
அவ்விடத்திலே நின்னு. மொழை யெழுவித்தவன். நீரீராமப்பில் விட்ட வாருணுஸ்தரத்தின்
வழியே கீழ்க்காடான ஜலமான துருநிழி யெறிந்து கிளரும்படி. பண்ணியருளிணவன். மலை,
இப்படி. ஆர்ஜித பசுநபாதுபானவன் சித்யவாஸப்பண்ணுகிற மலை.

பரிதாபலே அவனை சலாகிக்குறர் மேல். கொலைக்குப் பரிசுதென்னும்படியான கூரிய வேலையுடையனாய், ராஜாஜி குலையாமல் தம் யுத்தமே செய்யுமவனாய், தப்பிப்பலத்தாலே நித்யம் கங்காஸாரத்திற் செப்து வரவல்ல பெருமையையுடையனாய், பாண்டிமண்டலத்துக்குராஜாவாய், கட்டளைப்பட்டு 'நாண்டாடக்கூடல்' என்னும் பேரையுடைத்தாயிருக்கும் மதுரைக்கு நிர்வாணகனாய், தனிநிலைக்குக்குப் பரநாருண மலபதவனு சக்தவர்த்தியாலே கொண்டாடப்பட்ட தேசமாய்த்து, — அதாவது— அனந்தபன் வர்த்திகிற மலய பர்வதத்திலே சென்று அனந்தப மஹர்ஷிமுன்னே “நர்மமே நடத்தக்கடவேன்” என்று மலயபர்வதத்தை பெழுதிக்கொடியெறித்தவன், கங்கையிலே ஸ்நானம் செய்யப்போகா சிறகச்செய்தே, * மகிதவாழ் குமரி யளவிலே சென்றவாறே, தேர் வடக்கு ஓடாமல் கிண்டதாய், அவ்விடத்திலே தேரை நிறுத்தி, “இங்கே தீர்த்த விசேஷமும் தேவதாஸந்தியு முண்டாக வடுக்கும்” என்று இறங்கி ஆராய்ந்து பார்த்தவன்சிலே, அவ்விடத்திலே அழகர் ஸந்திதி பண்ணி, “இவ்வாற்றிலே ஸ்நானம்செய்” என்ன; நாமம் கேட்டு ஸ்நானப்பண்ண வேண்டுமெனையாலே “இதுக்குப்பேர் சான்” என்று கேட்க; “முன்பே நம்மை பரஹ்மா காலேக்கழுவுகிற காலத்திலே நம் சிலம்பில் நீர் இதுகிலே தெறித்து ‘சிலம்பாறு’ என்று இதுக்குப் பேராய்த்து” என்ன; அங்கே ஸ்நானஞ்செய்து, கங்காஸாரம் தவிர்த்து இங்கே பர்வணையிருந்து, அழகர்க்கு வேண்டுமடிமைகளெல்லாம் செய்தான் என்று ஒரு பர்வதிதியுண்டிறே; அத்தை அருளிச்செய்தாராய்த்து. தேவ்நிருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி அவனாலே கொண்டாடப்பட்டிருப்பதாய் தெற்குத் திக்கிலேயான திருமாலிருஞ்சோலையே.

மூ.—குறுகாதமன்னரைக் கூடுகலக்கி வெங்காளிடைச்
சிறுகானேறியே போக்குவிக்குஞ் செல்வன் பொன்மலை
அறகால் வரிவண்ணே ளாயிரநாமஞ் சோல்விச்
சிறுகாலைப்பாடுந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. அடி.

பதவுரை.

அதுதகால்— அதுகால்களையுடைத்தாய்
வரி— அழகியதாயிருந்துள்ள
வண்ணிகள்— வண்ணுகளானவை
சிறுகாலை— விடியற்காலத்திலே
ஆயிரம் நாமம் — எம்பெருமானுடைய
ஸஹஸ்ரநாமங்களையும்
சோல்வி— ஆளத்திவைத்து
பாடும்— பாடாநின்றான்
தென் திருமாலிருஞ் சோலை;
குறுகாத— திருமலையை அணுகாத
மன்னரை— ராஜாக்களுடைய

கூடு— இருப்பிடத்தை
கலக்கி— குலைத்து [அழித்து]
வெம்— வெவ்விதான
கான் இடை— காட்டின் நடுவே
சிறுகால் நெறியே— சிற்றடியோடே
போக்குவிக்கும்— போம்படியாகப் பண்
னுகிற
செல்வன்— ஸ்ரீரீபதி வர்த்திக்கிற
பொன்— சிறந்த
மலை— திருமலையாம்.

அது கூலராய்ச்சொந்த வரநூலும்கூலாயிருக்க, பரந்தகூலாய்ச்சொந்தருக்குவாக்கள், கூடுகலக்கி. இருப்பிடத்தைக் குலைத்து. அதாவது- போக்ய போகோபகரண போகஸ்த் தாநங்கனெல்லாவற்றாலும் விலக்கணமாப்படி அவர்கள் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் நகரிகளி லிருப்பனபக் குலைத்தென்கை. வெங்காளிடை. வெவ்விப காட்டின்படுவே. நிவ்வனுக்கும் ஸஞ்சரிக்கவொண்ணைதபடியாய்ந்து காட்டி ன் வெம்மையிருக்குப்படி; “வெம்மினெனிலெயில் கானகம்” என்கிறபடியே. சிறுகானெறியேபோக்குவிக்கும். கெட்டுப்போம்போது பின் தொடருகிறார்களென் னுமச்சத்தாலே வழியானலிடக்கிடக்க, சிற்றடிப்பாடே. நுஷ்டந்நுபோ ம்படியாகப்பண்ணும். செல்வன். இதுக்கடி- ஸ்ரீபீபதியாகை. அதுகூலாகூணமும் ப்ரதி கூலரிஸநமும் பண்ணுவது அவளுக்காகவிறே. பொன்மலை. இப்படி யிருந்துள்ள ஸ்ரியிப தியானவன் வர்த்திக்கிற ச்லாக்யமானமலை. அறுகால்வரிவண்ணேகள். ஷட்பதங்களான அழ கியவண்டுகள். இத்தால்- இவற்றினுடைய ரூபகுணம் சொல்லிற்று. ஆயிரநாமம்சொல்லிச் சிறுகாலெப்பாடும். (க) “ஷெவொநாஸைஹஸ்யவாது” என்கிற அவனுடைய ஆயிரந் திருநாமங்களையும் ஸத்தீவாதத்தாமான காலத்திலே ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடாநிற்கும். தென் திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி யிருந்துள்ள அழகையுடைத்தான திருமாலிருந் சோலை யென்கை. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அந்த திசுவர்த்திகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ பூதங்களினுடைய வர்த்தமிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. அழகருடைய செயல்போலையாய்ந்து-இவற்றினுடைய செயலுமிருக்கும்படி. அதாவது- ப்ரதிகூலானவர்களைக் காணப்பொறுதாய்ந்து.

மூ.—சிந்தப்புடைத்துச் செங்குருதிகோண்டு பூதங்கள்
அந்திப்பலிகோடுத் தாவத்தனஞ் செயப்பன்மலை
இந்திரகோடங்க ளெம்பெருமான் கனிவாயொப்பான்
சிந்தும்புறவிற் றென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. கூ.

பதவுரை.

இந்திரகோபங்கள் — பட்டுப்பூச்சிகளா
எனவை
எம்பெருமான்— ஸர்வஸ்வாமியான அழ
கருடைய
கனி— கொல்வைக்கனிபோன்ற
வாய்— திரு அகரத்துக்கு
ஒப்பான்— ஒத்திருக்கைக்காக
சிந்தும் — கண்டவிடமெங்கும் சித்தரிப்
பறக்கிற
புறவின்— தாழ்வரையையுடைத்தாய்
தென்— அழகிதான

திருமாலிருஞ்சோலை;

பூதங்கள்— அங்கே வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவை
ஷ்ணவ பூதங்களானவை

(புஷ்டதேஹிகளான ஜகத்தலைக்கண்டால்,) சிந்த— அவயவங்கள் சிதறும்படி புடைத்து— அடித்துக் கொண்டு செம் குருதிகொண்டு— அவர்கள் தேஹத் தினின் றும் புறப்படுகிற சிவந்த ரத்தத் தைக்கொண்டு

அந்தி— அந்திப்பொழுதில் பலி கொடுத்து— ஆராதனம் ஸமர்ப்பித்து ஆவத்து தனம்— தம் ஆபத்துக்கு ரக்ஷை மாந தருமாகினைத்து செய்— னைவித்துக்கொண்டு போருகிற அப்பன்— ஸ்வாமி வர்த்திக்கிற மலை — திருமலையாம்.

ஸ்பா. சிந்திப்படைத்து. சிதறப்படைத்து. ஆஸ்திகராய், த்யாஜ்யோபாதேய விவேகமுடையராய், அழகரானிலும் கிருமலையாழ்வாரனிலும் ப்ரமோமுடையராய் வர்த்தி க்ருமவர்களைக் கண்டால் அவர்கள் ஸந்திதியில் நிலலாதே அஞ்சலிவந்தநாதிகளைப் பண்ணித் தந்தாடைக்கொண்டு மறைந்துவந்திற்று, நாஸ்திகராய் த்யாஜ்யோபாதேய விவேகமுடைய ராய், நேஹ போஷணாதிகளைப் பண்ணி ஸ்வைரம்ஸஞ்சரித்துத்திரியும் ப்ரதிகுலஜநங்களை, தந்தாம் ஸஞ்சரிக்கிற தேசத்திலே காலத்திலேகண்டால், அவயவங்கள் சிதறவடித்துக் கொண்டு பொகடாதிற்றாமாய்த்து. செங்குருதிக்கோண்டு. தந்தாம் அடித்துக்கொன்றவர் களுடைய தேஹத்திலினின்றும், செவ்வியிலே சிவந்துபுறப்படுகிற ரக்தத்தைக்கொண்டு. பூதங்கள். பூதயோநியாயிருக்கச் செய்தோம், வைஷ்ணவராமரூபங்களோடு கூடி, பகவத் பாகவத பக்தியுத்தவங்களாய்க் கொண்டுதிரியும் பூதங்களானவை. அந்திப்பலிகோடுத்து. (ச) “ நவரஸவழிபூவாணா ” என்று ஸமர்ப்பித்த கண்டாகர்ணனைப்போலே, தங்களு டையஜாதுபிசிடமாக ஜீவிக்குமத்தை, ஸந்தபாகாலங்களிலே ஆராதனரூபேன ஸமர்ப்பித்து. ஆவத்தனம்செய். தங்களுக்கு ஆபத்துக்கு ரக்ஷகமான தருமாகநினைத்து ஸேவித்துக்கொண்டு போரும்படியிருக்கிற. அப்பன்மலை. ஸர்வகாரண பூதனானவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறமலை. “ அப்பன் ” என்று - இவற்றுக்கும் இப்படி கிட்டிவந்திக்கலாம்படி யிருக்கிறது காரண பூதனான சூதற்றுடக்காலையென்னுமிடம் தோற்ற.

இந்திரகோபங்கள். சிவந்ததித்ததை அடையவாய், “ இந்தரகோபம் ” என்கிற நாமத்தைபுடைத்தாயிருக்கிற ஜந்துக்கானவை. எம்பெருமான்களியாயொப்பான். ஸர்வ ஸ்வாமியான அழகருடைய, கொவ்வைக்கனி போலேயிருக்கிற திருவதாத்துக்குப் போலி யாம்படி. சிந்தும்புறவில். கண்டவிடமெங்கும் சிதறிப்பறக்கும் பர்பரத்தத்தையுடைய. “ சிந் துரச்செம்பொடிப்போல் திருமாலிருஞ்சோலையெங்கும் இந்திரகோபங்களேயெழுந்தும் பரந்திட்டன ” என்றாரிதே - இவ்விருமகளாரும். தேன்றிருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி யிருந்துள்ள அழகையுடைத்தான திருமாலிருஞ்சோலென்பதை.

மூ.— எட்டேத்திசையு மெண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார்
விட்டுவிளங்க வீற்றிருந்த விமலன்மலை
பட்டிப்பிடுகள் பகடுறிஞ்சிச்சென்று மாலேவாய்த்
தேட்டித்தினைக்குந் தேன்றிருமாலிருஞ்சோலையே. ய.

பதவுரை.

மாலேவாய்— ராத்ரிகாலத்திலே
பட்டி— ஸ்வைரமாகத் திரியாநின்றதுள்ள
பிடுகள்— பெண்யானைகளானவை
பகடு— ஆண்யானைகளோடே
உறிஞ்சி சென்று— உராய்ந்து சென்று
தெட்டி— அப்பணர்ச்சியா லுண்டான அந்

தினைக்கும்— களியாநின்றதுள்ள
தென் திருமாலிருஞ் சோலை—
எண் இறந்த — கணக்கிட முடியாதவர்
களாய்
பெரு — ரூபஸுளந்தர்பங்களால் வந்த

பெருமையையுடையாரான

வயா. பத்தாம்பாட்டு. எட்டுத்தொகையும். : எட்டுத்தொகையும். எண்ணிறந்தபெருந் தேவிமார். அலங்காரநாய், ஞானபுருஷத்தாலும் ஆற்றமுண்டாக்கப்பட்ட பெருமைபெற்ற பையராய், சாஸ்திரோத்தமான பரகாரத்திலே பரிசுரவழி க்கப்பட்ட தேவிமாயானவர்கள். விட்டுவிளங்க. மிகவுட்பரகாசிக்க. அதாவது - பார்த்த பார்த்தபெருமெங்கும் இவர்களுடைய திரளின் பரகாசமேயாயிருக்கை. வீற்றிருந்த. இவர்களுக்கே தன்வயாவந்தத் தோற்றம் படி ஸ்ரீமத்த்வாகையிலே பெருந்தருளியிருந்த. அதாவது - இத்தனைபேரோடும் பரிமாறுகிறவிடத்தில் ஒருபுறத்தோரே “என்னையொழியவந்தியான், என்னையொழியவந்தியான்” என்றும்படி பரிமாறுகையால்வந்த விருடைமையோடு தன்வயாவந்தத் தோற்றம் படி பரிமாறினவில்தான் ஸ்வார்க்கத்தாருபத்தியாகிற தோஷமில்லாதவனென்கை. இவனுடைய ஸமஸ்தவ்யாபாரங்களும் ஆச்சரியகரமாகப்பிக்கைக்கு உடையபாபியேறியிருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள பாரதந்தர்யந்தான் பாணியிதவ் பரபுக்தமாகையாலே இவன்மனக்கு ஏற்றத்தாகக் குடலாமித்தனையிதே. மலை. ஏவம்முதலானவன் இந்து ஸ்வபாவமெல்லாம் பரகாசுக்குப்படி வந்ததிக்கிற மலை.

பட்டிப்பிடிகள். ஸ்வாஸஞ்சாரிகளான பிடிக்கானவை. பகுதிக்குச்சென்று. கவனித்தருளையோடே ஸ்பர்சித்துச்சென்று. ஸ்பர்சத்தால் எம்சிலேஷனதச் சொல்லுகிறது. “சென்று” என்று அறிவிக்கின்றது. காலதார்க்கப்படுகைச் சொல்லுகிறது. மாலையாய். சாந்திரியிடத்திலே. தேட்டித்தினைக்கும். அந்த எம்சிலேஷனம் முற்றிக்கொண்டிருக்கும். தேட்டி எம்முற்றல். தோற்றம்- கவனித்தல். தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி இருந்துள்ள பிடிப்பையுடைய திருமாலிருஞ்சோலையே பெண்கை.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

பு. — மருதப்பொழிலணி மாலிருஞ்சோலையேதன்னைக் கருதியுரைகின்ற காரக்கடல் வண்ணனம்மான்றன்கை விரதங்கொண்டேத்தும் வில்லிபுத்தூர் விட்சித்தன்சொல் கருதியுரைப்பவர் கண்ணன்கழலினை காண்பரே. கக.

பதவிதை.

மருதம் பொழில்— மருதஞ்சோலையினாலே
அணி— அலங்காரமான
மாலிருஞ்சோ } திருமாலிருஞ்சோலை
லையே தன்னை } மலையை
கருதி— கிருப்பி
உரைகின்ற— நித்யாவாஸம் பண்ணுவது
காரக்கடல்— கருங்கடல் போன்ற

வண்ணன்— திருநித்தையுடைய
ஆம்மான் தன்னை— ஸ்வாபியானவனை
விரதம் கொண்டு— வாழ்த்துகையையே விரத
மாகக்கொண்டு
ஏத்தும்— திருப்பல்லாண்டு பாடுமவராய்
வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குத்
தலைவரான

கிட்டிசெத்தன்— பெரியபழுவா
சொல்— அருளிச்செய்த இச்சுவை
கருதி— கிருமடி
உரைப்பவர்— அருஸந்திக்கு மலர்கள்

கண்ணன்— கிட்டிசெத்தன்
கழல் துணி— திருவடி களை
காண்பர்— காணப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. மருதாதிப்பாதி. மருதாதிசொல்லுகளால் அமைப்பாட்டி நுப்பதாய், “ திருமலை நுந்தோலை ” என்னும் திருநாமத்தையுடையது நுந்தாதி நுந்தாதி. “ தண்ணை ” என்னையாலே- இதுவாசனப் பொற்பதாதிசபந்தைச்சொல்லுகிறது. கருதியுறைகின்ற. நித்யநிபுநிநிலுங்காட்டில் இதுவேமக்கு வானந்ததாயென்று கிருமடி, “ நங்கள் குன்றம் கைகிடான் ” என்கிறபடியே நித்யவாஸம் பன்னுகிற. கார்த்திகைமலர்களை எம்மொன்றுவளை. கருங்கடல்மேலேயிருண்டு சரமஹசான நித்யநிபுநிநிலுங்காட்டில் வானந்ததாயென்று கிருமடிப்பாதி. வானந்ததாயென்றுவான மல்களாசனமே தமக்கு வந்தாரகக்கொண்டு திருப்பல்லாண்டி பாதி. யெந்தாமலான துணியில்பிடித்துப் பெரியபழுவாருளிச்செய்ததை. அன்றிக்கே, அஞ்சாவதாரம் “ அருளியாருங்கே பெய் பெருமானல்லீசோரீ ” என்னப்படும் விஷயமாகையாலே, “ இவ்விஷயத்தை பெருங்காட்டிலாம் ” என்னும் வரதந்தையுடையபாங்க்கொண்டு மல்களாசனமேபெண வந்துமென்னவானம். கருதியுறைப்பவர். ஸாதிப்பாயமாக புத்தி பண்ணி அருஸந்திக்குமலர்கள். கண்ணன்கழலிலே காண்பரே. அந்யந்தஸுலபனாக கிட்டிசெத்தன் திருவடிகளைக் கண்டருபவிச்சப் பெறுவர். கக.

பெரியபூதி திருவடிகளேசானம்.

அடிவசவு.—அலம் வல்லாளன் தக்கா சானுயர் ஒரு ஏலிற்று மன்னர்
குறுகாத சிந்த வேட்டு மருத முருப்பிலி.

(1)

ஆதிருமொழி கூசுக்கு, பாட்டு-ககக.

நாவ்தாம்பத்து- மூன்றாதிருமொழி- உருப்பிணியங்கை, பரவேசம்.

அ. கீழ்த்திருமொழியிலே, சாமாவதார குணசேஷத்தம்களும் கிட்டிசெத்தனாரகுண சேஷத்தம்களும்மெல்லாம் பரகாசிக்கும்படி. அழகர் திருமலையிலே யெழுந்தருளியிருக்கிறபடியை அதுபவித்துக்கொண்டு, “ அவரினுங்காட்டில் அவர்விரும்பி யெழுந்தருளியிருக்கிற திருமலையே பரப்பச்சாப்பம் ” என்று அருஸந்தித்து, திருமலையாழ்வாருடைய வைபவத்தை பறா—முகமாகப்பேசியருபவித்தார்; அப்படி அதுபவித்த வளவால் தமக்கு பரப்பாதி பிறவாமையாலே மீளவும் அவதாரகுண சேஷத்தம்களெல்லாம் பரகாசிக்கும்படி. அழகர் திருமலையில் நிக்கிற நிலையை, கீழ்ச்சொன்ன க்ரமமன்றிக்கே, முகபேதேநபேசி திருமலை வைபவத்தையும் கீழ் உத்தபரகாசமன்றியே, முகபேதேந பலபடியாகப்பேசியதுபவிக்கிறார்— இத்திருமொழியில். — கீழ்- சாமாவதாரகுணசேஷத்தம் முன்னாக கிட்டிசெத்தனாரகுண சே

முத்துக் கொத்தவல்லவள் முகம்மாநிக் கோத்தவாயே அது விலைபெறுமாபோலே,
அவதாரகுண சேஷத்தங்களுக்கும் விசேஷஜ்ஞரான விவரஞ்சர்த்த நுபவித்திற வாசியாலேகிற
மும் ராஜமுமுண்டாபிற்ருந்திறே. தற்புகவிஷயத்திலும் விசேஷணபேதத்தாலே விசேஷ்யத்
தங்கு சுவை சேஷ முண்டாகக் கடவதுதே. ஆக, இது சீழிற்றிருமொழிக்கும் இத்திருமொ
ழிக்கு முண்டான விசேஷம். *

மு.---உருப்பிணிநங்கைதன்னை மீட்பான் துடர்ந்தோடிச்சென்ற
உருப்பினையோட்டிக் கொண்டுள்ளேறத்திட்ட வுறைப்பன்மலை
பொருப்பிடைக் கொன்றென்று முறியாழியுங் காசுந்கொண்டு
விருப்போபொன்வழங்கும் வியன்மாலிருஞ்சோலையதே. க.

பதவுரை.

கொன்றை— கொன்றைக ளானவை
பொருப்பிடை நின்று— மீட்புமிடத்திலே
நின்று
பொன்— பொன்னுற் செய்யப்பட்டு
முறி -- முறிந்த
ஆழியும்— போதிரங்கலாயும்
பொன் காசும்— பொற்காசுகளையும்
கொண்டு— கையால்வாசி
விருப்பொடு— விருப்பத்தோடு
வழங்கும்— கொடுப்பாரைப் போலேயிரு
ப்பதாய்
வியன்— ஆர்சாய்ப்பட்டத்தக்கதான
மாலிருஞ்சோலை— திருமாலிருஞ் சோலை
பென்னும் பேரையுடைத்தான

அதே— ஆம்மலையே, [படியை
உருப்பிணி நங்கை தன்னை— ருக்மிணிப்பிரா
மீட்பான்— மீட்டுக்கொண்டு போவதாக
துடர்ந்து— பிந்தோடர்ந்து
ஓடி சென்ற— ஓடிவந்த [மனை
உருட்டளை— (அவன் தமையான) ருக்
மீட்டி— துறத்தி
கொண்டு— பிடித்துக்கொண்டு
இட்டு— தேர்த்தட்டில் இருத்தி
உறைத்திட்ட— (அவனை) மாநபங்கம்
செய்து
உறைப்பன்— மிடுக்கையுடையவனுடைய
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. உருப்பிணிநங்கைதன்னை. ருக்மிணிப்பிராட்டி. தன்னை. “ நங்
கை ” என்று இவளுடைய குணபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. அதாவது பித்ரா திகளெல்
லாம் புறம்பே கொடுப்பதாக ஸங்கல்பித்து, அதுக்கீடான உத்சவமும் நடத்திச்செல்லா
நிற்க, அந்த அர்யசேஷர்வந்துக்கு வெருவி “ இவ்வளவிலே கர்ஷணன்வந்து கைக்கொண்
டிலனாகில் நான் முடிவன் ” என்று வயவஸிதையாயிருந்த குணபூர்த்தியிதே. இப்படி அவள்
வ்யவஸிதையாயிருக்கிற வளவிலே, புறச்சோலையிலே நின்று ஸூரபாஞ்சஜந்யத்தை முழக்கி
அந்த தவரியாலே அவளுக்குப் பராண ப்ரதிஷ்டையைப்பண்ணி, விவரந்நுசென்று கைக்கொ
ண்டு தேரிலேயேற்றிக்கொண்டு போராநிக்ச்செய்தே. மீட்பான் துடர்ந்தோடிச்சென்ற. “ இப்
படி பலத்திலே கொண்டுபோகையாவதென் ” என்று யுத்தம்பண்ணி மீட்பதாகப் பின்பற்றி
போடிவந்த. உருப்பினையோட்டிக்கொண்டிட்டு. ருக்மனை ஓட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு தேர்த்
தட்டிலேயிட்டு. அதாவது— ருக்மிணிப்பிராட்டிக்குத் தமையனாகையாலே, “ இவனைக்கொல்
லில் இவன் மருகம் கருகம் ” என்று அவனைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்து தேர்த்தட்டிலே கட்

பொருப்பிடைக் கொன்றை நின்றது. கொண்ணகாரணவை மலையிடத்திலே நின்று, பொன் - முறியாழியும் காசங்கொண்டு. பொன்னுலுண்டான் முறிந்த மோதிரத்தையும் காசை யுங்கொண்டு. முறிந்த பொன்மோதிரமும் பொற்காசம்போலே பாய்த்தது - இன்னுடைய பூனிலுள்ள நரம்பும் இதழுமிருக்கும்படி. விருப்பமேவெழங்கும். இவற்றை விருப்பத்தோடே கொடாதித்தும். பொன் மோதிரங்கனையும் பொற்காசுகனையும் வாரிக்கொண்டு ஆசாத் தோடே சிறர்க்குக் கொடுப்பாரைப்போலே பாய்த்தது - இவை பூச்சொரியும்படி. வியன் மாலிருஞ்சோலையதே. இப்படி யிருந்துள்ள வளப்பற்றை யுடைத்தாகையாலே விஸ்வயதீப மாய், “ திருமாலிருஞ்சோலை ” என்னும்பேரை யுடைத்தாயிருக்கிற வதுவே. அதுவே என்று - ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. க.

மூ.—கஞ்சனுங் காளியனுங் களிறுமருது மெருதும்

வஞ்சனையின்மடிய வளர்ந்தமணிவண்ணன்மலை

நஞ்சமிழ்நாக மெழுந்தணவி நளிர்மாமதியைச்

செஞ்சுடர்நாவனோக்குந் திருமாலிருஞ்சோலையதே. உ.

பதவுரை.

நஞ்சு — விஷத்தை

உயிழ் — உயிழா தின்றுள்ள

நாகம் — மலைப்பாம்பானது

நளிர் — குளிர்த்த

மா மறையை — அந்தச் சிவந்தின்மேலே

தவழுகிற பூர்வாசந்தானை

(தனக்கு உணவாக நினைத்து,)

எழுந்து — வளர்ந்து

அணவி — கிட்டு

செம் — சிவந்த

சுடர் — தேஜஸ்ஸையுடைத்தான்

நா — நாவாலே

அனைக்கும் — அனையாதின்றுள்ள

திருமாலிருஞ் சோலையதே;

கஞ்சனும் — கம்ஸனும்

காளியனும் — காளியனும் [யும்

களிறும் — குளவாபிட்டுமென்றும் யானை

மருதும் — யானைராஜாநகரமும்

எருதும் — அரிஷ்டாஸூனாகிற விஷமும்

வஞ்சனையின் — சந்தா முடைய வஞ்சனை

களாலே

மடிய — தாந்தாம் முடியும்படியாக

வளர்ந்த — திருமாய்ப்பாடியில் வளர்ந்த

வனும்

மணி வண்ணன் — நீலமணிபோன்ற திரு

நிறத்தைநாடையன்னுடைய

மலை — திருமலையாம்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கஞ்சனித்யாதி. *சாது சனத்தை நலியும் கம்ஸனும், பசுக்களும் இடையரும் தண்ணீர் குடிக்கிற பொய்கையை விஷத்தாலே தூஷித்துக் கிடந்து காளியனும், “ புகுவாய்கின்ற போதகம் ” என்கிறபடியே - கம்ஸனுடைய கர்ஹத்துக்குப் புகுகிற வழியிலேநின்று நலியத்தேடின ஆனையும், தவழ்ந்துபோகாநிற்க, வழியிலே நலிவதாக நின்ற யமனாரஜமும், “ வம்பவிழ்கானத்து மால்விடை ” என்கிறபடியே - காட்டிலே நலிவதாகவந்த அரிஷ்டனாகிற ரிஷபமும். வஞ்சனையின்மடிய வளர்ந்த. தந்தாம்

நஞ்சித்யாதி. * மதிதவந்திரமி பாரிதசந்திரே, நஞ்சையுமிதந்து பரிதந்தகிடக்
கிற மாசனமாந்து, அந்தச் சிகரத்தின்மேலே தவமுதிர குளிர்த்த பூர்ணசந்தரணை, தனக்கு
ஆமிஷமாகக்கருதி களர்ந்துவிட்டி, சிவந்த தேஜஸ்ஸையுடையதான நரவாசை அவன் அனை
யாபிற்கும் திருமாலிருஞ்சேரையாபிற வதுவே - மணிவண்ணம்மலை. 2.

மூ—மன்னாரகன்றன்னைச் சூழ்சீடாகி வளைத்தேறிந்து
கன்னிகளரித்தம்மைக் கவர்ந்ததடல்வண்ணம்மலை
புண்ணைசெருந்தியோடு புனவேங்கையும் கோங்குகிளியு
பொன்னரிமலைகள் சூழ் பொழின்மாலிருஞ்சேரையேதே. 10.

பதவுரை.

புண்ணையோடு— புணையும்
செருந்தியோடு— செருந்தியும்
புனம்— புனத்திலுண்டான
வேங்கையும்— வேங்கையும்
கோங்கும்— கோங்கும்
கிளியு— ஒழுங்குபட கிளியு
பொன்னரிமலைகள் சூழ்— † பொன்னரி
மலைகள் சூழ்நிலைப்போலே யிருக்கிற
பொழில்— சேரையையுடைய
மாலிருஞ்சேரையே அதே—
மன்னு— (‘ ஆள்வனையாலும் தேள்வனையாலும்
நமக்கழிவில்லை ’ பென்று)
பொருந்தியிருந்த
நரகன் தன்னை— நரகாஸுரனை [ந்ரு
சூழ்போகி— கிரஸிக்கும்வகைகளை ஆராய்

வளைத்து— அவனைத்தப்ப வொண்ணுபடியு.
வளைத்து
சுழிந்து— கொன்று
கன்னிகளரித்தம்மை— அவன் கல்யாணம்
செய்வதாகப் பொறுத்திற் தோட்டிவைத்த
கந்திசைகளானா பதினொருபிரதத் தெரு
முடியு ஸ்திரீகளையும்
கவர்ந்த— கொள்ளைகொண்டு தேவிமார
க்கிணவகுப்ப
கடல்— கடல்போன்ற
வண்ணம்— வடிவையுடையதுவல்லவையுடைய
மலை— திருமலையாம்.
† “பொன்னரிமலை - ஓர் ஆரணம்.”
என்று தமிழ்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. மன்னாரகன்றன்னை. “ ஆள்வனையாலும் தேள்வனையாலும்
நமக்கோ சலிச்சலில்லை ” என்று பரதின்மதுருயிருந்த நரகாஸுரனை. அநவா, விப
ரிதத்திலே நிலைநின்ற நரகாஸுரனை யென்னவுமாம். அகாவது - தேவர்களை யடர்ந்து,
தேவஸ்திரீகளைப் பிடித்து, அத்திவினையுடைய குண்டமனவாகப் பறித்துக்கொண்டுபோன்று
குடியிருக்கமாட்டாமல் இந்தான்வந்து ஸ்ரீமத் தவாரகையிலே கூப்பிடும்படி பண்ணினாள்
வரிமே. சூழ்சீடாகிவளைத்தேறிந்து. இந்தான் வந்து விண்ணப்பஞ்செய்த வாகந்தரம், “ இனி
யிவனை கிரஸிக்கக்கடவோம் ” என்றுகிரஸிக்கும் பரகாரமும் திருவுள்ளத்திலே விசாரித்து
ஸத்யபாமைப் பிராட்டியோடேகூடப் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு திருவாழிநெடாக்
மான தில்யாயுதங்களோடே பராஞ்ஜயோதிஷ புரத்திலே எழுந்தருளி, தப்பவொண்ணாத
படி அவனை வளைத்துக்கொன்று. சூழ்ச்சியாவது - விசாரம்; வளைத்தல் - போக்கறுத்தல்;
சுழித்தல் - சேதித்தலாய், திருவாழியாலே யறுத்துப்பொகட்டாமையாக் சொல்லுகிறது.

நூறு ஸ்திரிகளையும் கைக்கொண்டுபோந்து, பூமீமத் தவாரகையிலே பாணிகாணுணம்பண்ணி நனக்கு தேவிமாராக்கியருளின. கடல்வண்ணன்மலை. நரகவதம்பண்ணி இந்தராதிதேவர் களை ரஷிக்கையாலும், அவன் திரட்டிவைத்த கச்சிகைகளைக் கைக்கொண்டு திருமணம் புணர்ந்து அவர்களை உகப்பிக்கையாலு முண்டான ஹர்ஷத்தாலே, கடல்போன்ற திருநிறத் தையுடையரு யிருந்தவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற மலை.

புண்ணியித்யாதி. பொற்கென்ற பூக்களை புடைத்தான புண்ணையும் செருந்தியும் புன த்திலுண்டான வேள்கையும் கோங்கும் ஒழுங்குபடநின்று பூக்கையாலே, திருமலையாழ்வா ர்க்குப் பொன்னிமலைகள் சுற்றினுற்போலே யிருக்கும் பொழில்சுணைபுடைய மாலிருந் தோலையாழி வதுவே - கடல்வண்ணன்மலை. ௩.

மு—மாவலிதன்னுடைய மகன் வாணன் மகளிருந்த
காவலைக்கட்டித்த தனிக்கானாகருதமலை
கோவலர் கோலிந்தனைக் குறமாதர்கள் பண்குறிஞ்சிப்
பாவொலிபாடி நடம்பயின் மாலிருஞ்சோலையதே. ௪.

பதவுரை.

கோவலர் கோலிந்தனை — கோரகஷணம்
பண்ணும் இடைச்சாட்சியிலே பிறந்து
கோலிந்தாபிஷேகம் பண்ணினவன்
விஷயமாக
குறமாதர்கள்— குறப்பெண்கள்
குறிஞ்சி பன் — குறிஞ்சிப் பந்தைதாமி
கட்டின
பா— பாட்டுக்களாலே
ஒலி பாடி— இடைபெறப் பாடி
நடம் பயில்— பாட்டுக்கணங்கக் கூத்தாடா
நின்றான்
மாலிருந்தோலை அதே—
மாவலி தன்னுடைய— மஹாபலியினுடைய
மகன்— புத்தரண

வாணன் மகன் — பாணனுடைய மக
ளான உகைக்கு
இருந்த— அவன்தகப்பனால் செய்யப்பட்ட
டிருந்த
காவலை— காவலைபெயல்லாம்
கட்டு அழிந்த— (தன் திருப்பேரணான
அழிருந்தாழ்வான் களவிலே அவனைப்
புணருகையால்வந்து சிறைபைமீட்
கைக்காக அரணழித்துப்பொகட்ட
தனி— ஒப்பற்ற
கானை— யளவந்தையுடையவன்
கருதும்— வரும்பிவர்த்திக்கிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மாவலியித்யாதி. மஹாபலிபுத்தரண பாணனுடைய மக
ளான உகை யிருந்த. இத்தால் அவனுக்கு பிதாவாய் அபிமாதியானவனுடைய பலமும்,
அவன் இவளுடைய வைலகஷணயத்துக்கிடாக வைத்த அரணும் தோற்றுகிறது. காவலைக்
கட்டிழித்த. அவனிருந்த கர்யாகர்ஹத்தில் பிதாவானவன் செய்துவைந்த காவலையெல்லா
வற்றையும், பேரண அழிருந்தாழ்வானுக்காகச் சென்று, அரணழித்த. அதாவது அழிருத்
தாழ்வானைச் சிறைவைத்த சிமித்தமாகவிறே வாணபுத்துக்கெழுந்தருளி வாணனைஐயித்

தது. அவனைஐயித்தபின்மிறே உடைவு அகிருத்தனுக்கு சேகமாய்த்து, அத்நைப்பற்ற-
 “காவலைக்கட்டழித்த” என்கிறது. தனிக்காளை கருதும்மலை. “காமனைப்பயந்தகாளை”
 என்னுமாபோலே, காமனைப்பெற்றபின்பும் அதுவிதியமான யொளவாததைபுடையனூயிருந்த
 வன், “பரமபதத்திலுங்காட்டில் இதுவே நமக்குவாஸஸ்தந்தாம்” என்று கருதி நித்ய
 வாஸம்பண் னுகிற மலை.

கோவலர்கோலிந்தனை. கோரகூணம் பண்ணுகிற ஜாதியிலே பிறந்து அவர்களிலே
 ஒருவனாய், கோவிந்தாபிஷேகம்பண்ணினவனை. குறமாதர்கள். குறப்பெண்களானவர்கள்.
 பண்குறிஞ்சிப்பாவோலிபாடி நடம்பயிலுமாலிருஞ்சோலையதே. குறிஞ்சிப்பண்ணேனோடே கூடின
 பாட்டுக்களாலே ஒலிபெறப்பாடி, அப்பாட்டுக்கருபமான நர்த்தத்தைப் பண்ணுகின்ற
 ள்ள மாலிருஞ்சோலையாகிற வதுவே- தனிக்காளை கருதும்மலை. ச.

மூ.—பலபலநாழஞ்சோல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்றன்னை
 அலைவலைமைதவிர்த்த வழகனலங்காரன்மலை
 குலமலைகோலமலை குளிர்மாமலை கொற்றமலை
 நிலமலை நீண்டமலை திருமாலிருஞ்சோலையதே. ரு.

பதவுரை.

சூலம் மலை — தொண்டக்குலத்துக்குத்
 தலையானமலையாயும்
 கோலம் மலை— அழகியமலையாயும்
 குளிர்— குளிர்த்ததாய்
 மா— மேன்மையையுடையதான
 மலை— மலையாயும்
 கொற்றம்— வெற்றியையுடைய
 மலை— மலையாயும்
 நிலம்— மரம்முதலியவை முளைக்கத்தக்க
 மண்பாட்டையுடைய
 மலை— மலையாயும்
 நீண்ட— உயர்த்தினையுடைய
 மலை— மலையாயுமிருந்துள்ள
 திருமாலிருஞ்சோலை அதே-;
 பல பல நாழம்— பற்பலகுற்றங்களை
 சொல்லி— வாயாரச்சொல்லி

பழித்த— தூஷித்த
 சிசுபாலன் தன்னை— சிசுபாலனை
 † அலைவலைமை தவிர்த்த— அலைவலைத்தன்
 தலைப்போக்கு † ரக்ஷித்த
 அழகன்— அழகையுடையனாய்
 அலங்காரன்— அலங்காரத்தை யுமுடைய
 னானவன் வர்த்திக்கிற
 மலை— திருமலையாம்.
 † அலைவலைமை - விஷயகளரவாதிகளைப்
 பாராமல் தன்நெஞ்சில் தோற்றிற்றைச் சொ
 ல்லுதல்.

† சரமதசையிலே தன் அழகைக்
 காட்டித் தன்னளவில் த்வேஷத்தை மாற்று
 கையாலே தான் என்றால் நிந்தித்துக்கொ
 ண்டுதிரியும் அலைவலைத்தனத்தைப் போக்
 கிக்காத்தவனென்றபடி.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பலபலவித்யாதி. பலபலகுற்றங்களைச் சொல்லி நிந்தித்த
 சிசுபாலன்றன்னை. இவன் சொல்லும் தோஷங்கள் அநுகூலர்வாக்கால் சொல்லத்தக்கதல்
 லாமையாலே “நாழ” என்கிறது. நாழ - குற்றம். அதுதனக்கு ஒருவங்கயை யில்லாமையா

வைத்துக் கேட்குமவர்களுடைய செவிக்கும் சும்படியான தண்ணிய வசவுகளைச் சொல்லி வைக்கை. “சேட்பால்பழம்பகைவன்” என்று அதுக்கடியும் அருளிச்செய்தாரிறே அவர் தாமே; அதாவது- ஹிரண்யராவணஜம்மங்களே தொடங்கி மிகவும் ஸ்வபாவமாய்க்கொண்டு வருகிற பழையதான பகையை யுடையவனென்றபடி. இவன் ஓரோஜம்மங்களிலேபண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கு ஓரளவிலையிறே. அவ்வவஜம்மங்களிலுண்டான காலத்தின் மிகுதியையும், பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்தினுடைய மிகுதியையும், இவை யெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது- பகையினுடைய பழைமையாலே. அந்தவாஸனையாய்த்து - இந்த ஜம்மத்தில் இவன் இப்படி. நிரந்தைபண்ணித் திரிகைக்குடேறாது. இப்படி இவன் செய்து திரிந்த கொடுமையை நினைத்திறே “சிசுபாலனை” என்றோதே, “தன்னை” என்று இவர் ஊன்றி யருளிச்செய்தது. அலைவலைமைதவிர்த்தவழகன். சரமதசையிலே தன்னழகைக்காட்டித் தன்னளவில் த்வேஷத்தை மாற்றுக்கையாலே, “தான்” என்றால் நிந்தித்துக்கொண்டு திரியும் அலைவலைத்தனத்தைப் போக்கி ரக்ஷித்தவன். அலங்காரன்மலே. இப்படியிருந்துள்ள அழகருக்குமேலே * முடிச்சோதிப்படியே உண்டான அலங்காரத்தையு முடையவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமலே.

குலமலே. * தொண்டக்குலத்துக்குத் தலையானமலே. கோலமலே. அழகர்க்கும் ஆச்ரிதர்க்கும் அநவாதாதுபால்யமான அழகையுடைய மலே. குளிர்மாமலே. ரக்ஷகனுளவனுக்கு ரக்ஷியவர்க்கும் பெறாமையால்வரும் தாபத்தையும், ரக்ஷியபூதரான விவர்களுக்கு ரக்ஷகனைப் பெறாமையால்வரும் தாபத்தையும் ஆற்றும்படியான குளிர்த்திமிக்கிருக்கிறமலே. கோற்றமலே. தன்னபிமாநத்திலே ஒதுங்கினாரை ஸம்ஸாரம் மேலிடாதபடிநோக்கும் வெற்றியையுடைத்தான மலே. நிலமலே. மணிப்பாறையாயிருக்குமளவன்றிக்கே, ஸூரிகளுக்கு முழுகூடாக் களுக்கு முஷ்பபல த்ருமாதிகளாய் முனைக்கவும், “முனைக்கவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கைக்கும் யோக்யமான மலே. நீண்டமலே. பரமபதத்துக்கும் ஸம்ஸாரத்துக்கும் இடைவெளியற்று ஒரு கோவையாம்படியான ஒக்கத்தை யுடையமலே. இப்படியிருக்கிற திருமாலிருஞ்சோலையாகிற வதுமே-அலங்காரன்மலே. ௫

மூ.—பாண்டவர்தம்முடைய பாஞ்சாலிமறுக்கமெல்லாம்

ஆண்டங்குநூற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல் வைத்தவப்பன்மலே

பாண்டகுவண்டினங்கள் பண்கள்பாடி மதுபருகத்

தோண்டலுடையமலே தொல்லுமாலிருஞ்சோலையதே. கூ.

பதவுரை.

பாண் தரு—ஆளத்திவைத்துப் பாடத்தக்க வண்டு இனங்கள்— வண்டுத்திரள்களானவை பண்கள் பாடி— பண்களைப் பாடிக்கொண்டு மது— தேனை

மலே— மலையாய்

தொல்லை— அநாதியான

மாலிருஞ்சோலை அதே—;

பாண்டவர் தம்முடைய— பஞ்சபாண்டவர்

களின் மனைவியாய்

அங்கு— அவன் பரிபவப்பட்டபொருள்
 டான (துன்பங்களை மெல்லாம்)
 நூற்றுவந்தம்— துன்போதருடைய நூறு
 தம்பிரமர்சனின்

மாநபங்கம் வாராதபடி புடைவை
 சரக்குப்படி பண்ணின)

அப்பன்— உபகாரகனுடைய
 மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. பாண்டவரித்யாதி. பாண்டேபுத்தர்களுடைய மஹிஷியாய், பாஞ்சாலராஜ புத்தரியாயிருக்கிறவனுடைய மறுகுதலெல்லாவற்றையும். இதற்கால்— இவன் புருந்தவிடத்தின் பெருமையும் பிறந்தவிடத்தின் பெருமையும் பார்த்தால், இம்மலுக்கம் வருகைக்கு யோக்பதை மில்லாதவனென்கை. “பாண்டவருடைய” என்றதே, “தம்முடைய” என்றது— ஓரோருத்தரே தன்னரசுகளிக்கைக்கிடான சக்திமான்களானவர்களை பர்த்தாக்களாக உடையவனென்று தோற்றுசெய்க்காக. ஆனால், இவர்கள் தான் இப்படி இவ்விதரகதியாமல் மறுகவிட்டிருப்பானென்னென்னில்; “பொய்ச்சூதில்தோற்ற பொறையுடையமன்னர்” என்கிற படியே கர்ந்திம தப்பூதத்திலே இவனையும் தோற்றவர்களாகையாலே தர்மபீருக்களாய்ச் செய்வலாவதற்கு, நங்கள் பொறையாலே நிலத்தைக்கீறி யிருந்தார்களித்தனையிதே. ஸந்திவிறான பர்த்தாக்கள் கைவாங்கியிருக்கையாலும், பிதாவானவன் அவஸந்திவிறுதனுடையாலும், தான் அபலையாகையாலும், பரபலானவர்கள் நலிகையாலும் வந்த மறுக்காமிதேயிது. “மறுக்கமெல்லாம்” என்றது— “அந்தகன் சிறுவனரசரத்தமரசர்க்கிடையவனணி யிழைவாய்ச் சென்று எந்தமக்குரிமை செய்யென” என்கிறபடியே குருடன் பெற்ற பிள்ளையாகையாலே அறிவுகேசி வழிவழியாய், பிதாவானவன் கண்ணஞ்சவனர்க்க வளருகையன்றிக்கே, நான் கண்டபடி மூலையடியே நிரிந்தவனுப், அதுக்குமேலே, ராஜராஜனுன் துன்போதருடையக்குப்பின்பிறந்தவனுப், அவன் கொண்டாடி வளர்த்த செருக்காலே திம்பிலே தகவிறுதின துச்சானரனுதிர முரட்டுப்பைபல், மீறோதஸவமானகயாலே ஆபரணங்களுலே அலக்கங்கையாய் ஆர்த்தவ தோஷபுத்தையாயிருக்கிறவன் பக்கலிலே கிட்டி, “ருதிலே உன்னையும் தோற்றர்கள், நீ போர்ன எங்களுக்கு இழிதொழில் செய்” என்று சொல்ல; அவன் (க) “ருபு லுடுகெகெல்லாஹம் மச்சுரோகெத வேறுபுவி : ம - ருபுலுளாஹுபு - மீறோத - ஸவாபு - ம - நாமு - ஹிஹ” என்ற வளவிலும், விடாநேயயிரைப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போர்ன மஹாஸபையிலே நிறுத்தி, பரிபவோத்திகளைப்பேசி வஸ்தரத்தை அபஹரித்தூச்செய்திற் போது அவன் பட்டமறுக்கங்கள் அநேகமாகையாலே.— ஆண்டு அறவை மெல்லாவற்றையும் ஒன்றொழியாமல் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருந்து. அங்கு நூற்றுவந்தம் பெண்ணடிமேல்வைத்த. அவன் பரிபவப்பட்ட அத்தகையிலே அவனைப்பரிபவிப்பித்த துன்போதராதிகள் நூற்றுவருடையவும் ஸ்திரீகள் பக்கலிலேயாம்படி பண்ணின. “சக்தமல் குழலாஸலக்கன் நூற்றுவந்தம் பெண்டிரு மெய்தி” என்றாரிதே— திருமங்கையாற்றாரும். இவரிடையிலிருந்ததே இவரில் அவர்களுக்கேற்றம். அப்பன். சரணாகதையான த்ரௌபதிக்குச் செய்த உபகாரம் தமக்குச் செய்ததாக நினைத்து “அப்பன்” என்கிறார்; ஆசிரிதரிலே ஒருவர்க்குச் செய்தது தமக்குச் செய்ததாக நினைத்திராதவன் பகவதஸ்ஸம்பந்தம் இல்லையாகக்கூடவருமே. மலை. இப்படியிருக்கிற உபகாரகனுடையவன் ஆசிரித ஸம்ரகஷணார்த்தமாக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற மலை.

(க) “ரஜஸ்வலக வஸ்தராஹம் நதுமாமீநதுமர் ஸஸி-சுரணைந்தபரஸ்ஸந்தாரம்”

பாண்டி வண்டினங்கள். பாக்க - பாட்டி. பாட்சிக்குந்தகுதியான வண்டினங்கள். அநாவது - பிறப்பே பிடித்து பாட்டையோழிப வேறென்றறியாததா யிருக்கை. பணிகள் பாடி மதுப்பருக. பரிதி பாகுந்ததாலே நாகாவான பண்டிதோப் பாடிக்கொண்டு மதுபாவம் பண்ணிச் செல்லும்படியாக. தோண்டுவதைய மலை. திருச்செவ்வைகள் ஒருகாலும் வாடாமல் தித்யவஸந்தமாய்ச் செல்லும்படி ஊற்றுடைந்ததான மலை. தோல்லைமாலிருஞ்சோலையதே. திருவனந்தாழ்வானே திருமலை மாழ்வாய் வந்து தித்யையாலே, அநாதுபாய்க்கொண்டு பழையநாய் மாலிருஞ்சோலையென் னும் திருநாமத்தையுடைத்தாயிருக்கிற வறுவே- அப்பன் மலை. தோண்டல்- ஊற்று.

மூ—கணங்குழையாள் பொருட்டாக்கனை பாரித்தரக்கர்த்தங்கள்
இனங்குழைவற்றுவித்த வேழிற் றொளம்பிரமம்மலை
சனங்கோழிதேள்ளருவிவந்து சூழ்த்தகன்ருந மெல்லாம்
இனங்குழைமலையே யெழின்மாலிருஞ்சோலையித. எ.

பதவுரை.

கனம்— பொன்னை [தின்றுள்ள
கொழி — கொழித்துக்கொண்டு வராத
தெள் — தெளிந்த
அருவி — அருவியிலே
அகல் — பாம்பின [நும்
நூலம் எல்லாம் — பூமியிலுள்ளாரெல்லா
வந்து குழிந்து — வந்து குழிந்துகொண்டு
இனம் குழி — திரள் திரளாக
ஆமம் — ரோடா தின்றுள்ள
மலை — திருமலையாய்
எழில் — எல்லாநன்மைகளும் வாய்ந்த
மாலிருஞ்சோலை அதே-;
கனம் — பொன்னால் செய்யப்பட்ட

குழையாள் பொருட்டா — காதலியையடி
டைய பிராட்டி தக்கா
கலை — திருச்செவ்வை
பாரித்து — பரப்பிப் பாரித்துக்கொண்டு
அரக்கர் தங்கள் இனம் — யானைகளுக்கெல்லாக
குழி — அம்புகளாகிற குழித்திலை
என்றுவிந்த — எறும்படி பண்ணின
எழில் — வீரமுதியால்வந்த அழகுமிக்கிரு
க்தை
தோள் — தோலையுடையதாய்
எம் — எமக்கெல்லா முபகாசகனான
இராமன் — ஸ்ரீராமன் வந்ததிக்கிற
மலை — திருமலையாம்.

வ்யா. எழாம்பாட்டு. கணங்குழையாள் பொருட்டா. கனம் - பொன். பொன்னாலே
செய்யப்பட்ட காதுப்பணியையுடையவள் காரணமாக. இவள் காதும்காதுப்பணியுடையன சே
ர்த்தி எப்போதும் பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே கிடக்கும்போலே காணும்; (க) “ பெருமா
ரவஸர வகசுணவழி 1 சுவரூக்ஷத்திராசலு ” என்று இவர் தம்முடைய காதுப்பணியும்
முதமுமான சேர்த்தியை அதுகலர்காண ஆசைப்பட்டிருக்குமாயேபோலே. கணபாரித்து.
அவனைப் பிரிந்ததான் தொடங்கி, நினைத்தநினைத்தபொதெல்லாம் பிரித்துவரக்கூற நினைக்கை
யிலண்டான கறுவதலாலே திருச்செவ்வைத் தெரிந்து பரப்பிப் பாரித்துக்கொண்டிருந்தே

புள்ளது பறுபாடுருவ இற்கையால், அமரை கழு எண்குறது. அனற்குக்க, கழுக்க
 ற்றுகிந்த" என்று பாடமாங்க, ராகுஸருடைய திரளைக்கொன்று கழுக்குகளேறி ஜீனிக்ரும்
 படி பண்ணினவென்கை. எழில்சோடெம்மிராமம்மலை. வீரபுரியால் வந்த அழகை
 யுடைத்தான தோனையுடையனாய், ஐந்தியான பிராட்டிக்கு உதவுகையாலே அவளுடைய ப்ர
 னைகளான நமக்கெல்லாம் உபகாரகனாய், அழகாலும் குணங்களாலும் ஸர்வனாயும் ரமிப்
 பிக்கையாலே "ராமன்" என்னும் திருநாமத்தை யுடையவன், அவதாரத்திற் பிற்பாடர்க்
 கும் உதவுகைக்காக எழுந்தருளி நிற்கிற மலை.

கனங்கொழிதேள்ளருவி. பொன்னைக்கொழித்துக்கொண்டு வாரானின். உள்ள தெளிந்த
 அருகியிலே. வந்துசூழ்ந்தகல் ஞாலமெல்லாம். பரப்பையுடைத்தான பூமியிலுள்ளாரெல்
 லாரும் வந்து சூழ்ந்து கொண்டு. இனங்குழுவாடும்மலை. திரள் திரளாக தீர்த்தமாடாநிற்
 கும் மலையான. எழில்மாலிருஞ்சோலையதே. ஸாவப்பகாரவிவகூணமா யிருந்துள்ள மாஸிரு,
 ன்சோலையாசிற வதுவே- இராமன் மலை. எ."

மூ.—எரிசிதறுஞ்சரத்தா லிலங்கையினைத் தன்னுடைய
 வரிசிலவாயிற்பெய்து வாய்க்கோட்டர் தவிர்ந்துகந்
 அரையனமருமலை யமரரோடு கோனுஞ்சென்று
 திரிகுடர்குழமலை திருமாலிருஞ்சோலையதே அ.

பதவுரை.

அமரசோடு— தேவர்களுடிக [அம்
 கோனும்— அவர்களுக்குப் ப்புவான இந்தர
 திரி— இரவுப்பகலும் ஸஞ்சரியாநின்ற உள்ள
 சுடர்— சந்தரஸுவர்யர்களும்
 சென்று— வந்து
 குழும்— ப்ரநகஷணம் பண்ணுகிற
 மலை— மலையாய்

திருமாலிருஞ்சோலை அதே-;
 எரி— நெருப்பை
 சிதறும்— சிதறாதின்றுள்ள
 சரத்தால்— பாணத்தாலே
 இலங்கையினை— லங்காபதியான ராவணனை

தன்னுடைய— தன்னுடைய
 வரி— நீண்டிருந்துள்ள
 சிலை— பூச்சாங்கத்தின்
 வாயில் பெய்து— வாயிலே புகுவித்து
 வாய்க்கோட்டம்— "நநமேயம்" என்று
 கிடக்கப்பண்ணின வாய்மதத்தை
 தவிர்ந்து— நீக்கி
 உகந்த— திருவுள்ளமுகந்த
 அரையன்— அரசனானவன்
 அமரும்— பொருந்தி வர்த்திக்கிற
 மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. எரிசிதறும்சரத்தால். நெருப்பைச் சிதறாதின்றுள்ள அம்
 பாலே. தொடுத்துவிடும்போதாய்த்து "அம்பு" என்றறியலாவது. நைக்கும்போது
 உடம்பிலே நெருப்பைச் சொரிந்து கொண்டாய்த்துத் தைப்பது. (க) "நீ ஓபவா வகஸஜ்ஜா
 டெரொ" என்றானிறே. அதாவது - எதிரிகள் மேலேபடும்போது ஜ்வலித்த அக்நியோடு
 துலயங்களாயிருக்கு மென்கை. இலங்கையினை. †அந்தகனுங்குட ப்ரவேசிக்க அஞ்சம்படி

யான ஆரை. வரங்கொடுத்த பரஹ்மாதிகளும் இவ்வூரின் பேர் கேட்டால் குடல்கரிந்து
கிடக்கும்படியாயிற்றே விருப்பது. ஆகவே இவ்வூரில் புழங்கு வுலாந்துகை முதலான
வற்றுக்கு வேண்டிமனவு தன்கிரணங்களைப் பாசாகிப்பிந்து, நடுங்கியொடுங்கிக் கொண்டே
போருவது; ஆகையாலிற்றே, ராவணன் பட்டுக்கிடக்கிறபோது, மண்டோதரி-(௧) “உத்திஷ்டா
அதிஷ்டகிம்ஸெஷெஹா ஹேவாரிவவெ நவெ । சுருஷேவந்ரூபாஹ்ஜோ வுவிஷ்ட” ஸுரு ௨)
பூஸபஃ ” என்றது. இப்படியிருக்கிற ஆரையாய்த்து மதுர்புருபமாய் நின்று சரங்க
ளாலே யழிபச்செய்தது. தன்னுடைய வரிசிலை வாயில்பெய்தது. தனக்கு அஸாதாரணமாய்,
அழகுக்குடலான வரியையுடைத்தாயிருந்துள்ள ஸ்ரீசார்ங்கத்தினுடைய வாயிலேபுகுவித்து.
வில்லுக்கு வாய் - அம்பிதே. வாயான அம்பிலே புகும்படி பரவேசிப்பித்து. ஸர்ப்பம்
நாவாலே விழுங்குமாபோலேயாய்த்து - வில்லும் அம்பாலே காலிக்கும்படி. இத்தால் -
சர்வரத்வப் பிடாராலன்றிக்கே, (௨) “சூதா நமோ ந ஷ்டாந்மே” என்கிற அஸாதாரத்தில்
மெய்ப்பாடு தோன்ற நின்று, அம்புகளாலே அழிபச்செய்தபடி சொல்லுகிறது. வாய்க்கோ
ட்டம் தவிர்த்து. வாக்கின், கோடுதலுண்டு - விலங்குதல், அத்ததைத்தவிர்த்தாணய்த்து.
(௩) “நமருட்டி” என்றிருந்த விருப்பைத் தவிர்த்தாணய்த்து (௪) [“கஸ்யுயிச”]
இவர் தம்மை இதரஸஜாநியராக்கி வைக்கையாலே “மதுஷ்பர்” என்றேயிருந்தான்.
“இவரேயன்றிக்கே, ‘சர்வரன்’ என்று சொல்லுகிறவவன்றான் வந்தாற்றான் வணங்கு
வனே” என்றானிற்றே. ஸ்வரூபம் கைபுகுந்தால் (௫) “நபி உத்திஷ்ட” வாடிமே” என்றாய்த்
திருப்பது; “மம” என்றிருக்கையாய்த்து ஸ்வரூபவிரோதி. அநுகூலபாஷணம் பண்
ணுகைப் பராதமாயிருக்க, “எனக்கு” என்ற பேச்சில் விலங்குதலைத் தவிர்த்தாணய்த்து.
உகந்த அரையன். சரசு தவிர்த்த பின்பு உகந்தபடி. இவன்றான் “எனக்கு” என்றிருக்
குமத்தைத் தவிர்த்தோமாகில், இனி நம்மதேவபன்றேவென்று இவியனான; இவன் “என்
னது” என்றிருக்கும்து தவிர்த்தால், பின்பு உள்ளநடையத் திருவிடையாட்டமா யிருக்கு
மிற்றே. அரையன். இவன்பக்கல் அல்பாநுகூல்ய மமைகிறது உடைபவனாகையிற்றே. இவன்
ப்ராதிகூல்யத்தினின்றும் நிவர்த்தனான வளவுகொண்டு உகக்கும்படியாய்த்து ஸ்வாபாவிக
ஸம்பந்தம் இருப்பது. அமருமலை. இப்படியிருக்கிறவன், பின்பு எல்லாருடையயும் ஸ்வா
தந்த்ரயத்தைப் போக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக நித்பவாஸம் பண்ணுகிறமலை.

அமரரோடுகோணும். தேவர்களோடே கூட அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்தர
ணும். திரிசுடரும். லோகோபகாரமாகப் பவதாஜ்ஞையாலே இரவுபகல் வெளிச்செறிப்பைப்
பண்ணிக்கொண்டு ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள சந்த்ர ஸூரியர்களும். கீழ்ச்சொன்ன ௩ அபிசப்தம்
இங்கும் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது. சென்று -சூழும்மலை. வந்து, தந்தாமுடைய பதஸ்த்தைர்
யார்த்தமாகப் பரதக்ஷிணம் பண்ணுகிறதும்மலை. தங்களை நெருக்கிக்கொண்டு திரிந்த ராவணனை
நிரஸித்த உபகாரஸம்ர்தியாலும் வந்து பரதக்ஷிணம் பண்ணு கிற்பார்களிறே. திருமாலிருஞ்
சோலையதே. இப்படியிருந்துள்ள திருமாலிருஞ்சோலை யாகிவதுவே - அரையன்மரூம்
மலையென்கை.

மு.—கோட்மேன் கொண்டிடந்து குடங்கையின் மண்கொண்டாந்து
 மீட்டுமதுண்டுமிதந்து வினையாடு விமலன்மலை
 மீட்டியபல்பொருள்க ளெம்பிரானுக் கடியிறையென்
 றோட்டருத்தன் சிலம்பாறுடை மாலிருந்தோலையதே. ௧௦

பதவுரை.

எட்டிப்— பெருவெரும்பொது வாரிக்கொ
 ண்டிவருசிற
 பல்— பல்வகைப்பட்ட
 பொருள்கள்—பொன், முத்த, அகில் முத
 லெப் பொருள்களெல்லாம்
 எம்— எம்க்கு
 பிராறுக்கு— வவாமிபானவனுக்கு
 அடி நிறை என்று— பூநீபாத காணிக்கை
 பென்று
 மீட்டதும்— மயவாசித்ததாய்
 தன்— குடித்திருந்துள்ள [புண்டப
 லெம்பு ஆறு உடை— திருச்சிலம்பாற்றை
 மாலிருந்தோலே அதே;
 மண்— ஹிரண்யாக்ஷனுலே தள்ளப்பட்டி
 ப்ரளயங்கதையான பூமியை
 இடந்து— அண்டபித்தியில் சீன்றுமொட்டு
 விடுகித்தெடுத்தது

கொடு— தன் திரு எயிற்றிலே [தும்
 கொண்டு—(வா ஹநுசியாய்க்கொண்டு) தரித்
 மண்— மஹாபலியாலேதன்னதாக்கிக்கொள்
 ளப்பட்டபூமியை
 குடங்கையில்— உள்ளங்கையில்
 கொண்டு— நிரேற்றுவாங்கிக்கொண்டு
 அளந்து— அளந்தும்
 மீட்டும்— மறுபடியும்
 அது— அந்தபூமியை
 உண்டி— தம் திருவயிற்சி நுள்ளைவைத்து
 நோக்கியும்
 உமிழ்ந்து—(மின்பு) வெளியாகுகொண்ட உமிழ்
 ந்தும்
 விளையாடும்— விளையாடாடின் லுள்ள
 விமலன்— நிர்மலனானவன் வந்ததிக்கிற
 மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கோட்மேன் கொண்டிடந்து. ஹிரண்யாக்ஷனுலே தள்ளப்
 ப்பட்டுப் ப்ரளயகதையான பூமியை, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறுபாத வாஹவேஷத்தைக்
 கொண்டுபுக்கு அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டிவிடுகித்தெடுத்துத் திருவெயிற்றிலேகொண்டு.
 குடங்கையில் மண்கொண்டாந்து. மீட்டி மஹாபலியாலே அபஹர்த்தையாய் அர்யரேஷப்
 பட்டுக்கிடந்த பூமியை, காணுகதனை இத்தானுக்கு வாங்கிக்கொடுக்கக்கூக வாமகவேஷ
 பரிக்காறுத்தைப் பண்ணி அர்த்தியாய்ச் சென்று “தன் குடங்கை நீசேற்றான்” என்கிறபடி
 பே கொடுத்து வளர்த்த கையைக்கொண்டு நிரேற்று பரிக்காறுதித்து, கையிலே நீர்விழுந்தவா
 ந்தாம் திருமேனியை வளர்த்து எல்லை நடப்பாறைப்போலே திருவடிகளாலே யளந்து.
 மீட்டுமதுண்டுமிதந்து. திரியவும் அவாந்தர ப்ரளயத்திலே அழியப்புக, “பெருவெள்ளமுண்
 னாமல் தான்விழுங்கி” என்கிறபடியே அந்தபூமியைத் தன் திருவயிற்றிலே வைத்துநோக்கி
 ப்ரளயகந்தாம் வெளியாகுகொண்ட உமிழ்ந்து. விளையாடும். இப்படி விளையாடாடும். ஸர்
 ஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாசங்கள் மூன்றும் அவனுக்கு லீலையாயிறே யிருப்பது; அத்ததைப்பற்ற,
 ஜகத்க்ஷணம் பண்ணின வித்தை லீலையாக அருளிச்செய்கிறார். விமலன். ஹையப்ராய்

இரண்டாழிய மாக்குவது, சிறுக்குவது, பெருக்குவதாகா நிற்கச்செய்தே, லீச்சிகமாகவும் பார்த்தமாகவும் செய்கையாலே விகாராதி தோஷரஹிதனாயிருக்கை. மலை. எவம்பூதனுன வன் ஸம்ஸார ப்ரளயததை யெடுக்கைக்கும், அந்ந் சேஷத்தவத்தை யறுத்துத் திருவடி களின் கீழேயிட்டுக் கொள்ளுக்கைக்கும், மேல் ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் அகப்படாதபடி. நோக் குக்கைக்குமாக எழுந்தருளி நிற்கிறமலை.

ஈட்டிய வித்யாதி. பெருசி வரும்போது திருமலையில் இரண்டருகிலுமுள்ள பாத ர்த்தங்களையும் வாரிக்கொண்டு வருகையாலே, * பொன் முத்து மரியுளிரும் புழைக்கைமமா கரிக்கோடும் அஞ்சல் குறியும் சந்தனமும் முதலாக, தான் நிரட்டி ன பல பதார்த்தங்களையும், என்னுடைய பாதனுனவனுக்குத் திருமுன்காலரிக்கை பென்று இத்ததை ஸமர்ப்பிக்கையி லுண்டான த்வரைபாலே மிகவும் விவரத்து வாராதிப்பதாய், தன்பக்கல் அலகாஹித்தாரூ டைய ஸகல ச்ராமங்களு மாறுப்படி குளிர்த்திருப்பதான திருச்சிலம்பாற்றையுடைய திருமா லிருந்ர போலப்பாதிருவதுவே - கிடலன்மலை.

மு.—ஆயிரந்தோள் பரப்பி முடியாயிர மின்னிலக
ஆயிரம்பைந்தலைய வணந்த சயன னுளுமலை
ஆயிரமாறுகளுந் சுனைகள் பலபாபிரும்
ஆயிரம் பூம்போழிலுமுடை மாலிருஞ்சோலையதே. ௧0.

பதவுரை.

ஆயிரம் ஆறுகளுந்— பல நதிகளையும்
பல ஆயிரம்— அநேகமாயிரங்களான
சுனைகளும்— தடாகங்களையும்
பூ— அழகிய [களையும்
ஆயிரம் பொழிலும்— அநேகமான சொலை
உடை— உடைத்தாடெருக்கிற
மாலிருஞ்சோலை அநேக;
ஆயிரம்— அநேகமான
தோள்— திருத்தோள்களை

பரப்பி— பரப்பிக்கொண்டும்
முடி ஆயிரம்— ஆயிரம் திருமுடிகளும்
மின் இலக— (திரு அபிஷேகத் தின் ரத்
நாதிசுளாலே) ஒளிவிடவும்
பை— பரந்த
ஆயிரம் தலைய— ஆயிரம் தலைகளையுடைய
அனந்த சயனன்— அநந்தசாயியானவன்
ஆளும்— ஆளுகிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. ஆயிரந்தோள்பரப்பி. ஆயிரம் திருத்தோள்களையும் பரப் பிக்கொண்டு. முடியாயிரம் மின்னிலக. திருமுடிகளாயிரமும் திருவபிஷேகத்தி லுண்டான ரத்நாதிசுளாலே ஒளிவிட. இவ்விடத்தில், “ ஆயிரம் ” என்றது - ஸஹஸ்ர ஸங்கையையச் சொன்னபடியின்று, அநேகத்வ ப்ராயம்; அல்லாதபோது, தோள்கள் ஆயிரமானால் முடி கள் ஆயிரமாகக் கூடாமையாலே. “ தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி ” என்றாரிதே-ஆம்வார். ஆயிரம்பைந்தலைய வணந்தசயன னுளும் மலை. இவ்விக்கரஹத்தினுடைய பரப்பெல்லாம் தன்னுள்ளே யடங்கும்படியாகக் கொண்ட வாடிவாகையாலே ஆயிரம் பரந்த தலைகளையுடைய திருவனந்தாரம்வான்பேரிலேயுள்ளிக்கொண்டிருக்கிறவன் வந்தத்திருவனந்தார

ஆயிரம்பாதி. இதிலும் எடுத்தது ஆயிரமாகவருகின்றது—தம்பறையப் பிசை
மாநிசையத்தாலும் அவற்றிற்முடைய பன்மையாலும். ஆயிரமாறுகளும். திருச்செவ்வாய்க்குள்
முடிந்திருக்கின்றது. “சுத்தொளி மலரிடும் அணிமாசின்தழையும் தழுவி வந்தரு
விகள் சிறைந்து வந்து” என்பதற்குரிய திருமலைப் பரப்பிலே பெருகின்றன காணுங்கள்
அநேகமாயிற்று இருப்பது. அந்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறது. சினைகள் பலவாயிரமும். திரும
லைப்பரப்பிலே பார்த்தால், அவ்வாறுகள் கீர் தேங்குகின்றன திருச்சினைகளும் அப்படி பல
வாயிற்று இருப்பது. திருநாராயணப்பொய்கை, நலந்திகழ்நாசனன், ஆசாவமுது என்றார்
மேலே சொல்லுகிறவை திருமலையடிவாரத்தி லுள்ளனவாயிற்று. மேலும் இப்படி அநேக மு
ள்ளது கண்ணிக்கொள்வது. ஆயிரம்பும்பொழிலும். அந்த ஆறுகளின் நீராலும் சினைகளின் நீர
ாலும் வளர்ந்து வர்வகாலமும் பூமாரும் செல்லும் திருச்சினைகளும் அநேகமாயிற்றேயிருப்
பது. “சோலைமலை” என்றிதே திருமலைதனக்கு கிருபகம். ஆயிரமாறுகளு மித்பாதி.
(க) “தழவிழா தலாஹடுமு திபுலாடுமென டும டுலா டுதா 1 கடு நகலு தலாஹ
டுமு ராஹடு நு டென்கி தா” என்றிதே ப்ரமான் ப்ரவலித்தி. உடை. இவை
யெல்லாவற்றையு முடைத்தாயிருத்தி திருமலைக்குச் சோலைபாடு வதுவை-அனந்தசயனனா
ரும் மலை. 6.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமலையிலே அழகுருடைய வையாற்றை, நாம் ப்ரகாசிப்
பித்தமைபை யுநரிச்செய்து, இதுக்குவேறொரு பலம் கொல்லாதே இத்தனை பரிசைநானே
பலமாகத் தலைக்கடந்திடுவர்.

மு.—மாலிருஞ் சோலையென்னு மலையையுடைய மலையை
நாலிரு முத்தித்தன்னை நால்வேதக் கடவுமுதை
மேலிருங் கற்பகத்தை வேதந்த விழுப்போருளின்
மேலிருந்தவிளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தவனே கக.

பதவுரை.

மாலிருஞ்சோலை என்னும்— ‘திருமாலிருஞ்
சோலை’ என்னும் திருநாமத்தையுடைய
மலையை— திருமலையை
உடைய— வானஸ்த்தாநாக உடையனாய்
மலையை— ஒருமலைசாய்க்காத் தோலே இரு
க்குமவனாய்
நாலிருமுத்தி தன்னை— திரு அந்தட்டா
கந்தருடியாய்
நால்— நிகாதிபேதத்தாலே நாலுவகைப்
பட்டிருந்துள்ள
வேதம்— வேதமாகிற
கடல்— வடமத்தின் வாயான

அழகை— அபர்தமானவையு
மேல்— மேலான
இரும்— பெரிய [வையு
கற்பகத்தை — கற்பகத்தை அந்த
வேதந்தாம்— வேதந்த ப்ரகாசிப்பங்கனாய்
விழு— திரிபலவையான
பொருளில்— அபர்தங்களுக்கெல்லாம்
மேல் இருந்த— மேலாயிருந்து
விளக்கை— நான்குநாளை விளக்குமவன்
விஷயமாக
விட்டு திறந்த— பெரியாழ்வாராலே
விசித்த

ஒருகாலுள், சரிபாடப்பாடும் வடிவில் பொருளையுடைய பொக்கதா திசையத்தா லும் மலையிப்போலே
 ட்டி லிருக்கிறவன். ஸ்ரீகுமாரித்தித்தன்னே. ஷாட்குண்ப பாகாசகமாயும் அருகிலே இன்னிபிணாதி
 குணங்களுக்கு பாகாசகமாய் மிருந்துள்ள வானுதேவ ஸங்கர்ஷண பாத்யுநாசிரிசுத்தருபே
 ணா நானுவகைப்பட்டுருக்கிற பெரிய வடிவகளை யுடையவனே. (௬) “ ம லெணை வடிவென
 டெகிட்டுவாழ்க வதிவிதம் உவவகை கத்தலிவது வெவ்வாஃ அப்யுமய மெனெவலிபுதி
 விவவதே ” என்றருளிச்செய்தாரிதே- ஆழ்வான். அதவா, திருவாஷ்டாஷ்டர ருபியான
 வனென் னெனவாம். (௭) “ வடிவவழிவவவாடுவடி வாகாஷ்டாஷ்டர ருபியுடைய ஸவடி
 ஷ்டர ருபியுடைய டெவவடிவாபிவதி - டெக ” என்னக்கடவதிதே. நால்விவதக்கடலமுறை.
 ரிகாதிபேதத்தானே நானுவகைப்பட்டுருந்துள்ள வேதமாகிற ஸமுத்தரத்தில் ஸாமான அய்
 தமாவவன்; “ வேதவர் முழுவிவதத்தமுதத்த ” என்றுமார்போலே. அன்றிக்கே, “ நால்
 வேதக்கடலமுது ” என்று ஸகல வேதஸாரமான திருமந்தரத்தைச் சொல்லுகிறதாய், ஸாமா
 நாதிகாண்பந்தானே அத்தை இவனாகச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். ஸாமாநாதிகாண்பந்தாக்கு
 சிபந்தாஃ-பந்திபாத்யுபந்திபாதகபால ஸம்பந்தம். இவ்விடத்துக்கு இப்படி பொருளா ரிடத்
 தில், “ நானிருமுத்தித்தன்னே ” என்கிறவிடத்துக்கு முற்பட்ட பொருளைமொன்றுமேயா
 கக்கடவது. மேலிருங்கற்பகத்தை. மேலான பெரிய கல்பகத்தை. இத்தால்- கல்பக்கத்தில்
 கல்பத்தில் வ்பாவத்தி பொல்லுகிறது. அதாவது- அந்தகல்பகம் தன்னையொழிந்தவற்றை
 கொடுக்கு மித்தனாயிதே; இது தன்னையுங் கொடுக்குமிதே. அந்த கல்பகம் அபேதத்தித்தார்க்
 கிதே கொடுப்பது; இது அதிகாரிபையு முண்டாக்கிக் கொடுக்கும். ஆனதாய்விதே “ என்னே
 யாக்கிக்கொண்டு எவக்கே தன்னைத் தந்த கல்பகம் ” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்ததாம்.
 வேதாந்த விழப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கை. வேதாந்தப்ரதிபாந்யங்ஸாஸன சிரிய அர்த்த
 கங்கருக்கெல்லாம் மேலாயிருந்துள்ள ஸ்வயம்ப்ரகாசவஸ்ருவானவனே. வேதாந்தப்ரதிபாந்ய
 மாண சிரிய வர்த்தங்ஸாஸன- (௮) “ மொக்த மொய்யம் வெபுரிதாராஹுதேவா ” (௯) “ ஷாஸப
 ஸ்யயாநிதேவா ஸபமஹிபஃ ஷாஸாநாந ஸீரகெ வெவவக ” (10) “ ஸ்யயாநகெவாநிதே
 வதிம - டெவாஸம் ” இத்தாதிசையானே சொல்லப்படுகிற தத்தவத்யமும். மேலிருந்த
 வென்றது- இந்த தத்தவத்யப்பத்தியும் வைத்துக்கொண்டு மேலாயிருந்துள்ள வென்றாபடி.
 அதாவது- தேதரா தேவங்ககிராண்டிம் ப்ரகாசமாக, தான் ப்ரகாசியாப் (11) “ நக துபேபாஹி
 யிகுபுபுபுபுபு ” என்னும்படி ஸ்வஸமாந்யபாநுபிரகங்கை. விட்டுசித்தன் விரித்தனவே.
 இப்படி யிருக்கிறவனே, * அரவத்தமளிப்படியே திருவுள்ளத்திலே ஸவத்துக்கொண்டிருந்

† எல்லாவற்றிலும்- எல்லாவற்றைக்காட்டிலு மென்றபடி. (௧) “ குணைஷ்ஷட்பிஸ்
 த்வேதைஃ ப்ரதமதரமுர்த்தி ஸ்தவப்பபௌததஸ்திஸஸ்தேஷாம் த்ரியுகயுகணீர் ஹிந்ரிபிரபூதி ”

(௨) “ வ்யத்தம்ஹி பகவானேஷ ஸாஷ்டாந்நாராயணஸ் ஸ்வயம் - அஷ்டாஷ்டாஸ்வய
 பேண முகேஷுபரிவர்த்ததே. ” (௩) “ போக்தாபோக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மக்ஸா. ” (4)
 “ ஷ்டரம்ப்ரதாநமம் தாஷ்டாஹரஃ ஷ்டராத்தாநாவிசதே தேவாகம். ” (5) “ ப்ரதாநேஷத்
 ராஜ்யபுதிர்குணேசம். ” (6) “ நதத்ஸமஸ்யாப்யதிகச்ச தர்ச்யதே. ”

என்பதில் “ விஜயநகரத்தன் ” என்னும் திருநாமத்தைப்பாடைய பெரியபாழ்வார் விஜயநகரனை
 ஆதரித்திருந்தான். இதற்கு பலம் சொல்லாமலாகாது, இவ்வந்தர்த்தனை அறிவித்திருந்தானே
 பெரியபாழ்வாருக்கு பாயோஜனமாகையதில். ௬௧

பெரியபாழ்வார் திருவாடி களேசரணம்.

—(ii)—

அடிவாடி.—உருப்பிணி கஞ்சன் மண்ணு மாவலி பல பரண்டவர்
 கண வேரி கோட் டாயிரம் மாலிருஞ்சோலை நாவ.

ஆதிருமொழி கூட-க்கு, பாட்டு-க.சா.

நான்காம்பத்து- நான்காந்திருமொழி- நாவகாரியம், பரவெசம்.

அ. கிழ் இரண்டு திருமொழியிலே- நாமக்கண்ணுந் பவநாகரூபா சேந்தி நகர்களை
 லாம் பரிசுசித்தும்படி ஸர்வேசுவான் திருமலையில் நிற்கிறதிலையை அதுபவிகரிப்பது அனுகூலம்
 அவ்வளவு பராபத்தில் பாத்தாவதிபாகையிலே தச்சாமாவதிபாவி நிறுமலையாழ்வார்ப்
 லிலே திருவுள்ளமுள்ளி, திருமலையாழ்வாருடைய வைபவத்தை விவரிக்கிறோமேயி
 து பரிதானார்; அவ்வளவிலே, ஸர்வேசுவான் திருமலையில் நிற்கிற நிலையிலுங்காட்டில், கப
 லிபிலே நிறுந்த தன்சுவனான பரஹ்லாதன், திருநாமஞ்சொன்னவிலே நிறுந்தவாக, பி
 தாவானவன் சந்தவாய்க்கொண்டி, பஹுமுகமாக நலிய, நலியுக்கிற துபத்தகையிலே நிறு
 பாதிக பிதாவான பந்தாவத்தியிலே “ அறித்தோருருவாய் ” என்கிறபடியே இரண்டு
 வடிவைச் சேர்த்துக்கொண்டவந்து தோன்றி, பாகிலுள்ள ஹிரண்யகேசரிநாமிக்கு, ப
 ளான பரஹ்லாதன் ரகசித்தருளின் மஹாகுணம் தோன்றத் திருக்கோட்டிமுழியிலே எழுந்தரு
 ளி நிற்கிற நிலைபை இவர்க்கு பரிசுசிப்பிக்க; அத்தைக்காண்கையாலும், திருப்பல்லாண்பு
 லும் : வண்ணமாடத்திலும் செல்வநம்பியோட்டை ஸம்பந்தந்தையிட்டு (க) கண்ணுந் ப
 கந்தமானது கொண்டித்தாம்பிரும்பியருளிச்சொந்த தேசமாகையாலும், திருக்கோட்டிமுழியிலே
 திருவுள்ளம்சென்று அங்கே பெழுந்தருளி நிற்கிறவன்படி களை யதுபவிக் கிறவன், அவ்வள
 பவனுக்கிற பரஹ்லாதனாலே, அவன் கொடுத்த காணங்களைக்கொண்டு அவனை யதுபவிக்
 து வாழ்வாயிருக்க தரிசிக்காண்க்களாலும் அவனோடே ஒட்டி நிற்கிற பரிபவிகளாக
 னவர்களைநிந்தித்தும், ஆத்தருணைபேதாய ஆசாரப்படுமாபந்தாய் அவ்வாசாரப்பன் உகக்கு
 விஷயமென்று “ திரித்தாகிலும் ” என்கிறபடியே அவன் பக்கவிலே பரிபவையாய் அவனை
 அதுபவியாகின்றவன் மஹாத்மாக்களை சலாதித்தும் செல்லுகிறான் - இத்திருமொழியில்.

திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமொழியில் திருமலையிலே முத்தருளினிங்கிற நிலை
 பையதுபவிக் தவந்தாம், திருக்கோட்டிமுழியிலே முத்தருளினிங்கிற நிலைபையிலே யதுபவிக்

‡ கொங்கு-நூர். திருநாவுக்கரசு மரபின்பின்பு கொழுந்தருள் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர். திருநாவுக்கரசுநிலை கிட்டவாழ்வரின் நிறந்த வாழ்த்துரை மரபிப்பது. - அவர் துழுவான், சாணையத்திலே “பட்டி உகந்து திருநாவுக்கரசு” என்றுகேட்க; “அழகொமை வாயப் பெருநாவுக்கரசு திருநாவு” என்றுகேட்க; “இவ் பரந்திரம் காண வான் பண்ணுமையேனே இரங்கிற்று, ஆகிலும் பட்டர்விதும்பின் திருநாவுமன்றே” என்று இதற்குப் பதிலுரைக்கான் வந்தபத்திலே திருநாவுக்குப்போனார். உடைபாவு பொருத்தருள் பதித்த காலத்திலே, வரிகளிப்பகுதே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் கொழுந்தருளினருந்து “நம் பட்டாநாபயனு” என்று இதற்குச்சொல்ல; இதற்குக்கேட்ட நாரி “நாவ காரியம்” என்று எழுந்திருந்து கட்சுப்பேறும். ஆதலால் திருநாவுக்கப் பெருமானையார் சாமகாலத்திலே உடைபாடுகொழுந்தருள், “இப்போது திருவுள்ளத்தி லுறுவந்தாகமேது” என்றுகேட்க; “பகவந்தாமங்கலாயிருப்பன அபேகம் திருநாவுக்குருந்தாயிருக்க, ‘திருவாங்கம்’ என்கிற காலத்து திருவாங்காழம் கோம்புண்டப்படிவே! என்று கினைத்திருந்தேன் காணும்” என்று அருளிச்சொல்ல; அதற்கு “ஆழ்வார்திருவாங்கப் பெருநாவுக்கரசு விருந்தின திருநாவு” என்று உடைபாவு விதும்பிப்பது. (ர) “வள சூழ்ச்சை” என்று ஈசுவரனங்கன்பர்; சாநா னுபற்றி கீழ்நும் விபகம் ஸம்ஸாரிகள் வரதம்; “விதங்காண் டேத்தும்” என்று முழுகூறக்கண் வரதம்; முழுகூறக்களுக்கு || கூறாரிதே அர்ச்சாவதா சாரிந்நபது. “அடியோழுக்கே பொற்பெருநாவுக்கரசுநிலை” நிந்துறாரிதே” என்னக்கடவ இதே. “என்னுநே யிருப்பாநா யினைப்பொழுது மென்கேணுமே” என்று கழித்து, “அருண்மூர் பெருசடைபா சுவரெம்மை யான்வாரே” என்று அருளிச்செய்தாரிதே. நம்மாழ்வார், “சூழியின் காலமெல்லாம்” என்று அடிமைபைய யபேசுத்தின்று, சுபகருநல் லொருவனிலே-வாசிகமான அடிமைசெய்து,*மெய்ப்பம்மாம் பூம்பொழிவிலே-அடிமையிலிழி யாதாநா கிந்தித்து, *செய்யதாமரைக்கண்டனிலே - பகவத்குஞ்ஞாநத்தை யுபதேசித்து, *பாரிலும் கடரொகரிலே - பண்டேறிருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டு உகந்தாற்போ லே, இவரும், திருக்கோட்டி யூரிலே பெருந்தருளிடந்தே ஸர்வேசுவரன் யதுபவித்த வநத் தாம், அவன் திருவடிகளில் அடிமையிலிழிபதே அன்பபார்ப்பத் திரிகிறவர்களை கிந்தித்து, அவன் திருவடிகளில் லடிமையையுடுத்து அவன்பதுபவிக்கையே யாத்வாயாரிக்கும்ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்களைக் கண்டுகொள்.

நா அகாரியம். [“வாழ்த்துவார் பலாக”] ல்ஷ்டிக்குப் பரவோஜனம் திருநாமம் சொல் லுதைரிதே. நாவகாரியம். நாவுக்கு அதாப்யமாவது - அவஸ்தம்சொல்லுவிட நாக்காலே பச வத்விஷயத்தைச் சொல்லுதை. “ஆவியைபாங்கமாரை - எச்செல்வாபால் - ஸாய்மையில்தொ ண்டனேன்நான் சொல்லினேன் தொல்லேநாமம் - பாவிபேயன் பிழைத்தவாறு” என்று - “அடியோக்பன் திருநாமம் சொல்லுதையும் பாபபலம்” என்றாரிதே; “திருவாகம் தீண் டுற்றுச்சென்று” என்று - அவனைப்பார்க்குமத்தனையோ, தன்னைபார்க்கவேண்டாவோ லென்று திருவுள்ளத்தைக் கர்வரித்தாரிதே. “கொடுமாவியேயன்” என்று-*பொய்ந்தின்ற ஞானந்தொடங்கி, *நெடுமாற்கடிமையளவும் கர்மபலமென்று அதுஸந்தித்தாரிதே; சொல்லி

‡ கொங்கு-நூர். குருபரம்பராப்பாவத்திலே ப்ரஸித்தம். †ஊகட்டி நாடே ஸ்ரீவை ஷம்போன்றிருத்தலாவது-வாபெயர்க்கு ஊகட்டிவின் பேர் சொல்லவொண்ணாமையாலே

லாதவர். இவையுஞ்ஞா அழிபாதவர். நாடோறும் விருந்தோம்புவார். நித்யவாஸம் பண்ணு
 மெ ழுநீவைவ்ணவர்களை, அப்போது அமுதுசெய்ய வெழுந்தருளின பறிகைக்கண்ணவர்களைப்
 போலே ஆகரிப்பார்கள். தேவகாரியம்செய்து, இவர்களுக்கு உகம்பாக பகவத்காராதாரம்
 பண்ணிப் போருமவர்கள். “நிந்தித்தாலும்” என்னக்கடவறிதே. வேதம்பயின்றுவாழ்.
 பகவத்பாகவத கைங்கரியங்களுக்கு ஏகாந்தமான ப்ரதேசங்களை நெருக்க அதுஸத்தித்து,
 வேதப்ரதிபாத்தப வஸ்துவைக் கண்ணாலே கண்டநாணிக்கிறவர்கள். “நந்தின் பொருள்
 முடிவுமித்தனைபே உத்தமன்செயர், வந்தும் திறமறிபின்” என்னக்கடவறிதே. திருக்கோ
 டியூர். இவற்றை சீனைத்திறே இவர்களாம் “அல்லமுக்கொன்றுமில்லா வளரிகொட்டிய பர்கோ
 ணபிரானதுங்கள் செல்வன்போலத் திரமாலே காணமுனக்குப் பழவடிபோன்” என்றது.
 இவரைப்போலே தம்மைபும் அங்கேறிக்கலைனு மென்னும்படியிதே இவர்கள் ஓரம்.

மூவர்காரியமும் திருத்தும். அவர்களுக்குவந்த ஆபத்துக்களைப் பரிஹரிக்கும். (க)
 [“வெடாவையா மூவ வாகுக செதது பீவா ஷிராவ ஷிரோவத” இத்தபாதி.] மது
 கை பர்கள் கையிலே வேதந்தைப் பறிகொடுக்க அத்ததை மீட்டுக்கொடுக்கையும், குருவான
 பிதாவின்னடைய சிரசோதம் பண்ணுகையால் வந்த பாதகத்தைப் போக்கிக்கொடுக்கையும்,
 பஹாபலிபொன்வர்கையிலே சாதுபத்தைப்பறி கொடுக்க அத்ததை மீட்டுக்கொடுக்கையுமாகிற
 இவையிதே - மூவர் காரியமும் திருத்துகையாவது. முதல்வனை. திருத்துகைக்கடி- ஸம்ப
 ந்தம். சிந்தியாது அப்பாவகாரிகளை. துர்மாதிகளாய் எதிரிட்டிப் போருகிற ஷீவர்கள் தன்
 மை பராதிகே, இவர்கள் காரியம் செய்த வபகாரத்துக்குத் தேற்றி அதுஸத்திபாத பாபகர்
 மாக்களை. படைத்தவனெங்ஙனம் படைத்தான்கோலோ. என்ன ப்ரயோஜனத்துக்குப் படை
 த்ததான் என்று அறிகிறிலோமீ !. “முத்திராஸம் படைத்த வெம்முநிலவண்ணன்” என்று
 ஜலஸ்தல விபாகமற வர்ஷிக்குராவளிதே. “சோம்பாதிப் பல்லுருவை பொல்லம்படர்வித்த”
 என்னக் கடவறிதே.

மூ.— குற்றமின்றிக் குணம்பெருகிக் குருக்களுக்கு கனுக்கலாய்ச்
 செற்றமொன்றுமிலாத வண்கையினர்கள் வாழ்நிருக்கோட்டியூர்
 துற்றியேழலகுண்ட தாமணிவண்ணன்னைத் தொழாதவர்
 பெற்றதாயர்வயிற்றினைப் பெருநொய்சேய்வான் பிறந்தார்களே. உ.

பதவுரை.

குற்றம் இன்றி— ஒருவகைப்பட்ட அப
 ராதமுமில்லாமல்
 குணம்— சமதமாதிகுணங்களை
 பெருக்கி— வர்த்திசெய்து
 குருக்களுக்கு— தம் தம் ஆசாரியர்களுக்கு
 அனுக்கலர் ஆய்— அனுக்கலர்களாய்
 ஒன்றும்— அல்பமேனும்

வண்கையினர்கள் — உதாரணத்தருமா
 நிருப்பவர்கள்
 வாழ்— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
 திருக்கோட்டியூரில்;
 ஏழ் உலகு— ஸத்திலோகங்களையும்
 துற்றி— ப்ரளயம் கொள்ளாதபடி திரளப்
 பிடித்து

செ. தாமஸ்— தலைவரைக் கீழ்க்கை கூப்பிட்டு எத்
து தவர்கள்

பெருநோய் செப்பான்— மிகவும் தோஷ
படுகின்றது எனக்கூட

செய்து—தங்கையெய்த

பிறந்தார்கள் — பிறந்தார்கள் பத்தனை.

[illegible]

(க) “சுருதிஸ்ஸமீதீர்மமவலாஜ்ஞா” (உ) “ஜாயமாமஹிபுருஷம்” (ங) “சமநாந
சியதாத்மா” (ச) “தேவமிவாசார்ய முபாஸீத.” (ரு) “ஆஸ்திகோநாமநிலச்ச சிவமந்
வைஷ்ணவச்சுகிரி- கம்பிரச்சதுரோதிரச்ச ஷ்ஷிபுஜிப்பநிதிபதே” (ஈ) “சுரீரம்வஸு- கிஞ்ஞா
நம் வாஸுகீர்மகுணாநஸுபித் - சூர்வர்த்தம் நாரயேக்யம் சாஸ்திஷ்டியேகேகாயஸ்ஸம்” (ஐ)

“வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்விக்காள்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இப்படி யிருக்கிறவர்கள் வரத்தக்கிற திருக்கோட்டியூரில்.

தற்போதுமுலகுண்ட... பரளயத்திலுழியாதபடி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைக்கிறவிடத்தில் ஓரொன்றாக வன்றிக்கே, திரளப்பிடித் தழுதுசெய்த. துரமணிவண்ணன் தன்னை. இவற்றை வயிற்றிலேவைத்து ரோக்கின்பின்பு திருமேனியிற்பிறந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. உண்டார்மேனி கண்டால் தெரியுமிறே. பழிப்பற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவை யுடையவன்றனை. தொழாதவர். இவ்வுபகாரத்துக்குத் தோற்று எப்போது மொக்துத் தொழுவேண்டியிருக்க, இவ்விஷயத்தில் தலைவணக்காமல் திரியும் கந்தகரானவர்கள். பெற்றதாயிடுபாதி. பெற்றமாதாவினுடைய உதரத்தை மிகவும் நோவுபடுத்தப் பிறந்தார்களித்தனை. இவன் பகவத்பரணுபோதிறே, (ச) “ஐநக்ரீயுதாயுதா” என்கிற படியே அவனும் (உ) உத்தரிகைக் குறுப்பாவது; அல்லாதபோது, இவனால் ஒரு பரயோஜனம் அருளுக்கு இல்லாமையாலே, பரவகாலத்திப்பட்ட வேதனையே சேஷித்துவிடுமித்தனையிறே. உ.

மூ. — வண்ண நன்மணியு மரகதமு மழுத்திநிழலெழும்
திண்ணைசூழ் திருக்கோட்டியூர் திருமாலவன் திருநாமங்கள்
எண்ணக்கண்டவிரல்களா லிறைப்பொழுது மெண்ணகிலாதுபோய்
உண்ணக்கண்டதம் மூத்தவாய்க்குக் கவளமுந்துகின்றார்களே. ந.

பதவுரை.

நல் வண்ணம்— நல்லநிறத்தையுடைய
மணியும்— மாணிக்கங்களையும்
மரகதமும்— மரகதங்களையும்
அழுத்தி— ஒழுங்குபட அழுத்தின தினால்
நிழல் எழும்— ஒளிகிடாவினுள்ள
திண்ணை— திண்ணைகளாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
திரு கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரில்
முந்தருளியிருக்கிற
திரு மாலவன்— ஸ்ரீயுபதியின்
திரு நாமங்கள்— திரு நாமங்களை
எண்ண— எண்ணுகக்காக

கண்ட— படைக்கப்பட்ட
விரல்களால்— விரல்களாலே
இறைப் பொழுதும்— கண்ணகாலமும்
எண்ண கிலாது— எண்ணாமல்
போய்— புறம்பேபோய்
உண்ணக்கண்ட— சரீரபோஷணத்துக்கு
வேண்டுமென தின்கிற
தம்— தங்களுடைய
ஊத்தை— அசுத்தமான
வாய்க்கு— வாயிலே
கவளம்— சோற்றுத்திரளைகளை
உந்துகின்றார்கள்— தள்ளாநின்றார்கள்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. வண்ணநன்மணியும் மரகதமும்முத்தி. நல்லநிறத்தை யுடைத்தான மாணிக்கங்களையும் அப்படி யிருந்துள்ள மரகதங்களையும் பகைத்தொடையாகக்கொ

ன்னை ஒழுங்குபட அழுத்தி. நிழலெழும் திண்ணைகூழ். திண்ணைகளைப் பளிங்குபோலே மனமாக்குப்படி சார்ந்திடுந் திந்தி அனிலே நிழலெழும்படி இவற்றைப்பதித்துவைப்பார்க ளாப்பத்த. இப்படி தாம் செய்தே தென்னென்னில்; சொக்கநாராயணர் திருவிதியிலே யே முடிந்ததும்பொது அவ்வகாரமாக, “ திருவிழவில் மணியணிந்து திண்ணைதோறும் ” என் னாக்கவாதினே. அல்லது, பகவதிசகபராயிருக்கிறவர்கள், ஸ்வபரியோஜனமாக தந்தாமகங் களை அவ்வகரித்துவைக்கிறார்களன்றே. “ யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே ” என்றிருக் குமவர்களாகையாலே. இவர்களுடைய ஆத்மாத்தியங்களுள்ளாம் அங்குத்தைக்கு சேஷமா யிதே யிருப்பது. இப்படி யிருந்துள்ள திண்ணைகளாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டி யூரில்.

திருமாலவன் திருநாமங்கள். ஸ்ரீபெரிபானவனுடைய திருநாமங்களை. திருநாமத்தில் ஏதேனுமொருபடி அவ்வமுண்டானமாத்ரத்திலே அவன் அபிமாநித்து ரகஸிக்கும்படியாகப் பண்ணும் புருஷங்காபுதைபான் பிராட்டியோடேகூடி யெழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய திரு நாமங்களைப்பெய்கை. திருநாமத்தான் சலிப்பதும்- இருவருமான சேர்த்தியின் சலமறிந்து அதுவந்திப்பார்க்கினே. “ எனக்கென்றும் தேனும் பாதுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம் ” என்றாரிதே- திருமண்கையாழ்வார். எண்ணக்கண்ட விரல்களால். இப்படியிருந்துள்ள தன்னு டைய திருநாமங்களை எண்ணுகைக்காக வாய்த்து-ஸர்வசைவரன் இவர்களுக்கு விரல்களை ஸர் வடித்தது. என்னுகையாவது- திருநாமங்களை “ இன்னது, இன்னது ” என்று பரிகளரி க்கை. “ ஞாயிரமாயுலகேழறிக்கும் பேராபிரங்கொண்டதோர் பிழிடைபன் ” என்கிறபடி. பெ ஓதோ திருநாமங்களை ஸஹஸ்ரமுகமாய்சின்று ஐகத்தை பெல்லாவற்றையும் ரகஸிக்கவற் றான திருநாமங்களாயிரமுடையனுகையாலேவந்த பெருமையைபுகுடையவனுயிதே அவனிருப் பது. (க) “ ஓவொநாலிலுலுயாந ” என்னக்க வடிதே. “ பேராபிரங்கொண்ட தோர் பிழிடைபன் ” என்ற, “ இவற்றையுடையவன் ஆர் ? ” என்னும் அபேஷையிலே “ நாராயணன் ” என்றாரிதே. இங்கும், சொக்கநாராயணரிதே யெழுந்தருளியிருக்கிறவர். “ நாராயணன் ” என்கிற திருநாமம் அவ்வஸ்துவுக்கு நிரூபகமாய், இங்காலே நிரூபிதமான வஸ்துவுக்கு விசேஷணமாய்ப்பத்து அல்லாத திருநாமங்கள்தானிருப்பது. ஆகையாலே, “ நாமமாயிரமேத்தசின்ற நாராயண ” என்றும். “ நாமம் பலவுமுடை நாரணநம்பி ” என் றும், “ நாரணன்நன் நாமங்கள் ” என்றும் எல்லாருமுறாபிச்சிபத்தது. இப்படியிருக்கிற திருநாமங்கள்நான் அவனுடைய ஸ்வரூபருபகுணவிபூதி சேஷநுதங்களுக்கு வாசகமாயிதே யிருப்பது. அவற்றின் விசேஷமறிந்து ஆதராகியதாலே “ இன்னது இன்னது ” என் னு பரிகளரிக்கையாபத்து திருநாமங்களையெண்ணுகையாவது. இப்படி, இவற்றையெண்ணு கையே ஸ்வபாவமாயிருக்கக்கடவ விரல்களாலே. இன்றைப்பொழுது மெண்ணகிலாது. ஒரு கூணாகாலமும் இவற்றையெண்ணுகே. அவ்வாதம் எண்ணவெண்ணிடவற்றை கூணாகாலமும் எண்ணுதொழிவதே! என்கை. பொய். இதைவிட்டுப் புறம்பேபொய். உண்ணக்கண்ட தம் ஊத்துதலாய்க்கு. சரிசோஷணத்துக்கு வேண்டுமது தின்னக்கடவ தங்களுடைய வந்ததலாய்க்கு. கவளமுந்நுதிநூர்களுே. திரளைகளைத்திரட்டி. வாய்க்குள்ளே தள்ளாநிலை

திருநாமங்களை யெண்ணுகை கையில்லீரல்களுக்குப் பரியோஜனமாகவுமிதே இவ்நாம் நினைத் திருப்பது. துல்யந்யாயாத் வாயும் திருநாமம்சொல்லக் கண்டதே. இப்படியிருக்கிற வாயை, சரீரபோஷணத்துக்கானது ஜீவிக்கைக்கே காரணமாக்கி, சோற்றை தாரகமாக்கி, கையையும் அதுபிடித்து உண்கைக்கு ஸாதகமாக்ருவதே! என்று இன்னொருவருர். ... ௩.

மூ.—உரகமெல்லணையான் கையி லுறைசங்கம்போன் மடவன்னங்கள்
நிரைகணம் பரந்தேறுஞ் செங்கமலவயற்றிருக்கோட்டியூர்
நரகநாசனை நாவிற்கொண்டழையாத மானிடசாதியர்
பருகுரு முடுக்குங்கூறையும் பாவஞ்செய்தனதான்கோலோ. ச.

பதவுரை.

உரகம்— திருவனந்தாழ்வானை
மெல்— மருதுவான [டைய
அணையான்— படுக்கையாக உடையவனு
கையில் உறை— திருக்கையிலுள்ள
சங்கம்போல்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்போலே
வெள்ளியதாய்
மடம்— மடப்பத்தையுடைத்தான
அன்னங்கள்— ஹம்ஸங்களானவை
நிரை— ஒழுங்குபட
கணம் பரந்து— திரளவந்து பரவி
ஏறும்— ஏறிவந்ததிக்கிற
செம் கமலம்— செந்தாமரை மலரையுடைய
வயல்— வயல்களாலே சூழப்பட்ட

திருக்கோட்டியூரிலே;
நரகம்— நரகத்தை
நாசனை— நசிப்பிக்குமவனை
நாவில் கொண்டு— நாவாலே
அழையாத— சொல்லாத
மானிடசாதியர்— பெறுதற்கரிய மறுஷிய
ஜந்மத்தில் பிறந்தவர்கள்
பருகும்— குடிக்கிற
நீரும்— தண்ணீரும்
உடுக்கும்— உடுக்கிற
கூறையும்— வஸ்தாரும்
பாவம் செய்தன } பாவம்செய்தனவோ
தான் கொல் ஓ } தான்!.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. உரகமெல்லணையான். திருவனந்தாழ்வானை மருதுவான படுக்கையாக வுடையவன். சைத்யமார்த்தவ ஸௌரப்பங்கள் பரகர்ஜியாயிருக்குமிதே-ஸர்ப் பஜாதிக்கு. ஆகையாலேதே, திருவனந்தாழ்வானுன், சேஷியான ஸர்வேச்வரனுடைய திரு மேனியின் மார்த்தவாதுகுணமாக இந்தவடிவைக்கொண்டு திருப்படுக்கையா யிருக்கிறது. அங்குப் பள்ளிகொள்ளுகிறவனுடைய திருநாமம் “உரகமெல்லணையான்” என்றிதே. கையிலுறைசங்கம்போல். “கைவண்ணம்நாமரை” என்னும்படியான திருக்கையிலே வந்ததிக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்போலே. மடபித்யாதி. மடப்பத்தையுடைத்தான அன்னங்களானவை ஒழுங்குபடத் திரளவந்து பரந்தேறிவந்ததிக்கிற சிவந்த கமலங்கையுடைத்தான வயலோடுசேர்ந்த திருக்கோட்டியூரிலே. இத்தால் - அன்னங்களானவை தாமரைமேலே யிருக்கும்போது, காண்பார்க்கு திருக்கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்போலே யிருக்குமென்கை. “செங்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுகருமன்னம்போல்” என்று - திருக்கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமுமான சேர்த்திக்கு இதுதன்னை தர்ஷ்டாந்தமாகவிதே இவர்திருமகளாரும் அருளிச்செய்தது. (க) ஸர்வதாஸதர்சமானவற்றில் தர்ஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்கள் மாற்றிக்கொள்ள வாயிருக்கு

நசுப்பிக்குமவனே. இவ்வாறு ஓர்வியமுண்டாகவே யமலசயகதை தன்னடைமையாய்விதே.

(க) “ நபுனாஹாமயதா பபிவிஷயமஹி ” என்னக்கடவதிறே. நாவில்கொண்டழை யாத். அவனைச் சொல்லுகைக்காக அடியிலே ஸர்ஷ்டமான நாவிலே கொண்டுசொல்லாத்; அன்றிக்கே, அஹர்தயமாகவாகிலும் நாவிலேகொண்டு சொல்லாதவென்னவுமாம். மானிட சாதியர். பெறுதற்கரிதான மறுஷ்யஜ்ஞம்த்திலே பிறந்துவைத்து வயர்த்த ஜ்ஞமாக்களாய்த் திரிகிறவர்கள், இதுக்கு யோக்யமான ஜ்ஞமத்தைப் பெற்றுவைத்து திழந்துபோவதே! என்று வெறுத்தருளிச்செய்கிறார். பருகுநீரு முகேக்கும்கூறையும் பாவஞ்செய்தனதான்கொலோ. அவர்கள் குடிக்கும் தண்ணீரும் உடுக்கும் புடைவைபும் பாபத்தைச்செய்தனவோதா நென் கிறார். (உ) “ சுமநமஜீவேநாத்நாநு ப்ரலிஸா நாரேகமபபுரகரவராணி ” என்று வ்யஷ்டிஸர்ஷ்டபுருகா பகவத்ஸங்கல்பமாகையாலே நாமரூபவிஷ்டமான வகலவஸ்துக்க ளிலும் ஒரோஜீவாதிஷ்டாந முண்டென்று கொள்ளவேணும். (ங) கடபடா திகளாபிநுந்நுள்ள பதார்த்தங்களில் ஜீவாதிஷ்டாந முண்டென்று தோற்றநிற்கிறது - கர்மாநுகுணமான ஜ்ஞாநஸங்கோசாதிசயத்தாலே. (ச) “ தயாதி ரோஹிதகரஹுஸக்திஷேதஜ்ஜீ வஸ்தி தா வஸ்துமதிதெஷுஹவாது தாரதந்தி கவததெ ” (ரு) “ சுப்ராணிதேஷு வஸ ஹாஸா ஸாவரெஷு ததேதாபிகா ” என்னக்கடவதிறே. ஆகையாலே, “ பாவம் செய்தனதான்கொலோ ” என்கிறது. அதாவது இவைபண்ணின பாபமிதே இவர்களுக்கு சேஷமானகைத்துரெய்கை. விலகண்ணானவர்களுக்கு சேஷமான பதார்த்தங்களுக்கு அவ்வழியாலே மேலொரு நன்மையுண்டாகவும், ஹேயானவர்களுக்கு சேஷமானவற்றுக்கு ஒரு நன்மையின்றிக்கே பூர்வபாபலமேயாய்ப்போ மித்தனையாகவும் சொல்லாநின்றதிறே. (கூ) “ வெஷிஷ்யபுதஸாரதெ ஸ்ரோத்ரிபெமுஹராமதே ! கீ,வஷேஷ்யயஸ வஸ்யா யாஸ்யாரே வரபாமதிஸு ” என்றும் (எ) “ நஷுஸளவெபுதஹ,வெஷிஷ்யபுதே விவிஷ்யதெ ! தீபரே ஸுரேததஷுநா கிஷ்பாஷ்ஷிபு மக்ஷு கஸு ” என்றும் பூநீஷ்ணுதர்ம த்திலே சொல்லப்பட்டதிறே. ச.

மூ.—ஆமையின் முதுகத்திடைக்குதிகொண்டு தாமலர்சாடிப்போய்த்
தீமைசெய்திளவானைகள் விளையாடோத் திருக்கோட்டியூர்
நேமிசேர்தடங்கையினுளை நினைப்பிலா வலிநெஞ்சடைப்
பூமிபாரங்களுண்ணுஞ் சோற்றினேவாங்கிப் புல்லைத்திணிமினே. ரு.

(க) “ நகனுபாகவதா யமவிஷயம் கச்சந்தி. ” (உ.) “ அநேந ஜீவேநாத்மநாதுப்த விசய நாமரூபே வ்யாகரவராணி. ” (ங) வடிவபாடி.

(ச) “ தயாதி ரோஹிதத்வாச்ச சக்திஷேதஜ்ஜீவஸம்ஜ்ஞிதா- ஸர்வபூதேஷு பூபா லதாரதம்பேந வர்த்ததே. ” (ரு) “ அப்ராணிமதஸு ஸ்வல்பாஸா ஸ்த்தாவரேஷு ததேதாதிதா. ” (கூ) “ வேதவித்பாவ்ரதஸநாதே ச்ரோத்ரியே கர்ஹமாகதே - கரிடந்த் யோஷதாஸ்ஸர்வா யாஸ்யாமஃ பரமாமக்திம். ” (எ) “ நஷ்டசௌசே வ்ரதப்ரஸ்டே விப்

இள- பருவத்தால் இளைப [களானகவை
வானைகள் — 'வானை' என்னும் மதஸ்பங்
ஆமைபின் முதுகத்திலை — ஆமைபின்
முதுகிலே
குதிகொண்டு — சென்றுகுதித்தும்
தூ- தூய்தான
மலர்- (அருகேமலர்ந்து கிடக்கிற) தாம
ரைமுதலையமலர்களை
சாடி- உழக்கிக்கொண்டும்
போய்- போய்
தீமை செய்து — கூடாதாஜ்ஜுக்களைக்
கலக்கி ஒட்டுகையாதே
நீம்புகளைச் செய்தும்
விளையாடு- விளையாடா ரின்றுள்ள
நீர்- நீர்வளப்பத்தைபுடைய
நிருக்கோட்டியூரில்;

நேமி- திருவாழியோடே
சேர்- சேர்ந்திருக்கிற
தட- பெரிதான
கையினுனை- திருக்கைகையுடையவனை
நினைப்பு இலா- ஒருக்காலும் நினைப்பாத
வலி நெஞ்ச உடை- கடுமையான நெஞ்சு
சையுடையராய்
பூமி பரங்கள்- பூபரமாயிருந்துள்ள
பாபிகளானவர்கள்
உண்ணும்- உண்கிற
சோற்றிலை- சோற்றை
வாங்கி- கிடுங்கி [புல்லுக்கொண்டு
புல்லை- அதிலிலிகளான பசுக்கள் தின்கிற
திண்ணின்- (அவர்கள் வயிற்றைத்) துற்று
கிடுங்கோள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. ஆமைபித்யாதி. ஒருகாலும் ஜலஸமர்த்திமாறாத ஸ்தலங்
களில், ஆமைகளும் மதஸ்பங்களும் வர்த்திக்கக்கடவதாய், தாமரை செங்குழிர் ஆம்பல் நெய்
தல் முதலானபுஷ்பங்களு முண்டாயாய்த்திருப்பது. அதில், மதஸ்பங்களிலே கூடாதாமத்
ஸ்பங்களும் மஹாமதஸ்பங்களு முண்டிறே. மஹாமதஸ்பமிதே-வானையாவது. அதுதன்னி
லும் முதிர்ந்து வயஸ்ஸுப்புருந்தவை பிறழவும் குதிக்கவும் மாட்டாதே திரியாநிற்கும் ;
இளைபவையாய்த்து - கனித்து விளையாடித்திரிவன. அப்படி பருவத்தாலிலையதா யிருந்து
ள்ள வானைகளானவை, செருக்காலே உகனித்து நீருக்குள்ளே முதுகுதோற்றும்படி கிடக்கிற
ஆமைபின் முதுகிலே சென்றுகுதித்து, பின்பு அருகே மலர்ந்துநிற்கிற தூய்தான தாமரை
செங்குழிர் முதலான பூக்களை உழக்கிக்கொண்டுபோய் ஒன்றோடொன்று எதிர்பொருது
கூடாதா ஜ்ஜுக்களைக்கலக்கி ஒட்டி ஸ்வரஸஸஞ்சாரம் பண்ணுகையாகிற நீம்புகளைச்செய்து
விளையாடாநின்றுள்ள ஜலஸமர்த்தியையுடைய நிருக்கோட்டியூரில். பரப்பபூமியி லுள்ள
தெல்லாம் சலாக்யமா யிருக்குமிதே யிவர்க்கு; ஆகையால், இதினூடைய வ்யாபாரத்தை ஊர்
ச்சிறப்பாக்கிக்கொண்டருளிச் செய்கிறார்.

நேமிடசேர்த்தடங்கையினுனை. திருவாழியோடே சேர்ந்திருக்கிற பெரிய திருக்கை
யையுடையவனை. வெறுப்புறத்திலே, திருக்கையினுமுதானே அமைந்திருக்க, அதுக்கு
மேலே திருவாழியோட்டைச் சேர்த்தியுமுண்டானால் அழகு இரட்டித்திருக்குமிதே. ஸர்
வாபாணங்களும் தானையாகப் போரும்படியிதே திருவாழிதானிருப்பது. “சக்கரத்தண்
ணலே” என்று கையும் திருவாழியுமான அழகை நினைத்தால் தறைப்பட்டுக் கண்ணும் கண்
ணீருமாய்க் கிடக்கும்படியாயிதேயிருப்பது. நினைப்பிலா வலிநெஞ்சுடை. இவ்விஷயத்தை
ஒருகாலும் நினைத்தல் செய்பாத திண்ணிய நெஞ்சையுடைய. அநவரத சிந்தநாவிஷயமான
வித்தை காதாசிக்கமாகவும் நினையாதொழிவதே ! என்னும் இன்னப்பாலே யருளிச்செய்கி
றார். கையும் திருவாழியுமான சேர்த்திடானும், உபேயபரணைவனுக்கும் உபாயபரணைவ

ஹுக்கும் வேறுமிதே. உபேயபரணவனுக்கு அழகுக்குடலாகவேணும்; உபாயபரணவனுக்கு கீரோ நிதிரஸந் துக் குடலாகவேணும். “எப்போதும் கைகழலா நேமியான் நம் மேல்வினைகடிவான்” என்னக்கடவநிதே. இப்படி யிருக்கிற விஷயத்தை ஒருகாலும் நினை யா யிருக்கைக்கு மேற்பட்ட நெஞ்சில் வன்மையுண்டோ. நெஞ்சில் வலிமைதான் - தானாக நினை யாத வளவன்றிக்கே, ஹிதபரணவர்கள் “ஸ்தாத்யேய விஷயங்காண், ஒருகாலாகிலும் நினைக்கமாட்டாயோ” என்றால், “எனக்கு நினைக்கைக்கு வேறே விஷயமுண்டோகாண்” என்று உதறிவிடும்படியாயிதே யிருப்பது. பூமிபாரங்கள். இப்படி பகவதஸ்மரண கந்தரஹி தராகைபாலே விச்வம்பரையான பூமிபா லும் பார்க்கவொண்ணாத பாரமாயிருந்துள்ள பாபிக ளானவர்கள். தாக்கராயிராதே யிருக்கச்செய்கேபும் தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹே துவாகத் தங்களை ரக்ஷித்துக்கொண்டு திரியும் ஈச்வரவிஷயத்தில் கந்தந்ரானவர்களுையிதே - பூமிபார மென்கிறது. உண்ணும் சோற்றினைவாங்கிப் புல்லைத்திணிமினே. “மதுஷ்யயோநியிலே பிறந்துவைத்தே அறிவிசிகளாகையாலே அந்த (க) ஜ்ம்மபலமில்லாத உங்களுக்கு மதுஷ்யர் ஜீவிக்கிற ஜீவநமேதுக்கு?” என்று பறித்து, அறிவில்லாத பசுக்கள் தின்கிற ஜீவநமான புல்லைக்கொண்டுவந்து திணியுங்கோள். ஆஹாரநித்ராதி சதுஷ்டயமும் பசுக்களுக்கும் மது ஷ்யர்களுக்கும் ஸமாநமாயிருக்க, ஜ்ஞாநமிதே பசுக்களிற்காட்டில் இவர்களுக்கு அதிகமான விஷயம்; அந்த ஜ்ஞாநமில்லாதார் பசுஸமரிதே; அதைப்பற்றி, மதுஷ்யர் ஜீவிக்கிற சோற் றைத் தின்னதபடியவாங்கி பசுக்கள் தின்கிற புல்லைத் திணியுங்கோ ளென்கிறார். “மிண்டர் பாய்ந்துண்ணும் சோற்றை விலக்கி நாப்பக்கிடுமினீரே” என்று தங்கள் திறத்தில் அவன் செய்த உபகாரத்தை யறிந்து அவனெழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தை வாய்புலத்த வேண்டி யிருக்க, அது செய்யாதே கந்தந்ராய் முண்டித்து பலத்தாலே ஜீவித்துத்திரிகிறவர்கள் ஜீவிக்கிறசோற்றைவிலக்கி, ஒருநாள் ஒருபிடிசோற்றிட்டவன் வாசலைப்பற்றிக்கிடக்கும் கந்த ஜ்ஞமான நாப்பக்கிடுங்கோள் நீங்கள் என்றாரிதே-ஸ்ரீதொண்டாடிப்பொடியாழ்வார். இவர்கள் இப்படி “திணிமின்” “இடுமின்” என்கிறது ஆரைக்குறித்தென்னில்; விசேஷஜ்ஞராய் இது செய்கைக்கிடான சக்திமான்களா யிருப்பவனைக் குறித்திதே; இப்படி இவர்கள் தான ருளிச்செய்கிறது இதுதன்னைக் கேட்டாகிலும் லஜ்ஜாபயங்களுண்டாய் பகவத்விஷயத்தில் நெஞ்சுபுரிவர்களோ என்னும் நகசயாலேயிதே. ௫.

அ. ஆறும்பாட்டு. கீழ் ஐந்துபாட்டாலும் - அவைஷணவர்களுடைய ஹேயதை சொல்லிற்று; இப்பாட்டுத்தொடங்கி மேலைந்துபாட்டாலும் - ஸ்ரீவைஷணவர்களுடைய ஏற் றம் சொல்லுகிறது.

பூ.—பூதமைந்தோடு வேள்வியைந்து புலன்களைந்து பொறிகளால்
ஏதமொன்று மிலாத வண்கையினுர்கள்வாழ் திருக்கோட்டியூர்
நாதனைநாசிங்கனை நலின்றேத்துவார்க ளழக்சீய
பாததுளிபதேலா லிவ்வுலகம் பாக்கியஞ் செய்ததே. கூ.

ஏதம் ஒன்றும் இலாத— குற்றமொன்றுமில்
லாதவர்களுமாய்
வண் கையினுர்கள்— உதாரர்களுமாயுள்
ளவர்கள்
வாழ்— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
திரு கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூர்க்கு
நாதனை— நாதரான சொக்கநாராயணராயும்

நலின்று— வாயாச்சொல்லி
வத்துவார்கள்— ஸ்துதிக்குமவர்கள்
உழக்கிய— ஸஞ்சரிக்கிற
பாதனாஸி— திருவடித்துள்ளகள்
படுதலால்— படுதலால்
இ உலகம்— இரத்திலாகவானது
பாக்கியம் செய்தது— நல்லபாக்கத்தைப்
பண்ணிற்று.

வ்யா. பூதமொத்தோடு. இத்தால் - பஞ்சபூதார்ப்தமான தேஹத்தைச் சொல்லு
கிறது. * மண்ணாய் மீரோகால் மஞ்சலாவு மாகாசமுமாம் புண்ணாக்கையிறே. இத்தோடே
வேள்வியைந்து. பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள். புலன்களைந்து. சப்தாதிதனான விஷயங்களைந்து.
“புலன்” என்று - புலப்பதும் விஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. “பொறிகள்” என்று -
ச்சீராதாரதிகனான இரத்தியங்களைந்தையும் சொல்லுகிறது. இவற்றை “பொறி” என்
கிறது - இவ்வினை சப்தாதிதனிலே கொடுபொய் சிழுவிட்டு முடிக்குமதானையாலே. “புலனை
ந்துமெயும் பொறியைந்து” என்னக்கடவதிறே. இவற்றுல் ஏதமொன்றுமில்லாத. இவற்
றோடே கூடியிருக்கச்செய்தே தோஷமின்றிக்கே யிருக்கை. பூதமொன்று மேதமொன்
றில்லாத. தேஹத்தைத்தனக்கு என்றிருக்கை-ஏதம்; ஈசுவரனுக்கு என்றிருக்கை -
ஏதமின்றிக்கே யிருக்கை. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு என்றிருக்கை - ஏதமொன்றுமின்
றிக்கே யிருக்கையாவது. வெள்ளியைந்துமேத மொன்றுமில்லாத. ஸ்வர்க்காதி ஸாத
நாமக அபுஷ்டிக்கை - ஏதம்; மோக்ஷஸாதநாமக வதுஷ்டிக்கை - ஏதமின்றிக்கே
யிருக்கை; பகவத்பாவதப்பிரதிபாந்திருக்கை - ஏதமொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையாவது.
புலன்களைந்து மேதமொன்றுமில்லாத. சப்தாதிதனானயானகத்தங்களைத் தனக்கு என்றிருக்கை-
ஏதம்; இவற்றை பகவத்க்விஷயத்துக் கென்றிருக்கை-ஏதமின்றிக்கேயிருக்கை; பாகவத்க்விஷய
த்துக் கென்றிருக்கை- ஏதமொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையாவது. பொறிகளைந்து மேதமொ
ன்றுமில்லாத. இரத்தியங்களை இதரவிஷயங்களில் மூட்டுகை- ஏதம்; பகவத்க்விஷயத்திலே மூட்
டுகை- ஏதமின்றிக்கே யிருக்கை; பாகவத்க்விஷயத்துக் கென்றிருக்கை - ஏதமொன்று மின்
றிக்கே யிருக்கையாவது. வண்ணகையினுர்கள். அதாவது- ஒளதாராயம். அதாவது- “பூமி
பாசங்களுண்ணும் சோற்றினைவாங்கி” என்கிறபடியே அப்பதார்த்தங்கள் நசியாதபடியாக
வாங்குகையும், இவற்றை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குக் கொடுக்கையும். ஈசுவரனைப் பூட்டப்படப்ப
பறித்திறே பாகவதனைநர்யம் பண்ணிற்று- திருமங்கையாழ்வார்; அதுக்கு உபாயமாகவிறே
ஈசுவரன் திருமந்தரத்தை யுபதேசித்தது. “துன்னுசகடந்தாற்புக்க பெருஞ்சோற்றை -
தான்றுநிய தெற்றனவும்” என்று - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கிடாதே தானே யுண்டானென்
றிறே ஆழ்வார் கர்ஹித்தது. “பொதுவாக வுண்பதனைப் புக்குரீயுண்டக்கால் சிதையாரோ
உன்னோடு” என்று ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யாழ்வானையு மூட்டபட கர்ஹித்தானிறே பெண்மகள்; அவ்
வளவுமன்றிக்கே, “சாதுகோட்டி யுட்கொள்ளப்பரிவாரே” என்கிறபடியே - தங்கள்நீர
ளில்கூட்டாதே * பாஞ்சசனியத்தைப் பற்பநாரீருடே கூட்டியிட்டது. அவதாரத்திலு
ண்டானவிழவு நிரவிறே அச்சாவதாரத்தில் அதுது சொந்தாரீயாலே குறையாமல் கொடுக்

வைகுண்டநாதன் திருப்பரந்தலங்காதன் என்பதனால், திருக்கோட்டையூர் திருநாட்டிலுள்ள பதினேழேற்றாம் நாதனையென்றது - சொக்கநாமாயணரை. நரசிங்கனை என்றது - தென்காழ்வாரை. நரசிங்கனை நவின்னேற்றுவார்கள். * மார்விரண்டு கூறாகக்கிறிய கோளாரியை வேறாக வேத்கி யிருக்குமவர்களிறே இவர்கள். ஸ்ரீபரதர்லாதாழ்வாளை “ திருநாமம் சொல்ல வொட்டேன் ” என்ற வாயைத் தகர்த்திறே மார்வை இடந்தது. உழக்கியபாததூளரி படுதலால். அதுபவனுசிதபரீதிக்குப்போக்குவிட்டு ஸஞ்சரிக்கிற தூளிபடுதலால். இவ்வலகம். * நினைப்பிலாவலி நெஞ்சடைப்பூமிபாசங்கள் வர்த்திக்கிற இத்தலோகம். பாக்கியம்செய்ததே. திருவுலகளந்த திருவடிகளின் தூளிபட்டதன் னு பாக்யம், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீபாததூளி பட்டது பாக்யம். கல்லைப் பெண்ணுக்கி சரீரத்தைப் பூண்கட்டிற்றித்தனை - அவன்றிருவடிகள்; * கடல்வண்ணன் பூதங்கள் ஸ்ரீபாததூளிபட்டால் - “ போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம் ” என்று ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிவரும் கிரோதிகளும்போமிறே. *பேர்த்தகரம் நான்குடையான் திருவடிகள் பவிவதிலும் * பேரோதும்நீர்த்தகரம் ஸ்ரீபாததூளி படுகையிறே பாக்யம். 50.

மூ.—குருந்தமொன்றெசித் தானொடுஞ்சென்று கூடியாடி விழாச்செய்து
திருந்துநான்மறையோ ரிராப்பகலேத்திவாழ் திருக்கோட்டையூர்
குருந்தமுகில்வண்ணனைக் கடைக்கொண்டு கைதொழும்பத்தர்கள்
இருந்தவூரி லிருக்குமானிட ரேத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ. எ.

பதவுரை.

திருந்து— திருந்தமான

நால் மறையோர்— சதுர்வெதக்கணையால்
யலித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்

ஒன்று— ஒப்பற்ற

குருந்தம்— குருந்தமரத்தை

ஒசித்தானொடும்— முறித்தகர்ஷணனொடு
சென்று கூடி— சென்றுகூடி.

ஆடி— அவன்குணங்காலில் அவகாழிந்து

விழாச்செய்த— உதலாழித்ததூயடையாய்
இரா பகல்— இரவும் பகலும்

ஏத்தி— ஸ்துதித்துக்கொண்டு

வாழ்— வாழ்ந்து

திரு கோட்டையூர் — திருக்கோட்டையூர்
லெழுந்தருளியிருக்கிற

குரு— குறுந்து

தட— பெருத்திருந்துள்ள

முதில்— மேகம்போன்ற

வண்ணனை— வடிவவாயுடையவனை

கடைக்கொண்டு — தங்கள் தாழ்ச்சியை
முன்னிட்டிக்கொண்டு

கை தொழும்— கைதொழாநின்னுள்ள

பக்தர்கள் இருந்த— பக்தர்கள் வர்த்திக்கிற
வூரில்— வூரிலே

இருசரும்— வாஸம்பண்ணுகிற

மாளிடர்— மதுஷயர்

எ தவங்கள்— எப்படிப்பட்ட தபஸ்ஸை
செய்தார்கொல் ஒ— பண்ணினார்களோ!.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. குருந்தமொன்று. அஞ்சிதியான குருந்தம். பூ முட்டாக்
கிட்டாற்போலே யிருக்கையாலே கர்ஷணன் விரும்பியிருக்கும். “பூங்குருந்தேறியிராதே”
என்னக்கடவதிறே. “ இவ்வ கர்ஷணன்வந்து ஏறக்கூடும், பின்னை நவிகிறோம் ” என்றி
றே-அவ்வான் பரவேசித்தது. ஒசித்தான். கிரோதிகளிடம்பண்ணினான். ஒசித்தானொடுஞ்
சென்று கூடியாடி விழாச்செய்து. கிரோதிகளை சிலனைச்சென்று கிட்டி இருவாநினைவு மொ
... ..

கொடுக்கும். அங்கும் ஸ்தலதாப்சபந்தியரிடே. திருந்நுநான்மறையோர். வேதத்துக்குத் திரு
 த்துமாவது - பகவதஸ்வரூபாதிகளை உள்பட பரிபாதிக்கை. இதில் இவர்கள் செய்வது
 குணவிக்கரஹாதுபவத்துக்கு வகாந்தமான பரிதேசங்களில் சொல்லுகிறபடியே அறுத்திக்கை.
 இராப்பகலேத்தி. வேறு அகம்பரதை யில்லாமையாலே இதுமாறாமல் நடக்கும். வாழ். அந
 ந்யப்ரபோஜனராகையாலே இதுதானே (சு) பலமாயிருக்கும். திருக்கோட்டியூர். அவர்கள் வர்த்
 திக்கிற தேசம். கருந்தடமுகில்வண்ணனை. சுறுத்துப் பெருந்திருக்கிற முகில்போலே யிரு
 க்கிற திருமேனியை யுடையவனை. கடைக்கொண்டு கைதொழும். தங்கன்றையத்தை முன்
 னிட்டுத் தொழுவார்கள். அன்றிக்கே, உக்கர்ஷ்டன்பக்கல் அபகர்ஷ்டன் செய்யுந்தொழில்
 னன்னமுமாம். அன்றிக்கே, “கடை” என்று - முடிவாய், மேல் “வித்தகவும் பெறுவார்
 கள்” என்கையாலும் “தரியசேஷத்வமே தங்களுக்கு ஸ்வரூபம்” என்கொண்டு அவர்
 களுக்கு உகப்பாக பகவத்க்ஷிப்யத்தைத் தொழுவவரென்னமுமாம். பத்தூர்கள். வைதமாத
 வகந்திக்கே, ராகு(ப்ராப்த)மாகத்தொழுவவர்கள். இருந்தவூரிலிருக்கும்மாளிடர் என்னையாலே
 மதுஷ்ய ஜம்மத்துக்குப் பரியோஜனம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிருந்த வூரிலிருக்கையென்று மிடம்
 காட்டுகிறது. அங்குப்போகிறதும் “வானவநாயி” என்றிதே. “சிதனையே தொழுவார்
 விக்ஷணுளாயிலும் சிறிபர்” என்கையாலே - அவர்களில் இவர்களுக்கு வாசியுண்டானுற்
 போலே, தேசத்துக்கும் வாசியுண்டு. “இருந்தவூரிலிருக்கும் மாளிடர்” என்கையாலே
 அவர்களல்லர் உத்தேசயர், அவர்களிருந்த தேசம். “வைகுந்தமாகும் தம்முரெல்லாம்.”

ஆழ்வானுக்கு, “ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருவடிச்சார்ந்தார்” என்றுவிண்ணப்பம்
 செய்ய; “பாகவதவைக்கர்பமே யாத்நையாய்ப்போந்தவரை அப்படி சொல்லலாகது, “திரு
 நாட்டுக்குப்போனார்” என்று சொல்லவேணுங்காணும்” என்றருளிச்செய்தாராம். ஸ்ரீவை
 ஷ்ணவர்களை “நீரட” என்றும், ஆசார்யனை “திருமஞ்சனாப்பண்ண” என்றும் சொல்
 லுகிறது - உத்தேசய தாரதம்பத்தை யிட்டிதே. “வடுகமயி திருநாட்டுக்குப் போனார்”
 என்று ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், அருளாளப்பெருமா லெம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செ
 ய்ய; சிறிதுபோது மொழித்துக்கிடந்து உணர்ந்தபுறளி, அவரைப்பார்த்து “திருநாட்டுக்
 குப்போனார்” என்னலாகாதுகாணும், “உடையவர் ஸ்ரீபாதத்துக்குப்போனார்” என்ன
 வேணுங்காணும்” என்றருளிச்செய்தாராம். ஸ்ரீசபரியும் பெருமாள் திருவடிகளிலே ப்ரார்
 த்நித்தது இதுவிதே. ஆழ்வான், ஸம்ஸாரத்தில் ஆர்த்தினின் சனத்தாலே கலங்கி, பெரு
 மாள் திருவடிகளிலே, “அடியேனைத் திருநாடேறப் போம்படி. திருவுள்ளமாகவேனும்”
 என்று விண்ணப்பம்செய்ய; பெருமாள் திருவுள்ளமாய், ஆழ்வார் திருவாங்கப் பெருமா
 ளரையர் திருமாளிகையிலே புழுவீழினிட்டி ருக்கிறவளவிலே, இத்தகை உடையவர் கேட்டருளி
 பஞ்சுக்கொட்டன் திருவாசலாவாகவேழுந்தருளி, “பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தால்
 விண்ணப்பம் செய்தது பெருமானும் செய்நருளுவர், நாடியாகப்பெருமாள் இரண்டொர்த்
 தை யருளிச்செய்தாராக வொண்ணுது” என்று, மீண்டும் ஆழ்வானிருக்கிற விடத்தேற வெ
 ழுந்தருளி “ஏன் ஆழ்வான்!” என்ன; “அடியேன் மறந்தேன்” என்று விண்ணப்பம் செய்
 தார். மறக்கைக்கடி- ஸம்ஸாரத்தில் ஆர்த்தியின் கரம்.

என்ற திருவாய் மீன்கொடச்செய்கொல் நடாவுதிர் - இவற்றின் பற்றத்தன்கொன்றெண்ணே” என்பதையே ஆவன் காவலுக்குள்ளே கிடக்கிறதாதானேயிறே நவமாவது. “நீர் நிலை நீண்ட நயமிருகொல்” என்று பதவத்திவையத்தைக் கிட்டிவைத்துத்தவம் ஒன்றும்; பாசவதனி உயத்தைக் கிட்டிகைக்கு அகோசம் தபஸ்ஸுவேணுமிதே. கொலோ. பசவத்திவையத்தைக் கிட்டிகைக்கு தபஸ்ஸு அறிவர்; பாசவதனிவயத்தைக்கிடும் தபஸ்ஸுக்களிறே இவர்க்கு அறிப்பீபாகாதிருப்பது. எ.

மு.—நளிர்த்தலை நயாசல நபிமானதுங்கனை நாடொறும்

தேளிந்தசெல்வினைச் சேவகங்கொண்ட செங்கண்மால் திருக்கோட்டியூர்
குளிர்த்துறைகின்ற கோலிந்தன் குலம்பாவோருள்ள நாட்டினில்
விளைந்ததானியமு மிராக்கதர் மீதுகொள்ளகிலார்களே. அ.

பதவுரை.

நளிர்த்தலை — குளிர்த்தலைத்தையு
டையவராய்
நயாசலன் — நீதிநெறி தவறாதவராய்
அபிமானம் — பசவதனபவத்தால் வந்தசெ
ருக்கில்
துக்கனை — உயர்க்தவராய்
நாத்தோறும் — நாத்தோறும்
தேளிந்த — தெளிந்துவரா நின்றள்ள
செல்வினை — கைங்கர்ய ஸூனையுடையவ
ரான செல்வநம்பியை
சேவகங்கொண்ட — அடிமைகொண்டவனும்
செம் கண் — சிவந்தகண்களாயும்
மால் — மிராட்டிபக்கல் வயாமோறுத்தையு
முடையனான எம்பெருமான் வந்ததுக்கிற

திருக்கோட்டியூரில்;

குளிர்த்து — திருவுள்ளம் குளிர்த்து
உறைகின்ற — நிக்பவாஸம் பண்ணுகிற
கோலிந்தன் கு } கோலிந்தனை யகம்பா
ன்ம பாடுகார் } னாகுணங்களைப்பாடுவார்
கள்
உள்ள — எழுந்தருளியிருக்கிற
நாட்டினுள் — நாட்டிலே
விளைந்த — விளைந்த
தானியமும் — தாய்ப்பந்தையுங்கூட
இராக்கதர் — ராசுலர்கள்
மீதுகொள்ள } அபாதிக்கமாட்டார்கள்.
கிலார்கள் }

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. நளிர்த்தலை. குளிர்த்தலைத்தையுடைய செல்வாப்பி. நசுவான்சீலம் கொடுத்திருக்கும். அதுக்கடி, “சொள்கொள் நீன்மருவாவரியுண்ணுகத்தான்” என்றும், “ஆராயத்தொழுவரு மமரர்கள்” என்றும். துப்பாடியான குந்தனும், சாவாமைக்கு மருத்துவின்னும் தேவனுடையுமிதே இவனுக்கடிமை பெய்வது. “அக்குழந்திரினைத்துழையா ரவரொருவர்பக்கத்திற் கின்றபண்புநர்” என்றும், “தாழ்சமைபும் நீன்முடியும் ஒன்மமுடிச் சக்கரமும் சூழாடும் பொன்னுணும் தோன்றுவல்” என்றும் - ௧ இரண்டிருடி மொன்றாய்கைத்து தோற்றுக்கையாலே, “எழுந்தருளியிருப்போனும் இரைமுக்கனும் திருமகனும் வறனும் தனியுடம்பன்” என்று - இவனுடைய தேவதாந்தாரும் திருவிடை யாட்டமுடாரிதே யிருப்பது. இப்படியன்றியே, “காக்கிணமுறற்பொலார் செவிக்கிறுத நீத்தியர்” என்றிதே - இவனிருப்பது. நயாசலன். நயாபிமன் - நீதியை நிகரல்ல

கான்று - அடைவதென்கருக்கும், உகரஸைநனை முடியைச்சூட்டி ஆஸநத்திலே உயரவைத்து
 தான் திருக்கையாலே வெண்சாமா மிமிடமிதே இவ்விடம். “கிர்ஹுளார் பெருமாற்
 கடிமை செய்வாரையும் செறுமைம்புலன்” என்று - கமயர்வமடதிரல மருள்பெற்றவரும்
 அதுதிகந்தை பண்ணலேவென் டி மிடமிதே யிது, இந்நிலத்திலே குறையாதிருக்கை, பாபம்
 மொண்டால் பண்ணும், சீர்ப்பையிதே பாபம்வந்தவாதே குலையது, பாபம் கிடக்கப்பண்ணும்
 சீர்ப்பையாதையாலே குலையது. அபிமானதுங்கன். “என்னில் மிகு புகழார்யாவரே” “மாறு
 னாதே கிம்மண்ணின்மிசையே” “பாவாநிகரகல்வானத்தே.” “யான்பெரியன் நீபெரியை
 யென்பதனை யாறியார்” என்று - பகவததுபவத்தால்வந்த செருக்கும் கர்வமுமிதே அபிமா
 னிக்கிறது. [புறியுமிருவிசும்பும் நின்னகத்த] இதுவன்றோ உன்படி. [நீயும்] சேதநா
 சேதநங்களை உன் திருவயிற்றிலேவைத்த, நீயும். [என்செவியின் வழிபுகுந்தென்னுள்ளாய்]
 என்று - தத்தவத்யத்தையும் அஹுபரிமாணனான என்னுடைய நெஞ்சுக்குள்ளேயடக்கின
 நானோ, நீயோ, பெரியாரென்னு மிடத்தை, உனக்கு பகைபாடியுமாய்க்கையாளுமாய்க்கையப்
 பட்டவனோடே விசாரி. “சிநியேனுடைச் சிந்தையார் மூவுலகும் தன்நெறியா வாயிற்றிற்
 கொண்டுநின்றொழிந்தார்” என்னக்கடவதிதே. “நளிரந்தசீலன்” என்று - குணம்.
 “நயாசலன்” என்று - அறுஷ்ட்டாரம். “அபிமானதுங்கன்” என்று - இவற்றால்வந்தசெரு
 க்குக்கடிந்நாநகாரய்மென்கிறது. நாடொறும்தெளிந்த என்று - இச்செருக்கோடே விபரீ
 தச் செருக்குக்குநாநகாரம் கலசாதென்கிறது. “கலக்கமில்லா நற்றவமுனிவர்” என்று கல
 ங்காதிருக்கைதான்; அரிதாயிதேயிருப்பது. “தெளிவுற்று விவின்றி நின்றவர்” என்கிற
 படியே - இத்தெளிவுதான்; குலையாதிருக்கைதான் ஏற்றமாயிருப்பது. அன்றிக்கே,
 நாடொறும் தெளிந்து வாராசிற்குமவர்க்கு. செல்வனை. (க) “உகூநெனா உகூவிஸுபிஹ”
 என்றும், (உ) “சுஹரிசுபயதஸ்ரீரோ” என்றும், (ங) “ஸத-நாமவாஸீரோ”
 என்றும் சொல்லுகிற மூன்று ஸ்ரீயுமிவர்க்குண்டு. (க) “உகூநெனா உகூவிஸுபிஹ”
 என்று - பெருமாள் ராஜ்யத்தை இழந்தார்; இவர்கைக்காய ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்றார்.
 *சுற்றமெல்லாம் பின்னொடர எல்லாவிடமையும் பெற்றார். “ஸம்பந்” என்னையாலே
 பாகவதகைக்காய்பயந்தமாகையிதே சூர்த்தி. பகவத்கைக்காயம் செய்தது தம்முடைய ஸத்
 தை பெறுகைக்காக; அந்தஸத்தைபை யழியமாறியிதே பாகவதகைக்காயம் பண்ணிற்று.
 (உ) [“சுஹரிசுபயதஸ்ரீரோ”] பிராட்டியையும் பெருமானையும் கண்டன்றிதே இவர்படை
 யிடுகிட்டுப் புறப்பட்டது; ஆகாசநிறே இவர்க்குள்ளது. இஃகையபெருமானும் ஸ்ரீவிபீஷ
 ணாழ்வானும் படைவிட்டடை விட்டபின்பிதே ஸ்ரீமான்களாய்த்து. பிராட்டி ஸங்கைக்குள்ளே
 னாமுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயும்; ஸஹவாலதோஷத்தாலே பிராட்டி கடாஷம் பெற்றதிலே;
 ஸங்கையைவிட்டுக் கிளம்பின பின்பிதே “ஸ்ரீமாந்” என்றது. (ங) [“ஸத-நாமவாஸீரோ”]
 என்று ஸ்ரீகேஜந்தராழ்வான் ஸ்வரகூணத்தில் ஸ்வல்பாபாசத்தைப் பொகட்டபின்பிதே ஸ்ரீ
 மானாய்த்து. முதலையல்ல விரோதி, அஹங்காரம், இவற்றால் பவித்தது - பராய்யத்தை லபித்

(க) “ஸத்யமேனோஸத்யமிஸம்பந்” (உ) “அந்தரிசுதகதச் ஸ்ரீமாந்.” (ங) “ஸது
 நாகவாசஸ்ரீமாந்.”

வயா. துன்பமாய்ப்பாட்டு. கோம்பிஞ்சரித்தாடி. பரிவகலாலே நெருக்கின சோலை
 மீடத் துக்குரில்கள். “குரிலாலும் வளர்ச்சிபெற்றிருந்தும்” கோவிர்தந்தகுணம்படு. குரிலி
 கள்களானவை, “தாழ்த்த குலத்திலேயவந்திச் சிறந்த தாழ்த்தார்க்குப் பம்பொலவதே!” என்று
 அவையையாய் வெள்ளப்பங்களை யாறல்கொடுத்து, பரிதிக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடாநிற்கும்.
 * கூட்டிலிருந்து கிரியைப் போதும் கோவிர்தா கோவிர்தா என்று சொல்லுவது- சிலர் பாரி
 ற்றுவித்தாவிதே; அங்ஙனன்றிக் கே இவையா தோபாடாநிற்கும். “நாராயணனை வரக்கூ
 லாபேலிக்குந்துகின்றும் லாபன்” என்னும்படி- இதுகொழிந்த நாராயணர்கள் சொல்லு
 வதில் இங்கு கின்றும் போகவளையும் என்னும்படியிதே இவற்றின்படி. “இன்னடிசெலொடு
 பாலமுதாட்டியெடுத்திவன் கிதால்க்கிரியை, உன்செய்யுநீதொழமைக்கொள்ளுநான் குயிலே”
 என்று சைக்கலிபெற்றாலிதே கூறுவது; இவையாபடியாய். சீந்தமேம்போளும்திள்குழ்
 செழுந்தழையுடைத்திருக்கோட்டியூர். சலாக்காய்க்கிவந்தபொன்னுலேசமைத்த மதின்களா
 லே குழப்பாட்டி அழியை நழலிக்கொயுடைத்தான நிருக்கோட்டியூர். உன் லுறங்குதபலிக்க
 வேண்டாதபடி கொம்புநாலே ஆர்த்த சோலையும், குரில்கள் பாலைகளும், சிவந்த பொன்
 றுலே சமைத்த நிரமுகின்றனும், அழியை கழலிக்கட்டையையும் கண்டதபலிக்கவேண்டும்படி
 கிதாசியபெருங்காயிருந்துள்ள நேசம். மம்பிணை. விச்வலோகனை. நரசிங்கனை. விச்வால
 த்துக்கடி இந்ந அபதாசம். “அறித்தோருருவாயின்று கீவாராபெங்ஙனந்தேறுவருமர்”
 என்னக்கடவதிதே. ஸ்ரீபரஹ்லாத லுக்கு உதவின துணைஸாரிகள் விச்வலிக்கைக்குடல். ஆழ்
 வர்க்குருகினதே ஸ்ரீ நவநிவந்தருக்கு விச்வலையம். “அங்கப்பொழுதே யவன்
 விபத்தோன்றிய, என்னக்கப்பிரான்” என்று ஸ்ரீபரஹ்லாதாழ்வானுக்கு விச்வலிக்கைக்
 கிதே தோன்றிற்று.

எம்பாராருகிச்செய்யும் வர்த்தை- “சுச்வாணருக்குமுன்று அபத்த வந்துகழிந்தது”
 என்றருகிச்செய்வர். அதுவது-நான்பதிற்கும் ஸ்ரீகீர்த்திபாழ்வா லுக்கும் ஸ்ரீபரஹ்லாத
 லுக்குடதவிற்றிலனாகில், ஸம்ஸாரிகள் “சுச்வாத்வமிலலை” என்று அருதிவர்க்கரிதே.
 ஆற்றாரும் “சங்கனந்தேறுவதுமர்” என்று தம்முடைய இழுவிலும் “ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
 அந்நவஸாயம்ருகிதே” என்று அருந்தினது. “பிழைக்கின்றதருள்” என்றிதே
 அருங்கிது. “பிழைக்கின்றதருளையு பேசுவதுவன்” என்று தம்முடைய இழுவிற்கு
 கோகைபன்றியிலே, சுச்வாணருக்குகிதே இவர்க்காவது. நலிந்தேந்துவாரிகளைக்கண்டக்கால்,
 பரிதிக்குப் போக்குவிட்டுச் சொல்லுவார்க்குக் கண்டக்கால், கண்டபடைத்த பரையோனும் பெ
 டலாம். “கட்டங்கண்டிக்கடிகேல் அதுகாலும் கண்டபடையது” என்னக்கடவதிதே.
 எம்பிரான்றளசின்னங்கரிவரிவரோன்று (க)சுத்தமென்று அவனுடைய அடையாளம். இவர்களைக்
 கண்டக்கால் “அவன் ஸாத்திகிதேயப்பன்” என்று தோன்றும். “அகிரித பரிப்பவர்க்கன்”
 என்றிதே அவனைக்கழிந்தது. “காராழிவெண்சங்கெந்தி-வாராய்” என்று அவற்றோடு
 வாராதபோது “போகாய்” என்றிதே இவரிருப்பது. “என்னுவிசேமமானுக்கு அந்
 தாமவாண்முடிசங்காழி நாலாரமுள்” என்னக்கடவதிதே. ஆசைகள்தீர்வனே. “ஆசைகள்”
 என்று-காண என்னும், கிட்ட என்றும், கூடவிற்கு என்னும்பே இவருடைய ஆசைகள்.
 “வலனைக் காண்கோவாய்” என்றிதே ஆசைகள் தீர்வது. உத்கருகிரி நலிந்தனை அருபவிக்

இங்கே பூரீ வைஷ்ணவர்களின் கண்டால். “கண்ணாசகலி கழிவதேநாகாதல்” என்கிறபடியே கண்டவாறே ஆசைகள் தீருமிதே. எச்வரனைக்கண்டால் ஆசைகள் தீராது, இவர்களைக்கண்டால் ஆசை தீரும். [“கடிவார்தண்ணர் னுழாய்க்கண்ணன்” இத்யாதி.] “அடிபேன் வாய்மறித்துப் பருகிக்ககரித்தேனே” என்று - பூர்ணரூபவம் பண்ணினபின்மீறே “அடியார்கள் குழங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்று பார்த்தித்தது. “தேர்கடவியபெருமான் கனைகழல்காண்பதென்று கொல்கன்களே” என்று ஆசைகள் தீர்ந்தது பரிபுலஞ்சுடரொரியிலேயே. “திருநாவாயவையுள் புகலாவதோர்நாள்” என்று அத்திராணிதே உத்தேசம். “ஓனாகிழவிலோலியநிரப்பேணிவரு வேங்கடவாவென்னுள்ளம் புகுந்தாய்” என்று அவன் வருமிடத்திலே அவர்களும் மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு கூடவந்து புகுவார்கள்.

பூ.—காசின்வாவாய்க்கரம் விற்கிலுங்கரவாது மாற்றிலிசோறிட்தே
தேசவார்த்ததைபடைக்கும் வண்கையினார்களவாழ்திருக்கோட்டியூர்க்
கேசவாபுருடோத்தமா கிளர்சோதியாய் குறளாவென்று
பேசுவாரடியார்க ளோத்தம்மைவிற்கவும் பெறுவார்களே. ஸீ.

பதவுரை.

காசின்வாய்— ஓரிடங்காசுக்கு
கரம்— ஒருபிடிநெல்
விற்கிலும்— விற்கும்காலத்திலும் [தூர்ப்பிகுத்காலத்திலுமென்றபடி]
கரவாது — தாம் தேடின பொருள்களை
மறைத்துவையாமல்
பாறு இனி— பரத்புகார நிரபேகதமாய்
சோறு இட்டு — (தம்மைத் தேடிவந்த
விறுநினர்க்குச்) சோற்றை இட்டு
(அத்தாலே,
தேசம் வார்த்தை— புகழது
படைக்கும்— பெற்றவர்களாய் [ர்கள்
வண்கையினார்கள்— உதாரராயிருக்குமவ

வாழ்— வாழுகிற
திருக்கோட்டியூரில்;
கேசவா— கேசவனே!
புருடோத்தமா— புருஷோத்தமனே!
கிளர்சோதியாய்— நிரந்த தேஜஸ்ஸையுடையவனே!
குறளா— வாமனவேஷம் பூண்டவனே!
என்று— என்ற்ப்படி
பேசுவார்— பேசுமவர்களுக்கு
அடியார்கள்— சேஷபூதர்களானவர்கள்
எந்தம்மை— எங்களை
விற்கவும் பெறுவார்கள் — வேண்டினபடி
விறுக்கொள்ளத்தக்க அதிகாரமும்
பெறுவார்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காசின்வாய் கரம்விற்கிலும். ஃஓரிடங்காசுக்கு ஒரு பிடிநெல் விற்கும்காலத்திலும். ஸுபிகுதமான காலத்தில் அநிதிலைத்தாரம் பண்ணிப் போருமதுதேற்றமன்றிதே; தூர்ப்பிகுத்காலத்திலும் தனக்குள்ள அம்சத்தை அநிதிகளவிஷயத்திலே ஸமர்ப்பிக்கும்திதே - ஏற்றமாவது. ஃகாசின்வாய்க்கரம் விற்கிறதற்கு மேற்பட்டதொரு தூர்ப்பிகுதமில்லைபிதே; அத்தைப்பற்ற இப்படியருளிச்செய்கிறார். கரவாது. தந்தாமுக்குள்ள தந்தாயங்களை “பின்புத்தக்கு நமக்குவேணும்” என்னும் கிரீனவாலே மறைத்துவையாதே, “இக்காலத்துக்கு இவ்விஷயங்களிலே கிரியோகப்படுகைக்கன்றோ இவைகண்டது” என்று

சுதம் தா— குழைந்த திட்டுக்கொண்ட

புடை— சுற்றும்

சூழ்— குழப்பப்பட்டிருப்பதாய்

செழு— செழுமைதங்கிய

கழனி உடை— கழனிகளை உடைய

திரு கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரில் எழுந்தருளியிருக்கிற

ஆதியான்— ஆதிபுருஷான எம்பெருமானுக்கு

அடியாரையும்— அடிமைசெய்து போருமவர்களையும்

அடிமை இன்றி— கைங்கர்ப வந்தியில் அர்வாயிபாமல்

திரிவாரையும்— விஷயப்ரவணராய்த் திரியுமவர்களையும்

வயா. சீதநீரித்பாதி. அனாதைய (க) வாநாதப பாவேந்தநால் வரும் உஷ்ணம் தட்டாமையாலே எப்போது மொக்கைக்குளிர்ந்தி மாறாத ஜலத்தாலே சுற்றும் சூழப்பட்டிருப்பதாய். அழகியவழிகளையு முடைத்தாரிருக்கிற திருக்கோட்டியூரிலே. பார்த்த பார்த்த விடமென்றும் ஜலம்மீர்த்தியும் விளைகழனியுமாய்க் கிடக்குமாய்த்து. ஆதி யானடியாரையு மடிமையில்லித்த திரிவாரையும். கரணகளைபாங்களைவிழந்து * அசித்தகிசேவித மாய்க்கிடக்கிற தகையிலே * உபமாந மனவாய்க்கொண்டு (சு) “ விதிசூரோஷஸ உதி நீபவ ராயபிஷேகிதபு । வயுரூபேஷு சாஸ்துரூப ஹஸ்தவாஜாபிலாயகா ” என்கிறபடியே தன்னை ஆச்சாரிக்கைக் குறுப்பான கரணகளைபாங்களைக் கொடுத்தருளி, ஆச்சாரியத்திலே ஸுலபனுய்க் கொண்டு ஸந்திஹிதனும் திரிந்த கரணகளுன வனுக்கு, அவன் கொடுத்த கரணகளைபாங்களைக் கொண்டு வப்பிசரியாதே சேஷபூதராய் அடிமைசெய்து வந்திருக்கிற வர்களையும், “ முதல்வனைச் சீர்திருபாதவப் பாவகாரிகள் ” என்கிறபடியே அவன் பண்ணின உபகாரத்தையறிந்து அனுஸந்திபாதே பாபகர்மங்களாய் அவன் திருவடிகளில் லடி மையில் அர்வயமற்று கரணத்தாபத்தையும் அர்வ பரமாக்கிக்கொண்டு திரிகிறவர்களையும். கோழி லித்யாதி. சிழ்ச்சொன்ன இரண்டி தலைபையும் சிலகித்தும் திரித்ததும்சொன்ன விதங்கு அதுருபமான நிஷ்டைடை. பின்லாமைபாதிரு நுற்றியின்னிக்கே யிருப்பாராய், வைதிகோபகார கராய், ஸாம்ஸாரிக ஸ்கல தாபஹாரான குறித்தியையுடைய பூதீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வா ஹகரானபெரியவழுவாருளிச்செய்த இப்பத்தனும்பாட்டையும். எதமின்றியுரைப்பவர். நிர் த்தோஷமாகச்சொல்லுமவர்கள். அகாவது-இவர் திருவுள்ளக்கருத்தையறிந்து அதில் பழுதறச் சொல்லுகை. இருமுகேசனுக்காளிரே. இந்திரியங்களை அர்ப்பரமாகாதபடி நியமித்து அடிமை கொள்ள வல்லவனுக்கு அடிமை செய்யுமாளாகப் பெறுவர். கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

(1)

அடிவரவு.—நாவ குற்றம் வண்ண வாகம் ஆமை பூதம் குருந்தம் நளிந்த கொம்பின் காசின் சீதநீர் ஆசை.

அடிகுருமொழி கக-க்கு, பாட்டு-ககவு.

(சு) வாநாதவ. (க) “ விதிநாதேஹஸம்பந்தி நிர்வராய நிலேதிறும்- பூர்வமேவை

பட்டர்— பூதிவைஷ்ணவர்களுக்கு

நிரான்— உபகாரகராய்

குறிர் — ஸம்ஸாரதாபத்தைப் போக்கும் குறித்தியையுடைய

புதுவை— பூதீவில்லிபுத்தூருக்கு

மன்— நிர்வாஹகாரக

விட்டுசித்தன்— பெரியபுருவார்

சொல்— புகழ்த்தும் பழித்தும்மருவிச்செய்த சொல்லான இப்பத்தையும்

எதம் இன்றி— குற்றமின்றிக்கே

உடைப்பவர்— சொல்லவல்லவர்கள்

இருமுகேசனுக்கு — தந்தரீகோனான எம் பெருமானுக்கு

ஆவார்— அடிமைசெய்யப் பெறுவர்.

யும்” என்று ஸம்ஸாரிகள் பொல்லாங்கும் புநிவைஷ்ணவர்களேற்றமுமிதே சொல்லிற்று; ஸம்ஸாரிகளுக்கும் பகவத்ஸம்பந்த மொத்திருக்க, அவர்களைக்கழிக்கக்கூடி ஸம்பந்தஜ்ஞாந மில்லாமைமீதே. “வணக்கிகாமிமாள்வது வலமே” என்று சரமஸமயத்திலே பகவத்ஸமா ச்யனாம் பண்ணுகை ச்ரேஷ்ட்டமாயகையாலே ஸம்ஸாரிகளைப்பார்த்து ஹிதோபதேசம் பண் னியிருக்கிறார். இத்திருமொழியில்.

அ. முதற்பாட்டு. திருகாமங்களைச் சொல்லுமவர்கள் பெறும்பேறு என்னால் சொ ல்லப்போகாதென்கிறார்.

மூ.—ஆசைவாய்ச்சென்ற சிந்தையராகி யண்ணையத்தனென் புத்திரர்முமி
வாசவார்குழலா ளென்றுமயங்கி மாளுமெல்லைக் கண்வாய்திறவாதே
கேசவாபுருடோத்தமாவென்றுங் கேழலாகியசேகரலீயென்றும்
பேசுவாரவ ரெய்தும்பெருமை பேசுவான்புகில் நம்பரமன்றே. க.

பதவுரை.

என் அய்வோ— ‘என்னுடையநாய்,
என் அருந்தன்— என்குடும்பன்,
என் புத்திரன்— என்மிள்ளைகள்,
என் பூமி— என்னுடையபூமி,
வாசம் வார்— பரிமளம்வீசாகின்றான்
என் குழலான்— பரிர்முடிவையுடைய என்
மனைவி’
என்று— என்று வாய்வெருவிப்படி
ஆசைவாய்— ஆசையின்வழியே
கேள்பா— பேசு
சிந்தையர் ஆசை— மதஸ்ஸையுடையராய்
மயங்கி— மோலிந்து [சில்
மாறும் எல்லைக்கண்— பரணன் விடுமள

வாய் திறவாதே— அவர்கள்பேரைச் சொல்
வியழையால்
கேசவா என்றும்— ‘கேசவனே!’ என்றும்
புருடோத்தமா என்றும்— ‘புருஷோத்தம
னே!’ என்றும்
கேழல் ஆகிய— ‘வாஹஸுபம் கெடவில்
தன்னை அழியமாநீழும்
கேடு இலீ என்றும்— தன்ஸ்வரூபமென்
றும் கெடாதவனே!’ என்றும்
பேசுவார் அவர்— சொல்லுமவர்கள்
எய்தும் பெருமை— பெறும் பேற்றை
பேசுவான் புகில்— பேசப்புக்கால்
நம் பரம் அன்று— நம்மால் பேசிக்கூடிய
கட்டப் போகாத

வ்யா. ஆசைரித்யாதி. ஸ்ரேஹமிருந்தவிடத்திலே கைகழிந்த மதஸ்ஸையுடைய
யராய். *அண்ணையென்று தொடங்கி, *வாசவார்குழலானாவும் ஆசையிருக்குமிடம். மயங்கி
இவர்கள் பேரும் சொல்லமாட்டாதே மயங்கி. மாளுமெல்லைக்கண். “வைத்தகான் மதஸ்
எல்லை குறுகி” என்றிறபடியே சரமகாலத்திலே. வாய்திறவாதே. அவ்வளவிலே கீழ்ச்சொ
ன்னவர்கள் பேரைச் சொல்லி அழையாதே.

அவர்கள்பேர் சொல்ல வொண்ணாதாகில் பின்னையாற்பேரைச் சொல்லுவதென்னால்
கேசவா. உங்கள் மரணவேதனை போகவேனுமாகில் (க) “சொலவர்க்குமநாஸ்தி”

யும் பண்ணுக. கேசுலாகியகேடிலீயென்றும், இவர்கள் கேசுபோனும் தன்கேசி போச்சு
தாக நினைத்திருக்கை. பேசுவாரவரேய்தும் பெருமை. அவர்களைற்றத்துக்குப் பாசுசரிடப்
போகாது; “அவர்” என்னுமித்தனைநீறே. அவர்கள் பெறும்பேற்றை நம்மால் பேசப்
போகாது. பேசுவான்புகில். பேசப்புக்கோமாகில். நம்பரமன்றே. நம்மால் பேசித்தலைக்
கட்டப்போகாது. கொடுக்கிறவன்றானியுமித்தனை. அதாவது- இதரலங்கம் குலைப்பெ
றுவதாம்; சரமகாலத்தில் அவர்களை அழைப்பாறொழிபப் பெறுவதாம்; நம்முடைய பேர்க
ளைச் சொல்லப்பெறுவதாம்; “இதென்னவேற்றம்! இதென்னவேற்றம்!” என்று இவன்
ஏற்றமறிந்து ஈடுபடுவானவனிதே. க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. திருநாமஞ்சொன்னவர்கள் மோசத்ததைப் பெறுவார்களெ
ன்கிறார்.

மூ.—சீயினாற்சிறந் தேறியபுண்மேற் செற்றலேறிக் குழம்பிருந்தேங்கும்
சாயினுலரிப்புண்டு மயங்கி எல்லைவாய்ச்சேன்று சேர்வதன்முன்னம்
வாயினுனமோநாரணுவென்று மத்தகத்திடைக் கைகளைக்கூப்பிப்
போயினாற்பின்னை யித்திசைக்கென்றும் பிணைக்கோடுக்கிலும் போகவொட்டாசே.

பதவுரை.

சீயினால்— சீயாலே
சிறந்து ஏறிய— மிகவும் நிறைந்த
புண்மேல்— புண்ணின் மேலே
செற்றல் ஏறி— ஈ இருந்து முட்டையிட்டு
குழம்பிருந்து — புழுத்துநீராய்ப் பாயும
எங்கும்— ஓரிடம் தப்பாமல் [வாயில்
சாயினால்— சயாலே
அரிப்புண்டு— அரிக்கப்பட்டு [ச்சித்து
மயங்கி— அது பொறுக்கமாட்டாமல் மூர்
எல்லைவாய்— சரமகாலத்தை
சென்று சேர்வ } சென்று கிட்டுவதற்கு
தன் முன்னம் } முன்னே
வாயினால்— வாயாலே

நமோநாரணு என்று— ‘நமோநாராயணய’
என்று சொல்லிக்கொண்டு
மத்தகத்திடை— உச்சியிலே
கைகளை கூப்பி— கூப்பினகையராய்
போயினால்— போனால்
பின்னை— பிறகு
பிணைக்கோடுக்கிலும்— நித்யமுகூற்றங்களை
உத்தரவாதிதரங்களுளும்
இ திசைக்கு— இவ்வுலகத்திற்கு
என்றும்— எப்போதும்
போக வொட்டார்— பரமபதத்திலுள்ளார்,
இவர்களைச் சொல்லவொட்டார்கள்.

வ்யா. சீயினாற்சிறந்தேறியபுண்மேல். சீயானது விஞ்சிப்புடைபட்டபுண்ணின்மேலே.
செற்றலேறி. சாயிருந்து முட்டையிட்டு. குழம்பிருந்து, அனைபுழுத்து நீராய்ப்பாயுமளவிலே.
சாயினுலரிப்புண்டு மயங்கி. சாயினாலே அரிப்புண்டு, அதுபொறுக்கமாட்டாமல் மூர்ச்சித்து.
எல்லைவாய்ச்சேன்று சேர்வதன்முன்னம். சரமகாலத்தைச்சேன்று கிட்டுவதுக்குமுன்னே.

வாயினால் நமோநாரணுவென்று. வாய்படைந்த ப்ரயோஜனம் பெறுமாடி. “எனக்கு

இவ்வன் ஒருகால்தொழுதால், இதுக்கு பலம் வழிப்போக்கில், “ மற்றெல்லாம் கைதொழப் போய் ” எனலும், “ தொழுதனருலகர்கள் ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவன் பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் அஞ்ஜனிக்காடாயிறே யிருப்பது. அங்கு புக்காலும் (க) “ வையா ன்ஜனிகாடா ஹிஷ்டா ” என்றதிறே பலம். இவன் ஒருக்கால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணா, “ ஆன்மின்கள் வானகமாழியான்றம் ” என்று த்ரிபாத்தியூதியாக ஸமர்ப்பிப்பார்கள். ஒருக் கால் “ நமசி ” என்ன, காலதத்தவ முள்ளத்தினையும் *நமோநாநாபணாயவென்று சூழ்ந்திருந் தேத்துகையிறே பலம். பின்னையித்திசைக்கேன்றும் பிணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே. நித்பமுத்தரைப் பிணையிறுலும் போகவொட்டார்கள். அதுக்கடி- *விண்ணுளார் பெருமாற் கடிமை செய்வாரையும் செலும் தேசமாகையாலே. அவன்றானும் * ஏற்றிவைத்தேநணிகாவ் குமவலிறே. இத்தால்- கர்மமடியாக மீட்சியில்லையென்றபடி. உ.

அ. மூன்றும்பாட்டு. ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினார்க்கு யமவச்யதை மில்லை யென்கிறார்.

மூ.—சோர்வினாற்பொருள் வைத்ததுண்டாகிற் சொல்லு சொல்லென்று சுற்றமிருந்து ஆர்வினவிலும் வாய்திறவாதே யந்தகால மடைவதன்முன்னம் மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து மாதவனென்னுந் தேய்வத்தைநாட்டி ஆர்வமென்பதோர் பூவிட வல்லார்க் கரவதண்டத்தி வுய்யவலுமாமே. ந.

பதவுரை.

சோர்வினாள்— புத்திமறதியாலே
பொருள்— பொருள்களை
வைத்தது உண்டாகில்— புதைந்து வைத் ததுண்டானால்
சொல்லு சொல் என்று— ‘ அநிருக்குமி டத்தைச் சொல் சொல் ’ என்று
சுற்றும்— நாற்புறத்திலும்
இருந்து— சூழ்விருந்து
வினவிலும்— சுற்றத்தார் கேட்டாலும்
ஆர் (வினவிலும்) — அருமைப்பட்டுத் தேடி சுற்றத்தார் முதலானோர்க்கும் கொடாமல் மறைத்து வைத்த பொருள்கொடுத்து வேட்ட இனையாள் கேட்டாலும்,
வாய் திறவாதே— வாயைத் திறவாதபடி
அந்த காலம்— முடிவுகாலம்

அடைவதன் முன்னம்—வருவதற்குமுன்னே
மார்வம் என்பது— ‘ மகஸ்ஸா ’ என்று சொல்லப்படுமதாய்
ஓர்— அந்நிதியான
கோ இல்— பகவதஸ்நிதியை
அமைத்து— உண்டாக்கி
மாதவன் என்னும்— ‘ ஸ்ரீபதிபதி ’ என்று ப்ரஸித்தமான
தேய்வத்தை— அந்நிதியவஸ்துவை
நாட்டி— நிலை நிறுத்தி
ஆர்வம் என்பது— அன்பாகிற
ஓர் பூ— ஓர புஷ்பத்தை
இட வல்லார்க்கு— ஸமர்ப்பிக்க வல்லவர் களுக்கு
அரவர்— யமபடர்களுடைய
தண்டத்தில்— தண்டனையினின்றும்
உய்யலும் ஆம்— பிழைக்கவுமாம்.

வ்யா. சோர்வினால் பொருள்வைத்த துண்டாகில், முன்பு இவன் கையில் கண்டவை யடைய “அட்டைகள் போல் சுவைப்பர்” என்கிறபடியே இவன் கையிலுள்ளவை நிச்சேஷமாக வாங்கிக்கொள்ளுங்கள். இவர்களைக்காணாமல் வைத்ததுண்டாகில், சோர்வோடு சோர் லென்று, ஒருகாற் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்சால் சொல்லி, அந்நிலிருந்து, “இவன் ஒருத்தரை ஒருத்தராயினால் கொடுக்கிறதென்பதென்” என்று விடாதே சுற் றுப்பார்கள். ஆறாம் பந்துக்களாகிலே - “திருமால்பாடக்கோட்டு வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன்” என்பது. [“துஞ்சும்போதழிமின்” இப்பாதி.] ஆர்வினலிலும் வாய்திறவாதே, பகவத் பாகவத விஷயங்களையும் ஆசார்யனையும் பாக் திபந்துக்களையும் மறைத்து வைத்த அர்த்தங் கொடுத்து வேட்ட இலாயான் வினவிலும் வாய்திறவாதே. இவர்களுக்கும் இவ்வாக்கும் “இவனையிழக்கப் புகுகிறேமென்கிற பயமன்று, இவன்வைத்த அர்த்தம் ஒருவருடையா மல் மன்னின்றுபோகிற செய்வதென்” என்கிறபயம். இவ்வர்த்தத்தை நச்சிவரும்போதும் அக்காலத்திலே “அவன் முகத்திலே விழிக்கவருகிறேன்” என்றிறேவருவது. * அந்தக் கால மடைவதன்முன்னம். சாமகாலம் வருவதுக்குமுன்னே.

மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து, ஸ்ரீரத்தமென்று ப்ரவித்தமாய் அச்சிதிராமான ஸ்ரீரத்தத்தைபுண்டாக்கி. மாதவனென்னும் தெய்வத்தைநாட்டி, ஸ்ரீபெரிசெய்ந்து ப்ரவித் தமாய் அச்சிதிராமான வஸ்துவைப் பாதித்தடிப்பித்து. “திருமாலிருந்தே சோலைமலைபென்றே னென்னத் திருமால்வந்தென் னெஞ்சுசிறையப்புகுந்தான்” என்று - இவர் அத்தீர்த்தமாய்ச் சொன்னத்தை ஸ்ரீரத்தமாய்க் கொண்டுவந்து புகுந்தான். இவர் இப்போதே “அத்தீர்த்த மாய்ச் சொன்னேன்” என்னவும்வல்லர். அதுக்கு முன்னே இவர்களுக்கு இடபப் புகுந்துகொள்ளுங் கிடமென்று பிராட்டியுங் கூடக்கொண்டுபுகுந்தான். இவர்களுக்கு திரு ந்தாவதுக்குமுன்பிறே - அல்லாதவிடங்களிலிற்பது; [“நின்றதைத்தூதரு” இப் பாதி.] உகந்தருளின நிலங்களில் கண்டதுபவிக்குமாபோலே இவர் திருவுள்ளத்திலிருப்ப தும் கண்டதுபவிக்கலாப்படி. யிருக்குமிவர்க்கு. “சலசபனத்துள்ளு மெனதுள்ளத்துள்ளு முறைவரை” என்னக்கடவதிறே. “வந்தாயென்மனம்புகுந்தாய்” என்றிறேபுகுந்தது. “வந்துவந்தென்மனத்திருந்து” என்கிறபடியே இவர் இசையாமல், தட்டினவாளுக்கு ஓர் அவதரியில்லைமிறே. “அடியார்மனத்தாயோ” “வென்வந்தான் வெங்கடத்தானே லும் கசிகன்றி உள்ளத்தினுள்ளேயுள்ள” என்று - உகந்தருளின நிலங்களை அடொக்குமிறே -- இவர் திருவுள்ளமும். ஆர்வமென்பதோர் பூலிடவல்லார்க்கு. “சோர்வினால் பொருள் வைத் ததுண்டாகில்” என்று - தேஹபந்துக்களையும் ஆத்பபந்துக்களையும் மறைத்து வைத்தபொ ருணையிட்டுக் கோயில்சமைத்துத் திருநகரவந்தையு முண்டாக்கித் திருப்பள்ளித்தாமத்தை யும் தேமென்று இவனை அரியதேவைகளையிடாணிமே. * நாடாநாமலர் நாடிநாடுமும் நாரணன்றன் வாடாநாமலருக் கீழ்வைக்கவிறே - இவனை * அடியிலே ஸ்ரீஷ்டித்தது. இப்படி பூலோடே பூவைச் சேர்க்கவல்லார்க்கு. ஏரவதண்டத்திலிற்பாதி. யமபடரால் வரும் க்வேசம். அதாவது - “வெஞ்சொலாளர்கள் மமன்றமர்கடியர் கொடியசெய்வனவுள்ள” என்னக்கடவதிறே * நெடுஞ்சொலால் மறுத்ததுக்குமால் கடுஞ்சொல்கோட்கையிறே. உய்ய லுமாம். ப்ராப்யத்திலும் இதுபொகையிறே ப்ரதாநமென்கிறார்.

அ. நான்காம்பாட்டு. ப்ரணவார்த்தம் செஞ்செய்யப்பட்டவர்கள் *அடிபார்கள் குழாய் கண்டபுடன் கடலென்கிறார்.

மு.—மேலேழுந்ததோர் வாயுக்கிளர்ந்து மேல்மிடற்றினை யுள்ளேழுவாங்கிக் காலுங்கையும் விதிர்விதிர்ந்தேறி கண்ணுறக்க மதாவதன்முன்னம் மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தை மூன்றாமாத்திரை யுள்ளேழுவாங்கி வேலைவண்ணனை மேவுதிராகில் விண்ணகத்தினின் மேவலுமாமே. ௪.

பதவுரை.

மேல் எழுத்து } உயர்த்தவச்வாலமானது
து ஓர் வாயு }
கொடுத்து— மேலேழுத்து
மேல் மிடறு ‡ — செஞ்சு
உள் எழுவாங்கி— கீழே இடியவிழுந்து
காலும் கையும்— கால்களுங் கைகளும்
விதிர் விதிர்ந்தேறி— பதைபதைத்து
கண் உறக்கம் அது— திர்க்க நித்திரை
ஆவதன் மூன்றாம்—உண்டாவதற்குமுன்னே
மூலம் ஆகிய ஒற்றை } ஸகல வேதங்களுக்கும்
றையெழுத்தை } காணாமான இருமந்தர
த்தில் [ப்ரணவத்தை]

மூன்றாமாத்திரை } அங்கெடுத்து
உள் எழுவாங்கி } உச்சரித்து
வேலை— கால்போன்ற [மூலை
வண்ணனை — வடிவவடிவைய எம்பெரு
மேவுநிர் ஆகில் — கிட்டவல்லிகோனாகில்
விண்ணகத்தினில்— பாமபதத்தை
மேவலும் ஆம்— கிட்டலாம்.

‡ 'இன்' 'ஐ' இவை சாரியைகள்.

வ்யா. மேலேழுந்ததோர் வாயுக்கிளர்ந்து. மேல்மூச்செறிந்து. மேல்மிடற்றினையுள் ளேழுவாங்கி. செஞ்சு கீழேமிடியவிழுந்து. காலும் கையும் விதிர்விதிர்ந்தேறி. ப்ரணவாயு மேல்நோக்கின்வாறே காலுங்கையும்பதைக்கத்தொடங்கிற்று.கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம். திர்க்கரித்திரைகொள்ளுவதற்குமுன்னே. மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தை. ஸகலவேதங்களுக் கும் காணமான இருமந்தரத்தில் ப்ரதமபதத்தை உச்சாரணக்காமம் தப்பாமல் உச்சரித்து. வேலைவண்ணனை மேவுதிராகில். புறிகொண்டநாதனைக் கிட்டவல்லிகோனாகில். விண்ண கத்தினில் மேவலுமாமே. *அடிபார்கள் குழாய்களுடன் கடலாமென்கிறார். ... ௪.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. கிரோதிசுரஸ்சிலனை யேத்துவார்க்கு முன்பு க்லைசப்பட்டிப் பி இனிப்போக வேண்டாமென்கிறார்.

மு.—மடிவழிவந்து நீர்ப்புலன்சோர வாயிலட்டிய கஞ்சியுமிண்டே கடைவழிவரக் கண்ட மடைப்பக் கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம் துடைவழியும்மை நாய்கள்கவரா குலத்தாலும்மைப் பாய்வதுஞ்செய்யார் இடைவழியினர் கூறையுமிழவீ ரிருடகேசனேன் நேத்தவல்லிரே. ௫.

அட்டிய— பெய்த
கஞ்சியும்— பொரிக்கஞ்சியும்
கண்டம் அடைப்ப— கழுத்தைப்படைக்க
மீண்டு— மறுபடியும்
கடைவழி— கடைவழியாலே
வார— வழியாநிற்கவும்

கண் உறக்கமது ஆவதன் முன்னம்—
இருடிகேசன் என்று— ‘ஹ்ருஷீகேசன்’
என்று
வந்த வல்லீர் (எல்)— துதிக்கவல்லிகோ
ளாகில்

(யமலோகத்திலே,)

துடைவழி— துடையில்
நாய்கள்— செந்தாய்களானவை
கவரா— கவடிதல் செய்பா;
உம்மை— உங்களை
சூலத்தால்— சூலத்தாலே
பாய்வதும்செய்பார்— யமபடர்கள் சூத்
வும் மாட்டார்கள்
நீர்— நீங்கள்
இடை வழியில்— நடுவழியிலே
கடையும்— வஸ்தரத்தையும்
இழவீர்— இழக்கவும் மாட்டீர்கள்.

வ்யா. மடிவழிவந்து நீர்ப்புலன்சோர. யமபடரைக்கண்ட பயத்தாலே ஓர்இந்தரிய
விசேஷத்தாலே ஜலம்பரவழிக்க. வாயிலட்டியகஞ்சியும் மீண்டே கடைவழிவாரக் கண்டம
டைப்ப. பொரிக்கஞ்சியைக் கொடுத்தால், கண்டமடைக்கையாலே உள்ளொப்புசாதே மீண்
டும் கடைவழியாலே வழியாநிற்கும். கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம். தீர்க்கநிந்தைகொள்
னாவதற்குமுன்னே.

துடைவழியும்மை நாய்கள்கவரா. “நாயினத்தொடும் தினைத்திட்டு ஓடியுமுமுன்றும்”
என்றதுக்கு பலம். சூலத்தாலும்மைப்பாய்வதுஞ்செய்யார். “உயிர்களைக்கொன்றேன்” என்று
ஆபுதத்தாலே நலிந்ததுக்கு பலம். இடைவழியில் நீர்கூறையுரிழவீர். வழியில்நின்று சீரை
யுரிந்ததுக்கு பலம். என்று என்று சொல்லியிதே அவர்கள் வழியில்நலிவது. இது தப்ப
வேண்டியிருந்திகொளாகில் இருடிகேசனென்றேத்தவல்லீரே. இந்த ரியங்களை நியமிக்குமவ
னென்று பிரதியோடேகூட ஸ்தோத்ரம்பண்ணினால் இவைவாரா. யமவச்யத்தைக்கடி. இந்
தரியவச்யதைபிதே. இதுக்குஸாதநமாகவிறே பரநிம்ஸாதிசுள் பண்ணுவது. அத்தைக்
குலைக்குமவனென்கிறார். ௫.

அ. ஆறும்பாட்டு. அங்கமித்யாதி. இப்பாட்டில், ஒருக்கால் உபாயவரணம் பண்ணி
ஹுக்கு ஸதாபச்யந்தி பண்ணலாமென்கிறார்.

மூ.—அங்கம்விட்டவை யைந்துமகற்றி யாவிமூக்கினிற் சோதித்தபின்னைச்
சங்கம்விட்டவர் கையையறித்துப் பையவேதலை சாய்ப்பதன்முன்னம்
வங்கம்விட்டேவுங் கடற்பள்ளிமாயனை மதுகுதனைமாற்பிற் றங்கவிட்டேவைத்து
ஆவதோர்கருமஞ் சாதிப்பார்க்கென்றுஞ் சாதிக்கலாமே. சு.

பதவுரை.

அவை ஐந்துமும்— பஞ்சப்ராணமும்

அங்கம் விட்டு—அகற்றி-சரிரத்தைவிட்டுநீங்கி

அவர்— அருகிருந்தவர்கள்

மூக்கினில்— மூக்கில் கையைவைத்து

சங்கம் விட்டு— இனி இவன் பிழைக்குமென்று
என்கிற ஆசையை விட்டு
(அங்கிருந்தவர்களை, ‘ஆனபடியென்?’
என்று வந்தவர்கள் கேட்க;)
கையை மறித்து— கையை விரித்து
பைய— மெள்ள
தலைசாய்ப்பதன் முன்னம்— தலையைத் தொங்கவிடுவதற்கு முன்பு,
வங்கம்— மரக்கலங்களுள்ளவை
விட்டு உலவும்— இடைவிடாமல் உலரவைக்கடல்— கடலில் நின்றதுள்ள

மது குதனை— மதுவை நிரணித்தவனுனை
எம்பெருமானை
மார்லில்— நெஞ்சிலே [செய்து
தங்கலிட்டு வைத்து— தங்குட்படி நிழல்கச்
ஆவது— பராபதமுமாய்
ஓர்— ஸுகரமுமான
கருமம்— உபாயவானம் [கட்டு
சாதிப்பார்க்கு— ஒருக்கால் பண்ணுமவர்
என்றும்— காலமுள்ளதனையும்
சாதிக்கலாம்— அவனை ஸேவித்திருக்கலாம்.

வ்யா. அங்கம்விட்டவையெய்துமகற்றி. பஞ்சவர்த்திப்பாணன் சரீரத்தை விட்ட
கன்று. ஆல்முக்கினில் சோதித்தபின்னை. இவனுக்குப் பாணனில்லையென்று அறிந்தபின்னு.
சங்கம்விட்டு. இனி இவன்பிழைக்குமென்கிற ஆசையைவிட்டு. “சங்கம்விட்டு” என்று -
*சொல்லுசொல்லென்று சுற்றுமிருக்கிற திரைஞலைந்தென்னுதல். அன்றிக்கே, இவன்பக்கல்
சிலகிடைக்குமென்கிற ஆசையை விட்டென்னுதல். கையைமறித்து. அங்கிருந்தவர்களை,
“அவன்செய்ததென்” என்று வந்தவர்கள்கேட்க; கையைமறித்து. பையவேதலை சாய்ப்
பதன் முன்னம். மெள்ள இவனருகு கின்று மெழந்திருந்து விடப்போய், இவனை இழந்த
இழவுதொற்ற கவிழ்தலைபிட்டுருப்பாக்காய்த்து. வங்கம்விட்டுலவும் கடல்பள்ளிமாயனை.
மரக்கலமுலாவா நின்றதுள்ள கடலில்கண்வளர்ந்தருளுகிறவாச்சரிய பூதனை. அன்றிக்கே,
“மாயனை” என்றது - ஜ்ஞாமாய், தன்னிச்சையாலே கண்வளர்ந்தருளுகிற வன்வென்றபடி.
“குரைகடல்மேல் அரவணைமேல் குலவரைபொல் பள்ளிகொண்டு” என்னக் கடவதிறே.
மதுகுதனை. மதுவைநிரணித்தாற்போலே ஆங்கிதகிரோதியைப் போக்குமவனை. “வெள்ளை
நீர்வெள்ளத்தனைந்த வரவணைமேல், துள்ளுநீர்மென்வந்தையின்முடையுமனை, வள்ளலே
உன்றமார்க்கென்றும் நமன்றமார்க்களர்போல்” என்னக்கடவதிறே. மார்லில்தங்கலிட்டுவை
த்து. தங்கலிடுகையாவது - ஓரிடத்திலேயேருத்துவை. ஆவதோர்க்குமம். ஸுகரமுமாய் பா
பாபமுமான ஆத்மமாய்ப்பணம். “நமவென்னலாங்கடமை” என்னக்கடவதிறே. சாதிப்
பார்க்கென்றும் சாதிக்கலாமே. உபாயம் ஸகந்தகந்தகம்பம்; உபேயம் ஸதா பராபதம்பம்.
“ஆவத்தம்” என்று - ஸகந்த; “சேவித்திருக்கும்” என்று - ஸதா. ... க.

அ. எழாம்பாட்டு. தேன்னவனித்பாதி. இப்பாட்டில், விரோதிநிரலரசிலனை
அதுஸந்திப்பர் நித்யஸூடுரிகள் கார்பத்துக்கும் ஸூவைகுண்ட நாதகினுடே மன்றாடுவர்
கொண்டிருவர்.

மூ.—தேன்னவன்றமர் செப்பமிலாதார் சேவதக்துவார் போலப்புருந்து
பின்னுபவன்கயிற்றற்ற பிணித்தேற்றிப்பின் முன்னாக விழப்பதன்முன்னம்
இன்னவையினையோ னேன்றுசொல்லி யெண்ணியுள்ளத் திருளறநோக்கி
மன்னவன்மதுகுதனைனென்பார் வானகத்துமன்றாடுகடாமே. எ.

தமர்— சேஷபூதராய்

செப்பம் இலாதார்— முக்காணக்களிலும்
ஒரு செவ்வையில்லாதவர்கள்

சே— எருதுகளை

அதக்குவார் போல்— அதக்கும் சீரணாத்
யனாப் போலே

புருந்து— புருந்து

பின்னும்— பின்னையும்

வன் கயிற்றால்— வலிபாசங்களாலே

பிணித்து— சுட்டி

எற்றி— வருத்தப்பண்ணி

பின் முன் ஆக— முகம் கீழ்ப்பட

இழுப்பதன் முன்னம்— யமலோகத்தளவு
பிழுக்கிறதற்கு முன்னே

இன்னவன் இன்னான் } இன்னான் என்று
என்று சொல்லி எண்ணி } மதங்கு வகாரத்த
குணங்களை அநுஸந்தித்து

உள்ளத்து இரு } நெஞ்சில் அஞ்ஞாநாதகா
ள் அறவோகை } ம் போகப் பார்த்து

மதுகுதனன்— 'மதுவை நிர்வாணத்துவன்'

என்பார்— என்று சொல்லாமலாங்கள்

தாமே— (அக்ஷிப்பாய்) தாங்களே

வானகத்து— பாம்பதத்தில்

மன்றாடிகள்— நித்பஸுரிகள்கார்யத்து
க்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனோடே

மன்றுவர்கள்.

வ்யா. தென்னவன்தமர். தெற்குந்திக்குக்கும் கடவனான யமனுடைய சேஷபூதர். செப்பமிலாதார். செவ்வையில்லாதார். காணாதபடிமும் அடைவு தெட்டிநுக்கு மவர்கள். சேவதக்குவார் போலப்புகுந்து. எருதுகள் தங்கன்வசப் படுகைக்கு இவற்றின் செருக்கைக் குலைக்கும் சீரணாதிகளைப்போலே புருந்து நுகாநுபவம் பண்ணுகின்றன. பின்னும் வன் கயிற்றால் பிணித்தேற்றி. சேவதக்குவார் அதக்கும் பாகாயம். துகாநுபவத்துக்குத் தங்கள் தர்சனமாநாமே யமைந்திருக்க, பின்னையும் பாபபாச, பாசங்களாலே, ஶ்ருநியிலே வரிவாரைப்போலே வரிந்து. எற்றி. "நமன்மம் செய்யும்கேதனை" என்கிறபடியே எற்றி. பின் முன்னாக இழுப்பதன்முன்னம். முக்கும் முகமும் உதமும் பல்லும் தகருப்படி முகம் கீழ்ப்பட யமபுத்தளவும் இழுப்பதற்கு முன்னே. இன்னவனின்மையானேன்று சொல்லியெண்ணி. அவன் இன்னவன் இன்னவனுக்கு வகாரத்தானுணங்களை அநுஸந்தித்து, நெஞ்சில் அஞ்ஞாநாதகாரம் போகப்பார்த்து. மன்னவன். தென்னவனுக்கும் மன்னவனுவன். மதுகுதனனென்பார். ஆசுரிகளிரோதிகளைப் போக்குவான் என்று சொல்லாமலாங்கள். வானகத்து மன்றாடிகள்தாமே. பாம்பதத்தில் நித்பஸுரிகள்கார்யத்துக்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனோடே மன்றுவா ரிவர்களிறே. தாமே. வேறு ஸஹகாரிகளில்லை. எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. கூடியிப்பாதி. இப்பாட்டால் - முன்னொழுத்தை உச்சரிப்பார் ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதி அவனுக்கு ஆதரையென்கிறார்.

மூ. — கூடிக்கூடி யுற்றார்களிருந்து குற்றநிற்க நற்றங்கள் பறைந்து பாடிப்பாடியோர் படையிலிட்டு நீர்ப்படைக்கோரு பாதுகடம்போலே கோடிமூடியேப்பதன்முன்னங் கோத்துவமுடைக்கோலிந்தனோடு கூடியாடிய வள்ளத்தராணற் குறிப்பிடக்கடந் துய்யலுமாமே. அ.

உற்றார்கள்— பந்துக்களெல்லாரும்
கூடிக்கூடி இருந்து— திரன் திரளாக இருந்து
குற்றம் நிற்க— இவன்பண்ணின பல ப்ராகி
கூல்யம் கிடக்க
நற்றங்கள்— அது கூலமாயுள்ளன சிலவற்றை
பறைந்து— சொல்லி
பாடிப்பாடி— ப்ரலாபித்து
ஓர்— ஒரு
பாடையில்— ஆசந்தியில்
இட்டு— இவனை இட்டு
நரி படைக்கு— நரிக்கூட்டத்துக்கு
ஒரு பாசுடும் போலே— ஒரு பாசுக்குடச்
தைப் பச்சையாகக் கொடுப்பா
ரைப்போலே
கோடி— கோடிப்புடைவையை இட்டு

எடுப்பதன் முன்னம்— (காட்டுக்குக்கொண்டி
போவதாக) எடுப்பதற்கு முன்னே
கௌத்துவம்— ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தை
உடை— தரித்திராரின்
கோவிந்தனோடு— ஸர்வஸூலபனா கர்
ஷ்ணனோடே
கூடி— ஒரு நினைவாய்
ஆடிய— அவன் குணங்களில் அவகாவித்த
உள்ளத்தர் ஆனால் — நெஞ்சையுடைய
வரானால்
குறிப்பு— அதுபணித்துப் போக்கக்கடவதான
இடம்— யமபுரத்தை
கடந்து— கடந்து [போகாமல்]
உய்யலும் ஆம்— உஜ்ஜீவிக்கவும்கூடும்.

வ்யா. கூடிக்கூடி யுற்றார்களிருந்து. இவனுக்கு சரமகாலம் வந்தவாறே, பந்துக்க
ளெல்லாரும் திரண்டு திரள்திரளாக இருந்து. குற்றம் நிற்க நற்றங்கள் பறைந்து. இவன்
பண்ணின ப்ராகிகூல்யம் கிடக்க, அல்பாதுகூல்யங்களுள்ளவற்றைச் சொல்லாநிற்பார்கள்.
மஹாராஜர், வாலி பட்டவனாவிலே, அவன் முன்புபண்ணின ப்ராகிகூல்யங்களை மறந்து,
“நான் முற்பட அகப்பட்டபோதே என்னைக் கொல்லையிருக்கக் கொல்லாதே விட்டவனை
யிறே நான் கொல்லுவித்தேன்” என்று அழுதானிறே; அத்தைக்காங்கி, பெருமானும் சோ
கித்தாரிறே. பெருமான், சாவணன், பூசல்தலையில் நிராயுதனாய் நின்றபடியைக்கண்டு கொல்
லாதே “இன்றுபோய் நானாவா” என்றாரிறே. கர்ஷ்ணன், கம்ஸனை நிரஸித்தவநந்தம்
அவன் ஸ்திரீகள் பதிகிற க்லைசத்தைக்கண்டு, “நான் என்ன காரியம் செய்தேன்!” என்று
வெறுத்தானிறே. இப்படி எல்லார்க்கும் கர்பை ஜசிக்கும்படியாயிறே அத்ததை யிருப்பது.
பாடிப்பாடி. இவர்கள் ப்ரலாபிக்கும்போது, ஒரு ப்ரபந்தம் பாடினாற்போலேயாய்த் திருப்
பது. ஓர் பாடையிலிட்டு. ஓர் ஆசந்தியிலே இவனை இட்டு. நரிப்படைக்கோரு பாசுடும்போலே.
நரிப்படை— நரிக்கூட்டம். பாசுடும்— பாசுக்குடம். கோடிப்புடையெடுப்பதன்முன்னம். கோடிப்
புடைவையையிட்டு மூடிபெய்த்தென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஆசந்தியைக்கோடித்தென்னுதல்;
இப்படி செய்வதற்கு முன்னே. கௌத்துவமுடைக் கோவிந்தனோடு. இவ்வா த்மவார்க்கத்தை
தரித்தது நிரூபகமாக டுடையனுமாய் ஸர்வஸூலபனுமான கர்ஷ்ணனோடே. கூடியாயுய
உள்ளத்தரானால். ஈச்வரனும் சேதநனும் ஒரு நினைவாய் அவன்குணங்களிலே அவகாவி
த்த நெஞ்சையுடையரானால். குறிப்பிட்டங்கடந்துய்யலுமாமே. (க) “சுபஸ்ய” 31-ம்-வாசுஸ்ய”
என்கிறபடியே அதுபவ விநாச்யமான தேசத்தைக்கடந்து. உய்யலுமாமே. “உய்யிரும் தரு

மனையே நோக்கும் ” என்கிற தேசத்தேறப் போகப்பெறுவார்களென்கிறார். “ ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயிமே நிலாநிற்பக்கண்டசநிர் ” என்னக்கடவதிறே. அ.

அ. ஒன்பதாட்டாட்டு. வாயித்யாதி. இப்பாட்டில் ஸர்வவித பந்துவாக அவனைப்பற்றினால், பின்னை யடவாச்யதை இல்லையென்கிறார்.

மூ.—வாயோருபக்கம் வாங்கிவலிப்ப வாந்நதநீர்க்குழிக்கண்கள் மிழற்றத்
தாயோருபக்கம் தந்தையோருபக்கம் தாயமுமோருபக்க மடத்தத்
தீயோருபக்கம் செர்வதன் முன்னம் செங்கண்மாலோடு சிக்கனச்சுற்ற
மாயோருபக்க நிற்கவல்லார்க் காவதண்டத்தி வுய்யவுமாமே. கூ.

பதவுரை.

வாய்— வாயானது
ஒரு பக்கம் வாங்கி வலிப்ப—வாதவிகாரத்
தாலே ஒருக்கதித்து வலிக்கவும்
வாந்நத— பெருகின
நீர்— நிரையுடைந்தாய்
குழி— உள்ளே இடிய இழிந்த
கண்கள்— கண்களானவை
மிழற்ற— அலமர்ந்து நிற்கவும்
ஒரு பக்கம்— ஒருபக்கத்திலே
தாய்— தாயாரும்
ஒருபக்கம்— மற்றொருபக்கத்திலே
தந்தை— தம்பபனாரும்
ஒருபக்கம்— இன்னொருபக்கத்திலே
தாயுமம்— மனைவியும்
அலமர்ந்த— சுதழ்

தீ— நெருப்பை
ஒருபக்கம்— ஒருபக்கத்தில்
செர்வதன் முன்னம்— இவதற்கு முன்னே
செம்— சிவந்த
கண்— திருக்கண்களை யுடையனான
மாலொடும் } ஸர்வேச்வரனை
சிக்கன } --திருபாதிபான
சுற்றம் ஆர் } பந்துவாகக் கொண்டு
ஒருபக்கம் — ஸம்ஸாரிகளோடுள்ள உற
வைக் கலசாதே வல்லாமலானபாக
நிற்க வல்லார்க்கு— பற்றி நிற்கவல்லவர்
கட்டு
அவதண்டத்தில் — யமபடர்களுடைய
கூராமான தண்டனையில் நின்றும்
உய்யவரும் ஆர்— உஜ்ஜிவித்துப் போகலாம்.

வ்யா. வாயோருபக்கம் வாங்கிவலிப்ப. வாதவிகாரத்தாலே வாயானது ஒருக்கதித்து வலிக்க. வாந்நத நீர்க்குழிக்கண்கள் மிழற்ற. “ பந்துக்களை விட்டுப் போகிறேன் ” என்று இவர்கள் பக்கல் ஸங்கத்தாலே அழுதிடு வாவிலே, யமபடரைக்கண்டவாதே பயத்தின் கனத் தாலே கண் உள்ளே இடிய இழிந்து அலமரசிற்தும், தாயோருபக்க மித்யாதி. தன்னை உண்டாக்கினாரும், தானுண்டாக்கினவர்களும், ஒரோராகே யிருந்து சுதழ். அருந்தாய், தீயோருபக்கம் செர்வதன் முன்னம். ஸம்ஸாரிப்பதற்கு முன்னே. செங்கண்மாலோடும். வாத்தல்வத்தையும் வ்யாமோஹத்தைபு முடைய ஸர்வேச்வரனை. சிக்கனச்சுற்றமாய். திருபாதி ஸர்வவித பந்துவாகப் பற்ற வல்லாமலாய். ஒருபக்கம் நிற்கவல்லார்க்கு. ஸம்ஸாரிகளோடுள்ள உறவைக் கலசாதே அவனையாகப் பற்றி நிற்கவல்லார்க்கு. அவதண்டத்தி

மூ.—செத்துப்போவதோர் போதுநினைந்து செய்யுஞ்செய்கைக டேவிரான்மேல்
பத்தராயிந்தார் பெறும்பேற்றைப் பாழித்தோள் விட்டுசித்தன் புத்தூர்க்கோன்
சித்தன்கொருங்கித் திருமால்செய்தமாலே யிவைபத்தும் வல்லார்
சித்தன்கொருங்கித் திருமான்மேற் சென்றசிந்தை பெறுவந்தாமே. ய.

பதுபுரை.

செத்துப்போவது } இறந்து போம்போது
ஓர் போது }
செப்பும்— யமபடர் செப்பும்
செய்கைகள்— செயல்களை
நினைந்து— நினைந்து
தேவிரான் மேல்—*அயர்வறு மமரர்காதி
பதி பக்கலிலே
பத்தர் ஆப்— பக்தியுத்தராய்
இறந்தார்— பின்பு இறந்தவர்கள்
பெறும் பேற்றை— பெறுகிறபேறுதன்னை
பாழி— ஸம்ஸாரத்தை வென்ற மிடுக்கை
யுடையனவான
தோள்— தோள்களையுடையராய்
புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— நிர்வாஹகரான

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சித்தம்— கரணத்தரயத்தையும்
நன்கு— நன்றாக
ஒருங்கி— ஒருபடிப்படுத்தி
திரு மால்— ஸ்ரீயடுபதி விஷயமாக.
செய்த— அருளிச்செய்த
மால்— சொல்மாலையான
இவை பத்தும்— இப்பத்துப் பாட்டையும்
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
(ஆழ்வாரைப் போலே,)
சித்தம் நன்கு ஒருங்கி—
திரு மால் மேல்— ஸ்ரீயடுபதி பக்கலிலே
சென்ற— குடிக்கொண்ட
சிந்தை— மரஸ்ஸை
பெறுவர்— உடையராவர்கள்.

வயா. செத்துப்போவதோர்போது- செய்யும் செய்கைகள் - நினைந்து. சரீராவஸாரநம
யத்தில் யமபடர் செப்பும் செயல்களை நினைந்து. தேவிரான்மேல் பத்தராய். *அயர்வறுமம
ரர்களை சிபதிபக்கலிலே ப்ரேமத்தைப்பண்ணி. இறந்தார் பெறும்பேற்றை. பத்தராய், பின்பு
இறந்தார் பெறும்பேற்றை. பாழித்தோள் விட்டுசித்தன். ஸம்ஸாரத்தைவென்ற மிடுக்கையு
டைய தோள்களையுடைய ஆழ்வார். புத்தூர்க்கோன். சரமகாலத்திலே இவர்களைப்போலே
பக்தியுண்டாகை யன்றிக்கே, ஸதா ம்ரோதம் பண்ணும் நித்யஸூரிகளைப்போலே யிருக்
கிற ஆழ்வரை ஸ்வாமியாகப்பற்றி யிருக்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரையு முடையரானவர். சித்தம்
நன்கித்யாதி. “ ஆசைவாய்ச்சென்ற சிந்தையராகி ” என்கிறபடியே கரணத்தரயமும் புறம்பு
போதல் கலந்திருத்தல் செய்பாதே ஸ்ரீயடுபதிவிஷயமாகச் செய்த இப்பத்துப்பாட்டும் அப்
யஸித்தவர்கள். சித்தம் நன்கொருங்கித்திருமால்மேல் சென்ற சிந்தை பெறுவந்தாமே. ஆழ்வா
ரைப்போலே கரணத்தரயமும் ஒரு படிப்பட உடையராய், ஸ்ரீயடுபதிபக்கலிலே சென்ற ஸந்
ஸையுடையராவர்கள்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—ஆசை சீ சோர்வு மேலெழு மடிவழி அங்கம் தென்னவன்

கூடி வாயொரு செத்துக் காகம்.

ஆகதிருமொழி நட்ச-க்கு, பாட்டு-நகஅ.

காங்காம்பத்து - ஆறுத்திருமொழி - காசங்கரைபுடை, ப்ரவேசம்.

அ. காவகாபிபத்திலே, பகவத்கவமுதாய்த் தம்மாலே நிக்நிதராவன்கவையும்கிபட
மாட்டாத பகவத்கவமுதாய்த் தம்மாலே நிக்நிதராவன்கவையும்கிபட
தது. “மாற்தமோபிடத்திலும் வணக்கோடுமான்வதுவலம்” என்கிறபடி யோசாய்கவையிலே
யாதும் பகவத்கவமுதாய்த் தம்மாலே நிக்நிதராவன்கவையும்கிபட
யிலே, இத்தவாகியை அவர்களுக்கறிவித்தால், சேதநராவையிலே பகவத்கவமுதாய்த் தம்மாலே
லே பிழிவர்கவென்று திருவுள்ளம்பற்றி, பாக்ரதவிஷயங்கவென்றுண்டான ஆவையிலே அவ
ற்றின் பகவத்கவென்று நெஞ்சையுடையாய் அவற்றின் பேரைச்சொல்லி, பின்னை அது
தாயும்மாட்டாதே கவங்கி முடிந்து போங்காலத்திலே அவற்றின் பேர்கவையெல்லையால்
பகவத்கவமுதாய்த் தம்மாலே நிக்நிதராவன்கவையும்கிபட
காது என்று தொடங்கி, அந்தமதையில்வரும் க்வேசபரம்பரைகவையும்கிபட
தற்குமுன்னே ஏதேனுமொருவழியாலேயாகிலும் பகவத்கவமுதாய்த் தம்மாலே
வதவிட்டால் அகிஞ்சரமாக யமபடர்ப்பன்னும் தண்டங்கவையும்கிபட
தாலே யமபடர்த்திலேயாய் பகவத்கவமுதாய்த் தம்மாலே நிக்நிதராவன்கவையும்கிபட
தவமுன்னதிலேயும் கிபவலுடுகிக் திரவிலே கூடியிருந்து வாமலாம் என்னுபிடத்தைய அவ
ர்கள் கொஞ்சிலே பகவத்கவமுதாய்த் தம்மாலே நிக்நிதராவன்கவையும்கிபட
விஷய வங்கமற்று பகவத்கவமுதாய்த் தம்மாலே நிக்நிதராவன்கவையும்கிபட
லாதவையும் ஒருவழியால் அவன் திருநாமத்திலே அர்வயிப்பித்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டி
மென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தர்ஷட்பயோஜனங்களை நஞ்சி, பெற்ற பின்னைக்கு பாக்ரதவிஷ
யங்கவென்பேரை யிடுமென்கவையென்று, கீங்கன் இப்படி பாக்ரதவிஷயங்கவென்பேரிட்டால்
இம்மையில் கீங்கனாசைப்படுகிற கூடாதபயோஜனங்கள் தானும் வித்திப்பகவையெல்லையால்
மறுமைக்குத்தானே யொன்றுக்குமுறுப்பன்று, ஆனபின்பு அந்நகையிட்டு பிசுநகையெல்லையால்
தாசிவம்தீவித்துத் தன் திருநாமத்திலே அர்வயித்தாருடைய கைலாசிலேயாகவையும்கிபட
சுவாஸுதையதிருநாமத்தை, கீங்கன்பெற்றபின்னைக்கிட்டுவாயாதவழித்திப்பிதரவழித்திப்பிதர
இவ்வாறுவெற்றுகை அர்கப்பின்பியுடையமாதாவானவன் (சு) “இ ம கீகூ கா யுடா” என்கிற
படியே நகத்திற் பாகவலுஜ்ஜீவித்துப்போமென்று ஒருக்காற்போலே ஒன்பதின்காணுபித
சித்து, பகவத்கவமுதாய்த் தம்மாலே நிக்நிதராவன்கவையும்கிபட
திருமொழியில்.

மு.—காசங்கரைபுடைக் கூறைக்குமங்கோர் கற்றைக்கும்

ஆசையிலு லங்கவத்தப் பேரிமோதர்காவர்

கேசவன்பேரிட்டு நீங்கடேனித் திருமினே

காபகஞ்ஞன் றம்மன்னே நரகம்புகாரர். க.

பதவுரை.

காச (கூ) ம— காசத்தும் [டைய] அங்கு— அங்கே
காச டைய— தலைகளில் கல்லகரையையு ஓர் கற்றைக்கூடம்— ஒரு நெல் கற்றைக்கூடம்

அங்கு— அவர்களுடைய

அவத்தம்— மிகத் தண்ணிதான்

பேர்— பெயர்களை

இடம்— உங்கள் பின்னேக்கு இடுகிற

ஆதர்காள்— அறிவுகேட்குறோ!

கேசவன்— ஆச்ரிதநுக்கவிவந்தகனாப்

நாயகன்— ஸர்வசேஷியான

நாரணன்— நாராயணனுடைய

பேர்— திருமாம்கள்

இட்டு— உங்கள் பின்னேக்கு இட்டு

நீங்கள்— நீங்கள் [ராஜாங்கோள்;

தேனித்து இருமின்— ஸந்தோஷம் சித்த

தம் & அன்னை— அந்தப் பின்னையின்தாய்

நாயகர்கள்— நாயகத்தை அடையமாட்டார்கள்.

& மாதாவைச் சொன்னது - பிதாவுக்கு

முபலக்ஷணம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. காசித்பாதி. பிற்பேரிடுகிறது - அவர்களுக்கு உத்தேசம்
-ாய், ஸ்வயம்ப்ரயோஜமாகவன்றே; அந்நிஷ்டப்ரயோஜத்தனக்காகவுமன்றே; தர்ஷ்டப்ர
யோஜநங்களில் சிலவற்றை நச்சியிறே. ஆகையால், நான்கு கால்களும் என்னும், தலை
களில் கரையையுடைத்தாயி ருப்பதொரு சிறைகிடைக்குமென்றும், அங்கே ஒருகட்டுக்கற்றை
கிடைக்குமென் முழுண்டான வாயையாலே. உங்களுடைய ஆசையொழிப அதுதான் விந்நி
க்கிலுமாம், விந்நிபாதொழியிலுமாம் என்னுப்படியிறே அவர்கள் லுப்ததையிருக்கும்படி.
அங்கவத்தப்பேரிடம் ஆதர்காள். ப்ராக்ரதான இவர்கள் பக்கலுண்டான லேறமமான நாமங்க
ளையிடும் அறிவுகேட்கார்கள். “அங்கு” என்று இவர்கள் உபகாரமாக நினைத்திருக்கும்
விஷயங்கறிலுடைய கூடாத்ததையைச் சொல்லுகிறது. அவர்கள் கூடாத்தானாலும் நா
மந்தான் நன்றியிருக்கையன்றிக்கே, அதுவும் தீயதாயிருக்குமென்னு மிடம் சொல்
லுகிறது - “அவத்தப்பேர்” என்று. ஆதர் - குருடரும், அறிவிலோருர்.
கேசவன்பேரிட்டு. (க) “கஉதிபு ஸ்ருணெய நாஜி ருபெஸாஹம் வஸுபுஷெஹி நாஜி ரு
வாநுவாஹே ஸஜி உதா தஸாஹேஸவ நாஜிவாநு” என்கிறபடியே - ஸர்வகாரண பூத
னாய், (உ) “கெஸவஹேஸவ நாஜி” என்கிறபடியே - க்லேசாசனா யிருக்கிறவ னுடைய
நிருநாமத்தையரிட்டு “கேசவா” என்றழைத்து. நீங்கள் தேனித்திருமினே. நீங்கள் அந்தப்
பின்னையளவிலே ஸந்தோஷித்து ஸந்தோஷத்தோடே யிருக்கள். தேனித்திருக்கையாவது -
இனியாயிருக்கை. நாயகன் நாரணன். “நாயகன்” என்றது - ஸர்வசேஷி யென்றபடி.
“நாரணன்” என்றது - ஸமஸ்த கல்பானாகுணத்தக னென்றபடி. இத்தால் - ஆச்ரிதரை
நனிக்கக்கிடான ப்ராக்ரதையையும் குணியாகத்தையு முடையவனென்கை. தம்மன்னே.
தாயாரானவன். “தம்மப்பன்” என்னுமாயோலே, “தம்மன்னே” என்கிறது. நரகம்புகாள்.
பின்னேக்கு “நாராயணன்” என்றுபோனால் அவனைப் பெற்றவளுக்கு எங்ஙனே பமவர்
யதை கூடுவது. பின்னேபெற்று “நாராயணன்” என்று பேரிட்டது யாவத்யதை கூடு
கைக்கோ, பெற்ற வருத்தமும் பின்னையளவில் ஸந்தோஷம் மிக்கிருப்பதும் மாதாவுக்காகை
யாலே - இவனை ப்ரதாநையாகச் சொல்லுகிறது. இப்படி. பேரிட்டழைத்த பின்னையளவிலே
ஸந்தோஷித்துப் போரும் பிதாநிகளுக்கும இப்பேறு ஒக்குமிதே. க.

மு.—அங்கொரு கூறை யரைக்குப்பதனுசையால்

மங்கியமானிடசாதிப் பேரிமோதர்காள்

செசுமர்— சுவர்திருத்தனின்
கண்— திருத்தன்களைப்பற்றி
செதெமில் என்னு— பித்தன்களிடமிருந்து
முன்னெய்தின! என்னும்
செசுமர் என்னு— பிறந்தன! என்னும் (பேயர்)
அழைத்தன்களால்— அழைத்தன்களால்
நாபணன்— நாபாபணன்என்னும் பெயரை
முன்னெய்தின அழைத்தன்களால்
தன் அன்னை நாகம் புகளார்.

மு.—உச்சியிலேண்ணையுஞ் சுட்டியும் வளையுமுகாந்து

எச்சம் போலித்தீர்கா ளென்செய்வான் பிறர்பேரிடமிர்

பிச்சைபுக்காகிலு மெம்பிசான் திருநாமமே

எச்சம் பொலிந்தீர்கள்— பிள்ளை பெற்று
அபிவர்த்ததானவர்களை!
[எச்சம் - ஸந்தானம்]

உச்சியில்— உச்சியிலே தடவத்தக்க
எண்ணெயும்— எண்ணெயையும்
சுட்டியும்— நெற்றிச் சுட்டியையும்
வளையும்— வளையையும்
உகந்து— விரும்பி
என் செய்வான்— எதுக்காக

பிறர்— எம்பெருமானை பொழிந்தவர்களு
பேர் இட்டார்— பேரை இட்டார்? [டைய
பிச்சை புக்கு ஆசிலும்— பிச்சைபண்ணிவித்
தாசிலும்

எம்பிரான்— எம்பெருமானுடைய
திருநாமமே— திருநாமத்தைப் (சாத்தி)
நச்சுமின்— விரும்பி அழைப்புக்கள்;
(இப்படி அழைத்தால்,)
தம் அன்னை நாகம்புகள்.

வ்யா. முன்னுற்பாட்டு. உச்சியிலெண்ணெயும் சுட்டியும்வளையும். பிள்ளைக்கு உச்சி
யிலே தடவத்தக்க எண்ணெயையும், நெற்றியிலே அலங்காரமாகத் தூங்குபடி சுட்டத்தக்க
சுட்டியையும், கைக்கு அலங்காரமாக இடத்தக்க வளையையும். இத்தால்-பிள்ளைதலைநாயாமல்
தடப்புகைக்கு எண்ணெய் பெறலாம், பிள்ளைப் பணிகளானவை பெற்றுப் பூட்டலாமென்
றுமபத்து-பிறர்பேரினைகையிலிழிதரு. உகந்து. இவற்றை யாசைப்பட்டு. இவர்களாசை
யேயொழிய இதுதானும் கிடையாதபடியிதே எதிர்த்தலையில் ஹந்தை பாத்தலாவிருப்பது
எச்சம்பொலிந்தீர்கள். பிள்ளைபெற்று அபிவர்த்ததானவர்களை! எச்சம் - ஸந்தானம்.
என்செய்வான் பிறர்பேரிட்டார். இந்தப் பிள்ளையை முழுக்கக் கஷிந்தாத் தலைக்கட்ட வல்லா
னாரே; உங்கள் பிடிதீர்க்க வல்லரென்றே; அதர்ஷ்டத்தாக்குத்தான் உறுப்பாவரென்றே;
எதுக்காகப் பிறர்பேரிட்டார். பிச்சைபுக்காகிலும். நாகி பரப்பினாடே, அதிலே பிச்சை
யைப் புக்கு ஜீவித்தாசிலும். எம்பிரான்றிருநாமமே நச்சுமின். எனக்கு ஸ்வாபியானவ்று
டைய திருநாமத்தையே விரும்பித்தோடே சாத்தியழையுங்கோள். “ ஒரு பராஹ்மனன்,
தன் பிள்ளையைப் பேரிடுகிற ஸமயத்திலே, ‘ஸீசுவ்யம் தாவல்லாநோருவன் பேரிட்டவேணும்’
என்ன; ‘வைசுவணன் பேரையிடு’ என்ற வானிலே, ‘ஐனிரொரி’ என்று இட்டி அமை
தந்த ஜீவிப்பதில் ‘நாராயணன்’ என்கிற திருநாமத்தைச் சாத்தி, பிச்சைபுக்கு ஜீவிக்க
வமையுமென்றான் ” என்று ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்ததாகப் பிள்ளையருளிச்செய்தவர்.
இத்தால் - பிச்சையைப் புக்குநாளிலும் என்னுடைய நாதனானவனுடைய திருநாமத்தையே
நான் சொன்னபடியே உங்கள் பிள்ளைக்கு விரும்பிடுங்கோள்; பிச்சைபுக்கெண்டாதபடி
தர்ஷ்டமும் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே வித்திக்கு மென்று கருத்து. ஈரணன்
தம்மன்னை நாகம்புகாள். ஆகையாலே அதர்ஷ்டத்தில் தானே குறையில்லையென்கை. *.

மு.—மானிடசாதியிற் றேன்றிற்றோர் மானிடசாதியை
மானிடசாதியின்பேரிட்டான் மறுமைக்கில்லை
வானுடைமாதவா கோவிந்தா வென்றழைத்தக்கால்
நானுடைநாணன் தம்மன்னை நாகம்புகாள். சு.

மானிடசாதியில்— மதுஷ்யஜாதியில்
தோன்றிற்று— தோன்றின
ஓர்— ஓரு
மானிடசாதியை— மதுஷ்யஜாதியை
மானிடசாதியின் — கர்மபலமதுபவிக்கப்
பிறந்த மதுஷ்யஜாதியின்
பேரிட்டால்— பெயரை இட்டால்
மறுமைக்கு— மோக்ஷத்துக்கு
இல்லை— உடலாகாது

நானுடை— என்னுடைய
நாரணன்— நாராயணன் பேரை இட்டு
வான் உடை— பரமபதத்தைக் கலவிருக்கை
யாகவுடைய
மாதவா— ஸ்ரீமானே!
கோவிந்தா— கோவிந்தனே!
என்று— என்றிப்படி சொல்லி
அழைத்தக்கால்— அழைத்தால்
தம் அன்னை நரகம்புகாள்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மானிடசாதியில் தோன்றிற்றோர் மானிடசாதியை. மதுஷ்ய
ஜாதியில் உத்பங்கமானதொரு மதுஷ்ய ஜாதுவை. ஆத்மா கர்மாதருணமாக தேவாதியோ
நிகழ்தோறும் பிறக்கக்கடவனாகையாலே, புனர்பபாபங்க விரண்டையும் அதுபவிக்கைக்கும்
ஆர்ஜிக்கைக்கு முறுப்பாகவாப்த்து மதுஷ்யபேயாகியிலே பிறந்தது. ஆகையால் இப்படி
யிருக்கிற மதுஷ்யஜாதியிலே உத்பங்கமானதொரு ஜாதுவை. மானிடசாதியின் பேரிட்டால்
மறுமைக்கில்லை. தர்ஷ்ட பரபோஜரத்தைச்சி, கர்மவச்யமான மதுஷ்யஜாதியிலே ஒன்றின்
பேரிட்டால் ஐஹிகத்தில் சில பரபோஜரம் வித்திக்கிலும் மறுமைக்கு ஒருபரபோஜரமில்லை.
மறுமையாவது - அநர்ஷ்டம். வாணுடையித்பாதி. தன்னோடு ஸம்பந்தித்தாரை உத்தரிப்
பிக்கும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தைபிட்டு, 'நித்ய விபூதிபையுடைய ஸ்ரீமானே!',
லீலாவிபூதிபையிரும்பி ரக்ஷிக்கிற 'கோவிந்தா!' என்று அழைத்தால். நானுடை நாரணன்.
என்னுடைய நாராயணன். "மானிடசாதி" என்று எடுத்தவனுக்கு நாலாமடியாகையாலே
"என்னுடை" என்கிற ஸ்தானத்திலே,† "நானுடை" என்கிறது; "ஊனுடைச் சுவர்
வைத்து" என்கிறபாட்டிலே, "நானுடை" என்னுமாயே. பகவந்நாமமிட்ட பிள்ளை
யைச் சொல்லுகிறதா யிருக்கச்செய்தே, "நாயகன் நாரணன்" என்றும் "நானுடை
நாரணன்" என்று மருளிச்செய்கிறது, பகவத்விஷயத்தில் தமக்குண்டான பரோமாதிரிய
த்தாலே, தம்மன்னை நரகம்புகாள். ச.

மூ.—மலமுடையுத்தையிற் றேன்றிற்றோர் மலவூத்தையை
மலமுடையுத்தையின் பேரிட்டான் மறுமைக்கில்லை
சுலமுடைக்கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றழைத்தக்கால்
நலமுடையாரணன்றம்மனை நரகம்புகாள். ௫.

பதவுரை.

மலம் உடை— மலத்தைஅடைத்தாய்
ஊத்தையில— ஹே பமான சரீரத்திலே
தோன்றிற்று ஓர்— தோன்றினதொரு

மலம் ஊத்தையை— நானும் அப்படியான
சரீரத்தோடே கூடியிருக்கிற ஜந்நுவுக்கு
மலம் உடை— (சுழ்ச்சொன்னபடியே)
பலத்தையுடைத்தாய்

† எதுகைக்குச் சேரவேண்டுமென்று கருத்து.

இட்டால்— இட்டால்
 இயைமைக்கு— அதர்ஷ்டத்துக்கு
 இல்லை— ஒருபாயோஜ முண்டாகாது,

அழைத்ததற்கால்—
 நலம் உடை நாரணன் தம் அன்னை
 நரகம்புகாள்.

வ்யா. இத்தாம்பாட்டு. மலமுடையுத்தையில் தோன்றிற்றோர்மல வுத்தையை. (க)
 “ 210ஸாஸ்யுக உபவிண்குத், ஸாய-ஜோஷிஸாஹ தள । டெஹெ ” என்கிறபடியே
 மாம்ஸாஸ்காதி மலயுக்தமாய் ஹேயமாயிருக்கிற சரீரத்திலே தோன்றினதொன்றாய், தா
 னும் அப்படியான சரீரத்தோடே கூடியிருக்கிற ஜந்துவை. காரணாகுணமாயிதே கார்ய
 மிருப்பது. உத்பாதகரான மாதாபிதாக்களுடைய சகல் சோணிதங்களாலே பரிணாமான
 தாகையாலே, உத்பந்தமான ஜந்துவினுடைய சரீரமும் தத்ஸ்வரூபமாயிருக்குமிதே; அத்தைக்
 திருவுள்ளம்பற்றியாய்த்து இப்படியருளிச்செய்தது. மலமுடையுத்தையின் பேரிட்டால் மறு
 மைக்கில்லை. கீழ்ச்சொன்னபடியே மலத்தையுடைத்தாய் ஹேயமாயிருந்துள்ள சரீரத்தைப்
 பரிக்கரணித்துக்கொண்டிருக்கிறதொரு கர்மவச்ய ஜந்துவின் பேரிட்டால், இம்மையில் சில
 பாயோஜனங்க ளுண்டாய்த்ததாகிலும், மறுமையாகிற அதர்ஷ்டத்துக்கு ஒரு பாயோஜன
 மில்லை. குலமுடையித்பாதி. ஹேயபாதிபடனாவனுடைய திருநாமத்தையிட்டு, கோபகுலத்
 திலேபிறந்து கோவிந்தாபிஷேகம் செய்த கோவிந்தா ! கோவிந்தா!! என்றழைத்தக்கால். நல
 முடை நாரணன். திருநாமம் சொன்னாரை உத்தரிப்பிக்கும் நன்மையுடையானை நாரணன்.
 அன்றிக்கே, இப்படி கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றழைக்கும் ஸ்வேஹத்தையுடைய திருவு
 டையளான - நாயணன் தம்மனை என்று மேலே கூட்டவுமாம். ௫.

மு.—நாடுநகருமறிய நாட்டுமானிடப் பேரிட்டுக்
 கூடியமுந்சிக் குழியில் வீழ்ந்து வழக்காதே
 சாடிறப்பாய்ந்த தலைவா தாமோதராவென்று
 நாடுமினாரணன் றம்மனை நரகம்புகாள். சு.

பதவுரை.

நாடும்— அவிசேஷஜ்ஞரும்
 நகரும்— விசேஷஜ்ஞரும்
 அறிய— ‘ இவன் உயர்ந்தவன் ’ என்று
 அறியும்படி
 நாடு மானிடர் பேர் இட்டு— கூடாத்தமதுஷ்
 யர்கள் பெயரை இட்டு
 கூடி— அவர்களோடே கூடி
 அழுங்கி— அவர்கள் பக்கல் கால்தாழ்ந்து

குழியில் வீழ்ந்து — அவர்கள் விழுந்து
 குழியிலே விழுந்து
 வழக்காதே— தவறிப்போகாமல்
 சாடு— ‘ சகடாஸுரன்
 இற— முறியும்படி
 பாய்ந்த தலைவா என்று—பாய்ந்த பெருமேன்
 மையை உடையவனே! ’ என்றும்

(க) “ மாம்ஸாஸ்க்பூய விண்முக்தஸ்நாபுமஜ்ஜாஸ்த்தி ஸம்ஹந்தள - தேஹே ”

என்றுப்
நாடுமின்— வாழ்த்திக்கொண்டு திரியுங்கள்;

நாரணன் தம் அன்னை நரகம்புகாள்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. நாடித்பாதி, நாட்டினுள்ளாரோடு நகரத்தினுள்ளாரோடு வாசியற எல்லாரும் “இவன் அஸாதாரணன்” என்று அறிபும்படி கூதூதாமுஷ்யர்பேரையிட்டு, அவர்களோடேகூடி அவர்கள் பக்கவிலே கால்தாழ்ந்து அவர்கள் விழுந்த குழியிலே விழுந்து தவற வர்த்தியாதே. சாடிருவித்பாதி. ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தையிட்டு, சகடாஸுரனைமுறியப் பாய்ந்த தலைவனே ! தாமோதரனே ! என்று வாயரவாழ்த்திக்கொண்டு திரியுங்கோள். நாரணன்தம்மன்னை. நாராயணனுன் வவனுடைய மாதாவானவன் நரகம்புகாள்.

மு.—மண்ணிற்பிறந்து மண்ணுதுமானிட ப்பேரிட்டங்
கெண்ணமொன்றின்றி யிருக்குமேழை மனிசர்காள்
கண்ணுக்கினிய கருமுகில்வண்ண னுமமே
நண்ணுமி னுரணன்றம்மன்னை நரகம்புகாள். எ.

பதவுரை.

‘மண்ணில் பிறந்து— மண்ணில்தின்றுமுண்டாய்
‘மண் ஆகும்— ‘மண்ணாய்விடுகிற
மானிடர் பேர் இட்டு— மறுஷ்யருடையபெயரை இட்டுக்கொண்டு
அங்கு— அதர்ஷ்டபலத்திலே
எண்ணம் ஒன்று } — ஒரு விசாரமற்றிருக்கிற
இன்றி இருக்கும் }
ஏழை— அறிவினிகளான

மனிசர்காள்— மறுஷ்யர்களை !
கண்ணுக்கு— கண்ணுக்கு
இனிய— இனிதாயிருந்துள்ள
கரு— கறுத்த
முகில்— மேகம்போன்ற
வண்ணன்— வடிவவாபுடையவனுடைய
நாமம்— திருநாமத்தை
நண்ணுமின்— நண்ணுங்கோள்
நாரணன் தம் அன்னை நரகம்புகாள்—.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மண்ணிற்பிறந்து. “மண்ணுய் கிரேசிகால் மஞ்சலாவுமாகா உழுமாம் புண்ணாக்கை” என்கிறபடியேமேதேஹாபாதாம் பூதபஞ்சகமேயாகி ஓம்பரசுரமாயுள்ளது பந்திரிதரவ்யமாகையாலே அதில் நின்றும் தேஹத்துக்கு உபத்தியாக அருளிர்செய்கிறார். மண்ணுதும். தேஹந்தான் உருத்தூலந்தால், காரியத்துக்குக்காரணத்திலே லயமாகையாலே, மீளவும் மண்ணுய்ப்போகக் கடவதிறே; அத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார். மானிடப்பேரிட்டு. ஆக இப்படி மண்ணிலே பிறந்து மண்ணுய்ப்போகாநிற்கும் கூதூதாமறுஷ்யருடைய பேரையிட்டு. இத்தால் அவர்கள் பரிக்காணித்திருக்கிற சரித்தினுடையபொல்லாங்கையும் அஸத்திரதையையும் கூதூதரதையையும் சொல்லி, இப்படியிருக்கிறவர்கள் பேரையிடுவதே ! என்கிறார். அங்கெண்ணமொன்றின்றி யிருக்குமேழைமனிசர்காள். அவ்விஷயத்திலே ஒரு விசாரமற்றிருக்கிற அறிவிலி மறுஷ்யர்காள். அதாவது - முன்பு அப்படியெய்தால், பின்பு தத்திஷ்யமாக ஒரு விசாரமுண்டாய் “என்னகாரியம் செய்தோம்” என்று

காளமேகம்போன்ற வடிவைவடிபடைபு யிருக்கிறவனுடைய திருநாமத்தை நண்ணுகோள். அதாவது - அவன் திருநாமத்தை உங்கள் பிள்ளைக்கு இட்டு அழையாநின்று கொண்டு, அத் திருநாமத்தில் செறிவுடையாய்ப்போருங்கோளென்கை. அந்தநாணன் தம்மன்னை நரகம் புகாள். எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. நம்பியித்யாதி. லோகத்தில் இன்னநம்பி இன்னநம்பி என்று ஒரு க்ராமத்துக்கும் ஜபபதத்துக்கும் ப்ரதாநாய ப்ரஸித்தராயிருக்குமவர்களுடைய நாமங்களை, தர்ஷ்டப்ரயோஜனங்களை நச்சி, பிள்ளைகளுக்கு இட்டுத்திரியு மவர்களைப்பார்த்த தருளிச் செப்குறார்.

மு.—நம்பிபிம்பியென்று நாட்மோனிடப்பேரிட்டால்
நம்பும்பிம்புமெல்லா நாலுநாளி லுழங்கிப்போம்
சேம்பெருந்தாமரைக்கண்ணன் பேரிட்டழைத்தக்கால்
நம்பிகாணுரணன்றம்மனை நரகம்புகாள். அ.

பதவுரை.

நம்பி பிம்பி என்று — ‘நம்பி’ என்றும்
‘பிம்பி’ என்றும்
நாடு— நாட்டிலுண்டான
மானிடர்— மதுஷ்யருடைய
பேர் இட்டால்— பெயரை இட்டால்
நம்பும் பிம்பும் எல்லாம்— ‘நம்பி’ ‘பிம்பி’
என்கிற பேருக்கடியான முதன்மை
யெல்லாம்
நாலு நாளில்— நாலுபோதில்

அழுங்கி போம்— நசித்துப்போம்;
நம்பிகாள்— பூர்ணர்களே!
சேம்— சிவந்து
பெரு— பெருத்த
தாமரை— தாமரை மலர்போன்ற
கண்ணன்— திருக்கண்களையுடையவனுடைய
பேர் இட்டு — திருநாமத்தை இட்டு
அழைத்தக்கால்— அழைத்தால்
நாணான் இத்த்யாதி.

வ்யா. நம்பிபிம்பியென்று நாட்மோனிடப்பேரிட்டால். பிம்பிக்கு ஒரு பொருளுண்டா கிலாப்தது- நீங்கள் சொல்லுகிற நம்பிக்கும் ஒருபொருளுண்டாவது ! என்று ஷேஷித்து, நம்பிக்கு எதிர்த்தட்டாக ஒருபிம்பியையருளிச்செய்குறார். இப்படி. சிலநாட்டிலுண்டானகூடா தாமதுஷ்யருடைய பேனாபிட்டால். நம்பும் பிம்புமெல்லாம் நாலுநாளிலுழங்கிப்போம். ‘நம்பி, பிம்பி’ என்கிற பேருக்கடியான முதன்மையெல்லாம் நாலுபோதில் நசித்துப்போம். அதா வது கர்மநிபந்தநமாக வந்ததாயினாலே, “ வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தேறிப் ரென்பதில்லை ” என்கிறபடியே அழிந்துபோம். பிள்ளை யார்பக்கலிலே நாங்கள் ஜீவநம் பெற்று ஜீவிப்ப தென்ன; சேம்பெருமித்யாதி. சிவந்து பெருத்த தாமரைபோலே யிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையவனுடைய திருநாமத்தை யிட்டு அழைத்தக்கால். அதாவது திருநாமம் சொன்ன வர்களுக்கு லகலஸம்பத்துக்களு முண்டாம்படி கடாசுதிக்கும் திருக்கண்களையுடையவன் திரு நாமத்தை உங்கள் பிள்ளைக்கிட்டு ஆதரம் தோற்ற அழைத்தக்காலென்கை. நம்பிகாள்.* அறி

பதவுரை.

ஊத்தை குழியில்— அசுத்தமான குழியில்
அமுதம்— அமர்தமானது
பாய்வதுபோல்— பாய்ந்தாற்போலே
உங்கள்— உங்களுடைய
மூத்திரம் } —சுக்லசோணித பரிணாமரூப
பிள்ளையை } —துண பிள்ளைக்கு
என்— எனக்குக்கீழ்ப்படிந்தவனுப்
மூசில்— மேகம்போன்ற
வண்ணன்— திருசிவந்தையுடையவனுடைய

பேர் இட்டு— பேரையிட்டு
கோத்து— ஸர்வேச்வரனுடொரு கோவை
யாகக்கூடி.
குழைத்து— கலந்து [கோள்]
குணைம் ஆடி. திரிமின்—கனித்துத் திரியுங்
பிள்ளைக்குத் திருநாமத்தை இட்டு,
அத்தைப்பலகாலும் சொல்லுகை,
நா— உங்கள் நாவுக்கு
தரும்— தருகிறருக்கும்.
நாரணனித்யாதி.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. ஊத்தைக்குழியில் அமுதம் பாய்வதுபோல். அசுத்தமான
போக்பர்க்கு ஸர்ச்சிக்கைக்கு அர்ஹமல்லாதபடி யிருக்கும் ஊத்தைக்குழியிலே, பரிசுத்த
மாய் போக்பர்க்கு போக்யமாயிருக்கும் அமர்தமானது பாய்ந்தாற்போலே. உங்கள் மூத்திரப்
பிள்ளையை. உங்களுடைய சுக்லசோணித பரிணாமரூபத்தை பிள்ளையை. என்முதில்வண்ணன்
பேர்ட்டு. எனக்கு பவ்னாப் கானமேக நிபச்சயமான வடிவையுடையவனுடைய வில
சுத்தபோக்யமான திருநாமத்தையிட்டு. இத்தால் அத்திருநாமமரிடுகிற விஷயத்தினுடைய ப
வைபவமருளிச்செய்தாயிற்று. ஊத்தைக்குழியிலே அமர்தம் பாய்ந்தால், தானும் அமர
தமாய் போக்பர்க்கு போக்யமாகாதபடியாய்ப்போம்; இங்கு அத்திருநாமம் தீஸ்பர்ச்சிவோ
யாகையாலே, தனக்கு ஒரு ஸர்ச்சிதோஷமின்றிக்கே, தான் புக்கவிடத்தைப் பரிசுத்தமாக்கி,
விசுத்தபரிக்காற்புமாய்ப்படி பண்ணும். இதில், தர்ஷ்டாந்தமான அமர்தத்திற்குப் படி
தர்ஷ்டாந்தமான திருநாமத்துக்குள்ள வாசி. கோத்துக் குழைத்துக்குணைமடித்திரிமிடுரு.
ஸர்வேச்வரனுடே ஒரு கோவையாகக் கூடிக் குணையிட்டுத் திரியுங்கோள். அதாவது
பிள்ளைபெற்றுத் திருநாமமிடப்போதே நீங்கள் பகவத்பரிக்கரஹாரங்கிறையாலே, அத்த
ஸம்பந்த மடியாக அவனுடே கூடிக்கலந்து கனித்துத் திரியுங்கோளென்றை. நித்தியம்.
பிள்ளைக்குத் திருநாமத்தையிட்டு அத்தைப் பலகாலும் சொல்லுகையாகிறவிது உங்கள் நா
வுக்குச்செருட்டு. திருநாமம்சொல்லுகைக்கிற நாக்கண்டது. அன்றிக்கே, “நாத்தகுறாரணன்”
என்று மேலேகூட்டி (க) “ஸாஜி ஹாரா ஹரி ஓஸதி” என்கிறபடியே நாவுக்கு அரு
ரூபவிஷயம் நாயணனென்னவுமாம். நாரணன் தம்மனை நரகம்புகளள். ... கூ.

அ. சிகமத்தில், இத்திருமொழி சுற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

மூ.—சீரணிமால் திருநாமமே யிடத்தேற்றிய

வீரணி தோல்புகழ் விட்டுசித்தன் விரித்த

ஓரணியோண்டமிழோன்பதோ டோனறும் வல்லவர்
பேரணி வைகுந்தத்தேன்றும் பேணியிருப்பேரே. டி.

பதவுரை.

சீர்— கல்பாண குணங்களை

அணி— ஆபரணமாகவுடையனாய்

மால்— ஆச்சரித வ்யாமுத்தனவனுடைய

திருநாமமே— திருநாமங்களுையே

இட— தந்தாம் பிள்ளைகளுக்கு இடம்படியாக

தேற்றிய— தெளிவித்த

வீரம்— இந்தரியங்களை வெல்லுகையாகிற
வீரப்பாட்டை

அணி— ஆபரணமாகவுடையராய்

தொல்— அநாதிவித்தமான

புகழ்— கீர்த்தியைபுடையாரான

விட்டுத்தன்— பெரியாழ்வார்

விடுத்த— விஸ்தரித்துச் சொன்னதாய்

(அப்பவித்தவர்களுக்கு,)

ஓர்— ஒப்பற்ற

அணி— ஆபரணமாய்

ஓண்— தன் பொருளை விளக்குமாதாய்

தமிழ்— தமிழ்ப்பாலைஷ்பாண

ஒன்பதோடு ஒன்றும்— பற்றுப்பாட்டையுடைய

வல்லவர்— ஒத்தவல்லவர்

பேர்— பெரிய

அணி— அழகையுடைய

வைகுந்தத்து— பூநீவைகுண்டத்திலே

என்றும்— எப்போதும்

பேணி இருப்பர்— ஆநாத்நோடே வந்த
திக்கப் பெறுவார்கள்.

வ்யா. சீரணிமால். குணங்களை ஆபரணமாகவுடையனாய் ஆச்சரித வ்யாமுத்தனவனுடைய. “சீரணி” என்றது - குணங்களுையனுடைய தினை யுடையவனென்றாய், அங்கு ணங்கள் புறம்பொரு வ்யக்தியில் கிடவாமையாலே, கல்பாணகுணங்களுக் கெல்லாம் ஆச்சரிய மானவனென்னவாய். (க) “யாதூ நாரிவ செவெனெனா மணாநா காகரொ ரெவாந” என்னக்கடவறிதே. மால் - பெரியவன் ; ஸர்வேவா நென்னவாமாம். திருநாம மேயிடத்தேற்றிய இதரநாமங்களை மாற்றி * நானன்றன் நாமங்களை தந்தாம் பெற்ற பிள்ளைகளுக்குச் சாத்தும்படியாகப் பலிஹேதுக்களாலும் தெளிவித்து. வீரணிதொல்புகழ் விட்டுத்தன் விரித்த. இதேந்தரியத்தவமாகிற வீரப்பாட்டை ஆபரணமாகவுடையராய், ஸூரி களைப்போலே அநாதிவித்த மங்களாசாஸநப்புகழை யுடையாரான பெரியாழ்வார் பரப்பின. ஓரணியித்யாதி. அப்பவித்தார்க்கு அந்விதியமான ஆபரணமாய், அந்தந்தபாசகாமாய், ஸர்வா திகாரமான த்ராதிரூபமாயிருந்துள்ள இப்பற்றுப்பாட்டையும் ஸாமிபராயமாக வல்ல வர்கள். பேரணி வைகுந்தத்து. பெரிய அழகையுடைய பூநீவைகுண்டத்திலே. அநாவது - பகவததுபவ கைங்கர்யங்களுக்கு அநுரூபமாகையாலே மிகவும் விலகதண்டான தேவத்திலே பெண்கை. என்றும் பேணியிருப்பேரே. ஸர்வகாலமும் ஆநாத்நோடே வந்ததிக்கப்பெறுவர். அநவா, பேணுகையாவது - ஈச்வரனைப்பேணுகையாய், மங்களாசாஸநபராய் வந்ததிக்கப் பெறுவனென்னவாமாம். டி.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அ. பகவத்வைமுகப்பாதி தோஷாடியாகத்தம்மாலே சிந்திதரான ஸம்ஸாரிசேதநரையுமீ ஷிடமாட்டாத தம்முடைய பாமகர்ப்பையாலே, அவர்களைத் திருத்தியாகிலும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவர்கள் திருந்துகைக் குறுப்பான ஹிதந்நதை உபதேசித்தருளினார்- சிழிரண்டு திருமொழியாலே; அது செய்து தலைக்கட்டின வநந்தரம், 'முன்பு திருமலை திருக்கோட்டியூரில் அதுபவித்தாற்போலே இன்னமும் அவன் உகந்தருளின நிலங்காலிலே எழுந்தருளியிருக்கிற நிலையை அதுபவிக்கவேணும்" என்னுமாசைகுவர்ந்து "வடதிசை மதுரை சாளக்கிராமம்" இப்பாதிப்படியே தனக்கு அபிமதமான தேசங்கள் பலவற்றிலுமுள்ள விருப்பத்தை எல்லாவற்றையும் ஒருமடைகொள்ளப் பண்ணி வர்த்திக்கிற ஸ்த்தலமாய், திருவுலகாந்தருளுகிறபோது தன் திருவடிகளில்பிறந்த ஏற்றத்தாலே (க)ஸகலலோகபாவநபூதையாய்க்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரவஹிப்பாநிற்கிற கங்கையினுடைய கரையிலேயுள்ளதான திருக்கண்டங்கடி நகரிலே அநேகாவதார குணசேஷடிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி எழுந்தருளி நிற்கிற புருஷோத்தம சப்தவாச்சபுண ஸர்வேச்வரனை அதுபவியாநின்றுகொண்டு, அவனிலுங்காட்டில் அவன் வர்த்திக்கிற தேசமே ப்ராப்யத்தில் சாமாவதி யாகையாலே. அத்தேசத்தினுடைய வைபவத்தையும் பஹுமுகமாகப்பேசியதுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். *

மூ.—தங்கையையூக்குந் தமையனைத்தலையுந் தடிந்தவேன் தாசரதிபோய்
எங்குந்தன்புகழா லிருந்தாசாண்ட வெம்பருடோத்தம னிருக்கை
கங்கைகங்கையென்ற வாசகத்தாலே கலேனைகளைந்திட கிற்கும்
கங்கையின்கரைமேற் கைதொழநின்ற கண்டமென்னுங் கடிநகரே. க.

பதவுரை.

கங்கை கங்கை என்ற } (உலகத்தார் தீராமும்
வாசகத்தாலே — } தீர்த்தங்களை கங்கை
யாக ப்ரதிபத்திபண்ணி ஸ்நானம் செய்வா
ர்களேயானால்,) 'கங்கை, கங்கை' என்
கிற சப்தத்தைச் சொல்லுமத்தாலே
கலி வினை — அவர்களுடைய க்ருதமான
பாபங்களை
களைந்திட கிற்கும்— கழிக்கவல்ல
கங்கையின் கரைமேல்— கங்கா தீரத்தில்
கை தொழ நின்ற— ஆசரிதர் கைகூப்பித்
தொழும்படியின்ற
கண்டம் என்னும்— 'கண்டம்' என்கிற
கடி— சிறப்பையுடைத்தான
நகர்— நகரமானது;
தங்கை— ராவணன் தங்கையான சூர்ப்ப
ணையின்

மூக்கும்— மூக்கையும்
தமையன்—அவன் தமைபுணராவணனுடைய
தலையும்— தலையையும்
தடிந்த— அறுத்துப் போகட்ட
எம்— நம்முடைய
தாசரதி— சகரவர்த்தி திருமகன்
போய்— திருவயோத்யையி லெழுந்தருளி
எங்கும்— எல்லாவிடத்திலும்
தன் புகழா — தன்கீர்த்தியே யாம்படி
இருந்து — பதினொராயிரம் ஸம்வதஸா
மிருந்து
அரசு ஆண்ட— ராஜ்யம் நிர்வஹித்தருளின
எம்— நம்முடைய
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
இருக்கை— வரஸஸ்த்தாநமாம்.

ஷாத்தம்னி ஸுங்காடில அவன் வாத்திற்குத் தசம் சரடாவதியாகையால, அதற்குச்
 நது வர்ணித்துக்கொண் டதுபலிக்கிறார். க.

மூ.—சலம்போதியுடம்பிற் றழலுமிழ்பேழ்வாய்ச் சந்திரன்வெங்கதிரஞ்ச
 மலர்ந்தேழுந்தணவு மணிவண்ணவுருவின் மால் புருடோத்தமன்வாழ்வு
 நலந்திகழ்சடையான் முடிக்கொன்றைமலரு நாரணன்பாதுத்துழாயுங்
 கலந்திழிபுனலாற்.புகர்படுகங்கைக் கண்டமென்னுங்கடிகுநகரே. ௨.

பதவுரை.

மூ.—சலம்போதியுடம்பிற் றழலுமிழ்பேழ்வாய்ச் சந்திரன்வெங்கதிரஞ்ச
 மலர்ந்தேழுந்தணவு மணிவண்ணவுருவின் மால் புருடோத்தமன்வாழ்வு
 நலந்திகழ்சடையான் முடிக்கொன்றைமலரு நாரணன்பாதுத்துழாயுங்
 கலந்திழிபுனலாற்.புகர்படுகங்கைக் கண்டமென்னுங்கடிகுநகரே. ௨.

பொதி— பொதிந்து கொண்டிருக்கிற
 உடம்பின்— வடிவையுடைய
 சந்திரன்— சந்திரனும்
 தழல்— நெருப்பை
 உமிழ்— உமிழுகின்றவள்ள
 பேழ்— பெரிய
 வாய்— கிரணங்களைபுடையனாய்
 வெம்— வெப்பத்தை இயல்வாகவுடைய
 கதிர்— ஸூரியனும்
 அஞ்ச— அஞ்சம்படியாக
 மலர்ந்து— பரம்பிக்கொண்டு
 எழுந்து— கிளர்ந்து
 அணவு— அவர்களிருப்பிடத்தைச் சென்று
 கிட்டின
 மணி— நீலத்தம்போன்ற
 வண்ணம்— நிறத்தையுடைய
 உருவின்— வடிவையுடையனாய்
 மால்— வயாமுத்தனாய்
 புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
 வாழ்வு— ப்ராப்யதேசமாய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சலமிற்பாதி. அமர்தகிரணனாகையாலே ஜலத்தைப்
 பாதிந்துகொண்டிருக்கிற வடிவையுடைய சந்திரனும், உஷ்ண கிரணனாகையாலே அக்ரியை
 மிழுகின்ற பெரிய கிரணங்களைபுடையனாய் வெம்மையே ஸ்வபாவமாகவுடைய ஆதித்ய
 மம், திருவுல களந்தருளுகிறபோது அதர்ஷ்டபூர்வமாய் அநேக புஜாயுதமாய் அதிசீக்ர
 ம வளருகிறபடியைக் கண்டு “ என்னுகிறதோ ! ” என்று அஞ்சம்படியாக. மலர்ந்தே
 ற்தணவு மணிவண்ண வுருவின். “ என்முகையுமே பேர்த்தகர நான்குடையான் ” என்கிற
 டேய - அதிவிஸ்தர்தமாய்க்கொண்டு கிளர்ந்து அவர்களிருப்பிடங்களைச் சென்று கிட்டின
 ளத்தந்தின் நிறத்தையுடைத்தான வடிவையுடையவனாய். மால். “ ஒண் மிதியில் புன

வ்யாமோஹத்தை யுடையனா. புருடோத்தமன்வாழ்வு. இந்த வர்த்ததார்த்தத்தாலே- எல்லா
ருடைய அந்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யங்களைப் போக்கி எல்லாஜகத்துக்கும் தானே சேஷி
யென்னுமிடம் தோற்ற நின்ற ஸர்வாதிகனா புருஷோத்தமனுக்கு ப்ராப்யமானதேசம்.

நலந்திகழ்சடையான் முடிக்கொன்றைமலரும். (க) “வாவநாபுரம் ஜடாபியெய்
யொயொவூ க்யபாரணாக” என்கிறபடியே திருவடி விளக்கின தீர்த்தத்தை தரித்
னாக்கொண்டிருக்கிற நன்மை விளங்காநின்ற ஜடையையுடைய ருத்ரனுடைய கிரஸ்ஸில் கொ
ண்டைப்பூவும். நாரணன்பாத்ததுமாயும். அவனுக்கு சேஷியும் சரீரியுமான நாராயணனு
டைய திருவடிகளில் திருத்துமாயும். கலந்திழி புனலால். சிவந்த நிறத்தையும் பசுத்தநிற
த்தையு முடைத்தான அவை யிரண்டோடும் கலந்து ஆகாசத்தில் நின்றும் பூமியிலே யிழி
ந்து ப்ரவஹிக்கிற ஜலத்தாலே. புகர்ப்புகைகை. ஒளியையுடைத்தா யிருந்துள்ள கங்கையி
னுடைய கரையில். கண்டமென்னுங்கடிநகரே. “கண்டம்” என்று - தேசத்துக்குத் திரு
நாமம். கடி - பெருமை. நகரென்கிறது - புருஷோத்தமனும் ததீயரும் வர்த்திக்கிறதேச
மாகையாலே. “அரங்கமாநகர்” என்னுமாபோலே. உ.

மூ—அதிர்முகமுடைய வலம்புரிசுமிழ்த் தழுவமிழாழி கொண்டேற்றிநங்
கெதிர்முகவகரர் தலைகனையிடறு மெம்புருடொத்தம னிருக்கை
சதுமுகன்கையிற் சதுப்புயன்றாளிற் சங்கரன்சடையினிற் றங்கிக்
கதிர்முகமணிசொண் டிழிபுனற்கங்கைக் கண்டமென்னுங் கடிநகரே. ந.

பதவுரை.

(திருவடி விளக்குகிறபோது,)

சது முகன்— ப்ரஹ்மாவின்னுடைய

கையில்— கையிலும்

சதுப்புயன்— சதுர்ப்புஜனான த்ரிவிசுரம்
னுடைய

தாளில்— திருவடிகளிலும்

(பின்பு,)

சங்கரன்— ருத்ரனுடைய

சடையினில்— ஜடையிலும்

தங்கி— தங்கி

கதிர்— ஒளியையுடைத்தாய்

முகம்— சிறந்திருந்துள்ள

மணி— ரத்நங்களை

கொண்டு— கொழித்துக்கொண்டு

இழி— இழிகிற

புனல்— ஜலத்தையுடைய

கங்கை— கங்கையின் கரையிலுள்ள
கண்டம் என்னும் கடிநகர்;

அதிர்— த்வரியா நின்ற

முகம் உடைய— முகத்தை யுடைய

வலம் புரி— பூரீபாஞ்சஜந்யத்தை

குமிழ்த்து — திருப்பவளத்தில் வைத்து
ஊதியும்

அழல்— நெருப்பை

உமிழ்— உமிழாநின்றான்

ஆழி கொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு

எறிந்து— எறிந்தும்

அங்கு— அவ்விடத்திலே

எதிர்— பொருவதாக எதிர்த்த

முகம்— முகத்தையுடையரான

அசுரர்— அஸுரர்களுடைய

தலைகளை— தலைகளை

வ்யா. மூன்றாப்பாட்டு. அதிர்முகமுடைய. திருவுலகநர் தருளுகிறபோது நமசி
ப்பாத்திகளான அஸுரர்கள் பரதிபந்திக்கையாலே த்வநியாநின்னுள்ள முகத்தை யுடைத்
தான பூநீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே வைத்துத் தி, நெருப்பை உமிழாநின்னுள்ள
திருவாழியைக் கொண்டெறிந்து, அவ்விடத்திலே யுத்தோத்யுத்தராய்க்கொண்டு எதிர்த்த
முகத்தையுடையரான அஸுரர்களுடைய தலைகளை யுருட்டினவனுய், ஆச்ரிதரான நமக்கு
ப்பாப்பயபூதனான புருஷோத்தமனுடைய வாஸஸ்த்தாநம்.

சதுமுகுனித்யாதி. (க) “ மூலீவா யஜுவாநீயம் வாடிநாயஸ்யுத-வடிபெய
க்ஷாஸிதம் வரயாஹதூ வாடிவாடிவாடிவி ரவிபுதஸு ” என்கிறபடியே- திருவடிகள்
விளக்குகிறபோது, அது சதுர்முகனான பரஹ்மாவின் கையிலும், அநந்தரம் விளக்கப்பட்ட
டது சதுர்ப்புஜனான ஸர்வேசுவரன் திருவடிகளிலும், அநந்தரம் (உ) “ தடிவ-வதித
பூஷா டயாஸபிரஸ ஹரஃ ” என்கிறபடியே திருவடிகளினின்றும் விழுகிற வித்தை
கிரஸ்ஸாலே தரித்த ருத்ரனுடைய ஜடையிலும் தங்கி. கதிரித்யாதி. ஒளியையுடைத்தாய்
ச்சேஷ்டமா யிருக்கிற ரத்நங்களைக் கொழித்துக்கொண்டு இழுகிற புனலை யுடைத்தான கங்
கையினுடைய கரையிலே. கண்டமென்னுங்கடிகளே. 15.

மூ—இமையவரிமார் திருந்தராள வேற்றுவந்தேதிப்பொருசேனை
நம்புநனுக நாந்தகம் விசிறு நம்புருடோத்தம நகர்தான்
இமவந்தந்தோடங்கி யிருங்கடலளவு மிருகரை யுலகினைத்தாடக்
கமையுடைப் பெருமைக் கங்கையின் கரைமேற் கண்டமென்னுங்கடிகளே.

பதவுரை.

இமவந்தம் தொடங்கி— ஹிமவா னுடைய
உச்சிமுதல்

இரு— பெரிய

கடல் அளவும்— கடல்வரைக்கு முள்ள

உலகு— உலகத்தினுள்ளவர்

இரு கரை— இரண்டு கரையிலும்

இரைத்து— ஆரவாரித்துக்கொண்டு

ஆட— நீராட

கமை உடை— அவரவர்கள் பாபங்களைப்

பொறுக்கும் பொறையுடைமையால்வந்த

பெருமை— பெருமையையுடைத்தான
கங்கையின் கரைமேல்

கண்டம் என்னும் கடிநகர்;

இமையவர்— இத்தரன்முதலிய தேவர்கள்

இறுமாந்து இருந்து— செருக்கி யிருந்து

அரசு ஆள—ராஜ்யம் நிர்வஹிக்கும்படியாக

ஏற்றுவந்து— ஏன்கொண்டுவந்து

(அவர்கள்மேலும், அவர்களுக்கு
ரக்ஷகனை தன்மேலும்,)

எதிர் பொரு— எதிர்ந்து பொருகிற

சேனை— ஸேனையானது

நன்னுக— கடமெபடியாக
நாந்தகம்— நந்தகவானை

புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
நகர்— வாஸஸ்தாநமாம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. இமையவ ரிறுமாந்திருந்தராள. இந்த்ராதி தேவர்கள்
ப்ரதிபக்ஷபயமற்று மாலைபிட்டு மார்வுந்தோளும் பார்த்து கர்வோத்தரராயிருந்து ராஜ்யம்
பண்ணும்படியாக. ஏற்றுவந்தியாதி. அவர்கள் ஜீவிக்கிறதகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல்
அழியச் செய்வதாக ஏன்கொண்டுவந்து, அவர்கள் மேலும் அவர்களுக்கு ரக்ஷகனான தன்
மேலும் எதிர்த்து பொருகிற அஸுரராக்ஷஸ் ஸேநையானது. நம்புரம்நனுக் நாந்தகம் விசி
றும். யமபுரத்தைப் ப்ராபிக்கும்படியாக ஸ்ரீநந்தகமென்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தான
* கொற்ற வொள்வானைவிசும். நம்புருடோத்தமன் நகர்தான். இப்படி ஆச்சரிதரக்ஷணம் பண்
ணும்ஸ்வபாவனான நம்முடைய புருஷோத்தமனுடைய நகர்தான்.

இமவந்தமித்த்யாதி. ஹிமவானுடைய உச்சிதோடங்கி பெரிய கடலளவும், இரண்டு
கரையிலுள்ள லோகத்தாரும் ஆரவாரித்துக்கொண்டு தீர்த்தமாட. கமையுடைப் பெருமைக்
கங்கையின் கரைமேல். க்ஷமாவத்தையால் வந்த பெருமையையுடைத்தான கங்காதீரத்தில்.
அதாவது- ஸர்வலோகரும் பாபக்ஷயார்த்தமாக வந்து தன்னுடைய ஜலத்திலே அவகாஹித்
தால் அனவயெல்லாவற்றையும் பொறுத்து அவர்களைப் பரிசுத்தராக்கிவிடும் பெருமையைச்
சொல்லுகிறது. கண்டமென்னும் கடிநகரே.

மூ.—உழுவதோர்படையு முலக்கையும்வில்லு மோண்சுடராழியுஞ் சங்க்தம்
மழுவோவோளும் படைக்கலமுடைய மால்புருடோத்தமன் வாழ்வு
எழுமையுங்கூடி யீண்டியபாவ மிறைப்பொழு தளவினிலெல்லாங்
கழுவிடும்பெருமைக் கங்கையின் கரைமேற்கண்டமென்னும் கடிநகரே. ௫.

பதவுரை.

எழுமையும்— ஏழுஜம்மங்களிலும்
கூடி— கூடி
ஈண்டிய— திரண்ட
பாவம் எல்லாம்— பாவங்களை யெல்லாம்
இறைப்பொழுதளவினில்— க்ஷணகாலத்திலே
கழுவிடும்— கழுவிவிடாநிற்கிற
பெருமை—பெருமையையுடைய [நகர்—;
கங்கையின்கரைமேல் கண்டம் என்னும்கடி.
உழுவது ஓர் படையும்— கலப்பையையும்
உலக்கையும்— உலக்கையையும்
வில்லும்— ஸ்ரீசார்ங்கத்தையும்

ஒண்— அழகிய
சுடர்— தேஜஸ்ஸை உடைத்தான
ஆழியும்— திருவாழியையும்
சங்கும— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
மழுவோடு வாளும்—கோடரியையும் ஸ்ரீநந்
தகவானையும்
படைக்கலம் உடைய—ஆயுதமாகவுடையனாய்
மால்— ஸர்வேச்வரனான
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
வாழ்வு— வாஸஸ்தாநமாம்.

வ்யா. இந்தாம்பாட்டு. உழுவதோர்படையும். கலப்பையும். உலக்கையும். முஸலமும்.
வில்லும். ஸ்ரீசார்ங்கமும். ஒண்சுடராழியும். அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருவாழி

எழுமையுட்கடி யீண்டியபாவம்-எல்லாம். அநேகஜந்மங்கூடித் தீரண்ட பரபங்களைல்
லாவற்றையும். இறைப்பொழுதளவினில் கழவிடும்பெருமைக் கங்கையின் கரைமேல். தன்னு
டைய ஜலத்திலே அவகாஷித்தவர்களுக்குக் கண்ணகாலமாத்ரத்திலே கழுவி ஷிடாநிற்கும் பெ
ருமையையுடைத்தான கங்கையி னுடைய கரையின்மேல். கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... ரு.

மு.—தலைப்பெய்துகுமுறிச் சலம்பொதிமேகஞ் சலசலபொழிந்திடக் கண்டு
மலைப்பெருங் குடையான் மறைத்தவன் மதுரைமால்புருடோத்தமன்வாழ்வு
அலைப்புடைத்திரைவா யருந்தவமுனிவ ரவபிரதங்குடைந்தாட்க்
கலப்பைகள் கொழிக்குங் கங்கையின்கரைமேற் கண்டமென்னுங் கடிநகரே. சு

பதவுரை.

அலைப்பு உடை— கரையெறியா நின்றள்ள
திரைவாய்— அலையினிடத்திலே

அரு— அரிய

தவம்— தபஸ்ஸுக்களை யுடையனாய்

முனிவர்— மநஸீலராபிருக்குமவர்கள்

அலபிரதம் } - அவப்ருதஸ்நாநம்பண்ண
குடைந்துஆட }

(அத்தாலே,)

கலப்பைகள்— யாகபூமியிலுள்ள கலப்பை

முதலிய கருவிகளையெல்லாம்

கொழிக்கும்- தள்ளிக்கொண்டுபோகாநிற்கிற

கங்கையின் கரைமேல் கண்டம்

என்னும் கடிநகர்-;

சலம்— கடல்நீரை

பொதி— பொதிந்துகொண்டிராநின்ற

மேகம்— மேகங்களானவை [கிட்டி

தலைப்பெய்து- (திருவாய்ப்பாடியிலே)வந்து

குமுறி— இடித்து முழக்கி

சல சல— சளசளவென்று

பொழிந்திட— வர்ஷிக்க

கண்டு— கண்டு

மலை— கோவர்த்தநகிரியாகிற

பெரு— பெரிய

குடையால்— குடையாலே

மறைத்தவன்— ஒருவன்மேல் ஒருதுளிவிழா

தபடி மறைத்தவனாய்

மதுரை— ஸ்ரீமதுரையில்

மால்— வ்யாமுத்தனான

புருடோத்தமன் - புருஷோத்தமனுக்கு

வாழ்வு— வாஸஸ்தாநமாம்.

வயா. ஆறும்பாட்டு. தலைப்பெய்தித்யாதி. சலம்பொதிமேகம்-தலைப்பெய்து குமுறி.
இந்தான் எவற்படியே ஸமுத்ரம் தரையாம்படி ஜலத்தையெல்லாம் தன்பக்கலிலே பொதிந்து
கொண்ட மேகங்களானவை திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து கிட்டி, தேட்டவர்கள் குடல் குழம்
பும்படி யிடித்து முழக்கி. தலைப்பெய்கை - கிட்டுகை. சலசலபொழிந்திட. சலசலவென,
குடமிட்டுச் சொரிந்தாற்போலே வர்ஷிக்க. சலசலவென்கிறது - அநுகாரத்வரி. கண்டு.
மேகங்களினுடைய பகைப்பையும், திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் எளிமையையுங்கண்டு. மலைப்
பெருங்குடையால் மறைத்தவன். மலையாகிற பெரிய குடையாலே, ஒருதுளி ஒருகல் ஒரு
இடி என்கிற விவை ஒருவர்மேலேவிழாதபடி மறைத்தவன். மதுரைமால். விரோதியான
சுங்ஸனை யழியச்செய்து மாதாபிதாக்கள்சிறையையும்விடுத்து உக்ரஸேனை அபிஷேகம்பண்
ணி ஆங்குவர்த்தமாநாநவர்களைல்லாரையும்வாழ்வித்து நோக்கிக்கொண்டு போருட்படிநிரு

அலைப்புடைத்திரைவாய். அலைகிற திரையிடத்திலே, அருந்தவமுனிவர். அரியதபஸ்ஸுக்களைபுடையராய் பகவந்மநரசீலராயிருக்குமவர்கள். அவரீரதம் குடைந்தாட. பகவதஸ்ஸமாராதநருபங்களான யாகங்களை அவிக்கலமாக அதுஷ்டித்து, அதினுடைய சரமதிவஸத்திலே அவுபந்தஸ்நாநஞ்செய்ய. கலப்பைகள் கொழிக்கும். அநந்தரம் பெருக்காறாய் யாகபூமியிலுண்டான கலப்பை முதலான உபகரணங்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துத் தள்ளிக்கொண்டு போகாநிற்கிற. கங்கையின் கரைமேல் கண்டமென்னும் கடிநகரே.

மூ.—விற்பிடித்திறத்து வேழத்தைமுறுக்கி மேலிருந்தவன்றைசாடி
மற்பொருதெழப்பாய்ந் தரையனையுதைத்த மால்புருடோத்தமன் வாழ்வு
அற்புதமுடைய வைராவதமதமு மவரிளம்படிய ரோண்சார்தும்
கற்பகமலருங் கலந்திழிகங்கைக் கண்டமென்னும் கடிநகரே. எ.

பதவுரை.

அற்புதம் உடைய— யாவருமாச்சர்ப்பட்டத்
தக்க
இராவதம்—‘இராவதம்’ என்னும் யானையின்
மதமும்— மதநீரும்
அவர்—ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்களாலே
ஆசைப்படத்தக்கவர்களாய்
இள படியர்—அந்தப்பதமுள்ளவளவும் யௌ
வரப்பருவம் சூலையாத தேவஸ்தரீகள்
அணிந்த
ஒண்— சிறந்த
சார்தும்— சந்தரமும்
கற்பகம் மலரும்—அவர்கள் குழலில் சொரு
கின கலப்பகப்புகளும்
கலந்து— சேர்ந்து
இழி— இழியாநின்றதுள்ள
கங்கை— கங்கையின்கரையில்
கண்டமென்னும் கடிநகர்—
வில் பிடித்து — வில்லைப்பிடித்து

இதுத்து— முறித்தும்
வேழத்தை } குலவயாபிட கஜந்தின்
முறுக்கி } கொம்பை முறித்தும்
மேல் இருந்தவன்—யானைப்பாகனுடைய
தலை— தலையை
சாடி— அந்தக்கொம்பாலே சிதற அடித்தும்
மல் பொருது — சாணூர முஷ்டிகர்களாகிற
மல்லருடல்கள் நெரியும்படிபோர்செய்தும்
அரையனை— (உயர்ந்தகட்டிலிருந்த) ராஜா
வான கர்ஸனை
(மயிரைப்பிடித்திழுத்துக் கீழ்தள்ளி,
எழப்பாய்ந்து— அவன்மேலேகுறித்து
உதைத்த— திருவடிக்காலே உதைத்தும்
(இவற்றால் வந்த)
மால்— பெருமையுடையனான
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
வாழ்வு— அபிமதமான தேசம்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. விற்பிடித்திறத்து. சும்ஸன் “வில்விழவுக்கு” என்று உறவி
லே அழைத்துவிட, தானும் அதுக்கென்னப்போகிறானாய் மதுனாயிலேசென்று அவனுடைய
ஆபுதசாலையிலே புக்கு அவனுக்கு அபிமதமான வில்லைப்பிடித்து முறித்து. வேழத்தைமுறு
க்கி. அநந்தரம் “புருவாய்நின்ற போதகம்” என்கிறபடியே அவனுடைய கீற்றுவாரத்

திலே நின்று தன்மேலே யடர்ந்துவந்த மத்தகஜமான சுவலயாட்டித்தை சர்ங்கபங்கம் பண்ணி, மேலிருந்தவன் தலைசாடி, கொம்புமுறிந்து தளர்ந்து விழுந்தத்தை சிசுநாடலத்தா லே எழுப்பி அதின்மேலேயிருந்து நடத்திக்கொடுவந்த பாசனுடைய தலையை அந்த ஆனைக் கொம்பாலே சிதறவடித்து, மற்பொருது, ஆனையின் கொம்பையும் கையிலே கொண்டு உள் ளே புகுந்தவளவிலே அந்த செருக்குப் பொறுமல் வந்தெதிர்த்த சாணூரமுஷ்டிகரான மல்ல ருடல்கள் நெரிந்துவிழும்படியாக அவர்களோடே பொருது, எழுப்பாய்ந்தரையனை யுதைத்த. அந்தரம், கம்ஸனிருக்கிற மஞ்சத்தின் முற்றவெளியிலேசென்று (க) 'தௌஜேனுவு)வவ்விதஃ' என்கிறபடியே உயர்ந்தமஞ்சத்திலே யிருக்கிறவவனைக்கண்டு அவனிருக்கிறவிடத்திலே கிள ரக்குதித்து, ராஜாவாய்க்கொண்டு அபிஷேகமும் தானுமாயிருக்கிறவனை, (உ) 'கெஸெஷ்டா க்ஷுஷ்ட)விவஷ திரீபீவநீ கஷெ : ஸகாஸாவாதபாரீஸ திஷெ)வரிவவாதவ ' என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைத்தட்டிப் போகட்டு மயிரைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சத்துக்குக் கீழேதள்ளி அவன் மேலே குதித்துத் திருவடி களாலேஉதைத்த. மால்பருடோத்தமன்வாழ்வு. இப்படி ஆஸுரப்ரகர்தியான கம்ஸனை நிரஸித்த பெருமையையுடையனான புருஷோத்தமனு க்கு அபிமதமான தேசம்.

அற்புதமுடைய ஐராவதமதமும். ஆச்சர்யமான ரூபசேஷ்டிதாதிசுனையுடைய ஐராவ தத்தினுடைய மதஜலமும். அவரிளம்படியரோண்சாந்தும். ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்க ளுக்கு அபிமதைகளாய், அந்தப்பதமுள்ளவளவும் யௌவனம் குலையாத வடிவையுடைய ரான தேவஸ்த்ரீகள் தங்களுக்கு அலங்காரமாகவனிந்த சார்தாம். கற்பகமலரும். அவர்கள் குழலில் சொருகின கற்பகப் பூக்களும். கலந்திழிகங்கை. இவற்றை யெல்லாம் சேர்த்துக் கொண்டு இழியாநிற்கிற கங்கையினுடைய கரைமேல். கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... எ.

மு.—திரைபொருகடல்குழி திண்மதிடீவரைவேந்து தன்மைத்துன்னம்மார்க்காய்
அரசனையவிய வரசினையருளு மரிபுருடோத்தமனம்ரவு
நிரைநிரையாக நெடியனயூப நிரந்தரமொழுக்குவிட்டிரண்டு
கரைபுரைவேள்விப் புகைகமழ்க்நங்கைக் கண்டமென்னும் கடிநகரே. அ.

பதவுரை.

நிரை நிரை ஆக— ஓரோரொழுங்காய்
நெடியன— நெடியவையா யிருந்துள்ள
(பசுக்கள் கட்டப்படுகிற)
யூபம்— யூபஸ்தம்பங்களானவை
நிரந்தரம்— இடைவிடாமல்
ஒழுக்குவிட்டு— நெடுகச் சென்றிருப்பதாய்
வேள்வி புகை— யாகதாமமானது
இரண்டுகரைபுரை— இரண்டு கரைபு மொத்து

கங்கை— கங்கைக்கரையில்
கண்டமென்னும் கடிநகர்—;
திரைபொரு— அலையெயிரியாநின்றள்ள
கடல்— கடலாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
திண்— திண்ணிதான்
மதிள்— மதினையுடைத்தாயிருக்கிற
துவரை— பூநீத்வாரகைக்கு

பாண்டவர்களுக்கு
ஆய்- பக்தபாதிபாய் நின்று
அரசனை- தூய்யோதரன்முதலான அரசர்களை
அவிய- அழித்து

அருளும் - பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்தரு
அரி- பாபஹரணன்
புருடோத்தமன் - புருஷோத்தமன்
அமர்வு-பொருந்திவர்த்திக்கும் ஸ்தலமாம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. திரைபொருகடல்கூழ் திண்மதிள் துவரைவேந்து. கடலைச்
செய்துத்துப் படைவிடு செய்ததாக்கையாலே * திரைபொருகடலாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய்,
திண்ணியதான மதினையுடைத்தாயிருக்கிற ஸ்ரீமத்தவாரகைக்கு ராஜாவானவன். * வண்டு
வராபதிமன்னனிதே. தன்மைத்துன்னமார்க்காய். (க) “ க்ஷுஷாஸ்யாஃ க்ஷுஷ வ்யாஃ
க்ஷுஷ நாயாஸ்வாணவாஃ ” என்கிறபடியே தன்னையே தங்களுக்கு ஆச்சரியமும் பலமும்
நாதனுமாகப் பற்றியிருக்கிற தன் மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களுக்கு பக்தபாதிபாய்
நின்று. அரசனையவிய அரசினையருளும். * பொய்ச்சூதிலே அவர்களைத் தேற்றித்து அவர்க
ள் ராஜ்யத்தைத் தாங்கள் பறித்துக்கொண்டு, பத்தூர் ஓரூர் கொடுக்கச் சொன்னவிடத்தி
லும் கொடோமென்று தாங்களே அடையபுஜிப்பதாகவிருந்த தூய்யோதராகி ராஜாக்கள்விள
க்குப்பிணம்போலே விழுந்து போகப்பண்ணி ராஜ்யத்தைப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்
தருளும். அரிபுருடோத்தமன் அமர்வு. (உ) “ ஸீஹத்யாவஜி ஸாஹ்யாஹி ஸத-ஹ்யோ
ஹமவாஹஹி ” என்று ஆபத்தசையிலே ஸ்மரிக்கப்படுமவனாக ஸ்ரீவலிஷ்டப்பகவானுலே
த்ரௌபதிக்குச் சொல்லப்பட்டவனாய், (ங) “ ஹரிஹ-ரதிவாவாநி ஹவடிவிஹெ
ரவிஷ்யதஃ ” என்கிறபடியே ஸ்மரித்தவர்களுடைய ஸகலபாபங்களையும் போக்குமவனான
புருஷோத்தமன் பொருந்தி வர்த்திக்கிற ஸ்தலம்.

நிரைநிரையாக நெடியனயூபம். ஓரோ ரொழுங்காய்க்கொண்டு நெடியதாரிருந்துள்ள,
பசுக்கள் பந்திக்கிற யூபங்கானவை. நிரந்தரமொழுக்குவிட்டு. இடைவிடாமல் நெடுகச்செ
ன்றிருப்பதாய். இரண்டுகையுரை வேள்விப்புதைகமழ் கங்கை. இருகையு மொத்து யாக
தூமம் கந்தியாநிற்கிற கங்கையினுடைய கரையில். கண்டமென்னுங்கடிகளகே.அ

மூ.—வடதிசைமதுரை சாளக்கிராமம் வைகுந்தந் துவரையையோத்தி
இடமுடைவதரி யிடவகையுடைய வெம்புருடோத்தமனிருக்கை
நடவரையதிரத் தரணிவிண்டிடியத் தலைப்பற்றிக் கரைமரஞ்சாடிக்
கடலினைக் கலங்கக்கடுத்திழி கங்கைக் கண்டமென்னும் கடிகளகே. கூ.

பதவுரை.

தட வரை-மந்தரம்முதலான பெரியமலைகளா | தரணி- பூமியானது
அதிர- சலிக்கொள் | னவை | விண்டு- பிளவுபட்டு

† செய்ந்து- அணைகட்டி. (க) “ கர்ஷணக்ராஃ ”

பாண்டவாஃ ” (உ) “ மஹந்யாபதிஸர்ப்பாப்தே வ்

“ விண்டு- பிளவுபட்டு ”

தலைப்பற்றி - மரங்களினுடைய தலையளவும்
செல்லக்கிளம்பி

கரை - கரையில் நிற்கிற

மரம் - மரங்களை

சாடி - மோதி முறித்தும்

கடல்—ஒன்றாலும் கலங்காத கடலுங்கட

கலங்க— கலங்கும்படி

கடுத்தி— வேகமாய்க்கொண்டு

இழி— இழியாரின்றள்ள

கங்கை— கங்காதீரத்தில்

கண்டம் என்னும் கடிநகர்;

வட நிசை— உத்தரதிக்கிலுள்ள

சாளக்கிராமம்— ஸ்ரீஸாளக்கிராமமும்

வைகுந்தம்— ஸ்ரீவைகுண்டமும்

துவரை— ஸ்ரீத்வாரகையும்

அயோத்தி— திருவையோத்யையும்

இடம் உடை— இடமுடைத்தாயிருந்துள்ள

வகரி— ஸ்ரீபதரிகாச்சரமுமாகிற இவற்றை

இடம் வகை உடைய— வாஸஸ்த்தாரமாக

வுடையனும்

எம்— எமக்கு ஸ்வாமியான

புருஷோத்தமன் — புருஷோத்தமனுடைய

இருக்கை— இருப்பிடமாம்.

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வடதிசைமதுரை, வடக்குதிக்கில் மதுரை, தென்னிசை மதுரை உண்டாகையாலே விசேஷிக்கிறது. சாளக்கிராமம். புண்பேஷத்தரங்களில் பாதாநமாகுண்ணப்படும் ஸ்ரீஸாளக்கிராமம். வைகுந்தம். அப்ராகர்தமாய் நிய்வாஸஸ்த்தலமான ஸ்ரீமத்வைகுண்டம். துவரை. * பதினாறாமாயிரவர் தேவிமார்பணிசெய்ய மணவாளராய் வீற்றிருந்த ஸ்ரீமத்த்வாரகை. அயோத்தி. “ அயோத்திகர்க்க கதிபதி ” என்கிறபடியே ராமா ஸ்தாஸ்தலமாய் அத்பந்தாபிமதமா யிருந்துள்ள திரு அயோத்யை. இடமுடைவதரி. நரநாராயண ஸுதியாய்க்கொண்டு திருமந்தரத்தை வெளியிட்டருளி உகப்புடனே யெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்த்தலமாய், இடமுடைத்தா யிருந்துள்ள ஸ்ரீபதரி. இடவகையுடைய. இவற்றை வாஸஸ்த்தாரமாக வுடையனும். எம்புருஷோத்தமனிருக்கை. ஆச்சிரதான நமக்கு இனியனும் புருஷோத்தமனுடைய இருப்பிடம்.

தடவரையித்யாதி. பகீரதன் தபோபலத்தாலே இறக்கிக்கொடுவருகிறபோது வந்திழிகிற வேகத்தைச் சொல்லுகிறது.

தடவரையதிர. உயர்ந்த நிலத்தில் நின்றும் வந்திழிகிற வேகத்தாலே மந்தராதிகளான பெரிய மலைகள் சலிக்கும்படியாக. தரணிவிண்டிய. பர்வதத்தில் நின்றும் பூமியிலே குதிக்கிற வளவில் பூமி விண்டு இடிந்துவிழ. தலைப்பற்றிக்கரைமரஞ்சாடி. வர்க்குதங்களினுடைய தலையளவும் செல்லக் கிளம்பி, கரையில்நிற்கிற மரங்களை மோதிமுறித்து. கடலினைக் கலங்கக்கேத்திழி கங்கைக்கண்டமென்னும் கடிநகரே. ஒன்றாலும் கலங்காத கடலும் கலங்கும் படி. வேகத்துக்கொண்டு இழியாரின்ற கங்கையினுடைய கரைமேலே, கண்டமென்னும் கடிநகரே.

மூ.—மூன்றெழுத்ததனை மூன்றெழுத்ததனன் மூன்றெழுத்தாக்கி மூன்றெழுத்தை

ஏன்றுகொண்டிருப்பார்க் கிரக்கான்குடைய வெம்புருஷோத்தமனிருக்கை

மூன்றடிநிர்த்து மூன்றினிறேன்றி மூன்றினில் மூன்றருவானான்

கூன்றடம்பொழில்சூழ் கங்கையின் கரைமேற் கண்டமென்னும் கடிநகரே. டி.

பதவுரை.

கூண்— நன்னூற்றம் கமலாநின்றள்ள

பொழில்— பொழில்களாலே

கண்டனம் என நும கடிந்தா-;
 மன்று அடி நிமிர்ந்து - திருமந்தரத்தைய
 மூன்று பதமாகவளர்த்து
 மன்றினில் - அந்த மூன்றுபதத்தினும்
 தான்றி - † ஆகாரத்யயத்தையும் தோன்று
 வித்து
 மன்றினில் - சேதநனுடைய ஆகாரத்யயத்
 துக்கும் ப்ரதிஸம்பந்தியாக
 மன்று உரு:ஆனான்-சேஷித்வ, சரணியத்வ
 ப்ராப்யத்வங்களாகிற ஆகாரத்யயத்தையு
 முடையனப்
 மன்று எழுத்து:அதனை-ஆகார, உகார,
 மகாரங்களாபி மூன்றெழுத்துக்களை
 மன்று எழுத்து அதனால் - 'நிருத்தம்'
 என்னும் பேரையுடைய மூன்றெழுத்துக்
 களாலே

க்கு வாசகமாயிருக்கும் மூன்றெழுத்தா
 கப் பிரித்து
 மூன்று எழுத்தை-அம்மூன்றெழுத்தையும்
 ஏன்று கொண்டு 'நமக்குத்தஞ்சம்' என்று
 தங்கள் நெஞ்சிலே தரி
 இருப்பார்க்கு-க்கு மவர்களுக்கு
 நன்கு இரக்கம் உடைய-தன்பேறாகச்
 செய்யும் தபையபை உடையனாய்
 எம்-எமக்கு ஸ்வாமியான
 புருடோத்தமன்-புருஷோத்தமனுக்கு
 இருக்கை-வாஸஸ்த்தாந்மாம்.

† ஆகாரத்யயம்-அந்நயார்ஹ சேஷ
 த்வம், அந்நபசரணத்வம், அந்நயபோக்யத்
 வம்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. மூன்றெழுத்ததனை. (க) "ஊரிதிஜிஹ்வஜாஜாயத" ॥
 ப்ரதிபபடியே வேதாத்யயநத்தினின்றும் வ்யாஹர் தித்யயத்தையும் தோன்றுவித்து,பரி
 த்தமான வ்யாஹர் தித்யயத்தையும் "ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே பொன் ஓடவைக்குமாபோலே
 வைத்து, அந்த வ்யாஹர் தித்யயத்தினின்றும் ஆகார உகார மகாரங்களாகிற அக்ஷர
 த்யயம் ஸம்ஹிதாக்காரத்தாலே "ஓஹம்" என்று ஏகாக்ஷரமாக்கப்பட்ட தாகையாலே
 ஷ்டாத்யயம் ப்ரதிபபடியே அந்த ப்ரணவத்தை. "அதனை" என்றது அதினுடைய
 ஷ்டாத்யயத்தைப்பற்ற. (உ) "சூர்திஜிஹ்வஜாஜாயத" ॥ சூர்திஜிஹ்வஜாஜாயத ॥ ஸ.ம.
 ஹ்யாநிவ்யபுடேஷொ யஸுஸ்வஸுஸ்வஸுஸு" என்னும்படியிதே இதினுடைய
 பவம். மூன்றெழுத்ததனால். பதஸமநிகமகேஹனுவாய் "நிருத்தம்" என்றுமூன்று அக்ஷர
 ன் பேரையுடையதாயிருக்கிறவதினாலே. மூன்றெழுத்தாக்கி. ப்ரக்கிரியைபண்ணும் காம
 னாலே ப்ரக்கிரியை பண்ணி, மூன்றுபதமாய் மூன்றாந்தத்துக்கு வாசகமாயிருக்கும் மூன்றெ
 த்தாகப்பிரித்து. ப்ரணவந்தான் ஸம்ஹிதாக்காரத்தாலே மூன்றாக்ஷரமாய்மூன்றுபதமாய்மூன்
 த்த ப்ரதிபபதமாயிதே யிருப்பது. மூன்றெழுத்தை யேன்கொண்டிருப்பார்க்கு. அந்த
 மூன்றெழுத்தையும், 'நமக்குத் தஞ்சமான அந்தத்துத்தை ப்ரதிபபதிக்கிற தாகையாலே நமக்கு
 தேச்யம்' என்று தங்கள் நெஞ்சிலே தரிக்குமவர்களுக்கு. அதாவது ஆகாரமானது ஸ்வ
 பணவும் தாதுகிஷ்பந்நரூபேணவும் ப்ரத்யயவேஷேணவும் ஈச்வரனுடைய கரணத்வ
 த்வ சேஷித்வங்களையும், அந்தப் பலத்தாலே ஸ்ரியோபதித்வத்தையும் ஏவம்பூதனுன ஈச்
 விஷயத்தில் சேதநனுடைய சேஷத்வத்தையும் ப்ரதிபபதிக்கையாலும், உகாரமானது

அவதாராவாசகமாப்க்கொண்டு அந்த சேஷித்வத்தினுடைய அநரப்பார்ஹிதையைப் ப்ரதிபா
திக்கையாலும், மகாமானது (க) “உ-ஐ-ஐ-ஐ” என்கிற தானுலிலே நிஷ்பந்நமாப்க்கொ
கொண்டு ஜ்ஞாநவாசியுமாய், அநரப்பார்ஹி சேஷித்வத்துக்கு ஆச்யமான ஆக்மாவினுடைய
தேஜாதிரித்தாதிகளை ப்ரதிபாதிக்கையாலும், அக்ஷாந்ரபமும் நமக்குத் தஞ்சமான அந்ந்
தந்தையே சொல்லுகிறதென்று தங்கள் நெஞ்சில் எப்போதும் அதுஸந்தித்திருக்கை. இர
க்கம் கங்குடையவெம்புருடோத்தமனிருக்கை. இவர்களளவிலே தன்பேராக கர்பை பண்ணாம
வனுப் எனக்கு ஸ்வாமியான புருஷோத்தமனுடைய வாஸஸ்த்தாரம்.

மூன்றடி நிமிர்ந்து. இரப்பாணவந்தான் (உ) “ஒலி உ)மெய்யுர ஹெவக” என்கிற
படியே பத்யபாத்தமமான திருமந்தரத்தில் ப்ரதமபதமாகையாலே இந்நேராதேகூட மேலோ
ண்டு பதந்தையுங் கூட்டி மூன்று பதமாக வளர்த்து. மூன்றினிற்றேன்று. அந்த மூன்று
பதந்திலும் ஆக்மாவினுடைய அநரப்பார்ஹிசேஷித்வம் அநரப்பரணாத்நம் அநரப்போக்யத்ந
மாகிற ஆகாந்ரபத்தையும் தோன்றுவித்து. “தோன்றி” என்றது - நோன்றுவித்த
என்பது. மூன்றினில் மூன்றுருவானான். பதந்தாய் ப்ரதிபாந்நபுண சேஷிதனுடைய ஆகா
ந்ரபமும் விஷயமாக தந்தாதிஸம்பந்திதபா, தானும் சேஷித்வ சரணயத்ந ப்ரபாந்நபுண
னாகிற ஆகாந்ரபத்தையு மூடையானவன். இம்மந்தரத்தை பதந்தாய்ந்நமாகாய் சேஷி
னுடைய ஆகாந்ரபத்தையும் தன்னுடைய ஆகாந்ரபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்குமாறு. அவன்
அடியிலே உண்டாக்கி வைத்தான். ஈச்வரனாகையாலே இவை பெல்லாவந்தையும அவன்
சேவாக வருகிச் செப்கிறார். கான் தடம்போழில்குழ் கங்கையின் கரைபெல். “கான்”
என்று தந்தம். தடம்என்று- பேருமை. நறுநாற்றத்தை யுடைய பெரிய பெழில்களாலே
குழப்பப்படுகுப்பதாய், கங்கையினுடைய கரையிலேயான. கண்டமென்னுங்குருகரே...ய.

அ. கிசுமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது. *

மூ.—போங்கோலி கங்கைக்கரைமலி கண்டத்துறை புருடோத்தமனாடிமேல்
வேங்கலிகலியா வல்லிபுத்தூர்க்கோன் விட்டுசித்தன் விருட்டிறுந்து
தங்கியவன்பாற் செய் தமிழ்மாலை தங்கிய நாவுகடையார்க்குக்
கங்கையிற்றிருமால் கழலினைக்கீழே குளித்திருந்த கணக்காமே. கக.

பதவுரை.

போங்கு—ஜலத்தின் கொழிப்பால்வந்தகிள
ந்திப்பை யுடைத்தாய்

ஒலி— கோஷத்தையுடைத்தான

கங்கை கரை - கங்கையின்கரையிலேயாய்

மலி- எல்லாப்படியா லுமுண்டான ஏற்றத்

தையுடைத்தாயிருக்கிற

கண்டத்து — திருக்கண்டங்கடிகரையிலே

உறை — திப்பலாவும் பண்ணுகிற

புருடோத்தமன் — புருஷோத்தமனுடைய

அடிமேல்— திருவாய்களிலே

வெம்— கொடிய

கலி— கலியால்வந்த

நலியா— நலிவொன்றில்லாத

வில்லிபுத்தூர் } புருஷில்லிபுத்தூருக்கு
கோன் } கிரவா ஹகாரா

விருப்பு உற்று— விரும்பி

தங்கிய— நிலைநின்ற

அன்பால்— அன்பினாலே

செய்— செய்த

தமிழ் மாலை— தமிழ்த்தொடையான இது

தங்கிய— ஒருக்காலும் நீங்காதிருக்கிற

நா உடையார்க்கு—நாவை உடையவர்களுக்கு

கங்கையில்— கங்காநதியிலே

குளித்து— நீராடி

திரு மால்— ஸ்ரீயோபதியினுடைய

இணை— ஒன்றுக்கொன்றோப்பான

கழல் கீழ்— திருவடிகளின்கீழே

இருந்தகணக்கு ஆம்—நிரந்தரஸேவைபண்ணி

யிருந்ததொருபரயோஜந்ததோடொக்கும்.

வ்யா. பொங்கித்பாதி. ஜலத்தினுடைய கொழிப்பால் வந்த கிளர்த்தியையும் கோஷத்தையு முடைத்தான கங்கையினுடைய கரையிலேயாய், ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலுமுண்டான ஏற்றத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்டங் கடிநகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளிலே. வெங்கலி நலியா வில்லிபுத்தூர்க்கோன் விட்டுசித்தன் விருப்பற்று. விபரீதஜ்ஞாநாதிகளை ஜரிப்பிக்கும் க்ருரமான கலியுகத்தால் வந்த நலிவென்ப தொன்றில்லாத ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் ஆசைப்பட்டு. தங்கியவன் பால்செய் தமிழ்மாலை. நிலைநின்ற ப்ரேமத்தாலே செய்த தமிழ்த்தொடையானவிது. தங்கிய நாவுடையார்க்கு. ஒருகாலும் நீங்காதே வர்த்திக்கும்படியான நாவை யுடையவர்களுக்கு. அதாவது - எப்போதும் இத்தையே சொல்லிக்கொண்டு திரியுமவர்களுக்கென்கை. கங்கையிலித்யாதி. கங்கையில் - குளித்து - திருமால் கழலிணைக்கீழே - இருந்த கணக்காமே. அதாவது - இத்திருமொழி தங்கிய நாவுடையவர்களுக்கு ஏதேனுமோரிடத்திலே இருந்தாலும், ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் பிறப்பால்வந்த ஏற்றத்தையுடைய கங்கையிலே ஸ்ரீநாமப்பண்ணி, திருக்கண்டங்கடிநகரிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற ஸ்ரீயோபதியானவன் திருவடிகளின்கீழே நிரந்தரஸேவைபண்ணி யிருந்ததோடு ப்ரயோஜனமொக்குமென்கை. பகவத்பீதியிறே அதுக்கு ப்ரயோஜனம்; அது இவர்களுக்கு மொக்குமென்றதாய்த்து. கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—தங்கையை சல மதிர் இமையவ ருழு தலை வில் திரை
வடதிசை மூன்றெழு பொங்கோலி மாதவ.

ஆதிருமொழி-நக-க்கு, பாட்டு-ந-அக.

(0)

நான்காம்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - மாதவத்தோன், ப்ரவேசம்.

அ. “போகத்தில்வழுவாத புதுவையர்கோன்” என்கிறபடியே திருவவதா ஸம

அதுபவித்தவந்தரம் இவ்வவதாரகுணசேஷ்டிதங்களுள்ளாம் ப்ரகாசிக்கும்படி உகர்தருளின
 நிலங்கரிலே எழுந்தருளிரிந்திற நிலைகளை யதுபவிக்கவேணுமென்னு மாசை பிறந்து ப்ர
 தமம், ராமகர்ஷ்ணத்பவதாரகுண சேஷ்டிதங்களுள்ளாம் ப்ரகாசிக்கும்படி திருமலையிலே
 யெழுந்தருளிரிந்திற அழகனாயும், அவரி லுங்காட்டில் ப்ராப்பத்தில் சரமாவதியான திருமலை
 யாழ்வாரையு மதுபவித்து, பின்பு திருக்கோட்டியூரிலே நிந்திற நிலையையும் அதுபவிக்கை
 யிலே ப்ரவர்த்தான விவர்; அங்கையெழுந்தருளிரிந்திற நிலையில் தங்களுக்கு ஆதரண்ப
 மன்றிக்கே அர்ப்பராயத்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளை நிந்தித்தும், அந்நிலையின் வாசியறிந்து ப்ரவ
 னாரா யதுபவிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை சலாகித்தும், இப்படி யிருந்துள்ள செருக்கோடே
 கூடியதுபவித்து, தாம்நிந்தித்தவர்களையும் விடமாட்டாத பரமகர்பையாலே அவர்களைக்குறி
 த்து இரண்டு திருமொழியாலே பரோபதேசத்தைப்பண்ணி, மீளவும் உகர்தருளின நிலங்க
 ரிலே நிந்திற நிலையை யதுபவிக்கையிலுள்ள வாசையாலே “ வடநிசை மதுரை ” இதுபா
 திப்படியே அநேக தேசத்திலுண்டான விருப்பத்தையெல்லாம் பண்ணிக்கொண்டு திருக்
 கண்டங்குடி நகரிலே அவதாரகுண சேஷ்டிதங்கள் எல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி எழுந்தருளி
 ரிந்திறபடியையும், அத்தேசவைபவந்தன்னையும் அதுபவித்து இனிபாய் நின்றார்- சீழ்; அ
 வைபெல்லாம்போலன்றிக்கே, “ வடிவுடைவானோர்தலைவனே ” என்றும், “ கடவுடங்
 கொண்ட கடல்வண்ண ” என்றும், “ கட்கிலீ ” என்றும், “ காருத்தா கண்ணனே ” என்
 றும் சொல்லுகிறபடியே- பரத்வாதிகளிலுண்டான குணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி வர்த்
 திக்கிற ஸ்த்தலமாய், “ பொங்கோதஞ் சூழ்ந்தபுவனியும் ” இதுபாதிப்படியே உபயவித்த
 யையும் தனிக்கோல் செலுத்துகிறதும் இங்கையிருந்தே என்று தோற்றும்படி யிருப்பதாய்
 “ மாவிருஞ்சோலை மணாளார் பன்னிகொள்ளுமிடம் ” என்றும், “ பொன்னிருமுரசங்கருள்
 முனைவன் - திருமாவிருஞ்சோலைநின்றான் ” என்றும், “ பாவின்றதரங்கம் திருக்கோட்டி ”
 “ தேனார் திருவரங்கம் தென்கோட்டி ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே முன்பு அதுபவித்த
 திருமலை திருக்கோட்டியூரில் நிலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றான விடமுமாய், “ ஆராமஞ்சூழ்ந்த
 வரங்கம் ” என்கிறபடியே உகர்தருளின நிலங்களுள்ளாம் பகவிருக்கை என்னும்படி ஆர்நிந
 ரகூணத்துக்கு ஏகார்தமானவிடமென்று நித்பவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்த்தலமான * திருவரங்
 கந்திருப்பதியிலே; “ வன்பெருவானகம் ” இய்யாதிப்படியே ஸகல தேசத்திலுள்ளாரும்
 உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகவும், “ தென்னும் வடநாடும் தொழிந்த ” என்றும், “ யாவரும்
 வந்தபுவணங்க ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகல தேசத்திலும் ருசிபிறந்தவர்களுள்ளா
 ரும் வந்து அதுபவிக்கும்படியாகவும் ஆர்நிக்கும்படியாகவும், “ அன்பொடு தென்நிசை
 நோக்கி ” என்கிறபடியே * மன்னுடைய விபீடணற்காய் மதுவிலங்கைத் திசைநோக்கி
 மலர்க்கண் வைத்து, “ திருவாளனினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற ” என்கிறபடியே ஸ்ரீபு
 பதியாகையால் வந்த பெருமை தோற்றத் திருவுள்ளத்திலுட்பட்டனே கண்வளர்த்தருளுகிற
 பெரியபெருமாள்பங்களிலே, விசேஷித்து கர்ஷ்ணவதாரகுணசேஷ்டிதங்களும் ராமாவதார
 குணசேஷ்டிதங்களும் அவதாரந்தாரகுணசேஷ்டிதங்களு மெல்லாம் ஒருமடைகொள்ள ப்ரகா
 சிக்கிறபடிகளை * திருவரங்க மதனைச்சென்று அதுபவியாநின்றுகொண்டு, அவர் தம்மிலுங்
 காட்டில் அவர் விரும்பிக் கண்வளர்த்தருளுகிற தேசமே பரமப்ராப்யமாகையாலே அத்தேச
 த்தினுடைய வைபவத்தையும் பஹுமுகமாகப்பேசி அதுபவித்து ப்ரீதராகுறார் - இத்

மூ.—மாதவத்தோன்புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானே

ஓதுவித்ததக்கணையா வருவுருவே கொடுத்தானார்

தோதவத்தித் தூய்மறையோர் துறைபடியத் துளம்பிபேங்கும்

போதில்வைத்ததேன்சொரியும் புனலாங்கமென்பதுவே. க.

பதவுரை.

தோதம்— பரிசுத்தமாய் தோய்த்து உல
ரத்தின

வத்தி— வஸ்தாங்களை யுதித்துமவராய்

தூய்— தூய்தான [குற்றமற்ற]

மறையோர்— வேதத்தையே தங்களுக்கு

நிரூபகமாகவுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்

துறை— காவிரியில் திருமுகத்துறை முத
லிய துறைகளிலே

படிய— திரள்திரளாக நீரட

(அதுனுலே)

எங்கும்— எங்கும்

துளம்பி— அலையெறிந்து

(பூக்களின் நாளங்களையலைக்க,)

போதில் வைத்த— அந்தப்பூக்களில் வைத்த

தேன்— தேனானது

சொரியும்— சொரியும்படியான

புனல்— புனலையுடைத்தாய்

அங்கம் என்பது— ‘ திருவாங்கம் ’ என்
னும் திருநாமத்தையுடைய
திவ்வரகாமானது;

மறி— தினாமறிகிற

கடல்வாய்— கடலிடத்திலே

போய்— புழுந்து [ண்டவனுன

மாண்டான்— முதலைவாயிலகப்பட்டு மா

மாதவத்தோ } மிக்கநபஸ்ஸையுடைய ஸாந்
ன்புத்திரனை } தீபிரியின் பிள்ளையை,

ஓதுவித்த— (ஸாந்திபிதி) தன்னை அக்ய
யரம் பண்ணுவித்ததுக்கு

தக்கணையா— தக்கணையாக

உரு உருவே— அந்த புத்தரன் இறந்தபோ
திவிருந்த வடிவின்படியோ

கொடுத்தான்— கொண்டுவந்து கொடுத்த
வன் நித்பவாஸம் பண்ணுகிற

ஊர்— தேசம்.

வ்யா. மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானே. மஹாதபஸ்ஸையுடைய
ஊனஸாந்திபிதிபுத்தரன், நெடுங்காலத்திலே, தினாமறிகிற கடலிடத்திலே புழுந்து மடிந்தவனை.
ஓதுவித்த தக்கணையா. அப்பயரம் பண்ணின வந்தரம் குருநகத்தைக் கொடுக்கத் தேடுகிறவன்
விலே, இவனுடைய அகிமாநுவத சேஷ்யதங்களை அறிந்தவனாகையாலே “காதலென்மகன்
புகலிடம் கானேன் கண்டி நீ தருவாயெனக்கு” என்று முன்பே ஸமுத்தரத்தில் மீர்தனான
என்புத்திரன்கொண்டி வந்து தரவேனும் என்று அபேசனிக்க, “அப்படியே செய்கிறோம்”
என்று, அவன் அப்பயரம் பண்ணுவித்ததுக்கு தக்கணையாக. உருவுருவே கொடுத்தானார்.
(க) “தவ்வாயு யாக நாவஸ்யு யாவாவஸ்யுஸீரிணஸூவிவ சூபுபுஷ்டவாநகூஷ்ட”
என்கிறபடியே பூர்வதேஹத்தில் ஒன்றும் விசேஷமறக் கொண்டுவந்து கொடுத்தவன் நித்ய
வாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

தோதவத்தித் தூய்மறையோர். ஸமாசாரபராகையாலே, பரிசுத்தமாகத்தோய்த்து
உலர்த்தின வஸ்தாங்களை தரித்துக்கொண்டிருப்பாராய், தூய்தானமறையையே தங்களுக்கு

நதபந்ததொஷமாயிருக்கையாலே ஸாவரமானவிலக்கூண்டாய் பகவதஸவரூபரூபகுண விபூதிகளை உள்படப் பாதிரிசுவற்றாயிருக்கை. இத்தை இவர்கள் நிரூபகமாகவுடையராயிருக்கையாவது (க) “ ஸ்வாய்யாபொய்யுக்யு ” என்கிற விதிப்பரகாரம் தப்பாமல் அதுபயநம்பண்ணி, அதில் அத்தஜ்ஞாநத்தையும் அதுக்கு அதுரூபமான அதுஷ்ட்டாநத் தையுமுடையராயிருக்கையாலேவைதிகள் என்றே நிரூபகமாம்படியிருக்கை. துறைபடிய. “கங்கைபிற புனிதமாய காவிரி ” என்கிறபடியே * கலந்திழி புனலான கங்கையிலுங்காட்டில் பரிசுத்தமான காவேரியிலே, பெரியபெருமானுடைய திருக்கண்ணோக்கான திருமுகத்துறை முதலான துறைகளிலே, திரள் திரளாக அவகாஹித்து ஸ்நாநம்பண்ணா. துளும்பியித்யாதி. அப்படி அவர்கள் திரள்திரளாகப்புகுந்து ஸ்நாநம் பண்ணுகையாலே எங்கும் அலையெறிந்து, ஆஸநமான புஷ்பங்களின் நாளங்கனையலைக்க, அந்தப்பூக்களில் வைத்தேதேனானது சொரியும் படியான புனையுடைத்தாய், திருவரங்கம் என்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற தீவ்யநகரி. (உ) “கூராயெஸ்யேணயா ஹோநாஃ பொயிநாஃ ஹ்யேபாஹி. ரதிரோதொ ஹாரிபுகுதஸா ஹோமயிதீஸ்ய சூ ” என்கிற ஏற்றத்தையுடைத்தாயிருக்கையாலே “ அரங்கமென்பதுவே ” என்று ப்ரஸித்திதோற்றவருளிச்செய்கிறார். க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. வைதிகபுத்ரநயநம் பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற தேசமினு வென்கிறார்.

மூ.—பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும்
இறைப்பொழுதிற் கோணர்ந்துகொடுத்தோருப்படுத்தவுறைப்பனார்
மறைப்பெருந்தீ வளர்த்திருப்பார் வருவிருந்தை யளித்திருப்பார்
சிறப்புடைய மறையவர்வாழ் திருவரங்கமென்பதுவே. உ.

பதவுரை.

மறை— வேதத்தில் சொல்லிப்போந்தபடியே
பெரு— சிறந்த
தீ— மூன்று அக்கிகளையும்
வளர்த்து இருப்பார்— வளர்க்குமவர்களாய்
வரு— தந்தாம் திருமாளிகைக் கெழுந்த
ருளுகிற
விருந்தை— அறிதிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
களை
அளித்து இருப்பார்— ஆதரித்துக்கொண்டு
போருமவர்களாய்
சிறப்பு உடைய— இவ்வகையான நன்மை
களை யுடையராய்

மறையவர்— வேததாற்பார்ய மயிந்திருக்
குமவர்கள்
வாழ்— பகவததுபவத்தாலே வாழாரின்
றுள்ள
திரு அரங்கம் என்பது—; [யே
பிறப்பு அகத்தே— ஸூதிகாகர்ஹத்திலே
மாண்டு ஒழிந்த— மாண்டுபோய் விட்ட
பிள்ளைகள் நால்வரையும் — நாலுபிள்ளை
களையும்
இறை பொழுதில்— ஒருநொடிப்பொழுதில்
கொணர்ந்து— பரமபதத்தில் நாய்ச்சிமார்
கையில் நின்றும் வாங்கிக்கொண்டு வந்து

கொடுத்துத் தந்தையார் தாயாரிலே கொடுத்து
ஒருப்படுத்த— ‘எங்கள் பிள்ளைதான்’
என்று ஸம்மதிபண்ணுவித்த

உறைப்பன்— சக்தியையுடையவன் வர்த்தி
க்கிற
உவர்— தேசம்.

வ்யா. பிறப்பித்தபாதி. “ஒருப்ராஹ்மணனுக்கு முன்பே மூன்றுபிள்ளைகள். பிறந்த
போதேகாணவொண்ணாதபடி போய்விடுகையாலே, நாலாம்பிள்ளையை ஸ்திரீப்ராஸவிக்கத்
தேவிகிறவளவிலே, கர்ஷணான்பக்கவிலே வந்து, ‘இந்தவொருபிள்ளையையும் தேவாரி ரக்ஷித்
தருளவேணும்’ என்று அபேக்ஷிக்க; கர்ஷணனும், ‘அப்படியே செய்கிறோம்’ என்று அ
னுமதிசெய்த வந்ததாம், ஏதாஹிநீகஷையானகரதுவிலே திக்ஷிதாராயிருக்கிறவன் எழுந்த
ருளவொண்ணாது என்னு மத்தைப்பற்ற, ‘நான்போய் ரக்ஷிக்கிறேன்’ என்று அர்ஜுனன்
என்றுகொண்டுப்ராஹ்மணனையுங் கூட்டிக்கொண்டுபோய்ஸூத்ரிதகாகர்ஹத்தைச்சுற்றும்கா
ற்றுமுட்படப்ராஸவிக்கவொண்ணாதபடி சரக்கடமாகக் கட்டிக் காத்துக்கொண்டு நிற்கச்செ
ய்தே, அந்தப் பிள்ளை பிறந்தவளவிலே பழையபடியே காணவொண்ணாதபடி போய்விட்ட
வளவிலே,ப்ராஹ்மணன்வந்து அர்ஜுனை ‘சுத்திரியாதமா! உன்னுடையன்றோ பிள்ளை
போகவேண்டிற்று, கர்ஷணனெழுந்தருளி ரக்ஷிக்கிறவத்தை நீயன்றோ கெடுத்தாய்’ என்று
பர்த்துவித்து, கர்ஷணான்பக்கவிலே தள்ளிக்கொண்டுவிட; கர்ஷணன் இதைக்கொண்டு மந்தஸி
கம் பண்ணி, ‘அவனை விடு, உன்பிள்ளை நாம்கொண்டுவந்து தருகிறோம்’ என்றுப்ராஹ்ம
ணனுக்கு அருளிச்செய்து, போனபிள்ளைகளை மீள்கொண்டுவந்து கொடுத்தான்” என்கிற
கதையை ஸங்க்ரஹேன அருளிச்செய்கிறார்.

பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும். “என்னுடையமனை காதல்
மக்களைப் பயத்தலுங்காணான்” என்கிறபடியே பெற்றவொருபுட்பட முகத்தில் விழிக்கப்படுப
டுதபடி ஸூத்ரிதகாகர்ஹத்திலே, “இன்னளிடத்திலே போய்த்து” என்று தெரியாதபடி
மாண்டுபோய்விட்ட நாலாபிள்ளைகளையும். இறைப்பொழுதில் கொணர்ந்து கொடுத்து. திக்ஷித
னாய்க்கிற காலமாகையாலேப்ராஸவிக்கவந்த தலைக்கட்டி மாத்திரந்திரஸவரத்துக்குமுன்னு
அல்பகாலத்திலே, “எல்லாவருங்குழியப் படர்புகழ்ப்பார்த்தனும் வைதிகனுமுடனேறத்
திண்டேர்கடவி” என்கிறபடியேப்ராஹ்மணனையும் அர்ஜுனனையும்கூடத் தேவிலே கொண்
டேறி, அர்ஜுனைத் தேரைநடுத்தச்சொல்லி, அண்டத்துக்குள்ளுண்டான லோகங்களும்
ஆவரணங்களுமாகிற எல்லாவற்றுக்கும் அவ்வொரு படுப்படியாக,கார்யருபமானதேர் காரண
ரூபமான தத்வங்களுக்குள்ளே போகிறவிடத்தில் உருக்குலையாமல் தேருக்குத்திண்மை
யைக்கொடுத்து நடத்துக்கொண்டுபோய், தமஸ்ஸளவில் சென்றவாதே தேரையும் இவர்களை
யும் கிறுத்தி, “சுடரொளியாய்கின்ற தன்னுடைச்சோதி” என்கிறபடியே ஜலத்திலே மத்
ஸ்யமுலாவுமாபோலே தேசிகரே ஸஞ்சரிக்க வேண்டும்படி. நிர்வதிகதேஜோரூபமான பரம
பதத்திலே, தன்னிலமாகையாலே தானேபோய்ப்புக்கு, நாய்ச்சிமார், தங்கள் ஸ்வாதந்த்ர
யம் காட்டுகைக்காக அங்கே அழைப்பித்திட்டுவைத்த அந்தப்பிள்ளைகளை அங்குமின்றுமெ
டுத்துக்கொண்டுவந்து மாதாபிதாக்கள் கையிலேகொடுத்து. ஒருப்படுத்த உறைப்பணர் “தா
யொடுகட்டிய” என்கிறபடியே பூர்வரூபத்தில் ஒன்றும் குலையாமல், “என்னுடைய பிள்
ளைகள்” என்று காயார் கடுங்கனைந்து உக்கிரமாய்க்கொண்டவாய் தேவந்தவிட சக்தி

அ. மூன்றாற்பாட்டு. கரிக்கட்டைபைப் பிள்ளையாக்கியும், பாண்டவர்களுடைய தேறும் பாரதபுத்தத்தில் அழியாதபடி நோக்கியும் செய்தவன்வந்ததிக்கிற தேசமிதுவென் னீதர்.

பதவுரை.

உரு— சரிசமரானது
மகத்து— பாரதயுத்தமரகித நரமேதத்திலே
விழாமே—, விழுந்து நகித்துப் போகாமல்
குரு முகம் ஆப்— குருமுகமாய் தின்று
(ஹிதோப தேசுநககோப்பண்ணி)
காத்தான்— ரகித்தவன் வர்த்துக்கித
ஹர்— தேசம்.

(சு) “யுதிமே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாந்மயிஸத்யஞ்ச திஷ்டதி - அவ்பா ஹதம்மனஹ

விரித்த" என்ஈிற்படிபே உபயலேவரைநிலும் பூபாரமானவர்களை எல்லாம் ரசிப்பிப்பதாக
 ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டதாய், *மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனுடைய திரு
 வள்ளத்துக்கு உகப்பாக விருக்குமுகாகையாலே- பாரதபுத்தத்தை ரமேதயஜ்ஞமாக அருளி
 ச் செய்தது. இதில் இவர்கள்விழுந்து ரசியாமலிருந்தது- அடியேபிடித்து இவர்களை அபி
 மாரித்துக்கொண்டு குருமுகமாய் நின்று, வரல்த்தானகாலத்தோடு புரஸ்த்தான காலத்
 தோடு வாசியற ஹிதத்தையே உபதேசித்துக்கொண்டு தீயவழிகளிலே போகாமல் விலக்கி
 நல்லவழிகளிலே நடத்து இப்படி அபிமாரியாய் நின்று ரகஷித்துக்கொண்டு போருகையாலே
 என்னு மிவ்வர்த்தத்தை வெளியிட்டருளினாய்ந்து. ஊர். இப்படி குருமுகமாய் நின்று
 பாண்டவர்களை ரகஷித்தவன், தன்னமிதரத்திலே ஒதுங்கினவர்களைல்லாரையும் தீயவழி
 போய் ரசியாமல் ரகஷிக்கைக்காக நித்பவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

திருமுகமாய்ச் செங்கமலம். செங்கமலமானது, பெரிய பெருமானுடைய திருமுகத்து
 க்குப் போலியாய். திருநிறமாய்ச் சூருக்குவளை. சூருக்குவளையானது அவருடைய திருநிறத்து
 க்குப் போலியாய். பொருமுகமாய் நின்றலரும் புனலாங்கமென்பதுவே. பரபாகத்தாலே ஒன்
 றுக்கொன்று எதிர்பொருகிற முகத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு விக்ஷிக்கும்படியான ஜலஸம்
 ர்த்தியையுடைய அரங்கமென்பதுவே. 15.

அ. நான்காம்பாட்டு. கைதோரிவசநமடியாக நாட்டைவிட்டுக் காட்டிலேபோய் கண்
 டகரான ராஷ்டஸஸை ரிரஸித்தவன் வர்த்திக்கிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—கூன்றெழுத்தை சிதகுரைப்பக் கொடியவன்வாய் கடியசோற்கேட்
 டின்றெடுத்த தாயரையு மிராச்சியமு மாங்கோழியக்
 கான்றெடுத்த நெழிடோகிக் கண்டகரைக் களைந்தாணார்
 தேன்றெடுத்த மலர்ச்சோலைத் திருவரங்கமென்பதுவே. ச.

பதவுரை.

தேன் தொடுத்த— தேன்மாறாத

மலர்— மலர்களைபுடைய

சோலை — சோலைகளாலே குழப்பட்ட

திரு அரங்கம் என்பது;

கூன்— கூனியாகிற

தொழுத்தை— அடியாட்டியானவள்

சிதகு— திருவபிஷேக மஹோத்ஸவத்துக்

கு அழிவான கடுஞ்சொற்களை

உரைப்ப— சொல்ல

(அத்தையுட்கொண்டு பெருமானைக்

காடேற எழுந்தருளச்சொன்ன)

கொடியவன்— கொடியானான கைகேயியின்

வாய்— வாயிலுண்டான் [கேட்டு

கடிய சொல் கேட்டு— வெட்டிய சொல்லைக்

என்று எடுத்த தாயரையும்— பெற்றதாயான

ஸ்ரீகௌஸையையும்

இராச்சியமும்— ராஜ்யத்தையும்

ஆங்கு ஒழிய— கைவிட்டு

கான் தொடுத்த— காடு அடர்ந்திருந்துள்ள

நெறி— வழியே

[ந்தருளி

போக— ஸ்ரீ தண்டகாரணயத்துக்கு எழு

கண்டகரை— கண்டகராய் ஜநஸத்தாநவா

விகளான ராஷ்டஸஸை

களைந்தான்— ரிரஸித்தவன் வர்த்திக்கிற

ஊர்— தேசம்.

வ்யா. கூன்தொழுத்தை சிததுரைப்ப. கூனியாகிற அடியாட்டியானவன் திருவபி
ஷேசு மஹோத்ஸவத்துக்கு அழிவான துருத்திகளைச் சொல்ல. அநாவது (ச) “ஐயா திஃ லீய
தொஜாதா ரெகெகெய்யாஹு = ஸஹோய்து துப்யாவாஹு = ஐயாஹு = ரார-ரொஹுபு
புஹுயா” என்கிறபடியே ஜ்ஞாதிதாஸியானவன் யாத்ரீசுமமாக மாரிகைத்தளத்தின்மேல்
ஏறிப்பார்த்தவாறே, பெருமானுடைய திருவபிஷேகத்துக்குத் திருப்படைவீடெல்லாம் கோ
டித்துக்கிடக்கிற படியையும், (உ) “வ்யுந்ஹுந் ஸ்யோய்யாபாஸு” என்கிறபடியே
திசள் திரளாக வந்துகிடக்கிற ஜநஸம்மர்த்தத்தையும் மங்களவாத்ப கோஷங்களைபுடெல்லாங்
கண்டு ஸஹிச்சமாட்டாதே தளத்தினின்று மிறங்கிவந்து கைகேயியை பர்த்தலித்து, “உன்
மாற்றாட்டிமகன் அபிஷேகம் செய்யத்தேடுகிறான், உன்மகன் அவனுக்கு இனி இழிதொழில்
செய்திருக்கு மித்தனையிறே, இத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நீயிருக்கிறதேது, அவனுடைய
அபிஷேகத்தைக் குலைத்து உன்மகனை அபிஷேகம் பண்ணுவிக்கும்படி ராஜாவோடே சொல்
லு; அதுக்கு உபாயம், -முன்பே உனக்குத் தந்திருப்பது இரண்டுவரமுண்டே, அவை இரண்
டையும்- உன் மகனை அபிஷேகம்பண்ணுவிக்கையும், ராமனைக் காடேறப்போக விடுகையும்,
என்று வேண்டிக்கொள்; ஸத்ய தர்மபரான ராஜாவால் செய்பாத்தொழியப்போகாதுகான்”
என்று திருவபிஷேகத்துக்கு விக்கமான துருத்திகளைச் சொன்னாறிறே. கொடியவன் வாங்க்
கடியசொல்கேட்டு. இப்படி குப்பை சொன்ன வார்த்தையாலே கலங்கி, பின்பு ராஜாவுடனே
“முன்புசொன்ன விரண்டுவரமும் எனக்கு இப்போது தரவேணும்; அதாவது- என்மகனை
அபிஷேகம் பண்ணுவிக்கையும், ராமனைப் பதினாறு ஸம்வதஸம் வர்வாஸார்த்தமாகப் போ
கவிடுகையும்” என்ன; இத்தைக்கேட்டு ராஜா இதுக்கு இசையாமை தோற்றறிருக்க; “அது
பதினாறிரம் ஸம்வதஸம் ஸத்யதர்மத்தைத்தப்பாமல் நடத்திப் போந்தவன் இப்போது ஸத்
யத்தை அதிக்காமிக்கிறான், ஸகலதேவதைகளும் இத்தை அறியுங்கோள்” என்று இவன் கூப்
பிட்டவாறே; அவன்செய்யலாவதற்று அதுமதிபண்ண; அவ்வளவிலே, அவன்ஸம்மந்தனைப்
போகவிட்டு பெருமானை அழைத்துவிட, அவர் எழுந்தருளி வந்து, சந்தவர்த்தி கலங்கிக்குட
க்கிற படியைக்கண்டு, “இதுக்கடியென்?” என்று இவனைக்கேட்க, இச்செய்திகளை யெல்லாம்
சொல்லி, “உம்மைக்காடேறப்போகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார், உம்மைக்கண்டவாறே
சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறாறித்தனை; உங்கள் ஐயர் ஸத்யதர்மத்தை நிராக்கவும் நீர் அவ
ர்க்கு ப்ரியம் செய்யவும் வேண்டியிருந்தீராகில் அவர் கினைவு நான் சொல்லுகிறேன், நீர் கடு
கக் காடேறப்போம்” என்று சொன்ன கொடுமைபடியுடையான கைகேயி வாயில் இந்த
வெட்டிய சொல்லைக்கேட்டு. நன்றெடுத்த தாயரையும் இராச்சியமு மாங்கொழிய. “ஏகபுத்தை
யான நான் உம்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன், கூடப்போரு மித்தனை” என்று பின்புறூடர்
ந்த பெற்றதாயாரான கௌஸலைபாரையும், ஸத்தாவரங்கனோடு ஜங்கமங்கனோடு வாசியறத்
தன் குணங்கனிலையீடுபட்டு, பிரியில் தரிக்கமாட்டாதபடியிருக்கிற ராஜபத்தையும் கைவிட்டு,
கான்தொடுத்தொறிபோகி. (ஈ) “தெவதெந வநமகவா” என்கிறபடியே காட்டோடு
காடு தொடுத்தாக்கிடக்கிறவழியே, “நெய்வாயவேல் நெடுங்கண்ணேரிதழையு மிளங்கோவும்
பின்புபோக” என்கிறபடியே-பிராட்டியும் இளையபெருமானும் பின்னே லேவத்துக்கொண்டு

எனக்குப்படியே ராசுஷஸா தினந் உடம்பைக்காட்டி வந்துன்னி தண்டகாரணய
வாவிகளான ரிஷிகளுக்காக, அவர்களை நித்யபிடை செய்துபோந்த கண்டகராய ஜநஸ்த்தாந
வாவிகளான ராசுஷஸர் முதலானவை நிரஸித்தருளினவன். ஊர். ஏவம் பூதனுனவன் இங்
வனெனத்த விவேகிகளை நிரஸித்து ஆச்ரித ரசுஷணம் பண்ணுகைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணு
தேசம்.

தேனித்யாதி. தேன்மாறாத மலர்களை யுடைத்தான சோலை. அன்றிக்கே,
“தேன்” என்று- வண்டாய், வண்டுகள் மாறாமல் படிந்து கிடக்கிற புஷ்பங்க
யுடைத்தான சோலை என்னுதல்; “கோல்தேன் பாய்ந்தொழுகும்” என்கிறபடியே-
கொம்புகளில் தேன் வைக்கப்பட்டிருப்பதாய் பூமாறாத சோலை யென்னுதல். இப்படி-
யிருந்துள்ள சோலைகையுடைய திருவரங்கமென்னும் திருநாமத்தையுடைய வதுவே. ...ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. ராவணவதம் பண்ணி, இந்த லோகத்தை ரக்ஷித்தருளினவன்
வரத்திற்கு தேசமிதுவென்கிறார்.

மு.—பெருவரங்க ளவைபற்றிப் பிழக்குடைய விராவணனை
உருவரங்கப் பொருதழித்திவ் வுலகினைக் கண்பெறுத்தானார்
குரவரும்பக் கோங்கலரக் குயில்கூவுங் குளிர்பொழில்சூழ்
திருவரங்கமென்பதுவே யென்றிருமால்சேர்விடமே. ரு.

பதவுரை.

குருவுகளானவை
அரும்பு— அரும்பிச்செல்லவும்
கோங்கு— கோங்குகளானவை
அலர— அலர்ந்து செல்லவும்
சூயில்— சூயில்களானவை
கூவும்— கனித்துக் கூவும்படியான
குளிர்— குளிர்ந்த
பொழில்— சோலைகளாலே
சூழப்பட்ட
திரு அரங்கம் என்பது—;
பெரு— பெரிய [வரங்களானவற்றை
வரங்கள் அவை— ப்ரஹ்மாதிகள் கொடுத்த
பற்றி— தனக்கு பலமாகக்கொண்டு

பிழக்கு உடைய—தேவர், ரிஷிகள்முதலான
ரிடத்து பிழைசெய்கையையே இயல்வாக
யுடைய
இராவணன்— ராவணனுடைய
உரு— ரூபமானது
அரங்க— சிந்நம் பிந்நமாம்படி
பொருது— போர்செய்து
அழித்து— ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தாலே ப்ராண
னை யழித்து
இ உலகினை— இந்தலோகத்தை
கண்பெறுத்தான்— காத்தவனுப்
என்— என்னுடைய
திரு மால்— ஸ்ரியோதிபானவன்
சேர்வு இடம்— விரும்பிச்சேரு மிடமான
ஊர்— தேசம்.

வ்யா. பெருவரங்களவைபற்றி. ப்ரஹ்மாதிகள் கொடுத்த பெரிய வரங்களானவற்
றைத் தனக்கு பலமாகக்கொண்டு. இந்த வரபலமாய்த்து இவன் அடித்து அழிவுசெய்து

தெரிவித்துள்ளது. பிழக்குடைய விராவண்ணை. “ இவ்வரமுள்ள வளவும் நமக்கு ஓரழிவு வராது ” என்று சொல்லித் தருவதைகள் நிஷிகள் முதலானவரெல்லாரளவிலும் செய்பது திரி நாமத்தொடர்புடையது என்பது. பிழக்கு - பிழை. “ நாவண்ணொடு காராவண்ணு ” என்பது. பிழைக்கப்படுகின்ற பிழைப்பட பட அடித்துக் கிடந்து கூப்பிடுமபடி பண்ணியிறே னன்னைப்படியே பொருத்ததெரியலாம் பட அடித்துக் கிடந்து கூப்பிடுமபடி பண்ணியிறே னன்னைப்படியே பொருத்ததெரியலாம் ” என்று பாபாதே, தோள்களைக்கழித்தும் தலையைச் சொத்துப் பொதுப்பாக்காது என்று கொல்லுகையாலே ரூபமானது அவையவங்கள் கிந்தம் பிழைப்படி பொருது, பிழைப் பிழைமாஸ்தந்தாலே ப்ராணபாயந்தமாக அழிந்து. இவ்வகிலைக் கண்பெறுத்தான். இந்த லோகத்தைக் கண்பெறுவித்தவன். “ கண் ” என்பது - சிவாநாத வஸ்துவம் சொல்லுகிறது. இத்தால் - கிரோதியான சாவணை நிஷித்து, அருவியை நெருக்குந்த ப்ராணிகளையெல்லாம் சகிக்கையாலே, இந்தலோகத் துக்குத் தானே சகிக்கின்றவனென்றதை யறிவித்தவனென்றதை.

நாவிப்பாதி. நூலுள்ளவை அரும்பிச் செல்லவும், கோங்குகளானவையெல்லாம் நூலுள்ளவை. குழிக்குள்ளாவை ஹிஷத்தாலேயிருந்து கூவும்படியான குழிந்த சோலை வாலே நூலுள்ளவை. திருவரங்கமென்பதுவே. திருவரங்கமென்று ப்ராணித்தமாயிரு கிறது வதுவே. இத்தால் - அநாதபுராண ப்ராணத்தமாயானவையும் ஆழ்வார்கமெல்லாரும் ஒருகேடுக அருளிச்செய்தவது முண்டான ப்ராணித்தியைச் சொல்லுகிறது. எந்திரு மால் சேர்விடும். சாவணவாந்தாம் “ திருமகனோடு இனிதமந்த ” என்கிறபடியே— சொட்டிப்பாதி கூடி சாவணத்தானிருந்த என்னுடைய சூரியபெதியானவன் பாபபதாநி கணென்னவந்திநாங்காட்டில் கிழம்பி, கிடாயர் மகனிலே சேருமாபோலேசேருகிற ஸ்தந்தலம்.

“ இவ்வகிலைக் கண்பெறுத்தானான எந்திருமால் சேர்விடமான ஊர் திருவரங்க மென்பதுவே ” என்று அருவியம்.

அ. அரும்பாட்டி. பாநாவாலிகளான அஸுரர்களை, தேவர்களுக்காகத் திரு வாதிபை பேயி, சிவங்கெடுத்துப் பொகட்டவன் வர்த்திக்கிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மு.—கிழவகிலசர்களைக் கிழங்கிருந்து கிளராமே
 ஒழிவித்தவருடைய கருவழித்த வழிப்பணார்
 தாழையடலுரீஞ்சித் தவளவண்ணப் பொடியணிந்து
 யாழினிகைவண்டினங்க ளாளம்வைக்கு மரங்கமே. கா.

பதவுரை.

யாழ்— விஜயத்தொகைப்பாற்ற	வண்டு இனங்கள்—வண்டிந்திரங்களை வளை
இன்— இலிப	தாழை மடலு—மலர்ந்தொடங்குகிறதாழை
தொக— தொகையுடைய	யாழினிகை—விவண்ணை

(அதினுண்டான)

தவள வண்ணம்—வெளுத்தகிறத்தை யுடை
பொடி.—சுண்ணாத்தை [நீர்நன
அணிந்து—உடம்பெங்கு மணிந்துகொண்டு
ஆளம் வைக்கும்— (அந்தக் களிப்பாலே)
‘தென தென’ என்று ஆளத்தலைபா
தின்னுள்ள
அங்கம்— அங்கம் நகரானது—
கீழ் உலகில்— பாதாளலோகத்திலுள்ள

கிழங்கிருந்து— அழக்சிவந்து
கிராரே— கிராரதபடியாக
ஆதி— திருவாழியாழ்வானை
விடுத்த— வகிவிட்டு
அவருடைய— அவர்களுடைய
கரு— கர்ப்பமாவாக
அழித்த— அழித்துப்போகட்ட
அழிப்பன்— சத்திரசைகைகல்வபாவனான
வன் வந்திடுகிற
ஊர்— தேசம்.

வ்யா. கீழ்க்கிலகரர்களை. பாதாளலோக வாகனங்களான அஸுரர்களை. பார்ப்புக்குப்
புற்றுப்போலே, என்றுமொக்க அஸுரர்களுக்கு வாஸஸ்த்தாநமாயிறே பாதாளந்தானிருப்
பது. இப்படி யிங்கே யிருந்துவந்து தேவர்களை யுத்தம் செய்யாதிப்பர்களாய்த்து.
அப்படி அவர்கள் வந்து தேவர்களை அடக்குங்காலத்தல், தேவர்களுக்காக நின்றுஅவர்களை
அழிபச்செய்யக் கடவனுயிறே ஸர்வோவசன்னுயிருப்பது. இப்படி பலகாலம் வர, அழி
யடைச்செய்தோயும், பின்புறமும் அடிக்கெடாமல் விளர்ந்து வரப்புகவாதே. கிழங்கிருந்து
கிளாமே. அப்படி அடிக்கிடந்து கிராரதபடியாக. ஆழிவிடுத்து அவருடைய கருவழித்தவழி
ப்பன். * கருதாரிடம் பொருள் திருவாழியாழ்வானை பேசிவிட்டு, அவர்களுடைய கருவன
வாக அழித்துப் போகட்ட ப்ரதிபகூத நிரஸை ஸ்வபாவன். ஊர். பின்பும் அங்குனெத்த
விரோதிகளை நிரஸிக்கைக்காக நித்யவாஸம் செய்கிற தேசம்.

தாழைமடலாடுஞ்சி. மலரத்தொடங்குகிற தாழும்பூமடலினுள்ளே பரிமளத்தில்
லோபத்தாலே உடம்பை உரோசிக்கொண்டு புழுந்து. தவளவண்ணப் பொடியணிந்து. அதி
னுள்ளினுண்டான வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தான சுண்ணத்தை உடம்பெங்கும் அணிந்து
கொண்டு. யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும். அந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, யா.
மோசைபோலே யிருக்கிற இனிய இசையை யுடைய வண்டி-னுடைய திரள்களானவை பாடு
கைக்கு அடிக்கொண்டு “தென, தென” என்று ஆளத்தி வையாநிற்கு மாங்கமே. ... ௬.

அ. ஏழாப்பாட்டு. லோகபீடை பண்ணித்திரியும் பாபரான அஸுரர்களை நசிப்பித்
துப் போகட்டவன் வந்திடுகிற தேசமிதுவென்குறார்.

ம.—கொழுப்புடைய செழுங்குருதி கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தேறியப்
பிழக்குடைய வசுரர்களைப் பிணம்படுத்த பெருமானார்
தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவா யீர்த்துக்கொண்டு
தேழிப்புடைய காவிரிவந் தடிதொழுஞ் சீரங்கமே. எ.

பதவுரை.

சந்தனங்கள்— சந்தநமாங்களை
 சந்தக்கொண்டு—(வேரோடே பிடுங்கி) இழு
 த்துக்கொண்டு
 தெழிப்பு உடைய— ‘இத்தைக்கொண்டருள
 வேணு’ மென்னுமாப்போலே யிருக்கிற
 த்வரியை யுடைய
 காவிரி— காவேரியானது
 வந்து— ஆரவாரித்து வந்து
 அடி— திருவடிகளை
 தொழும்— தொழாநிற்கிற
 சீர்— சிறப்பையுடைத்தான
 அரங்கம்— திருவரங்கமானது;—
 கொழுப்பு உடைய— கொழுப்பையுடை
 த்தாய்

செழு— செழித்திருந்துள்ள
 குருதி— ரத்தமானது
 கொழித்து— ஊற்றுமாரமல் கிளர்ந்து
 இழிந்து— அருவி குதித்தாற் போலே நில
 த்திலே இழிந்து
 குமிழ்த்து— குமிழிகளம்பி
 எறிய— அலையெறியும்படியாக
 பிழக்கு உடைய— லோகத்தை வருந்து
 கையாகிற பிழையையுடைய
 அசுரர்களை— அஸுரர்களை
 பிணம்படுத்த— நாசமாக்கிவிட்ட
 பெருமான்— ஸர்வேசுவரன் நித்யவாஸம்
 பண்ணுகிற
 ஊர்— தேசமாம்.

வ்யா. கொழுப்பையுடைய செழுங்குருதி. ஊட்டுப்பன்றிபோலே ஈசினம் கொழுக்கும்படி
 போஷகபதார்த்தங்களை ஹீனத்து உடம்பை வளர்த்துக்கொண்டு திரிகையாலே, ரத்தமும் கொ
 முப்புடைத்தாய் அழகிகாபிருக்குமிதே; அத்தைப்பற்ற “கொழுப்புடைய செழுங்குருதி”
 என்று அருளிச் செய்கிறார். கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தேறிய. இப்படி யிருந்துள்ள ரத்தமா
 னது ஊற்று மாறாமல் கிளர்ந்து அருவி குதித்தாற்போலே நிலத்திலே யிழிந்து குமிழி கிள
 ம்பி அலையெறியும்படியாக. பிழக்குடைய வசுரர்களை. லோகத்தை யடைய பிடித்துக்கொ
 ண்டு திரியும் பிழைகளை யுடையான அஸுரர்களை. இத்தால்- அஸுர யோரியில் பிறந்தா
 ரெல்லாரையும் நிரஸிக்கவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிறே; அவர்கள் செய்த பிழைக
 ளைக் கணக்கிட்டே நிரஸிக்குமென்னுமிடந் தோற்றுக்கிறது. பிணம்படுத்த பெருமானார். இப்
 படி யிருக்கிறவர்களை நிரஸிக்கிற விடத்தில், அங்கவைகல்பங்களைப் பண்ணிவிடுதல், குற்று
 யிராக்கி விடுதல்செய்கையன்றிக்கே, நிரவயவிராசமாக்கிவிட்ட ஸர்வேசுவரன் நித்யவாஸம்
 பண்ணுகிற தேசம்.

தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவா யீர்த்துக்கொண்டு. பெரிய மலையிடத்திலே வளர்ந்
 து, ஒருவரிருவரால் தழுவ வரிதாம்படி யிருக்கிற சந்தநமாங்களை வேரோடே அகழ்ந்து இ
 முத்துக்கொண்டு. தெழிப்புடைய காவிரிவந்தடிதொழும். “இத்தைக் கைக்கொண்டருளவே
 ணும்” என்னுமாபோலே யிருக்கிற முழுங்கின த்வரியையுடைய காவேரியானது, ஆதரத்
 தோடே வந்து, தான் கொண்டுவந்த சாத்துப்படியையும் பெரியபெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்
 துத் திருவடிகளைத் தொழாநிற்கும். சீரங்கமே. இப்படி யிருந்துள்ள சிறப்பை யுடைத்தான
 அரங்கமே. எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீவராஹமும் ஸ்ரீநரஸிஹ்மமுமாய் பூம்புத்தரணமும் ஹிச
 ண்ய விதாரணமும் பண்ணினவன் வர்த்துக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

எல்லியம்போ திருஞ்சிறைவண் டெம்பெருமான்குணம்பாடி
மல்லிகைவேண் சங்கடது மதிளாங்க மென்பதுவே. அ.

பதவுரை.

திரு— பெரிய

சிறை— சிறகையுடைய

வண்டு— வண்டானது

எல்லியம்போது— அந்திப்போதிலே

எம்— ஸர்வஸ்வாமியான

பெருமான்— பெரிய பெருமாளுடைய

குணம்— திவ்பகுணங்களை

பாடி— மிக்க அன்போடே பாடிக்கொண்டு

மல்லிகை— மல்லிகைப் பூவாகிற

வெண் சங்கு— வெள்ளிய சங்கை

ஊதும்— ஊதாநின் றுள்ளதாய்

மதிள்— மதினையுடைத்தான

அரங்கம் என்பது—;

வல்— வலிதான்

எயிறு— எயிறுறையுடைய

கேழலும் ஆய்— வராஹமுமாய்

வாள்— ஒளியையுடைய

எயிறு— பற்களையுடைய

சீயமும் ஆய்— (நர) ஸிஹமுமாய்

எல்லை இல்லா— எல்லையில்லாத

தரணியையும்— பூமியையும்

அவுணையும்— ஹிரண்யாஸுரனையும்

இடந்தான்— திரு எயிறுறையும், திரு உகி

ராலு மடர்த்தவன் வர்த்திக்கிற

ஊர்— தேசமாம்.

வ்யா. வல்லெயிறுக் கேழலுமாய். வலிதான் எயிறுகளையுடைய வராஹமுமாய்.

* எயிறுக்கு வன்மையாவது “ ஊன்றியிடந்நுஎயிறிற்றிற்கொண்ட ” என்கிறபடியே அண்டித்தியிலே ஒட்டின பூமியை மறுபாடுருவாக்குத் தியிடந்தெரித்து, தன்பக்கவிலே நரிக்கத்தக்க பலம். * கேழலாகவேண்டிற்று, ப்ரளயங்கடையான பூமியை யெடுக்கும் போது நீருக்கும் சேற்றுக்குர் இறையாதவடிவிகொண்டு எடுக்கவேண்டுகையாலே, நீரும் சேறும் காணப் பணக்குட்படியிதே வராஹஜாதியிருப்பது. (க) “ ஆய் ” என்றது-அவ்வவ தாரத்தில் புரையற்றிருக்கை. மாயாமர்கத்தை மோந்துபார்த்து “ ராக்ஷஸகந்தமுண்டு ” என்று வெருவியோடிப் போயிற்றினவிறே மறு வண்டான மர்க்கங்கள்; அப்படியின்றிக்கே, ஸஜாதியங்கள் மோந்துபார்த்து “ தன்னினம் ” என்று விச்வவிக்கும்படியிருக்கை. மறு ஷ்யையோதியிலே அவநரித்தனிடத்தில் ஈச்வரத்வாபிமாந கந்தமற்று, (க) “ ஸூக்ஷ்மாந்ஓந்ஷ ஷ்யே மநு ” என்றிருந்தாற் போலேயாய்த்து திரயத்தியோதியிலே அவதரித்தாலு மிருக்கும் படி. “ மானமிலாப்பன்றியாம் ” என்றாரிதே-இவர்களும்களார். *மானமிலாமையாவது- ஈச்வரத்வாபிமாநம் மறந்தும் இல்லாப்படியிருக்கை. “ வராஹகல்பம் வாசியாநிற்கச்செ ய்தே, ‘ ஸ்ரீவராஹநாயனர்க்கு முத்தக்காசை யமுதுசெய்விப்பது ’ என்று கிடந்ததாய், ‘ இதென்ன மெய்ப்பாடுதான்! ’ என்று நஞ்சியர் வித்தராயருளுவர் ” என்று ப்ரஸித்த மிறே. வாளெயிறுச் சீயமுமாய். ஒளியையுடைத்தான் எயிறுகளையுடைய ஸிஹமுமாய். கீழ், “ வல்லெயிறு ” என்றார் - பூமியை யெடுக்கத்தக்கபலம் சொல்லுகைக்காக; இங்கு, “ வாளெயிறு ” என்றார் - அழகுக்குடலாகையாலே. “ அலைத்தபேழ்வாய் வாளெயிறு ”

(க) “ ஆத்மாநம் மாதஷம் மந்யே ”

றோர் கொளியாய் " எய்ததேபெய்வாய் வானெயிற்றோர் கோளரியாய் " என்று இவ்வவ
 றாத்திற்கு எய்த கொன்றமெயல்நாம் அழகுக் குடலாகவிதே சொல்லுவது. "சேயம்"
 றத்தக - பவிற்பெய்ந்தபடி. "தேவாநிசுதுர்வித ஜாதியில் ஒன்றாலும் படக்கடலே
 னல்லென்" என்று அவன் கொண்டவாத்துக்கு விசோதமற அழியச்செய்கைக்காகவிதே
 இவ்வவதாபாசகென்புற்று. (3) "நவஸூரபக்த நஃஜுபுவாலி ஹஸூரபக்த நஃஜுபுவா"
 என்பதப்பதே அப்போது அவதரித்தது. ஆகையாலே கேவலம் விஜயமென்றாலும்
 வானிற்பெய்ந்துமிடம் அந்தத்தரித்தபாய் வரும். "ஆய்" என்றெறிது - இப்படி
 இவ்வெய்தவையும் செர்த்துக்கொண்டு வந்தவிடத்தில் சேராச்சேர்த்தியா யிருக்கையான்
 னிக்கே. சேர்ப்பாலும் கண்டசர்க்கரையும் சேர்த்தாற்போலே ஒன்றுக்கொன்று சலாவஹ
 யாச்சேர்த்தி, அதுபவிப்பார்க்கு அப்பந்தபோக்ய மாயிருக்கையாலே. "அழகியான்
 தானேபடியுளவன்றே" என்றாரிதே திருமழிசைபாழ்வார். அங்காத்தவாயும் மொருத்த
 முகமூர் கா மயக்கொண்டவுதமும் குத்தமுறுக்கினையையும் அந்நின்ற அட்ட ஹாஸமுபபிநு
 க்கிற விருப்பிதே இவர்க்கு அழகிதாய்க் தோற்றுமிதது. ஆச்சரிதவிதே நிரைநாந்த
 யாகக்கொண்ட வடிவாகையாலே, அவ்வடிவும் அநிலுண்டான வ்யாபாங்களுமெல்லாம்,
 பசவர்க்கு நன்குநாந முடையவர்களுக்கு அழகுக்குடலாய்த் தோற்றுமிதே. எல்லையில்லாத்
 தூவியையு மவுணியையும். எல்லையில்லாத பரப்பையுடைய பூமிபையும, எல்லையில்லாத
 பெருந்தாய்க்கு முடையது ஹிரண்யாஸுரனையும். பூமிக்கு எல்லையில்லாமையாவது -
 த்ரிபங்களுர் நமுக்கங்களுர் போலன்றிக்கே, எல்லாம் தன்னுள்ளேயாப்படி பந்தாசந்
 தோடி மித்திரிபையாபிருக்கை. ஹிரண்யனுடைய தபஸ்ஸுக்கு எல்லையில்லாமையாவது -
 இவன்கொண்டவாம் தோன்றே அவநி காணவொண்ணுதபடியிருக்கை. இடந்தான். திரு
 வெயிற்றாலும் திருவகிராலும் இடக்கவன். திருவெயிற்றாலே பூமிபைய யிடக்கையாவது -
 அண்டமித்திரிபின்னும் ஒட்டிவிதித்திருக்கை. திருவகிராலே ஹிரண்யகோபிடக்கையா
 வது - "பொன்னன் பாய்பூண்டெஞ்சிடத்து" என்கிறபடியே - தேவர்களுடைய வாயை
 த்தாலே பூண்டடித்திருக்கிற மாந்தை, அகவாயில் சத்தம் குறிக்கொண்டு "இவ்வையாபுரி
 பெருகிரில் மும்மைபெரிது" என்கிறபடியே எங்கும் பெருநூற்படியாக "பிவ்னெழனிப்
 குட்டம்" என்னும்படி திருவிளவாக்குகை. ஆக, ஹிரண்யாகதாபுரம் ஹிரண்யாகதாபுர
 ப்ரணாயிசியான பூமிப்பிராட்டிக்கும் பத்தானு ப்ரஹ்லாதனுக்கும் வந்த ஆயத்துக்களை,
 இரண்டவதாபாய் வந்து போக்கிபடி சொல்லிற்று. ஸ்ரீவாஹபாய் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்
 டிக்குப் பன்னினை சக்திநான், அல்லாத சக்திநங்கள் போலன்றிக்கே முக்யான சக்திந
 மிதே எல்லார்க்குமேல. ஸ்ரீபூமிதம்மாய் ப்ரஹ்லாதனுக்கும் பன்னினை சக்திநாயும்,
 எல்லார்க்கும் கண்டு தெளியலாம்படி யிருக்குமிதே. ஊர். இப்படி நிக்பாச்சரிதையான
 பிராட்டியோடு இன்று ஆச்சரித்த ப்ரஹ்லாதனோடு வாசியுற தன்னை அழியவாழ்வந்து
 சகித்தவன், பின்புள்ளனாயும் சகித்தகைக்காகவந்து வாஸப்பன்னுதிற தோம்.

எல்லியம்போதிருந் சிறைவண்டு எம்பெருமான் குணம்பாடி. "அவகாஸலிவாண்டுக
 ளாயிரகாமஞ்சொல்லி, சிவநாளைப்பாடும்" என்றாரே அங்கே; இங்கே இப்படி யருளிந்
 செப்குறார். இத்தால்- இவ்யதேசங்களில் வர்த்திக்கும் வன்மிகுநானை, காலாறுமுண்ட
 மாக, பன்களிலே, பகவத்துணங்களை, நியமேச பாடிப்படி கொல்லுகிற வன்மிகுநானை

ன் குணம்பாடி. ஸர்வஸ்வாமியான பெரிபபெருமானுடைய, சிழ்ச்சொன்ன ஆச்சரிதரகூஷ்
ங்கனா லுண்டான திவ்யகுணங்களைப் பரிதிப் பரகாஷத்தாலே பாடி. மல்லிகை வெண்சங்
தும். மல்லிகைப்பூவாகித் வெள்ளிய சங்கை ஊதாநிற்கும். அதாவது-ஸாயங்கால புஷ்ப
ான மல்லிகையினுடைய பூவை அது இருந்து ஊதம்போது, அந்தப்பூவானது அலரு
துக்கு முன்பு தலைகுவிர்த்து மேல்பருந்து காம்படிநென்று வெளுத்த நிறத்தையுடைத்
ப சங்குபோலே யிருக்கையாலே, வெள்ளிய சங்கை இருந்து ஊதுமாபோலே யிருக்கு
யத்து. அததைப்பற்ற இப்படி யருளிச்செய்கிறார். மதிளரங்க மென்பதுவே. இப்படி
ருந்துள்ள சொலிச்சிறப்பையுடைத்தாய் அரணுகப்போரும்படியான திருமதினையுடைத்
யிருக்கிற திருவரங்கமென்பதுவே. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அநேக தர்ஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்லவேண்டுமடியான
கீரஹ வைலகூஷ்யத்தை யுடையனாய் ஆச்சரித வ்யாமுகத்தனாவன் வர்த்திக்கிற தேச
துவென்கிறார்.

மு.—குன்றோ கோழுமுகில்போற் குவளைகள்போற் குரைகடல்போல்
நின்றோ கணமாயில்போல் நிறமுடைய நெமோலுர்
குன்றோ பொழில்நுழைந்து கோடியிடையார் முலையணவி
மன்றோ தென்றலுலா மதிளரங்க மென்பதுவே கூ.

பதவுரை.

தன்மால்— தென்றல் காற்றானது
நன்று— மலயபர்வதத்தினுள்ள
பொழிலு— பொழில்லகரினிடையிலே
நுழைந்து— நுழைந்து
காடி— வளர்க்குகொடிபோன்ற
இடையார்— இடையையுடையாரான ஸ்திரீ
கருடைய
முலை— கலவைச்சார்தணிந்த முலைகளை
அணவி— ஸ்பர்சித்தா
ன்னாடு— நாற்சந்திகளினுடே
லா— உலாவா நின்னுள்ளதாய்
திள்— மதிளர்களையுடைய துமான
அரங்கம் என்பது—
கொழு— கழுத்தே கட்டளையாக நீரைப்
பருகின

முகில்போல்— மேகம்போன்ற குளிர்ந்தி
யையுடையனாய்
குவளைகள் போல்— கருநெய்தல்போன்ற
பளபளப்பையுடையனாய்
குரை— கோஷியா நின்னுள்ள
கடல்போல்— கடல்போன்ற காம்பீர்யத்
தையுடையனாய்
நின்று ஆடு— களிப்பாலேசின்று ஆடா
நின்னுள்ள
கணம் மயில் போல்— மயில்திரள்போன்ற
புகரையுடையனாய்
நிறம் உடைய— அழகையுடையதுமான
நெடுமால்— ஆச்சரிதவ்யாமுகத்தனா எம்
பெருமான் வர்த்திக்கிற
ஊர்— தேசமாம்.

தன்று ஆடு— மலையினுச்சியிலே சார்ந்த
வ்யா. குன்றோ கோழுமுகில்போல். கழுத்தே கட்டளையாக நீரைமுகந்து, போகமா
டாத மலையின் உச்சியிலேசார்ந்தமேகம்போலேயும். குவளைகள்போல். கண்ணுலையாக

மைக்கு கொஷிக்கிற கடல்போலேயும். கின்றுகணையில்போல். வைத்தகண் வாங்கவா
 ன்ணுமைக்கு ஹர்ஷத்தாலே நின்று ஆடகின் றுள்ள மயில்திரள் போலேயும். நிறமுடைய.
 வடிவமுடையது. நிறம்- அழகு. அன்றிக் கே, திருமேனி சிறத்தன்னை யே சொல்லிற்றான
 போது, கண்டகண் மயிர்க்குச்சிவிற்ப்படியான குளிர்ந்திரு-க் கொண்டெழுந்த காளமேக
 த்தின் நிறத்தையும், நெய்ப்புக்கு-குவளைப்பூவின் நிறத்தையும், இருட்டுக்கு-கடவின் நிறத்
 தையும், புகர்ப்புக்கு - மயில் கழுத்தின் நிறத்தையும் தர்ஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிற
 நென்று நியமித்துக்கொள்ளவேணும். ஒன்றே உபமானமாகப் பொருவதல்லாமையாலே
 அங்குமிங்கும் கதிர்ப்பெறுக்கச் சொல்லுகிறார். நெமோலுர். (சு) “ ஊது நாடி ” என்கிற
 படியே-இவ்வடிவத்தை ஆசிரிதர்க்கு முற்றாட்டாகக்கொடுக்கும் நிரந்தரப் வ்யாமோஹத்தை
 யுடையவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம்.

குன்றிப்பாதி. “ தென்னன்பொதியில் செழும் சந்தின்னதானேந்து ” என்கிறப
 டியே மலபார்வத்தில் சந்தர வர்க்கு வ்களையுடைய பொழில்சுருடே துழைந்து அங்குந்
 டான பூங்கனின் தானுகளை அனைந்து அரிமிதிபான பரிமாந்ததைக் கொடுத்துகொண்டு டோ
 ந்து. கொடியிடையார் முலையணவி. நேர்மைக்கும் துடங்குதலுக்கும் கொடிபோலையிருந்
 தும் இடையையுடையான ஸ்திரீகளுடைய சந்தர குங்குமா த்பலங்கார யுக்தமான முலைகளை
 ஸ்பர்சித்து அங்குண்டான பரிமாந்தையும் அனைந்துகொண்டு போந்து. மண்ணுதேன்றவ்வுலா.
 அது கைபுருந்த கர்வத்தாலே வெனிகிடைத்திலே புறப்பட்டு மன்ருகனினுடே நென்றா
 னது உலாவா நிற்கும். மதிளரங்கமென்பதுவே. இப்படி தென்றலுலாவுவதுமாய் அரணு
 கப் போரும் மதினையுடைத்தானதுமான அரங்கமென்பதுவே.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரியபெருமானோ யேத்துமவர்கள்
 விஷயத்தில் தமக்குண்டான சேஷந்வப்பதிபத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—பருவாங்க ளவைபற்றிப் படையாலித் தேழுந்தானேச்
 செருவரங்கப் பொருதழித்த திருவாளன் றிருப்பதிமேல்
 திருவரங்கத் தமிழ்மலை விட்டுசித்தன் விரித்தனகொண்டு
 இருவரங்க மொித்தானே யேத்தவல்லா டடியோமே. டி.

பதவுரை.

பரு— பெரிய
 வரங்கள் அவை பற்றி-ப் பற்றாதுகள் கொடு
 த்த வரங்களை பலமாகக்கொண்டு
 டை ஆவித்து எழுந்தானே-புத்தவிஷயமா
 க கர்வித்துக் கிளர்ந்துவந்த ராவணனை
 ரு— யுத்தத்திலே
 டங்க— அவனபரிமாநமெல்லாமழியும்படி

பொருது— போர்செய்து
 அழித்த அழித்துப்பொகட்ட
 திரு ஆளன்—விரபுரிபையுடையவனுடைய
 திரு பதி மேல்-திருப்பதிவிஷயமாக
 விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார் [யாய்
 விரித்தன—விஸ்தரித்து அருளிச்செய்தவை
 திரு அரங்கம்- பாட்டுத்தோறும் ‘ திருவர
 ங்கம்’ என்கிற திருநாமத்தைபுடைத்தாய்

இருவர்— மதுகைடபர்களாகிற இருவருடைய
அங்கம்— சரீரத்தை

வத்த வல்லார்— துதிக்க வல்லவர்களுக்கு
அடியோம்— நாங்கள் சேஷபுகர்.

வ்யா. பருவரங்களைவைப்பற்றி. ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கலிலே பெற்ற பெரியவரங்களான
வற்றைத் தனக்கு பலமாகப்பிடித்து. படையாலித்தெழுந்தானே. “ தான் போலுமேன்மெழுந்
தான் ” இப்பாதிப்படியே தன்னைப்போரப்பொலிய நினைத்து, புத்தவிஷயமாக கர்வித்துக்
கொள்ளுவந்த ராவணனை. சேருவரங்கப் பொருதழித்த. புத்தத்திலே அவனுடைய அபி
மானமெல்லாமழியுட்படி பொருது முடித்துப் போகட்ட. திருவாளன் திருப்பதிமேல். வீர
முநியையுடையவன் திருப்பதிவிஷயமாக. தேசிகரான பெருமானைச் சொன்னதெல்லாம் உப
ஸர்ஜனகோடியிலேயாய், அந்தேசமேமாய்த்து இத்திருமொழிக்கு விஷயம். திருவரங்கத்தமிழ்
மாலையிப்பாதி. பாட்டுத்தோலும் திருவரங்கமென்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தான தமிழ்ச்
தொடையாக, பெரியாழ்வார் விஸ்தரேண வருளிச்செய்த இப்பத்தைபுல்கொண்டு. இருவரங்க
மெரித்தானே. மதுகைடபர்களாகிற இருவருடைய சரீரத்தையும் திருவனந்தாழ்வானுடைய
ச்வாலோஷணத்தாலே தகத்தமாக்கிப் போகட்டவனை. “ காய்த்திருமொழிமற்றிக் கதிரிலகுமா
மணிகள், ஏய்த்தபணக்கதிர்பேல் வெவ்வுயிர்ப்ப, வாய்த்த, மதுகைடபரும் வயிதுருகிமாண்
டார் ” என்னக்கடவதிறே. ஏத்தவல்லாடியோமே. இத்திருமொழியைக்கொண்டு, இப்படி
விரோதிநிரஸநிலரான பெரியபெருமானே, வாய்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறும்படி. ஏத்தவல்
லவர்களுக்கு அடியராயுள்ளவர்கள் நாங்கனென்று தம்முடைய ஸம்பந்திகளையும் கூட்டிக்
கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். இத்தால் இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரிய பெருமானே
யேத்துமவர்கள் விஷயத்தில் தமக்குண்டான ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை யருளிச்செய்
தாராய்த்து.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—மாதவப் பிறப்பு மருமகன் கூன் பெருங் கீழ்
கோழு வல்லெயிற்று குன்று பரு மரவடி.

—(0)—

ஆதிருமொழி-௩௭-க்கு, பாட்டு-௪௦௯.

நான்காம்பத்து - ஒன்பதாந்திருமொழி - மரவடியை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழில் திருமொழியிலே-கர்ஷணவதாரகுண சேஷடிதங்களும் ராமாவதாரகுண
சேஷடிதங்களும் அவதாரந்தரகுணசேஷடிதங்களு மெல்லாம் பெரிய பெருமாள் பக்கலி
லே ப்ரகாசிக்கையாலே அவற்றையடைபத் தனித்தனியே பேசி யதுபவியாரின்றுகொண்டு,

த்திக்கிற திவ்யதேசமான திருவரங்கம் திருப்பதியினுடைய வைபவத்தை பஹுமுகமாகப் பேசியதுபவத்தார்; இப்படியதுபவித்திருக்கச்செய்தேயும் இவ்வளவில் தமக்கு பரப்பி பிறவாமையாலே பீளவும் ததுபவவிஷயாறுபவதத்பராய், முன்பு அதுபவித்தபரகாமன்றியே முகபேதேந பெரிய பெருமாளுடைய திவ்யதேசத்தித ரவத்திதேசத்தித அப்பாசுரேண அதுபவித்து வித்தராகா நின்றுகொண்டு ததவம்பத்திதயா பாடப்பாப்பமான திருவரங்கம் திருப்பதியினுடைய வைபவ விசேஷங்களைப்பும், முன்பு உத்தமான பாகாரமன்றிக்கீச பாகாரத்தேண பேசியதுபவித்து பரிதாய்ச் செல்லுகிறார்- இத்திருமொழியில். ... *

அ. முதற்பாட்டு. மீண்டு எழுந்தருளுமதுக்கு விசுவாஸமாக ஸ்ரீபாதாழ்வானுக்குத் திருவடிகிலைகளைக் கொடுத்துப்போய், தேவர்களுக்கு விரோதமான சாவணத்தினை நிரஸித்து மீண்டுவந்து லோகத்தைபாண்டருளினவன் வந்ததிக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—மரவடியைத்தம்பிக்கு வான்பணயம் வைத்துப்போய் வாணோர்வாழச்

செருவுடையதிசைக்கருமர் திருத்திவந்துலகாண்ட திருமால்கோயில்

திருவடிதன்றிருவுருவுந் திருமங்கைமலர்க்கண்ணுங் காட்டினின்று

உருவுடையமலர்நீலங் காற்றாட்டவோசலிக்கு மொளியரங்கமே. க.

பதவுரை.

உரு உடைய— அழகையுடைய

நீலம் மலர்— கருநெய்தல் மலரானது

திரு அடிதன்— பெரிய பெருமாளுடைய

திரு— அழகிய

உருவும்— திருமேனி நிறத்தையும்

திருமங்கை— பெரிய பிராட்டியாருடைய

மலர்— விகலிதமான

கண்ணும்— திருக்கண்களின் நிறத்தையும்

காட்டி நின்று— பரகாசிப்பித்து நின்றதாய்

காற்று ஆட்ட— காற்று அசைக்க

ஓசலிக்கும்— அசையா நின்றுள்ள

ஒளி— ஒளியையுடைத்தான

அரங்கம்— திருவரங்கமானது;-

தம்பிக்கு — (சித்தகூடத்தில் பரபந்தி

பண்ணின்) தம்பியான ஸ்ரீபாதாழ்

வானுக்கு

மாம் அடியை— திருவடி நிலைகளை

வான்பணயம் வைத்து — மீண்டுமேழுந்தரு

வாணோர்— ராசசூலரால் நஷ்டப்பட்ட தேசம்
ரதர்

வாழ— அலைச்சலற்று வாழும்படியாக

போய்— சித்தகூடத்தினின்றும் அன்றாடம்
கேட்பாய்

செரு உடைய— யுத்தம்செய்கைக்கு இடம்
பிறந்த

திசை— தசுதினாதிக்கிலே சென்று

கருமம் திருத்தி— சாவணத்தினை நிரஸி
த்து விடிகண்ணாழ்வானை ராஜ்யாபிஷேகம்

பண்ணிவைந்து

வந்து— பிராட்டியோடேகூட திருவயோ
த்பைக்கு எழுந்தருளி

உலகு— லோகத்தை

ஆண்ட— ஆண்டருளின

திரு மால்— ஸ்ரீயப்பதியாகிற

கோ— எம்பெருமானுக்கு

லேபாதல்; அப்படியாதல். “அரங்கமே” என்கிறதிடத்தில், ஏதாசம் - அவதாரண வாசகமாய், ஸ்த்தலாந்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறதாதல்; ஈற்றசையாதல்.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. புருஷகாசபூதையான பிராட்டி தானே சிதகுரைக்கிலும் அவளோடே மறுதலைத்துவின்று ஆச்சரிதரை ரக்ஷித்தருளும் பெரியபெருமான் குணத்தை யருளிச்செய்து, இப்படி யிருக்கிற விவர்க்கொழிப வேறொருவர்க்காளாவரோ வென்கிறார்.

மூ.—தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமேல்
என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாசேல் நன்றுசெய்தாசென்பர்போலும்
மன்னுடையவிட்டணற்காய் மதிளிலங்கைத்திசைநோக்கி மலர்க்கண்ணவைத்த
என்னுடையதிருவரங்கர்க்கன்றிபு மற்றொருவர்க்காளாவரோ. உ.

பதவுரை.

தாமரையார் ஆகிலும் - புருஷகாசபூதையான
பிராட்டியாரோபாகிலும்
தன் அடியார் திறத்தகத்து- தனக்கு அடி-
மைப்பட்டவர் விஷயத்திலே

[தனக்கு - எம்பெருமானுக்கு]

சிதகு- அவர்கள் குற்றங்களை
உரைக்கும் ஏல்- கணக்கிட்டுச் சொல்லத்
தொடங்கினுளோயாகில்

என் அடியார்- ‘எனக்கு சேஷபூதரான
வர்கள்

அது- போர்சொல்லவுங் கூடக் கூசவேண்
டெம்படியான அக்குற்றங்களை

செய்யார்- செய்யமாட்டார்கள்’

செய்தார் ஏல்- (பொறுக்கைக்கு எம்பெ
ருமானுண்டு என்னும் நினைவாலே,
பரமாத்மகரச்) செய்தார்களே
யாகிலும்

நன்று செய்தார்- அவைநற்றங்கிலுர்;
[அவை எனக்கு போக்பங்குகளே என்றபடி.]
என்பர் போலும்- என்றாற்போலே சில
உதாரணீகோத்திகளை அவளோடே மறு
தலைத்து வாய்திறந்து சொல்லுவராய்
மன் உடைய- செல்வம்மாறாத
விபிடணற்காய் - ஸ்ரீவிபிஷணஸ்வரூ
புக்காக

மதிள்- மதிளையுடைத்தான
இலங்கை திசை நோக்கி-இலங்கை முகமாக
மலர் கண் வைத்த - குளிர்ந்தகண்களும்
தூணுமாய்ப் பார்விக்கொண்டருளுவனாய்
என்னுடைய- எனக்கு ஸ்வாமியான
திரு அரங்கர்க்கு அன்றியும் - பெரிய பெ
ருமானை யொழிப
மற்று ஒருவர்க்கு- வேறொருவருக்கு
ஆள் ஆவரோ- அடிமை செய்வரோ?

வ்யா. தன்னடியாரித்யாதி. பிராட்டி. சிதகுரைத்தாலும் “குணத்தைத் தொஷ்டமாக
பாரித்தாயோ” என்றிதே அவன் பாசரம். பெரிய பெருமானுடைய ஆச்சரிதபகஷ்டாதா
திசயஞ் சொல்லுகிறது. இருவரும் இசைவி ஆச்சரிதரை நோக்கும்படி சொல்லுகிறது. “என்
னடியா ரதுசெய்யார்” என்பதிலும், “சிதகுரைக்கும்” என்கிறிதே உத்தேசம்;—
கைக்கொள்ளுகைக்குச் சொல்லும் வார்த்தைபோலன்றிதே கைவிடாமெக்குச் சொல்லும்
வார்த்தை. “அடியார்” என்று - ஸ்வாதத்தர்யநிவர்த்தி; “தன்னடியார்” என்று - அந்
யசேஷத்து நிவர்த்தி. “அடியார்” என்பது - சேஷியும் உபாயமும் உபோயமும் தானாகப்

பற்றினவர்களை. “ அடியார் ” என்று நிரூபகம்-இவர்களுக்கு; சூல சரண கோந்தாதிகள் நிரூபகம் மற்றையார்க்கு. ஓளபாதிமுமூர்ப் அநித்பமுமாயிருக்கும். அதும்; நிரூபாதிகமுமாய் நிரூபமாயிருக்கும் இது, “ பலசதுப்பீதமார் ” என்று நிரூபகம் அவர்களுக்கு; “ திருநாரணன் தொண்டர் ” என்றிறே இவர்களுக்கு நிரூபகம். ஒரு மதுநம் செஷியா னால் “ தம்மடியார் ” என்னலெண்டா வேலென்னின்; “ தன் ” என்கிறதுக்குள்ளே, தானும் அந்தர்ப்பூதையாகையாலே, அவன் ஸ்வரூபரூபகனாவிபுதி யித்தனைபும் இவன் தோயல் வாசியிறே பென்னுதல்; “ அடியார் ” என்பதுக்குள்ளே அடிமையில் அந்தர்ப்பாவம் தனக்கு முண்டாகையாலே பென்னுதல்; இத்தால் - நாரகோடிகடிதைபென்கை. (சு) “ தீ-சூ-மூ-யெ-ரு ” என்றும் “ உகந்ததோழன் ” என்றும் அவன் தீனாவாகையாலே அவன்முன்னே “ நம்மடியார் ” என்னமாட்டானே, தானும் (உ) “ தீ-சூ-மூ-யெ-ரு ” என்றானே, அந்தாலேபென்னுதல். “ அடியார் ” என்கிற பஹுவுசகம்-ஊர் இரண்டிட்டவாறே அடியாரு மிரண்டிட்டதே. “ மேலாத்தேவர்களும் கீழ்க்கீதவரும் ” என்று - இங்கிலத்தேவர்களிடையே ராகவிதே சிதகுரைப்பது. * அருள்புரிந்த சிந்தை அடியார் மேல்வைத்துப் பொருள்தெரிந்து காண்குற்றவப்போது இருள் தெரிந்துகோக்கின் அடியார்களிடையே இது. திறத்தகத்து - அவர்விஷயமாக. தாமனாயனாசிலும்-பெரிய பிராட்டியாரேயாகிலும். அபிசர்ப்தம்-ஆசிரிதன்சிலைதம் பொறுக்கமாட்டாத மார்த்தவபாழ்; “ தன்னடியார் ” என்னும்படி. காட்டிக்கொடுக்கையாலும் சொல்லக்கூடாது. வெநீரைக் குளிர்தீ யாக்குவதற்கையல்லது தான்சுடக்கூடாதிறே; அப்படியே இவன் சிதகுரைக்கக்கூடுமோ. “ தன்னுதத்திருமங்கை தன்செய்சீர்மார்வன் ” என்று - தான் ஸத்தையிதவகிறே அவன் நுபனிப்பது; இப்படி ஸத்தையெனும்படியான பொகத்திலே புருஷகாரமாய்போது தெளிவுண்டாகவேணும்; அப்போது ப்ரணாயிதவத்துக்கு நமஸ்காரமிதே. ஆனால் புருஷகாரமும் போகமும் சேரும்படி. பென்னென்னில்; இவனைப்போலே அவன்றானும் “ பித்தர் பனிமலர்மேற் பாவைக்கு ” என்று-இவன் விஷயத்தில் ப்ரேமம்கனத்திருக்கும். இருவர்க்கு முண்டான ப்ரேமம் இவர்கள் பாகசுத்திலே தெரியுமிதே. (ரு) “ உஜீ-யெ-ரு-ஷ-ண-உ-பி ” என்னும் ஒருதலை; “ இறையும்-அகலவில்லை ” என்னும் ஒருதலை. அவன் வைச்வரூப்யமெல்லாங்கொண்டு இவனைய நுபனிக்க விழிந்தாலும், தன் குணரூப சேஷடிதங்களாலே சூமிழிநீருண்ணப்பண்ணும்; இவ்வறுபவ ஜீவிதப்பிச்சுக்குப் போக்குவீடாக “ உனக்குன்செய்கேன் ” என்று ஒன்று கொடுத்தல்லது தரிக்கமாட்டாதவனவிலே, “ நாம் இவன்பக்கவிலே ஒன்று கொள்ளாதபோது இவன் முடியும் ” என்று பார்த்து, அவன் “ உனக்குவெண்ணெவெதன்? ” என்றவனவிலே, “ கோதந சபாநத்தைப் பொறுக்கவேணும் ” என்ன; தன் ஸ்வாதந்தர்ப்பத்தையும் இவர்கள் அபராதத்தையும் சான்ற மார்பாகையையும் மறிந்து “ பொறுத்தேன் ” என்ன; “ இவன் பொறுத்தது நமக்காகவோ, இவர்களுக்காகவோ, தன் போகத்துக்காகவோ ” என்று ஆராய்கைக்காகச் சிதகுரைக்கத் தொடங்கினாகில்; “ என்னடியாரதுசெய்யார் ” என்னும் அவன்; நீ சிதகுரைக்கக் கூடாதாப்போலே அவர்கள் செய்யவுங்கூடாது, “ ஸாக்ஷியுண்டு ” என்னிலும் அவர்கள் செய்யக்கூடாது, உன் ப்ரமமாயித்தனை. என்னடியாரதுசெய்யார். ஸ்வாதந்தாரும் அந்யசேஷபுதரும் செய்யுமத்தை என்னடியாரும் செய்வார்களோ, “ செய்தார்கள் ” என்று

நின்னாநனசெய் சிசுபாலன் ” என்றும்போலேயும், “ இவள் சிதகுரைக்கும் ” என்றும்போலேயும், ஈசுவரனும் “ அதுசெய்யார் ” என்று அதின் பேர்சொல்லக் கூசினபடி. செய்தாசேல் நன்றசெய்தார். “ நாமுண்டு ” என்றும், “ ஒருப்ரமானமுண்டு ” என்றும், “ நாம் பொறுப்போம் ” என்றும் நினைத்துச் செய்தார்களாகில் அழகிதாசுச்செய்தார்கள். ஒருதர்மாதர்மமும் பரலோகமும்மில்லை” என்றுசெய்தார்களன்றே. “ப்ரமாதிகத்துக்கு நாமுளோம்” என்றன்றேசெய்தது. அதாவது- மடலெடுக்கையும், காமன்காலிலே விழும்கையும். [“செய்யும் கிரிசைகள் ” இத்யாதி.] என்பர். “ நாம்நெஞ்சாலே பொறுத்து இவளுக்கு முகம் கொடுத்துக்கேட்கில் இவள் இன்னமும் குறைசொல்லக்கூடும் ” என்று, வாய்திறந்தருளிச் செய்வர். போலும். “ ஒங்காண், போ ” என்றும்போலே உதாஸீநாகி.

மன்னுடைய விபீடணர்க்காய். கீழ் அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை முதலிக்கிறார். ஐச்வர்யம்மாறாத விபீஷணர்க்காக. பிராட்டியையும் விட்டுப் பற்றவேண்டுமபடியான மஹாராஜரையும் விட்டு, “ விபீடணற்கு வேறாக நல்லாணை ” என்றும்படியிதே விபீஷணபகூடபாதம். ஆகையாலே சேர்க்கைக்கிடான பாசாக்கேட்குமித்தனை யொழிய பிரிப்பார்பாசுரங் கேளா னென்கிறது. “ குற்றமுண்டு ” என்ற மஹாராஜரையும், “ குற்றமில்லை ” என்ற திருவடிகளைப்பெருமானையும் பூர்வபகூடமாக்கி, “குற்றமுண்டு, நான்கைக்கொள்ளக்கடவேன் ” என்றாரிதே பெருமாள். “ சிதகுரைக்கும் ” என்றது மஹாராஜர் கோடி; “ என்னடியார் அதுசெய்யார் ” என்றது திருவடி. இளையபெருமாள்கோடி. சிதகுரைக்கை புருஷகாரகர்த்தயம்; “ அடியார் அதுசெய்யார் ” என்றது சரணாகத கர்த்தயம்; “ நன்றுசெய்தார் ” என்றது சரணாய கர்த்தயம். மதிளிசலங்கைத் திசைநோக்கி. விபீஷணனையும் லங்கையையும் மதினையும் அத்திக்கையையும் நோக்கியிதே கண்வளர்ந்தருளுகிறது. மலர்க்கணன். பெரியபெருமாள் திருக்கண்கள் ஆச்சரிதரைக்கண்டவாதே மலர்ந்தபடி. மலர்க்கணன். *கரியவாகிப் புடைபாந்து மிளிர்ந்தது செவ்வரியோடி நீண்டதிறை திருப்பாணுற்றவரைக் கண்டவாதே. என்னுடைய திருவரங்கர்க்கு. இச்செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கு எழுதிக்கொடுக்கிறார். மற்றொருவர்க்காளாவரே. “ மற்றென்றினைக்காண ” என்கிறபடியே பெரியபெருமாளையொழிய வேறொருதர்க்கு ஆளாவரோ. ஆகையாலே, சிதகுரைத்தார் ஸ்ரீரங்கநாயகியாரும் “ நன்று செய்தார் ” என்று மன்றாடினார் பெரியபெருமானாயிருந்ததிறை. *அன்றைதந்தையும் தராயுமாவார்-திருவரங்கத்துள்ளொங்கு மொவியுளார்தாமையிதே. ஆளாவரே. “ ஆட்கொள்வானமருமூரணியரங்கம் ” என்று ஆட்கொள்வார் பெரிய பெருமானிறை. “ அணியார்பொழில் குழி அரங்கநகரப்பா. ” ௨.

அ. மூன்றும்பாட்டு. விரோதிரிசைநசிலனாய், அடியாரானவர்களை புரதாவர்த்தி யில்லாதபடி பரமபதத்திலே கொடுபோய் வைத்து அடிமைகொள்ளுமவன் வர்த்திக்கிற தேவசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—கருளுடைய பொழின்மருதுங் கதக்களிறும் பிலம்பனையுங் கடியுமாவும்

கருள் உடைய— அகவாயில், ‘இவனை
நலியவேணும்’ என்கிற சிற்றத்தை
புடைத்தாய்
பொழில்— (பார்த்தவர்கள் மதியங்கும்
படி) புறம்பில் சோலைசெய்து நிற்கிற
மருதம்— இரட்டை மருதமரங்களையும்
கதம்— மிக்ககோபத்தாலே எதிர்த்துவந்த
களிறும்— குவலயாபீடத்தையும்
பிலம்பனையும்— ப்ரலம் பாஸுரனையும்
கடிய— மஹாக்ரமான்
மாவும்— கேசியாகிற அஸுரனையும்
உருள் உடைய— உருண்டு வந்த
சகடரையும்— சகடாஸுரனையும்
மல்லரையும்— சானூர (முஷ்டிகர்களாகிற
மல்லர்களையும்
உடையவிட்டு— சிந்நபிந்நமாக்கி
ஒசை கேட்டான்— அவற்றை நிரஸித்த ப்ர
காரங்களை அறிவுடையார் ஸ்தோத்ரம்
பண்ணும் ப்ரஸித்தியைக் கேட்டவன்

அடியவன்— சேஷபுத்திரன்
இருள்— அந்தகாரத்தை
அகற்றும்— நீக்கா நின்றான்வனும்
எதி— விசகின்று [த்பனுடைய
கதிரோன்— கிரணங்களையுடையனான ஆதி
மண்டலத்தூதி— மண்டலத்தூதி கொண்
டுபோய்
ஏற்றி வைத்து— பரமபதத்திலே நித்யஸூ
ரிகளோடு கூடவைத்து
ஏலரி வாங்கி— தன்னுடைய உபாயபாவ
த்தை நிவர்த்திப்பித்து
அருள் கொடுத்திட்டு— (மறுபடி மீளா
மைக்கும் கைங்கர்யலாபத்துக்கு முறுப்
பாக) தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தை
இவர்களுக்குக் கொடுத்து
ஆட்கொள்வான்— அடிமைகொள்ளுமவன்
அமரும்— அமர்ந்துவாழ்ந்திருக்கிற
ஊர்— ஊராவது
அணி அரங்கம்.

வ்யா. கருளுடைய பொழில்மருதம். “கருள்” என்று - கறுப்பாய், அத்தாலே
சிற்றத்தைச் சொல்லுகிறது. “கறுப்பும் சிவப்பும் வெளுரிப்பொருள்” என்னக் கட
வதிறே. அகவாயில் “இவனை நலியவேணும்” என்னும் சிற்றத்தையுடைத்தாய், புறம்பு
ஆகர்ஷகமாம்படி சோலைசெய்துநின்ற யமனார்ஜுநங்களையும். கதக்களிறும். மதகரமான
தால்யங்களைத் தீற்றிப்பிச்சேற்றி நிறுத்துகையாலே அதிகுபிகமாய்வந்த குவலயாபீடத்
தையும். பிலம்பனையும். நம்பிமுத்தபிரானும்தானும் இடைப் பிள்ளைகளோடேகூடி விளை
யாடா நிற்கச்செய்தே அவர்களுக்குள்ளே ஒருவனுய்க் கலந்துவந்து தன்னோடொக்க விளை
யாடி நலியநினைத்த ப்ரலம்பாஸுரனையும். கடியமாவும். (சு) யுஷ்டி தா லெஸுரேஹாந டி 6”
என்கிறபடியே ஸ்ரீபரந்தரானந்தனுக்குப் போகிறவழியிலே நலிகைக்காக அநிக்ரமாய்
வாயை அங்காந்து கொண்டுவந்த கேசியாகிற அஸுரனையும். உருளுடைய சகடரையும்.
கண்வனரா நிற்கச்செய்தே நலிவதாக உருண்டுவந்த சகடாஸுரனையும். மல்லரையும்.
குவலயாபீடத்தினுடைய சங்கபங்கத்தைப்பண்ணி, ரங்கமயத்திலே வந்துபுகுந்த செரு
க்குக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் மேலிடுவந்த மல்லரையும். உடையவிட்டு. சிதிலராக்கி.
நிரஸந்நகர பேதமுண்டானாலும் நிரஸந்நமொத்திருக்கையாலே “உடையவிட்டு” என்று
ஒருசொல்லாலே யருளிச்செய்கிறார். “உடையவிட்டு” என்கையாலே - பசங்கல

ற்றை நிரஸித்த ப்ரகாரங்களைச் சொல்லி, விசேஷஜ்ஞர் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற ப்ரஸித்தி யைக் கேட்டான்.

மேலே - போஷப்ரதத்வமிதே சொல்லுகிறது. அதுதான் விரோதி நிரஸந பூர்வ கமாயிதேயிருப்பது. “அவித்யா கர்மவாஸநா ருசி ப்ரகர்தி ஸம்பந்தங்கள்” என்று - விரோதிகள்தான் அநேகமிதே. (க) “ஸவபூவாவெஷ்யோ லோக்ஷயிஷ்யாசி” என்று அவற்றையெல்லாம் ஏதோத்யோகேந நிரஸித்துப் பொகட்டிதே கொடுபோவது. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன விரோதிநிரஸமனுக்கு ஸஞ்சகம். இருளகற்று மெறிகதிரோன் மண்டலத் துடேற்றி. துமிரஹரமாய்க்கொண்டு வீசுகிற கிரணங்களை யுடையனான ஆதித்யனுடைய மண்டலத்துடே கொடுபோய் பரமபதத்திலேயேற்றி. ஆதித்ய மண்டலத்துடே; கொடு போய் என்றவிது - “அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே கொடுபோம்” என்னுமதுக்கு உபலக்ஷணம். “போம்வழியைத்தரும்” என்கிறபடியே - அங்குப்போய் அதுபவிக்கு மதுபவம் பரிச்சிந்தமென்னும்படியிதே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் அதுபவஸூகம். ஆகையாலே முற்றது இந்த சஸ்கந்தை அதுபவிப்பித்துக் கொண்டாப்த்து ப்ராப்ப்யபூமிபான பரமபதத்தில் ஏற்றுவது. வைத்து. “மாமணிமண்டபத் தந்தமில் பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை” என்கிறபடியே ஆரந்தமயமான திருமாமணி மண்டபத்திலே நிரதிரப ஆரந்தயுக்தராய்க் கொண்டு நித்யஸஞ்சிகளோடே கூடியிருக்கும்படிவைத்து. ஏணிவாங்கி. ஏணியாவது - ஏறுகைக்கு ஸாதகமாயுள்ளதிதே; அத்தை வாங்குகையாவது - இவர்கள் விஷயத்தில் தன்னுடைய உபாயபாவத்தை நிலர்த்திப்பிக்கை. ப்ராப்தியளவுமிதே உபாயமாகவேண்டுமது; மேல் உபேயமாயிருந்தே அதுபவிப்பிக்கு மித்தனையிதே. அருள்கொடுத்திட்டு. புராவர்த்த யபாவத்துக்கும், நித்யபகைங்கர்யலாபத்துக்கு முடலான தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தைய இவர்களுக்குக் கொடுத்து. அடியவரை. சேஷத்வமே நிரூபகமாகவிரூக்கிற இவர்களை. ஓளபா திகமான நிரூபகங்களெல்லாம் ஸம்ஸார தசையில்வந்து கழிந்துபோமவையிதே. ஆவிர்ப் பூதஸ்வரூபனுதல் சேஷத்வமே நிரூபகமாகவிரூகியிருப்பது. ஆட்கொள்வான். ஸ்வரூபாநுரூபமான வர்த்தி விசேஷத்தைத் கொள்ளுமவன். “அடியவரை யாட்கொள்வான்” என்கையாலே - ராஜபுத்தன் தலையிலே முடிபைவைக்குமாபோலே, சேஷபூதரான விவர்களுக்கு கைங்கர்ய ஸம்மராஜ்யத்தைக் கொடுக்கும்படி சொல்லுகிறது. அவற்றனக்கும் ஸ்வரூபவித்தி - ஆட்கொள்ளுகையாலேயிதே. இவன், அடிமைசெய்து ஸ்வரூபம்பெறும்; அவன், அடிமைகொண்டு ஸ்வரூபம்பெறும். சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபவித்தி கிருசித்தகார த்தாலே யானுற்போலே, சேஷிக்கு ஸ்வரூபவித்தி கிருசித்தகார ப்ரதிஸம்பந்திதையாலே யிதே. அமருமார். அப்படியெய்யுமவன், அதுக்கு உதாப்பாக சேதநரைத் திருத்தும்படி. நித்யவாஸம் பண்ணுகிறஜ்ஞர். அணியரங்கமே. “அணி” என்று - ஆபரணமாய், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான தேசமென்கை. அன்றிக்கே, “அணி” என்று - அழகாய், மாடங்களும் மானிகைகளும் திருமதிங்களும் திருக்கோபுரங்களும் திருச்சோலைகளும் முதலானவற்றோடேகூடி தர்சநீயமா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிற தாகவுமாம்.

“பின்னே திருநறையூரையரும்பட்டரும் ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணுகிற பின்னே ஸேவித்துக் கொண்டுபோனேன்; அல்லாதா ரெல்லாரும் கடுங்குதிரைபோலே வாராநிற்க, இவர்கள் திருக்

காண்டு வருகிற படியைக்கொண்டு, 'அல்லாதாரக்கும் இவர்களுக்கும் செயல் ஒத்திருக்க
இவர்களான வாசிதோற்ற விருந்தபடியென்! என்று இருக்கேன்காணும்' என்று நஞ்சியர்
ம்பிள்ளைக்கு அருளிச்செய்தார்" என்று ப்ரஸித்தமிறே. ப்ராப்யபூமியி லுள்ளவை
யல்லாம் விசேஷஜ்ஞரானவர்களுக்கு போக்பமாயிறே யிருப்பது.

அ. நான்காம்பாட்டு. ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலே * பதினாறுமாயிரவந்தேவிமார் பணி
செய்யவிருந்தவன் வந்ததிக்கிற தேசமிதுவென்கொள்க.

மூ.—பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்யத் துவரையென்னு
மதியுயகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர் மன்னுகோயில்
புதுநாண்மலர்க் கமல மெம்பெருமான் பொன்வயிற்றிற் பூவேபோல்வான்
பொதுநாயகம்பாவித் திறுமாந்து பொற்சாய்க்கும் புலவாங்கமே. ச.

பதவுரை.

பவரை என்னும் அதில்— ஸ்ரீநாரகை
யென்கிற திருப்படை வீட்டிலே
தினைய ஆம் ஆயி } கோபகந்திகைகளான
வர் தேவிமார் } பதினாறுமாயிரவர் தேவி
மாரானவர்கள்
ணி செய்ய— நித்யவைக்காயம் பண்ணா
பகர் ஆக— அவர்களுக்கு நாயகராய்க்
கொண்டு
து— தன்பெருமை தோற்ற
ருந்த— எழுந்தருளியிருந்த
வாவார்— மணவாளரானவர்
(அழகியமணவாசப் பெருமானாய்க்
கொண்டு)
ன்னு— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
ள இல்— கோயிலாவது;
ள்— அப்போதலர்ந்த

புது— செவ்வி குன்றாக
கமலம் மலர்— தாமரைப் பூவானது
எம்பெருமான்— எம்பெருமானுடைய
பொன்— எப்பா ஹணியமான
வயிற்றில்— திருநாடியிலுள்ள
பூவே— பூவைபோ
போல்வான்— போன்றிருக்கக்கூடா
பொது நாய } ஸர்வ நிர்வா ஹகந்தத்தை
கம் பாவித்து } உடைத்தானதாக நினைந்து
இறுமாந்து— (அத்தாலே) காவித்து
பொன்— மழ்வுண்டான தாமரைகளின்
அழகை
சாய்க்கும்— தன்விவிடா நின்றுள்ள
புனல்— நீர்வளப்பத்தைப்புகுடைய
அரங்கமே— திருவரங்கமேயாம்.

வ்யா. பதினாறுமாயிரவந்தேவிமார் பணிசெய்ய. நகராஸ்தான் திட்டிலுவந்த ராஜகர்
கைகளாய், அவனை நிர்வசித்தவருந்தாம் அங்கு நின்றும் கொண்டுவந்து திருமணம் புணர்ந்
தனின் பதினாறுமாயிர தேவிமாரானவர்கள் தங்களுடைய ப்ரேமாத்ருணபாகவும் ப்ராப்ய
தருணமாகவும் நித்யபரிசுர்ப்பை பண்ணா. துவரையென்னுமதில். ஸ்ரீமதுரைசிலே எழுந்த
யிரியிருக்கச்செய்தே இங்குள்ளாரெல்லாரையும் அங்கே கொடுபோய்வைக்கத் திருவுள்ளம்
தறி, ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்கினதாய்கையாலே அத்தந்தவிலகூணாமாய், ஸ்ரீமத்
சரசையென்று ப்ரஸித்தமாயிருந்துள்ள திருப்படைவீட்டிலே. நாயகராகிவீற்றிருந்தமணவா
அவர்களுக்குத்தனித்தனியே “ என்னையொழியவறியார், என்னையொழியவறியார் ”

வாஸானவர். மண்ணுகோயில். சீவபு ஸ்ரீபாய் மூன்றுசாடாரி நுத்கும் மங்கலஸூத்ரத்தை தரித்து, தமக்கு அந்நாயர் ஹராய் அந்நயகோகாரியிருந்தோவர்க்கோடிக் கலந்து அடிமை கொள்ளுதலுக்காக அழகியமணவாஸப் பெருமாளாய்க்கொண்டு, அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாகித் திப்பவாஸம் பண்ணுகிற கோயில்.

புதுநாண்மலர்க்கமலம். அப்போதலுந்த செவ்வித்தாமரைப்பூவானது. எம்பெருமான் பொன்வழியில் பூவேபோல்வான். ஜகத்காரணபூதமுன ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்டர் ஹஸ்யமான திருவழியில் பூவைப்போப்பான். பூவையே போல்வதான வென்றபடி. பொது நாயகம்பாலித்து. ஸர்வதர்வா ஹுத்வதத்தை பாவித்து. அதாவது ஜகத்காரணதயா ஸர்வ தர்வா ஹுதமாயிருந்த விருப்பைத் தானுமுடையதாக பாவித்தென்கை இறுமாந்து. இந்தகிலை வாலே காணித்து. பொன்சாய்க்கும். மதுண்டான நாமலாககரி ஹுடைய அழகைத்தன் விரி ஸ்டாதிக்கும். புனலரங்கமே. இப்படி யிருந்துள்ள ஜலஸம் த்ருபை புடைத்தாயிருந்து ஸ்ரீ நுதவங்கமே. ச

அ. ஸீர்த்தாப்பாட்டு. புநீராதபகவானுக்குத் தன்வையவத்தை ப்ரகாசிப்பித்த ஸர்வேச்வரன், அவன் பக்கவிலே ஸீர்த்தாதம் பண்ணி வணங்க, கண்வளர்ந்த நேயமிது வென்கிறார்.

மு.—ஆமையாய்க் கங்கையா யாழ்கடலாயவனியா யருவரைகளாய்

நான்முகனாய் நான்மறையாய் வேள்வியாய்த் தக்கணையாய்த் தானுமானான்
சேமமுடைநாரதனார் சேன்றுசேன்று துதித்திறைஞ்சக் கிடந்தான்கோயில்
புமருவிப்புள்ளினங்கள் புள்ளரையன் புகழ்தழும் புனலரங்கமே. ௫.

பதவுரை.

புள் இனங்கள்— அன்னங்கள் முதலிய பசுதி ஸ்ப்ரஹங்களானவை

பூ— நீர்ப்பூமுதலிய பூக்களில்

மருவி— பொருத்தி நின்று

புள் அசையன்— தங்கள் ஜாதிக்கு ராஜா வான பெரிய திருவடியினுடைய

புகழ்— கீர்த்தியை [ள்ள

குழறும்— அரக்கரஸமாகப் பேசா நின்று

புனல்— நீர்வளப்பத்தையுடைய

அரங்கம்— திருவரங்கமானது;

ஆமை ஆய்— கங்காஜலத்துக் குள்ளே

ஆழ்— அதாதமாயிருந்துள்ள

கடல் ஆய்— (கங்கைமுதலிய நதிகளாக் குடி புகுவிடமான) ஸமுத்தரமாயும்

அவனி ஆய்— பூமியாயும்

அரு வரைகள் ஆய்— பெரியபல்களாயும்

நான்முகன் ஆய்— சதுர்முகப் பந்தவாயும்

நால் மறை ஆய்— நான்கு வேதங்களாயும்

வேன்வி ஆய்— யாகங்களாயும்

தக்கணை ஆய்— (அந்தயாகங்களுக்கு வீர் யத்தைக் கொடுக்கும்) தக்கணையாயும்

தானும் ஆனான்— அந்ததக்கணைகள் முக

செயல் உடைய— பரந்தமாவதாதிஷ்டை
 யாதே ரகஷ்ய வாயுடைய
 வாயு— மழைநீர்வாயு
 சென்று சென்று— பலகாலம் வந்து

அதித்து— ஸ்தேதரதங்கன் பணிணி
 இறைஞ்சு— ஸேஷிக்கும்படியாக
 கிடந்து— கணவனிர்த்தருளுமவனுடைய
 கோயில்— வாஸஸ்த்தாநமாம்.

வ்யா. ஸ்ரீமதாரதாதிஷ்டையாகத்திலவந்த ராஜாக்களெல்லாரும், ஸ்ரீமத்த்வா
 ரகாயகிப நிருமாணம் விட்டி னுண்டான அரணும் அதிலுண்டான ஸார்த்ததியும் அங்கு கர்
 ஸ்வாசை முத்தகுவிநி நுத்தி மதிப்பிெல்லாம் துர்போதநாதிகள் செல்லக்கேட்டு, “ கர்ஷ்
 னாதினே காம் உபயுக்தபஹகாண்டி இருக்கவேணும் ” என்னுமத்தைப்பற்றி, துர்போதந
 தாதிகளும் பாண்டவர்களும் தாங்களுெல்லாரும் தந்தாமுண்டய பரிவாரங்களோடே கூட
 வந்து “ வைபவகம் ” என்கிறபர்வதத்தைச் சூழவிட்டிருந்து, தாங்கள் ஸேவார்த்தமாக
 வந்த செய்நிறை தீர்ஷ்ணாநுக்ருகிண்ணப்படுசெய்து போசனிடி; கர்ஷ்ணனும், “ இவர்கள்
 ஸ்பதிகாராய்த்திராபதமகக்குறைவென் ” என்று சிந்தித்து, மட்டிபுறந்தபிரான், ஸாந்
 விதபாந்வான், இவர்கள் முன் குக, ஸ்பதிகாராய் ஸபுதராய்க்கொண்டு இவர்களுக்குந்நிற ரிட
 த்தினை எழுந்தருளி எல்லாநாயும் குசலபாக்கம்பண்ணி, அவர்களுடைய வயஸ்ஸாங்களுந்
 குர் பவங்கதற்கும் மதிப்புத்தருக்குமதுகுனமாக ஆஸகரிடவென்றிவர்க்கெல்லா மாஸஸ
 மிெவித்த, தாமர் தமக்கருகுனமானதொரு தின்பவிற்றபாஸஸ்த்திலே எழுந்தருளி ரிபாநி
 த்ச்சிசெய்த, ஸ்ரீமாரதபகவான் வந்துலேவித்து, (க) “ஆஸுரபுரேஷுமெவா நாமெகிஷுர
 வபரபுரேஷுமேதேவதயுஷு. வலிஷுமவாஹா மெவகெநாமெநுா வுிகுமுந ” என்று
 விண்ணப்பம் செய்ய, (உ) “ வஸகேஷுவிதககூகுவா வுக்ஷுவாவிஷேரிபுமஃ சூர
 நுமெவெவபநுஷு உகிஷாவிஷுமெவீத: ” என்று இப்படி மஹர்ஷிசொன்னதைக்
 கேட்டு ஸ்மிதம்பண்ணி, மஹர்ஷியைப்பார்த்து “ தகிணைகளோடேகூட, நான் ஆச்சர்யஞ்
 சுவர் தர்பநாகும் சொல்லப்பட்டவன் ” என்று அருளிச்செய்ய: இத்தைக்கேட்டு ஸந்தோ
 சத்து. (ஈ) “ வஸகேஷுமெவகெநாமெநுா வுிகுமுந ” என்று. “ இருக்கிற ராஜாக்களுடைய மத்யத்திலே
 தெய்விரருளிச்செய்தவாய்த்தினுலே நான்பர்யப்தனாகாநின்றேன், இனிவந்தவழியே போ
 கிறேன் ” என்று விண்ணப்பம் செய்து போகப்புக; இப்படி போகத்தேடுகிற நாரதபகவா
 னைக்கண்டு, அவராலே சொல்லப்பட்ட இந்த ரஹஸ்யத்தைத் தாங்காநியராயபாலே, கர்ஷ்
 ணனுடைய திருமுதமண்டலத்தைப்பார்த்து, “ ‘ஆச்சர்யமாகாநின்றிர் நய்யாகாநின்றிர்’
 என்று மஹர்ஷி சொன்னவாவிடே ‘ தகிணைகளோடேகூட, இப்படியே ’ என்று தேவரீ
 ரருளிச்செய்த இந்த மஹாரஹஸ்ய மெங்களுக்குத் தெரிகிறதில்லை, இத்தை யருளிச்செய்ய
 வேணும் ” என்ன; ‘ மஹர்ஷிதன்னைக் கேளுங்கோள், அவர் உங்களுக்குச் சொல்லக்கூ
 லி ’ என்று அருளிச்செய்த, அவரையும் ‘ நீர் இவர்களுக்குச் சொல்லும் ’ என்ன;
 அவரும் இவர்களைப்பார்த்து, “ ஆனால் கேட்கலாகாதோ ” என்று சொல்லி

(க) “ ஆச்சர்யமேவதேவாகா மேகஸ்த்வம் புருஷோத்தம - நய்யச்சாஸி மஹாபாஹோ
 மெவகெநாமெநுா வுிகுமுந ”

[illegible]

[illegible]

(க) “ ஆச்சர்யசப்தேநா நான்மாஸு தநயசப்தேதாபிவாமுநே - ஆச்சர்யம்பரமம்விஷ்ணு
ஸ்ஸஹ்யஸ்மாசம் பராகதிஃ || யதாஜ்யம் வயமச்சநீமோ ஹுதமக்சிஷு பாவநம் - தத்ஸர்வம்
புண்டரீகாக்ஷோ லோகமுபத்திஃபரயச்சதி ” † உர. (உ) “ தக்ஷிணாபிஸ்ஸதேஹரிதஃ ”
(ங) “ யஜ்ஞாநாம்ஹி கதிர்விஷ்ணு ஸ்ஸர்வேவதாஞ்ச ஸதக்ஷிணா - தக்ஷிணாபிஸ்ஸதேஹ

சேமமுடை நாரதனார் சென்றுசென்று துதித்திறைஞ்சு. இது கீழோடும் மேலோடும் வயிற்றுக்குடக்கிறது. சேமம் - ரகசு. சேமமுடையனாகையாவது - கர்மபாவநீயனாகே, ப்ரஹ்மபாவநா நிஷ்ட்டனாயிருக்கை. “நாரதனார்” என்றது (ச) “ஸுவ-ஸுஸ்ய-பு-தோ நாரதஸ்ய-பு-பி-யக்” என்கிற ஜ்ஞாநாதிசயத்தாலும், பகவதஸ்ஸந்தியிலே வந்தேற ஆடுவது பாடுவதாகாநிற்கும் ப்ரேமநிசயத்தாலு முண்டான கௌரவநிசயத்தான “சென்றுசென்று துதித்திறைஞ்சு” என்றது- கீழோடே அந்நிதமானபோலு, கர்மதிகளான வ்யத்திகள்-தோறும் சென்று அவற்றிலுடைய ஆச்சர்ய தற்பதைகளைச் சொல்லித் திருத்ததுபலித்துக்கொண்டு போந்தபடி சொல்லுகிறது; மேலோடே அந்வயித்தபோது, “சென்றுசென்று” என்கிற வீட்டான பலகாலும்வந்து ஸேவிக்ஞம்படியைச் சொல்லுகிறது. இன்பத்தும்புருவும் நாரதனும் இறைஞ்சுகியேத்த” என்றும், “தும்புருநாரதந்புகுந்தன” என்றும் இரத்தஸ்தலத்திலே பலகாலும் வந்து ஸேவிக்ஞம்படியைச் சொல்லித்திறே. துதிக்கையாவது-வினாபாணியாய்க்கொண்டு ஸந்தியியிலேவந்து (உ) காரமுநிகேச ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகை. இறைஞ்சுகையாவது- தன்னுடைய சேஷத்துக்கும் ஏதிர்த்தலையில் சேஷித்துவந்த

கனம் அச்சுயிர்க்கைக்கும் அதுபண்க்கைக்கு முடலாகவும், “கடந்தந்தாங்குட்கை” என்கிற படியே கிடையமுதலாவந்த மினுக்கம் தோற்றுப்படியாகக் கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய தேசம்.

பூமருவீப்புள்ளினங்கள். “நீர்ப்பூ நிலப்பூ மாத்நிலொண்பூ” என்கிற பூக்களின் குளிர்த்தியாலும் மார்த்தவத்தாலும் பரிமளத்தாலும் மதுவாறுமுண்டான போக்யதையாலே ஷிடமாட்டாதே பொருந்தி, அன்னங்கள் வண்டுகள் முதலான பசுநிலபூஹங்களானவை தங்களுடைய ஜாதிக்கு ராஜாவான பெரிய திருவடியுடைய புகழை, அருகூரஸமாகப் பேசா நிற்கும்படியாய், அவற்றுக்கு போக்யமான புஷ்பங்கள் மிகவுமுண்டாகக்கடியான ஜலஸமர்த்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவரங்கமே. கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்ரீநாரதபகவானுக்குத்தன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, கூர்மாதிகளான வ்யக்திகளோடும் அவன்வந்து ஸ்துதித்திறைஞ்ர பாரம்பரியேணவந்து தானுமானவனாய், பின்பு அவனுக்கும் பலகாலும் ஸேவ்யனுபக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய கோயில்- திருவரங்கம் என்றவயம். ௫.

அ. ஆறுப்பாட்டு. த்ரௌபதியைக் குழல்முடிப்பித்து, பாண்டவர்களை யே ராஜாக்களாக்கி, உத்தராதநயனையும் உஜ்ஜீவிப்பித்தவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேச மினுவென்கிறார்.

மு.—மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர்முடிப்பித் தவர்களையே மன்னராக்கி உத்தரைதன் சிறுவனையு முய்யக்கொண்டவுயிராள னுறையுங்கோயில் பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய் முனிவர்களும் பரந்தநாமம் சித்தர்களும் தோழுதிறைஞ்சத் திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற திருவரங்கமே. சு.

பதவுரை.

பத்தர்களும்— பத்தர்களும்
பகவர்களும்— ஸர்வாஸிகளும்
பழ மொழி— பழமொழியாயிருந்துள்ள வேதத்தை
வாய்— வாக்கிலேயுடையரான
முனிவர்களும்— ரிஷிகளும்
பரந்த— விஸ்தீர்ணமான
நாமம்— நாட்டிலுள்ளாரும்
சித்தர்களும்— நித்யமுத்தர்களும்
தோழுது— அஞ்ஞலிபண்ணி [படி
இறைஞ்ச— ஸர்வதாங்கபரணாமம்பண்ணும்
திசை— எல்லாதிக்குக்களுக்கும்
விளக்கு ஆய் } விளக்காய் நிற்கிற
நிற்கின்ற }
திரு அரங்கம்— அரங்கமானகரானது;
மைத்துனன்மார் — மைத்துனன்மாரான

காதலியை— அபிமதையான த்ரௌபதியை
மயிர் முடிப்பித்து— குழல் முடிப்பித்து
அவர்களை யே— அவர்களை யே
மன்னர் ஆக்கி— அரசாளவைத்து
உத்தரைதன்— அபிமந்யுவினம்னைவியான
உத்தரைபென்பவளுடைய
சிறுவனை— பிள்ளையாய், கரிக்காட்டையாய்க்
கிடந்த பரிசுஷித்தை
உய்யக்கொண்ட— திருவடிகளாலே ஸ்பர்
சித்து, உயிர் பெற்றெழுந்திருக்கும்படி
பண்ணினவனாய்
உயிர் ஆளன்— எல்லா வுயிர்களுக்கும் நாத
னானவன்
உறையும்— நித்யவாஸம்பண்ணுகிற

வர்களுக்கு அபிமானத்தையாகத் திரைபதியைக் குழிப் முடிப்பித்து. (க) “ஸாஹம்கேசுமத்ரஹாபுஜா வரிகிஷ்டாஸமா மதா” என்கிறபடியே துச்சாஸநன்வந்து மயிரைப்பிடித்திருக்க, அன்றுமுதலாக “என்னை யிதுசெய்தவனையும் இதுக்குப் பரவர்த்தகரானவர்களை யும் கொன்று காப்படுத்தினாலொழிப குழல் முடியேன்” என்றிறே யிவனிருந்தது. பதினாறு ஸம்வதஸ்ரம் காட்டிலே திரிந்தகாலத்தோடு மீண்டு நாட்டிலே வந்தகாலத்தோடு வாசியுற, இவன், விரித்ததலைபுந் தானுமாய்த் திரிகிறபடியைக்கண்டு, “இவன் ஸங்கல்பத்தின் படியே காரியம் செய்துகொடுத்து இவன் குழல்முடித்தவன்றிறே நாம் சரணுகதாசூதகனென்னும் பேர்படைப்பது” என்றிறே கர்ஷணன் திருவுள்ளமிருந்தது. தூதுபோனதும், ஸாரத்யம் பண்ணிற்றும், பரமஹஸ்யமானப் பரபத்தியை உபதேசித்தது மெல்லாம் இதுக்காகவிறே. எங்கனெனென்னில்;- தூதுபோனது, * பொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதஞ்செய்தெங்கும் பிணம்பிடுத்துகைக்காக. ஸாரத்யம்பண்ணிற்று, “ஆபுத மெடுக்கவொண்ணது” என்கையாலே, * கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து எல்லாச்சேனையு மிருநிலத்து அவிக்கைக்காக. பரபத்தியுபதேசம்பண்ணிற்று, (உ) “கஸுரநலெஹகாரணா யத்யுயத்யுயிபாசுமனாய், (ங) “நகாஹே விஜயங்குஷ” என்று காண்டவத்தையும் பொகட்டு யுத்தார் நிவர்த்தனாவனை, (ச) “கரிஷ்யேவநகவ” என்று யுத்தே பரவர்த்தனும்படி பண்ணுகைக்காக. ஆகையால் இவையெல்லாம் இவன் குழலை முடிப்பிக்கைக்காகச் செய்தவையென்னக் குறையில்லை. (ரு) “உஹேத மஹேதேவிஷ்யாநி” என்றவோபாதி. (சு) “உஹேத நகவஹாய” என்கிறவிதவும் முன்னே சொல்லிக்கொள்ளவிறே யறிப்பது; அங்ஙனஞ்செய்யாதே, முந்துற, அர்த்தத்தை யருளிச்செய்து வைத்து, பின்னை இத்தை யருளிச்செய்வானென்? என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; “த்ரௌபதி குழல் விரித்துக்கிடக்கையாலே செய்வதறியாமல், முலையில்கிடந்தாரை முற்றத்திலே யிறிவாரைப்போலே, பரமஹஸ்யமானத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு நின்றான்; பின்னை அர்த்தத்தின் சிர்மையை \$ அதுஸந்தியா, “கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலே பொகட்டோம்!” என்று பதண் பதனொன்றாகனும்” என்றிறே யருளிச்செய்தது.

அவர்களையே மன்னராக்கி. கிழே, “மைத்துனன்மார்” என்கையாலே, “அவர்களுையே” என்று பரமர்சிக்கிறார். “நாடுடைமன்னர்” என்கிறபடியே - ராஜ்யப்பிராப்தரிவர்களாயிருக்க, * பொய்ச்சூதிலே தோற்பித்து, இவர்களுடையத்தைத் தாங்களே வாங்கிக்கொண்டு, இவர்களைக்காட்டிலே தள்ளிவிட்டு, மீண்டு நாட்டிலே வந்தவிடத்திலும், “இவர்களுக்கு ஒரு கோல்குந்து நிலமும் கொடோம்” என்று தாங்களே எல்லாம் ஆளுவதாக இருந்த துரயோதனாதிகளைக் கிழங்கெடுத்துப்பொகட்டு, ராஜ்யத்துக்குப் பரபதரான விவர்களையே ராஜாக்களாக்கி. உத்தரைதன் சிறுவனையு முய்யக்கொண்ட. கிழ - “மருமகன் மன் சந்ததி” என்றார்; இங்கு - “உத்தரைதன் சிறுவன்” என்கிறார். அங்கு - பித்ரஸம்பந்தத்தை யிட்டுச்சொன்னார்; இங்கு - மாதர்ஸம்பந்தத்தை யிட்டுச்சொல்லுகிறார். பிதா

(க) “ஸாஹம்கேசுமத்ரஹம்பிராப்தா பரிக்ஷிஷ்டாஸபாசதா” (உ) “அஸ்த்தாநஸநேஹகாருண்ய தர்மாதர்மதியாகுல” (ங) “நகாங்கேஷவிஜயம்கர்ஷண” (ச) “கரிஷ்யே

ரான அபிமர்ய புத்தத்திலே பட்டுப்போகையாலே, “இவளை ரிழந்தோம்” என்னும் க்லே
ம் அவனுக்கு இல்லையிறே; மாதாமிறே இருந்து க்லேசப்படுகிறவன்; இப்பிரைஜி பிழைத்
தால் உள்ளப்பரியமும் அவனுக்குகையிறே ; அத்தையப்பற்றச் சொல்லுகிறது. உய்யக்கொண்ட.
ரிக்கட்டையாய் போனவனையும், ஸத்ய வசந்தாலும் திருவடிசுனிவடைய ஸ்பர்சத்தா
லும், போனவுயிரை மீட்டு எழுந்திருக்கப்பண்ணின. உயிராளன். ஸர்வாதம் ஸாதாரா
தானவன். உறையும்கோயில். அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ராஸாதியாதே நித்யவாஸம்
பண்ணுகிற கோயில்.

பத்தீர்களும். “மாலைபுற்றெழுந் தாடிப்பாடித்திரிந்தாங்க நெம்பாணக்கே, மாலை
புற்றிடும் தொண்டர்” என்கிற பக்தர்சூரும். பகவார்களும். “சுற்றொழிந்து முற்றல்மூங்
ல் முன்னு தண்டரொன்றின ரற்றபத்தர்” என்கிறஸந்நாஸிகளும். பழமொழிவாய் முனி
ர்களும். அபெனருஷேயமாய் நித்யமாயிருக்கையாலே பழமொழியா யிருந்துள்ள லேத
தை எப்போதுமொக்க வாக்கிலேபுடையரா யிருக்கும் ரிஷிகளும். பரந்தோடும். “தென்
றும் வடநாடும்” என்னும்படி விஸ்தீர்ணமான நாட்டிலுள்ளாரும். சித்தர்களும். நித்ய
பிபூதியிலே ஆகந்த ரிப்பராயிருக்கும் நித்யமூக்தரும். தொழுதிறைஞ்சு. அஞ்ஜலிப்ராண
திகளைப் பண்ணும்படியாக. திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற. ஸர்வதிக்குக்களுக்கும் ப்ராசாக
யாய்க்கொண்டு நிற்கிற. ஏதேனு மோரிடத்திலே இருந்தாலும் அத்திக்கைநோக்கி வணங்
தும்படியிறே இதனுடைய ப்ராசாமிருப்பது. (உ) “ஹேமஜா மதொ வாவி லீபாண
மதொவிவா | ஸ்ரீரஜா விஜே வொ வகணா ப்ராணிவா த) நவீததி” என்னக்கடவ
கிறே. திருவரங்கமே. இப்படியிருந்துள்ள திருவரங்கமே-உயிரான னுறையுங் கோயில். க.

அ. எழாம்பாட்டு. ஸ்ரீவாமநாயுப் மாவலியைக்குறும்பதக்கி ராஜ்யத்தை வரங்கி
அவனைப் பாதாளத்திலே வைத்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—குறட்பிராமசாரியாய் மாவலியைக் குறும்பதக்கி யாகவாங்கி

இறைப்பொழுதிற் பாதாளங் கலவிருக்கை கொடுத்துகந்த வேம்மாண்டோரில்
எறிப்புடைய மணிவரைமே ல்ளளாய்நெழுந்தாற்போ லரவணையின்வாய்ச்
சிறப்புடைய பணங்கண்மிசைச் செழுமணிகள் விட்டெறிக்குந் திருவரங்கமே.

பதவுரை.

சிறப்பு உடைய— மிக்க ஒளியையுடையதா
யிருப்பதொரு
ணி வரைமேல்—நிலரத்த பர்வதத்தின்மேல்
ள நாயிறு - பாலஸ்திரீபர்கள்
முந்தால் போல் - உத்தித்தாற்போலே
யு அணியின் வாய் - திருவனந்தாமூர்
னிடத்தில்

சிறப்பு உடைய— அழகிதான
பணங்கண்மிசை— படங்கன்மே லுண்டான
செழு— செழுமைதக்கிய
மணிகள்— ரத்தங்களானவை
விட்டு எறிக்கும்—மிகவும் விளங்கா நின்னுள்ள
திரு அரங்கம்;-
மாவலியை— மழறாபலையிடத்திலே

தூய்வு அடக்கி — அவனுடைய செருக்
கை அடக்கி
புரக — ராஜ்யத்தை
பாங்கி — நீரேற்று வாங்கி
இறை பொழுதில் — கூதனாகாலத்திலே
பாதாளம் — பாதாள லோகத்தை

இருப்பிடமாகக் கொடுத்தது
உகந்த — இத்தரன் மனோரதத்தைத் தலைக்
கட்டித் தரப்பெற்றோமென்று
ஸந்தோஷித்த
எம்மான் — என்ஸ்வாமிபானவன் வர்த்திக்கிற
கோயில் — கோவில்.

குறட்பிசமசாரியாய். வாமாப்ரஹ்மசாரியாய். குறள். கோடிபைச் சாணியாக்கினான்
பாலே, பெரியவடிவைக் கண்ணாலே முகந்து அதுபவிக்கலாப்படி. சுருக்கினபடி. சேர்ப்
பால் சுருக்கினதனையும் சலிக்காரப்போலே, வடிவும் சுருக்கினதனையும் சலாவஹயாசிருக்கு
யாய்த்து. “புலங்கொன்மாணாய்” என்றாரிதே ஆழ்வார். இவ்வடிவழகாலேயேயிதே மஹா
வியை வசிகரித்தது. பிரமசாரியாய். அதுக்குமேலே ஒருவசிகாரஸாதகமிதேயிது. “பொங்கி
ங்குபுரிநாலும் தோலுந்தாம” என்கிறபடியே—பற்றேனாபவிதமும் கர்ஷணஜிமும் முஞ்
புமாநனிதேவஷம். இத்தரன், “என்னுடையராஜ்யத்தைபிழக்கேன், அதைபீட்டுதேந்தா
வணம்” என்று கண்ணும் கண்ணிருமாய்வந்து சரணம்புகுந்து நின்றான்; “ப்ரபலனாபி
த்பா னொருவனுடையராஜ்யத்தைப் பறித்துக்கொண்டான், சாவனாதிசனைப்போலே அழி
ச்செய்ப்பப் போகாதாய்த்து ஒளதார்பமென்றொரு குணலேசத்தை பேறிட்டுக்கொண்டிருக்
கபாலே, இனிஇரண்டுக்கும் அவிருத்தமாகச்செய்வதென்” என்றுபார்த்து, “அவன்
காடுக்க உகந்திருக்குமாகில் நாம்சென்று இரக்குக்கடவோம்” என்றிதே இரப்பில் தகனோ
னேப்ரஹ்மசாரியாய்த்து. மாவலியை. “கோவாகியமாவலியை” என்கிறபடியே—ஸர்வே
வரன் இத்தரனுக்குக்கொடுத்த த்ரைலோகப்பைச்சவ்யத்தை பலத்தாலேபறித்துக்கொண்டு,
ருத்தர்கீழடங்காமல் தன்னரசாபிருந்த மஹாபலியை, குறும்பதக்கி. கன்வர், பன்னிகள்,
தாதுக்குளுடைய ஸ்வத்தை அடித்துத் தங்கனாதுக்கிக்கொண்டு ஒருத்தர் கீழடங்காதேயிருக்
த்பாபோலே, பரஸ்வாபஹாரத்தைப்பண்ணி அதில் ஒரு பாயமற்று, தன்னுடைமைபைந்
ன்னஜிவிக்குமாபோலே ஜீவித்திருந்த, குறும்பையடக்கி—ஒருக்கைவாட்டி. அசுவமங்கி. கீழ்
சொன்ன வடிவழகையும் விநீதவேஷத்தையும் முன்னிட்டிக்கொடுசென்று அவனை சித்தாப
நாரம்பண்ணி, “கொள்வன், நான், மாவலி, பூவடி, தா” என்று சில அந்நித பாஷண
கபோப் பண்ணி, இந்த மெளக்த்யந்தாலும் அவன் நெஞ்சை இளகப்பண்ணி, சுக்ராதிகள்,
இவன் தேவகார்யம் செய்யவந்தான், உன்ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்க வந்தான்” என்று
சால்லுகிற வார்த்தையும் அவன் செவியில் படாமல் உதகம்பண்ணித் தருட்படியாக்கி,
பொற்றகையில் நீரேற்று” என்கிறபடியே கொடுத்தவனாந்த பொலிவையுடைத்தான கை
லே உதகத்தைபேற்று, இத்தரன்தன் ராஜ்யத்தை அவன்பக்கலினின்றும் வாங்கி. இறைப்
பாழத்தில். இதுதான் செய்கிறவளவில், காலதார்க்கமன்றிக்கே, அல்பகாலத்திலேசெய்து.
தாளாம்கலவிருக்கைகொடுத்தது. “மூன்றடி” என்று வாங்கி, இரண்டடியாலே ஸர்வலோ
கத்தைபுளந்து, “ஒன்றும் தருகவென மாவலிபைச் சிறையில்வைத்த” என்கிறபடியே
ற்ற ஓரடியும் தருமளவும், சிறைவைப்பாரைப்போலே, பாதாளத்தை அவனுக்கு இருப்பி
மாக்கி. பாதாளத்தே தள்ளி. “கலவிறுக்கைகொடுத்து” என்றது—அவ்விறுப்பு சிறை

இவற்றுடையபக்கமாக நின்ற, திருநகரிலுக்கு அவனளித்தான். ராஜாநகரத்திலிருந்து, சாணாந்த லுவனவளி பூவுகிரப்படுத்தும்” என்னுபரிதனானான். எம்மான்கோயில், என்னுடைய ஸ்வாமி யானவன் அந்நயப்ர போஜந ரானவர்களுக்கும் தன்னைக்கொடுக்கக்கூகாக நித்யவாஸம் பண் ணுகிறகோயில்.

எதிப்புடையமணிவரைமேல். அதுபாகாசமாயிருப்பதொரு நீலரத்ந பர்வதத்தின்மேல். இளமாயிறேழுந்தாற்போல். பாலாதித்யர்கள் உதித்தாற்போலே. அரவணையின்வாய் சிறப்புடைய பணங்கன்மிசைச் செழுமணிகள் விட்டெழிக்கும். திருவசாந்தாழ்வானிடத்தில் அழகிய பணங்க வின்மேலுண்டான பெரிய ரத்நங்களானவை மிகவும் ப்ரகாசியாநிற்கும். இத்தால்—திருவாவ ணையின்மேலே, * பச்சைமாமலைபோலே யிருக்கும் திருமேனியோடே பன்னிகொண்டரு ளாகிய பெரியபெருமானை யதுபவிப்பார்க்கு அத்திருவனந்தாழ்வானுடைய ஓளிதானே ப்ர காசமாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. திருவாங்கமே. கீழ்ச்சொன்ன விதுவையாய்த்து இத் தேசத்துக்குச் சிறப்பு. எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. அதிச்சூரண ஹிரண்யணை யடர்த்துப் பிடித்து நிரணித்த வன் வர்த்தக்கிறதேச மிதுவென்கிறார்.

மு.—உரம்பற்றியிரணியணை யுகிர்நுதியா லோள்ளிய மாப்புறைக்கவூன்றிச் சிரம்பற்றி முடியிடியக் கண்பிதுங்க வாயலரத் தேழித்தான் கோயில் உரம்பெற்ற மலர்க்கமல முலகளந்தசேவடிபோ லுயர்ந்துகாட்ட வரம்புற்ற கதிர்ச்செந்நெல்தாள்சாய்த்துத் தலைவணக்குந் தண்ணரங்கமே. அ.

பதவுரை.

உரம் பெற்ற— செழிப்பை யுடைத்தான
கமலம் மலர்— தாமரைப் பூவானது
உலகு அளந்த — திருவுலகளந்தருளின
போது உயர்வெடுத்த
சே அடிபோல்— திருவடிகளைப்போலே
உயர்ந்து காட்ட—கிளர வளர்ந்துப்ரகாசிக்க
வரம்பு உற்ற— வரம்பு சேர்ந்து விளைந்து
நிற்பதாய்

கதிர்— கதிரையுடைத்தான
செந்நெல்— செந்நெற்களானவை
தாள் சாய்த்து— தாள்களை நீட்டி
தலை வணக்கும் — தலைவனையாநின் னுள்ள
தண்— குளிர்ந்த
அரங்கம்— திருவாங்கமானது;
உரம் பற்றி— தேவர்களால் பெற்ற வரபலத்

இரணியணை— ஹிரண்யணை
உகிர் னுதியால்— திருவுகிர்களின் கூர்மையால்
ஓள்ளிய மாப்பு — அவனுடைய அழகிய
மார்ணிலே
உறைக்க— மறுபாடுருவும் படியாக
ஊன்றி— ஊன்றி
முடி— கிரீடமானது
இடிய— பொடிபடும்படியாகவும்
கண்— கண்களானவை
பிதுங்க— பிதுங்கும்படியாகவும்
வாய் அலர— வாய் அலரும்படியாகவும்
சிரம் பற்றி— தலையைப்பிடித்து நெரித்து
தேழித்தான்— ஆரவாரம் செய்தவன் வர்
த்திக்கிற

வ்யா. உரம்பற்றி யிரணியனை. தேவர்கள் கொடுத்த வாபலங்களையும் தன்னுடைய ஜபலத்தையும் நினைத்து, “ ஒருவராலுமோரழிவில்லை ” என்று, வரங்கொடுத்த தேவர்களோடு அல்லாதாரோடு வாசிபற எல்லாசையும் நெருக்கித்தன்கீழோபாச்சி, “ தன்னுடைய ராமமேயொழிய பகவந்தாமம் அத்தேசத்தில் நடக்கவொண்ணாது ” என்று விலக்கி, திருநாமம் சான்றதுவே ஹேதுவாக, * பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவனுன ப்ரஹ்மாதனை வாசாகோசரமான பீடைகளைப்பண்ணின ஹிரண்யன், “ பிள்ளாய், நீசொல்லுகிறவன் எங்கே என் ? ” என்று கேட்டபோது, “ எங்குமுன் ” என்று ப்ரஹ்மாதன்சொல்ல, “ இங்குள்ளே ” என்று * தானளந்திட்ட தூணிலேயடிக்க, “ ஆங்கேவளர்ந்திட்டு வாளுநிச் சிங்வுருவாய் ” என்கிறபடியே - தேவர்கள் கொடுத்த வரத்தில் அகப்படாததொரு வடிவைக்காணி, அத்தூணைப் பிளந்துகொண்டு புறப்பட்டு, “ அடித்தகை பிடித்தபெருமாள் ” ன்னுமபடி அத்தூணில் அடித்தகை வான்குவதற்கு முன்னே பலத்தாலேவந்து அமுக்கிப்படித்தது. உகிர்நுதியால். “ அஸ்தர் சஸ்தாங்க னொன்றாலும் படக்கடவேனல்லேன் ” என்று வரங்கொள்ளுகையாலே, அவற்றால் பிரணிக்கப்போகாமையால் திருவாழிந்தோடக்கமானவை அழகுக்குடலா பிருந்துவிட, திருவுகிற ஆபுதமாகக்கொண்டு அநினுடைய கூர்மைலே. ஒள்ளியமார்புறைக்கவூன்றி. ஆபாணங்கராகா திகளாலே அவங்கரித்து, அவன்லகாலும்பார்த்து அதுபளித்துக் கொண்டிருந்த அழகியமார்விலே மறுபாடுருவப்படியாக ன்றி. சிரமித்பாதி. அபிஷேகமானது பொடிபடும்படியாகவும், கண்கள் பிதுங்கும்படியாகவும், வேதனைகள் பொருமல் வாய் அலரும்படியாகவும், தலையைப்பிடித்து நெரித்து, ப்ரஹ்மாதனுடைய விரோதி போகப்பெற்றோம் ” ன்னும் ப்ரிதியாலே † ஆர்ப்பரவம் சய்தவன் இங்குநெத்த விரோதிகளைப்போக்கி ஆச்சிரதரை ரஷிக்கைக்காக நிய்வாலம் ண்ணுகிற தேசம்.

உரம்பெற்றன்தியாதி. சேற்றுவாய்ப்பாலே உரம்பெற்றிருக்கிற தாமரைப்பூவானது ருவுகனந்தருவினபோது மேலெடுத்த திருவடிகளைப்போலே கிளரவளர்ந்து ப்ரகாசியாங்க. வரம்பற்றி வித்யாதி. அப்போது, (உ) “ ஸுமெஹஸு-ரூணாஸு ” என்கிறபடியே தவர்கள்முதலானவர்கள் திரண்டு காலேநீட்டித் தலையைவணங்கித் துண்டாணிட்டுக் கிடந்தாற்பாலே, வரம்புசேர்ந்து விளைந்துநிற்கிற செந்நெற்களானவை தாங்களேநீட்டித் தலையை ண்ணங்கும் சிறப்பையும், ஸர்வர்க்கும் தாபஹரமான குளிர்ந்திற்பையு முடைந்தான் திரு ரங்கமே. அ

அ. ஒன்பதாம்பாட்டி. தசாவதாரமாய்க்கொண்டு ஜகத்கஷ்டநாம் பண்ணுமவன் ந்யவாலம்பண்ணுகிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—தேவனுடையமீனமா யாமையா யேனமா யிரியாய்க் குறளாய்

மூவுருவி லிராமனாய்க் கண்ணனாய்க் கற்கிபாய் முடிப்பான் கோயில்

சேவலோடு பெடையன்னஞ் செங்கமலமலசேறி யூசலாடிப்

பதவுரை.

சேவலையி— புருஷஹம்ஸத்தோடே
பெடை அன்னம்— அன்னப் பேடானது
செம் கமலம் மலர்— செந்தாமரைப் பூவி
ன்மேலே
ஏறி— ஏறிப்பிருந்து
ஊசல் ஆய— அந்தை அசைத்து ஊசலாயி
பூ அணைமேல்— புஷ்பசயந்தின் மேலே
துறைத்து— ஒன்றுக்கொன்று பிணங்கி
எழு— கிளர்ந்த (அதனாலே)
செம்பொடி— சுண்ணாம்புகிற சிவந்த பொ
டி— மூழ்கி [பூயிலே
விளையாடும்— விளையாடா நின்றன
புனல்— நீர்வளப்பத்தைபுடைய
அரங்கம்— திருவரங்கமானது;

தேவ உடைய— தேஜஸ்ஸையுடைய
மீனம் ஆய— மதல்யமாயும்
ஆமை ஆய— கூர்மடையும
ஏனம் ஆய— வராஹமாயும்
அரி ஆய— நரஸிஹமமாயும்
குறள் ஆய— வாமநாயும்
மூ உருவில் } பரசுராமனாயும் ஸ்ரீராமனாயும்
இராமன் ஆய } பலராமனாயும்
கண்ணன் ஆய— ஸ்ரீகர்ஷ்ணனாயும்
கற்கி ஆய— கல்கியாயும் (அவதரித்து)
முடிப்பான்— ஆஸுரராகக்ஷணாதிகளை முடித்த
கோ— எம்பெருமானுக்கு
இல்— வாஸஸ்த்திராமம்.

வ்யா. தேவருடைய. தேஜஸ்ஸையுடைய. இது, ஸகலாவதாரவிசேஷணம். சேதர
ருடைய ஜம்மம், சுர்மரிபந்தரமாய் ஸ்வர்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப்படுகக்க ஒளிமழு
ங்கி வாராநிற்கும்; சுச்வரனுடைய ஜம்மம், ஐச்சமாய் பரார்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப்
பிறக்க ஒளிபெற்று வாராநிற்கும். “ பல்பிறப்பாய் ஒளிவரும் ” என்றருளிச் செய்தா
நிறே. (க) “ ஸுஉருபாந்ஸுஹவதிஜாடபிமஹி ” என்னக்கடவதிறே. உகாரம் அவ
தாரண வாசகமாய், ‘ஸுவவச்சேயாந்’ என்றபடி. அதாவது- அவனே ஜாயமரணப்பக்கொண்டு
ச்சேயானதாகின்றவனென்கை. அவதாரணத்தாலே சேதரனை வ்யாவர்த்திக்கிறது. மீனமாய்
சுவானோரணவும் முதுமுத்திர வளர்த்தகாலம் வந்துய்பக்கொண்ட மதல்யாவதாரமாய். ஆமை
மாய். தேவதாரயார்த்தமாக அமர்த்தமதரம் பண்ணுகிறபோது மந்தரமான மந்தரத்துக்கு
ஆதாரமான கூர்மாவதாரமாய். ஏனமாய். ப்ரளயங்கதையாய் அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த
பூமியை உத்தரிக்கைக்கிடான வராஹாவதாரமாய். அரியாய். “ தேவாநி போநிகனொன்
றாலும் படக்கடலேவனல்லென் ” என்று வரங்கொண்ட ஹிரண்யனை நிரஸிக்கைக்கிடான நர
ஸிஹாவதாரமாய். குறளாய். மஹாபலியாலே அபஹந்தமான ராஜ்யத்தை இந்தரனுக்கு
வாங்கிக்கொடுக்கைக்கிடாக வாமநாவதாரமாய். முடிருவிலிராமனாய். அதாவது- துஷ்டக்ஷத்
ரிய நிரஸநார்த்தமாக பரசுராமாவதாரமாய், ராவணவதார்த்தமாக தசாதாத்தமஜ ராமாவதார
மாய், ஆஸுரப்ரபந்திகளான க்ஷத்திரியாதிகளை நிரஸிக்கைக்காக பலபந்த ராமாவதாரமாய்.
இதில் நடுச்சொன்ன ராமாவதாரம் முக்யம்- ஸ்வரூபேணவதரித்ததாய்கையாலே. பூர்வோத்
தரங்கவிரண்டும் கௌணம்- ஆவேசாவதாரங்களுக்கையாலே. ஆனால் இவைதன்னை முக்யா
வதாரங்களுடேகூட பரிசுஷிப்பானென்னென்னில்; ஸ்வரூபாவேசமாகையால் வந்த உத்
கர்ஷத்தாலே; இவற்றில் பரசுராமாவதாரம், அஹங்கார யுக்தஜீவனை அதிஷ்டித்து நிற்றி

பாதி உபாத்தேயம். அதுபாஸ்யமான அவதாரத்தன்னை இவரருளிச்செய்வா நென்னென்
னில்; தசாவதாரமு மருளிச்செய்கிறவராகையாலும், அவ்வவதாரத்தில் பண்ணின விரோதி
நிரஸநம் தமக்கு அபிமதமாயிருக்கையாலு மருளிச்செய்தார். “மன்னடங்க மழுவலங்கைக்
கொண்ட விராமரம்பி” என்றிறே மேலும் இவரருளிச்செய்தது. கண்ணனாய். பூபாரநிரஸ
நார்த்தமாக கர்ஷணனாய். கற்கியாய். கலிகல்கதூஷிதான னுஷ்டரை நிரஸிக்கைக்காக கல்க
பவதாரமாய். முடிப்பான். இப்படி இவ்வவதாரங்களாய்க்கொண்டு னுஷ்கர்த்துக்களை முடிக்
குமவன். கோயில். அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடானவர்களையும் ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம்
பண்ணுகிற தேசம்.

சேவலித்யாதி. அபிமதவிஷயமான சேவலோடே கூட அதுதனக்கு அபிமதமாயி
ருந்துள்ள பெடையன்னமானது, சிவந்த தாமரைப்பூவின்மேலே ஏறியிருந்து, ஸ்வல்பாபா
ரங்களாலே முழுதி, அத்தை யசைத்து ஊசலாகி. பூவணையித்யாதி. பூப்படுக்கையின்
மேலே பரஸ்பர ஸம்ச்சலேஷ கார்யரூபமான உழறுதலைச்செய்து, அத்தாலே அதினின்றும்
விளர்ந்த சுண்ணமாகிற சிவந்த பொடியிலே முழுகி, இப்படி யிருந்துள்ள லீலாவ்யாபாரங்க
ளைப் பண்ணும்படியான ஜலஸமீர்த்தியைபுடைய திருவரங்கமே. கூ.

அ. பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வசிர்வாஹகனாய் ஸ்ரியஃபதிபானவன் ஸாஸமாகக் கண்வள
ர்ந்தருளுகிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—செருவாளும்புள்ளாளன் மண்ணுளன் செருச்செய்யுநாந்தகமென்னு
மொருவாளன் மறையாள னோடாதபடையாளன் விழுக்கையாளன்
இரவாளன் பகலாள னென்னையாள னேழுலகப் பெரும்புரவாளன்
திருவாளினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கமே. கய.

பதவுரை.

செரு ஆளுந்— தானேபோர் செய்யவல்ல

புள்— பெரிய திருவுழையை

ஆளான்— ஆளுமவனாய்

மண்— லீலாவிபூதியை

ஆளான்— ஆளுமவனாய்

செரு செய்யும்—ஆசிரித விரோதிகள்மேலே
பூசல்செய்யாநிற்பதாய்

நாந்தகம் என்னும்— ‘நந்தகம்’ என்று பே
ரையுடைத்தாய்

ஒரு— ஒப்பற்ற

வாளான்— கொற்றவொள்வாளைபுடையனாய்

மறை ஆளான்— நான்கு வேதங்களைபு மாளு
மவனாய்

விழு— சீர்மையோடேகூடின

கையாளன்— கொடைபைய புடையனாய்

இரவு ஆளான் } இரவு பகலாகிய காலங்களுக்
பகல் ஆளான் } குத தலைவனாய்

என்னை ஆளான்— என்னை ஆளுமவனாய்

ஏழு உலகம்— ஸப்தலோகங்களாகிற

பெரு— பெரிய

புரவு— ஸுலோகந்தரங்களை

ஆளான்— ஆளுமவனாய்

திரு ஆளான்— பெரியபிராட்டியாரை நிவ்ய
மஹிஷியாக உடைய நுமானவன்

இனிதாக— திருவுள்ளத்தில் உகப்போடே

திரு கண்கள் } திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற
வளர்கின்ற

மீடத்தில், அந்த புத்தத்தைப் பெரியதிருவடிதானே நடத்த, இவன் காணவந்த சோழரோ பாதி அத்தைக் கண்டுக்கொண்டு அவன் தோளிலே இருக்குடாத்கணையய்த்து. “ பாதிப்பாதி அசுராதம்பல்குழாங்கன் நீறெழப்பாய் பறவைபொன்றேறி வீற்றிருந்தாய் ” என்றாரிமே ஆழ்வார். அதாவது- அஸுரவர்க்கத்திலுடைய பலவகைப்பட்ட குழாங்கனானவை; பாதிப்பாதி நீறெழுந்நுபோம்படியாக,ப்ரதிபகூத்தின்மேலே பாராநின் னுள்ள அத்தவீதமான பெரியதிருவடிமை மேற்கொண்டு தன்னுடைய வ்யாவர்த்திகோற்ற விருந்தவனென்றபடி. “ புதுழுகின்ற புள்ளுர்நி ” என்று விரோதி நிரஸநத்தால்வந்த புதுமுடங்கலும் கிடப்பது அவன்பக்கலிலே. “ அவனை வாஹநமாகவுடையனென்கிறதே அவனுக்கேற்றம் ” என்றருளிச்செய்தாரிமே.

காலங்களை ஸ்வாதீநமாக உடையவனென்கை. என்னையாளான். “ எயிற்றிடை மண்கொண்ட வெந்தை யிராப்பகலோது வித்தென்னைப் பயிற்றிப் பணிசெய்யக்கொண்டான் ” என்கிறபடியே தானே திருத்தி, துவாராதாசபாகமற என்னையாளுகிறவன். ஏழலகப்பெரும்புரவாளன். ஸமஸ்தலோகங்களுமாகிற பெரிய புரவை ஆளுகிறவன். புரவு - ஸு-கேசுத்தரம். இத்தால் ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஆளுமிடத்தில், அல்பகேசுத்தரவானுவன் இரவுபகல் நோக்கி ஆளு மாபோலே ஆண்டுகொண்டு போருமவனென்கை. “ பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகு மங்காதுஞ் சோராமேயாங்கின்ற ” என்னக்கடவதிறே.

திருவாளன். பெரியபிராட்டியானை திவ்பமஹிஷியாக உடையவன். கீழ்ச்சொன்ன லோகத்தையெல்லா மாளுவது இருவருமான சேர்த்தியிலேயாய்த்து, இனிதாகத்திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாங்கமே. “ கூதிராப்தி தொடக்கமான ஸத்தலங்களைல்லாவற்றிலுங்காட்டில் அபிமதவித்திக்குடலான தேசம் ” என்று திருவுள்ளத்திலுக்கப்போடேகூடக் கண்வளர்ந்த ருளுகிற கோயில், திருவரங்கமே. (க) “ கூதிராப்திபேணுமாராஜாநொ ரெஸாமி நாரஹுடி யாடிவி । ரதிமெதொஹரிபபுது தஸு டுபிதிபுதுகழ ” என்னக்கடவதிறே. ... ௮.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—கைநாகத்திடர் கடிந்தகனலாழிப் படையுடையான் கருதுங்கோயில்
தென்னாடும் வடநாடுந் தோழநின்ற திருவரங்கத் திருப்பதியின்மேல்
மெய்நாவன் மெய்யடியான் விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழரைக்கவல்லார்
எஞ்ஞான்று மெம்பெருமா னிணையடிக்கீ ழுணையிரியா திருப்பந்தாமே. கக.

பதவுரை.

கை— பெரிய துதிகையைபுடைய
நாகத்து— ஸூதகேஜந்தராத்வா னுடைய
இடர்— துக்கத்தை
கடிந்த— நீக்கினதாய்
கனல்— ஜ்வலியாநின் னுள்ள
ஆழி— திருவாழியை
படை உடையான்— ஆபுதமாக வுடையவன்
கருதும்— விரும்பி வர்த்திக்கிற
கோயில்— கோயிலாய்
தென் நாடும்— தென்னாட்டி லுள்ளாரும்
வடநாடும்— வடநாட்டிலுள்ளாரும்
தொழ— தொழும்படியாக

நின்ற— நின்றருளின
திரு அரங்கம் } ‘திருவரங்கம்’ என்னும்
திரு பதியின்மேல் } திருப்பதி விஷயமாக
மெய் நாவன் — மெய்யேசொல்லும் நாவை
யுடையவராயும்
மெய் அடியான்— அநாய்ப்ரபோஜனமாக அடி
மைபூண்டவராய் மிருக்கிற
விட்டுசித்தன் — பெரியாழ்வார்
விரித்த— விரித்தித்து அருளிச்செய்த
தமிழ்— தமிழ்மாலையான இத்திருமொழியை
உரைக்கவல்லார்தாம்— சொல்லவல்லவர்கள்
எம் பெருமான்— ஸூவைகுண்ட நாதனுடைய

(க) கூதிராப்திதர்மண்டலாத்பாரோ ர்பேசுகிராம்ஹர்தயாதபி- ரதிகமதோஹிரியத்ர

கஸ்யாகாங்கபிதிஸ்யந்தம்”

இணை— ஒன்றுக்கொன்றொப்பான
அடி கீழ்— திருவடிகளின்கீழே
எந்நான் றும்— எக்காலத்திலும்

இணை பிரியாது— *அடியார்கள் குழாங்களை
டே இணைபிரியாமல்
இருப்பர்— இருக்கப்பெறுவார்கள்.

வ்யா. கைந்நாகத்திடர்கடிந்த. ஸ்ரீகஜேந்தராமாவதைய ஸ்ரீக்கத்தைப் போக்கின.
“ஆனைக்கும் தனக்குத்தக்க வாதம்” என்னுமாபோலே வடிவின் கருத்துக்குத் தக்கபடி யிறே ஸ்ரீக்கத்தின் கருமிருப்பது. “ஆனையின் துயரம்” என்றாரிறே. ஆனைக்கு வாசக மான சப்தங்கள் பலவுமுண்டாயிருக்க, “கைந்நாகத்திடர்” என்றது - “கைம்மாதவ் பம்” என்கிறபடியே துதிக்கையை முழுத்தின ஆபத்தென்று தோற்றுகைக்காக. அதா வது - நெடுங்காலம் வர்ஷாபாவத்தாலே வரண்டு, லோகத்தில் ஒருபூத காணக்கிடையாதபடி யாகையாலே, “எங்கே யொரு திருப்பள்ளித்தாமம் கிடைக்குமோ” என்று தமிழாறுந் து, “மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை” என்கிறபடியே - தூரத்திலே குளிரந்தீசோ லையும் பூத்தபொய்கையுமாய்த் தோற்றக்கண்டு, பெரிய அபிவிசேசத்தோடே ஓடிச்சென்று, “உள்ளோ துஷ்டஸத்தவங்கிடக்கிறது” என்றபிரியாமல் பொய்கையிலே யிழிந்து பூவை வாரிப்பறித்துக் கரையிலேயேறத் தேடுகிறவனவிலே, முதலேவந்து காலைப்பிடிக்க; “ஒரு லீர்ப்புழு நிமித்தமாக ஈசுவரனை யழைக்கவேணுமோ, நாமே தள்ளிப்போகுகிறோம்” என்று போகப்பார்த்தவனவில; பிடித்தமுதலை பரபலமாகையாலே (க) “மஜ சூ கஷ்ட தெ தீரோ ஸ்ரஹஸூகஷ்ட தெ ஜெ” என்கிறபடியே இங்கனே ஆயிரம் தேவஸம்வத்தஸம் சென் றவனவில; முதலேக்கு தன்னிலமாகையாலும் அபிமதலாபத்தாலும் “முழுவலி முதலை” என்கிறபடியே பலம் அபிவித்தமாய், ஆனைக்கு தன்னிலமல்லாமைபாலும் அபிமதலாபத் தாலும் பலம் கண்ணமாகையாலே துதிக்கைமுழுத்துப்படியாய்த்துகிறே; இப்படியானவாறே தன்னுற்செயலற்று, (உ) “நீநலா விசுபலிர்” என்கிறபடியே ஸர்வேசுவரனையே பக்தகளுக வதுஸந்தித்து, “நாராயண ஒரு மணிவண்ண நாகணையாய் வாராய்” என்ன; இந்த ஆர்த்தத்தவரி செவிப்பட்டவாறே, (ஈ) “சுகந்தி, தவதிவதி வ, வமி கஹஸூ” இத் திப்படியே, (ச) “ஹவதஸுநாபெநஃ” என்று - அறிவுடையார் ஈடுபடுமிப்படி ப்பிரியத்தவரையோடே மடுவின் கரையிலே வந்து, ஆனையை ஒரு கைபாலும் முதலையை ஒரு கைபாலுமாக எடுத்தனைத்துக்கொண்டு கரையிலேறி, கையில் திருவாழிபாலே முதலையின் பையைப் பிளந்து விடுவித்து, சாத்தியருளின திருப்பரிபட்டத் தலையைச்சுருட்டித் திருப்ப வாத்திலேவைத்து அதனுடைய புண்வாபை வெதுகொண்டு, நெடுரான்பட்ட க்லைசெமல் லாம் தீரும்படி திருக்கையாலே குளிர ஸ்பர்சித்துத் திருக்கண்களாலே குளிரக்கடாகுதித்து, அதின் கையில் பூவைத்திருவடிகளிலே யிடுவித்துக்கொண்டு அதனுடைய ஸ்ரீக்கத்தைப் போக்கினபடியைச் சொல்லுகிறது - “இடர்கடிந்த” என்று. கனலாழிப்படையுடையான். ஜ்வலியாபின் றுள்ள திருவாழியை ஆபுதமாகவுடையவன்.

“இடர்கடிந்த கனலாழிப்படையுடையான்” என்கையாலே - கையும் திருவாழி

“தொழங்காதல் களிற்றிப்பான் - மழுங்காதவை நுதிய சக்கரநல் வலத்தையாய் - தோன்றி னையே” என்று அறிவுடையார் சுடுபடும்படியிதே அப்போதுவந்து தோன்றினபடி. கரு துங்கோயில், பரமபதம் கூதார்ப்தி தொடக்கமான ஸ்த்தலங் ளெல்லாவற்றி ஆங்காட்டில், ஆச் ரிதரை அதுபவிப்பிக்கைக்கும் ரகூிக்கைக்குமுடலான ஸ்த்தலம் என்று விருமபி வர்த்திக்கும் கோயில். தென்னாடும் வடநாடும் தோழநின்ற, த்ராவிடபாஷாப்ரதாநான தென்னாடும், ஸம் ஸ்கர்த பாஷாப்ரதாநமான வடநாடும், இருந்ததேசகுடியாகத் தொழும்படிநின்ற, திருவரங் கத்திருப்பதியின்மேல், திருவரங்கமென்கிற திருநாமத்தையுடைத்தான திருப்பதிவிலையமாக.

மெய்நடவன், மெய்பேசொல்லும் நாவையுடையவன். அஸ்தமென்பது ஒன்றும்கூல சாத நாவையுடையவனென்கை; “பொய்ப்மொழி யொன்றில்லாத மெய்ப்பையானன்” என்னுமாபோலே. இத்தால்-பகவத்தைபவம் தேசவைபவம் கீழ்நுளிச்செய்தவற்றில் ஒன் றிலும் ஒருபொய் யில்லாமை சொல்லுகிறது. மெய்யடியான். அநரப்பரபோஜனனை வடி யான். “அடியான்” என்று பேரிட்டு பாயோஜனத்துக்கு மடியேற்குமவர்கள் பொய்யடி யாரிதே; சேஷத்தவம் ஸ்வரூபமானால் சேஷிக்கு அதிகசயத்தை வினைக்குமதொழிய, ஸ்வாதி சயந்தேனிகை சேராதுதே. அங்ஙனன்றிக் கே, சேஷிக்கு மங்கனத்தை ஆசாஸித்துக்கொண்டு திரியும் ஸ்வபாவராகையாலே, தம்மை “மெய்யடியான்” என்கிறார். இவைபிரண்டும் - தாமருளிச்செய்த வசநங்களை அப்யஸிப்பார்க்கு ஆப்திக்குடலாக வருளிச்செய்தாராய்த்து, விட்சித்தன். * அரவத்தமளிப்படியே - ஸர்வேச்வரனைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொ ண்டிருக்கிறவர். விரித்த தமிழரைக்கவல்லார். விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்த த்ராவிடநுபமான இத்திருமொழியைச் சொல்ல வல்லவர்கள். எஞ்ஞான்றுமியாதி. எல்லாக்காலத்தினும், எனக்கு சேஷியான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய, ஒன்றுக்கொன்றொப்பான திருவடிகளின் கீழே விசுவேஷரஹிதராய், * அடியார்கள் குழாங்களுடோடே தாங்களிருக்கப்பெறுவர். ...கக.

பெரியஜீபர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு—மரவடி தன் கருள் பதினாறு ஆமைமைத்துணன்
குற னுந் தேவு செரு கைந்நாகத் துப்பு

(1)

ஆதிருமொழி-ந.க-க்கு, பாட்டு-சஉ0.

நான்காம்பத்து- பத்தாந்திருமொழி-துப்புடையாரை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழ் இரண்டு திருமொழியிலே - பெரியபெருமாளுடைய திவ்ய வைபவத்தையு மும், பெரியகோயிலான திருவரங்கத் திருப்பதியினுடைய வைபவத்தையு மும், பெரிய அபி சிவோத்தேயே பெரியபெருமானின் “தந்தையன்” மெய்யடியான்” மெய்யடியான்”

குறுகிய பகுதியில் தங்கியிருப்பதால், அவர்க்கும் நெருக்கித் தோதரரை இங்கு சின்னம் கொடுப்போம் அடிமைகொள்ளுகை திருவுள்ளம் காண்பதால், “நாம இனி அங்கே போய் அடிமை செய்வோமாம்” என்னும் அபிப்பிராயம், அங்கு தேவஸம்பந்தம் அப்போதே நெருக்கிப்படிவம் அதுவந்தித்து, இத்தபரவர்க்கு திருவடிகளில் சரீர விசேஷம் பதத்தில் ஸம்ஸாரி களாவதற்கு நெருக்கிப்படிவம் யமபடரவந்தும் நலிவை கினைத்து, “அது நமக்கு வாராதொழி யுப்போது ஸர்வேசுவரனுனவனே போகித் தந்தருள் வேணும்” என்று அப்பவவித்து, “அதுதான் ஏற்கவே அவன் திருவடிகளில் விழுந்து அந்தித்தருள் செய்கின்றன்கொள் வேம்” என்று ஒருப்பட்டு, சரமதசையில் கர்மாதுருவமாக யமபடர்வந்து என்னை நலி யுப்போது, அந்த கலேசத்தாலே தேவரீருடைப் திருவடிகளை ஒருபடியாலும் நிகர்க்கவும் ஒன்று சொல்லவும் கூதமனல்லேன் என்று அத்தைப்பற்ற அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லிவைத்தேன்; ஆனபின்பு, அக்காலத்தில் அவர்கள் என்னை நலிபாதபடி தேவரீர் சகலித் தருளவேணும் என்று பெரிபபெருமான் திருவடிகளிலே சரணப்படுத்து விண்ணப்பம்செய்து செல்லுகிறார் - இத்திருமொழியில்.

இதுதானிருந்தபடிபென்?-(க) “நவதுஷிதா பரிவிஷயம் உலூதி” என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகையாலும், “மேண்டாமை நமன்ம ரென்றமரை வினவப்பெறுவாரலர்” என்கிற பகவதுக்தியாலும், “உன்மர்க்கென்றும் நமன்மர் கள்ளர்போல்” என்று அபியுத்தர் சொல்லுகையாலும், (உ) “வாரிஹாபிப ஸ்குத பூவநாநு” என்று யம ன்ருளே சொல்லுகையாலும், பாகவதரானவர்களுக்கு யமவச்யதைவரக்கூடாதென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமாயிருக்க, “சரமதசையிலே யமபடர்வந்து நலிவர்கள்” என்று பயப்பட்டுத் திருவடிகளிலே சரணப்புகுந்து, “அத்தசையிலே என்னைசகித்தருளவேணும்” என்று இவரார் அந்தித்தருளினது, கீழ்ச்சொன்ன வசங்களோடு விருத்தமன்றே வென்னில்; ஆழ் வாரர்கள் தாங்கள், * மயர்வறமதிரல் மருளப்பெற்று அவனை உள்ளபடியறிந்து அது பவிபா நிற்கச்செய்தே ஓரோ தசைகளிலே வந்தவாறே, அநாதிகாலம் ஸம்ஸரண ஹேதுவாய்க்கொண்டு போந்த கர்மபலத்தையும், அந்த கர்மாதுருணமாகவே நிர்வ ஹித்துக்கொண்டு போந்தவனுப் பந்தமோகேசாபய நிர்வாஹகனயிருக்கிற ஈசுவரனுடைய ஸ்வாதந்தர்ய பலத்தையு மதுஸந்தித்து, “நிரங்குச ஸ்வதந்தரணவன் இன்னம் நம்மை ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்” என்று, “மக்கள்தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொல்” என்றும், “இன்னம் ஆற்றற்கரை வாழ்மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்” என்றும், “வைத்த சிந்தை வாங்குகித்து நீங்குக நீயின்னம் மெய்ததன்வல்லே- உய்த்துநின்மயக்கினில் மயக் கலென்னைமாயனே” என்றும் அவனைக்குறித்து விண்ணப்பம் செய்யும் ப்ரகாரத்திலே; இவ ரும், ஈசுவரஸ்வாதந்தர்யத்தையும், அநாதிகாலம் அவன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி அகல வடித்த கர்மபலத்தையும் அதுஸந்தித்து, “ஸ்வதந்தரணவன் நம்முடைய கர்மாதுருண மாக விட்டு உபேகித்திருக்குமாகில், முன்புபோலே யமபடரால்வரும் நலிவு நமக்குவரில் செய்வதென்” என்று அஞ்சி, அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்து, அத்தசையில் என்

மூ.—துப்புடையாரை யடைவதெல்லாஞ் சோர்விடத்துத் துணையாவரென்றே ஒப்பிலேனாகிலுநின்னடைந்தே னுனைக்குநீ யருள்செய்தமையால் எய்ப்பெண்ணை வந்து நலியும்போதங்கேது நானுண்ணுநினைக்கமாட்டேன் அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தே னரங்கத் தாவணைப்பள்ளியானே.த

பதவுரை.

‘அரங்கத்து அரவு அனை பள்ளியானே!—
துப்பு உடையாரை—அடுத்தவரைக் காக்கும்
திறமுடைய உன்னை
அடைவது— அடைக்கலம்புகுவது
எல்லாம்—என்னுடைய கரணங்கொல்லாம்
சோர்வு இடத்து— சோர்ந்தகாலத்திலே
அந்நினை ஆவர் என்று—நீ துணையாவாய் என்று’
(என்று ஆழ்வார் சொல்லு;— ‘அது
தான்செய்வது ஒருக்கால் ப்பாத்தி
பண்ணினார்க்கன்றோ’ என்று எம்
பெருமான் திருவுள்ளமாக,
ஒப்பு இலேன் ஆகிலும்—அப்படிப்பட்டஅதி
காரிகளுக்கு நான் ஒத்தவனல்லெனினும்
அதின்— உன்னை
அடைந்தேன்— சரணமாகவடைந்தேன்’
(என்ன; ‘நாம் ஆரை ரகஷிக்கக்கண்டு
நம்மை வந்தடைந்திர்?’ என்ன;)
நீ— ‘தேவரீர்

ஆனைக்கு— ஸ்ரீகேஜந்தரம்வாணக்கு
அருள் செய்தமையால்— கர்ப்பபண்ணின
மையாலே’
(என்ன; அப்போது வந்து
ரகஷிக்கிறோமென்ன;)
எய்ப்பு— ‘முன் மூத்தொத்ததானு முண்டான
துணைப்பானது
என்னை— என்னை
வந்து— வந்து கிட்டி
நலியும்போது—வருந்தங்காலத்திலுண்டான
அங்கு— அவ்வவஸ்த்தையில்
நான்— அடியேன்
எனும்— சற்றையினும்
உன்னை— தேவரீரை
நினைக்கமாட்டேன்— ஸ்மரிக்க மாட்டேன்;
அப்போதைக்கு—அக்காலத்திற்நான்
இப்போதே— கரணங்கொள்கங்கள் தெளிவு
பெற்றிருக்கிற இப்போதே
சொல்லி வைத்தேன்— சொல்லிவைத்தேன்.’
என்கிறார்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. துப்புடையாரை யடைவது. துப்பு ஸாமந்த்யம். ரகஷண ஸாமந்த்யமுடையாரை ஆச்சரிப்பது. இது முன்னிலைப் படர்க்கையாய், எச்சவரன்னைநீயே சொல்லுகிறது. பஹுவசநம் பூஜாவாசி. ரகஷண ஸாமந்த்யந்தான் வ்யக்த்யந்தாதத்திலே இல்லையிறே; (க) “ நஸஜ்ஜாஸஜாஹாரெ விபஜாஸவியதகடுந । ஸகஸ்யோஜ்யஸ்யு தெகஸூரிதம் விநாவாஸ்யொஜ்யஸூ ” (உ) “ நஹிவாஸ நஸாஜ்யபூஜ தெஸவெபூ பூஜாஹாரிஸூ । ஸூதெளஸூ தஸிஹா தூநா வயதநஸூ சுஸூஸிச ” என்கிறபடியே.

(க) “ நஸம்பதாம்ஸமாஹாரே விபதாம்விநிவர்த்தகே—ஸமந்தீதாதந்ச்யதே கச்சித்தம் விநாபுருஷாத்நமம் ” (உ) “ நஹிபாலஸாமந்த்ய மந்தீதஸர்வேச்சவரம்ஹரிம்— ஸத்தீதென
... கிதம்மஹாந்நதம் பவத்யந்நஸ்ய கஸ்யசித் ”

தவச்சையச் சொன்னபடி. துணையாவரென்றே * சாஷ்ட்டபாஷாண ஸந்திபமாய்க்கிடக்கிற தசையில் (க) “சுஹஸ்யராஜி” என்கிறபடியே துணையாவரென்றே. அது நாம்செய்வது, தங்களுடைய இழவு பேறுகள் நட்பதாம்படி யிருக்கும் நம்மோட்டை ஸம்பந்தத்தை யறிந்து நம்பக்கவிலை (உ) “ஸ்யுதபா” என்கிறபடியே ஸகந்தகரண ப்ரபத்தியைப்பண்ணினவர்களுக்கன்றோ, நீர் அவர்களுக்கு ஹப்போவென்ன; ஒப்பிலேனாகிலும் நின்னடைந்தேன். அவர்களுக்கு ஸதர்சனல்லேனாகிலும், என்னுடைய துக்காதிசயத்தாலே, அந்த துக்ககிரீவத்திக்குறுப்பாக, எதிர்த்தலையில் யோக்யதைபாராதே ரக்ஷிக்கும் உன்னை சரணமாக அடைந்தேன். நாம் இப்படி யான ரக்ஷித்தவர்களுக்கு நீர் நம்மை யடைந்ததென்ன; ஆனைக்கு நீயருள்செய்தமையால். ஆர்த்தியும் அநந்யகதித்வமு மொழிய வேறொரு யோக்யதை யு மின்றிக்கே யிருக்கிற ஆனைக்கு நீயருள் பண்ணினபடியினாலே. ஆனால் அவ்வாறே யோபாதி, நீரும் உமக்குத் தளர்த்திவந்தபோது நினையும், அப்போது வந்து ரக்ஷிக்கிறோம் என்ன; எய்ப்பென்னைவந்து நலியும்போது அங்கேதும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன். வாத பித்தச் சிலேஷம் தோஷதரபமும் ஒக்க உல்பணித்து நெருக்குகையாலுண்டான இளைப்பானது என்னை வந்து நலியும் காலத்தில், அவ்வவஸ்த்தையில் ஏகதேசமும் நான் உன்னை நினைக்கமாட்டேன். ஆனால் செய்பவடுப்பதென் என்ன; அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லி வைத்தேன். அக்காலத்துக்கு உடலாக, கரணாகனோபரங்கள் இளைப்பற்றுக் தெளிந்திருக்கிற இப்போதே சொல்லிவைத்தேன். இப்படி நீர் சொல்லிவைத்தால் இத்தை நினைத்திருந்து உம்மை ரக்ஷிந்தவென்றும் கிர்ப்பந்தமேது நமக்கு என்ன; அரங்கத் தரவணைப் பள்ளியானே. இப்படி ரக்ஷிக்கக்கூகவன்றோ, தேசவிப்ரகர்ஷ்டமான சகீராதியைப்போலன்றிக்கே, கோயிலிலே திருவணந்தாழ்வானாகிற திருப்படுக்கையின்மேலே கணவளர்ந்தருளுகிறது. அந்த யோகதித்தாபோலேயோ இந்த யோகதித்தை; தாழ்ந்தாரை ரக்ஷிக்கக்கூகின்றோ. ... க.

மூ.—சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய் சங்கொடு சக்கரமேந்தினானே
நாமடித்தென்னை யனேகதண்டஞ் செய்வதாநிற்பார் நமன்மரங்கள்
போமிடத் துன்றிறத்தெத்தனையும் புகாவண்ண நிற்பதோர் மாயைவல்லே
ஆமிடத்தேயுன்னைச் சொல்லிவைத்தே னாங்கத் தரவணைப்பள்ளியானே. உ.

பதவுரை.

சங்கொடு— ஸூரபாஞ்சஜக்யத்தோடு
சக்கரம்— திருவாழியாழ்வானையும்
எந்தினானே— திருக்கையிலே தரித்தவனாய்
அரங்கத்து— திருவரங்கத்திலே
அரவு— திருவணந்தாழ்வானாகிற
அனை— திருப்படுக்கையிலே
பள்ளியானே— பள்ளிகொண்டருளுமவனே!
நமன் தமர்கள்— யமபடர்கள்

நா— நாகை [கொண்டு]
மடித்து— (மிக்ககோபத்தாலே) மடித்துக்
என்னை— மஹாபாபியான என்னை
அநேக தண்டம்— அநேகதண்டங்களை
செய்வதா— செய்யக்கடவதாக
நிற்பார்— நில்லாநிற்பர்களாய் [மளவில்]
போம் இடத்து— இழுத்துக்கொண்டு போ

(இவ்வாத்தமாவின் மரல்ஸானது)

உந்திறத்து— உன்விஷயத்திலே
எத்தனையும்— ஏகதேசமாயினும்
புகாவண்ணம்— உன்புகுராதபடி
நிற்பது— உன்னைக்கொண்டு மறைகையாகிற
ஓர்— ஒப்பற்ற
மாயை— வஞ்சகநயில்
வல்லே— ஸமர்த்தராகாநின்றீர்;
ஆதலால்— ஆதலால்

ஆம் இடத்தே— சுரணங்கள் என்வசமாய்ச்
செல்லத்தக்க இக்காலத்திலேயே,
சாம் இடத்து— ‘சரீரவிச்லேஷஸமயத்தில்
என்னை— உன்னை நினைக்கமுடியாத என்னை
குறிக்கொள் கண்டாய் - திருவுள்ளம்பற்றி
யருளவேணும்’
(என்று)
உன்னை சொல்லிவைத்தேன்—உன்னைக்குறித்
துச் சொல்லிவைத்தேன்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சாமிடத்து. சரீரவிச்லேஷ ஸமயத்திலே. கீழ் “எல்லாம்
சோர்விடம்” என்றத்தை இங்கே ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறார். என்னை. தோஷத்
பெறல்பண்பத்தாலே கலங்கி, உன்னை நினைக்க சூதமனன்றிக்கே யிருக்கிற என்னை. குறிக்கொ
ள்கொண்டாய். நான் கலங்கிக் கிடந்தேன் என்னுடைய உபேக்ஷித்திராதே திருவுள்ளம்பற்றி
யருள்கிடாய். அன்றிக்கே, யமபடரால் வந்த நலிவுக்கு அஞ்சி, திருவடிகளிலே இப்போது
சுரணம் புகுந்த வென்னை, அப்போது திருவுள்ளம்பற்றி யருள்கிடா பென்னவுமாம். சங்
கோடு சக்கர மேந்தினுனே. ஆசரித ரக்ஷணத்தில் விளம்பாஸஹத்வத்தாலே அநவரதம் ஸ்ரீ
பாஞ்சஜந்யத்தையும் திருவாழியையும் திருக்கையிலே ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறவனே. ரக்ஷய
ரக்ஷகபாவத்தையுடைய, அவனுக்குத் தாம் மங்களாசாஸனம் பண்ணும் ஸ்வபாவராய், திவ்யா
புதங்கனையும் அழகுக்குடலாக நினைத்து அவற்றுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுமவர், இப்
போது, ரக்ஷகனாகவும் திவ்யாபுதங்களை ரக்ஷணபரிகரமாகவும் அதுஸந்திக்கும்படியாய்த் துச்
செல்லுகிற பயம். பயமேறு துதன்னை யருளிச்செய்கிறார் நாமடித்தியாதி. க்ரோதாதிசயத்
தாலே நாவைமடித்துக்கொண்டு, என்னை கர்மாநுகுணமாக அநேக தண்டங்களைச் செய்யக்
கடவதாக நில்லாநிற்பர் யமபடரானவர்கள். சரீர விச்லேஷ ஸமயத்தில் வேறொருவர்க்குத்
தோற்றாமல் இச்சேதந ஸ்ரோவணக்குமே தோன்றும்படி இப்படி வந்து புகுந்து நில்லாநிற்
பர்களாய்த் து.

போமிடத்து. அவர்கள் இழுத்துக்கொண்டு போமானவில. உந்திறத் தேத்தனையும்
புகாவண்ணம் நிற்பதோர்மாயைவல்லே. இவ்வாத்தமானுடைய மரல்ஸ உன்விஷயத்தில் ஏக
தேசமும் உன்புகுராதபடி உன்னைக்கொண்டு மறைப நிற்பதொரு வஞ்சகத்தை வல்லே. ஆமி
டத்தே யுன்னைச் சொல்லிவைத்தேன். ஆனபின்பு, சுரணங்கள் என்வசமாய்ச் செல்லலான தசை
யிலே, “சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய்” என்று உன்னைக்குறித்துச் சொல்லிவைத்
தேன். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. இவ்வாத்தமாக்களுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக முற்
கோலி வந்து, இவற்றினுடைய ரக்ஷணசிந்தையைப் பண்ணிக்கொண்டு, திருவரங்கத்திருப்
பதியிலே திருவரவணையின்மேலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே. உ.

மு.—ஏல்லையில்வாசல் குறுகச்சென்ற லெற்றி நமன்றம் பற்றும்போது

நில்லுமினென்ன வுபாயமில்லை நேமியுஞ் சங்கமுமேந்தினுனே [என்டென்றும்

அரங்கத்தரவணைப் பன்னியாணை!—;
 நேமியும்— திருவாழிபையும்
 சங்கமும்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்பத்தையும்
 ஏந்தினானே— திருக்கையி லேந்திக்கொண்
 டிருக்கிறவனே!
 எல்லையில்— அடிபேணுடைய ஆயுஸ்வின்
 எல்லையான சரமதகையிலே
 வாசல்— யமபுரத்துக்குப் போம்வழி
 குறுகச்சென்றால்— கிட்டினால்
 நமன் தமர்— யமபடரானவர்கள்
 எற்றி— அடித்து
 பற்றும்போது— பிடிக்குங்காலத்தில்
 கில்லுமின் என்ன—‘கடக்கதில்லுங்கோள்’
 என்று தகைகைக்குத்தக்க

உபாயம்— ஒருபாயமும்
 இல்லை— என்கையிலில்லை;
 (ஆதலால்,) சொல்லாம்போதே—சொல்லுகைக்கு பேர்
 க்யதை யுண்டானகாலத்திலேயே
 உன்— தேவாரீருடைய
 நாமம் எல்லாம்— திருநாமங்களை பெல்லாம்
 சொல்லினேன்— சொன்னேன்;
 என்னை— என்னை
 என்றும்— எப்போதும்
 குறிக்கொண்டு— திருவுள்ளம்பற்றி
 அல்லல்படாவண்ணம்—யமபடர்கையி லகப்
 பட்டு வருந்தாதபடி
 காக்கவேண்டும்— ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. எல்லையில். ஆயுஸ்வீனுடைய எல்லையான மரணதகையில். வாசல் குறுகச்சென்றால். வாசல்-வழி. (க) யாமபடர்க்ககதி இனி ஆஸ்கம் எனனுமளவாகச் சென்றால். எற்றி நமன்றமர் பற்றும்போது. யமபடரானவர்கள் பிடிப்பதற்கு முன்னே மதி யமங்க எற்றிவந்து பிடிக்குப்போது. பிடித்தல் அடிப்பது. அடித்தாய்த்துப் பிடிப்பது. இப்படி யமபடர் வந்து கொடுபொவதாகப் பிடிக்குங் காலத்தில். கில்லுமினென்ன வுபாய மில்லை. “கில்லுமின்” என்று அவர்களைத் தகைகைக்குத்தக்க உபாயமொன்றும் என்கையி லில்லை. இத்தால் தம்முடைய ஸர்வோபாய சூர்ப்பதைபைச் சொல்லுகிறார். நேமியும் சங்கமு மேந்தினானே. விரோதி நிரஸநபரிசுரமான திவ்யபுரங்களை ஸர்வகாலமும் திருக்கையிலே ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறவனே. இப்படி திருக்கையாலே, *பற்றிலார்பற்றி நின்றானிருக்கிற தேவாரீரையொழிய எனக்கொரு ரக்ஷகரில்லை யென்கை. கீழே— “சங்கொடு சக்கர மேந்தி னானே” என்றார்; இங்கே— “நேமியும் சங்கமு மேந்தினானே” என்கிறார். இதுவாய்த்து இவர் தகைகையிருக்குமுபாயம். “எப்போதும் கைகழலாநேமியான்” என்றிறே இவர்களிருப் பது. “கில்லுமினென்ன வுபாயமில்லை” என்பானேன், நம்முடைய நாமங்களை எப்போ தும் சொல்லாநின்றிரே, அதுதான் உபாயமாகுலோவென்ன; அது நான் ஸாதநமாகச்சொ ன்னேனே? சொல்லாம்போதே யுள்ளுமெல்லாம் சொல்லினேன். கரணங்கள் வசவர்த்தியா யிருக்கிறபோதே உன் திருநாமங்களைப்பெல்லாம் ப்ராப்பமாக வதுஸந்தித்த வித்தனையன்றே, மங்களாசாஸந பரஸுப் உன்னுடைய ஸமர்த்தியை ஆசாவித்துக்கொண்டு திரியும் நான் என் னுடைய ஸமர்த்திக்கு உறுப்பாக ஏதேனுமொன்று செய்கைக்கு யோக்யதையுண்டோ, நீ யறிப உன்னை ரக்ஷகனை அதுஸந்தித்திருக்கிற வினாதானும் என்னுடைய செயலறுதியாலே இப்போது செப்கிற வித்தனையன்றே. என்னைக் குறிக்கொண்டேன். இப்படியிருக்கும் ஸ்வபாவனான என்னை, ஸர்வகாலமும் திருவுள்ளம்பற்றி. அல்லல்படாவண்ணம் காக்க

மூ.—ஒற்றைவிடையனு நான்முகனு முன்னையறியாப் பெருமையோனே
முற்றவுலகெல்லா நீயேயாகி மூன்றெழுத்தாய் முதல்வனேயோ !
அற்றதுவானு எரிவற்கென்றெண்ணி யஞ்ச நமன்றமர் பற்றவற்ற
வற்றைக்கு நீயென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே ச.

பதவுரை.

ன்று— ஒப்பற்ற
பிடைபனும்— ரிஷபவா ஹநனுனருந்நாம்
ால் முகனும்— சதுர்முக ப்ரஹ்மாவும்
ன்னை— தேவரீரை
றியா— அறியவொண்ணாத
பெருமையோனே—பெருமைபையுடையனும்
ற்ற— ஒன்றெழுதியாதபடி
லகு எல்லாம்— ஸதஸலோகங்களும்
யே ஆகி— நீயேயாய்
ன்று எழுத்து } அக்ஷரந்தாயாத்கமான
ஆப } ப்ரணவத்துக்கு வாச்ப
னும்பக்கொண்டு
ததல்வனே— ஸர்வகாரண பூதனுயிருந்
கும்வனே !

அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே!;-
நமன் தமர்— யமபடரானவர்கள்
இவற்கு— ‘ இவனுக்கு
வாழ் நாள்— ஆயுஸ்ஸு
அற்றது என்று } முடிந்தது. ’ என்று நினை
எண்ணி— } த்து
அஞ்ச—பிடிக்கிறபிடியிலே அஞ்சும்படியாக
பற்றல் உற்ற } பிடிக்கையிலே ஒருப்பட்ட
அற்றைக்கு } வன்றைக்கு
நீ— ஆசிரிதரகந்தனான நீ
என்னை— என்னை
காக்கவேண்டும்— அவர்கள் கையில் காட்டிச்
கொடாதே ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஒற்றைவிடையனும். “ நுண்ணுணர்வில் நீலரர் கண்டத்
ம்மாணம் ” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவை தலைபெடுத்தபோது, அல்லாநாரைப்போ
ன்றிக்கே, ததவந்தையதாவாக தர்சிக்கவல்ல ஸஞ்சும ஜ்ஞாநத்தைபுடையனான அத்
தீய ரிஷபவாஹனும். “ ஒற்றைவிடையனும் ” என்றது - லோகவ்யாவர்த்த மாகை
ராலே அத்திநியமாய் அவனுக்கு அபிமதமாயிருக்கு மென்னுபிடம் தோற்றுகைக்காக. இத்
தயிதே, அவன் தனக்கு பெருந்த வுடைமையாக நினைத்திருப்பது. நான்முகனும். (ச)
யொஷ் ஹாணம் விபராகிவகுய-ஓ யொடுவெவெஹாஹு ஸ்ரணினாகி தடுவெ ”
ன்கிறபடியே அவ்வவதானே நிருநாபிகமலத்திலே பிறந்து, பிதாவான தேவரீர்தம்மாலே
காடுக்கப்பட்ட நாலுவேதங்களைப் முடையனாய், “ அமரர்க்குமறிவியந்து ” என்கிறபடியே
வ்வருகள்ளார்க்கெல்லாம் ஜ்ஞாநபதனுமாயிருக்கு மேற்றத்தையுடைய சதுர்முகனும்.
ன்னையறியாப் பெருமையோனே. ஸர்வகாரணபூதனாய் ஸர்வரக்ஷகனாய் ஸர்வசேஷியாய் ஸர்
சரீரியாயிருக்கு முன்னை, உள்ளபடி யறியவொண்ணாதிருக்கும் பெருமைபையுடையவனே.

(க) “ யத்நதெவாநமேநபொ நவாஹம் நவஸம்ஸாரம் । ஜாநநிவரதெஸஸ்ய ததிரெஷ்டாஃ
வாசிம்பத்ய ” என்று விஷ்ணுவினுடைய பரமமான ஸ்வரூபத்தைத் தானும் ருத்ரனும் மற்
றுமூண்டான தேவர்களும் ரிஷிகளும் அறிபார்களென்னுமிடம் ப்ரஹ்மாதானே சொன்ன
னிறே. “கார்செறிந்த கண்டத்தான் என்கண்ணன் காணான் அவன்வைத்த பன்னைத்தான்
த்தின்பதி ” என்று - அவனெழுந்தருளி யிருக்கிற தேசத்தைபுழுத்பட்ட அவர்க ளறியமா
ட்டார்க ளென்றிறே திருமழிசைப்பிரா னருளிச்செய்தது.

முற்றவுலகெல்லாம் நீயேயாகி. ஸ்வ வ்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ப்ரகாரமாகத்
தான்ப்ரகாரியா யிருக்கையாலே, ஒன்றொழியாதபடி ஸகலலோகங்களும் நீயேயாய். (உ)
“ ஸவபூவஹிஷ்ணுஹ ” (ங) “ வாரூஷ்வரவெஷ்டம் ஸவபூ ” என்னக்கடவதிறே.
மூன்றெழுத்தாய முதல்வனே. அக்ஷரத்யாத்மகமான ப்ரணவத்துக்கு வாச்யனுப்கொண்டு
ஸர்வகாரணபூதனு யிருக்கிறவனே. “ மூன்றெழுத்தாய ” என்கிற ஸாமாநாதிகரணம்,
வாச்யவாசக பாவஸம்பந்த நிபந்தனம். ப்ரணவந்தான் சப்தப்ராதாந்யத்தாலே ஜீவபரமாய்
அர்த்தப்ராதாந்யத்தாலே பகவத்பரமாயிறே யிருப்பது. (ச) “ ஒக்ஷாரோ ஹமவாநிஷ்டஃ ”
என்றும், (ரு) “ ஒஷிஷ்யக்ஷாரம் ஸ்ரஹ்வாரஹாந்ஸூரிநம் ஸ்ராரந ” என்றும் சொல்
லக்கடவதிறே. அதில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரகர்த்தபர்த்தமிறே ஸர்வகாரணத்வம். ஓ. இப்
படி நீயே கிர்வாஹகன்என்று இருப்பாரிடத்தில் யமபடரால்வரும் நலிவு வரக்கடவதோ !
என்று கிஷ்ணுநாராகிரார். அற்றதுவாழ்நா ளிவற்கென்றெண்ணி, ஜீகிசுந் காலமெல்லாம்
பொகட்டிருந்து இவனுக்கு ஆயுஸ்ஸு அற்றதென்றெண்ணி, அஞ்ச நமன்றமர் பற்றலுற்ற
வற்றைக்கு. மேல் ஒருவேதனை செய்வதுக்குமுன்னே பிடிக்கிறபிடியிலே அஞ்சும்படியாக
யமபடரானவர்கள்வந்து, பிடிக்கையிலே பொருப்பட்ட வன்னைக்கு. நீயென்னைக் காக்க
வேண்டும். ஸர்வாதிகனுப் சரணுகதாக்கூறுன நீ, உனக்குப் பரிந்தன்மியுளே னுகாதபடி
யிருக்கும் என்னை அவர்கள்கையிலே காட்டிக் கொடாதே ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கதீ
தரவணைப் பள்ளியானே. ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ அணித்தாகவந்து கோயிலிலே
சாய்ந்தருளிற்று.

மூ—பையசவினணைப் பாற்கடலுட் பள்ளிகொள்கின்ற பரமமூர்த்தி

உய்யவுலகு படைக்கவேண்டி புந்தியிற்றேற்றினாய் நான்முகனை

வையமனிசரைப் போய்யென்றெண்ணிக் காலனையு முடனேபடைத்தாய்

ஐயவினியென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. ரு.

பதவுரை.

பால் கடலுள்— சுதீராப்தியிலே

பை— பரந்தபடங்களைபுடைய

அரசு இன் அணை— திருவனந்தாழ்வானாகிற

இனிய படுக்கையின்மேலே

அரங்கத்தாவணைப்பள்ளியானே !-;

உய்ய-- ஸகலா தீமர்க்கு நெய்தன்னை ஆச்சாரி

தது உஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பாக

உலகு— லோகங்களை

படைக்கவேண்டி— ஸர்ஷ்டி-க்கவிருட்பி

நால் முகனை— சூர் முகப் பற்ற மாலை

உந்தியில்— திருநாபிகமலத்திலே

தோற்றினாய்— தோற்றுவித்த நீ

வைபம்.— ‘பூமியி லுள்ள

மனிசர்— மதுஷ்யர்கள்

வ்யா. ஐந்தாமாட்டு. பையரவினணைப் பாற்கடலுள் பள்ளிகொள்கின்ற பரமபூர்த்தி. திருப்பாற்கடலிலே ஸ்வன்பர்சத்தாலே விகலிதமான பணங்கோபுடையனாப், மென்மைகுளிர்த்தி நாத்மங்களைப் பரகர்திபாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானாகப் படுக்கையின்மேலே. “உள்ளப் பல்வியோசு செய்தி” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக் கீடான பல உபாயங்களையும் திருவுள்ளத்திலே சிந்தித்துக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளாநின்ற பரமசேஷியானவனே. : மூர்த்திசப்தம்- ஐச்வர்யத்துக்கும் விக்ரஹத்துக்கும் வாசகமாகையாலே, இவ்விடத்தில் ஐச்வர்யவாசகமாப்பக்கொண்டு சேஷித்வத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் இவை அறியாதிருக்க, தான் அறிந்ததாக இவற்றினுடைய ரக்ஷணோபாயசிகதை பண்ணு கைக்கடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸர்ஷ்டமான ஜகத்துக்கு ரக்ஷணாந் தமாகவந்து கண்வளர்ந்தருளின வளவன்திக்கே, ஜகத்துக்கு, தன்னை முதலிலே ஸர்ஷ்ட்டித் தருளின உபகாரத்தனனை யருளிச்செய்கிறார். உய்யயித்யாதி. கரணகனோபர விநுராய் போகமோக்ஷஞ்நயராய் *அசிதவிசேஷிதராய்க் கிடக்கிற ஆத்மாக்கள் கரணகனோபரங்களைப் பெற்று, திருவடிகளை ஆசாரித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பாக லோகத்தை ஸர்ஷ்ட்டிக்கையி லே விருப்பத்தை யுடையனாப், வ்யஷ்ட்டி. ஸர்ஷ்ட்டிக்கு கர்த்தாவான சதுர்முகனைத் திரு நாடிகமலத்திலே தோற்றுவித்தவனே.

வையமித்யாதி. ஜகத்ஸ்ரஷ்டி பண்ணுகிறபோதே, “பூமியிலுண்டான மதுஷ்யர் நம்முடைய ஆஜ்ஞாபுரமான சாஸ்த்ரம்பாசனையில் நிற்பாசிலரல்லர், கர்த்ரிமமாய் விபரீதப்ரவர்த்ததாமவர்கள்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, “அப்படி அதிப்பவர்த்ததான தகையில அதுக்கிடாக சிஷித்தாகிலும் சஷித்தவேணும்” என்று காலனைமுடனே ஸ்ரஷ்டித்தவனே. “பொய்யர்” என்கிறவித்தை, “பொய்” என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது. ஐய. ஐயனே!;—பரமபந்து வானவனே. இத்தால்- சஷித்தகைக்கிடான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இனியென்னைக் காக்கவேண்டும். அந்த வையத்திலுள்ளார் படியன்றிக்கே, உன்னுடைய அங்கீகாரவிசேஷத்தாலே வ்யாவர்த்தனாய் உனக்கு மங்கனாசாலநம் பண்ணியன்றி தரியாதபடியான பின்பு, இப்படியிருக்கிற வென்னை, என்னுடைய புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியான யமபடரால்வரும் நலிவில் அர்வயமில்லாதபடி சஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவனைப் பள்ளியானே. ஜகத்ஸ்ரஷ்டியைப்பண்ணி, ஸ்ரஷ்டமமான ஜகத்தினுடைய சஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின வளவன்றிக்கே, இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று—அர

எண்ணவாம்போதேயு நன்னாம்போதேயு மென்னாம்போதேயு நென்னாம்போதேயு கொண்
அண்ணலே நீயேயா போதேயுக்கவேண்டு மரங்கத்தாவலையுப் பள்ளியானே. ௬.

பதவுரை.

நமன் தமர்கன் — யமபடரானவர்கள்
தண்ணை இல்லை — தனையில்தான் தவர்களுய்க்
கொண்டு
சால — மிகவும்
கொடுமைகள் — கொடியதண்டங்களை
செய்பாநிற்பர் — பண்ணாநிற்பர்கள்;
மண்ணெடு நீரும் — பூமியும் ஜலமும்
எரியும் — அக்தியும்
காலும் — வாயுவும் [நும்
ஆகாசமும் — ஆகாசமுமாகிற பஞ்சபூதங்க
மற்றும் — கார்ப்பூதமானவையுத்துத்தானும்
ஆக — உணக்குப்பகாரமாக
நின்றாய் — அவற்றுக்குப் பகாரியாய்க்கொண்
டு நின்றவனாய்

அண்ணலே — ஸர்வஸ்வாமியானவனே !
அநங்கத்தாவலையுப்பள்ளியானே ! - ;
எண்ணவாம்போதே — அநுஸந்திக்கபோக
யதைபுண்டான காலத்திலே
உன் — உன்னுடைய
நாமம் எல்லாம் — திருநாமங்களுயெல்லாம்
எண்ணினேன் — எனக்கு தாரகமாகவும்
போக்யமாகவு மநுஸந்தித்தேன;
என்னை — பல்லாண்டு பாடுமவனான என்னை
நீ — தேவரீர்
என்றும் — எப்போதும்
குறிக்கொண்டு — திருவுள்ளம்பற்றி
என்னை - ;
காக்கவேண்டும் — ரகதித்தருளவேணும்.

வ்யா. ஆளும்பாட்டு. தண்ணைவில்லை. மெத்தனவில்லை. உக்தி வர்த்திகளெல்
லாம் கடிதமாயாய்த்திருப்பது. “கதிஞ்சொலார் கடியார்” என்னகடவறிதே. அன்றிக்
கே, தண்ணைவாவது- தண்ணிதலாய், அது இல்லையென்கையாலே- நலிகையில் ஓவுதலில்
லாமையைச் சொல்லுகிறது. ஒருதால்விட்டுப் பற்றுவதில்லையென்கை. நமன்றமர்கள். ப்ர
தானான யமன்றானில் கண்குழிவுகண்டவாறே ஒருக்காலாக விட்டிருக்கவுங்கும்; இவர்கள்
அவனுடைய படராகையாலே “அவன்சொன்னதில் ஒன்றும் தப்பாதே செய்யவேணும்”
என்னும் நினைவாலே கண்பாராதே க்ராமாக நலியாநிற்பர்களாய்த்து. சாலக்கொமைகள்
செய்யாநிற்பர். மிகவும் கொடியதான தண்டனைகள் பண்ணாநிற்பர்கள். அதாவது- இந்த தேவ
விக்கலைஷத்துக்குமுன்னே, சிவந்தபயிரும் எரிந்த கீழியும் பொறிபறக்கிற முகமும் நாமடிக்
கொண்ட உதடுமான உக்ரவேஷத்தோடே, * சேவதக்குவாரைப்போலே, கையும் சூலமும்
பாசமும் முதலானவற்றோடே வந்துநிற்கும் நிலைதன்னாலே வயிறு எரிகொளுந்துப்படி
பண்ணுகையும், “நமன்றமர் பாசம்விட்டால் அலைப்புணுண்ணும்” என்னும்படி இந்தசரீர
ந்தன்னை விடுவிக்கிறஸமயத்தில் அலைச்சல் படுகையும், பின்பு யாதாசரீரத்திலே புகூசு
சொல்லி மோதுகையும், “பின்னும் வன்கயிற்றால் பிணித்தெற்றிப் பின்முன்னாகவிழுப்பதன்
முன்னம்” என்கிறபடியே வலியகயிற்றால் காலிலேகட்டித் தியங்கவடித்து தலைபின்னும்
கால்முன்னமாக யாமயமார்க்கத்தாலே விழுத்துக் கொண்டுபோகையும், நாய்களையேவித்
துடைவழிகவருவிக்கையும், சூலத்தாலே பாப்பையும், முதலாகச்செய்யுங் கொடுமைகளுக்கு
ஒரு முடிவில்லையிறே. “செய்யாநிற்பர்” என்கிற வர்த்தமாரத்தாலே உத்தரோத்தரம்
செய்யும் கொடுமைகளுயெல்லாம் சொல்லுகிறது.

மண்ணிற்பாதி. பூமிபோலே ஜலமும் அக்ஷயம் வாயுவும் ஆகாசமுமாகிற ஜகத்தாசு
 மான பூதபஞ்சகமுமாய், பற்றும் கார்யமுமான ஜகத் துத்தானம் “ஃ” என்கிற சொல்
 வுக்குள்ளே அடங்கும்படி உனக்கு பாகாயமாக இவற்றுக்கு பாகாரியாய்க்கொண்டு சிந்தைய
 ன். இத்தால் ஸர்வகாரணபூதனுப் ஸர்வபாகாரியா யிருக்கையாலே உனக்கு விதேய மல்லா
 தொன்று இல்லையிறே. ஆனபின்பு இந்த யமபடரால்வரும் நலிவை நீயே மாற்றவேணும்.
 ண்ணலாம்போதே யுன்னுமமெல்லா மெண்ணினேன். இதனால் தம்புகடைய ப்ராயசநீஷ்ட
 படையச் சொல்லுகிறார். காரணங்கள் விதேயமாய் அனுஸந்திக் கலான போதே, உன்னுடைய
 ருநாமமெல்லாம் எனக்கு தாக்மாயகவும் போக்யமாகவும் அனுஸந்தித்தேன். நாராயணசப்
 த்துக்குள்ளே ஸகலநாமங்களு மந்தர்ப்பூதமாகையாலே, அநொன்றையும் சொல்லவே
 ல்லா நாமங்களையும் சொன்னாவிறே. தீவர்தாம் அநொழிய வேறொன்றறியாரிறே.
 நன்மைதீமைகளொன்றுமறியேன் நானுவென்னு மித்தனைபல்லால் ” என்றும், “ஓவா
 த நமோநாரண வென்பன்” என்றாமிறே இவரிருப்பது. மங்களாகாஸகத்துக்கும் இது
 ானையிறே இவர்க்கு வாசகம். “நமோநாராயணபவென்று- பரமாத்மனைச் சூழ்த்திருந்து
 ல்லான்- ஏத்துவர்” என்றுகிறே. ஆகையால், இத்திருநாமமொழிய ஒருகூறாமும் தரிசு
 மாட்டார். “உண்ணநான் பசியாவதொன்றில்லை- நமோநாரணவென்றென்னுநான்-என்
 கு- பட்டினிரான் ” என்னுமவிறே. ஆக, இப்படி உன்னுமமெல்லா மெண்ணினேன்.

என்னைக் குறிக்கொண்டு. இப்படி உன்திருநாமத்தைச் சொல்லி உனக்கு மங்களா
 ஸநம் பண்ணாதபோது சந்நிகாலமும் தரிசுக்கமாட்டாதவென்னைத் திருவுள்ளம்பற்றி.
 ன்றும். ஸர்வகாலத்திலும். இக்கிலேகான் இவர்க்கு காகாசித்தமன்றே. அண்ணலே. ஸர்வ
 வலாமியானவனே. இத்தலைமீழவுநேபறுகள் உன்னதாம்படிபள்ளிற் குடற்றிடக்கிருப்பது.
 என்னைக் காக்கவேண்டும். இப்படி யிருந்துள்ள நீ, சீழ்ச்சொன்ன புருஷார்த்தநிஷ்டடை
 ய யுடையேனான வென்னை, இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதிராக யமபடரால் வரும் நலி
 யில் அகப்படாதபடி சக்தித்தருநாவேணும். அங்கத்தாரனைப் பள்ளியானே. இதுதான்
 இன்று விண்ணப்பம் செய்யவேணுமோ, இதுக்கு முற்கொளியந்தள்ளிற் தேவாரீரிங்
 க வந்து கண்வளர்த்தருளுகிறது. கூ.

மூ.—செஞ்சொன் மறைப்பொருளாகிநின்ற தேவர்களுகனே யெம்மானே
 எஞ்செல்லென்னுடை யின்னமுதே யோழலகுமுடையா யென்னப்பா
 வஞ்சவருவி மைன்றமர்கள் வலிந்து நலிந்தென்னைப் பற்றும்போது
 அஞ்சலமென்றென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவனைப் பள்ளியானே. எ.

பத்துரை.

சம்— செவ்விய
 சால்— சொல்லையுடைத்தான்
 றை— வேதத்துக்கு
 பாருள் ஆகிநின்ற—ப்ரதிராத்யனுக்கொ

எம்மானே— எனக்குள்வாமியானவனே !
 எஞ்சல் இல்— சுருங்குதலில்லாததாய்
 இன்— பாம்போக்யமாய்
 என்னுடை அமுதே — அம்மதம்போலே

வ்யா. எழுடபாட்டு. செஞ்சோல் மறைப் பொருளாகிநின்ற. செவ்விய சொல்லை யுடைத்தான வேதத்தினுடைய அர்த்தபூதனாயின்று. சொல்லுக்குச் செவ்வையாவது - யதாபூதவாதிதவம். நாஸ்திகா யிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்தத்தை மறைக்கையாலே, இத்தை “மறை” என்கிறது. இதுதான் பூர்வபாகமென்றும் உத்தரபாகமென்றும் இரண்டு கூறாய், அதில் பூர்வபாகம் கர்மபிரதிபாதகமாய், உத்தரபாகம் ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதகமா யிருந்ததேயாகிலும், ஆராத ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்யஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகிறதாயாலே, (ச) “வெவ்வுடையவெவ்வு ஹவெவெவெ” என்கிறபடியே எல்லா வேதங்களுக்கும் இவ்வே ப்ரதிபாத்யன் என்னத்தட்டில்லையிறே. (உ) “வெவ்வுவெவ்யவெவ்ய நவ்ய” என்னைக்கடவதிறே. பூர்வபாகத்தில், இவ்வே ஸத்வாரசமாக ப்ரதிபாதிபாதிநிற்கும்; அத்தைப் பற்றவிறே (ஈ) “ஹவெவெவெவெவெவெ” என்றறளிச்செய்தது. தேவர்கள்நாயகனே. (ஈ) “யதாபூதவெவெவெவெவெவெவெவெவெவெ” என்கிற நித்யஸூரிசுருக்கு நிர்வாஹக னுனவனே. அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாகையாவது - (இ) அஹந்த ஸஹஜ தாஸ்யராகையாலே தன்னுடைய அதுபவகைங்காயங்களைப்பொழிய அரைக்கணமும் செல்தாதபடியாய், *அஸ்த்காரே பயசங்கினாய்க்கொண்டு மங்கனாசாஸ்பராயப் போருகிறவர்களுடைய ப்ரகர்தி யறிந்து விதியோகங்கொண்டு போருகை. எம்மானே. அவர்களைப்போலே என்னையும் உன் திருவடிகளுக்குப் பரிவனாக்கி அடிமைகொண்டு போருகிறவனே. எஞ்சலி லென்னுடையின் னமுதே. ப்ராகர்தமான அமர்த்தத்தில் வ்பாவர்த்தி. எஞ்சல் - சுருங்கல். “இல்” என்பது இல்லாமை. அகாவது - தேசகாலங்களால் வரும் ஸங்கோசரஹிதமாயிருக்கை. அது எல்லாதேசத்தினு மின்றிக்கே எல்லாக் காலத்திலும் புஜிக்கவொண்ணாதபடியா யிருக்குமிறே. “என்னுடையமுது” என்கையாலே - புஜித்தார்க்கு, உடம்பைப் பூண்கட்டுமது போலன்றிக்கே உபிசைப் பூண்கட்டுமதாயிருக்கை. “இன்னமுது” என்கையாலே - புஜித்தார்க்கு, தர்ப்புகையப் பிறப்பிக்குமதுபோலன்றிக்கே, “அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென்றாவமுதம்” என்கிறபடியே - புஜிக்கபுஜிக்க மேன்மேலன் தர்ஷணையை விளைக்குமதாயிருக்கை. கீழ்ச்சொன்ன நித்யஸூரிசுருக்கும், “அப்பால் முதலாய்நின்ற அளப்பரியவாசமுது” என்ற - இவ்வமர்த்தத்தையிறே புஜிப்பது. அவ்வமர்த்ததான் “அரங்கமேய வந்தனன்” என்ற - இவ்வமர்த்தத்தையிறே இவர்க்கு. எழுலகுமுடையாய். இத்தால் - லீலாவிபூதி யோகத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஈ) “வெவ்வுவெவெவெ” என்கிறபடியே - ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் கடவனான ஸ்வாமிபானவனே. என்னப்பா, இங்கும் ஒரு கூறுண்டே இவர்க்கு. ஆர்

ராசிகராகையாலே இரண்டிடத்திலு ம்வய முண்டிறே. * பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்குகையாலே எனக்கு ஸத்தாகாரணமானவனே. வஞ்சவுருவின் நமன்றமர்கள். தங்கள் வரவு ஒருவருக்கும் தெரியாதபடி ரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு வரும் யமபடரானவர்கள். வலிந்து நலிந்தென்னைப் பற்றும்போது, பலாத்கரித்து பிடித்துக்கொண்டுவந்து. என்னைப் பிடிக்கும்போது, அஞ்சலமென்றென்னைக் காக்கவேண்டும். 'அஞ்சாதேகொள்' என்று உன் திருமீட்டற்றோசை கேட்கும்படி யருளிச்செய்து, கீழ்ச்சொன்னபடியே உன்னை யதுபவித்த உனக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுதேபோது தரிக்கமாட்டாத வென்னை, இப்பிருஷார்த்தத்தைக் கலக்கும் யமபடரால்வரும் பாதையில் அந்வயியாதபடி சகித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவனைப் பள்ளியானே. இப்படி சகிக்கைக்காகவன்றோ கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு விஷயங்களிலும் வயாவ்த்தமாய்க்கொண்டு தந்தியவிபூதியான திருவரங்கத் திருப்பதியிலே வந்து கண்ணவளந்தருளுகிறது.

மூ.—நானேதுமுன் மாயமொன்றறியே னமன்றம்பற்றி நலிந்திட்டிருந்த

ஆனேபுகேயென்று மோதும்போதங்குன்னே நாளுன்று நினைக்கமாட்டேன்
வானேய்வானவர்தங்களிசா மதுரைப்பிறந்த மாமாயனேயென்
னாய்நீ யென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவனைப் பள்ளியானே. அ.

பதவுரை.

நான் — அடியேன்
உன் — ஸர்வசக்தனுஉன்னுடைய
மாயம் — மாயைகளில்
மாதும் ஒன்றும் — யாதொன்றும்
அறியேன் — அறியமாட்டேன்;
நமன் தமர் — யமபடரானவர்கள்
பற்றி — பிடித்து
நலிந்திட்டிடு — இந்தசரீரத்தோடேநலியத்
தக்க தெல்லாம் நலிந்து
(பின்பு.)

இந்த ஊன் — 'இந்த யாதநாசரீரத்திலே
புகு என்று — பரவேசி' என்று
மோதும்போது — அடிக்குங்காலத்திலே
அங்கு — அத்தசையில்
உன்னை — தேவரீரை
நான் — அடியேன்

ஒன்றும் — ஒருவகையாலும்
நினைக்கமாட்டேன் — ஸ்மரிக்கமாட்டேன்;
வான் — பரமபுத்தரிலே
ஏய் — பொருந்திவர்த்திக்கிற
வானவர்தங்கள் — நித்யமுக்தர்க்கு
ந்சா — தலைவனாய்
மதுரை — ஸ்ரீமதுரைமீலே
பிறந்த — அவதரித்தருளின்
மா மாயனே — மிக்கஆச்சர்யசக்தியையு
டையனாய்

என் — எனக்கு
ஆனாய் — பாகன்வசப்பட்டொழுஞ்ஞானை
போலேவசிக்காதனாய்
அரங்கத்தரவனைப்பள்ளியானே!-;
நீ — ஸர்வசக்திகளுள் நீ

என்னை காக்கவேண்டும்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. நானித்யாதி. அதிதாநாகதங்களில் ஒன்றுமறியாத நான்

குணமாக இச்சேதநர் விஷயத்தில் அவன் பண்ணிவைக்கும் வஞ்சகங்க ளே நகங்கனிறே; அவைபெல்லாம் அவன்றானறியு மத்தனையொழிய, எதிர்ந்தலைக்குக் தெரிபாதபடியிறே யிருப்பது; அத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார். நமன்றமர்பற்றி நலிந்திட்டு. கர்மங்களைப் பத்தும்பத்தாகக் கணக்கிட்டு நலியக்கடவ யமபடரானவர்கள், வந்து பிடிக்கிறபோதே எல்லா னுக்கங்கனும் வினையும்படி வந்துபிடித்து, வாசாமகோசரமாம்படி, இந்த சரீரத்தோடே நலி யத்தக்கதெல்லாம் நலிந்து. இந்துனுபுகே யென்று மோதும்போது. அநந்தாம் யாதநாசரீ ரத்தைக்காட்டி “இந்த சரீரத்திலேபுகு” என்பர்களாய்த்து. “இந்தவூன்” என்று - விட்ட சரீரத்திற்காட்டில் ப்ரவேசிக்கிற சரீரத்தினுடைய கொடுமையைச் சொல்லுகிறது. அதாவது-(ச)சேதநபேதநா திகளிலும்விடக்கடவதன்றிக்கே அதயந்ததுக்காவஹமாயிருக்கு மிறே; அத்தைப்பற்றவிறே “யாதநாசரீரம் என்று பேராய்த்து. (உ) “யாதநாசரீர வோகா” என்னக்கடவதிறே. இப்படி யிருக்கிற சரீரத்தைக்காட்டி “இதிலேபுகு” என்றால், இவன் வெருவிப்பிற்காவியா நிற்குமிறே. “இதிலேபுகு” என்று கண்பாராதே மோதாதிப்பர்களாய்த்து. அதிலே ப்ரவேசிப்பிக்கவேணுமே யவர்களுக்கு, மேலுண்டான னுக்கங்களைபெல்லாம் இவனை யறுபவிப்பிக்க. இப்படி “இதிலேபுகு” என்று அவர்கள் மோதுங்காலத்தில். அங்குன்னை நாளுன்றும் நினைக்கமாட்டேன். அவ்விடத்தில், ஆபத்தி மோசகனான உன்னை நான் ஒருபரகாரத்தாலும் ரக்ஷகனாக நீனைக்கமாட்டேன். “அங்கே னும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன்” என்று பாடமானபோது- அவ்விடத்தில் ஏகதேசமும் நானுன்னை நினைக்க மாட்டேனென்று பொருளாகக்கடவது. அவர்கள் நலிகிறநலிவிலே அகப்பட்டு மநஸ்ஸுகலங்குகிற தசையிலே தேவரீரை நினைக்கப்போமோ. வானேய்வான வர் தங்களீசா. பரமபதத்திலே பொருந்தி வர்த்திக்கிற நித்யமுக்தர்க்கு, ஸ்வரூபாநுரூப மான வடிமைகளன்றும் நியந்தாவானவனே. ஏய்கை - பொருந்துகை. மதுரைப்பிறந்த மாமாயனே. அப்படி ஸர்வஸ்மாத்தபரனா யிருந்துவைத்து இங்குள்ளாரை ஆட்கொள்ளுகை க்காக ஸ்ரீமதுரைபிலே இதரஸஜாநியனாய் வந்தவதரித்த ஆச்சர்யபூதனே. அங்கு நியந்தா வாய் நின்று ஆட்கொள்ளும்; இங்கு நியாம்யனாயிருந்து ஆட்கொள்ளும். “ஆட்கொள் ளத் தோன்றிய ஆயர்தம்மோ” என்றாரிறே. என்னுடைய ஸ்வாபாவிசுமான பலத்தால் வந்த பெருமதிப்பைப்பாராதே, அப்பலவிசிஷ்டனான பாகன்னையிலே வசீகர்த மான மந்தகஜம்போலே, மங்களாசாஸகபானான வெனக்கு வசீகர்தனானவனே. நீயென்னைக் காக்கவேண்டும். ஸர்வரக்ஷகனான நீ, உனக்கு மங்களாசாஸகம் பண்ணாதபோது ரக்ஷண காலமும் தரிக்கமாட்டாத வென்னை, இதுக்குவிக்கமரக யமபடர்பண்ணும் நலிவால்வந்த கல க்கத்தில் அவ்விபாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அங்குத்தரவணைப் பள்ளியானே. பயிர்த் தலையிலே குழல்கட்டிக் கிடக்குமாபோலே, பரமபதாதினைவிட்டு கோயிலிலேவந்து கன்வளார் தருளுகிறது, அபிமானார்த்தப் பூதரானவர்களை அழிவற நோக்குகைக்காக வன்றோ. அ.

மூ.—குன்றேத்தோகிறை காத்தவாயா கோகிறைமேய்த்தவனே யெம்மானே

அன்றுமுதலின்றறுதியா வாதியஞ்சோதி மறந்தறியேன்

நன்றுங்கொடிய நமன்றம்கணலிந்து வலிந்தென்னைப் பற்றும்போ

கன்றுங்கரீ யென்னைக்காக்கவேனோ மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. க.

குன்று— கோவர்த்தபர்வதத்தை
எடுத்து— குடையாக எடுத்து
ஆநிரை— பசுக்களின் திரை
காத்த— ரக்ஷித்தருளின
ஆயா— ஆயனாய்
கோ நிரை— பசுநிரையை
மேய்த்தவனே— மேய்த்தவனாய்
எம்மானே— எனக்குள்வாமியானவனாய்
அங்கத்தரவனைப்பள்ளியானே!-;
அன்று முதல்— உணக்குப்பல்லாண்டுபாடு
மவனுக்கிக்கொண்டநாள் தொடங்கி
இன்று அறுதியா— இன்றளவாக
ஆகி— ஸர்வகாரணபூதனான உன்னுடைய

அம்— விலக்ஷணமான
சோதி— தேஜஸ்ஸையுடைய திவ்யமங்க
ளவிக்ரஹத்தை
மறந்தறியேன்— ஒருகாலும்மறந்ததில்லை;
நன்றும் கொடிய — மிகவும்கொடியரான
நமன் தமர்கள்— யமபடரானவர்கள்
என்னை— என்னை
நலிந்து— ஹிம்ஸித்து
வலிந்து— பலாத்கரித்து
பற்றும்போது— பிடிக்கும்சாலமான
அன்று— அப்போது
அங்கு— அத்தசைபிலே
நீ என்னைக்காக்கவேண்டும்.

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. குன்றியாதி. இந்தரன் பசிக்கோபத்தாலே கல்வர்ஷ
த்தை வர்ஷித்தபோது, நின்றதொருமலையைக் குடையாகவெடுத்து, அந்த வர்ஷாபத்தில்
||ருபடாதபடி பசுநிரையை ரக்ஷித்தஆயனானவனே. இதுதான், கோபகோபிஜநங்களை ரக்ஷி
த்ததுக்கு முபலக்ஷணம். ஆனால் அவர்கள் தன்னைச் சொல்லாதே, “ஆநிரைகாத்த ஆயா”
என்று இத்தைச்சொல்லுவா நென்னென்னில்; எல்லாவற்றிலும் ப்ரதாந ரக்ஷயவர்க்கம்
இவையேயாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கையாலே. ஆயா. *ஆயனாய் வருன்ற மொன்றெ
டுத்தான் அரங்கமாநகரமர்ந்தானிறே. கோநிரைமேய்த்தவனே. ஆபத்தசையில் ரக்ஷித்தவ
ளவன்றிக்கே, அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கிடாக அல்லாத இடையரோபாதி கையிலே
கோலெடுத்துப் பசுநிரைமேய்த்தவனே. “திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி” என்று
பரமபதத்திலிருப்பிலுங்காட்டில் பசுநிரைமேய்க்க உகந்திறேயவதரித்தது. எம்மானே. இந்த
குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. “அம்மானே” என்று பாடமா
கில், ஸர்வஸ்வாமியானவனே என்று பொருளாகக்கடவது. அப்போது, கீழ்ச்சொன்ன ரக்ஷ
ணத்துக்கடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. அன்றுமுதல். *கருவரங்கத்துள் கிடந்த
வன்றுமுதலென்னுதல்; திருப்பல்லாண்டுபாட நீவிஷ்டிகரித்த வன்றுமுதலென்னுதல். இன்
றறுதியா. இன்றளவாக. ஆதியஞ்சோதி மறந்தறியேன். ஸர்வகாரணமாய் விலக்ஷணாதேஜோரூப
மான உன்னுடைய விக்ரஹத்தை மறந்தறியேனென்னுதல்; ஸ்வகாரணபூதனான உன்னு
டைய, விலக்ஷணமான தேஜஸ்ஸையுடைய விக்ரஹத்தை மறந்தறியேனென்னுதல். நன்றுங்
கொடியநமன்றமர்கள். மிகவும் கொடிய யமபடரானவர்கள். “நன்றும்” என்றது. மிகவும்
என்றபடி. நலிந்துவலிந்தென்னைப் பற்றும்போது. நலிந்துகொண்டு பலாத்கரித்து என்னைப்
பிடிக்கும்போது. அன்றங்கூரீ என்னைக் காக்கவேண்டும். அவர்கள் நலியுங்காலத்திலே, அவ்
விடத்திலே சேஷியாய் ரக்ஷகனான நீ; உன்பக்கல் விஸ்மர்தியின்றிக்கே, மங்களாசாஸநபர
னாய்க்கொண்டு போருமென்னை, இப்பருவார்த்தத்துக்கு விரோதியானவர்கள் நலிவில் அகப்

மாநாந்தாபதிதரானவர்களுக்கு இதுதான் வருகைக்குப் பரஸங்கமுணைக்கா. என்னுடைய அபிசங்காமூலமான கலக்கத்தால்வந்த பயத்தாலே அடியேன் விண்ணப்பம்செய்த வித்தனை யன்றோ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகூர்.

மூ.—மாயவனை மதுகுதனை மாதவனை மறையோர்க ளேத்தும்

ஆயர்களேற்றினை யச்சுதனை யரங்கத்தரவனைப் பள்ளியானை

வேய்புகழ் வில்லிபுத்தூர் மன் விட்டுசித்தன்சொன்ன மாலைபத்தும்

தூயமனத்தனராசி வல்லார் தூமணிவண்ணனுக் காளர்தாமே. ௮.

பதவுரை.

மாயவனை— ஆச்சாயகுணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனாய்

மதுகுதனை— மதுவை நிரஸித்தவனாய்

மாதவனை— ஸ்ரியபதியாய்

மறையோர்கள்— வைதிகர்களால்

ஏத்தும்— ஸ்துதிக்கும்படியானவனாய்

ஆயர்கள்— இடையர்களுக்கெல்லாம்

ஏற்றினை— தலைவனானமேனானிப்பையுடையனாய்.

அச்சுதனை— அடுத்தாளை ஒருக்காலும் நழுவிவிடாதவனாய்

அரங்கத்து— திருவரங்கத்திலே

அரவு— திருவனந்தாழ்வானாகிற

அனை— திருப்படுக்கையிலே

பள்ளியானை— பள்ளிகொண்டருளுகிற அழகிய

மணவானன் விஷயமாக

வேயர்— தாம்திருவவதரித்தருடி யிலுள்ள ரெல்லாரும்

புகழ்— புகழும்படியாயிருப்பாராய்

வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு

மன்— நிர்வாஹகாரன்

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

சொன்ன— அருளிச்செய்த

மாலை— சொல்மாலையான

பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும்

தூய— பரிசுத்தமான [கொண்டு]

மனத்தனர்— ஆகி— மனஸையுடையராய்க்

வல்லார்தாம்— அப்யஸிக்கவல்லவர்கள்

தூ— பதிப்பற்ற

மணி— நீலரத்தம்போன்ற

வண்ணனுக்கு— வடிவழகையுடையவனுக்கு

ஆளர்— அடிமைசெய்யப்பெறுவார்

வ்யா. மாயவனை— ஆச்சாயகுணசேஷ்டிதங்களுையுடையவனை. இத்தால் விகா ஹகுணமான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களாலும், ஆதமகுணமான வாத்தஸ்ய ஸௌசீல்ய ஸௌஸ்ப்யாதிகளாலும் ஆச்சரிதரகூணர்த்தமானமேனா ஹாரிசேஷ்டிதங்களாலும் அநுபவிதிக் களான ப்ரேமபுக்தர்க்கு அநவரதமங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டுமபடியான வைலகூண்யத் தையுடையவனென்கை. மதுகுதனை. அநுபவிப்பார்க்குவரும் விரோதிகளை, மதுவை நிரஸித் தாற்போலே நிரஸித்துக்கொடுக்குமவனை. இத்தால் அநுபவவிகாரதியான் யம்வச்யதைக்கு

உபாயதசையில் புருஷகாரபூதையாய், உபேயதசையில் பரப்பய பூதையாபிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபபூனாவே. இத்தால் அச்சுமீர்த்திக்கு என்வரும்தோ ! என்று ஸர்வகாலமும் “ வடிவாய் நின்வலமாபினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாநாமி ” என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுவென்புட்படி யிருக்குமவனென்கை.

பழிப்பற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவழகை யுடையவனுக்கு, “ மணிவண்ண வுன்
சேவடி செவ்விதிருக்காப்பு ” என்று ஸர்வகாலமும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுமவர்கள் தாங்
களாவார். இங்கிருந்த நானும் பெரியபெருமான் திருவடிகளிலே மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்
கொண்டிருந்து, சரீராவலாநத்தில் பரமபதத்திலேபோய் நித்யஸூரிகள் திரனிலேபுகுந்து
“ சூழ்ந்திருத்தேத்துவர் பல்லாண்டு ” என்கிறபடியே அங்கே யெழுந்தருளியிருக்கிற விரு
ப்பையதுபவித்து, காலத்தவ முள்ளதனையும் மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கப்
பெறுவென்னை. ௨.

பெரியஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

அடிவரவு.—துப்புச் சாமிடம் எல்லை ஒற்றைப் பையர தண்ணை
செஞ்சொல் நானேது குன்மு மாய வாக்கு.

ஆதிருமொழி-சர-க்கு, பாட்டு-சஉ௦.

ஐந்தாம் பத்து.

(௦)

கீழில் திருமொழியிலே— “சொல்லலாம்போதே யுன்னாமெல்லாம் சொல்லினேன்”
என்று திருநாமத்தின் போக்யதையை யதுபவித்து, “ இத்தை அநாதிகாலம் இழக்கைக்
கடியென் ” என்று நிரூபித்தவாறே, அதுக்கு ஹேது, “ இதரவிஷயங்களிலே ‘ ஆவியே ய
முதே ’ என்று திரிகையாலே யிழத்தது ” என்று வெறுத்து, இப்போது “ ஆவியையாங்க
மாலை ” என்றும், “ ஆவியையமுதே யென்றனூயிரனைய வெந்தாய் ” என்றும், தப்பைப்
பொறுத்தருளவேணும் என்று, பெரியபெருமான் போக்யதையிலே தம்முடைய கரணதரய
மும் மேல்விழுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. *

மு.— வாக்குத்தாய்மை யிலாமையினுலே மாதவாவுன்னை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்
நாக்குநீன்னையல்லா லறியாது நானதஞ்சவ னென்வசமன்று
முர்க்குப்பேசுகின்றனினிவனென்று முனிவாயேலுமென் னுவினுக்காற்றென்
காக்கைவாயிலுங் கட்டேரேகொள்வர் காசனா கருளக்கொடியானே. க.

பதவுரை.

மாதவா— ஸ்ரியோபதியானவனே!

வாய்க்கொள்ளமாட்டேன் — உன்னைஸ்தோத்

அஹ—அந்த நாக்கின் தோஷத்தைகளைந்து

நான்— நான்

அஞ்சுவன்— பாய்ப்படாநின்றேன்;

என்வசம் அன்று— அந்தநாக்கானது என்
-க்கு வச்யமன்று;

இவன்— ‘இவன்

மூர்க்கு பேசுகின் } மூர்க்கர்பேசும் பாசாத்
றான் என்று } தைப் பேசா நின்றான்;

என்று

முனிவாய் வலும்— கோபித்துக்கொள்வாயே
யானாலும்

என்— என்னுடைய

நாவினுக்கு— நாக்குக்கு

ஆற்றேன்— ஸ்லிப்கப்போகாது;

காக்கை— காக்கையினுடைய

வாயிலும்— வாயினிடத்தி லுண்டாகும்சொ
ற்களையும்

கட்டுரை— (கங்களுக்கு) நல்லசொற்களாக

கொள்வர்— (அறிவுடையார்) கொள்ளாரின்
றார்கள்;

(அப்படியே,)

காரண— ஸ்வகாரணபூதனும்

கருளன்— பெரியதிருவடிபை

கொடியானே— த்வஜமாகவுடையவனே;

நீயுமென்சொல்லைக்கொண்டருள வேணு
மென்கிறார்

வ்யா. முதற்பாட்டு. வாக்கித்பாதி. வாக்குக்கு அசுத்தியாவது-பசுவத்தஸந்நிதியி
லே அஸத்யம் சொல்லுகையும், ப்ரபோஜாதந்தைக் துணரிசிக்கையும், பரஸ்தோத்ரம் பண்ணு
கையும். “பாஷியேன் பிழைத்தவாறு”. வாக்கு- சொல்லு. மாதவாவுண்ணை வாய்க்கொள்ளமாட்
டேன். திருநாமம் சொல்லுகைக்கு முடிந்தவதிகாரிகள் பிராட்டியும் தித்யஸூரிகளுமிறே.
[“பாதனுத்தம்” இத்தயாதி.] உன்போக்யதைக்குத்தோற்று பெரியிராட்டியார் தொடக்கமா
றார் சொல்லும் பாசாத்தை, இதரவிஷயங்களின் போக்யதைக்குத்தோற்று ஸ்தோத்ரம் பண்
ணின் நாக்காலே சொல்லமாட்டேன். “மாட்டராகில் தவிரும்” என்ன; நாக்குநின்றையல்லா
லறியாது. ரஸமறிந்தநாக்கு, * ஸ்வரஸனுந நின்றையல்லாலறியாது. “அத்தால் வரும் குற்
றமும் உம்மதன்றே” என்ன; அது விஷயத்தோஷம். “அகலதில்லேன்” என்றது மார்
வின் குற்றமானற்போலே. “ஆனால் நீரும் நாக்கோடேகூடிச்சொல்லும்” என்ன, நான்அதஞ்
சுவன். நாக்கின்தோஷத்தை யதஸந்தித்து நான் அஞ்சாநின்றேன். அது ரஸஜ்ஞமாகை
யாலே மேல்விழாநின்றது, காணியான உம்முடைய வசமாக்கினுலோவென்ன; அது என்வச
மன்று. உன்வசம். “நாக்கு நின்றையல்லாலறியாது” என்பது, “நானதஞ்சுவன்” என்ப
தாகாநின்றீர், இதுமூர்க்கர்சொல்லும் பாசுரமாயிரா நின்றீர்! என்ன; மூர்க்குப்பேசுகின்றானிவ
னென்று முனிவாயேலும். என்பாசுரத்தைப் பார்த்தால் மூர்க்கர்சொல்லும் பாசுரம்போலே
தோற்றி, முனிகைக்கு போக்யதைபுண்டு; ஆகிலும் என்னுலிணுக்காற்றேன். உன்முனி
வுக்கு ஆற்றலாம், என்னுவுக்கு ஆற்றப்போகாது. ஆனால் அது நமக்கு அவத்யமாகாதோ
வென்ன; காக்கைவாயிலும் கட்டுரைகொள்வர். அறிவுடையார், குற்றமாகாதவளவன்றிக்கே
குணமாகவும் கொள்ளுவர்கள். அது ஓரிடத்தேயிருந்து தனக்கு வேண்டினது பிதற்றிப்
போகவும், அத்தை அறிவுடையார், “நமக்கு நன்மை சொல்லுகிறது” என்று கொள்ளு
வர்களிறே. கட்டுரை- நற்சொல்லு. அப்படியே நான்வேண்டிற்றுச் சொன்னத்தையும் குண
மாக்கிக்கொள்ளவேணுமென்ன. “நான் கைக்கொள்ளவேண்டுகிறதென்” என்ன; நீஸா

கிரூர்- காரண கருளக்கொடியானே. உடையவனுக்கையாலே எல்லாம் பொறுக்கவேணும். க.

மு.—சமீக்துநாக்கொடு புன்கவிசொன்னேன் சங்குசக்கரமேந்து கையானே

பிழைப்பரகிலுந் தம்மடியார்சொற்பொறுப்பது பெரியோர்கடனன்றே

விழிக்குங்கண்ணிலே னின்கண் மற்றல்லால் வேறெருவரோடென்மனம்பற்றாது

உழைக்கொப்புள்ளி மிகையன்றுகண்டா யூழியேழல் குண்டுமீழ்ந்தானே. உ.

பதவுரை.

சங்கு— பூர்பாஞ்சுநாய்த்நையும்
சக்கரம்— திருவாழியாழ்வரணையும்
ஏந்து— தரித்த
கையானே— திருக்கைகளைபுடையவனே!
சமீக்து— உன்னையொழிந்தாரைந்துதிச்
சும்குற்றமுடைய
நாக்கொடு— நாக்கோடேகூட
புன்— குற்றங்கள் நிறைந்த
கவி— கவிகளை
சொன்னேன்— சொன்னேன்;
பிழைப்பர் ஆகிலும்— தப்பு செய்தார்களே
யாகிலும்
தம் அடியார்— தம் அடியாருடைய
சொல்— சொல்லை
பொறுப்பது— பொறுத்துக்கொள்வது
பெரியோர்— பெருந்தன்மை புடையவர்
களுக்கு
கடன் அன்றே— கடமையன்றே;
நின்— தேவரீருடைய

கண் அல்லால்— கடாஷ்டமொழிய

மற்று விழிக்கும் } வேறொருக்கைகரை

கண் இலேன் } உடையேனல்லேன்;

(அன்றியும்,) [விலே

வேறு ஒருவரோடு— மற்றொருவர் பக்க

என் மனம்— என்னுடைய மனஸ்ஸானது

பற்றாது— பொருத்தமாட்டாது;

உழைக்கு— புள்ளிமாறுக்கு

ஒர் புள்ளி மிகை } ஒரு புள்ளி ஏறினால்

அன்று கண்டாய் } அதிகமாகாதுகிடாய்;

(இப்படி நீர் என்னை கிர்ப்பந்திக்கு

தேன்? என்ன;)

ஊழி— ப்ரளயகாலத்தில்

ஏழ் உலகு— ஸப்தலோகங்களையும்

உண்டு— திருவாயிற்றிலேவைத்து நோக்கி

உமிழ்ந்தானே— (பின்பு வெளிநாடுகாண)

உமிழ்ந்தவனே!

இப்படி என்னையும் நோக்கவேணு

மென்கிரூர்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சமீக்து. பொல்லாங்கு. நாக்குக்கு தோஷமாவது ஸ்னோத்தர்ஷம் சொல்லுமையும், பகவத்பாகவத ஸந்திதியிலே அஸத்பஞ் சொல்லுமையும், பர்ஸ்தோத்ரம் பண்ணுமையும். புன்கவிசொன்னேன். ஈ. கவிக்குக் குற்றமில்லை, நான்சொல் லுக்கையாலே குற்றம். சொன்னேன். நெஞ்சாலே நினைக்கையேபிடித்து அவத்யமாபிருக்க; சொல்லுவதுஞ் செய்தேன். சங்குசக்கரமேந்துகையானே. இப்படி அதுதபிக்கைக்கடி உன் ஸர்வரதிகத்வம்; அதுக்கு அடையாளமிதே - கையிலேந்தின ஆழ்வார்கள். பிழைப்ப ராகிலுமிய்யாதி. நம்பெருமையையும் உம்முடைய சிறுமையையும் பார்த்தால், பின்னைச்

(க)“விசுத்தாதேஹஸம்பத்தி” ஈ ‘கவிக்கு’ என்றது-கவிசொன்ன சொல்வுக்கு என்றபடி.

பொறுக்கைக்கு உசிதம், அடியாராகையாலும் பொறுக்கவேணும், பெருமையாலும் பொறுக்கவேணும். நாம் பொறுக்கிறோம், நம்மையொழிய ரக்ஷகர் உமக்குப் புறம்பு அற்றிருந்ததோவென்ன; விழிக்குங்கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால். உன்னுடைய கடாக்கூதமொழிய, வேறு நோக்குகைக்கு ஒரு மறுவிழிபுடையேனல்லேன்; உன்னையொழிய வேறொரு ரக்ஷகரையுடையேனல்லேன். நம்மைப்போலே ரக்ஷகருமாய் போக்யருமா யிருப்பாருண்டானால் பற்றக்குறையில்லையே என்ன; வேறொருவரோடென்மனம் பற்றுகு. குணகர்த்தாஸ்ய மன்றிக்கே ஸ்வரூபப்ரபுக்தமான தாஸ்யமாகையாலே, புறம்புபோகாது. உமக்குப் புறம்பு போக்கில்லையாகில், உம்மைக் கைக்கொண்டவாறே நமக்கு அவத்யமாகாதோவென்ன; உழைக்கோர்புள்ளி மிகையன்றுகண்டாய். புள்ளிமானுக்கு, ஒருபுள்ளி ஏறியென், குறைந்தென்; ஸர்வாத்மாக்களுடையவும் அபராதங்களைப் பொறுக்கிற வுனக்கு என்னுடைய அபராதம் பொறுக்கை அவத்யமாகப் புகுகிறதோ. குற்றவாளரை அங்கீகரிக்கையன்றோ உனக்கு நிரூபகம். “நாம் அப்படி அங்கீகரித்ததுண்டோ” என்ன; உண்டென்கிறார்களேயுமேயுமூலகுணமீழ்ந்தானே. ஸம்ஸாரிகளில் உனக்கு அபராதம் பண்ணாதிருப்பாரொருவருண்டோ, அவர்களபராதங்களைப் பாராதே யன்றோ அவர்களை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தது; அப்படியே என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார். உ

அ. மூன்றும்பாட்டு. நன்மைதீமையித்யாதி. “காரண” என்று - நம்முடைய ஸர்வாடிக்கு ப்ரயோஜனம் “வாழ்த்துவார் பலராக” என்றீர், அதுவும் மாருணும்படியன்றோ நம்முடைய படியென்ன; அது ஒக்கும்; அப்படியன்றே நான், “கோயிலில்வாழும் வைட்டணவன்” என்னும் வன்மைகண்டாயென்கிறார்.

மூ.—நன்மைதீமைக ளொன்றுமறியே ஞானாவேன்னு மித்தனையல்லால்
புன்மையாலுன்னைப் புள்ளுவம்பேசிப் புகழ்வானன்று கண்டாய்திருமாலே
உன்னுமாறுன்னை யொன்றுமறியே ஞோவாதேநமோநாரணாவேன்பன்
வன்மையாவதுன் கோயிலில்வாழும் வைட்டணவனென்னும் வன்மைகண்டாயே.

பதவுரை.

திருமாலே— ஸ்ரீயுபத்யானவனே!
நாரண என்னும் } ‘நாரண’ என்கிற
இத்தனை அல்லால் } இதொன்றொழிய
நன்மை தீமைகள் ஒன்றும்— வேறொரு நன்மை தீமைகள் ஒன்றும்
அறியேன்— அறியமாட்டேன்:
உன்னை— தேவரீரை
புன்மையால்— ப்ரயோஜனத்தில் நசையாலே
புள்ளுவம் பேசி — வஞ்சனோக்கிகளைச் சொல்லி
புகழ்வான் அன்று கண்டாய்— துதிக்கும் வனன்றுகிடாய்;

உன்னை— உன்னை
உன்னும் ஆறு ஒன்றும்— நினைக்கத்தக்க வழியொன்றும்
அறியேன்— அறிகிறிலேன்;
ஓவாதே— நிரந்தரமாக
நமோநாரண என்பன்— ‘நமோநாராயணய’ என்னுநின்றேன்;
(என்ன; - ‘நீர் இங்ஙனே சொல்லா நின்றீர்; இது நல்லவன்மையா யிருந்ததீ!’ என்ன;
வன்மை ஆவது — (எனக்குண்டான)

உன்— உன்னுடைய
கோயிலில்— கோயிலிலே
வாழும்— வாழ்கிற

வைட்டணவன் என்னும்— பூநீவைஷ்ண
வன் என்கிற
வன்மைகண்டாய்— வன்மைகிடாய் என்கிறார்

வ்யா. நன்மையித்யாதி. நான் திருநாமம் சொல்லுகை அத்தலைக்கு நன்மையாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ, தீமையாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ, அறிவினிலேன். இவனைப்பார்த்தால் தோஷமாய், அவனைப்பார்த்தால் குணமாயிருக்கும்; இத்தலையைப்பார்த்தால் அபராதமாய், அத்தலையைப் பார்த்தால் அபராதவஹமாயிருக்கும். நாரணுவென்னு மித்தனையல்லால். “நல்கத்தானாகாதோ நாரணனைக் கண்டக்கால்” என்று - அபராத ஸஹத்வத்தைக் காட்டும் திருநாமமிதே. ஸம்ஸாரிகள் குற்றங்களைப் பொறுத்து, விடமாட்டாதே நிற்கிறவிடமிதே. புன்மையால். தன்மையாலே. உன்னை. ஸர்வாதிகளுனவுன்னை. புள்ளுவம்பேசி. கர்த்தரி மம்சொல்லி. * என்கொள்வ னுன்னைவிட்டுென்னும் வாசகங்கள் சொல்லுகிறேனல்லேன். புன்மை - ப்ரயோஜநத்தை ஆசைப்படுகை; நன்மை - மோகூதத்தை ஆசைப்படுகை. “பெரு மங்கள்” என்று - * பேராளன் பேரோதும் பெரியோரிதே. “மாகுணவான் கோலத்தம ரர்கோன்.” திருமாலே. “மைநிவியும் துதிசெய்ய நின்ற” என்று - ஸ்தோத்தரத்துக்கு அதிகாரி பிராட்டியிதே. ப்ரீதிக்குத்தோற்றுச் சொல்லாமவரிதே. “தன்னுதத்திருமங்கை” என்று - அவளுக்கு அதுபவம் ஸத்தாஸித்தியானுப்போலே, எனக்கும் திருநாமஞ்சொல் லுகை ஸத்தாஸித்தி. அன்றிக்கே, ஸர்வாதிகத்வம்; “வானவர்கிந்தையுள் வைத்துச் சொல்லுமசெல்வன்.” ப்ரயோஜநத்தோடே சொல்லில் பகவந்மந்தாங்களுந் சுழிபுண்கிற திதே, இதரபலங்களைவிட்டு மோகூததுக் குறுப்பாகச் சொல்லப்பாரும் என்ன; உன்னு மாறுன்னை யொன்றுமறியேன். சாஸ்த்ரோக்தமான நிரந்தர ஸம்ஸாரிபண்ண வறியேன். ஓவாதே நமோநாரணுவென்பன். ப்ரயோஜநம் பெற்றவாதே குலையும் ஐச்வர்யகாமர்க்கு; அங்கி கைப்பட்டவாதே குலையும் உபாஸகர்க்கு; இதுதானே ப்ரயோஜநமாகையாலே, ப்ரபந்நர்க்குக் குலையாது. ஓவாதே. இதுமாறினால் எனக்கு ஸந்தைகுலையும். சொல்லாத போது ஸந்தைகுலையுமென்பது, சொல்லில் உனக்கு அவத்யம் என்பதாகாநின்றீர், நல்ல வன்மையாயிருந்ததீ! என்ன; அவ்வன்மைக்குக் குறையென் என்கிறாமேல் - உன்கோயிலி லித்யாதி. வன்மை - மிதிக்கு. “கோயிலில்வாழும்” என்று - புறம்புள்ள அபிமானம் குலே கையாலும், தாம் அநந்யப்ரயோஜந சாகையாலும், இவருடைய ராஜகுலமிருக்கிறபடி. கோயிலில்வாழும். (க) “ஹஸ்திபவாஸி நஃ” “இவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணோ” என்று - பகவதபிமானமுள்ள தேசத்தே கிடக்கையிதே தங்களுக்குப் பேராகநினைத்திருப் பது. ¶ உன்னல் - நினைந்தல்.

அ. — நான்காம்பாட்டு. நேருமை. கீழிற்பாட்டிலே “புன்மையாலுன்னைப் புள்ளு வம்பேசிப் புதழ்வானன்றுகண்டாய்” என்ற தம்முடைய அநந்யப்ரயோஜநத்வத்தை மேலி ரண்டு பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார். கீழே - ப்ராப்தியையும் ரகூதத்வத்தையுஞ் சொல் லிற்று; இப்பாட்டில் - வநந்யப்ரயோஜநத்வம் சொல்லுகிறது.

குடிமையென்னுமக்கோயின்மையாலே யங்கங்கே யவைபோதருங்கண்டாய்
கோடுமைக்கஞ்சனைக்கொன்று நின்றுதைகோத்தவன்றினை கோள்வித்தானே.

பதவுரை.

நெடுமையால்— த்ரிவிசுரமாவதாரத்தாலே
உலகு ஏழும்— உலகங்களுையெல்லாம்
அளந்தாய்— திருவடிகளாலானந்து கொ
ண்டவனாய்
நின்மலர்— பரிசுத்தனாய்
நெடியாய்— ஸர்வாதிகளுனவனாய். [னுன
கொடுமை— க்ருரகர்மங்களைச் செய்யுமவ
கஞ்சனை— கம்ஸனை
கொன்று— உபிரிர்க்கொலையாகக் கொன்று
நின்— உவ்லுடைய
தாதை— தமப்பனான வஸுதேவருடைய
கோத்த— காலிலே பூட்டப்பட்ட
வன்— வலிய
தனை கோள்— விலங்கின் பூட்டை
விடுத்தானே— தறித்துப் பொகட்டவனே!

அடியேனை— சேஷபூதனுள் என்னை
குடிமை கொள்வதற்கு— அடிமை கொள்
வதற்கு.
ஐயுறவேண்டா— ஸந்தேஹிக்கவேண்டா;
கூறையோறு இவை— கூறையும் சோறு
மாகிற இவற்றை
வேண்டிவது இல்லை— உன்னிடத்துப்பெற
வேணுமென்று விரும்புகிறதில்லை;
அடிமை என்னும்— ‘தாஸ்யம்’ என்கிற
அ கோயின்மையாலே— அப்படிப்பட்ட
ராஜகுலம் புகுகையாலே
அவை— அந்தக் கூறையும் சோறும்
அங்கு அங்கே— அவ்வவ ஜம்ங்குகளிலே
போதரும் கண்டாய்— வருங்கிடாய்.

வ்யா. நெடுமையா லுலகேழுமளந்தாய். அபேக்ஷிக்கைக்குச் சிறியனாற்போலே,
அளக்கைக்கு நெடியனானபடி. [“ ஒங்கியுலகைந்த ” இப்பாதி.] ஏகரூபமான வடிவை
யிறே பரிணமிக்கப்பண்ணிற்றும், கொடுக்கும் கையைக்கொண்டு ஏற்றதுவும். நெடுமையான
திருவடிகளைக் கொண்டல்லகானும் அளந்தது, நெடுமையால். நின்மலர். பரப்பயோஜந
மாகையாலே கீழ்ச்சொன்ன கிரண்டுதோஷமுமில்லை. நெடியாய். இந்நிலையிலே அநாச்சி
தர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதே ஆச்சிதர்க்குக் கிட்டலாயிருக்கும். [அமரர்க்கரியானத் தமர்
கட்டுகளியான] ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அரியனாய் அந்ரப்ப்ரயோஜநர்க்கு எளியனாயிருக்
கும். அடியேனை. மஹாபலியைப்போலே ஓளதார்ய மாசைப்பட்டவனல்ல, இந்நீனைப்
போலே த்ரைலோக்யமாசைப்பட்டவனல்ல, என்ஸ்வரூபம் ஸபலமாக்கவமையும். குடிமை.
அடிமைகொள்வதற்கு. என் ஸ்வரூபநாநுரூபமான சேஷவந்த்தியைக் கைக்கொண்டருள
வேணும். கொள்ளுமிடத்தில் ஐயுறவேண்டா. ஸ்வாதந்தர்யமும் ஸ்வப்ப்ரயோஜநமு முண்
டென்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டா, நான் அந்ரப்ப்ரயோஜநன் என்ன; நீர் அந்ரப்ப்ரயோஜந
ரானபடியென்? உமக்கு தேஹம் கிடந்ததாகில், அந்ரபாநாதிகள் தாரகமாயிரா நின்றதாகி
லென்ன; கூறையோறிலை வேண்டுவதில்லை. நான் ராஜகுலம் புகுகையாலே, எனக்கு,
அவ்வவகைங்கர்ய ரஸத்துக்குள்ளே எல்லா ரஸங்களுமுண்டு;—தன் ஸ்வரூபத்தை யாதொ
ன்றாக நினைத்தான், அதுக்கீடாகவிறே தாரக போஷகாதிகளிருப்பது. தேஹாதிலில்கூ
ணனுகையாலே சப்தாதிகள் புருஷார்த்தமாக மாட்டாது, பரதந்த்ரனுகையாலே ஸ்வாஹுப

செய்யவேண்டிவதென் என்ன; அவற்றின் ஸங்கங்களையும் அதுக்கடியான கர்மங்களையும் போக்க வேணுமென்கிறார் மேல். இரண்டுக்கும் இரண்டு தர்ஷ்டாந்தம் - கொடுமைக் கஞ்சனைக்கொன்று. * மக்களறுவரைக் கல்விடைமோதின க்ஞரார்த்மாவைக் கொன்றற்போலே அவற்றின் ஸங்கங்களைப் போக்கவேணும். நின் தாதை. * தந்தைகாலில் விலங்கறவந்து தோன்றினற்போலே, அதுக்கடியான கர்மங்களையும் போக்கியருளவேணும். இவ்விடத்தில், கர்மங்களாவன - அவித்யா கர்ம வாஸநாருசிகளாலே கட்டுண்டிறே ப்ரகர்தி கிடக்கிறது, அத்தைவிதித்துத் தந்தருளவேணு மென்கிறார். கூறைசோறிவை வேண்டுவதில்லை ஆசைப்படுவதில்லை யென்னுதல்; உன்னை அபேக்ஷிப்பதில்லை யென்னுதல். நீர் ஆசைப்படுவதும் அபேக்ஷிப்பதுமேதென்னில்; * அடிமையென்னுமக் கோயின்மையே ஆசைப்படுவதும் அபேக்ஷிப்பது மென்னுதல். கோயின்மை - வேண்டப்பாடு; புருஷார்த்தம். அங்கர்கே - கூறைசோறிவை - போதரும். அங்கங்கே. எங்கேயிருக்கிலென்; தேவமநுஷ்யாத் ஜந்மந்தோறு மென்றுமாம். “ அடிமை - போதரும் ” என்று - யதார்வயந்தானே பெருளாகவுமாம். “ நின்னையேதான்வேண்டி ” இத்யாதி.

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. தோட்டமிந்யாதி. கீழிற்பாட்டில் - “ கூறைசோறிவை வேண்டுவதில்லை ” என்று - தாரகபதார்த்தம் கைங்கர்ய ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்றார் இப்பாட்டில் - போஷக போக்யங்களும் உன் திருவடிகளை அதுபவிக்கிற ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்கிறார்.

மூ.—தோட்டமில்லவ ளாத்தோழுவோடைத் துடவையுங்கிணறு மிவையெல்லாம் வாட்டமின்றியுன் டொன்னடிக்கீழே வளைப்பகம் வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன் நாட்டுமானிடத்தோடெனக்கரிது நச்சவார்பலர் கேழலொன்றுகிக் கோட்டுமென்கொண்ட கொள்கையினானே குஞ்சரம்வீழக் கொம்பொசித்தானே

பதவுரை.

கேழல் ஒன்று ஆகி — ஒப்பற்ற வராஹ ரூபியாய்க்கொண்டு

கோடு — தன் தம்ஷ்டரையினாலே

மண் — பூமியை

கொண்ட — உயர எடுத்தருளின [யதாய்

கொள்கையினானே — ஸ்வபாலத்தைப்புகுட

குஞ்சரம் — குவலபாடிகஜமானது

வீழ — முடிந்துவிழும்படி

கொம்பு — அதன் கொம்பை

ஒசித்தானே — முறிந்தவனே!

என் — தேவரீருடைய

பெண் அடி கீழ் — அழகிய திருவடிகளிலே,

இல்லவள் — மனையாளும்

ஆ — பசுக்களும்

தொழு — பசுக்கள் கட்டும் தொழுவமு

ஒடை — குளமும்

துடவையும் — விளைநிலமும்

கிணறும் — கிணறும்

இவை எல்லாம் } இவற்றிலொன்று

வாட்டம் இன்றி } குறையாமல்

அசும் — நான்

வளைப்பு வகுத்துக் } திரளவகுத்துக்

கொண்டு இருந்தேன் } ண்டிருந்தேன்;

எனக்கு — இப்படி ‘ எல்லாம்நீயே ’ எ

றிருக்கிற எனக்

மானிடத்தோடு— மதுஷ்யரோடு

பலர்— பலபேர்

அரிது— ஸஹவாஸம் செய்வது கஷ்டம்;

நச்சுவார்— இத்தை விரும்பா நிற்பர்கள்.

வ்யா. தோட்டம். கார்ஹஸ்த்யதர்ம மதுஷ்ட்டிக்கைக்காக கர்ஷிபண்ணுர் தோட்டம். இல்லவள். கர்ஹிணி. ஆ. பசு. தோழ. பசு நிற்கிற ப்ரதேசம். ஓடை. குளம். துடவை. விஹி நிலம். : விஹிநிலத்துக்கு ஹேதுவிதே குளம். கிணறும். தோட்டத்துக் குறுப்பாகக் கிணறும். இவையெல்லாம் வாட்டமின்றி. இவற்றிலொன்றும் குறையாமல். உன் பொன்னடிக்கீழே. நிரதசயபோக்யமான உன்திருவடிகளிலே, இவற்றிலொன்றும் குறையாமல் திரள், வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன் - என்னெஞ்சாலே வளைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அகம்- நான். வகுத்து - பிரித்து. இனி உமக்கொரு குறையில்லையே யென்ன; ஒரு குறையுண்டு - நாட்டுமானிடத் தோடெனக்கரிது. உன்னை யொழியப்புறம்பே தாசகபோஷக போக்யங்களா யிருப்பாரோட்டை ஸஹவாஸம் எனக்கு துஸ்ஸஹம்; இத்தை ஆசைப் படுவார் பலர். கேழ்லோன்றாக்கீ கோட்டுமண்கொண்ட. ஸ்வலோகங்களுக் ப்ரளபத்திலே அகப்பட * ஊன்றி யிடந்தெடுத்து “ தானத்தே வைத்தானால் ” என்கிறபடியே ஸ்வஸ்தா நத்திலே வைத்தானென்கை. கொள்கையினான். இதுதானே ஸ்வபாவமானவென்கை. குஞ்சரமித்தாதி. குவலயாட்டத்தை நிரஸ்தமம்படி தொம்பை யொசித்தவனே. இத்தால் பவித்தது - ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் நின்றுமெடுத்து, ஸ்வஸ்தாநமான உன்திருவடிகளிலே வைத்து, அதுக்கு விரோதியான கர்மங்களைபுங் கழித்துத் தரவேனுமென்கிறார். ௫.

அ. ஆறும்பாட்டு. கண்ணாவித்தாதி. கீழிற் பாட்டில்- தாசகாதிகளெல்லாம் அவன் திருவடிகளே என்றார்; ப்ரகர்தி கிடக்க அதுசெய்ப்போமோவென்ன; அதில் தமக்கு அந் வயமில்லாதபடியை இப்பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மு.—கண்ண நான்முகனைப்படைத்தானே காரணகரியா யடியேனான்
உண்ணநாள் பசியாவதொன்றில்லை யோவாதே நமோநாரணவேன்
றெண்ணநாள் மிருக்கெசுர்ச் சாமவேதநாண்மலர்கொண்ணேபாதம்
நண்ணநாளவை தத்துமாகிலன்றெனக்கவை பட்டினிநாளே. கூ.

பதவுரை.

கண்ண— ஸர்வஸுலபனு கர்ஷணைய்
நால் முகனை— சதுர்முகப்ரஹ்மாவை
படைத்தானே— ஸர்ஷ்டித்தவனாய்
காரண— ப்ரஹ்மாவுக்கு முன்புண்டான
ப்ராகர்த ஸர்ஷ்டியைப் பண்ணினவனாய்
கரியாய் — நீலமேகச்யாமளானாயிருக்கு
மவனே!

பசி ஆவது ஒன்று இல்லை— பசி உண்டா
வதில்லை;
ஓவாதே— நிரந்தரமாக
நமோநாரண என்று— ‘ நமோநாராயண
ய’ என்று
எண்ண நாளும்— எண்ணத் தாளும்
இருக்கு எசுர் சாமவேதம்— ரிக்யஜுஸ்

உள் பாதம்— உன் திருவடிதனை
 நன்னா நாள்— நண்ணுத நாட்களும்
 [உண்ணா நாள்— (எனக்கு) உண்ணாத
 நாடாம்;]
 அவை — மக்த்ராஹஸ்தாரமும், புஷ்ப
 ஸம்பப்பணமுமாகிற அசுவ

தத்துவம் ஆதில்— தட்டுப்பட்டால்
 அன்று— அப்போது
 அவை— அந்தநாட்கள்
 எனக்கு— எனக்கு
 பட்டினி நாள்— பட்டினி விட்ட நாளாகும்.

வ்யா. கண்ணா. “ சர்ஷ்ணாஹப் வர்தவதரித்துத் தண்ணியசோடே நின்றான் ”
 என்னும்படி ஸுலபனாவனே. நான்முதனைப் படைத்தானே. இப்படி ஸுலபனாவன்
 தானு ரென்னில்; ப்ரஹ்மாவைத் திருவுந்தியிலே. ஸர்ஷ்டித்தவன். காரண. ப்ரஹ்மாவுக்
 கு முன்புண்டான ப்ராக்ரத் ஸர்ஷ்டிபைப் பண்ணினவனே. கரியாய். காரணத்வமும் ஸௌ
 லப்பமு மன்றிக்கே, துர்லபனானும் விடவொண்ணாத வடிவமுது. “ காரண-நான்முதனைப்
 படைத்தானே- கண்ணா- கரியாய் ” என்றர்வயம். இது என்ஸ்வரூபம், உம்முடைய ஸ்வரூப
 மிருத்தபடி யென்னென்ன; அடியென்றான். உனக்கு அரந்த்ரஹ சேஷபூதனுநான். ஆன
 லும் தேஹங்கிடக்கையினிலே இதுக்கு தாரகமென்னென்னில்; உண்ணாநாள்பசியாவதொன்
 றில்லை. பசிப்பதெப்போதோ வென்னில்; ஓவாதே. மாறாதே. நமோநாரண வேன்றெண்ண
 னாளும். “ நமோநாரண ” என்கையாலே- தேஹாந்மாபிமாநத்தையுக் குலைத்துக்கொண்டு
 திருநாமத்தை யதுஸந்திக்கிறார். இடுக்கெசுர் சாமவேத நான்மலர்கொண்டு. “ நமோநாரண ”
 என்றது போசாமே, பெருத்திருப்பாவாடையிலே மண்டுகிறார். திருமக்த்ரம் ஸக்த்ரஹமும்,
 வேதம் விவரணமுமாயிறே யிருப்பது. “ மாதவன்பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு. ”
 “ அவைதத்துவமாகில் ” என்கையாலே அவை கூடாது. “ உண்ணாநாள் பசியாவதொன்
 றில்லை ” என்கையாலும், “ ஓவாதே நமோநாரண ” என்கையாலும் கூடாது; கூடில்,
 நாளும் அது, பட்டினியும் அது. நான்மலர்கொண்டு நண்ணுகைக்கு ப்ரமாணம் - வேதம்.
 “ நாடாதமலர்நாடி ”. தர்ஷ்டாதர்ஷ்ட மிரண்டும் புறம்பே-ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாயோபேய
 மிரண்டும் புறம்பே- ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாஸகர்க்கு உபாயம் தங்கள் கையிலே; உபேயம்
 ஈச்வரன். உண்ணாநாள், உன்பாதம் நண்ணாநாள்- உண்ணும் நாள், உன்பாதம் நண்ணும்
 நாள். பசிஆவது. பசிப்பதென்றபடி; ஓவாதேநண்ணும்நாள் பசிகெடுவது. ஓவாதேயெண்
 னாநாள் இருக்கெசுர்ச்சாமவேத நான்மலர்கொள்ளாநாள், அவன் கொள்ளாநாள். அவைதத்
 துறுமாகில் அன்றெனக்கவை பட்டினிநாளே. தத்துவகை- தட்டுப்படுகை. இத்தால்- மாறு
 மாகிலென்றபடி. தத்துவமாகில்- மாறாட்டப்படுமாகி லென்னவுமாம். மாறாட்டப்படுகையா
 வது-அநாய்ப்ரயோஜநமாகையன்றிக்கே, ப்ரயோஜநந்தரங்களைக் கணிசிக்கை. ... சு.

அ. ஏழாம்பாட்டு. வேள்ளைவேள்ளம். கீழிற்பாட்டில் “ உண்ணாநாள் பசியாவ
 தொன்றில்லை ” என்றார்; இப்பாட்டில்- “ துயிலிணைகொள்ளேன் ” என்கையாலே- உறக்
 கமுந்தானில்லை யென்கிறார்.

மூ.—வேள்ளை வேள்ளத்தின்மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்ததன்மேலே

கள்ளரிக்கிணை கொள்கின்றவாழ்க்கை நானலங்கொண்டுவன் அழையிலே

வெள்ளை— “நிர்மலமான
வெள்ளத்தின் மேல்— ஜலத்தின் மேலே
ஒரு— ஒப்பற்ற
பாம்பை— கிருவனந்தாழ்வானை
மெத்தை ஆக விரித்து — படுக்கையாக
விரித்து
அகன்மேலே— அந்தப்படுக்கையின்மேலே
களளம் நித்தி } யோசகித்தரை கொள்
ரை கொள்கின்ற } ளா நித்தி
மார்க்கம்— ப்ரகாரத்தை
காணலாம் கொல்— பார்க்கலாகுமோ’
என் ஆசையினாலே— என்ஈற ஆசையாலே
உள்ளம் சோர— நெஞ்சழியவும்
உகந்து— மிகக் களித்து
எதிர்— எதிரே
விம்மி— விம்மிபும்

உரோம சுபங்கள் ஆய்— உடம்பெல்லாம்
மயிர்க்குழி பெய்யவு
(அதுஸந்திக்கையாலே, உரு வெளித்
தோற்றமாகிக் கையைநீட்டி ஆணை
க்கத்தேடி, காணமையால்
வந்த அவஸாதந்தாலே,)
கண்ண நீர்கள்— கண்ணீரானது
துள்ளம் சோர— துளிசோர்ந்து
ஆணை— படுக்கையிலே
துயில் கொள்ளேன்— நித்திரைகொள்ளமா
ட்டாதவனு யிராதின்றேன்;
யான்— அடியைன்
உன்னை— தேவரீரை
தத்துமும் ஆறு— கிட்டும்வழி
சொல்லாய்— அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. வெள்ளைவெள்ளத்தின்மேல். நிர்மலமான ஜலத்தின்மேலே. ஒருபாம்பை. நூற்றம் மென்மை குவிந்தி தொடக்கமான குணங்களுக்கு ஆச்சரனாகையாலே அக்ஷியமான பாம்பைப் படுக்கையாக விரித்து. அதன்மேலே. ப்ரஹ்ம நூற்றாகித், ‘படுக்கையாய்ப்பாலே யுறங்குகோன்’ என்னும்படியாய், “உலகெல்லாம் நன்கொடுக்கப்போகவேண்டான்” என்னும்படி— கள்ளரித்திரைகொள்கின்ற. கண்வளராதின்ற, மார்க்கம்— வழி. அதாகிறது— இன்னது என்று அறிகிற ஜ்ஞானம். காணலாங்கொலன் னாசையினாலே. காணவேணுமென்கிற ஸ்நேஹத்தினாலே. உள்ளஞ்சோர. நெஞ்சழிய. “பாலாழிநீகிடக்கும் பண்பையாக் கேட்டேயுங், காலாழும் நெஞ்சழியும்.” உகந்தேதிர்விம்மி. ப்ரீத்யதசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லவொண்ணாதபடி எதிரே விம்மி. உரோமசுபங்களாய். உடம்பெல்லாம் மயிர்க் குழியெயிந்து இவ்வதுஸந்தானம் ப்ரத்யக்ஷம் போலே ப்ரகாசித்து, கையைநீட்டி யணைக்கத்தேடிக்க காணமையால் வந்த இழுவாலே கண்ணீர் துளிசோர்ந்து. துயிலணைகொள்ளேன். படுக்கைச்சேர்த்தியை யதுஸந்தித்தேன், படுக்கையி லெனக்குப் பொருந்துகிற தில்லை. சொல்லாய் யாணுன்னேத் தத்துமமாறே. தத்துமமாறு— கிட்டும்வழி. “கண்ணநீர்கள் துள்ளஞ்சோர” என்று அமுதையோவது, அதுபவத்தாலே; அதுபவிப்பது, கிட்டினால். கிட்டிகைக்கு உபாயம் சிந்திக்கிற நீ, நான் கிட்டிகைக்கு சிந்திக்கிற உபாயம் சொல்லாய். நான் விமுகனானதசையிலும் என்னைச் சேர்த்துகொள்ளுகைக்கு உபாயம் சிந்திக்கிற நீ, நான் அபிமுகனான இத்தசையில் உன்னைக் கிட்டும் விரகு சொல்லலாகாதோ. “பாற்கடல்யோக நித்திரை சிந்தைசெய்த வெந்தாய் உன்னைச் சிந்தைசெய்துசெய்தே” என்று இவர நினைவுக்கு அவன் நினைவிதே.

கண்ணனே கரிகோள் விடுத்தானே காரண களிறுட்பிரானே
எண்ணுவாரிடரைக் களாவானே யேத்தரும்பெருங் கீர்த்தியினே
நண்ணிநாணுன்கை நாடொறுமேத்து நன்மையே யருள்செய்யும்பிரானே. அ.

பதவுரை.

காரண— ஜகத்தாரண புதனும்
எண்ணுவார்— எப்போது முன்னையே
தயாசுக்குமவர்களுடைய
பிரானே— துன்பங்களை
பிராவானே— போக்குமவனும்
மதுகுதா— மதுவை நிரஸித்தவனும்
கரிகோள்— ஸ்ரீ கஜேந்தராமுவானுடைய
விடுத்தானே— (முதல்களையாவத) ஆபத்தை
பிரானே— தீர்த்தவனும்
கண்ணனே— ஸர்வஸூலபான கர்ஷணனும்
வண்ணம்— பலவகைப்பட்ட காவிக்கங்களை
யுடைத்தாய்
மாரி— பெரிதான
வாரி— கோவர்த்தக பர்வதத்தை
குடையாக— குடையாக எடுத்து
மாரி— வர்ஷாபத்தில் நின்றும்

காத்தவனே— ரக்ஷித்தவனும்
களிறு— குவலயாபிடகஜத்தை
அட்ட— முடித்த
பிரானே— உபகாரகனும்
ஏத்த அரும்— ஸ்துதிக்க முடியாதவனும்
பெரு— நிரதிகைய போக்யமான
கீர்த்தியினே— கீர்த்தியையுடையனும்
பிரானே— ஸர்வோபகாரகனுனவனே;
நான்— அடியேன்
உன்னை— தேவரிசை
நண்ணி— ஆசிரயித்து
நாஸ்தொறும்— எப்போதும்
ஏத்தும்— ஸ்துதிக்கக்கூடான
நன்மை— நன்மையை
அருள்செய்யும்— தந்தருளவேணும்.

வ்யா. வண்ணமால்வரையே. நானாவர்ணமான தாதுக்களையுடைத்தானே, பெரிய
மலையே உபாயமாக. “ஆயரொருப்படுத்த வடிசிலுண்டதும்” என்று நினைத்த மலையே
குடையாகக் கல்வர்ஷத்தைக் காத்தவனே. மதுகுதா. “முதல்களையான மதுவை நிரஸித்த
வனே. கண்ணனே. ஸர்வஸூலபானே. கரிகோள்விடுத்தானே. ஸ்ரீ கஜேந்தராமுவானு
பத்தைப் போக்கினவனே. காரண. ஜகத்தை ஸர்ஷடித்திறே வந்தவதரிப்பது. [“இரு
வாவர் முதல்வன் தானே” இத்தயாதி.] களிறுட்பிரானே. குவலயாபிடத்தை நிரஸித்தவனே.
எண்ணுவாரிடரைக்களாவானே. அதுஸந்தாந விரோதியைப் போக்குகிறவனே. பரபக்கி
பாஜ்ஞாந பரமபக்தபாதிகளை இவன் வேணுமென்று எண்ணினபோதே இவற்றுக்கு விரோ
தியானவற்றைப் போக்குமவனே. ஏத்தரும்பெருங்கீர்த்தியினே. அபரிச்சேத்யமாய் நிர
திகையபோக்யமான குணங்களையுடையவனே. நண்ணியித்தயாதி. உன்னைக் கிட்டினவன்
சூரே கிட்டாத வன்றோடுவாசியற ஏத்தும்படிக்கூடான அருளைத் தந்தருளவேணும்.

“காரண” - எண்ணுவாரிடரைக் களாவானே - மதுகுதா - கரிகோள்விடுத்தானே -
கண்ணனே - வண்ணமால்வரையே குடையாக மாரிகாத்தவனே - களிறுட்பிரானே -

எத்தரும்பெருங் கிர்த்தியிலுனே, நண்ணிநானுன்னை நாடொறுமேத்தும் நன்மையையருள்
செய்யும், பிரானே ” என்று அர்வயம். ஆக, இப்பாட்டால் - அஸாதாணரசுக்கத்வமும்
ஸ்வஸூலபத்வமும் ப்ராப்யத்வமும் சொல்லிற்றாய்த்து. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. நம்பனே. கீழ்ப்பாட்டிலே - ஸாதாண ரசுக்கத்வமும் அஸா
தாண ரசுக்கத்வமும் சொன்னார்; இப்பாட்டில் சமகாலத்திலே திருநாமஞ் சொல்லவல்லே
னும்படி பண்ணிரசுக்கவேணுமென்கிறார்; விச்வஸநீயனானீ ரசுக்கவேணுமென்கிறார்.

மு-நம்பனேநவின் றேத்தவல்லார்க ணாதனே நரசிங்கமதானாய்

உம்பர்கோ னுலகேழுமளந்தா யூழியாயின யாழிமுன்னேந்திக்

கம்பமாகி கோள்வீத்தானே காரண கடலைக்கடைந்தானே

எம்பிரா னென்னையாளுடைத்தேனே யேழையே னிடரைக்கையாயே. கூ.

பதவுரை.

நம்பனே— எல்லார்க்கும் விச்வஸநீயனாய்

நன்னு— வாயாரச் சொல்லி [களுக்கு

ஏத்தவல்லார்கள் — ஸ்துதிக்க வல்லவர்

நாதனே— நாதனாய்

நரசிங்கம் அது ஆனாய்— நர்ஸிஹமாவதாரம்

செய்தருளினவனாய்

உம்பர்— நித்யஸூரிகளுக்கு

கோன்— நிர்வாஹகனாய்

உலகு ஏழும்— ஸகலலோகங்களுக்கும்

அளந்தாய்— அளந்து கொண்டவனாய்

ஊழி— ப்ரளயகாலத்துக்குப் பின்பு (சேத

ரோஜ்ஜீவநார்த்தமாக)

ஆயினாய்— உலகங்களைப்படைத்தவனாய்

முன்— முன்னே

ஆழி— திருவாழியாழ்வானே

வந்தி— திருக்கையிலேந்தி

மா கம்பம்— மிக்க நடுக்கத்தையடைந்த

கரி— ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய

கோள்— முதலையால்வந்த நலிவை

விடுத்தானே— தீர்த்தவனாய்

காரண— ஜகத்காரணபூதனாய்

கடலை— சுதீராதியை

கடைந்தானே— கடைந்தவனாய்

எம்பிரான்— எனக்கு உபகாரகனாய்

என்னை— என்னை

ஆளுடை— அடிமைகொண்டவனாய்

தேனே— தேன்போலே போக்பனுவனே!

ஏழையேன்— சபலனான என்னுடைய

இடரை— துன்பத்தை

களையாய்— களைந்தருளவேணும்.

வ்யா. நம்பனே. விச்வஸநீயனே. தனக்கு தானும் ரசுக்கனன்று, பிறரும் ரசுக்க
ரன்று. தான் “ நன்மை ” என்று ப்ரமித்துப் பண்ணும் நன்மை, தீமைபாய்த் தலைக்கட்
டும். பிறர் தந்தாழுக்கு நன்மை தேடிவரு மித்தனையல்லது இவனுக்கு நன்மைதேடார்கள்.
நவின்றேத்தவல்லார்கள் நாதனே. ஸ்நேஹபூர்வகமாக ஏத்தவல்லவர்களுக்கு ஸ்வாமியான
வனே. தன்னுடைமையாகையாலே அவர்களை நமுவவிடாதவனே. நரசிங்கமதானாய். ஈச்
வரணையோழிய, பிதாவாகிலும் ரசுக்கனாக நம்பப்போகாதென்கிறது. விச்வஸநீயனுமாய்
ஸ்தோத்ரங்களினாலே நெருங்க ஏத்துவதுக்கு ப்ரதிபாத்ய ஸ்வாமியுமாய் ஸ்வகாரணமுமான

ஹிரண்யன் அபராதம்பண்ணிற்று. உம்பர்கோன். இங்குள்ளார் ஸ்வரூபத்துக்கு அஞ்சியும் தண்டத்துக்கு அஞ்சியுமிதே ஏத்துவது. “பரவிவானவரேத்த நின்றபரமனை” என்று—ராகபராதமாக ஏத்துவார் அங்குள்ளாரிதே. உலகேழு மளந்தாய். “ஏத்த வேமுலகுங் கொண்ட.” உம்பர்கோனலகேழு மளந்தாய். இர்த்தானுக்காக உலகேழுமளந்தாயென்னுதல்; “நான்முகனார் பெற்றநாடு” என்கிறபடியே — பரஹ்மாவதான சனூர்த்தச புலநத்தைபு மளந்தாயென்னுதல். ஊழியாயினாய். ஊழி - சாலம். ஸர்ஷடி. [“வாழ்த்துவார் பலராக” இத்தபாதி.] ஆழிமுன்னேந்தி. விரோதிவருவதற்கேற்கவே திருவாழிபைதரித்து. கம்பமா கரிக்கேள்வித்தேநானே. “கோள்முதலை துஞ்சுக்குறித்தெறிந்த சக்கரம்” என்கிறபடியே திரு வாழிபைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டபடி. கம்பம்-நடுக்கம். நடுங்காநின்றவர்களை பென் னுதல்; அசையாநின்றவர்களை பென்னுதல். முதலை நீரிலேயிழுக்க, ஆனை கரையிலேயிழு க்கப் பட்ட அசைவென்னுதல். மா-பெருமை. துஃக்கம் பாடாற்றமாட்டாமைக்கு விரோதி பைப் போக்கினவனே. “தடமலர்ப்பொய்கைபுக்கு நாகத்தின் நடுக்கம்தீர்த்தாய்,” “என் னாரிடரைநீக்காய்.” கோள்-சிறை. “கோள் விட்டது” என்னக்கடவதிறே. காரண. மூன்றாபத்திலே ஒன்றிறே இது. இப்போது காரணத்வம் - ஸ்ரீ கஜேந்தராமனைப் பெற்றதும்; ஈசுவரத்வம் நிலைநின்றதும் இப்போதென்கை.

கடலைக் கடைந்தானே. “அமரர்கள் தொழுதெழ அலைகடல் கடைந்த” என்கிற படியே ஸ்துத்யனாப்கொண்டுகின்று கடைந்தபடி. எம்பிரான். அச்செயலாலே என்னை பெழுதுக்கொண்டவனே. என்னையாளுடை. என்னை இவ்வளவு புருநிறுத்தினவனே. தேனே. எனக்குத்தேன்போலே நிரதிகையபோக்பனுவனே. என்னையாளுடைத் தேனே. போக்யதைக்குத் தோற்றபடி. “தேட்டருந்திறல் தேனினே.” ஏழையேன். சபலன். இதுக்கு முன்பு விஷயங்களில் சபலன்; இப்போது போகருபமான திருநாமங்களிலே சப லன். இடரைக்களையாயே. இவர்க்கு இடராவது-சரமகாலத்தில் திருநாமஞ்சொல்லமாட் டாதிருக்கையிறே. இதுக்கு அஞ்சியிறே “அப்போதைக்கப்போதே சொல்லிவைத்தேன்” என்றும் “பீயார்கண்டமடைக்கிலும் நின்கழல் எய்யாதேத்த” என்றும் பார்த்தித்து வைப்பது. இவர்க்கு க்வேசம்-அப்போதை வேதநையன்று, திருநாமஞ்சொல்லப்போகாதி ருக்கில் செய்வதென் என்கிற பபயிறே திருவுள்ளத்திற் செல்லுகிறது. கூ.

அ. நிகமத்தில், இப்பத்தை அப்பாவித்தவர்கள், இவரைப்போலே சரமகாலத்திலே திருநாமஞ்சொல்லவேணுமென்று கரையவேண்டா, இப்பாசரமாத்ரமே படைபுமென்கிறார். இத்திருமொழிதான், “மாதவா, நாரண” இத்தபாதிபாலே திருநாமமிறே சொல்லிற்று.

மூ.—காமர்தாதை கருதலர்சிங்கங் காணவினிய கருங்குழற்குட்டன்
வாமன னென்மாதகவண்ணன் மாதவன் மதுகுதன்றன்னைச்
சேமநன்மரும் புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன் வியன்றமிழ்பத்தும்
நாமமென்றுநவின் றுரைப்பார்கள் நண்ணுவாரோல்லே நாரணனுலகே. ௮.

கரு— கறுத்த

குழல்— திருக்குழலையுடைய

குட்டன்— சிறுக்கனாய்

வாமனன்— * குறட்பிரமசாரியாய்

என்— எனக்கு பல்யனாய்

மரதகம்— மரதகப்பச்சை போன்ற

வண்ணன்— வடிவழகையுடையனாய்

மாதவன்— ஸ்ரியோபதியாய்

மதுசூதன் தன்னை — மதுஸூதநனை

எம்பெருமான் விஷயமாக

சேமம் நன்கு அமரும்— ரகைநன்றாகப்

பொருந்தின

புதுவையர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்ளார்க்கு

கோன்— நிர்வாஹகரான [செய்த

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார் அருளிச்

வியம்— ஆச்சர்யமான

தமிழ்— தமிழ்பாஷையான

பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும்

நாமம் என்று— 'திருநாமம்' என்று

நவின்னு— நெஞ்சர நினைத்து

உரைப்பார்கள்— வாயார வாழ்த்துமவர்கள்

நாரணன் உலகு— ஸ்ரீவைகுண்டத்தை

ஒல்லை— சடக்கென

நண்ணுவார்— கிட்டப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. காமந்தாதை. இவரகப்பட்ட னுறை யிருக்கிறபடி. * தெரிவைமாருருவமே மருவிப்போந்த விவரையிட்டது “காமனந்தாதை” என்கிறவடிவிறே. கருதலர்சிங்கம். இவ்வடிவு காணவேண்டாதார் சந்ருக்கனிறே. “அலைவலைமைதவித்தவழகன்” என்று-ப்ரதிகூலனையும் அதுகூலனுக்கிச் சேர்த்துக்கொண்ட வழகிறே. காணவினியகருங்குழற் குட்டன். காணவினிய. ராவணதிகளுக்குமகப்பட, (க)“ரஞ்சயீயஸ்யுகுமெஜே” என்று கண்டபோதே ரஸிக்கை. “கண்ணுக்கினியான்” “மனத்துக்கினியான்” என்றும்— உட்கண்ணுக்கும் புறக்கண்ணுக்கும் இனிப்பிஷயமிறே. கருங்குழற்குட்டன். அழகுக்கு முற்படவெடுப்பது “குழலழகர்” என்றிறே. குட்டன். அவ்வடிவை அமைத்துக்கொடுத்து அதுபவிக்கும்படி பண்ணுகை. “காணவினியகருங்குழல்” என்று— குழலுக்கே விசேஷணமாகவுமாம். வாமனன். “காரியகுழல்செய்ய வாய்முதத்து-வாமனனம்பீவருக” என்னக்கடவதிறே. என்மரதகவண்ணன். குளிரந்த திருமேனியையுடையவன். “உலகநந்தமாணிக்கமே யென்மரதகமே” என்னக்கடவதிறே. மாதவன். இவ்வடிவைத் தலைநீர்ப்பாட்டிலே அதுபவிப்பான் பிராட்டியிறே. “வடிக்கோல வானெடுங்கண் மாமலரான் செல்லிப் படிக்கோலங் கண்டகலான்” என்னக்கடவதிறே. மதுசூதனென்னை. அதுபவ விரோதனைப் போக்கினபடி. “வானுச்சோதிமணிவண்ண மதுசூதா நீயருளாய்” என்னக்கடவதிறே.

சேமநன்கமரும்புதுவையர்கோன். ரகைநன்பொருந்தின ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த பத்தும். நாமமென்று. திருநாமமென்று. “நாமமா யிரம்” என்றாற்போலே, நவின்னுரைப்பார்கள். ஸ்நேஹத்தோடே ஸ்தோத்தரப்பண்ண வல்லவர்கள். நண்ணுவாரோல்லை நாரணனுலகே. பரமபதத்தைச் சடக்கெனக் கிட்டப் பெறுவர்கள். அதாவது— ஈசுவரனுக்குப் பரிவராய்ப் போருகை. “சேமநன்கமரும்”

ண்டு பாடுகையிறே. “ ஒல்லை ” என்றது - “ ஓவாதேநமோநாரண ” என்று சொல்லு கையாலே ஒருக்காற்சொல்லி அநந்தரம்சொல்லுகைக்கு உதவ அங்கேயாப்படிவைக்கை. நாரணனுலகே. இங்கிருந்தநான் * நாரணுவென்னு மித்தனையல்லால் வழிப்போக்கிலும் (க)வாயெய்வ-ஊரீகாஷ நாரீஸஜீத-நாஜீ ௨௪; வழியிலுள்ளார்கண்டு உகப்படும் “ நாரணன்றமர் ” என்றிறே; அங்குப்புக்காலும் * நமோநாராயணயெவென்னு நூழ்ந்திரு ந்திறே பேத்துவது. இங்கிருந்தநானொடு வழிப்போக்கோடு துவ்யதேசப்பரத்தியோடு வாசியற இதுவேயிறே பலம். வியம்தமிழ் - விவ்யமயநீயமானதமிழ். “ வியந்தமிழ் ” என்றபோது, “ அமரர்க்குமறியியந்து ” என்னுமாபோலே, வியந்ததமிழென்னவுடாம்.

பெரியவாச்சன்பின்னை திருவடிகளேச்சரணம்.

அடிவரவு.—வாக்குச் சழக்கு நன்மை நேமேமே தோட்டம்
கண்ணு வெள்ளை வண்ண நம்பன் காமர் நெய்.

ஆதிருமொழி-சக-க்கு, பாட்டு-ச. ௬௦.

ஐந்தாம்பத்து- இரண்டாந்திதிருமொழி - நெய்க்குடம், ப்ரவேசம்.

அ. கிழே, “ அப்போதைக்கப்போதே சொல்லிவைத்தேன் ” என்று - “ அந்திம காலத்திலே யமபடர் நலியும்போது ஸ்தோத்தரம் பண்ணவொண்ணாதென்று ஏற்கவே சொ ல்லிவைத்தேன் ” என்ற இவர், “ சழக்குநாக்கொடு புன்கவிசொன்னேன் ” என்று - தம் முடைய அயோக்யபதையை அநுஸந்தித்தகல, அவர் தரணங்கன்மேல் விழுந்தபடி குன்றி கூசுமைகொள்ள, இவர் தோஷம்பார்த்து கூசுமைகொள்ளவேண்டிவது நாம் சுடக்க நிதின் லன்றே என்று தான் மேல்விழுந்து வந்து புகுந்து கிடந்தபடி. சொல்லுகிறார் - இத்திரு மொழியில். *

அ. முதற்பாட்டு. “ அப்போதென்றும் இப்போதென்றும் உடக்கிரண்டு காலமு ண்டோ ” என்று அவன்வந்து கைக்கொண்ட பின்பு, அவித்பைபையும் சுமத்தையும் வியாதி களையும் இந்திரியங்களையும் யமபடரையும் பார்த்து, “ பண்ணை தேஹமும் ஆக்மாவும் ” என்றிருக்கவேண்டா, அவன் உகந்தருவின் நிலங்களில் பண்ணும் விருப்பத்தை யெல்லாம் எந்தேஹத்திலும் ஆக்மாவினும் பண்ணிக்கொடுவந்து புகுந்தான், நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கவே ண்டி யிருந்தீராகில் போகப்பாருங்கோ னென்கிறார்.

மு.—நெய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறுமெறும்புகள் போனிரந்தேங்கும்

கைக்கொண்டுநிற்கின்ற நோய்காரர் காலாட்டோ வாய்ப்போயின்

எதுமபுகள் போல்— எதுமபுகளைப்போலே
எங்கும் நிரந்து— எங்கும் பரந்து
கைக்கொண்டு நிற்கின்ற— உடன் வந்திபா
யிருக்கிற
நோய்களாள்— வயாதிசைகள்!
உய்ய— நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கைக் குறுப்பாக
காலம்பெற போமின்— சடக்கெனப் போ
ய்நிதிங்கோள்;
வேதம் பிரானார்— பாண்டாவுக்குவேதத்தை
உபகரித்தருளின ஸர்வேச்வரன்

கொண்டு— போக்பமாகக் கொண்டு
வந்து புருந்து கிடந்தார்—
(ஆதலால்,)
பண்டி அன்று — என் சரிமும் ஆதமா
வும் பழையபிழைமையை அடையதன்று;
பட்டினம்— இவ்வாற்பாவானது
காப்பு— ஸர்வேச்வரனால் காப்புற்றது;
ஆதலால் உங்களுக்குப் புருநிட
மில்லை பென்கிறார்.

வ்யா. நேய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறுமெறுமபுகள்போல். அந்நிவேறாத ஸமாசாதத
போக்பமாய் போக்யமுமான பதார்த்தமிருக்கிற (க)கடத்தை ஸ்பர்கித்துக்கொண்டேறுகிற
ஷ்ஷுந்த ஜந்துக்களைப்போலே. நிரந்து. பரந்து. இடைவிடாதே. எங்கும். தர்மபூத ஜ்ஞா
நமுள்ள விடமெங்கும் (உ) “வாடுஷ்ஷேஷே ராஸிபவலிஷ்ஷைவபு.” கைக்கொண்டு.
உடன்வந்திப்போலே; கைக்கூட்ட மிட்டாற்போலே பென்னவுமாம். நிற்கின்ற. போக்கு
வரனின்றியிலே. அவஸாபரதீக்ஷமாய்க்கொண்டு நிற்கிறவென்னவுமாம். நோய்களாள். தர்ஷ
டார்த்தத்தில் ஏறுமெறுமபுகள்போலே நோய்களும் பலவிறே. “கைக்கொண்டு நிற்கின்ற
நோய்களாள்” என்று - பசுவதாஜைரூபாலே உள்வாழ்புகப்பெற்றதே நின்றாலும் வேதனை
ஸ்வரூபஸ்பர்கிப்பிறே. விசிஷ்டவேஷத்தில் தர்ஷ்டார்த்தத்தில் ஏறுப்பால் (க)கடத்துக்குவரு
வதொரு அடுக்கமில்லை. “மொப்த்தவல்வினை” என்கிறபடியே. காலம்பெற. சடக்கெனப்
போமின். அநாதிகாலம் வாஸனை பண்ணின நாங்கள் போகிறதென் என்ன; உங்களுக்கு
உஜ்ஜீவநார்த்தமாகப் போங்கோனென்ன; ஆனால் மென்னப் போகிறோமென்ன; காலம்பெற.
கறிகப்போங்கோள். “மடிபடக்கி நிற்பதனில் - ஈண்டடி பெயிப்பதன்றோவழகு” என்கி
றார். (ஈ) “உவதிஷ்ஷுஷேஷைவெபு வ்யாபடிவெபுஷ்ஷுஷிதாரி கருணொமஷு
ஷிஷாஸி” என்று - இவர்க்கு நினைமில்லையிறே. “வெங்கடத் துறைவார்க்குநம” என்ற
போதே கடங்கள் வெந்ததிறே. போங்கோனென்னவும்வேண்டா; இவர், பிண மெழுந்து
கடிக்கிறதோ என்னு மதிசங்கையாலும் பூர்வவாஸனையாலும் பயப்பட்டுச் சொல்லுகிறாந்
தனை. இப்போது நாங்கள் போகிறது என் என்ன; வேறுதொல்லுகிறார்மேல்;— மெய்க்
கொண்வேந்துபுகுந்து. என்னுடைய தேறுத்தை போக்பமாகக்கொண்டு, அதுக்குமேலே
வந்து, அதுக்குமேலே புருந்து, அதுக்குமேலே கிடந்தார். கிடந்தவர்தாம் ஆரென்னில்;
வேதப்பிரானார். வேதத்திலேகேட்டுப் போகிற தன்னை நான் கண்ணிலே கண்டு அதுபவிக்

(க) வ்யா. (உ) “பாதேமேவேதநா சிாஸிமேஸுமம்” (ஈ) “உபதிஷ்டந்தது
மாம் ஸர்வேவ்யாதயி பூர்வஸஞ்சிதாஃ - அந்ருணைகந்துமிச்சாமி”

மன்னிவிடுவாய், அதுக்குமேலே என்மொழிபுருந்தாய், அதுக்குமேலே போயறியாய். என் றிதே இவர்களுடையது. “பிரான்” என்று - உபகாரகத்வம். அதாவது - ப்ரமானா ப்ரபேபங்களை உபகரிக்கையாலே, பைக்கொண்டபாம்பிணையோடும். பகவதத்பவத்தால் வந்த விகாஸமன்றிக் கே, ஆழ்வாரை அங்கிகரித்த ப்ரீதிபூல்வந்த விகாஸம். பாம்பிணை யோடும். அந்திபுரபரிசுரத்தோடும். * திருமாற்குறிதே. பண்டன்று. பழையபதேஹமும் பழைய ஆத்மாயுமென்று நினையாதேபென்ன; “அதுக்கடியென்” என்ன; பட்டினங்கா ப்பே. “பட்டினம்” என்கிறது - பத்தர்மென்றபடி. அதாவது - நிதிசுடக்குமிடம்; மானகாசி. இங்கு, ஈசுவர ஹக்கு நிதியாவது - ஆத்மானிதே. காப்பே. ஆஸிட்டுக்காவாதே தானே காத்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே பண்டன்று. அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே பண்டன்று. அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு கிடக்குமாதேபாலே இவ ரும் * வைத்தமா நிதியையிதே காப்பது. ஈ.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழே “நில்லுமினென்னவுபாயமில்லை” என்று அஞ்சி னவர் உபாயமறிந்து அச்சம்கெட்ட படியைச் சொல்லுகிறது உட்பாட்டில்.

மு.—சித்திரகுத்தனெழுத்தாற் றென்புலக்கோன் பொறியொற்றி
வைத்தவிலச்சினைமாற்றித் தூதுவரோடியொளித்தார்
முத்துத்திரைக்கடற்சேர்ப்பன் முதழிவாளர்முதல்வன்
பத்தர்க்கமுதனடியேன் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே. உ.

பதவுரை.

தென் புலம் கோன் — தென்திசைக்குத்
தலைவனுன் யமன்
பொறி ஒற்றி— மேலெழுத்திட்டு [டிருந்த
இசைநினைவைத்த— முத்தரைவைக்கப்பட்ட
சித்திராகுத்தன்— சித்திரகுத்தன் என்னும்
கணக்கனுடைய
எழுத்து— கணக்குச் சுருணையை
மாற்றி— சுட்டுப்பொகட்டு
தூதுவர்— அவனுடைய தூதர்கள்
ஒடி— ஒடிப்போய்
ஒளித்தார்— ஒளித்துக் கொண்டார்கள்;

முத்து— முத்துக்கள்
திரை— திரையெறிகிற
கடல்— கடலிலே
சேர்ப்பன்— கண்வளர்ந்தருளுமவனுய்
முது அறிவாளர் — முதிர்ந்த அறிவை
யுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு
முதல்வன்— தலைவனுய்
பத்தர்க்கு— பத்தர்களுக்கு [னுக்கு
அமுதன்— நிரந்தர போக்யனயிருக்கு மவ
அடியேன்— நான் சேஷபூதன்;
பண்டன்று பட்டினம் காப்பு.

வ்யா. சித்திரகுத்தனெழுத்தால். ஸர்வாத்மாக்களும் பண்ணும் புண்யபாபங்கள், பதினாறுபேர் ஸாக்ஷியாக, யமனுடையகணக்கன் பட்டோலைபட்டிதே கிடப்பது. தென் புலக்கோன் பொறியொற்றி. தெற்குத்திக்கிலையான யமபுரத்துக்கு ஸ்வாமியானயமன் இவ னெழுதின பட்டோலைக்கு மேலெழுத்திட்டபடி. வைத்தவிலச்சினைமாற்றித் தூதுவரோடியொ ளித்தார். அநாதிகாலார்ஜிதங்களான புண்யபாபங்க ளொழுதின கணக்குச் சுருணையை

சிறப்படியே இவன்பட்டிலை புரட்டிப் பாராதுவனவற்றிற்குக் கட்டிய பொருள்களைப்பற்றி
 “ உயிருந்தருமனையே நோக்கும் ” என்கிறபடியே பருப்பருத்த பரஹ்மாதிகளையொழிய
 ஸர்வாத்மாக்களும் யமவச்யராயிறேயிருப்பது. இந்தயமவச்யதைகுலைவது பின்னை ஆர்க்
 கென்னில்; “ நமன்றமசென்றமரை வினவப்பெறுவாரல் ” என்று அவன் அபிடாநித்தார்க்
 கிறே. முத்துத்திரைக்கடல்சேர்ப்பன், முத்துக்களைத் திரையானது கொண்டுவந்து கரையிலே
 சேராதின்னுள்ள கடலிலே கண்வளர் தருளுகிறவன். * வெள்ளை நீர் வெள்ளத்தினால்
 * கள்ளநித்திரைகொள்கின்ற மர்க்கங்ககாண்கையிறே இவர்க்குமனோரதம். முதறிவாளர்முதல்
 வன். * அபர்வறுமமரர்களாகிபதி. பத்தர்க்கமுதன். ஆச்சிதர்க்கு நிரதசயபோக்யனைவன்.
 “ அடியேன்மேனி யமர்கின்றவமுதே. ” அடியேன், “ முதறிவாளர் முதல்வன் ” என்று
 நிதப்பவிபூதியோகஞ் சொல்லி, “ முத்துக்களைக்கடற்சேர்ப்பன் ” என்று - லீலாவிபூதி
 யோகஞ்சொல்லி, “ அடியேன் ” என்று - உபயவிபூதிநாதனுடைய போக்யதையிலே
 தோற்ற வடியேன் என்கையாலே பண்டன்று. யமவச்யதை குலைகையாலே, பண்டாதே
 ஹமும் ஆத்மாவுமல்ல. பட்டினங்காப்பே. ஆத்மாவுக்கும் தேஹத்துக்கும் ரணையுண்டா
 ய்த்து. இனி நீங்கள்போகப் பாருங்கோனென்கிறார். உ.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. வயிற்றில்தொழுவைபித்யாதி. கீழிற்பாட்டிலே - யமவச்ய
 தையிலையென்றார்; இப்பாட்டிலே - அதுக்கடியான தேஹர்வயமும் இல்லை பென்கி
 றார். அதவா, “ முதறிவாளர் முதல்வன் ” என்றார் - கீழ்; இதில் - தமக்கு அறிவைப்பிற
 ப்பித்தபடி சொல்லுகிற ரென்றுமாம். “ அடியேன் ” என்றார் - கீழ்; இதில் - அடிமைகொ
 ண்டபடி சொல்லுகிறரென்றுமாம்.

மூ—வயிற்றிற்குமுனைப்பிரித்து வன்புலச் சேவையதக்கிக்
 கயிற்றுமக்காணிகழித்துக் காலிடைப் பாசங்கழற்றி
 எயிற்றிடைமண்கொண்டவெந்தை பிராப்பக லோதுவித்தேன்னைப்
 பயிற்றிப்பணிசெய்யக் கொண்டான் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. சூ.

பதுவுரை,

மண்— பூமியை

எயிற்றிடை— தன் கொம்பினிடத்திலே

கொண்ட— எடுத்துக்கொண்டருளின

எந்தை— என் ஸ்வாமியானவன்

வயிற்றில் தொழுவை— கர்ப்பவாஸமாகிற
 சிறைக்கூடத்தை

பிரித்து— கழித்து

புலம்— இந்திரியங்களாகிற

வன் சேவை— வலிப ரிஷபங்களை

அதக்கி— நெருக்கி

கடியும்— நரம்பும்

அக்கும்— எலும்புமான்

ஆணி— ஸ்தூல சரீரத்தை

காலிடை பாசம்— * ஹரிணிசூரநாதர்மான
 சர்மவிசேஷ விஷய ஸ்ரேஹத்தை

கழற்றி— போக்கி

இரா பகல்— இரவும் பகலும்

ஒதுவித்து— ‘ சேஷக்ஷமே ஸ்வரூபம் ’
 என்னுமிடத்தை எனக்கறிவித்து

பயிற்றி— அததை அதுஷ்ட்டாந பர்யந்த
 மாக்கி

பணி செய்ய — நித்ய கைங்கர்யம் பண்
 னும்படி

என்னை — என்னை

கொண்டான்— கைக்கொண்டருளினான்;

வ்யா. வயிற்றில்தொழுவைப்பிடுத்து. கர்ப்பவாஸமாகி சிறைக்கூடத்தைக்கழித் து. தொழு - விலங்கு. விலங்கிலே ஒருவிசேஷமிதே தொழுவிலே யடைக்கையும். வன்புலக் சேவையதக்கி. இந்திரியங்காசிற வலிபிசேக்கலை, அதக்கி - நெருக்கி. “சேவதக்குவார் போல” என்னக்கடவதிறே. “காவலில் புலனைவைத்து.” கயிற்றுமக்காணிகழித்து. நரம் பும் எலும்புமான சரீரத்தில் நகையுமப்படிபண்ணி. அக்கு - எலும்பு. காலிடைப் பாசம் கழற்றி. யமபடர் கையுப்பாசமுமாய்வந்துபுருந்து, இவன்காலிலே துவக்கி முகம் சீழ்பட விழாதபடிபண்ணி. “பின்முன்னாக விழுப்பதன்முன்னம்” என்னக்கடவதிறே. அன்றி க்கே, “காலிடைப்பாசம்கழற்றி” என்றது, “கால்” என்று - காற்றாய், “பாசம்” என்றது - ஆத்மாவை வரிந்துகொண்டிருக்கிற ஸ்ரேஷ்டசரீரமாய், இச்சரீரம் பஞ்சவர்த்திப்ரா ணாலே ப்ரேரிதமாயிருக்கும். “அக்காவரி” என்றது-ஸ்ரேஷ்டசரீரம்; “காலிடைப் பாசம்” என்றது-ஸ்ரேஷ்டசரீரம். ஆக, (க) “ஸ்ரேஷ்டஸ்க்ஷுபாவா விஷுஜி” என்கிறபடியே உபசரீரப்பாத்தியு மலும்படிபண்ணி. “காலிடைப்பாசம்” என்று-காற்கட்டான ஸ்ரேஷ்ட ஹமென்னவுமாம். அன்றிக்கே, “காலிடைப்பாசம்” என்று-ஹரிணீகுரமாத்மான்சர்ம விசேஷவிஷயஸ்ரேஷ்டமென்னவுமாம். எயிற்றிடைமண்கோண்ட வெந்தை. ப்ரளயார்னவத் து லே யகப்பட்டுக்கிடக்கிற பூரியை பெடுத்தாற்போலே, சரீரவச்யான வென்னை யெடுத்த ஸ்வாமி. இராப்பகலோதுவித்து. திவாராத்ரவிபாகமற ஸர்வகாலமுமென்றபடி. ஓதுவித்து. சிஷிப்பித்து. அதாவது கர்ப்பவாஸமும், இந்திரிபவச்யத்வமும், கர்மவச்யத்வமும், யம வச்யத்வமும் த்ராஜ்யமென்னுமத்தை யறிவித்து. சீழிற்பாட்டிற்சொன்ன தன்னுடைய ஸர்வசேஷித்வத்தையும், நிதிரிசயபோக்யதையையும், தமக்கு சேஷத்வம் ஸ்ரூபம் என்னுமி டத்தையுமாய்த்து ஒதுவித்தது. பயிற்றி. இத்தை அதுஷ்டாநபாயந்தமாக்கி. [“செய் பேல் தீவினையென்று” இத்த்யாதி.] பணிசெய்யக் கொண்டான். ஒதுவித்த ப்ரயோஜநம் பெற்றபடி. “நித்யகைங்கர்யங் கொள்ளக்கடவோம்” என்று திருவுள்ளத்தாலே அது தியிட்டு, கொண்டபடி. பண்டன்று. இந்திரியங்களுக்கு சேஷவர்த்தி பண்ணிப்போந்த பண்டுபோலன்று. “என்னையாளும் வன்கோ” என்னக்கடவதிறே. பட்டினங்காப்பே. இன்று நகைஷ்டிண்டாகையாலே. “என்கோலாடி குறுகப்பெறா” என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. “இராப்பகல்” என்று-முதறிவாளர்படியாய், திவாராத்ர விபாகமற்ற படியால் அகாலகால்யமான தேசம்போலே பென்றபடி.

ங.

அ. நான்காம்பாட்டு. மங்கிய. நீங்கள், ஹிரண்யப்பட்டது படாதே போகப்பா ருங்கோளென்கிறார்.

மூ—மங்கியவல்லினை நோய்காளுமக்குமோர் வல்லினை கண்டீர்
இங்குப்புகேல்மின்புகேல்மி னெளிதன்று கண்டீர்புகேல்மின்
சிங்கப்பிரானவனெம்மான் சேருந்திருக்கோயில் கண்டீர்
பங்கப்படாதுய்யப்போமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ச.

ர— ஒரு
ல்— வலிய
னை கண்டீர்— பாபபலமான நோயாயிரா
நின்றது! பார்த்தீர்களே!!,
ங்கு— எங்கனிடத்தில
கேல்மின் புகேல்மின்— வாராதேகொள்
ருங்கோள்! வாராதேகொள்ளுங்கோள்!!;
ரிது அன்று கண்டீர்— நீங்களுங்களைக்
கட்டுகை ஸுலபமன்று கிடிகோள்;
கேல்மின்— கடக்க நிலிலுங்கோள்;

பிரான்— உபகரித்தருளினவனாய்
எம்மான் அவன்— எனக்கு ஸ்வாமியானவன்
சேரும்— நித்பவாஸம் பண்ணுகிற
திரு கோயில் கண்டீர்— திருக்கோயிலாயிரா
நின்றது கிடிகோள்;
(ஆதலால்,)
பங்கப்படாது— பரிபவப்படாமல்
உய்ய போமின்— பிழைத்துப் போங்கோள்;
பண்டன் நித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மங்கியவல்லினைநோய்காள். தெரியாதபடி மங்கிக்கிடக்கிற வலியபாபங்களால்
விதமான நோய்காள். விபஜிக்க வொண்ணாதபடி மங்கிக்கிடக்கை. “சார்ந்தவிருவல்
னைகள்” என்னுமாபோலே. “இங்குப்புகேல்மின் புகேல்மின்” என்று ப்ரதிவிஷயங்
பட்டுகிறார். ஆத்மாவை மங்கப்பண்ணுமதாய், இவனால் கழித்துக்கொள்ள வொண்ணாத
மாய், அவனை கழிக்கவேண்டும்படியான நோய்காள். உமக்குமோர் வல்லினைகண்டீர்.
த்புவுக்கும் ம்ர்த்புவென்கிறார். இங்குப்புகேல்மின் புகேல்மின். இவற்றின் நெஞ்சிலே
புகைக்காகப் பலகாற்சொல்லுகிறார். இங்கு. “‘இங்கு’ என்று - திருப்பல்லாண்
டாடே அர்வமுடைபாரெல்லாரையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார்” என்று பட்டர். எளி
ன்று. உங்களுக்குப் பண்டுபோலெளிதன்று. ‘ஆவதென்’ என்ன; கண்டீர். ஹிரண்யன்
ட்டபடி கண்டிகோளே. புகேல்மின். நிலிலுங்கோள். புதராமையென்னென்ன - சிங்குப்
ரானவனெம்மான் சேருந்திருக்கோயில்கண்டீர். ஸிஹ்மங்கிடந்த முழுஞ்சிலே புகுவாருண்
டா. “ப்ரஹ்லாதன் ஷிரோதியைப் போக்கினதும் தமக்கு” என்றிருக்கிறார். ஹிரண்
ன்பட்டது படாதே போகப்பாருங்கோள். பங்கம். பரிபவம். பிழைத்துப்போங்கோள்
ண்டுபோல் உங்களுக்கு எளிதன்று, உறைப்பான காவலுண்டாய்த்து. ... ச

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. மாணிக் குறளுருவாய. தேவகார்யம் செய்யவந்தாற்போலே
ன்கார்யம் செய்யவந்தான்; நமுசிசுக்ராதிகளப்பட்டது படாதேபோங்கோளென்று இந்த
யங்களுக்குச் சொல்லுகிறார். கீழிற்பாட்டில் - “புண்ணிரந்த” என்றார்; இப்பாட்டில்-
ண்ணிரந்தவனாகச் சொல்லுகிறார்.

மூ.—மாணிக் குறளுருவாய மாயனையென்மனத்துள்ளே
பேணிக்கொணர்ந்து புதுதவைத்துக் கொண்டேன்பிறிதின்றி
மாணிக்கப்பண்டாரங் கண்டீர் வலிவன்குறும்பர்களுள்ளீர்
பாணிக்கவேண்டாநடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ரு.

பதவுரை.

மாணி— அழகுமிக்கிருந்துள்ள [தருளிய மாணிக்கம் } மாணிக்கங்களுக்கு

பேணி— விரும்பி

கொணர்ந்து— கொண்டுவந்து

என் மனத்துள்ளே— என் நெஞ்சினுள்ளே

புகுத— புகுரும்படி

பிறிது இன்றி— பிரிவில்லாமல்

வைத்துக் கொண் } நிலைநிறுத்துக் கொண்
டேன் கண்டீர் } டேன் காணுவோகோள்;

குறும்பர்கள்— மூலையடியே நடந்துகிற

பும் இந்திரியங்களே!

உள்ளீர்— பிழைக்க நினைத்தீர்களாகில்

பாணிக்கவேண்டா— தாமஸிக்கவேண்டா;

நடமின் — கால்வாங்கிப் போகப்பாருங்

கோள்;

பண்டன்றிப்பாதி பூர்வவத.

வ்யா. மாணிக்கமுருகுவாய மாயனை. இரப்பிலேதகனைறி, நிரதசயபோக்யனுமாய் தன்னுடைய தேஹகுணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் அவனைவசீகரித்தபடி. மாணி - அழகு. குறள் - சேர்ப்பால்போலே. உருவாயமாயனை. மாயந்தான் ஒரு வடிவுகொண்டாற் போலேயிருக்கை. அழகுதான் ஒருவடிவுகொண்டு உலாவுமாப்போலே யிருக்கை. உரு - வடிவு. பேணி. ஸ்நேஹத்தோடே, கொடுவந்து என்னெஞ்சுக்குள்ளே வைத்துக் கொண்டேன். பேணி - ஆசைப்பட்டி; ஆதரித்தென்னவுமாம். பிறிதின்றி. திருவுலகந் தருளினவன்று அவன் ஸாபேக்ஷைப் நான் நிரபேக்ஷைகையாலே பிரிவுண்டாய்த்து; இன்று இருவரும் ஸாபேக்ஷராகையாலே பிறிதின்றி. இரண்டின்றி. மாணிக்கப்பண்டாரசு கண்டீர். மாணிக்கமுருகுவாயமாயன் - மாணிக்கப்பண்டாரம். “ உலகநந்தமாணிக்கம் ” என்னக்கடவதிறே. வலிவன்குறும்பர்களுள்ளீர். மிகவும் வலிதாய் மூலையடியே நடந்து திரிகிற குறும்பர்களாயுள்ளீர். குறும்பர்கள் - இந்திரியங்கள். வலி - பலம்; வன்மை - தொன்மைக்கேடு. “ வன்கையர் ” என்னக்கடவதிறே. குறும்பர்கள் - சுள்ளர்கள். (க) “ வளவு உடையவனாகிய நான் ” “ கோவாயைவரை மெய்குடியேறி ” என்று இவர்களதிறே குடியிருப்பு. இவர் குடிமைசெய்திறே போந்தது. உள்ளீர். உண்டாகில். பாணிக்கவேண்டா. விளம்பிக்கவேண்டா. நடமின். கால்வாங்கிப் போகப்பாருங்கோள். “ ஈண்டடியெடுப்பதன்றோ வழகு. ” அதுக்கடியென் என்ன; பண்டன்று. நீங்கள் மெய்குடியேறின காலமன்று, இன்று வயாவர்த்தி யுண்டென்கிறார். ரு.

மூ.—உற்றவுறுவிணி நோய்காளுமக்கொன்று சொல்லுகை கேண்மின்

பெற்றங்கண் மேய்க்கும்பிராணர் பேணுந்திருக்கையில்கண்டீர்

அற்றமுரைக்கின்றேனின்ன மாழ்வினைகா ளுமக்கிங்கோர்

பற்றில்லைகண்டீர் நடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. சு.

பதவுரை.

உற்ற— மிகக்கொடிய

நோய்காள்— வயாதுகளே!

உறு— மறுபாடுருவக் கொண்ட

பிணிகாள்— ‡ நோய்களே!

உடக்கு— உங்களுக்கு

‡ “ நோய்களை இரண்டுதா மடைமொழி யிட்டழைப்பது - அவற்றின் கொடுமை யைப்பற்றி.

ன்று— ஒருவார்த்தை
 ால்லுகேன்— சொல்லா நின்றேன்
 ாயின்— கேளுங்கோள்;
 ற்றங்கள்— பசுக்களை
 ய்க்கும்— மேய்க்கின்ற
 ானார்— உபகாரகரானவர்
 ணும்— விரும்பி வர்த்துக்கிற
 ந கோயில் கண்டீர் — திருக்கோயிலா
 யிரா நின்றது காணுங்கோள்;
 ற்— பிறவிக்கடலில் ஆழப்பண்ணின

வினைகாள்— பாபங்களே!
 இன்னம்— மீண்டும் [கிறேன்;
 அற்றம் உரைக்கின்றேன்— அறுதிசொல்லு
 உமக்கு— உங்களுக்கு
 இங்கு— இங்கு
 ஓர் பற்று இல்லை கண்டீர்— ஒரு ப்ரயோஜந
 மில்லை கிடிகோள்;
 நடமின்— (இனி) நடவுங்கோள்;
 பண்டன்றித்யாதிபூர்வவத்.

வ்யா. உற்றவுறுபிணிகோய்காள். அநாதிகாலமே பிடித்து என்னைவிடாதே நலிவு
 ப்கிற நோய்காள். உற்ற- நோய்காள், உறுபிணிகாள். அஸாதாரண மென்னுமபடியான
 ய், மறுபாடுருவக்கொண்டபிணி. உங்களுக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன், புத்தி
 ணனிக்கேளுங்கோள். அதென்னென்ன; பெற்றங்கள்மேய்க்கும் பிராணப்பேணும் திருக்
 ரயில்கண்டீர். யசோதைப்பிராட்டிக்கு பவ்யனய்வந்தவதரித்தாற்போலே எனக்கு பவ்ய
 வ் வந்து உபகரித்தபடி. பேணுந்திருக்கோயில். தம்முடைய திருமேனியை விரும்பிவந்து
 ருக்கையாலே, உகந்தருளின நிலங்கனோடொக்க அருளிச்செய்கிறார். கண்டீர். இது
 க்யகூதமன்றோ. இன்னம்-அற்றமுரைக்கின்றேன். இன்னம்- மீண்டும், உங்களுக்கு அறுதி
 ால்லுகிறேன். ஆழ்வினைகாள். அநாதிகாலம் ஈச்வரனைவிட்டுத் தறைப்பட்டுப்போம்படி
 ணனினவர்களே. ஆழ்வினை. சூரவகாஹமான வினையென்றுமாம். உமக்கிற்கொரு ப்ர
 ஜநமில்லை கண்டீர். பெற்றங்கள் மேய்க்கிறவரைக் கண்டுகோளே. தாம் கண்டவாறே
 வயும் கண்டதாக நினைத்திருக்கிறார். நடமின். போகப்பாருங்கோள். பண்டன்று.
 யன்படைத்த மயக்கிலே அகப்பட்ட பண்டுபோலன்று. (க) “போஸுமஹி” என்கிற
 று, ஸர்வபாபங்களும் * மோகூபிஷ்யாமியிலே அர்வயித்தது. கூ.

அ. ஏழாம்பாட்டு. கோங்கைச்சிறுவரை யித்தாதி. யமவச்யத்தைக்கடி. இந்திரிய
 பென்கிறார்.

மு.—கோங்கைச்சிறுவரையென்றும் பொதுமீனில் வீழ்ந்துவழுக்கி
 அங்கோர்முழையினிற் புக்கிட்டழுந்திக் கிடந்துழல்வேனை
 வங்கக்கடல்வண்ண நம்மான் வல்லினையாயின மாற்றிப்
 பங்கப்படாவண்ணஞ் செய்தான் பண்டன்று பட்டடினங்காப்பே. எ.

பதவுரை.

ரங்கை என்றும்— ‘முலைகளிருக்கும் படி | சிறு அரை என்றும்— ‘சிறுநீரையிருக்கும்

வழுக்கி விழ்ந்து— வழுக்கி விழ்ந்து

(அதனாலே,)

ஓர்— ஒப்பற்ற

முழையினில்— நரகத்திலே

புக்கிட்டு— புகுந்து

அங்கு— அவ்விடத்தில்

அழுந்தி கிடந்து— அழுந்தியிருந்து

உழல்வேளை— ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள என்னை

வங்கம்— மரக்கல முலாவா நின்றுள்ள

வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையனான

அம்மான்— எம்பெருமான்

வல்வினை ஆயின— க்ருதகர்மங்களை யிருந்

தூவற்றை

மாற்றி— போக்கி

பங்கப்படாவண்ணம் } பரிபலப்படாதபடி.

செய்தான்— } பண்ணினான்;

பண்டன்றித்தாதி பூர்வவத்.

வ்யா. கொங்கைச்சிறுவரையென்றும். கவித்வம்தோற்ற முலைமலை என்கிறார். “முலை மலைமேல்நின்றும் ஆறுகளாய்” என்னக்கடவதிறே. பொதும்பினில் விழ்ந்துவழுக்கி. குழியிலே வழுக்கிவிழ்ந்து. குழிபென்றது- இவனை ஆழப்பண்ணுமது. இவன் தானாகவிழ்ந்திலன், அதுதான் விழப்பண்ணிற்று. அங்கோர்முழையினில் புக்கிட்டு. சாஸ்தாஞ்சொல்லும் ஸ்ததாரத்திலேபுக்கு. அழுந்திக்கிடந்துழல்வேளை. அகிலேகிடந்து க்வேசிக்கிறவென்னை. அங்கு, ஓர் என்றது- அத்தீயம். இவன்தப்பிலும் தப்பவொண்ணாதபடி தன்வசத்திலே இழுத்துக்கொள்ளுரை. அதவா, கொங்கை- முலை; சிறு அரை- சிற்றிடை; பொதுப்பு; அக்ராம்யமான அந்தஸ்த்தாரத்தைச் சொல்லுகிறார். “என்றும்” என்று - முலையிருக்கும்படியே ! இடைபிருக்கும்படியே ! என்று முந்துற இவற்றையிறே கொண்டுவது. பொதுப்பு- விஷயப்ராவண்யஸ்ததாரம். அங்கோர்முழை. பின்னை அத்தொருமுழஞ்சிறே. “முழை” என்று- நரகம். விஷயப்ராவண்யத்தால் பலிப்பது நரகமிறே. அழுந்திக்கிடந்துழல்வேளை. பின்னை, கர்ப்பவாஸத்தோடு யமகர்த்தமத்தோடு ஸஞ்சரியாநின்று மத்தனையிறே. வங்கமிய்யாதி. * தெரிவை மாருருவமேமருவி * அவரவர் பணைமுலையைத் துணையென்றிருந்த விவரை யெடுத்தது வடிவழகாலேயிறே. அம்மான். அதுக்கடி உடையவளுகையிறே. வங்கத்தையுடைத்தான கடலின்கிறம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையுடைய ஸர்வேச்வரன். ‘வங்கமாமுந்நீர்’ என்னக்கடவதிறே. லல்வினையாயினமாற்றி. இதுக்கடியான கர்மங்களைப் போக்கி. பங்கப்படாவண்ணஞ்செய்தான். என்னை எனிவரவுபடாதபடி பண்ணினான். பங்கம்-பரிபலம். கடலுக்கு வங்கம்போலே இவன்வடிவழகை அதுபவிப்பார்க்கு தீவ்யபுதங்களிலேநின்று அதுபவிக்கைக்கு ஒரு தர்ஷ்டார்த்தம்.

அதவா, கொங்கையித்தாதி. இதுதன்னை கர்ப்பவாஸமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். “அங்கோர்” என்று கர்ப்பவாஸம். எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. ஏதம். கீழிற்பாட்டிலே - * மாதார கயற்கணென்னும் வலையிலப்பட்ட விவரைமீட்டது வடிவழகென்றார்; இப்பாட்டில் - * ஐயப்பாடறுத்ததும் அழகென்கிறார். அன்றிக்கே, கீழே “இரப்பகலோதுவித்து” என்றது சாஸ்தாமுகத்தாலேயோ, நச்வரமுகத்தாலேயோ, ஆசார்யமுகத்தாலேயோ வெண்ணில்; ஆசார்யமுகத்தாலே யென்கிறது - இப்பாட்டில்.

பீதகம் ஆடை } திருப்பிதாம்பரத்தையுடை
பிராணர்— } ஸர்வேச்வரன்
பிரமகுரு ஆகி வந்து - ப்ரஹ்மோபதேஷ்
டாவான ஆசார்யனாய் வந்து
போது— அறிவுக்கு
இல்— இருப்பிடமாய்
வல்— உள்ளிருப்பவனை அறியவொட்டாத
வலிமையையுடைய
நெஞ்சம்— ஹ்ரதயமாகிற
கமலம்— தாமரை மலரிலே
புகுந்தும்— புகுந்தும்

என்— என்னுடைய
உன்— மருஸ்ஸிலுள்ள
ஏதங்கள் ஆரீனை எல்லாம்—தேஹாத்மாப்ரம
திதோஷங்களைபெல்லாம்
இறங்கலிடுகிடுத்து— நீங்கப்பண்ணி
என்— சுன்னுடைய
சென்னித்தெயில்— உத்தமங்குந்திலே
பாதம்— திருவடிகளாகிற
இலச்சினை— முத்தையை
வைத்தார்— வைத்தருகிறான்;
பண்ட ஸ்மித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏதங்கள். ஏதம் - குற்றம். ஏதங்களானவையெல்லாம். தேஹாத்மாபி
மாநமும், ஸ்வாதந்தர்யமும், அர்யசேஷத்தமும், ஸ்வரக்ஷணமும், ஸ்வப்ரியோஜனமும்.
பூர்வாகமும், உத்தராகமும், ப்ராரப்தமுபென்னவுமாம். நீஷ்சுத்ரபில்லாதவையும் நிஷ்கர்ஜி
யுள்ளவையு மென்றுமாம். (க) [மொஹேஷ்வ ஸ்ரீமதே] ஆர்த்தமானவையும் சக்ஷமா
னவையு மென்றுமாம். இந்ந்சலிலித்து. இவையோபபட்டிண்ணி. என்னெஞ்சுக்குள்ளே.
பீதகவாடைப்பிராணர். ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்ரமுமாய் புருஷோத்தமத்வ லக்ஷணமுமாயிரு
க்கும் திருப்பிதாம் பரத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன். பிரமகுருவாகிவந்து. ப்ரஹ்மத்தை
யுபதேசிக்கிறவன். (உ) “ உத்பாடிசுபுஷ்பவிஞ்சு மபுரீயாஸுஸு ஹடி: ” என்னக்கட
வதிறே. ப்ரஹ்மசப்தம் ஜ்ஞாநவாசி. ஸ்வரத்வப் பிடாரிகொண்டு திருந்தவொண்ணாமல்
ஆசார்யனாயிறே திருத்துவது. போதில்கமலவன்னெஞ்சம்புகுந்தும். போது - அறிவு.
இல் - இருப்பிடம். “ கமலம் ” என்று - ஹ்ரதயகமலம். வன்மை - அந்தர்யாமியையும்
அறியவொட்டாதவலிமை. ஜ்ஞாநப்ரஸாத்வாரமான நெஞ்சை யிருப்பிடமாகவுடைய கமலம்.
புகுந்தும். இப்படிக்கொத்த நெஞ்சுக்குள்ளே புகுந்து திருத்தினபடி. பீதகவாடைப்பிராணர்
பிரமகுருவாகிவந்து போதில்கமலவன் நெஞ்சம்புகுந்து - ஏதங்களாயினவெல்லா மிறங்கலிடு
லித்து. “ ஏதங்கள் ” என்றது - மகாரத்தாலே - தேஹாத்மாபிரமத்தைக்கழித்து,
சதுர்த்தியாலே - ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தைக் கழித்து, உகாரத்தாலே - அர்யசேஷத்தத்தைக்
கழித்து, நமஸ்ஸாலே - ஸ்வயத்தரத்தைக் கழித்து, நாராயணபத்தாலே - ஸ்வப்ரியோ
ஜனத்தைக் கழித்தபடி. ஸ்வரணுக்குப் பிரிவின்றிக்கேயிருக்க, “ பிரிந்தான் ” என்னைக்
கடி அந்த ஜ்ஞாநமில்லாமையிறே. ஜ்ஞாநமில்லாதபோது (ங) “ சுயஸ்வ ” என்றும்,
ஜ்ஞாநமுண்டானவாறே (ச) “ ஸுஹெதமூ ” என்னவுங்கடவதிறே. ஸ்வரணுய்ச்செய்யு

ஹும் க்ர்த்தபுருஷன் ஒரோன்றே ஸத்தையை நசிப்பிக்கப் போகிறாருக்கு, அத்தைப்பொறுத்து ஸத்தையை நோக்கிப் போருகையாலேயே இன்று இவனுக்கு உபதேசிக்கலாகிறது. “ஒத்தார்டிக்காரை மிலையாயமா மாயா” என்று படாததெல்லாம் பட்டாலும் * அறியாதது வறிவித்திறே திருந்துவது. ஸாபேசுதனல்லாதவன் நாலுவகைப்பட்ட ஜம்மத்திலே வந்தவதரித்து ஸத்தையை நோக்கி, உபதேசத்துக்கு யோக்யமான கரணப்ரதாந்ததையும் பண்ணி, அதுக்கு போக்யமான சரீரத்தையும் உண்டாக்கி, மாதா பிதாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றும் ஆசார்யனுமாய் நின்றும் உபதேசித்த உபகாரத்தை நினைத்து “பிதகவா டைப்பிராணர்” என்கிறார். என்சென்னித்திடரில். என் உத்தமங்கத்திலே. திருவடிகளாகிற இரண்டுகாலும் ஏறிப்பாயாதமேடையிலே. “நீங்கழல் சென்னிபொருமே” என்று பூசல்பொருதிறே * பாதவிலச்சினை வைத்தது. தோளுக்குத் திருவாழிபோலே தலைக்குத் திருவடிநிலே. (சு) “கராவ நபஸ்யாஜ” இப்பாதி. டண்டன்று. இந்தரியங்களுக்குப் பொதுவான பழையகாலம்போலன்று. திருவாழிக்கல் நாட்டித் திருவிடையாட்டமாய்த்து. “ஒருகாலிற்சங் கொருகாலிற் சக்காமுள்ளடி பொறித்து” என்னக்கடவதிறே. காவலும் படைத்தது. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டி. கீழ் - ஈச்வரன் தமக்குக்காவலானபடி. சொன்னார்; இப்பாட்டில் - தாம் அவனுக்குக் காவலானபடி யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—உறகலுறகலுறக லோண் சுடராழியேசங்கே
அறவேறிநாந்தகவாளே யழகியசார்ங்கமேதண்டே
இறவுபடாமலிருந்த வெண்மருலோகபாலீர்காள்
பறவையரையாவுறகல் பள்ளியறை குறிக்கொண்மின். கூ.

பதவுரை.

ஒண்— அழகியதாய்
சுடர்—ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைத்தாயிருந்துள்ள
ஆழியே— திருவாழியாழ்வானே!
சங்கே— ஸூரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானே!
அற— சத்ருக்களுடலுடம்படி
எறி— எறியிற
நாந்தகம்— ஸூரீநந்தகமென்கிற
வாளே— திருக்குற்றுடைவாளே!
அழகிய சார்ங்கமே!-;
தண்டே— ஸூரீகதையே!
இருந்த-ஈச்வரன்வைக்க இருக்குமவர்களாய்

எண்மர் உலோகபாலீர்காள்— அஷ்ட திசு
பாலகர்களே!
இறவுபடாமல்— தப்பாமல்
உறகல் உறகல் உறகல்— உறங்காதே கொ
ள்ளுங்கோள்!, உறங்காதேகொள்ளுங்
கோள்!, உறங்காதே கொள்ளுங்கோள்;
பறவை அரையா—பகிராஜனே!
உறகல்— உறங்காதே கொள்ளும்;
(நீங்கள் எல்லாரும்)
பள்ளியறை— அவனுடைய திருப்பள்ளி
அறையான என்சரீரத்தை
குறிக்கொள்மின்— குறிக்கொண்டு நோக்கு
ங்கோள்.

வ்யா. உறகலுறகலுறகல். அவர்கள் புத்திபண்ணி நோக்குகைக்காகப் பலகாலு
யருளிச்செய்கிறார். ஆரைத்தான் உறங்காதிருக்கச் சொல்லுகிறதென்னில், அநிமிஷரை

யக் கேட்கவேண்டாவிதே. அவர்களைப் புகழ்ப்பட, உறங்காதே கொள்ளுந்தோள் என்னும் படியிறே இவர்பரிவு. இவர்களுக்கு உறக்கமாவது - குணவித்தராய் நஞ்சுண்டாடைப் போலே தந்தாமையறியா திருத்தல்; அதுபவத்திலே யிழிந்து கைங்கர்யபராரிருத்தல். ஒண்கடராழியேசங்கே. அழகிதான நிறத்தையும் ஒளியையும் அதுபவத்துக் குறுப்பாக் காணே, ரகைக்கு உறுப்பாக்கப் பாருங்கோள். அறவெறிநாந்தகவாளோ. சத்ருக்கள் சரீர மறும்படியாக எழிகிற, நாந்தகம் - நந்தகமென்கிற திருநாமமவன்வாளுக்கு. அழகியசாங்க் கமே. அழகாவது - ஈச்வரன் ஒருகால்நோக்கினால், பின்பு “சாங்கமுதைத்தசரம்மை” என்னும்படி சரவரஷமாகச் சொரியும். தண்டே. விரோதவர்க்கத்திலே எப்போதும் ஒங் கின்படியே யிருக்கும். நித்யவிபூதியிலுள்ளாரைக் காவலடைந்து, லீலாவிபூதியிலுள்ளா ரைக் காவலடைக்கிறார்மேல் இறவுபடாமலிருந்த வேண்மருலோக பாலீகாள். இறவுபடாமல்- தப்பாமல், ஈச்வரன் வைக்கவிரந்த எட்டுத்திருக்குக்குங் காவலான் லோகபாலகர்காள். பால நலாமர்த்யத்தை நிரூபகமாகவுடைய நீங்கள், உங்கள் பெருமைக்கீடாகக் காக்கவேணும். பறவையறையா. இவர்களெல்லாம் தாம்தாம் நின்றதிற்புடையங்கள் சூலையாதே நின்றிறே காப்பது. ஒரிடத்தில் நில்லாதே எங்கும் வ்யாபரித்து நோக்கும் பெரியதிருவடியை, உறங்காதேகொள் என்கிறார். * நீண்ட வசரநாபிரெல்லார் தகர்த்துண்டுமூலம் புள்ளிறே. பள்ளியறைகுறிக்கோள்மின். தம்முடைய திருமேனியைக் குறிக்கொண்டு நோக்குங்கோ ளென்கிறார். கூ.

அ. பத்தாம்பாட்டு. தம்முடைய திருமேனி திருப்பள்ளி யறையானபடி சொல் னுகிறார் - இப்பாட்டில்.

மு.—அரவத்தமளியினோடு மழகியபாற்கடலோடும்

அரவிந்தப்பாவையுந்தானு மகம்படிவந்துபுகுந்து

பரவைத்திரைபல மோதப் பள்ளிகொள்கின்ற பிரானைப்

பரவுகின்றனவிட்சேத்தன் பட்டினங்காவற்பொருட்டே. டி.

பதவுரை.

அரவம்— திருவனந்தாழ்வானாகிற

அமளியினோடும்— படுக்கையோடும்

அழகிய— அழகிய

பால் கடலோடும்— கூடாப்பதியோடும்

அரவிந்தம் பாவையும் தானும்— செந்தாமரை

மலரைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பிரா

ட்டியும் தானும்

அகம்படி— அடியாரோடே

வந்து புகுந்து— வந்துபுகுந்து

பல— பல

பரவை திரை மோத— ஸமுத்தரத் திவலைகள் மோத

பள்ளிகொள்கின்ற— (தந்திருவுள்ளத்திலே) பள்ளிகொள்ளுகிற

பிரானை— உபகாரகனை

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

பட்டினம்— தமது சரீரத்தை

காவல்பொருட்டு— காக்கும்படிக்கீடாக

பரவுகின்றன்— போற்றுகிறான்.

வ்யா. அரவத்தமளியினோடும். திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையோடும், திருப் பாற்கடலோடும், நிரதிரையேபாக்யதையையுடையளாய் நிருபாதிக்கஸ்தீ த்வத்தையு முடைய ளான பிராட்டியோடும். தானும். உபயவிபூதி விசிஷ்டனை தானும். அகம்படி வந்து

திருவுள்ளத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற படிக்கு ஸ்மாரகமாக, ஆலேகேட்குப்படி கண்வளர்ந்தருளுகிற உபகாரத்துக்குத் தோற்று, பரவுகின்றான் விட்டுசித்தன். தம் ஸத்தைக்காகப் போற்றுகைபன்றிக்கே, காவலுக்கு உப்பாகப் போற்றுகிறார். பட்டினங்காவல் பொருட்டே ரகசியன்பொருட்டு.

ஆக இத்திருமொழியால்- திருப்பல்லாண்டிலுர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார். “சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்றவர்த்தம், * உறகலுரகலிலே நிகமித்தார், “அடியோமோடும் சின்னோடும்” என்கிற பாட்டினுர்த்தத்தை * அரவத்தமனியிலே நிகமித்தார். ... ௮.

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவாடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—நெய் சித்திர வயிற்றில் மங்கிய மாணி உற்ற
கோங்கை ஏத முறகல் அரவத் துக்க.

ஆ திருமொழி-சக-க்கு, பாட்டு-சக0.

இந்தாம்பத்து - முன்றூந்திருமொழி - துக்கச்சுழலை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே-“*திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலும் *சூழ்விசும்பணிமுகிலிலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; இத்திருமொழியிலே * முனியேநான்முசுகில் ஒன்பதுபாட்டிற் சொல்லுகிறவர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது; * சென்னியோங்கில் - பத்தாம் பாட்டி லர்த்தத்தைச் சொல்லும். “பரவுகின்றான் விட்டுசித்தன்” என்று- ஸத்தைக்கும் போகத்துக்கு மன்றிக்கே ரகசியக்கு உறுப்பாகச்சொல்லுகை பலம் என்றார்; “அரவத்தமனியினோடும்” என்று நாம் உம்முடைய உடம்பிலே புகுந்து அதுபலித்தோமாகில் இனிப் போக வகையாதோலென்ன; இனிப்போகவொட்டோமென்கிறார். கீழில் திருமொழியிலே “நெய்க்குடத்தைப்பற்றி” என்று தொடங்கி, “நோய்காள்” என்று அறிஷ்டநிவர்த்திபைச் சொல்லி, இதில் இஷ்டப்பிராப்தி யைப்பண்ணித் தாவேனுமென்று திருவாணையிட்டுத் தடுக்கிறாரென்றுமாம். ... *.

மு.—துக்கச்சுழலையைச் சூழ்ந்துகிடந்த வலையை யறப்பறித்துப்
புக்கினிற்புக்குன்னேக் கண்டுகொண்டே னினிப்போக விவேதுண்டே
மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத விழந்தவடனவயிற்றில்
சிக்கனவந்து பிறந்துகின்றாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். க.

பதவுரை.

மக்கள் அறுவரை— இதுக்கு முன்பிறந்த மோத— மோதி முடிக்க

சிக்கன— சுடர்க்கென [தின்றவனுப்
வந்து யிறந்து நின்றாய்— வந்தவதரித்து
திருமாலிருஞ்சோலை- திருமாலிருஞ்சோலை
மலையிலே பூஞ்சருளியிருக்கிற
எந்தாய்— என் ஸ்வாமியானவனே!
சுழலை— சுழலாறுபோலே வளைபவனாய்
வருகிற
துக்கத்தை— துன்பத்தை
சூழ்ந்து கிடந்த— சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற

வலையை— சரீரத்தை
அற பறித்து— ஸவாஸநமாகப் போக்கி
புக்கினில்— புழுமிடங்கனிலெல்லாம்
புக்கு— புழுந்து
உன்னை— உன்னை
கண்டுகொண்டேன்— கண்ணுரக்கண்டேன்;
இனி— இனிமேல் [வனே?
போக விடுவது உண்டே — போகவொட்டு
போகவொட்டே நென்றபடி.

வ்யா. முதற்பாட்டு. துக்கச்சுழலையை. வ்யா திசுளுக்கெல்லாம் கொள்கலமான சரீரம். வ்யா திசுள்கிடப்பது சரீரத்தைப்பற்றியிதே. “ நோயெலாம் பெய்ததோராக்கை ” என்னக்கடவதிறே. சுழலாறுபோலே வளைபவனாய் வருகிற துக்கத்தை. (க) “ சூடுஷு கூர்வடூர்வடூர் ” “மொப்பந்தவல்லினை” என்கிறபடியே இவனைச்சுற்றிக்கிடக்கிற துக்கக் கங்கையென்னமுமாம். “நாபே-நோபே, தந்தையே- நோபே, தாரமே- நோபே, கிளையே- நோபே, மக்களே- நோபே ” என்னக்கடவதிறே. சூழ்ந்துகிடந்தவலையை. துக்கத்தைத் தப்பவொண்ணாதபடி விசுக்கிடக்கிற சரீரத்தை. “வலை” என்கிறது தப்பவொண்ணாமை வாய்ப்பற்ற. வலைபாவது- காலுமணியுபா யிருப்பதொன்று; இதுவும் நரம்புமெலும்புமாயி ருப்பதொன்று. அதவா, ஆத்மாவைச்சுற்றிக்கொண்டுகிடக்கிற அவித்யாகர்ம வாஸநாருசி கவொன்னவுமாம். இவற்றை “வலை” என்கிறது- ஒன்றுக்கொன்று காரணமுமாய் கார்பமு மாயிருக்கையாலே. அறப்பறித்து. ருசிவாஸனைகளோடேகூடப் போம்படிபண்ணி. புக்கினில் புக்குன்னைக் கண்டுகொண்டேன். புக்கினிடமெல்லாம் புக்கு உன்னைக் கண்டுகொண்டேன். அந்தர்பாயிட்லம் பரத்வம் வ்யூஹம் ஸிபவம் அர்ச்சாவதாரமனவாக. “ அறப்பறித்து ” என்று அறிஷ்ட நிவர்த்தியும், “ கண்டுகொண்டேன் ” என்று இஷ்டப்பார்த்தியும் பண் ணித்தந்தீதாமாகில், இனிப்போய் வரவமைபாதோவென்ன; இனிப்போகவிடுவதுண்டே. இனிப்போகவிடுவதுண்டோ. “ அறப்பறித்து ” என்றும் “கண்டுகொண்டேன்” என்றும் தாம்செய்தாராகைக்கடி- பிதா தேடின அர்த்தத்தை “தன்னது” என்னும் புத்ரனைப்போலே இனிப்போய் வரவமைபாதோவென்ன; இனிப்போகவிடுவதுண்டே. விரோதியிலே நிறிது கிடத்தல், காட்சியிலே “சிறிதுகிடத்தல், இவையிரண்டுக்கும் மூலமான ஸூக்யம் என் கையிலே கிடத்தல் செய்பிலன்றோ நான்போகவிடுவது. உன்னாலே பெற்றநான் என்னாலே இழப்பேனோ ; பேறு உன்னாலே, இழவு இவனாலே; அவன்பேறுகைக்கு க்ஷிபண்ணும். இவனுடைய அதுமதி பெற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதார்போலே அவ னுடைய அதுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று. போகவிடுவதுண்டே. “ இனி நான் போகவொட்டேன் ” என்று- போக்குமுண்டாய், “ ஒட்டேன் ” என்கையன்றிக்கே, போகவென்று ஒரு பொருளுண்டோவென்கிறார். உண்டே. உனக்குத்திரியாதோ போ கைக்கு ஹேது உண்டாகில் என்று அவனைக் கேட்கிறாராகுமாம். போகாதபடி. பெற்றுத் தம்மிழவு தீர்ந்தமையை அருளிச்செய்கிறார். மக்களறுவரைக் கல்லிடமோத இழந்தவள்

திர்க்கவேணுமென்கிறார். தேவகிப்பிராட்டியுக்கு அஷ்டமகாப்பமிதே கர்ஷணன். காலநீர
மிபோடே ஸம்பந்தமுடையசாய், ஹிரண்யசாயத்தாலே பாதாளத்திலே வர்த்திப்பார் ஆறு
ராக்ஷஸரை யோகசித்ரையாலே ப்ரவேசிப்பிக்க, தேவகியார்வயிற்றிலே பிறந்த ஆறு ராக்ஷ
ஸரை. கல்லிடைமோத. சும்ஸனாலே நிசலிக்கப்பட, ஏழாம் கர்ப்பமான நம்பி மூத்தபி
ராஜை சோஹிணியார் வயிற்றிலே அவதரிப்பித்து, தான் எட்டாம் கர்ப்பமாயிதே வந்தவ
தரித்தது. இழந்தவள்தன்வயிற்றில். அவள் முன்பு இழந்த இழவுதீரவந்து சிக்கனவந்து
பிறந்து நின்றாய். திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். அங்கு - ஆச்சரிதபாரதந்தர்யம்; இங்கு -
ஸ்வாமித்வம். தேவகிப்பிராட்டியார் வயிற்றில் கர்ஷண னெழுந்தருளியிருந்த இருப்புப்
போலேயிதே * பீடுறைகோயிலில் அழகரெழுந்தருளியிருந்த விருப்பும் இவர்க்கு.க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. வளைத்துவைத்தேன். கீழிப்பாட்டிலே - உன் ஸ்வரூபம்
பெறவேண்டி யிருந்தாயாகில் என்கார்யம் செய்பவேணுமென்றார்; இப்பாட்டில் - உன் ப்ர
ணயித்வ குணம்பெறவேண்டி யிருந்தாயாகில் என்கார்யஞ் செய்பவேணுமென்கிறார். *

மூ.—வளைத்துவைத்தேனினிப் போகலொட்டே னுன்றனிந்திரஞாலங்களா
லொளித்திடில் நின்றிருவாணைகண்டாய் நீயொருவர்க்குமெய்யனல்லை
அளித்தெங்குநாடு நகரமுந் தம்முடைத் தீவினைதீர்க்கவற்றதுத்
தெளித்துவலஞ்செய்யுந் தீர்த்தமுடைத் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். உ.

பதவுரை.

நாடும்— அளிசேஷஜ்ஞரையும்
நகரமும்— விசேஷஜ்ஞரையும்
எங்கும்— உற்றாரையும் மற்றையாரையும்
அளித்து— ரக்ஷித்து
தம்முடை— அவர்களுடைய
நீ வினை— க்ஞரமான பாபங்களை
தீர்க்கல் உற்று— தீர்க்கையில் ஒருப்பட்டி-
ருப்பதாய்
தெளித்து— தெளிவையுடைத்தாய்
வலம் செய்யும்— † பலத்தைக் கொடுக்கு
மதான்
தீர்த்தம் உடை— தீர்த்தத்தையுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்;
வளைத்து வைத்தேன்— உன்னைச் சூழ்த்
துக் கொண்டேன்;
இனி— உன் சலமறிந்தபின்பு
போகலொட்டேன்— (உன்னைப்) போக
லொட்டேன்.

உன்தன் — உன்னுடைய [யாலே
இந்திரஞாலங்களால் — இந்தரஜாலநித்யை
ஒளித்திடில்— உன்ஸ்வரூபத்தை மறைத்
தாயாகில்
நின் திரு ஆணை கண்டாய்— உனக்கு சேஷ
பூதையான பெரியபிராட்டி-
யாராணைகிடாய்; **
நீ— (“ நீர் வளைப்பது முதலியவை செ
ய்கைக்கு ஹேதுவென்? ” என்று
தேட்கிற) நீ
ஒருவர்க்கும்— ஒருவருக்கும்
மெய்யன் அல்ல— உண்மை பேசுமவனல்லே.

† ‘ எல்லாரும் ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணும்
படியான ’ என்றும் பொருள் பணிப்பர்
தலம்.

வான் பாணசாலையிலே வளைத்துக்கிடந்தானிறே. இனிப்போகலெர்ட்டென. உன்சவடறி
ந்தபின்பு போகவிடுவனே. உன்றனிந்திரஞாலங்களா லொளித்திடில். அதாவது பொய்யை
மெய்யென் னுப்படி ப்ரமிப்பிக்கை; அப்போகப்பங்களை போக்யமாக்குகை. (உ) “உலோயா
ஈ”பு”பா.” ஒளித்திடில். *அற்பசாரங்களைவை சுவைத்தல் மறக்கப்பண்ணுகை. “அகற்ற
நீவைத்த மாபவல்லுமபுலன்களாமவை” என்னக்கடவதிறே. அவைதான் *இன்னமுதென்
னவிறே தோற்றுவது. அகற்றுக்கயாவது - பகவதஸ்மம்பந்தத்தைபுங் குலைத்து, கர்ப்பவா
ஸத்தையும் விளைத்திறே யிருப்பது. ஒளித்திடில். நீமறையநிற்கில். நின்றிருவாணைகண்டாய்.
உனக்கு அநர்யார் ஹசேஷபூதையுமாய் நிரதிசயபோக்யபூதையுமாயிருக்கிற பெரியபிராட்டி
யாராணைகிடாய். [“மாயஞ்செய்யேல்” இத்யாதி.] நீர், வளைப்பது, திருவாணையிடுவது,
“ஒளித்திடில்” என்பதாகிறதென் என்ன; நீ பொய்யானைகையாலே என்ன; நாம் ஆரளவி
லே பொய்செய்தோமென்ன; நியொருவார்க்கும் மெய்யனல்லை. [“கருமலர்க் கூந்தல்” இத்
யாதி.] அளித்தித்யாதி. அஜ்ஞரோடு விசேஷஜ்ஞரோடு அதுகூலரோடு ப்ரதுகூலரோடு
வாசியற ரக்ஷித்து. தம்முடைத்தீவ்வினை தீர்க்கலுற்று. தந்தாமாலே பண்ணப்பட்ட துஷ்கர்மங்
களைப் போக்குகையிலே ஒருப்பட்டிருக்கிற தீர்த்தங்களை. தெளித்துவலஞ்செய்யும். அவர்க
ளுக்குத் தீர்க்கலுற்ற தீர்த்தங்களை யுடைத்து உன்நிருமலை. அதிலே வர்த்திக்கிற நீ என்
கார்யஞ்செய்யவேணுமென்கிறார். 2.

அ. முன்னுப்பாட்டு. ஸ்வரூபம் பெறவேண்டி யிருந்தாயாகில் ரக்ஷியென்றார்—முத
ற்பாட்டில்; இரண்டாம்பாட்டில்- ப்ரணயித்வம்; இப்பாட்டில் உனக்கு தேஜோஹாநிவாரா
டல் ரக்ஷி யென்கிறார்.

மு.--உனக்குப்பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேனினிப் போயொருவன்
றனக்குப்பணிந்து கடைத்தலைநிற்கை நின்சாயை யழிவுகண்டாய்.
புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவலிக்காட்டியுன் பொன்னடிவாழ்கவேன்
லினக்குறவர் புதியதுண்ணுமெழின்மாலிருஞ் சோலையெந்தாய். ஈ.

பதவுரை.

இனம் குறவர்— நிரந்திரளாய்ச் சேர்ந்த
குறவர்கள்
உன் பொன் அடி } உன்பொன்னடி வாழ்
வாழ்க என்று } என்று பல்லாண்டு பாடி
புனம்— புனத்திலுண்டான
கினை— (புதிய) கினைகளை
கிள்ளி— கிள்ளிக்கொணர்ந்து
புது அவி— புதிய ஹவிஸ்ஸை
காட்டி— அமுதுசெய்யப்பண்ணி

புதியது உண்ணும்— புதியதுண்கிற
எழில்— அழகையுடைத்தான
மாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—
உனக்கு— சேஷியான உனக்கு
பணிசெய்து— கைங்கர்யம் செய்து
இருக்கும்— ஸத்தையெற்றிருக்கு மவனாய்
தவம் உடையேன்— உன் திருவருள்பெற்ற
வனுமான அடியேன்

இனி.— இனிமேல்

போய்— புறம்பேபோய்

ஒருவன் தனக்கு பணிந்து— ப்ரஹ்மாமுத
லானுரில் ஒருவனைப்பணிந்து
கடைத்தலை— அவனுடைய கடைத்தலையிலே

நிற்கை— இருத்தல்

நின்— உன்னுடைய

சாயை— தேஜஸ்ஸுக்கு

அழிவு கண்டாய்— அழிவன்றோ?

வ்யா. உனக்குப் பணிசெய்திருக்கும் தவமுடையேன். முதலில் சேஷத்துவஞ்ஞாநம் பிறந்து, பின்பு சேஷவந்தியிலே ஆசைபிறந்து, கைங்கர்யமே யாத்நாபாய், அது சொப்பா தபோது ஸத்தைகுலையுப்படியாயிருக்கும்; இவைநாலும் ஸம்ஸாரிகளுக்கில்லை. நமக்கு உபா யமதுஷ்டித்து உபேயத்தி லாசைபுமேயுள்ளது. ஆழ்வார்களுக்கு இவை நாலுமுண்டு. தவமுடையேன். உன் ப்ராஸாத முடையேன். இனிப்போய். இந்நாலுதசையும் பிறந்த பின்பு இவற்றைப்பொகட்டுப் புறம்பேபோய். போகையாவது— இந்நாலுநிலங்கள் காட்டிப் புறம்பே தள்ளினாயாகிலும். ஒருவன்றனைக்குப்பணிந்து. ப்ரஹ்மாமுதலாக பிரீதிகாந்தமாக அதிசூதாரிதே; அவர்களிலே ஒருந்தனுக்கு. கடைத்தலைநிற்கை. “உன்கடைத்தலை நிறு ந்துவாமும்” என்கிறசெய்கை அங்கேசெய்கை எனக்கு அவத்யமிதே. உன்சாயையழிவுகண் டாய். உனக்கு தேஜோஹாசியிதே. எனக்கு இது புதுமைபன்று புனத்தினைரித்தபாதி. புனத் தில் புதுத்தினையைமுறித்து ஹரிஸ்ஸுக்காட்டிப் புதிபது அமுதுசெய்ப்பப்பண்ணி. இப்படி அமுதுசெய்ப்பப்பண்ணினால் வேண்டிக்கொள்ளும்படியெதென்னிர்; உன்பொன்னடிவாழ்க வேன்று. இந்ததேசந்தான், “அமுதுசெய்திடப்பெறில் பின்னுமாளுஞ்செய்வன்” என் னும் தேசமிதே. இப்படி சொல்லுகிறார்களில்; இனக்குறவர். பூபுருஷர்களைநினைந் திகளோடு வந்ததர்களைநினை வாசியற எல்லாரும் *பல்லாண்டொளி செல்லாதிற்கும். * குற மாதர்கன்பன்னுரிஞ்சிப் பாவொலிபாடும் தேசமிதே. புதியதுண்ணும். பிதாவுக்குப்பொ ருந்தும்நான் பார்த்திதே புதரன்புதிபதுன்பது. எழில்மாலிருஞ்சோலை. எழில் - அழகு. சிவ்யதேசங்களுக்கு அழகாகிறது அநரப்பாயோஜனாய் அத்தலைக்கு மங்களாசாஸனம் பண் னுமவர்கள் வந்ததிக்கை. எந்தாய். புதரஸ்பந்தமிருக்கிறபடி. [“ஹொடொடியான்” இத் தபாதி.] “நின்னலா லறிகின்றிலேன்”, “உனக்குப் பணிசெய்திருக்கும்.” ... கூ.

அ. நான்காழ்பாட்டு. காதம்பலவும். * இனிப்போ யொருவன்நனக்குப்பணிந்து நிற்கைக்கும் போகைக்கு மிடமுண்டோ உன்நிருவடினை யொழிப வென்கிறார்.

மூ.—காதம்பலவுந் திரிந்துழன்றேற்கங்கோர் நிழல்லலைநீருமில்லையுன்
பாதநிழல்லலான் மற்றேருயிர்ப்பிடநானெங்குங் காண்கின்றிலேன்
தூதுசென்றாய் தருபாண்டவர்க்காயங்கோர் டொய்ச்குற்றம் பேசிச்சென்று
பேதஞ்செய்தேங்கும் பிணம்படுத்தாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். சு.

பதவுரை.

குரு— குருவம்சத்தில் பிறந்த

ஒர்— ஒரு

நிகர் என்னும் பேதல்தாயுண்டாக்கி
எங்கும்— துர்யோதனாதிசுனி கொருவர்
சுப்பாடல்
பிணர் படுத்தாய்—பிணமாய்ப் பத்திவிழும்
படி செய்தவனுய்
திருமாலிருந்துவோலை எந்தாய்—
காதம் பலவுள்— தெருகக்ஞம் கண்ணுக்கு
மெட்டின் விடமெல்லாம்
உழன்று— வருந்தி
திரிந்தேற்கு— திரிந்த எனக்கு
அங்கு— அவிவிடத்தில் நுதுவருகைக்கு

(அந்நியம்)
நீருள்— தாபநீர்க்கும் உன்விரும்
இல்லை— கடைதில்லை;
(ஆராய்ந்து பார்த்த விடத்தில்)
உன் பாதம் கெடல் அல்லால்— உன் திருவடி
சிவ லொழிப
மற்று ஓர் உயிர்ப்பு } மற்றொரு மூச்சு விடு
இடம்— } மிடம்
நான் எங்கும் காண்கின்றிலேன்.

வ்யா. காதம்பலவுந் திரிந்துழன்றேற்கு. தெருகக்ஞம் கண்ணுக்குமெட்டின் விடமெல்லாம்
அலமர்ந்து திரிந்தவிடத்து. ஸம்ஸாரத்துக்குள், அஸ்பாவாத இடமில்லை - படாத க்லைசு
மில்லை, அவிவிடத்தில் ஒரு சிழலாதல், துவிசீராதல் கண்டிலேன். உண்டாவில் உன்வாது
பரிசுகாஜலமிதே. சிழலும், விஷவச்சை சிழலிதே. உன்பாதம்தீயாதி. “அவனடி சிழல்தடம்”
என்னக்கடவதிதே. * வாஸாதேவ தருச்சாயையொழிய வேறு நிழலுண்டோ; மூச்சு விடு
கைக்கு ஓரிடங்காண்கிறிலேன் உன் திருவடிகளை யொழிப. தூதுசென்றிருப்பாண்டவர்க்காய்.
திருவடிகளைப் பற்றினார்க்குச் கார்பஞ்செய்தபடி சொல்லுகிறது. குருவம்சத்தில் பிறந்த
பாண்டவர்களுக்காகக் கார்பம் செய்ததில்லையோ. பெரிய்குற்றம். பொய்புறவு சொல்லுகை.
பேதஞ்செய்து. ஆச்சரிதரென்றும் அநாச்சரிதரென்றும் இரண்டிட்டு. “எங்களுக்குப்பிணங்
காதொழியப்பெறில் ஓருசமையும்” என்றவர்களை, “பத்தூர் பெறுது” என்னும்படி.
பண்ணி அவர்களுறவைக்குலைத்து * எல்லாச்சேனைபு மிருகிலத்தவித்தவெந்தைவர்த்துக்கிற
தேசம் திருமலை. ச

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. காலுமெழா. திருவடிகளை யொழிப புகலில்லையென்றார் -
கிழ்ப்பாட்டின்; இப்பாட்டின் - தாம்பெற்ற பேற்றை யருளிச்செய்குறார். பெற்ற அம்சத்தில்
கந்தனுநதை வேணுமிதே மெலும் கார்பம்செய்கைக்கு.

மூ.—காலுமெழாகண்ணீருநிலா வுடல்சோர்ந்து நடுங்கிக்குரல்
மேலுமெழாமயிர் கட்சுமருவேன தோள்களும் வீழ்வொழியா
மாலுகளாறிந்து மென்மனமெயுன்னை வாழத்தீர்ப் பெய்திட்டேன்
சேலுகளாறிந்து நீள்கனைகூழ் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். ௫.

பதவுரை.

சேல்— சேல் மதல்பங்கள் [லுள்ள
உகளாறிற்கும்— துள்ளிவிளையாடா நின்
நீள்— பரப்பையுடைய
சுனை— சுனைகளாலே
கூழ்— கூழப்பட்ட

என— என்னுடைய
காலும்— கால்களும்
எழா— அடிபெயருகிறனவில்லை;
கண்ணீரும்— கண்ணீரும்
நில்லா— இடைவிடாமல் பெருகாநின்றது;

நடுக்கி— தடுமாறி
 குாலும்— மிடற்றோசையும்
 மேல் எழா— மேல் எழுகிறதில்லை;
 மயிர் கூச்சம்— மயிர் கூச்செறிதலும்
 அறா— ஒழுகிறதில்லை;
 தோள்களும்— தோள்களும்
 வீழ்பு ஒழிபா— நிர்விகாரமாயின;

மால் உகனாதிற்கும்— (உன் உபகாரத்தை
 நினைத்துப்) பிச்சேறாநின்றது;
 (இப்படியிருக்க,)
 உன்னை— உன்னை
 வாழ— அதுபவித்து வாழ்கைக்கு
 தலைப்பெய்துட்டேன்— முடிசூடாநின்றேன்.

வ்யா. காலுமேழா. “காலாழும்” என்று- பரவசமாய்படி. கண்ணாரும்நில்லா.
 “கன்சுழலும்” என்றபடி. உடல்சோர்ந்து. சரீரமானது பரவசமாய். நடுங்கி. தடுமாறி.
 குால்மேலுமேழா. “நெஞ்சுழியும்” என்கிறபடியே கூப்பிடுகைக்கும் கூதமமல்ல. மயிர்
 கூச்சமறா. மயிர்க்குழி களெறிந்து புலகித காத்தமாயிருக்கும். என்தோள்களும் வீழ்வோழியா.
 நிர்விகாரமாய். மால்உகனாநிற்கு மென்மனமே. என்மனஸ்ஸானது உன்னுபகாரத்தை நினை
 த்து மேன்மேலும் பித்தேறாநின்றது; உன்னை யதுபவித்து வாழுகையிலே மூர்த்தாபிஷிச்
 சலுனேன். இவர்க்கு வாழ்ச்சியாவது இவ்வவஸ்த்தைகள் பிறக்கை. * உன்தாளிணைக்கீழ்
 வாழ்ச்சியென்கிறதும் இத்தகையதே. சேலுகளாநிற்கும். சேல் உகளும்படி பரப்பையுடை
 த்தாயிருக்கும் தடாகங்கள் சூழப்பட்டிருக்கிற திருமலையிலே வர்த்திக்கிற. இத்தால் -
 ஜலத்தைப்பிரிந்த மத்ஸ்யம்போலே உன்னைப்பிரிந்து ஆற்றமாட்டே னென்கிறார். ... ௫

அ. ஆறும்பாட்டு. எடுத்துக்கொடியுடையானும். கீழிற்பாட்டில் - * உன்பாத
 நிலல்லால் மற்றோரிடம் மூச்சுவிட இல்லையென்றார்; பரஹ்மருத்ராதிகளோர் வென்ன;
 அவர்களுடைய அசக்திபைச் சொல்லுகிறார். அதனா, “உன்னைவாழத் தலைப்பெய்திட்
 டேன் - என்மனம் - மால் உகனாதிற்கும்” என்றார்; அது ஸம்ஸாரத்திலிருப்பிலே பிறந்த
 தொன்றாகையாலே அத்தையும் அதிகந்கைபண்ணி, அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தை
 யறுத்து * உன்கடைத் தலையிருந்து வாழப் பண்ணவேணு மென்கிறாராகவுமாம்.

மூ.—எடுத்துக்கொடி யுடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் மற்ற

மோருத்தருமிப் பிறவியென்னு நோய்க்குமருந்தறிவாருமில்லை

மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ண மறுபிறவிதவிரத்

திருத்தியுன்கோயிற் கடைப்புக்கப்பெய் திருமாலிருந் சோலையெந்தாய். கூ.

பதவுரை.

திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;

எருது கொடி உடையானும்— ரிஷபத்வஜ

னான ருத்ரனும்

பிரமனும்— அவன் தந்தையானப்ரஹ்மாவும்

இந்திரனும்— இந்த்ரனும்

மற்றும் ஒருத்தரும்— மற்றுமொருவரும்

பிறவி என்னும் நோய்க்கு — ஜ்ஞம்மாகிற
 வ்யாதிக்கு

மருந்து— ஓளஷத்ததை

அறிவார் இல்லை— அறிபவரில்லை; [நின்ற

மருத்துவன் ஆய் நின்ற— ஆசார்யனாய்

மா— சிறந்த

மணி வண்ண— நீலமணிபோன்ற திருநிற

கடை— கண்டித்தலைப்பில்
புக— இருந்து வாழும்படி
பெய்— ஆக்கியருளவேணும்.

வ்யா. எருத்துக்கொடி யுதயாணும். அறிவுச்சேட்டிக்கு எல்லையுமான் ரிஷத்ததைத் தவஜமாகவுடையருந்தானும். [காரணகருணக் கொடியாரினை] ஸம்ஸார காரணமான அவித்யையைப் போக்குகையிலே கொடியுதயினை என்னையாலே, இவன்கொடிஜ்ஞாநவநீரமான கொடியானையாலே - தாமஸத்தேவதை யென்கிறது. பிரமனும். அவனுக்கும் பிதாவாய், “அமரர்க்குமறிவியந்து” என்கிறபடியே - ஜ்ஞாநமுடைய ப்ரஹ்மாவும். இந்திரனும். த்ரைலோக்யத்துக்கு ராஜாவான இந்த்ரனும். மற்றும். முமுக்ஷுக்களாக பாவித்திருக்கிற தேவஜாதியும். ஓருத்தரும். ஒருசேதநரும், இஜ்ஞாநமாகிற வ்யாகிக்கு ஒளஷதமறியா ரில்லை. ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தறியுமித்தனை. அத்தை வெளியிடுகைக் காகவாய்த்து - கைலாஸபாத்ரையிலே கண்டாகர்ணனுக்கு மோகத்துதைக் கொடுத்தது, ருத்ராஸ்பக்கலிலே பிள்ளைவேண்டிச் சென்றது. ஆகையாலே, ஸம்ஸாரவர்த்தகர். பிள்ளை * உருவுருவி கொடுத்தவனைப்போலே கொடுக்கப் பெற்றதில்லையே; அங்கவநீரமாகவிடே கொடுத்தது. ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தாவது - ஸர்வேசுவரனை உள்ளபடி அறிகையிறே. இவர்கள் அவனை அறிபார்களுென்றபடி. * கடிக்கமலத் துள்ளிரந்துந் கண்ணடியிற் கமலந்தண்ணைக் கண்டிலென்னென்றபடி. * கார்செறிந்த * நீரடிதான்வனாங்கும் பேரளவிதே சொல்லுவது. மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ணு. மருந்தாயிரக்கை யன்றிக்கே மருந்து அறிவதுஞ் செய்பும். இதுதான் * மலைமேல் மருந்துமாய் ஏகமுவிக்கையுமாய் ஸகர்த்திலைவழமாய். பவியாதமருந்து பலகால்களைத்தாலும் பவியாதே. இவ்வெளஷதகந்தான் வேறொரு ஒளஷதத்தைப் பொறுதவளவன்றிக்கே, மீண்டு தண்ணையும் பொறுது. “மருத்துவன்” என்று ஆசார்பன். “ஆப்”. என்று - ஏறிட்டுக்கொண்டானென்றது. ஆகையாலிறே * பீதக வாடைப் பிராணவந்து இவரை * இராப்பகலோதுவித்தது. மாமணிவண்ணு. மருந்திருக்கிறபடியி(க) “சீணிசெஞ்ஞாஷையு” என்னக்கடவதிறே. மணியும் மந்தரமும் ஒளஷதமும் நாட்டுக்கு வெவ்வேறிதே. இங்கு, எல்லாம் ஒருதலைத்தவிஷயம். “அந்தணர்மாட்டர் திவைத்த மந்திரம்” என்று - நெஞ்சுக்கு இனியமந்தரமும் * மறவாத மந்திரமும் * வாமும் மந்திரமும் இதுவிதே. * அச்சதனமலனிறே * நச்சமாமருந்தம். நயுவவிடாதது மாய் ஹேயத்தைக் கழிக்குமதுவாய் ஆசைப்படும் மருந்திறே. “வைப்பாம்மருந்தாம்” என்று - இரண்டும் ஒன்றானமருந்திறே. “மருந்தும்பொருளு முமுத்தமும்தானே” என்று - மூன்றும் ஒன்றான மருந்திறே. [பொருள்] உபாயம். (உ) “ஸூக்திஸூக்தி ஸூக்தி ஸூக்தி” [மருந்து] விசேஷதிரிவர்த்தகம். “பந்தமறுப்பதோர்மருந்து” என்னக்கடவதிறே. என்றும் ஒன்றானமருந்திறே. [தீர்மருந்தில்லா வைத்துநோய்க்கு ஆர்மருந்தாகுவார்] “மருந்து” என்று அஞ்சவேண்டாதபடி தீர்மருந்தான மருந்திறே. [தீர்க்கும்மருந்து] ஊருகிறபாம்புக்குத் தடையிடமாபோலே, வருகிற நரகத்தைத் தீர்க்கும் மருந்து. “அற்றவர்கட் கருமருந்து” என்னக்கடவதிறே. அனை தன்பலமறியாதா

மருந்து” என்று - ஒருவழியைப்பாக்க கொண்டு விட மருந்துகள். மறுப்புகள் தாக்குமமருந்து, மருந்துவனைச்சொல்லி, மருந்துசெய்யும் கார்பஞ் சொல்லுகிறதுமேல். வருகிற ஜர்மன் களைப் பேர்க்கத் தனிர்க்கையாவது - வீடறுக்கை. “மறுமைக்குமருந்தினை” என்று சொல்லக்கூடவதிறே. “மனம்வைத்ததிருத்தி” என்னுமபேரிலே திருத்துகை உபாய கீர்ப்பம். உன்கோயில் கடைப்புதப்பெய். “கொடியணிநெடுமதின் கோபுரங்குறுகினர்” என்னக்கூடவதிறே. * உன் கடைத்தலைபிருந்து வாழுமனதானேயிறே பரபேரஜநம். “உன்கோயிலில்லாழும் வைத்தனாவன்” என்னக்கூடவதிறே. திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். “மங்கலொட்டி” இப்பாதி.

அ. எழும்பாட்டு. அக்கரை. ஜ்ஞாதத்தைப் பிறப்பித்தாற்போலே பராப்தியை யும் பண்ணித் தரவேணுமென்குறர்.

மு—அக்கரையென்னு மந்தக்கூடலுளமுந்தி யுன் பேரருளால்
இக்கரையேறி யினத்திருந்தேனை யஞ்சேலென்று கைகவியாய்
சக்கரமுந் தடக்கைகளும் கண்களும் பீதகவாடையோடும்
செக்கரிந்ததுச் சிவப்புடையாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். எ.

பத்வரை.

சக்கரமுந்— திருவிழிப்பாழ்வானும்
தடம்— தடவிதான
கைகளும்— திருக்கைகளும்
கண்களும்— திருக்கண்களும்
பீதகம் ஆடையோடும்— திருப் பீதாம்பர
தீதோடும்கூட
செக்கர் நிறத்து— செவ்வான சிறம்போன்று
சிவப்பு உடையாய்— திருவிறத்தைபுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—; [னாய்
அநத்தம்— அநத்தத்தை வினைக்குமதான
அக்கரை என்னும்— ஸம்ஸாரமாகிற

கடலின்— ஸமுத்தத்துக்குள்ளே
அழுந்தி— தறைப்பட்டு
உன்— உன்னுடைய
பேர் அருளால்— புரமகம்பையினாலே
இக்கரை ஏறி— நிக்பவிழ்தியை நினைத்து
இளைத்து இருந்தேனை— இளைத்துக்கிடக்கிற
என்னை
அஞ்சேல் என்று — ‘பயப்படாதேதொள்’
என்று
கைகவியாய்— அபரபரதாரம்பண்ணியருள
வேணும்.

வ்யா. அக்கரை. ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே ஜ்ஞாதம்பிறந்தபொது அது தூரமானபடி. விபிஷணனுக்கு அக்கரை இக்கரை யாய்த்திறே. ஸம்ஸாரம் அநத்தமெ ன்னும் ப்ராபித்தி. (க) “விஷயாக்ரானுவதஸாஸி”. அழுந்தி. தறைப்பட்டு. (உ) “வீஷணவாணபுவொடினெ - வதித்தி”. உன்பேரருளால். * விஷ்ணுபேராதமிறே. இரண்டு கரையு மொத்திருக்கும். இக்கரை. எவ்றுது - தமக்கணித்தானபடி. இளைத்திருந்தேனை. மாலோபவாஸி சோற்றை விருப்புமபோலே, பராப்தி கிடையாதனைப்பு. சேஷத்வ ஜ்ஞாதம் பிறந்தால் சேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்க வொட்டாதே பதறப்பண்ணுகிறது. தான

த்தாற்போலே ப்ராப்தியையும் பண்ணித் தரவேண்டுமென்கிறார். உபாயத்திக்கு (உ) “போஸு உஹி” என்றாப்போலே, உபேயத்திக்கும் (க) “போஸு உஹி” என்ன வேணும் ம்ஸாரமாகிற கடலிலே விழுந்தாசை பெடுப்பது- திவ்யாபுதங்கனாலும் வடிவழகாலுமிதே ஆவாராதனை” இத்தாதி.] “அங்கைத்தலத்திடை யாழிசொண்டான்.” வெறும்புறத் திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டுமென்படியிதே திருக்கையிலழகு; அதிலே ஆழ்வார்களுமானால்லவேண்டாவிறே. “அஞ்சுடராழியின் கையகத்தேர்நுமழகா” என்னக்கடவதிறே. பைக்கு நிரூபகமான திருக்கண்களும், பெருக்காற்றிலே தெப்பத்தைப்பறிப்பாசைப் பாலே அதுபவபரிசுமான நெஞ்சைப் பறித்துக்கொள்ளுந் திருப்பிதாம்பரமும்; “அரைச் சந்தவாடை”. சேக்காழிற்றுச் சிவப்புடையாய். திருவாழியில் சிவப்பும், திருமேனில் நிறமும், கை வாய் கண் அவயவங்களில் சிவப்பும், *ஸர்த்யாராகரஞ்ஜிதமான ஆகாசம் பாலே திருநிறத்தை யுடையையாப்பக்கொண்டு திருமலையிலே நிற்கிறவேற்றம். “முடிச் சாதி” “கலந்துமணியிமைக்குங்கண்ணு.” திருமாலிருஞ்சோலை. அழகருடைய வடிவழகு ப்ரகாசகமான திருமலை. எந்தாய். விரோதியில் அருகாயும், உபாயமும், ஜ்ஞாநமும், ப்ராப்தியில் ஆர்த்தியும், ப்ராப்யத்தில் போக்யதையும் த்வரையும் விளைப்பித்தவனே. ...எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. எத்தனை. * அரத்தக்கடனு ளமுந்திக்கிடந்த காலத்தின் பருமையைச் சொல்லுகிறார். கடந்தகாலத்துக் கொரு முடிவுண்டோவென்கை.

மு—எத்தனைகாலமு மெத்தனையுழியி மின்றோடு னானையென்றே யித்தனைகாலமும் போய்க்கிறிட்டே னினியுன்னைப் போகலொட்டேன் மைத்துனன்மார்களை வாழ்வித்துமாற்றலர் நூற்றுவரைக் கெடுத்தாய் சித்தநின்பால தறிதியின்றே திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். அ.

பதவுரை.

திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—
 ன்ருடு னானே என்று— இன்றென்னும்
 னானையென்னும் நேற்றென்னும்
 கழிந்தகாலம்
 எத்தனை காலம்— எவ்வளவு காலமோ,
 எத்தனை ஊழியும்— எத்தனை மஹாப்ரளய
 ங்களோ,
 எத்தனை காலமும்— திருமாயும்பகூடமாயும்
 மாஸமாயும் ஸம்வத்ஸரமாயு முள்ள
 கல்பகாலமெல்லாம்
 மாய் கிறிட்டேன்— தப்பவொண்ணாத
 (ஸம்ஸார) யந்தரத்திலேபோய்
 அகப்பட்டேன்;

இனி— இது உன்மாயமென்றறிந்தபின்பு
 உன்னை— ஸர்வரகூதனான உன்னை
 போகலொட்டேன்— போகவிடமாட்டேன்;
 மைத்துனன்மார்களை — மைத்துனன்மா
 ரான பாண்டவர்களை
 வாழ்வித்து — அரசாளவைத்து
 மாற்றலர் நூற்றுவரை — அவர்களுக்கு
 சத்தாருக்களான நுர்யோதநாதிகளை
 கெடுத்தாய்— அழிபச் செய்தீர்
 சித்தம்— என்மநஸ்ஸம் [யிருப்பதை
 நின்பாலனு— உன்விஷயத்தில் ப்ரவணமா
 அறிதி அன்றே— அறிவாயன்றே.

கழிந்தகாலம், எத்தனைகாலமும், எத்தனைபூழியும். இத்தனைகாலமுமாய்போய். ஒருநாளாய், ஒருபகலாய், ஒருமாஸமாய், ஒருஸம்வதஸரமாய், இப்படிக்கல்பம் கல்பமாகக் கழிந்ததுக் கொரு முடிவில்லை. போய். காலத்துக்கு முடிவில்லாதாப்போலே போனவிடத்துக்கும் முடிவில்லை. கிறிபட்டேன். கிறியாவது - விரகு. அதாவது - யந்த்ரம். ஸர்வபூதங்களும் ப்ரமிக்கும்படி ரூடமாயிருப்பதொரு யந்த்ரம். அஜ்ஞாநாவர்த்தமா பிருப்பதென்று. பட்டேன். (க) “கலுதேவ” என்னும்படி அகப்பட்டேன். நசித்தேனென்னவுமாம். [“தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால்” “பழுதேபலபகலும்” இத்யாதி.] இனி. கரணகளேபரங்களைத் தந்து, அஜ்ஞாதஸுக்கர்த்ததைப் பிறப்பித்து, இதரவிஷயத்தில் ருசியைக் குலைப்பித்து, உன்பக்கவிலே ருசியைப் பிறப்பித்து, அபிமதமும் நீயே யென்னுமிடமும் பிறப்பித்தபின்பு. இனி. * நானேது முன்மாயமொன்றறியேன்; இது உன்மாயமென்றறிந்தபின்பு. உன்னை. ரக்ஷகனுமாய், உபாயபூதனுமாய், ப்ராப்யபூதனுமாயிருக்கிற வுன்னை. போகலொட்டேன். “பெற்றினிப் போக்குவனோ வுன்னை” என்கிறபடியே - உபாயாந்தரத்திலே அர்வயமுண்டாதல், ப்ராப்யாந்தரத்திலே அர்வயமுண்டாதல், “இரண்டும்நீயானால் பெற்றபோது பெறுகிறோம்” என்றறி யிருத்தல் செய்யிலிறே உன்னைப் போகஸம்வதிப்பது.

இப்படி போகவொட்டேனென்கிறது என்கொண்டென்ன; மைத்துன்னம்மரித்யாதி. நீ ஆசிரிதஸம்சலேஷைக் ஸ்வபாவனாகையாலே என்கிறார். மாற்றலர். சத்ருக்கள். (உ) “அஷ்டஹஸ்த” (ங) “ஸுஷீதிஹோஜ்யாகுணாகி.” கெடுத்தாய். “கொத்துத்தலைவன் குடிகெடுத்தோன்றிய, (ச) “ஸிஷ்யுஷேஹம்ஸாயிரோக்ஷாப்ரபஹஸ்த” என்று அவன் றுனுஞ் சொல்லி, (ரு) “யஜேவாஸம்மஹிம்ஸிஷேஷ” என்று தாமும் சொல்லும்படியாகானென்று. * தாழ்ந்த தரஞ்சயனைப்போலே உடக்கு நம்பக்கவிலே அந்தரங்கமாகவொன்றுண்டோ வென்ன; சித்தம்நின்பாலது. அவனைப்போலேயோ நான்? அவன், கைகோத்து, ஒக்கவுண்டு, ஒருபடுக்கையிலே கிடந்து கைகழன்றுபோனான்; நான், என் ரெஞ்சுக்கு ஒத்துக் கலந்துண்ணுதல், (சு) “ஸொஸ்துதே” என்று ஒக்கவுண்ணுதல், உனக்குப் பூவிடுதல், முடித்தபூவை முடித்தல், முடித்துக்கொடுத்தல், பல்லாண்டிசைத்தல், அடிக்கொடுத்தல், மாறியிட்ட அடிக்குத்தோற்று எழுதுக்கொடுத்தல் செய்யும்படி உன்பக்கவிலே ப்ரவண சித்தனன்றோ?. மைத்துன்னம்மசென்றது. தோற்புரையிலே ஒருஸம்பந்தமன்றோ உள்ளது. “திருமாலே நானுமுனக்குப் பழுவடியேன்” என்று - * ஒழிக்கவொழியாதபடி மஜ்ஜாவினே தட்டினவுறவன்றோ விது. நீ சொன்ன மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை கேட்டும் கேளாதானுய்ப்போனவன், கேட்டு விசுவஸித்திருந்தேன் நானன்றோ? என்ன; உம்முடைய விசுவாஸத்தை நாமறியும்படியென்? என்ன அறிதியன்றோ. ஸர்வஜ்ஞனை நீதானேயறியாயோ. * விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலனான உனக்குத்தெரியாதோ. [விட்டுசித்தன்மனம்] உன்னுடைய ல்யாப்தி, விபூதியளவிலே; என்னுடைய மனோ

(க) “அஸந்நேவ” (உ) “த்விஷதந்ரம்” (ங) “ஸம்ப்ரீதிபோஜ்யாந்யந்நாகி” (ச) “சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதிமாம்த்வாம் ப்ரபந்ரம்” (ரு) “யஜிமம்பரமம் குஹ்யம்மதபக்தேஷ”

யப்பாப்தி, உன் ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளிலே. [அரவத்தமளி.] இவ்வளவுங் பண்ணின ஸுகூர்தம், மேலும் உமக்கு எல்லாம் பண்ணித்தாராதோ ? என்ன; அந்த ஸுகூர்தமும் நீ யென்கிறார். திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். ரக்ஷகார்தரமும், உபாயார்தரமும், உபேயார்தர மும் என்னெஞ்சைவிட்டு, இவை மூன்றும் நீயே என்னுந் தெளிவைப்பிறப்பித்தது இந்நிலை ன்றோ என்கிறார். எந்தாய். இவற்றுக்கடியான பந்தமிருக்கிறபடி. [“சதிநிளமடவார்” இத்தியாதி.] திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். “வெற்பென்றிருஞ்சோலை” இத்தியாதி. “திருமா லிருஞ்சோலை” இத்தியாதி. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அன்றுவயிற்றில். “எத்தனைகாலமும் எத்தனைபூழியும்” என்ற காலவிசேஷத்திலே ஈசுவரன் பண்ணிவைத்ததோர் காலத்தைச் சொல்லுகிறார்.

மூ.—அன்றுவயிற்றிற்கிடந்திருந்தே யடிமைசெய்யவழற்றிருப்பன்
இன்றுவந்திங்குன்னைக் கண்டுகொண்டே னினிப்போக விவேதுண்டே
சென்றங்குவாணனை யாயிரந்தோளுந் திருச்சக்கரமதனால்
தென்றித் திசைதிசைவீழ்ச்செற்றாய் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். கூ.

பதவுரை.

யுங்கு— சோணிதபுரத்திலே
சென்று— எழுந்தருளி
வாணனை— பாணஸூரனை
யாயிரம் தோளும்— ஆயிரந் தோள்களும்
திசை திசை— திக்குக்கள் தோறும்
தன்றி வீழ— சிதறிவிழும்படி
ரு சக்கரம் அதனால்— திருவாழியாலே
சற்றாய்— நிரலித்தவனாய்
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
யிற்றில்— தாயார் கரப்பத்திலே

கிடந்திருந்து அன்று— கிடக்கிற அக்கால
த்திலேயே
அடிமை செய்யல் — உனக்கு அடிமை
செய்கையில்
உற்றிருப்பன் — ஒருப்பட்டிருப்பேன்;
(அப்படியே,)
இன்று— இப்போது
இங்கு— இத்திருமலையிலே
வந்து— வந்து
உன்னை— ஸர்வஸூலபனுனவுன்னை
கண்டு கொண்டேன்— கண்டு கொண்டேன்;
இனி போகவிடுவது உண்டே?.

வ்யா. அன்றுவயிற்றில். கரப்பத்திலே கிடக்கிற காலத்திலே, “அடிமைசெய்கையே ருஷார்த்தம்” என்று துணிக் திருப்பன். இன்றுவந்திங்குன்னைக் கண்டுகொண்டேன். யுன்றுநான் பார்த்தித்தபடியே திருமலையிலேவந்து, என்விரோதியைப் போக்கி ஜ்ஞாநத் தப் பிறப்பித்த வுன்னைவந்து கண்டுகொண்டேன். [“புக்கனில் புக்கு.”] இனிப்போக விவேதுண்டே. கரப்பத்திலே கலேசப்படுகிறவன்று, அடிமையிலே உற்றிருந்த நான், அடிமை கொள்ளுகைக்கு ஸூலபனுனவின்னு போகவிடுவனோ. ஸ்வஸ்வாதர்த்தயத்தையும், புந்யசேஷத்வத்தையும் கழித்துக் கொண்டபடியை மூதலிக்கிறார். சென்றுங்கித்தியாதி. சாணிதபுரத்திலே, ஸ்ரீமத் தவாரகையில் நின்றுஞ் சென்றுபுக்கு, வாணனுடைய புஜுவ தத்தைத் திக்குக்கள் தோறும் விழும்படி யறுத்தாய்; அந்தச்சரம் தீரவந்து நிற்கிறவிடம் டிருமலையாய்த்து. கூ.

பொன்— பொன்னால் சமைக்கப்பட்டி
 திகழ்— விளங்கா நின்றுள்ள
 மாடம்— மாடங்களாலே [ற்றுகிற
 பொலிந்து தோன்றும்— நிறைந்து தோ
 புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
 கோன்— தலைவரான
 விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
 உலகம்— உலகத்தார் எல்லாரும்
 குடைந்து— ஆழ இழிந்து
 ஆடும்— நீராடா நின்றுள்ள
 சுனை— சுனைகளாலே சூழப்பட்ட

திருமாலிருஞ் } தெற்குத் திருமலையிலே
 சோலை தன்னுள் }

நின்ற— எழுந்தருளியிருக்கிற
 பிரான்— உபகாரகனுடைய
 அடிமேல்— திருவடிகளிலே
 அடிமைத்திறம்— அடிமை விஷயமாக
 நேர்பட - அடைவுபட்டிருக்கும்படி.
 விண்ணப்பம்செய்— அருளிச்செய்த
 ஒன்றினோடு ஒன்பதும்— பத்துப்பாட்டுச்
 களையும
 பாடவல்லார்— பாடவல்லவர்கள்
 உலகம்— மூன்று லோகங்களையும்
 அளந்தான்— அளந்து கொண்டவனுக்கு
 தமர்— அடியாரசுப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. சென்றுலகம் குடைந்தாடுங்கனை. லோகத்தில் அஜ்ஞரோடு, விசேஷஜ்ஞ
 ரோடு, அநுகூலரோடு, பாதிகூலரோடு வாசியுபச்சென்று, ஆழ இழிந்து அவகாஹிக்குந்
 சுனைகளாலே சூழப்பட்ட திருமலையிலே ஸந்திதிபண்ணின உபகாரகன். [மறுவில்லவர்
 சுனை சூழ்மாலிருஞ்சோலை] ஸம்ஸாரிகள் மறுப்போனால் தனக்குப் போய்த்ததாக நினைத்
 திருக்கையும், அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுக்கையு முடைத்தான் அவனைப் போலையாய்த்து
 இச்சுனைகளும். நின்றபிராணடிமேல். அவன்றிருவடிகளிலே. அடிமைத்திறம். அடிமை
 விஷயமாக. இவருடைய தீர்த்தம் இவரிருந்த விடத்தேவரும். [காலநன்ருனத்தூறை
 படிந்தாடி] * அப்பன்நிருவருளிறே முழுகுவது. இவர்க்குப் புறப்பு நிழலுமில்லை, நீரு
 மில்லை. “அவனடிநிழற்றடம்” என்னக்கடவநிறே. அடிமைத்திறம். அடிமைவிஷயமாக.
 நேர்பட. வாக்க. விண்ணப்பஞ்செய். ஆழ்வாரருளிச்செய்த.

பொன்றிகழித்தயாதி. பொன்னாலே திகழப்பட்ட மாடங்களாலே நிறைபட்டுத் தோ
 ற்றுகிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த. “பொன்னுலகு”
 என்று சொல்லுகிற பரமபதம்போலையிறே ஆழ்வாசொழந்தருளியிருக்கிற தேசம். “வை
 குந்தாமாகும்தம்மம்” என்னக்கடவநிறே. ஒன்றினோடொன்பதும். “ஒளித்திடில் நின்
 திருவாணை” என்றத்தோடே மற்றை பொன்பதையும். இதனான்றுமிறே பாதாரம்,
 மற்றையொன்பதும் ஈசுவரன் பெருவாணையென்ன; அன்றென்று ஸாதித்தவையிறோயிவை.
 “சொல்லவல்லார்” என்றி ஸ்தாரத்திலே, “பாடவல்லார்” என்கிறது. (க) “வாடுமெயெ
 வலிபொழு” பலம்-ஸ்வ ஸ்வாதந்தர்யமும், அர்யசேஷத்வமும் சூலையுமென்கிறார். இவை

இத்யாதி.] ஸ்வரூபஸ்தாபக புருஷார்த்தங்கள்மூன்றும் இத்திருவாழகனிதே. [“உலகனந்த பொன்னடியே” என்றும், “விண்மண்ணளந்த - பொன்னங்கழல்” என்றும், “பொது நின்ற பொன்னங்கழல்” இத்யாதி.]

“பொன்றிகழ்மாடம் பொலிந்து தோன்றும் புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன் - சென்றுலகங் குடைந்தாடுஞ் சனைத்திருமாலிருஞ் சோலைதன்னுள்நின்ற பிரானடிமேலடிமை த்திறம்நீர்பட விண்ணப்பஞ்செய் - ஒன்றிஹொடொன்பதும் பாடவல்லாருலக மளந்தான் மரே” என்றவ்யம். ௮

பெரியவாச்சன்பின்னை திருவாழகனேசரணம்.

அபு வரவு.—துக்க வளைத் துனக்குக் காதம் காலும் எருத் தக்கரை எத்தனை யன்று சென்று சென்னி.

ஆதிருமொழி-சஉ-க்கு, பாட்டு-சநூ.

ஐந்தாம்பத்து - நான்காந்திருமொழி - சென்னியோங்கு, ப்ரவேசம்.

அ. பரவ்யுஹ விபவார்த்தர்பாமித்வாச்சாவதாரங்களான விடங்கரிலே பூந்தருவிரிநீர் றது-சேதநரைத் திருந்துகைக்கும், திருந்திணை அடிமைகொள் றுகைக்குமிதே; அதுபூர் னாமாகக் காணலாவது, திருமலையிலேமூந்தருவிரிந்தி நிழையிலேயிதே. ப்ரதமஸூகர்த்தமு மிவர்க்குத்தானேயிதே. “திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேனென்னத் திருமால்வந்தென் றெஞ்சநிறையப் புகுத்தான்” என்றற்போலே; “வெற்பென்று வேங்கடம் பாடினென் விடர் க்கு நித்கின்றேன்” என்று இவர் அஹந்தயமாகச்சொல்லிலும், “ஸஹந்தயமாகவிவர்க்கொன் றார்” என்றிதே அவன் புகுத்தது. [“வெற்பென்றிருஞ்சோலை வேங்கடமென்றிவ்விண்ணம்” இத்யாதி.] ஆகையால், ஈசுவரன், ஸௌஹார்த்தம் முதலான ஆதம்குணங்களைப் பிறப்பித்து ஆசார்யனொடே ஈசர்த்து விரோதியில் அருகியையும், ப்ராப்பத்தில் ருகியையும் பிறப்பித் துக் கார்யஞ்செய்யும்; ஆழ்வார்களுக்கு, ப்ரதமகாலத்திலே யிவை யித்தனையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும். இவர்கள் பின்பு இருக்கிறது பகவதிச்சரயாலேயிதே. நமக்கு சரீராவ ஸாதத்திலே இவை யித்தனையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும்; எல்லார்க்கும், பிறக்கும் க்ரமமொழியப்பிறப்பியான். “ஊவர்” இத்யாதி. [ஊவர்] நித்யஸூரிகள். [கவ்வை யெருவிட்டு] அவர்கள் கவ்விமேல்விழுந்து அதுபவிக்கிற அதுபவமாகி ருருவையிட்டு, ஆ சார்யோபதேசஜ்ஞாநமாகிற நீரைத்தேக்கி, ஸங்கமாகி ருருவையிட்டு பிறப்பிப்பது. இப்படி திருந்தின விவரைக்கண்டு அவனுக்க, அவனுக்கப்பக் கண்டு இவருக்க, “இவ் வுக்குக்குமேல் இனிவேறொரு பிபுறுமில்லை” என்று இவரிருக்க, “இவர்கார்யத்திலே நாம்

போசகதாஜல், அப்பகத்தவகளில் பெற்றவனாய் மமசங்களடையபெற்றதாகில், இனி தேவர் பதனுகிறதென்?" என்று அவன் பதற்றத்தை அமைக்கிறார். ... *

மூ.—சென்னியோங்கு தண்டிருவேங்கடமுடையாயுலகு

தண்ணைவாழநின்ற நம்பி தாமோதரா சதிரா

எண்ணையு மென்னுடைமையெழும்ன் சக்கரப்பொறி யொற்றிக்கொண்டு

நின்னருளேபுரிந்திருந்தேனினியேன் திருக்குறிப்பே. க.

பதவுரை.

ஓங்கு— ஆகாசத்தளவு முயர்ந்திருக்கிற

சென்னி— கொடுமுடிகளையுடைத்தாய்

தண்— குளிர்ந்திருந்துள்ள

திருவேங்கடம்— திருவேங்கட மலையை

உடையாய்— வாஸஸ்தாநமாக வுடைய வனாய்

உலகுதண்ணை— உலகத்தாரை

வாழநின்ற— வாழ்வித்தருளுகிற

நம்பி— குணபூர்த்தியையுடையனாய்

தாமோதரா— யசோதைப் பிராட்டியால் கட்டுண்டவனாய்

சதிரா — ஆச்சரிதர் குற்றத்தைக் கண்ணிட் பெப்பாராத சதிரையுடையவனே!

எண்ணையும்— என் ஆத்மாவக்கும்

என் உடைமையையும்— என் உடைமை யான சரீரத்துக்கும்

உன்— உன்னுடைய

சக்கரப்பொறி } திருவிலக்கினையை
ஒற்றிக்கொண்டு } இடுகிறது

நின்— உன்னுடைய

அருளே— கருபையையே [தேன்;

புரிந்து இருந்தேன் — விரும்பியிரா நின்

இனி— இப்படியான பின்பு

திருக்குறிப்பு— திருவுள்ளக்கருத்து

என்— எனுவாயிருந்தது?

வ்யா. முதற்பாட்டு. சென்னியோங்கு. திருமலையில் கொடுமுடிகள் ஆகாசத்திலே முட்டிநிற்கும். இத்தால்- உபயவிபூதிக்கும் முகங்காட்டுகைக்காக நிற்கிறநிலையிறே தோற்றுகிறது. உதயகிரியிலே ஆதித்யன் கிளம்பினால் எல்லார்க்கும் ப்ரகாசிக்குமாபோலே, திருமலையில் நிற்கிறநிலை உபயவிபூதியுங்கண்டு வாழுகைக்கிறே. “வேங்கடம் கோயில்கொண்டதனோடு- அருக்கன்மேவி நிற்பார்க்கு” என்னக்கடவதிறே. “வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு.” * மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும்- என்றும்- கண்ணாவான்- தண்ணாவேங்கட விண்ணோர்வெற்பனிறே; அங்குள்ளார், திருமலையில் கொடுமுடியிலே வந்து இளைப்பாறுவார்கள்; இங்குள்ளார் * மொய்த்தசோலையிலும் மொய்ப்புந்தடந்தாழ்வரையிலும் இளைப்பாறுவார்கள். * பூவியல்பொழிவார் தடமுமவன்கோயிலுங்கண்டிறே * உள்ளாளாவிபுலர்ந்துவந்து * ஆவிபுள்ளுளிருவது. தண்திருவேங்கடம். தட்பத்தை யுடைத்தான வேங்கடம். “குளிரருவி வேங்கடம்.” இருவர் விடையபுந்தீர்க்கும். ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷயத்தைப் பெறாதவிடாயும், ரக்ஷயத்துக்கு ரக்ஷகனைப் பெறாதவிடாயும். * எந்நாளே நாம்மண்ணாளந்த விணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கு என்று சீலாதிசூணங்களை யறுபவிக்கப்பெறாத நிய்யஸ-புரி

ருள்கொடுக்கும்,” “கானமும் வானமும் வேடுமுடைவேங்கடம்” என்கிறபடி. பிஸர்வரை யும் வாழ்விக்கும்படி. நம்பி. குணபூர்த்தி. ‘நிகரில்புகழாய்’ என்று வாத்தல்சயம்; ‘உலக மூன்றுடையாய்’ என்று ஸ்வாமித்தவம்; ‘என்னையாள்வானே’ என்று ஸௌசில்பம்; ‘திரு வேங்கடத்தானே’ என்று ஸௌலப்பம். இது இங்குள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்தபடி. [நீச னேன் நிறைவொன்றுமிலேன்] நீசனேன்-அநாத்மகுணபரிபூரணன்; நிறைவொன்றுமிலேன் ஆத்மகுணாகந்தரஹிதன். ‘நிகரில்மரர் முனிக்கணங்கள் நிரும்பும்’ என்று அங்குள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்தபடி. தாமோதரா. ‘நர்பி’ என்று - பூர்த்திகீழ்; அக்குணங்களுந் க்ரயம் சென்றபடி இந்தபூர்த்தி. வெண்ணைய் களவுகாண்னையாலே அபூர்த்தி; கட்டுண்கையாலே அசுத்தி; தப்ப விரகரியாமையாலே அஞ்ஞதை. சகிரா. ஆச்சரிதேதாஷங் கரணத் சகிரி. * தமக்கடியமைவேண்மொர் தமோதரனாரிதே. “சூழ்ந்தடியார் வேண்டினக்கால்” இத்யாதி.

§

என்னையு மென்னுடைமையையும். ஆத்மாவையும். சரீரத்தைபுந் திருவிலக்கினை சாத்தி. ஆத்மாவுக்குச் சாத்தானகையாவது - அநந்யார்ஹ செஷத்வஜ்ஞானம் பிறப்பிக்கை; அதுபிறந்தமை தோற்றவிறே தோளுக்குத் திருவிலக்கினைபரிவெது. நின்னருளே. இவரடி யாகவிறே புதைத்துவார்ப்பது; அவனடியாக வரில் “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்” என் னும்படியிறே பெருதுவது. புரிந்து. [“எத்தனையும் வான்மறந்த காலம் தும்” இத்யாதி.] இந் ந்தேன். உபாயந்தரமும், உபேயந்தரமும் குலிகை, அநந்யார்ஹ செஷத்வஜ்ஞானமும் பிற ந்தது, விரோகிதிவர்த்தியுப்பிறந்து, அபேகவிதமும் பெற்றதாகில் இனிப்பகறுகிறதென். இனி யென் திருக்குறிப்பே. “என்கொலம்மான் திருவருள்கள்.” திருக்குறிப்பு. திருவுள்ளத் தில் நினைவு. க.

அ. இரண்டாப்பாட்டு. பறவை. சிமிற்பாட்டிலே, “இனிபென் திருக்குறிப்பே” என்று எனக்குச் செய்யவேண்டுவிடுதல்நாந் செய்திருக்க, இனிப்பதறுகிற தென்னென்ன; நீர் எல்லாம் பெற்றீரோ, உம்மை நெடுநாள் பற்றிப்போந்த கர்மங்கிடந்தது, மேலே பராப் திக்கடியான பரமபக்தி பிறந்ததில்லையே, அச்சிரா திமூலமாக மேல்செய்யவேண்டும் அம்சங் கள் பிறந்ததில்லையே என்ன; தமக்கு இவையித்தனையும் பிறந்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—பறவையேறு பரம்பருடாநீ யென்னைக்கைக்கொண்டபின்

பிறவியென்னுங் கடலும் வற்றிப்பெரும்பதமாகின்றதால்

இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்

அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றிவாய்க்கொண்டதே. உ.

§ இவ்விடத்தில் “தன்னடியார் திறத்தகத்து” என்கிறபாசாத்ததுக்குப் பூர்ணமாண வ்யாக்யானம் சில ஸ்ரீகோசங்களில் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. சில ஸ்ரீதாளகோசங்களிலும் காண் கிறது. இந்தப்பாசரம், நான்காம்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழியில் இரண்டாம் பாட்டாகையால் கீழே வ்யாக்யானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் ஆறுபூர்விக்கும் இவ்விடத்தில் ஆறுபூர்விச் சும் எள்ளத்தனையும் மாறுபாடின்றி யிருத்தலால், அதை மறுபடியு மிங்கு அச்சிடவில்லை. சில

பறவை— பெரிய திருவடியை
 ஏறு— (வாஹநமாகக் கொண்டு) ஏறாநின்ற
 பரம்புருடா— புருஷோத்தமனே!
 நீ— ஸர்வரக்ஷகனான நீ
 என்னை— அந்நயத்தியான் என்னை
 கைக்கொண்டபின்— அங்கீகரித்தபின்பு
 பிறவி என்னும்— ஸம்ஸாரமாகிற
 கடலும்— பெரியபலமுதரமும்
 வற்றி— சோஷித்து [தனு;
 பெரும்பதம் ஆகின்றது— பெரியதரம் பெற

இறவு செய்யும்— இவ்வாத்தமாவை முடிக்கிற
 பாவம் காடு— பாபஸமுஹமானது
 தீக்கொள்கிற— நெருப்புப்பட்டு
 வேகின்றது— வெந்திட்டது;
 அறிவை என்னும்— ஜ்ஞாநமாகிற
 அமுதம் ஆறு— அமர்த நதியானது
 வாய் பற்றி— வாயளவாய்
 தலைக்கொண்டது— தலைக்குமேலே போ
 கா நின்றது.

வ்யா. பறவையேறுபரம்புருடா. பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவுடைய புருஷோ
 த்தமனே; திருவேங்கடமுடையான் பெரிய திருவடிமேலே யெழுந்தருளிவந்து இவரை பர
 மபதத்துக்குக் கொடுபோகையிலே த்வரிக்கிறபடி.. ளிரோதிரிவர்த்தியைப் பிறப்பித்ததும்
 திருவேங்கட முடையான் பெரிய திருவடி யின்மேலே வந்திறே. “ நங்குள் வரிவளை ”
 “ இலங்கைப்பதி ” “ பாடுங்குயில்காள். ” நீ. ஆச்ரித ஸம்ச்சிலைஷைக ஸ்வபாவனான நீ.
 என்னை. “ விழிக்குங் கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால் ” என்றும், “ உனக்குப் பணி
 செய்திருக்குந் தவமுடையேன் ” என்றும், “ அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை ” என்றும்
 அந்நயத்தியாமாய், அந்நயோபரயனுமாய், அந்நய போகனுமான வென்னை. கைக்கொண்ட
 பின். அங்கீகரித்த பின்பு. நானுன்னைப் பற்றுமபோதிறே, * ஜம்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்குளிலே
 தபோஜ்ஞாந ஸமாதிநிபேண பிறப்பது; * நீ பென்னைக் கைக்கொண்டபின் எல்லாம் எசு
 காலத்திலே பிறக்குமிதே. * அடியானிவனென் றெனக்காரருள் செய்யும் நெடியானை
 நிறைபுகழஞ் சிறைப்புள்ளின் கொடியானிதே. * கைக்கொண்டபின் பிறந்த விசேஷஞ்
 சொல்லுகிறார்களேல் பிறவியென்னும் கடலும்வற்றி. ஸம்ஸாரமாகிற பெரியகடலும் சுவறி.
 பெரும்பதமாகின்றதால். பெரியதரம்பெற்றபடி. மேல்சாத்தும் பரியட்டமும்பெற்று, * திரு
 ப்பொளிந்த சேவடி யென் சென்னியின்மேல் பொறிக்கப்பெற்றுத் திருப்பல்லாண்டு பாடி
 னபடி. [“உடுத்துக்களைந்த ” இத்யாதி.] ஆகின்றதால். இது மேன்மேலான வளர்ந்து
 வருகிறபடி. [“எத்திறந்து மின்பம், ” “ எங்குந் திருவருள்பெற்று.”] இழவுக்கு ஸம்
 ஸாரமும், அதுக்கடியான கர்மமும்போலே, மோகத்துக்கு ஜ்ஞாநமும் பக்தியும்.

“ பிறவியென்னுங் கடலும்வற்றி ” என்று - ஸம்ஸாரம்போனபடி சொன்னார்; இனி
 அதுக்கடியான கர்மம்போனபடி யருளிச்செய்கிறார் இறவுசெய்யுமித்யாதி. இவ்வாத்தமாவை
 முடிக்கிற கர்மஸந்தானம் பெருநெருப்புக் கொளுந்தி வெந்திட்டதால். ஆழ்வாரும் ஈசுவர
 னும் ஸம்ச்சிலைஷித்த வளவிலே, அதுமதிவேண்டாதே :வெந்ததாய்த்து; காண்டாவநம்
 வெந்தாப்போலே. அறிவையித்யாதி. அமுதம் - ஜலம்; ஜ்ஞாநாமர்தமாகிற ஆறுபெருகி,
 வாயளவாய்த் தலைக்குமேலே போகாநின்றது. “ அதனில்பெரிய வென்னவா ” என்றபடி.
 நீபென்னைக் கைக்கொண்டவென்றது - “ எந்தலைமிசையாய் வந்திட்டு ” என்றபடி. அது
 கூலஜ்ஞாநமாகிற பெருக்காறு. தலைப்பற்றி. சேதநகதமாகவந்த ஜ்ஞாநமாகிலிறே பின்பு

நாபன்” இதயம், சி.] வாய்க்கொண்டதே. எல்லாம் மேன்மேலே ஒருமுகமாய்ப் பெருக்
டா நின்றது. உ.

அ. முன்றும்பாட்டி. எம்மனா. கீழிற்பாட்டில், “பிறவியென்னுங் கடலும்வற்றி”
ன்னும், “இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளி இவெகின்றதால்” என்றும் - உம்மு
டய அபேகிதம் பெற்றிராகச் சொன்னார், ஒருத்தனுக்குப் பேறுகிறது - தன்னிரோதி
பாகையன்றிக்கே தன்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் விரோதி போகையாய்த்து; அப்படி
பெற்றதுண்டோ? என்ன; என்னாவன்றிக்கே, என்ஸம்பந்திகளாவன்றிக்கே, அவர்
நாட்டினுள்ளார் பாவமும் போய்த்தென்கிறார்.

மூ.—எம்மனாவென்குலதேய்வமே யென்னுடைநாயகனை
நின்னுளோனாய்ப் பேற்றநன்மையிவ்வுலகினிலார் பேறுவார்
நம்மன் போலவீழ்த்தழுக்கு நாட்டுளபாவமெலாம்.
சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள்பாய்ந்தனவே. ந.

பதவுரை.

மம் (ன்)னா— எனக்கு மன்னனானவனாய்
ன் குலம்— என் குடிக்கு
தய்வமே— பரதேவதையானவனாய்
ன்னுடை நாயகனை— எனக்கு நாதன
னவனே!
ன் உளோனாய்— உன் அபிமானத்திலே
அந்தர்ப்பூதனாய்
பற்ற— நான் பெற்ற
ன்மை— பேற்றை
உலகினில்— இந்த ஸம்ஸாரத்தில்
ர் பெறுவார்— மற்று ஆர்தான் பெறு
வர்கள்;

நம்மன் போல— சூதப்ரேதபிசாசங்கள்
போலே
வீழ்த்து அழுக்கும்— தள்ளி அழுக்கா
நின்னுள்ள
நாடு உள பாவம் எல்லாம்— உலகத்தினுள்ள
பாவங்களெல்லாம்
சும் எனாது— மூச்சுவிடாமல்
கைவிட்டு— ஸவாஸநமாக விட்டு
ஒடி— ஒடிச்சென்று
தூறுகள்— புதர்களிலே
பாய்ந்தன— பாய்ந்து போயின.

வ்யா. எம்மனா. “எம் அனா” என்று - தாயாரைச் சொன்னபடி. எனக்குத்
ய்ப்போலே பரிவனானவனே. என் அபிமதபரதனை. தாய்முலைப்பால்போலே, எனக்கு
வாநபரதனானவனே. அன்றிக்கே, “எம் மனா” என்று - ராஜாவாய், நரசுகநவீர்த்
வனே யென்றுமாம். என்ஸவாதந்தர்ப்யத்தைக் குலைத்தவனே. துராந்மாவான வெனக்கு
ஸ்தாவானவனே. (க)“ராஜாஸாஸா உபாநாதி நாடி” என்குலதேய்வமே. என்குலத்துக்கு
தேவதைபானவனே. இவர்குலத்தை யிட்டிடுதே இவரை விஷயிகரித்தது. “ஏழாட்
லும்பழிப்பிலோம் நாங்கள்” என்றாரிதே. “குடிக்கிடந்தாக்கஞ் செய்து” என்
க்டவதிதே. “எந்தைதந்தை தந்தைதந்தை தம்முத்தப்பன்.” என்னுடைநாயகனை.
குலதொலடியேன்” என்கிற ஸம்பந்தத்துக்குமேலே இவர்க்கு அவனுல்வந்த தன்

னேற்றம். அவர்களுக்கும் இவராலே பேராம்படியிறே இவர் திருந்தினபடி. ஆக, “எம் மனா, என்ருலதெய்வமே, என்னுடைநாயகனே” என்கிற இம்முன்றலும் - ஜ்ஞாநவிரோ தியும், ஆச்சாபனாவிரோதியும், போகூவிரோதியும் போனபடி” என்று ஆளவந்தார். “தேஹாத்மாபிராமமும், அந்பசேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும் கழிந்தபடி.” என்று உடையவர். உபேயமும், உபாயமும், பாதேவதைதும் என்றுமாம். நின்னுளேனாய். உன் னபிராமத்திலே அந்தரப்பூதனாய். பெற்றநன்மை. பெற்ற ப்ரயோஜனம். இவ்வுலகினில். இஸ்ஸம்ஸாரத்தில். ஆர்பெறுவார். நித்யர்க்குங் கிடைக்குமோவியு. [“விண்ணுளார் பெருமான்” இத்யாதி.] அவன்றனக்கும் கிடைக்குமோ!

நாட்டென்போல வீழ்த்துக்கும் நாட்டுளபாவமெலாம். இவ்வுக்குத் தோற்றசபடிவந்து, இவ னைப் போகவுந் திரியவு மொட்டாதபடி அழுக்கும் பூதப்ரேத பிசாசங்கள் போலேயாய்த்து கர்மங்கள் இவனை அபிவிப்பது. * இன்னமுதெனத்தோன்றி முடிக்கும் விஷயங்கள். இவை சில பாபவிசேஷங்கள், தோன்றாமல் வந்து விழவிட்டுப் பாரமேற்றினாற்போலே அழு க்குமாய்த்து. நாட்டுளபாவமெலாம். லோகத்திலுள்ள பாபங்களெல்லாம். சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற பாபங்களெல்லாம். (கு)“நதிநீதாசுஜெகதவழிவெய்கெ” இத்யாதி. கம்மெ னாதே. மூச்சுவிடாதே, போகத்தெடாங்கிறது. “வஞ்சித்துத் தரிமாற்றற்ற.” கைவிட்டு. சிறைவெட்டிவிட்ட தென்பாசைப்போலே. ஓடி. “கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்காள் - உய்யப்போமின்” என்னவும் வேண்டிற்றில்லை; புத்தத்திலே கெட்டவன் கொலைக்குச்சி ஓடுமாப்போலே. தூறுகள்பாய்ந்தனவே. “கானே வொருங்கிறதும் கண்டிலமால்.” “தூறு” என்கிறது - ஸம்ஸாரிகளே” என்று நிருக்கோட்டியூர் நம்பி அருளிச்செய்வார். * பாரிலோர்பற்றையிறே. தூறென்பது - செடியாய், ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது. “முற்றவிம்முவுலகும் பெருந்தூறாய்” என்னக்கடவதிறே. “கொடுவினைத்தூறு.” ந.

அ. நான்காம்பாட்டு. கடல். “இறவுசெய்யும் பாவக்காடு நீக்கொளி இவையின்ற தால்” என்று - தம்முடைய பாபம்போனபடி சொன்னார்; “நாட்டுள பாவமெலாம்” என்று - தாமிருந்த தேசத்திலுள்ளார் பாபங்களும் போனபடி சொன்னார். தமக்கு யம வச்யதையும் போனபடி சொன்னார். இதில் - தம்முடைய ஆஜ்ஞைநடக்கு மிடமெல்லாம் யமவச்யதை புகுரப்பெறாதென்கிறார்.

மூ.—கடல்கடைந்தமுதற்கொண்டு கலசத்தைநிறைத்தாற்போல் உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்துனனை நிறைத்துக்கொண்டேன் கொடுமைசெய்யுங் கூற்றமுமென் கோலாடிதுறுகப்பெறு தடவரைத்தோட் சக்கரபானீ சார்ங்கவற்சேவகனே. ௪.

பதவுரை.

தடவரை— பெரியமலைபோன்ற
தோள்— திருத்தோள்களையுடையனாய்

வில்— வில்லைபுடையனான
சேவகனே— சேவகனே!

நிறைத்தால்போல்— நிறைத்தாப்போலே
உடல் உருகி— உடல் உருகி
வாய்திறந்து— வாயைத்திறந்து
மடுத்தது— இரண்டு கையையும் மடுத்து
உன்னை— நிரதிசயபோக்பயனான உன்னை
நிறைத்துக்கொண்டேன்— தேக்கிக்கொண்டேன்,
[கேள்,

கொடுமைசெய்யும்—கொடிதாசு தனதுக்கிற
கூற்றமும்— யமனும்
என்— என்னுடைய
கோல் ஆடி—செங்கோல்நடக்குமிடமெல்லாம்
குறுகப்பெறா— கிட்டப்பெறான்.
[கிட்டமாட்டாதவன் என்றபடி.]

வ்யா. கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டு கலசத்தநிறைத்தாற்போல். மஹத்தானகடல்
கூழாபிதமாம்படிபண்ணி, அதில்ஸாரமான அமர்த்தத்தைவாங்கிக் கலசத்திலே நிறைத்தாற்
போலே. கடலினுடையஸ்தானே ஸம்ஸாரம்; கலசத்தின்ஸ்தானே சேதநன். “குடம்நிறை
க்கும்” என்றும், “ஏற்றகலங்கள்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அமர்த்தத்தின்ஸ்தானே
ஈச்வரன். அசேதநமான வித்தோடே சேதநான தம்மை தர்ஷ்டாந்தமிடுவானென்னென்
னில்; உபாயதசையில் அப்படியாய்க்கிடக்கவும், உபேயதசையில் * பவளவாய்காணவும்
வல்லனையிறே யிருப்பது. உபாயதசையில் பாரதந்தர்யமும், உபேயதசையில் ஜ்ஞாதர்வ
மும் வேணுமிதே.

உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்துன்னிறைத்துக்கொண்டேன். “கலசம்” என்று அசித்
ப்ராயமாகச் சொன்னார்- அங்கு; இங்கு சைதந்யகார்பஞ் சொல்லுகிறார். சைதந்யம் ஈச்வரன்
செய்தவளவறிகைக்கும், நினைவறிந்து பரிமாறுகைக்குமிதே. சந்தந குஸுமாதிகள்போ
லே மிக்க அம்சம் கழிக்கவேணும். [“தனக்கேயாக.”] ஆத்மா பகவதநுபவாதிசயத்தாலே
வேள்ளக்கேடாகாதபடியிட்ட கரையிறே சரீரம். “நினைதொறுஞ் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்
சிடிந்துகும்” என்று அழார்ந்தமான நெஞ்சு உருகுதிற்படிகண்டால், இத்தனைதண்டையுடைய
வுடல் உருகச்சொல்லவேணுமோ. “ஆராவமுதே” இத்யாதி.

வாய்திறந்து. வாய்திறவாதே மௌரியாய் புஜிக்கும் அமர்தமுமுண்டு போலே கா
ணும். மடுத்து. பெருவிடாய்ப்பட்டவன் இரண்டுகையையும் மடுக்குமாப்த்து. உன்னை.
நிரதிசயபோக்பயனான உன்னை. நிறைத்துக்கொண்டேன். தேக்கிக்கொண்டேன். “கடிவார்
தண்ணந்துழாய்க் கண்ணன்விண்ணவர் பெருமான்” இத்யாதி. “அடியேன் வாய்மடுத்தபு
பருகிக்களித்தேனே.” ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வசக்தியாயிருக்குமவனிறே கடல்கடைவான்.
“நெஞ்சிடிந்துகும்” என்று, நெஞ்சுமழிந்து, உடலுமுருகுமென்று- இட்டகரையுமழிந்து
ஸ்வரூபமு மளவுபட்டிருக்க, இவர் தேக்கிக்கொண்டபடி எங்ஙனே? ” என்று ஜீயர் பட்ட
ரைக்கேட்க, “விட்டுசித்தன்மனம்” என்று அவ்வமர்தம் வ்யாபித்தவிடமெல்லாம் திருவு
ள்ளம் வ்யாபிக்கும் ” என்று அருளிச்செய்தார். அவன் கொடுத்தது பரமபக்தியிறே. “அறி
வையென்னு மமுதவாறு” என்று பரமபக்தி பிறந்தபடி சொன்னார் ; இங்கு, பிறப்பித்த

கோமேசையுங் கூற்றமும். உத்தரண்டங்களை மாறாமே புஜிப்பிக்கும் யமனும். அக்நி ருத்தன் யமன் என்னும் மூவரிதே ஸம்ஹாரகர்த்தாக்கள். (க) “ரஹே ஞாநா வஸ்ய ஐய ஐயி” என்னக்கடவதிறே. யமனையொழிந்த மற்றை இருவர்க்கும் காதாசித்தமிதே ஹிம் ஸை; யமனுக்கு நித்யம். (உ) “பாதிக்கைக்கு சக்தனிவன்” என்றிறே இவனையிட்டது. *ஸை யத்தையும், மனிசரையும் பொய்யென்றிறே காலனையுமுடனே படைத்தது. வையமும் மனி சரும் பொய்யாகில் இவனே மெய்யனாயிருக்கிறான் என்னில்; [உடனே படைத்தாய்] இவ ற்றுடனே அவனையும் நசிப்பிக்குமென்று தோற்றுகிறது. அவனைப்பொய்யனும்படி பண் ணிற்று இவன் பாபவிசேஷமிதே. *சிறைக்கூடத்திலே பிறந்து சாவாநைப்போலே, ஸர்ஷ்டி. தொடங்கி ஸம்ஹாரமறுதியாக நரகாநுபவமிதே பண்ணுவது. என்கோலாடி குறுகப்பெறு. என்னுடைய ஆஜ்ஞை நடக்குமிடமெல்லாம் புகுசப்பெறுது. குறுகப்பெறு. புகுந்து போ கையன்றிக்கே, அருகும் வரப்பெறுது.

காதாசித்தமாகப் புகுந்ததாகில் செய்வதென்னென்ன; அது என்னையோ கேட்பது உன்கையிலே ஆபுதமிருக்க? தடவரையித்யாகி. தூரஸ்தரை நெட்டம்பாலே யுருட்டும்; கிட் ட நின்றவர்களைக் கைபில் திருவாழியாலே கொல்லும். ஆழ்வானையெனியும், ஆம்பையெனியுமிதே முடிப்பது. தடவரைத்தோள். பெரிய மலைபோலேயுள்ள தோள். மலைபோலே பெரியதோளென்னவுமாம். தடம்- பெருமை. தடம்போலேயும், வரைபோலேயு மென்ன வுமாம். தடம்- ஸமுத்தம். ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. பொன். கீழே- அமர்த தர்ஷ்டாந்தமிட்டார்; இதிலே பொன் னை தர்ஷ்டாந்தமாக இடுகிறார். கீழிப்பாட்டிலே போக்யதை சொன்னார்; இதிலே பாவநத்வந் சொல்லுகிறார். “மடித்துநனை நிறைத்துக்கொண்டேன்” என்று அநினுடைய ச்லாக்ய தையைச் சொல்லுகிறார். *அகிஷாப்பமுமாய், அகாதமுமானகடலில் அமர்த தர்ஷ்டாந்தமிட் டார். *வாக்குத்தூய்மையிப்படியே அயோக்யதா நுஸந்தாநம்பண்ணி இவரகஸப்புக; “நாமி ருவரும் ஏகதத்வம் என்னும்படி கலந்தபின்பு அதுவென்?” என்று ஈசுவரன் ஸமாதாநம் பண்ணை; ஸமாஹிதராய், செய்த உபகாரத்துக்குத் தோற்று ஸ்தோத்ராநுபத்தாலே ஆதரணம் ரப்பணம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—பொன்னைக்கொண்டேரைகன்மிதே நிறமெழுவுரைத்தாற்போல்
உன்னைக்கொண்டேன் னாவகம்பான் மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன்
உன்னைக்கொண்டேன்னுள்வைத்தே னென்னையு முன்னிலிட்டேன்
என்னப்பா வென்னிருடிகேசா வென்னுயிர் காவலனே. ௫.

பதவுரை.

என் அப்பா—எனக்குத் தந்தையானவனாய்
என் இருடிகேசா—என் இந்திரியங்களை நிய

காவலனே— அந்நிசேஷமாகாதபடி காக்கு
பொன்னே— ஸ்வர்ணத்தை [மலனே!

என் நா அகம்பால்—என் காக்கினுள்ளே
மாற்று இன்றி— மாற்று அழிப்படி
உரைத்துக்கொண்டேன்—பேசிக்கொடுதின்
தேன்;

என் உள் வைத்தேன்— என்னுடைய அநு-
பவத்துக்கு விஷயமாக்கிக் கொண்-
என்னையும்— என்னுடைய ஆத்மாவையும்
உன்னில்— உன் திருவடி களில்
இட்டேன்— ஸமர்ப்பித்து விட்டேன்.

வ்யா. பொன்னித்யாதி. பொன்னை நிறம்பார்க்க உரைகல்லிலே உரைக்குமாபோலே.
நிறமெழ. நிறமறிய. பொல்லாப்பொன்னை உரைகல்லிலேயுரைத்தபோதாக நல்லநிற முண்-
டாகிறதன்றே; உள்ளமாத்நிறே காட்டுவது. நல்லபொன்னையும் பொல்லாப் பொன்னையும்
உரைகல்லிலே நிறம்பார்க்க வுரைக்கக்கடவதுமே; அப்படியே. உன்னைக்கொண்டு. வேத-
ங்களாகிற வுரைகல்லிலே யுரைத்தாலும் “நிறமுபர்கோலமும்” என்கிறபடியே அவ்வரு-
கான அன்னை. என்னாவகம்பால். * அற்பசாரங்கனிலே மனபுனவென்றாக்கிலே. * அனாத்நீர்
த்தர காந்தாரத்திலே புக்கு அலமந்தவென்றாக்கிலே. திருப்பல்லாண்டுதொடங்கி இவ்வா-
வும் வர கர்ஷணுதபவம் பன்னினத்தையு மறிசிறில். பூர்வவந்தத்ததைப்பார்த்து * வாடி-
னென்வாடிதொடங்கி திருப்பதிகனிலே மண்டி அநுபவித்த திருமங்கையாழ்வாரும், * மாற்ற
முளனிலே அஞ்சினாரிதே. என்னாவகம்பால். என்னாக்குள்ளே. அகம்-உன். மாற்றின்றி
யுரைத்துக்கொண்டேன். மாற்றழிப்படி பேசிக்கொடு நின்றேன். நல்லபொன்னை நல்ல
கல்லிலே உரைத்தாலிதே அறியலாவது. தாமல்லாத கல்லிலே யுரைப்பாரைப்போலே.
உன்னை பென்றாக்காலே தூஷித்தேன். “பொன்” என்கிறது-நசுவானே; “கல்” என்கி-
றது-நாக்கை. மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன். ஒன்றுத் தப்பாதபடி சொன்னே நென்-
னவுமாம்.

உன்னையித்யாதி. வாரிர் ஆழ்வீர்! நீரிப்படி சொல்லக்கடவீரோ; * உம்மை இராப்-
பாகலோதுனித்து, சொல்பாற்றிப் பணிசெய்யப்படி பண்ணி, “வயிற்றில் தொழுவைப்-
பிசித்து” என்று - விரோதிகளையும் போக்கி, * சேருந்திருக்கோயிலாம்படி. பண்ணி, * அர-
வித்தப்பாசையுந் தானுமாய் * அரவத்தமனிபுள்ளிட்ட அகம்படியோடே புருந்த நம்மைக்-
கண்டு களித்துக் காப்பிட்டு, “உறகல்” என்று - நிர்ப்பரையும் அதிசங்கை பண்ணுப்படி.
யான ப்ரோமம் விளையும்படி பண்ணின நம்முன்பே கத்தகரைப்போலே சொல்லுவீரோ வெ-
ன்ன; பயப்பட்டு உன்னைக்கொண்டேன் னுள்ளைத்தேன் என்கிறார். உன்னைக்கொண்டு.
நிரதிகைய போக்யபூதனாய், ஸ்பர்ஹரீயனான அன்னுடைய அங்கோரங்கொண்டி. என்னுள்
வைத்தேன். “விட்டுகித்தன்மனத்தே கோயில்கொண்ட” என்னும்படி, என்னுடைய
அநுபவத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். என்னையும்: நீ இப்படி மேல்விழுந்து ஆதரிக்கைக்கு
போக்யனான வென்னையும். உன்னிலிட்டேன். உன்திருவடிகளிலே ஆதம் ஸமர்ப்பணம்
பண்ணினேனென்று ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறார். (க) “சித்தாந்நிவ-ஹாஹுஷாஃ
நமோஉத்யவஹிநம்” என்று, அநுபவஜிதப்பீதி தலைமண்டையிட்டால் பண்ணுமதிதே.
“உண்டுகளித்து” இத்யாதி.

உரைகல்லிலே உரைக்குமாபோலே, மாற்றின்றி யுரைத்துக்கொண்டேன் - கலப்புப்படாத படி யுருக்கி என் நாகக்கிற உரைகல்லிலே உரைத்துக்கொண்டேன். அவன் பண்ணினவுபகார பரம்பரைகளைச் சொல்லுகிறார் என்னப்பா. எனக்கு ஐகனானவனே. என்னிருடிகேசா. என் இந்திரியங்களுக்கு நீயே விஷயபூதனானவனே. [‘நாச்சு நினையல்லா லறியாது’ என்றும், “கண்டோனுண்ணையுக்க” என்றும், “வேறொருவரோ டென்மனம்பற்றாது” என்றும், “மற்றொருயிர்ப்பிடம் நானெங்குங் காண்கின்றிலேன்” என்றும், “உண்ணாநாள் பசியாவ தொன்றில்லை” என்றும்இத்பாதி.] “இருடிகேசனெம்பிரான்” என்னக்கடவகிறே.

என்னுயிர் காவலனே. “மாலருளால்” என்று - மீண்டும் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே தாமுளரான நம்மாழ்வாரைப்போலே, அபோக்யதா நுஸர்தாரத்தாலே அகன்று முடியாதபடி-பண்ணினவனே என்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, “கருவிருந்தநாள் முதலாக்காப்பு” என்கிறபடியே, யோக்யதையில்லாத காலத்திலும் ஸத்தையை நோக்கினவனே என்றுமாம்.

அதவா, பொன்னித்பாதி. நிறமுண்டான பொன்னை உரைகல்லிலே உரைத்தாற்போலே, “பொன்னிவர்” என்றும், “செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தி” என்றும் சொல்லுகிற வுண்ணை என்னாக்காலே உரைத்து, “மாற்றுமுரையுமுற்ற நல்லபொன்போலே நானுமானேன்” என்று ஸாம்யாபத்தியைச் சொல்லுகிறதென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். ...ரு.

அ. ஆறும்பாட்டு. உன்னுடையவித்பாதி. கீழிற்பாட்டில் - “உண்ணைக்கொண்டென்னுள் வைத்தேன்” என்றார்; வைத்த ப்ரகாரம் சொல்லுகிறது - இப்பாட்டில்.

மு.—உன்னுடைய விக்கிரமமோன் ருேழியாமலெல்லாம்
என்னுடைய நெஞ்சகம்பால்சுவர்வழி யெழுதிக்கொண்டேன்
மன்னடங்கமழவலங்கைக் கொண்டவிராமனம்பீ
யென்னிடைவந்தெம்பெருமா னினியெங்குப்போகின்றதே. கா.

பதவுரை.

உன்னுடைய— உன்னுடைய
விக்கிரமம்— திருவிளையாட்டுக்களில்
ஒன்று ஒழியாமல்— ஒன்றுதப்பாமல்
எல்லாம்— எல்லாவற்றையும்
சுவர்வழி—சுவரி லெழுதும் சித்ரம் கண்ணு
க்குத் தோற்றுமாபோலே
என்னுடைய— என்னுடைய
நெஞ்சு அகம்பால்— நெஞ்சிலே
எழுதிக்கொண்டேன்— ப்ரகாசிக்கும்படி
பண்ணிக்கொண்டேன்;

அடங்க— இருந்த இடம்தெரியாதபடி அழி
கைக்கீடாக

மழு— மழுவை
வலகை கொண்ட— வலதுகையில் தரித்த
இராமன்— பரசராமாவதாரம் செய்தருளின
நம்பீ— குணபூர்த்தியையுடையனுப்
எம்பெருமான்—எனக்குஉபகாரகனானவனே!
என்னிடை—சேஷபூதனான என்னிடத்திலே
வந்து— எழுந்தருளி
இனி— இனிமேல்
எங்கு போகின்றது— எங்கேபோகப்புகு

டைய நெஞ்சிலே யிவையெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டேன். உன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குணங்களையன்று, உன்னுடைய அபதாரங்களையே. “ எல்லாம் ” என்று நிற்க, “ ஒன்றொழியாமல் ” என்று - வ்யாஸ வால்மீகிகளுக்கு ப்ரகாசிபாதவையு மிவர்க்கு ப்ரகாசிக்கையாலே. “ சீமாலிகன், ” “ மல்லிகைமாமாலை. ” ப்ரகாசியாமைக்கடி ஸத்வதாரதம்யம்; அதுக்கடி - ப்ரஸாததாரதம்யம். கர்மவாச்பநுமாய், அசுத்த கேஷதர்ஜ்ஞருமான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ப்ரஸாதமிதே - அவர்களுக்கு; இவர்க்கு. * திருமாலால், * திருமாமகனால்; * பீதகவாடைப் பிராணருடைய ப்ரஸாதத்தாலேயே. ஸ்வஜ்ஞானம் கும் “ உனக்கொன்றுரைத்துவன் நான் ” என்றும், “ அவனெனக்கு நேரான் ” என்றும், “ என்மதிக்கு வின்னொல்லா முண்டோ விலை ” என்றும் இவர்கள் சொல்லும்படியே ஸத்வ தேவதையான ஸர்வேசுவரனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே பெற்ற ஜ்ஞாநம்.

உன்னுடைய லிக்குமமீத்யாதி. “ மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணா ” என்று தொடங்கி இவ்வளவாக அநுபவித்த அபதாரங்களை அருளிச்செய்கிறார்; *கோவை வாயாளி லும் * குரவையாய்ச்சியரி லும் தன்னுடைய ப்ரணயித்வ குணத்தைக்காட்டி. நம்மாழ்வாரையனுபவிப்பித்தாப்போலே. ரிஷிகளுக்குப்போலே புன்யமென்றொரு கையாலே புதைத்து விடுகிற ஜ்ஞாநமல்லாமையாலே இவர்க்கு முற்றாட்டாக்கிக் கொடுக்குமிதே. ஸகலார்த்தங் களும் பகவத் ப்ரேமமுடையார்க்கிறே ப்ரகாசிப்பது. ரிஷிகளைப்போலே தேவஜ்ஞாநமே யன்றிக்கே ப்ரேம தசையிலேயே இவர்களிருப்பது. இதுதான் அவன்கொடுத்த ப்ரேம மிதே. மதியோபாதி நலத்தையுமருவினுனிறே. முற்பட்ட ப்ரேமம் அவனது; இது கண்டுக்கந்த ப்ரேமம் இவரது. “ கிடந்திருந்து நின்றனந்து ” “ ஆனாளுபன் மீனோடே னமுந் தானான ” என்கிறபடியே, அவன் அவ்வபதாரங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கடி. யென்னென்னில்; “ என்னில்தானுபசங்கே ” என்றருளிச் செய்தாரிதே.

மன்னடங்க. நம்முடைய அபதாரங்கள் இப்படிப்ரகாசித்தவளவில் உர்முடையவிரோதி செய்த தென்னென்ன; என்னவன்றிக்கே * எந்தை தந்தைநிற்படியே முவேழிருபத் தொரு படியகால், (க) “ கூலாவிஷுவரி டுஹ் ” (உ) * கூலாபவித்ரஜ நமீகூடா ய-ஹி நிற்படியே ஆச்சுமென்கைக்கு தர்ஷ்டாந்தம் மன்னடங்க என்று. அஹங்கார கர்ஸ்தான ராஜாக்களிரவிக்கைக்கடியான வேஷத்தையும் ஆபுதத்தையும், அதுக்கடியான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்களால்வந்தபரிபூர்த்திபையுமுடையவனே. மழுவலங் கைக்கொண்ட. மழுப்பிடிந்த பிடியிலே விரோதிகள் முடிந்தபடி; வ்யாபரிக்க வேண்டிற்றில்லை. [“ வற்பு டையவரை நெடுந்தோள் ” இத்யாதி.] அநேகாபுததராய்க்கொண்டு எதிர்த்த அநேக ராஜா க்களை ஓராபுதம் கொண்டிதே நிரஸித்தது.

என்னித்யாதி. என் சேஷத்வத்தையும், உன் சேஷித்வத்தையும் உதறிப்படுத்தி பின்பு உனக்குப்போக்கு இனியெவ்விடத்திலே? என் ஸ்வயத்ரத்தாலே வந்ததாகிலிறே உனக்குப் போகலாவது; உன்னருளாலே புகுந்த நீ போகக்கடவையோ. இராமன் நம்பி * எங்குப்போகின்றதே. “ மன்னஞ்ச வாயிரந்தோன் மழுவில் துணித்தமைந்தா, என்னெஞ் சுத்துள்ளிருத்திங் கினிப்போய்ப் பிறரொருவர், வன்னெஞ்சம்புக்கிருக்க லொட்டேன்

(க) “ கூலாவிஷுவரி டுஹ் ” (உ) “ கூலாபவித்ரஜ நமீகூடா ”

வனோத்துவைத்தேன்” என்று - அவருமொருவர் வனோத்தாரிறே. போனால் என்செய்வி
ரென்ன; இதேதேனும் தன்னரசுநாடோ, பெண்ணரசுநாடோ. [“நன்னெஞ்சுவன்னம்
மன்னும்” இப்பாதி.] “மழுவினால் மன்னராருயிர் வல்விபமைந்தனும் வாரானால்”
என்று - * உன் வரவுபார்த்திருந்த நான் போக ஸம்வதிப்பேனா. “வென்றிளீன்மழுவா
விபன்னாஸமுன் படைத்தாய்,” “வடிவாயமழுவேந்திபுகமாண்டு” “இருகிலமன்னர்
தம்மை யிருநா லுமெட்டிம்” - மழுவாரில் வென்றிறலோன் - பெருகிலமுன்னுமிழந்த பெரு
வாயர்” என்று - யோக்யதையில்லாத காலத்திலே ஸ்ரீஷ்டித்தும் ரக்ஷித்தும், ஆபத்தசை
யிலே வயிற்றிலே வைத்துநோக்கியும் போருமவன்லையோ நீ.

ஓம்பெருமான். உன் ஸ்வாமித்தவத்துக்குப் போருமோ. இனி. உன் கர்ஷிபலித்துத்
திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி இவ்வளவும் வந்தபின்பு போக்குவரத்துண்டாம்படியோ நாமிரு
வருங் கலந்தபடி. [“உண்ணக்கொண் டென்னுள் வைத்தேன்” இப்பாதி.] “கொண்ட
காளுறி கோலக்கொடுமழு” என்று இடையர்க்கும் மழுஆபுதம்; ஆபுதஸம்யத்தாலே
இவனையும் கர்ஷணனோடொக்க அங்குகரிக்கிறார். [“தெய்வாய மறமன்னர்” இப்பாதி.]
* திருக்குலத்தி விமந்தோர்க்கோ தர்ப்திபண்ணலாவது, எங்களுக்கு தர்ப்திபண்ணலா
காதோ?

ஆக, இப்பாட்டால் அவன் வந்து புகுந்த ப்ரகாரத்தையும், அவன்போனால் தாம்
முடியும்படியான அவஸ்தை பிறந்தபடியையும், அவனுக்குப் போக்கின்றிக்கே நிற்கிறநிலை
யையும், நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த ப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிறது. கூ.

அ. ஏழாப்பாட்டு. பருப்பதத்துக் கயல்பொறித்த. கீழிற்பாட்டிலே - “என்னாவகம்
பால் மாற்றின் றியுரைத்துக்கொண்டேன்” என்றது அவன் நிர்ஹேதுக கர்ப்பையாலே என்னு
மிடத்தை இப்பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—பருப்பதத்துக்கயல்பொறித்த பாண்டியர்குலபதிபோல்
திருப்பொலிந்தசேவடியென் சென்னியின்மேற்பொறித்தாய்
மருப்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தா யென்றென்றுன்வாசகமே
உருப்பொலிந்தநாவினேனை யுனக்குறித்தாக்கினையே. எ.

பதவுரை.

பருப்பதத்து— மஹாமேருவிலே
கயல்— தனதுமகாத்வஜத்தை
பொறித்த— கட்ட
பாண்டியர் குலபதி போல்— பாண்டியவம்
சுத் தரசனைப்போலே
திரு பொலிந்த— அழகுவிஞ்சியிருப்பதாய்
கே— கொல்கிற யிருந்தான்

மருப்பு ஓசித்தாய் என்று— குலவயாபீடத்
தின் கொம்பை முறித்தவனே! என்றும்
மல்— மல்லரை
அடர்த்தாய் என்று—நிரலித்தவனே! என்றும்
உன் வாசகம்—உன்குணங்களுக்குவாசகமான
திருநாமங்களைச் சொல்லுகையாலே

வ்யா. பருப்பதியித்யாதி. பாண்டயவம்சத்துக்கு நிர்வாஹகனுரிருப்பானொருராஜா
 தானிருந்த தேசத்தில்கின்றும் மஹாமேருவளவும் வழியிலுள்ள காடுசீய்த்து வன்னியபாறுத்
 துத் தனக்குத் தன்பரிகரத்துக்கும் போகலாம்படி பெருவழியாக்கிக்கொண்டுசென்று, மஹா
 மேருவிலே தன்வெற்றியெல்லாந் தோற்றுப்படி தன்னடையாளத்தையுமிட்டுப் போந்தான்.
 (க) “வாருவாவஸு கஸ்யோநு உந், ஐ) மெ லோஹாவஸு : தவ்யவா மெ லோஹா
 மொ லோபாவஸு கஸ்யோநு ஸவ்ஜி துநு பாவஸு வபுநு செருவா டுகிணவா ஸுமாவ
 செருவஸு நாச்சி ஹவ விலக்ஷா ஸுபஸு தஃ ” என்னக்கடவதிதே. அப்படியே, பாம
 பதம் கலவிருக்கையான ஈசுவரன் இங்குகின்று மிவர் பக்கலிலே வருமளவுமுண்டான * பா
 வக்காட்டையும் சீய்த்து இவர் வன்னியத்தையு மறுத்து இவர் * சென்னித்திடரிலே பாத
 விலச்சினை வைத்தபடிக்கு தர்ஷ்டாந்தமாகிறது. இவர் வருதல் இருவரும் பாதிபாதி வழி
 வருதல் செய்கைபன்றிக்கே, அவன்தானே வந்தானாய்த்து. மலைக்குள்ளது விலக்காமையிதே.
 அப்படியே, வருவானும், வழியிலுள்ள விரோதிகளைப் போக்குவானும், தன்னிஜபத்துக்கு
 அடையாளமிடுவானும் தானேயிதே. இவர்க்கும் ஏதங்கனாபினவெல்லா மிறங்கலிவித்துப்
 பாதவிலச்சினை வைத்தான். தான் பாம்பதந்தில் நின்று மிவர்பக்கல்வந்த பாதார மிருக்கிற
 படி. “விண்ணாவர்கோன் வினாபார்பொழில் வேங்கடவன் - நீன்மதுளாங்கத்தம்மான்
 திருக்கடலபாதம்வந்தென் கண்ணிலுள்ளான் ” என்னக்கடவதிதே.

திருப்பொலிந்தசேவடி. அழகு விஞ்சியிருப்பதாய் ருஜுவான திருவடிகள். ஆர்ஜவ
 குணமிருக்கிறபடி. இவன் செவ்வைக்கேடே தனக்குச் செவ்வையாகை. ஈசுவரபரிஹந்தகளை
 புடைத்தான் திருவடிகள். * சுதாபுரவில் சொல்லுநிற்படியே * பார்த்திவவயத்தூர
 ர்விதமான திருவடிகள். என்சென்னியின்மேல்பொறித்தாய். அநாதிகாலம் அப்ராப்தவிஷய
 ங்களின் காற்கடையிலே துவண்டவென் தலையின்மேலே, “அமாச்சென்னிப்பு ” என்றும்
 “வானவருச்சிவைத்த பெருமணி ” என்றும் நித்யஸூரிசுருக்குத் தலையலங்காரமான பொ
 ன்னும் பூவுமான உன் திருவடிகளை எந்தலையிலே அலங்கரித்தாய். [“நீங்கழல்சென்னிபொ
 ருமே”] பொருமே- பொருந்துமே; கொக்கவாயும் படுகண்ணியுப்போலே. தன்வெற்றிக்கும்
 எந்தோல்விக்கு மடையாளம்- ஸ்வாதந்தர்யம் போகையும், சேஷத்வம்பெறுகையும் இவர்க்
 குகப்பிதே; (உ) “ராஜபு ” என்றது போகையும் சேஷத்வம் பெறுகையும் ஸ்ரீபாதாழ்வா
 னுக்கு உகப்பிதே. இதுதான் தானுமவனு மறித்தவளவுபேரானது; “மானிடவர்க்கென்று
 பேச்சுப்படியல் வாழ்கிலேன் ” என்று அவனும் தானுமறியில் ஸ்வரூபஹாநி நிலையென்
 றிருக்கலும் பிறர்சொல்லில் ஸ்வரூபஹாநிபானுற்போலே, புறம்புள்ளாருமறிய சேஷபூதனா
 கவேணும். பெருமாறும், ஸ்ரீபாதாழ்வானைப்பார்த்து “நம்மை மீட்டுக்கொண்டு போகை
 யிலும், உன்னை ‘ஸ்வாதந்தர்யன்’ என்றவர்கள்முன்னே உன்பாதந்தர்யத்தைப் பெற்றுப்போ
 கப்பார் ” என்று திருவடிகளைக் கொடுத்தாரிதே. “எந்தலையிசையாய் ” என்கிறதசை.
 பொறித்தாய். கர்மபாதந்தர்யத்தால் பொறித்த பொறிபோலன்றே ஈசுவர பாதந்தர்யமாகப்
 பொறித்த பொறி.

ன்றோம் நாத் தமும் பவிசாமன் திருநாமம்” என்னக்கடவதிறே. இவரும் அவனுடைய வீர வாத்தங்களைச் சொல்லி, ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறார். தானேசென்று விரோதநிரஸநம் பண்ணினபடி. மருப்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தா யென்றென்று. மருப்பொசித்தா யென்றும், மல்லடர்த்தா யென்றும், உன் குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பலகால்சொல்லி. உருப்பொலிந்த நாவிலேனே. செவ்வாய்க்குழமையை “மங்கனவாரம்” என்னுமாயேபோலே, விபரீத லக்ஷணை. இதர விஷயங்களிலேயிதே என்னுக்கு உருப்பொலிந்தது. உருப்பொலிந்ததழும்பேறுகை. “நாத் தமும்பெழ நாரணுவென்றழைந்து” என்னக்கடவதிறே. உனக்குத் தாக்கீனையே. இப்படிசெய்தாயே!; நான்சொன்னபடியாகவிவா நீ விஷயீகரித்தது; அன்றிக்கே, நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தாயென்கிறார். எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. அனந்தன்பாலும். அத்வேஷந்தொடங்கி பரபக்தியளவாக இடையிலுள்ள ஆத்மகுணங்களைப் பிறப்பித்து, அருந்தரம் பரஜ்ஞாததைப் பிறப்பித்து, விரோதையை அசல்பிளந்தேறிட்டு மாநஸ ஸம்ச்சேஷமாத்ர மன்றிக்கே பாஹ்யஸம்ச்சேஷ மாம்படி பண்ணினானென்றார்-கீழ்; ஸத்தையே பிடித்து பகவததுபவமே யாத்ரையாய்ப் போந்தவர்களன்றோ என்றும், இவர் அநாதிகாலமே பிடித்து நித்யஸம்ஸாரியாய் இதர விஷயங்களோடே கலந்து பரிமாறிப் போந்தவரன்றோ என்றும், அவர்களைற்றமும், இவர் தன்னையும் இவர் நெஞ்சில் படாதபடி அவன் அதுபவித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்-இப்பாட்டில்.

மூ.—அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலு மைதுநொய்தாகவைத்தேன்
மனந்தனுள்ளே வந்துவைகி வாழச்செய்தா யெம்பிரான்
நினைந்தென்னுள்ளே நின்றுநெக்குக் கண்களசும்பொழுக
நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்த்தே னெயிநெடியவனே. அ.

பதவுரை.

நேமி — திருவாழிவைத் திருக்கையிலே
யுடைய
நெடியவனே — ஸர்வாதிசுனாவனாய்
எம்பிரான் — எனக்கு உபகாரகனாவனே!
அனந்தன்பாலும் — திருவனந்தாழ்வாரி
புத்திலும்
கருடன்பாலும் — பெரிய திருவடி யிடத்
திலும்
இது நொய்தாகவைத்து — ஸ்நேஹத்தை
ஆத்யல்பமாக வைத்து
என்மனம் தன் உள்ளே — என் மனஸிலி
னுள்ளே

வைகி — பொருந்தி நின்று [னாய்;
வாழ்ச் செய்தாய் — என்னை வாழ்வித்தருளி
(இப்படிப்பட்ட உன்னை,)
என் உள்ளே — என் மனஸிலே
நினைந்து நின்று — நினைத்து நின்று
நெக்கு — நெஞ்சுகிதுலமாய்
கண்கள் — கண்களிலே
அசம்பு ஒழுக — அசதுபாயும்படி
நினைந்து இருந்தே — நீபண்ணின உபகார
பரம்பரைகளை நினைத்துக்கொண்டிருந்தே
சிரமம் — என் இயோர்ட்டில்லாம்

வ்யா. அனந்தனித்பாதி. த்ரிபாத்திபூதியி லுள்ளாரொல்லாரு மொத்திருக்கச்செய்தே இவர்களுக்கோரேற்றம் ஸர்வகாலமும் திருமேனியோடே ஸ்பர்சிக்கையும், தர்சநீயத்தி னினிமைபாலே மோம்பழம்போலே முன்னே வைத்துக்கொண்டிருக்கையுமீறே; இப்படிக் கொத்த விவர்கள் பக்கவிலே ஸ்நேஹத்தை அப்யஸ்பமாக வைத்து. இவ்வளவுதான் வைக்கி றது- இவர்பக்கல் வரும்போதைக்கு *சென்றால் குடையாய், இருந்தால் சிங்காசனமாய், நின் றால் மரவடியாகைக்கும், மணியினக்காகைக்கும், பூம்பட்டாகைக்கும், * பொருசிறைப்புள்ளு வந்தேறி இவர்பக்கல் வரும்போதைக்கு வஹமாதைக்கும், சேரவிசைக்குப் பெரியபிராட் டியாரும் வேணுமீறே; அதுக்குறுப்பாக வாய்த்து அவர்களை விஷயீகரித்தது. இவர்களை விஷயீகரித்ததுதான் விவர்க்குறுப்பானால் மற்றுள்ளாரைச் சொல்லவேண்டாவே.

என்மனந்தனுள்ளே. அநாதிகாலம் இதரவிஷயத்திலே மண்டிவென்மநஸ்ஸிலே வந்து. அஹேதுகமாகவந்து. வைகி. அவஸரித்து; பொருந்தி யென்னவுமாம். “ வந்தா யென்மனம்புகுந்தாய் மன்னிகின்றாய் ” “ போயறியாய் ” என்றிறே ஈடுபடுவது. வாழ. “ அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலும் ஐதுரொய்தாகவைத்து ” என்றது ப்ரதம விவாஹத்து க்குச் செங்கற் சீரைகட்டிக் கூப்பிடாமைக்குச் சோறு வைப்பாரைப்போலே; த்விதீயவிவா ஹத்திலேயிதே போக்யமுள்ளது. வாழச்செய்தா யெம்பிரான். என்னாயன் செய்தபடியென்! எம்பிரான். இவர் தன்மைபாராதே உபகரித்தவுபகார மிருக்கிறபடி. த்ரிபாத்திபூதியி லுள்ளாரொல்லாரோடும் பரிமாறும் பரிமாற்றமெல்லாம் இவரொருவரோடும் பரிமாறின உபகாரம். “ கருளப்புட்கொடிச்சகரம்- அடிமைகொண்டாய் ” என்று நித்யஸூரிகளைவிட்டு நித்யஸம் ஸாரிகளுக்குப் புறம்பான தம்மை அடிமைகொண்ட உபகாரம்.

நினைந்தென்னுள்ளே நின்று. இவர் ப்ராயச்சித்த குடியோலே, அவர்களேற்றத்தை யும், தம்முடைய தன்மையையும் நினைத்துக் கூசாதபடி பண்ணினபடியும், இவர்கள் பக் கல் ஆதாம் குளாப்படி யென்னுமபடி தம்பக்கல் கடல்போலே அவன் பண்ணின ஆதாதி சயத்தையும், இவர் தன்மைபாராதே; இவர்களுக்கில் புகுந்தபடிபையும் நினைத்து, என் னிலே நினைத்துநின்று. ஈக்கு. “ நினைதொறும் - நெஞ்சிடிந்துகும் ” என்கிறபடியே, நெஞ்சு சிதிலமாய். கண்கள் அகம்போழுக. உள்ளருகினது புறவெள்ளமிட்டபடி. அகம்பு ஓழுக - அசுறுபாய்.

நினைந்திருந்தே சிம்மந்தீர்த்தேன். நீ பண்ணினவுபகார பரம்பரைகளை அதுஸந்தித் திருந்தே சிரமந்தீர்த்தேன். ஓடியாடின இளைப்பெல்லாம் இருந்தவிடத்தேயிருந்து ஆறி னேன். சிரமம் - ச்ரமம்; இளைப்பு. ஸம்ஸாரிகள் பக்கவாபகார பரம்பரைகளைப் பண்ணிக் கொண்டு போராநிற்க, காதாசிக்கமாக உபகாரத்திலே ஒன்று குறைதல் ஒரு உபகாரம் புகுருதல் செய்தால், முன்புபண்ணின உபகாரங்களையும் மறந்து இதொன்றையுமே நினைத் துக் கொண்டிருப்பார்கள்; அநாதிகாலமே பிடித்து இவர்கள் பண்ணும் ப்ராக்ருதல் பரம் பரைகளொன்றையும் பாராதே, ஓரவகாசத்திலே அபுத்திபூர்வகமான ஓராதுகூலயைகதேச

ஓடிவந்து. காதக்குறிகை கட்டியாயிற்று வந்தது. என்மனக்கடலில் வாழ்வல்ல. அது பனிக்கடலாகையாலே குளிர்ந்திருக்கும்; இது மளக்கடலாகையாலே குளிர் கெட்டிருக்கும். அது ஊற்றுமாதிரியும் இது ஊற்று மாறாது பனிக்கடலையும் தனக்குள்ளே அடக்குங்கடலிறே. [“பரவைத்திறை பலதோத” இப்பாதி.] இக்கடலைக் கண்டவாறே பனிக்கடல் காட்சித்தீயோ மொத்தது. வாழ்வல்ல. செருக்கான ராஜாக்கள் பழைய படை வீட்டை விட்டு, தாங்களே காடுசெய்துச் சமைத்த படைவீட்டிலேயே ஆகாத்தீதோடே மிருப்பது. ஸாதா தவையெல்லான்றிறே போததவைய. பனிக்கடலையும் விரும்புகைக்கடி, இவ்வாறே தோற்றுக் கொல்புகைக்கு * போகுகித்திறை சிந்தை செய்கைக்கிறே. மனக்கடலில் வாழ்வல்ல. “வாழ்வல்ல வாசதேவா.” அக்கடலிடமெங்கும் வாழ்ச்சொறிறே. கிழிப்பாட்டிலே, “வாழ்ச்செய்தாப்” என்று - அழ்வானை வாழ்வித்து அவ்வாழ்வானைத் தான் வாழ்கிறபடி. மாமமனாளமீ. இவர் திருவுள்ளத்திலே புருந்தபிண்டிறே, குறையுமற்ற, திருமேனியில் செவ்வியும் பூர்த்திகொடுந்து.

தனிக்கடலே. அக்விதிபமான கடலே. * குறையில் தடங்கடலிறே. பெரிய பிராட்டியாருக்குப் பிறந்ததமான விடமிறே. * உலகெல்லாம் நன்கொடுங்க போகுகிறாய்க் கடலிறே. தனிக்கடலே. “வெங்கதிரோன் குலத்தாக்கொர் வினக்காத்திறோன்றி” என்று இவன் திருவவதாரம் பண்ணுகைக்கிடான குலகுருவாகையாலே வந்த அக்விதியுதவார். தனியுலகே. “ஊண்டொடியான் திருமகளும் நீயுமே” என்று - ஒருகாடாக ஒருமினாந் துக்கு சேஷமாகையால் வந்த அக்விதியுதவார். “நலமந்தமில்லதோர் நாடு” என்றேன் றுனக் கிடமாயிருக்க. இப்படிக்கொத்த திருநாமங்களையுடைய தேசங்கள் உனக்கு இருப் பிடமாயிருக்க. என்னை. என்னையுடையாதே உன்னையுடையாதே மிருந்த வென்கை. (சு) “சுரோ” உனக்கு. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான வுனக்கு. உரித்தாக்கினையே. ஸரிடமில்லாதாரைப்போலே, என்னெஞ்சை உனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாகப் பண்ணிக்கொண்டாபே. இவ்வுபகாரத்துக்குத் தோற்று அடிமைப்படுகிறார் - உனக்குரித் தாக்கினையே என்று. சு.

அ. பத்தாம்பாட்டு. தடவரைவிற்பாதி. கீழிற்பாட்டில் - உகந்தருளின நிலங்களைவாடாக்கத் தாம் திருமேனியை விரும்பினானென்றார்; இப்பாட்டில் - அவற்றைவிட்டுத் தம்மையே விரும்பினபடியை யருளிச்செய்குமார்.

மூ.—தடவரைவாய்மிளிர்ந்து மின்னுந்தவாநெங்கொடிப்போல்
கடரோளியாய் நெஞ்சினுள்ளே தோன்றுமென்றோசாதிரும்பி
வடதடமும் வைகுந்தமு மதிடவெவாவதியும்
இடவகைக ளிகழ்ந்திட்டென்பா லிடவகை கொண்டனையே. ௫.

பதவுரை.

தட—பாப்பையுடைத்தான

மிளிர்ந்து மின்னும்—தேஜஸ்ஸாலே மிக

அ. வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த. கிசமத்தின், இக்கிருவொழியை ஆதரித்தவர்களுக்கு பலம், தம்மைப்போலே அந்நபார்த்த சேஷபூதராகப் பெறுவர்களுக்கென்றும்.

மூ.—வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன் மனத்தே

கோயில்கொண்ட கோவலனைக் கோழங்குளிர் முயில்வண்ணனை

ஆயரேற்றையமரர்கோவை யந்தணர்தமமுதத்தினைச்

சாயைபோலப் பாடவல்லார்தாமு மணுக்கர்களே. ௧௩.

பேரியாழ்வார் திருமொழி முற்றிற்று.

பேரியாழ்வார் திருவடிகளோசனம்.

பதவுரை.

வேயர்தங்கள்— வைதிகருடைய

குலத்து— குலத்திலே

உதித்த— திருவவதரித்த

விட்டுசித்தன்— பேரியாழ்வாருடைய

மனத்தே— மனவிலே

கோயில் கொண்ட— திருக்கோயில் கொ

ண்டெழுந்தருளியிருக்கிற

கோவலனை— கோபகுமாரனுப்

கொழு— செவ்விபெற்றதாய்

குளிர்— குளிர்ந்திருந்துள்ள

முகில்— மேகம்போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தைமுடையவன்

ஆயர்— இடைபார்களுக்கு

ஏற்றை— தலைவனுள்ளனுப்

அமர்— நித்யஸூரிகளுக்கு

சேவை— ஸ்வாமிபாஸனஞ்

அந்தணர்தம்— ஸநாசி பரஹ்மசிக்ஷிதருக்கு

அமுதத்தினை— நிரதிகையபோய்யனு யுள்ள

வனை

பாடவல்லார்தாம்— பாடவல்லவர்கள்

சாயை போல— நிழலைப் போலே

அணுக்கர்கள்— அந்தரங்கராகப் பெறுவர்

கள்.

வ்யா. வேயர்தங்கள். உதயகிரியிலே ஆதித்பனுதித்தாற்போலே யாய்த்து இரு குடியிலே இவர் வந்தவதரித்தபடி. அவன் கேனலம் அந்தகாரத்தையுறையேபோக்குவன; “தாயிச் சுடரே” என்று அவ்வாதித்பனுமிங்கையாகையலே அஞ்நாந்தகாரத்தைப்போங்கி, ஹந்தய கமலத்தை அலர்த்தனம் ஆதித்பனுப்த்த இவர். விட்டுசித்தன் மனத்தே. ஹந்தயுறைய ரென்று திருநாமம். மனத்தே. ஹந்தயத்திலே. விஷ்ணுரித்தர் என்று நிஷ்டாகமாய், அவனை விடாமையுடைய அநுஷ்டாய பரபர்தமானபடி. கோயில்கொண்ட கோவலனை. திருப்பல்லாண்டு நெடாங்கி இவ்வளவும் இவர் திருவுள்ளத்திலே யிருக்கிற கர்ஷணன், தான்நிறந்த படிப்ப யும் வளர்த்தபடிப்பையும் இவரைக்கொண்டு கேட்டபடி. வால்மீகிபகவான்பாட, குரலவர்களைக் கொண்டு கேட்ட சுக்ரவர்த்தி திருமகனைப்போலன்றே ஸ்ரீரத்த கோபர் திருமகன் கேட்ட படி. “வைகுந்தக் கோயில்கொண்ட குடக்கத்தன்” என்னுமாப்போலேயன்று இவர் திருவுள்ளத்திலே கோயில்கொண்டபடி;—

“திருமாலிருஞ் சோலைமலையே திருப்பாங்குடலே பெந்தலையே, திருமால் வைகுந்தமே தண்டிருவேங்குடமே பெனதுடலே” என்றும், “திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையும்” என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களைமொக்கவிறே ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தை ஆதரித்தது. “நன்சென்னுடலங்கைவிடான்” “நங்கள் குன்றங்கைவிடான்;” ஏதுக்காக? * நண்ணுவசுரர் நவிகைக்காக. உடலங் கைவிடாதது ஏதுக்காக? திருவாய்மொழி பாடுகைக்காக. அப்படியென்றிக்கே, “இடவகைக றிகழ்த்தி” என்கிறபடியே, அவற்றை உபேசுவித்திறே இவர் திருவுள்ளத்தை இடவகையாகக் கொண்டது. கர்ஷணன்கோயில் பெ

தோலல்லீன. தாழ்த்த துலத்திலே வந்தவதரித்து அவர்களுக்கு ஸ்வப்பனுவலும் போலே யாய்த்து இவர்க்கு ஸ்வப்பனாபடி. கோழுங்குளிர் முகில்வண்ணனை. இவர் திருவுள்ளத்திலே புருத்தபின்பாய்த்து - குளிர்த்து செவ்வியுண்டாய்த் தன் நிறம்பெற்றது திருமேணி. முகில்வண்ணனை. இவர்க்குப் பண்ணின ஓளதாய் மென்னவாமம். இவரிட பட்ட வடிவழிகன்னவாமம். ஆயுறேற்றை. “இடையகோடே கலந்து பரிமாறப்பெற் றோம்” என்கிற திருவுள்ளத்தில்பரிதியால் வந்த செருக்கோடே யிருக்குமபோலே யாய்த்து இவர் திருவுள்ளத்திலே புருத்தபெற்ற பரிதியால் வந்த செருக்கும். “செவ்வணி வா பெங்கனாயர் தேவே.” அமரர்கோவை. அதுபவம் மாறில் முடியுப்படியான நிற்ப ஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியானவனை. “அபர்வறுமமார்கனாதிபதி.” அந்தணர்தம்முத்தினை. * தெளிவிக்கப்பிலே நடக்கிற வதுபவம் இவ்விபூதியிலே நடக்கும்படி. யிருக்கிற வந்தாநி களுக்கு விதிசயப்போக்பனு யிருக்கிறவனை. “பாங்கடல் பாம்பணமேல் பன்னிகொண்டரு ளுஞ் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரி லுஞ் சீரிபர்” என்னக்கடவதிறே. “வேதியர் முழுவேதத்தமுதத்தை.”

சாயையபோலப்பாடவல்லார் தாமுமணுக்கர்களை. எம்பாறைச்சிலர். “இப்பாறத் துக்குப் பொருளென்?” என்றுகேட்க; “நான் உடைபவர் ஸ்ரீபாதத்திலே இது கேட் டிலேன்; ஆகிலும், நீங்கர்கேட்ட வர்த்தம்போராதிதன்ன வொண்ணது; இப்போதே கேட்டி உங்களுக்குச் சொல்லவொண்ணதபடி உடைபவரும் திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபா தத்திறே வெழுந்தருளிற்; ஆகிலும் உங்களுக்கு இப்போதே சொன்னேனாகவேனும்” என்று உடைபவர் திருவடிநிலைகளை பெய்த்துத் தம் திருமுடியிலே வைத்துக்கொண்டி, “இப்போது உடைபவர் எனக்கருளிச்செய்தார், கேட்கலாகாதோ” என்று, “பாடவல் லார் - சாயையபோல - தாமுமணுக்கர்களை” என்றருளிச்செய்தார்.

“தாமும்” என்கைக்கடி அவர்களைற்றித்தை நினைத்து. அதாவது ப்ரபோஜனார், ரங்கனாயும், உபாயாதங்கனாயும் கனிசித்து மங்கனாசாஸநம் பண்ணுகையன்றிக்கே, தந் காலத்துக்கு மங்கனாசாஸநம் பண்ணுகையுமன்றிக்கே, கழிந்தகாலத்துக்கும் மங்கனாசாஸ நம் பண்ணுகையிறே ஏற்றம். இப்படிக்கொத்த தன்மை தம்முடைய வம்சத்தில் ஏழுபடியா லிலே பென்னுமிடத்தை “வழாட்காலம் பழிப்பிலோம்” என்றருளிச்செய்தாரிதே. பாடு கையாவது “உன் செவ்வடிசெவ்வி திருக்காப்பு” என்கை. சாயையபோலவென்றது- புருஷ னுடையசாபை அவன்புக்கிடத்தே புக்குப் புறப்பட்டகிடத்தே புறப்பட்டுப் ப்ரவர்த்தி நிற் பர்த்தி அவனிட்ட வழக்காமப்போலே, இத்திருமொழி கற்றார்க்கும் தங்களுக்கென்ன ஓரு ப்ரவர்த்தி நிவர்த்தி கனின்றிக்கே நச்வரனுக்கு அந்தாங்காகப் பெறுவர்கள். “செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்று பாடவல்லார், * நிழலுமடிதாறுமாகப் பெறுவர்கள். அடிதாறு - திருவடிகளில் ரேகைகள். சாயையபோலப் பாடவல்லார் - நிழலுண்டாகப் பாடவல்லார். நிழலாவது - குளிர்த்தி. “குளிரப்பாடவல்லார்” என்றுஞ் சொல்லு வர்கள்.

...

...

...

...

...

...

...

கரு.